

Sejm  
Rzeczypospolitej Polskiej  
Kadencja VI



# Sprawozdanie Stenograficzne

z 91 posiedzenia Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

w dniach 27, 28 i 29 kwietnia 2011 r.

## **ANEKS**

**Interpelacje i zapytania poselskie  
oraz odpowiedzi na zapytania**

część 1

Warszawa  
2011



## TREŚĆ

### Aneksu do Sprawozdania Stenograficznego z 91. posiedzenia Sejmu w dniach 27, 28 i 29 kwietnia 2011 r.

#### część 1

	<i>str.</i>	<i>str.</i>	
<b>Załącznik nr 1</b> – Informacja marszałka Sejmu o wpływie interpelacji i zapytań poselskich oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania			
<b>Załącznik nr 2</b> – Teksty interpelacji i zapytań poselskich oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania			
Interpelacje			
Poseł Jerzy Polaczek . . . . .	50	Poseł Jerzy Wenderlich . . . . .	88
Poseł Stanisław Stec . . . . .	51	Poseł Bożena Sławiak . . . . .	89
Poseł Wojciech Szczęsny Zarzycki . . . . .	51	Poseł Barbara Bartuś . . . . .	89
Posłowie Zbigniew Kozak i Leonard Krasulski . . . . .	52	Poseł Eugeniusz Czykwin . . . . .	90
Posłowie Piotr Tomański i Renata Butryn . . . . .	53	Poseł Henryk Milcarz . . . . .	91
Poseł Wojciech Wilk . . . . .	53	Poseł Jan Kochanowski . . . . .	93
Poseł Barbara Marianowska . . . . .	54	Poseł Edward Siarka . . . . .	94
Poseł Wojciech Szarama . . . . .	55	Poseł Marek Opiola . . . . .	95
Poseł Dariusz Seliga . . . . .	55	Poseł Andrzej Cwierz . . . . .	96
Posłowie Robert Telus i Krzysztof Sońta . . . . .	56	Poseł Maria Zuba . . . . .	97
Poseł Antoni Błądek . . . . .	57	Poseł Tadeusz Arkit . . . . .	99
Poseł Aleksander Chłopek . . . . .	58	Posłowie Tadeusz Arkit i Jan Musiał . . . . .	99
Poseł Zbigniew Kozak oraz grupa posłów . . . . .	60	Poseł Mieczysław Marcin Łuczak . . . . .	100
Posłowie Zbigniew Kozak i Leonard Krasulski . . . . .	62	Poseł Jan Widacki . . . . .	101
Poseł Maria Zuba . . . . .	62	Poseł Daniela Chrapkiewicz . . . . .	102
Poseł Beata Szydło . . . . .	64	Poseł Jan Bury s. Józefa . . . . .	102
Poseł Krzysztof Jurgiel . . . . .	64	Poseł Piotr Waśko . . . . .	104
Poseł Stanisław Witaszczyk . . . . .	65	Poseł Piotr Ołowski . . . . .	104
Poseł Marek Opiola . . . . .	66	Poseł Krzysztof Tchórzewski . . . . .	105
Poseł Bożena Sławiak . . . . .	68	Poseł Izabela Kloc . . . . .	105
Poseł Wojciech Szarama . . . . .	70	Poseł Łukasz Zbonikowski . . . . .	106
Poseł Stanisław Wziątek . . . . .	72	Poseł Marek Polak oraz grupa posłów . . . . .	111
Poseł Bolesław Grzegorz Piecha . . . . .	74	Poseł Tadeusz Tomaszewski . . . . .	111
Poseł Krystyna Łybacka . . . . .	75	Poseł Sylwester Pawłowski . . . . .	111
Poseł Jan Widacki . . . . .	76	Poseł Stanisław Stec . . . . .	112
Poseł Daniela Chrapkiewicz . . . . .	77	Poseł Jarosław Wojciechowski . . . . .	112
Poseł Romuald Ajchler . . . . .	77	Poseł Józef Rojek . . . . .	112
Poseł Witold Klepacz . . . . .	78	Poseł Tadeusz Tomaszewski . . . . .	113
Poseł Barbara Bartuś . . . . .	79	Poseł Zbigniew Matuszczak . . . . .	113
Poseł Jacek Osuch . . . . .	81	Poseł Stanisław Ożóg . . . . .	114
Poseł Kazimierz Matusznyi . . . . .	82	Poseł Jarosław Zieliński . . . . .	115
Poseł Andrzej Gut-Mostowy . . . . .	82	Poseł Czesław Hoc . . . . .	117
Poseł Henryk Milcarz . . . . .	83	Poseł Jan Warzecha . . . . .	118
Poseł Jacek Bogucki . . . . .	85	Poseł Piotr Stanke . . . . .	118
Poseł Krzysztof Tyszkiewicz oraz grupa posłów . . . . .	86	Poseł John Abraham Godson . . . . .	119
Posłowie Maciej Orzechowski i Krzysztof Tyszkiewicz . . . . .	87	Poseł Waldy Dzikowski . . . . .	120
Poseł Maciej Orzechowski oraz grupa posłów . . . . .	87	Poseł Stanisław Stec . . . . .	121
		Poseł Paweł Poncyłjusz . . . . .	121
		Poseł Artur Górski . . . . .	122
		Poseł Elżbieta Zakrzewska . . . . .	122
		Poseł Wojciech Kossakowski . . . . .	123
		Posłowie Krystyna Kłosin i Leszek Redzimski . . . . .	123
		Poseł Jan Kulas . . . . .	124
		Poseł Marek Rząsa . . . . .	125
		Poseł Anna Sobecka . . . . .	125
		Poseł Stanisław Stec . . . . .	132
		Poseł Zbigniew Kozak oraz grupa posłów . . . . .	133

Poseł Monika Wielichowska . . . . .	134
Poseł Adam Wykręt . . . . .	137
Poseł Bogdan Bojko . . . . .	138
Poseł Jadwiga Wiśniewska oraz grupa posłów . . . . .	138
Poseł Piotr Ołowski . . . . .	139
Poseł Henryk Młynarczyk oraz grupa posłów . . . . .	139
Poseł Jarosław Rusiecki . . . . .	140
Poseł Marek Opiola . . . . .	140
Poseł Tadeusz Motowidło . . . . .	142
Poseł Tadeusz Tomaszewski . . . . .	142
Poseł Beata Kempa . . . . .	143
Posłowie Krzysztof Brejza i Tomasz Lenz . . .	144
Poseł Wiesław Andrzej Szczepański . . . . .	145
Poseł Grzegorz Tobiszowski . . . . .	145
Posłowie Zbigniew Kozak i Leonard Krasulski . . . . .	147
Poseł Jarosław Żaczek . . . . .	150
Poseł Maria Nowak . . . . .	152
Poseł Edward Czesak . . . . .	154
Poseł Jerzy Materna . . . . .	155
Poseł Sławomir Zawisła . . . . .	155
Poseł Iwona Arent . . . . .	159
Poseł Krzysztof Brejza oraz grupa posłów . . .	161
Poseł Bożenna Bukiewicz . . . . .	162
Poseł Irena Tomaszak-Zesiuk . . . . .	162
Poseł Robert Kropiwnicki . . . . .	163
Posłowie Grzegorz Roszak i Marek Wojtkowski . . . . .	164
Poseł Henryk Siedlaczek . . . . .	165
Poseł Janina Okrągły . . . . .	166
Poseł Anna Paluch . . . . .	167
Poseł Jarosław Matwiejuk . . . . .	168
Poseł Andrzej Kania . . . . .	172
Poseł Wiesław Rygiel . . . . .	173
Poseł Jacek Brzezinka . . . . .	173
Poseł Anna Paluch oraz grupa posłów . . . . .	174
Poseł Krzysztof Borkowski . . . . .	175
Poseł Joanna Mucha . . . . .	175
Poseł Wojciech Szarama . . . . .	176
Poseł Włodzimierz Karpiński . . . . .	178
Poseł Grażyna Ciemniak . . . . .	179
Poseł Paweł Poncyłjusz . . . . .	179
Poseł Zbigniew Pacelt . . . . .	180
Poseł Marian Filar . . . . .	181
Poseł Wiesław Janczyk . . . . .	182
Poseł Artur Gierada oraz grupa posłów . . .	183
Poseł Monika Wielichowska . . . . .	184
Poseł Łukasz Borowiak oraz grupa posłów . .	185
Poseł Tomasz Piotr Nowak oraz grupa posłów . . . . .	185
Posłanki Urszula Augustyn i Izabela Katarzyna Mrzygłocka . . . . .	188
Poseł Henryk Gołębiowski . . . . .	188
Poseł Krzysztof Brejza . . . . .	188
Poseł Artur Górski . . . . .	190
Poseł Paweł Poncyłjusz . . . . .	191

Poseł Elżbieta Zakrzewska . . . . .	192
Poseł Marek Biernacki . . . . .	193
Poseł Zbysław Owczarski . . . . .	193
Poseł Tadeusz Iwiński . . . . .	194
Poseł Artur Górski . . . . .	195
Poseł Jacek Żalek . . . . .	196
Poseł Marek Opiola . . . . .	197
Poseł Michał Jaros . . . . .	197
Poseł Marzena Machałek . . . . .	198
Poseł Beata Kempa . . . . .	199
Zapytania	
Poseł Adam Lipiński . . . . .	201
Poseł Beata Małecka-Libera . . . . .	201
Poseł Dawid Jackiewicz . . . . .	202
Poseł Beata Szydło . . . . .	202
Poseł Cezary Atamańczuk . . . . .	202
Poseł Anna Zalewska . . . . .	203
Poseł Grażyna Ciemniak . . . . .	203
Poseł Stanisław Wziątek . . . . .	204
Poseł Jan Widacki . . . . .	204
Poseł Daniela Chrapkiewicz . . . . .	205
Poseł Andrzej Sztorc . . . . .	206
Poseł Romuald Ajchler . . . . .	207
Poseł Henryk Milcarz . . . . .	207
Poseł Kazimierz Matusznyi . . . . .	208
Poseł Ludwik Dorn . . . . .	208
Poseł Jan Kochanowski . . . . .	214
Poseł Mirosław Maliszewski . . . . .	215
Poseł Beata Małecka-Libera . . . . .	215
Poseł Mirosław Kozłakiewicz . . . . .	216
Poseł Sławomir Kopyciński . . . . .	216
Poseł Daniela Chrapkiewicz . . . . .	217
Poseł Marek Balicki . . . . .	217
Poseł Krzysztof Gadowski . . . . .	218
Poseł Henryk Milcarz . . . . .	219
Poseł Adam Szejnfeld . . . . .	219
Poseł Daniela Chrapkiewicz . . . . .	221
Poseł Adam Szejnfeld . . . . .	221
Poseł Daniela Chrapkiewicz . . . . .	223
Poseł Czesław Hoc . . . . .	224
Poseł Stanisław Pięta . . . . .	225
Poseł Jerzy Kozdroń . . . . .	226
Poseł Anna Bańkowska . . . . .	227
Poseł Krzysztof Tchórzewski . . . . .	227
Poseł Jan Widacki . . . . .	228
Poseł Józef Rojek . . . . .	228
Poseł Zbigniew Matuszczak . . . . .	238
Poseł Izabela Kloc . . . . .	239
Poseł Czesław Hoc . . . . .	239
Poseł Jan Warzecha . . . . .	241
Poseł Piotr Stanke . . . . .	242
Poseł Andrzej Sztorc . . . . .	243
Poseł Jan Kulas . . . . .	243
Poseł Marek Rząsa . . . . .	243
Poseł Jarosław Wojciechowski . . . . .	244
Poseł Zbigniew Kozak . . . . .	244
Poseł Jolanta Szczypińska . . . . .	245
Poseł Tadeusz Tomaszewski . . . . .	246

Poseł Grzegorz Tobiszowski . . . . .	247	Podsekretarz stanu Zbigniew Wrona . . . . .	299
Poseł Krzysztof Popiołek . . . . .	247	Sekretarz stanu Jakub Szulc . . . . .	301
Poseł Kazimierz Gwiżdowski . . . . .	248	Podsekretarz stanu Zbigniew Wrona . . . . .	303
Poseł Arkadiusz Mularczyk . . . . .	249	Sekretarz stanu Jarosław Duda . . . . .	304
Poseł Jolanta Szczypińska . . . . .	249	Minister Bogdan Klich . . . . .	305
Poseł Marek Balicki . . . . .	250	Podsekretarz stanu Adam Rapacki . . . . .	306
Poseł Marek Opioła . . . . .	251	Podsekretarz stanu Adam Fronczak . . . . .	306
Poseł Wiesław Rygiel . . . . .	251	Sekretarz stanu Jakub Szulc . . . . .	307
Poseł Maria Nowak . . . . .	252	Podsekretarz stanu Andrzej Massel . . . . .	308
Poseł Edward Czesak . . . . .	252	Minister Aleksander Grad . . . . .	308
Poseł Piotr Babinetz . . . . .	254	Podsekretarz stanu Andrzej Włodarczyk . . . . .	310
Poseł Zbigniew Girzyński oraz grupa posłów . . . . .	254	Podsekretarz stanu Zbigniew Sosnowski . . . . .	312
Poseł Janina Okrągły . . . . .	255	Podsekretarz stanu Bernard Błaszczyk . . . . .	313
Posłowie Grzegorz Roszak i Marek Wojtkowski . . . . .	256	Sekretarz stanu Jarosław Duda . . . . .	315
Poseł Henryk Siedlaczek . . . . .	256	Podsekretarz stanu Adam Rapacki . . . . .	317
Poseł Wiesław Rygiel . . . . .	256	Podsekretarz stanu Zbigniew Wrona . . . . .	318
Poseł Paweł Arndt . . . . .	256	Minister Jolanta Fedak . . . . .	319
Poseł Jan Widacki . . . . .	257	Sekretarz stanu Jarosław Duda . . . . .	322
Poseł Daniela Chrapkiewicz . . . . .	258	Szef Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Tomasz Arabski . . . . .	322
Poseł Wojciech Szarama . . . . .	258	Sekretarz stanu Jarosław Duda . . . . .	323
Poseł Włodzimierz Karpiński . . . . .	258	Podsekretarz stanu Janusz Zaleski . . . . .	325
Poseł Sławomir Kopyciński . . . . .	259	Podsekretarz stanu Tadeusz Nalewajk . . . . .	326
Poseł Dawid Jackiewicz . . . . .	260	Minister Jolanta Fedak . . . . .	326
Poseł Marek Rząsa . . . . .	260	Podsekretarz stanu Maciej Jankowski . . . . .	329
Poseł Marek Matuszewski . . . . .	261	Minister Bogdan Klich . . . . .	329
Poseł Daniela Chrapkiewicz . . . . .	261	Sekretarz stanu Stanisław Chmielewski . . . . .	331
Poseł Bożena Kotkowska . . . . .	262	Minister Aleksander Grad . . . . .	332
Poseł Krzysztof Brejza . . . . .	262	Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak . . . . .	334
Poseł Wiesław Andrzej Szczepański . . . . .	263	Podsekretarz stanu Maciej Jankowski . . . . .	335
Poseł Wiesław Janczyk . . . . .	263	Sekretarz stanu Jan Bury . . . . .	336
Poseł Jarosław Katulski . . . . .	264	Minister Aleksander Grad . . . . .	339
Poseł Mirosław Maliszewski . . . . .	265	Sekretarz stanu Jakub Szulc . . . . .	340
Poseł Grzegorz Karpiński . . . . .	265	Podsekretarz stanu Maciej Jankowski . . . . .	342
Poseł Grzegorz Tobiszowski . . . . .	265	Podsekretarz stanu Ludwik Kotecki . . . . .	343
Poseł Andrzej Adamczyk . . . . .	266	Minister Adam Giersz . . . . .	343
Odpowiedzi na zapytania		Minister Elżbieta Bienkowska . . . . .	344
Minister Jerzy Miller . . . . .	268	Sekretarz stanu Kazimierz Plocke . . . . .	345
Sekretarz stanu Jakub Szulc . . . . .	268	Minister Bogdan Zdrojewski . . . . .	346
Minister Waldemar Pawlak . . . . .	271	Minister Cezary Grabarczyk . . . . .	347
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz . . . . .	271	Minister Waldemar Pawlak . . . . .	347
Minister Jolanta Fedak . . . . .	272	Sekretarz stanu Krystyna Szumilas . . . . .	349
Sekretarz stanu Stanisław Gawłowski . . . . .	273	Podsekretarz stanu Grzegorz Wąlejko . . . . .	349
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak . . . . .	275	Sekretarz stanu Jan Borkowski . . . . .	350
Podsekretarz stanu Zbigniew Wrona . . . . .	280	Minister Aleksander Grad . . . . .	351
Podsekretarz stanu Janusz Zaleski . . . . .	281	Sekretarz stanu Stanisław Gawłowski . . . . .	352
Podsekretarz stanu Piotr Stachańczyk . . . . .	282	Minister Jolanta Fedak . . . . .	353
Minister Aleksander Grad . . . . .	284	Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz . . . . .	354
Podsekretarz stanu Marek Haber . . . . .	286	Sekretarz stanu Jarosław Duda . . . . .	355
Sekretarz stanu Jan Bury . . . . .	286	Podsekretarz stanu Radosław Stępień . . . . .	356
Sekretarz stanu Jarosław Duda . . . . .	290	Podsekretarz stanu Bernard Błaszczyk . . . . .	357
Sekretarz stanu Jan Bury . . . . .	292	Podsekretarz stanu Andrzej Massel . . . . .	358
Podsekretarz stanu Joanna Strzelec-Łobodzińska . . . . .	293	Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak . . . . .	359
Sekretarz stanu Jarosław Duda . . . . .	295	Podsekretarz stanu Radosław Stępień . . . . .	360
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski . . . . .	297	Minister Cezary Grabarczyk . . . . .	360
Podsekretarz stanu Radosław Stępień . . . . .	298	Sekretarz stanu Jan Bury . . . . .	361
		Podsekretarz stanu Piotr Kluz . . . . .	361

Podsekretarz stanu Zbigniew Sosnowski . . .	363
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas . . . . .	364
Minister Bogdan Klich . . . . .	364
Podsekretarz stanu Grzegorz Wałejko . . . .	365
Minister Jolanta Fedak . . . . .	366
Podsekretarz stanu Maciej Jankowski . . . .	368
Podsekretarz stanu Andrzej Massel . . . . .	369
Sekretarz stanu Jan Borkowski . . . . .	370
Podsekretarz stanu Janusz Zaleski . . . . .	370
Podsekretarz stanu Henryk Jacek Jeziński . . . . .	371
Podsekretarz stanu Marek Bucior . . . . .	371
Sekretarz stanu Mikołaj Dowgiewicz . . . .	373
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz . . .	373
Minister Adam Giersz . . . . .	377
Minister Elżbieta Bieńkowska . . . . .	379
Podsekretarz stanu Andrzej Włodarczyk . .	380
Podsekretarz stanu Maciej Jankowski . . . .	382
Minister Aleksander Grad . . . . .	383
Podsekretarz stanu Piotr Styczeń . . . . .	384
Podsekretarz stanu Grzegorz Wałejko . . . .	385
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak . . . . .	387
Podsekretarz stanu Marek Bucior . . . . .	387
Minister Bogdan Klich . . . . .	388
Podsekretarz stanu Piotr Styczeń . . . . .	388
Sekretarz stanu Jan Borkowski . . . . .	389
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski . . . .	391
Minister Aleksander Grad . . . . .	391
Podsekretarz stanu Bernard Błaszczuk . . .	392
Podsekretarz stanu Radosław Stępień . . . .	394
Minister Aleksander Grad . . . . .	395
Podsekretarz stanu Andrzej Butra . . . . .	396
Podsekretarz stanu Adam Rapacki . . . . .	398
Podsekretarz stanu Janusz Zaleski . . . . .	398
Podsekretarz stanu Piotr Styczeń . . . . .	399
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski . . . .	401
Podsekretarz stanu Hanna Majszczyk . . . .	401
Podsekretarz stanu Radosław Stępień . . . .	402
Minister Aleksander Grad . . . . .	402
Podsekretarz stanu Grzegorz Wałejko . . . .	404
Sekretarz stanu Jakub Szulc . . . . .	405
Minister Bogdan Zdrojewski . . . . .	406
Podsekretarz stanu Maciej Jankowski . . . .	407

Podsekretarz stanu Marek Haber . . . . .	409
Podsekretarz stanu Maciej Jankowski . . . .	409
Podsekretarz stanu Adam Rapacki . . . . .	410
Sekretarz stanu Stanisław Gawłowski . . . .	411
Podsekretarz stanu Bernard Błaszczuk . . .	411
Podsekretarz stanu Maciej Jankowski . . . .	413
Minister Adam Giersz . . . . .	413
Minister Barbara Kudrycka . . . . .	415
Podsekretarz stanu Maciej Jankowski . . . .	415
Podsekretarz stanu Marek Haber . . . . .	416
Podsekretarz stanu Mirosław Sielatycki . . .	418
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas . . . . .	420
Podsekretarz stanu Andrzej Włodarczyk . .	421
Minister Aleksander Grad . . . . .	422
Sekretarz stanu Jan Borkowski . . . . .	425
Minister Elżbieta Bieńkowska . . . . .	426
Minister Aleksander Grad . . . . .	427
Podsekretarz stanu Marek Haber . . . . .	428
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak . . . . .	429
Podsekretarz stanu Marek Bucior . . . . .	429
Podsekretarz stanu Lilla Jaroń . . . . .	430
Podsekretarz stanu Adam Fronczak . . . . .	431
Minister Barbara Kudrycka . . . . .	432
Podsekretarz stanu Hanna Trojanowska . .	434
Sekretarz stanu Jan Bury . . . . .	437
Minister Adam Giersz . . . . .	439
Podsekretarz stanu Joanna Strzelec-Łobodzińska . . . . .	439
Minister Aleksander Grad . . . . .	441
Podsekretarz stanu Andrzej Butra . . . . .	441
Podsekretarz stanu Joanna Strzelec-Łobodzińska . . . . .	443
Minister Elżbieta Bieńkowska . . . . .	444
Podsekretarz stanu Radosław Stępień . . . .	444
Podsekretarz stanu Jacek Kapica . . . . .	445
Minister Aleksander Grad . . . . .	445
Podsekretarz stanu Piotr Styczeń . . . . .	446
Podsekretarz stanu Radosław Stępień . . . .	447
Podsekretarz stanu Piotr Styczeń . . . . .	448
Podsekretarz stanu Maciej Jankowski . . . .	449
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas . . . . .	450
Minister Jolanta Fedak . . . . .	452
Podsekretarz stanu Maciej Jankowski . . . .	453

## Informacja Marszałka Sejmu o wpływie interpelacji i zapytań poselskich oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania

### INTERPELACJE

Informuję, że wpłynęły następujące interpelacje:

1) posła Jerzego Polaczka w sprawie wyjaśnienia informacji dotyczącej sprzecznych stanowisk GDD-KiA oraz Ministerstwa Finansów w zakresie środków wynikających z oszczędności przy przetargach na kontrakty drogowe w latach 2009–2010 w kwocie 16 mld zł – do prezesa Rady Ministrów – ponowna (20755),

2) posła Stanisława Steca w sprawie równych warunków ubezpieczeń społecznych dla producentów rolnych – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi – ponowna (20867),

3) posła Wojciecha Szczęsnego Zarzyckiego w sprawie wzrostu kosztów eksploatacji kotłowni olejowych – do ministra środowiska – ponowna (20895),

4) posłów Zbigniewa Kozaka i Leonarda Krasulskiego w sprawie nieprawidłowości w sprawowaniu nadzoru i kontroli nad działalnością komórek wywiadu skarbowego Ministerstwa Finansów w aspekcie zatrudniania w nim byłych funkcjonariuszy Służby Bezpieczeństwa MSW w PRL – do prezesa Rady Ministrów – ponowna (20982),

5) posłów Piotra Tomańskiego i Renaty Butryn w sprawie zmian w ustawie Prawo łowieckie w zakresie szacowania i wyceny szkód łowieckich – do ministra środowiska (22045),

6) posła Wojciecha Wilka w sprawie rezerw paliw płynnych – do ministra gospodarki (22065),

7) posła Wojciecha Wilka w sprawie konieczności zintensyfikowania promocji gospodarczej województw Polski wschodniej – do ministra gospodarki (22066),

8) poseł Barbary Marianowskiej w sprawie konieczności objęcia szczególną kontrolą sprywatyzowanych spółek, w których mniejszościowymi udziałowcami są przedsiębiorstwa państwowe, na przykładzie spółki PGE Energia Odnawialna ze spółką Mega z Kraczkowej – do ministra skarbu państwa (22067),

9) posła Wojciecha Szaramy w sprawie programu terapeutycznego dotyczącego leczenia wirusowego zapalenia wątroby typu B – do ministra zdrowia (22068),

10) posła Dariusza Seligi w sprawie afery notatkowej – do ministra obrony narodowej (22069),

11) posłów Roberta Telusa i Krzysztofa Sońty w sprawie nowego programu terapeutycznego dotyczącego leczenia wirusowego zapalenia wątroby typu B – do ministra zdrowia (22070),

12) posła Antoniego Bładka w sprawie zmiany definicji budowli określonej w ustawie Prawo budowlane – do ministra infrastruktury (22071),

13) posła Antoniego Bładka w sprawie sprzedaży części cywilnej Huty Stalowa Wola SA – do ministra skarbu państwa (22072),

14) posła Antoniego Bładka w sprawie rosnącego bezrobocia w woj. podkarpackim – do ministra pracy i polityki społecznej (22073),

15) posła Aleksandra Chłopka w sprawie włączenia Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe do sektora finansów publicznych – do ministra środowiska (22074),

16) posła Aleksandra Chłopka w sprawie ratyfikacji konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych – do prezesa Rady Ministrów (22075),

17) posła Aleksandra Chłopka w sprawie stanowiska rządu RP dotyczącego łamania praw mniejszości polskiej zamieszkałej na terenie Litwy – do prezesa Rady Ministrów (22076),

18) posła Aleksandra Chłopka w sprawie programu terapeutycznego dotyczącego leczenia wirusowego zapalenia wątroby typu B – do ministra zdrowia (22077),

19) posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie działań, które zamierza podjąć prezes Rady Ministrów i podległe mu służby, w związku z doniesieniami dotyczącymi nieetycznego i wątpliwego prawnie postępowania byłej radnej m.st. Warszawy, a obecnie minister w KPRM, pełnomocnika ds. opracowania programu zapobiegania nieprawidłowościom w instytucjach publicznych w rządzie PO, związanego z nabywaniem przez nią od m.st. Warszawy pomieszczeń komunalnych – do prezesa Rady Ministrów (22078),

20) posłów Zbigniewa Kozaka i Leonarda Krasulskiego w sprawie zasad prowadzenia prac legislacyjnych nad ustawą wprowadzającą ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym w 2000 r., w trakcie których w niejasnych okolicznościach usunięto zapisy przeciwdziałające procederowi reaktywacji przedwojennych przedsiębiorstw – do prezesa Rady Ministrów (22079),

21) poseł Marii Zuby w sprawie prywatyzacji Kieleckiego Przedsiębiorstwa Nasiennego Centrala Nasienna w Kielcach sp. z o.o. – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi oraz ministra skarbu państwa (22080),

22) poseł Beaty Szydło w sprawie regulacji prawnych dotyczących turystyki wodnej, w tym kwestii osób uprawnionych do prowadzenia szkoleń w tym zakresie – do ministra sportu i turystyki (22081),

23) posła Krzysztofa Jurgiewicza w sprawie trybu wyczerzenia powołania i odwołania prezesa Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w styczniu 2008 r. – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (22082),

24) posła Stanisława Witaszczyka w sprawie znaczących ograniczeń systemu wsparcia finansowego dla rzemieślników zatrudniających pracowników młodocianych w celu nauki zawodu – do ministra pracy i polityki społecznej (22083),

25) posła Stanisława Witaszczyka w sprawie pozyskanych z UE środków finansowych i zapłaconych składek – do ministra finansów (22084),

26) posła Marka Opióły w sprawie niekorzystnych dla Skarbu Państwa skutków finansowych, które wynikają z niewłaściwego sposobu ustalania wartości odszkodowania za wywłaszczone nieruchomości – do prezesa Rady Ministrów (22085),

27) posła Marka Opióły w sprawie działań rządu zmierzających do ustalenia przyczyn i okoliczności katastrofy samolotu TU-154M w dniu 10 kwietnia 2010 r. pod Smoleńskiem – do prezesa Rady Ministrów (22086),

28) poseł Bożeny Sławiak w sprawie programu terapeutycznego dotyczącego leczenia wirusowego zapalenia wątroby typu B – do ministra zdrowia (22087),

29) poseł Bożeny Sławiak w sprawie likwidacji Komendy 5. Rejonowej Bazy Materiałowej w Nowogrodzie Bobrzańskim – do ministra obrony narodowej (22088),

30) posła Wojciecha Szaramy w sprawie projektu ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem występowania skutków powodzi i ich usuwaniem – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (22089),

31) posła Wojciecha Szaramy w sprawie szkoleń załóg obsługujących kołowe transportery opancerzone Rosomak przeprowadzanych przez Wojskowe Zakłady Mechaniczne w Siemianowicach Śląskich – do ministra obrony narodowej (22090),

32) posła Wojciecha Szaramy w sprawie nierównego traktowania osób pobierających renty socjalne – do ministra pracy i polityki społecznej (22091),

33) posła Stanisława Wziątka w sprawie sprzedaży Stada Ogierów w Białym Borze – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (22092),

34) posła Stanisława Wziątka w sprawie nieprawidłowości w zarządzaniu PLL LOT – do ministra infrastruktury oraz ministra skarbu państwa (22093),

35) posła Stanisława Wziątka w sprawie wstrzymania refundacji kosztów kształcenia praktycznego w rzemieślniczych zakładach pracy – do ministra pracy i polityki społecznej (22094),

36) posła Stanisława Wziątka w sprawie wysokości subwencji oświatowej na 2011 r. na przykładzie gm. Połczyn-Zdrój – do ministra edukacji narodowej (22095),

37) posła Bolesława Grzegorza Piechy w sprawie programu terapeutycznego dotyczącego leczenia wirusowego zapalenia wątroby typu B – do ministra zdrowia (22096),

38) poseł Krystyny Łybackiej w sprawie przyszłości Państwowego Instytutu Wydawniczego – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (22097),

39) poseł Krystyny Łybackiej w sprawie podmiotów zobowiązanych do przedkładania sprawozdań o wytworzonych odpadach – do prezesa Rady Ministrów (22098),

40) posła Jana Widackiego w sprawie braku w Policji wyspecjalizowanej formacji przygotowanej do działań w wysokich górach – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (22099),

41) poseł Daniela Chrapkiewicza w sprawie pobierania z ZUS nienależnych świadczeń na nieżyjącego członka rodziny – do ministra pracy i polityki społecznej (22100),

42) poseł Daniela Chrapkiewicza w sprawie wstrzymania procesu reprivatyzacji – do ministra skarbu państwa (22101),

43) posła Romualda Ajchlera w sprawie wynagradzania zespołów interdyscyplinarnych – do ministra pracy i polityki społecznej (22102),

44) posła Romualda Ajchlera w sprawie liczby pracowników socjalnych przypadających na jednego mieszkańca – do ministra pracy i polityki społecznej (22103),

45) posła Witolda Klepacza w sprawie budowy obwodnicy Zawiercia na drodze krajowej nr 78 – do ministra infrastruktury (22104),

46) posła Witolda Klepacza w sprawie uruchomienia legalnych przejść przez torowiska – do ministra infrastruktury (22105),

47) poseł Barbary Bartuś w sprawie programu terapeutycznego dotyczącego leczenia wirusowego zapalenia wątroby typu B – do ministra zdrowia (22106),

48) posła Jacka Osucha w sprawie planowanego od 1 lipca 2011 r. wprowadzenia na drodze krajowej nr 94 na odcinku Dąbrowa Górnicza – Olkusz – Kraków elektronicznego systemu poboru opłat drogowych, tzw. e-myta – do ministra infrastruktury (22107),

49) posła Kazimierza Matuszkiego w sprawie leków inkretynowych – do ministra zdrowia (22108),

50) posła Andrzeja Guta-Mostowego w sprawie zmiany ustawy Kodeks cywilny, w szczególności rozszerzenia zakresu przedmiotowego art. 49 § 1 Kodeksu cywilnego – do ministra sprawiedliwości (22109),

51) posła Henryka Milcarza w sprawie wyników kontroli NIK dotyczącej pozyskiwania lokali i pomieszczeń mieszkalnych dla osób najuboższych – do ministra infrastruktury (22110),

52) posła Henryka Milcarza w sprawie zlikwidowania barier biurokratycznych i nieracjonalnych rozwiązań utrudniających lekarzom i lekarzom denty-



stom normalne wykonywanie pracy – do ministra zdrowia (22111),

53) posła Henryka Milcarza w sprawie problemów małych rodzinnych zakładów i drobnego rzemiosła – do prezesa Rady Ministrów (22112),

54) posła Jacka Boguckiego w sprawie restrukturyzacji sieci placówek pocztowych Poczty Polskiej SA – do ministra infrastruktury (22113),

55) posła Krzysztofa Tyszkiewicza oraz grupy posłów w sprawie rozpoczęcia działań zmierzających do zmiany niektórych z postanowień ustaw regulujących ustrój i organizację samorządów zawodowych – do ministra sprawiedliwości (22114),

56) posłów Macieja Orzechowskiego i Krzysztofa Tyszkiewicza w sprawie wypłaty odszkodowań za nieruchomości przejęte na mocy ustawy Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną – do ministra infrastruktury (22117),

57) posła Macieja Orzechowskiego oraz grupy posłów w sprawie subwencjonowania wychowania przedszkolnego – do ministra edukacji narodowej (22118),

58) posła Macieja Orzechowskiego oraz grupy posłów w sprawie trudnej sytuacji rzemieślników w aspekcie ustawy o odpadach – do ministra środowiska (22119),

59) posła Macieja Orzechowskiego oraz grupy posłów w sprawie stawki podatku VAT od usług świadczone przez stołówki szkolne – do ministra finansów (22120),

60) posła Jerzego Wenderlicha w sprawie opóźnienia budowy trasy średnicowej w Grudziądzu – do ministra infrastruktury (22121),

61) poseł Bożeny Sławiak w sprawie zwrotu części opłat za karty pojazdów, pobieranych przez powiaty w latach 2003–2005 – do ministra finansów (22122),

62) poseł Barbary Bartuś w sprawie reorganizacji pracy Urzędu Pocztowego w Lipinkach koło Gorlic – do ministra infrastruktury (22123),

63) posła Eugeniusza Czykwina w sprawie wypłaty odszkodowań osobom pokrzywdzonym w wyniku działań grup zbrojnych w latach 1944–1956 – do prezesa Rady Ministrów (22124),

64) posła Henryka Milcarza w sprawie zaniechania działań zmierzających do likwidacji Zakładu Linii Kolejowych w Kielcach – do ministra infrastruktury (22125),

65) posła Henryka Milcarza w sprawie zagrożeń rozwoju woj. świętokrzyskiego – do ministra infrastruktury (22126),

66) posła Jana Kochanowskiego w sprawie realizacji rozporządzeń ministra infrastruktury z 14 lipca 2010 r. (Dz. U. Nr 138, poz. 932 i 933) – do ministra infrastruktury (22127),

67) posła Edwarda Siarki w sprawie stanu bezpieczeństwa placów zabaw powstających w ramach programu „Radosna szkoła” – do ministra edukacji narodowej (22128),

68) posła Edwarda Siarki w sprawie stanu przygotowania szkół podstawowych do przyjęcia sześciolatków – do ministra edukacji narodowej (22129),

69) posła Edwarda Siarki w sprawie nieprawidłowości w spółce Miejskie Przedsiębiorstwo Komunikacyjne w Łodzi – do ministra skarbu państwa (22130),

70) posła Marka Opióły w sprawie niewłaściwego sposobu reorganizacji ZUS, który zagraża rozwojowi polskiej przedsiębiorczości – do ministra gospodarki (22131),

71) posła Andrzeja Ćwierza w sprawie ograniczenia środków finansowych przeznaczonych na refundację pracodawcom wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne pracowników zatrudnionych w celu przygotowania zawodowego – do ministra pracy i polityki społecznej (22132),

72) posła Andrzeja Ćwierza w sprawie likwidacji wydziałów pracy w sądach rejonowych, na przykładzie Sądu Rejonowego w Jaśle – do ministra sprawiedliwości (22133),

73) poseł Marii Zuby w sprawie konkursu na stanowisko prezesa Radia Kielce – do ministra skarbu państwa (22135),

74) posła Tadeusza Arkita w sprawie programu terapeutycznego dotyczącego leczenia wirusowego zapalenia wątroby typu B – do ministra zdrowia (22136),

75) posłów Tadeusza Arkita i Jana Musiała w sprawie programu „Moje boisko – Orlik 2012” – do ministra sportu i turystyki (22137),

76) posłów Tadeusza Arkita i Jana Musiała w sprawie programu „Radosna szkoła” – do ministra edukacji narodowej (22138),

77) posłów Tadeusza Arkita i Jana Musiała w sprawie „Narodowego programu przebudowy dróg lokalnych 2008–2011” – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (22139),

78) posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie systemu sprzedaży drewna przez PGL Lasy Państwowe – do ministra środowiska (22140),

79) posła Jana Widackiego w sprawie wyciągnięcia wniosków ze sprawy funkcjonariusza Policji prawomocnie uniewinnionego po 7 latach ze wszystkich zarzutów stawianych mu aktem oskarżenia – do prezesa Rady Ministrów (22141),

80) poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie użytkowania sprzętu medycznego zakupionego z unijnych dotacji – do ministra zdrowia (22142),

81) posła Jana Burego s. Józefa w sprawie zwiększenia limitów odstrzałów w rocznych i wieloletnich planach łowieckich na zwierzęta łowne (daniel, sarna, jeleń) – do ministra środowiska (22143),

82) posła Jana Burego s. Józefa w sprawie sposobu naliczania opłat za gaz ziemny dostarczony przez PGNiG do odbiorców indywidualnych – do ministra gospodarki (22144),

83) posła Piotra Waśki w sprawie projektu ustawy o rzeczach znalezionych oraz zmianie niektórych innych ustaw – do ministra sprawiedliwości (22145),

84) posła Piotra Ołowskiego w sprawie inwentaryzacji bobrów europejskich w związku z odstrzałem redukcyjnym tego gatunku na terenach wałów przeciwpowodziowych na Żuławach – do ministra środowiska (22146),

85) posła Krzysztofa Tchórzewskiego w sprawie planowanej likwidacji urzędów pocztowych na terenie Polski – do ministra infrastruktury (22147),

86) poseł Izabeli Kloc w sprawie rozliczenia różnic zużycia wody między wskazaniem licznika głównego a sumą wskazań liczników indywidualnych w budynkach wielomieszkaniowych – do ministra infrastruktury (22148),

87) posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie zasad opodatkowania podatkiem akcyzowym węgla i koksu – do ministra finansów (22149),

88) posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie niepokojącej sytuacji w Airport Cleaning Service sp. z o.o. – do ministra infrastruktury (22150),

89) posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie utrudnionego dostępu do dokumentacji medycznej – do ministra zdrowia (22151),

90) posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie zaostrożenia przepisów o najmie mieszkań komunalnych – do ministra infrastruktury (22152),

91) posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie uchwały Bundestagu o jubileuszu Karty Niemieckich Wypędzonych ze Stron Ojczystych – do ministra spraw zagranicznych (22153),

92) posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie wydania skandalicznego komiksu promującego Polskę – do ministra spraw zagranicznych (22154),

93) posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie nieuregulowanego statusu Polaków w Niemczech – do ministra spraw zagranicznych (22155),

94) posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie zniesienia preferencyjnej stawki podatku VAT na artykuły dziecięce – do ministra finansów (22156),

95) posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie wzrostu bezrobocia w Polsce – do prezesa Rady Ministrów (22157),

96) posła Marka Polaka oraz grupy posłów w sprawie usprawnienia procedur sądowych – do ministra sprawiedliwości (22158),

97) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie instrumentów prawnych wspierających tworzenie nowych miejsc pracy – do prezesa Rady Ministrów (22159),

98) posła Sylwestra Pawłowskiego w sprawie wyników kontroli przeprowadzonej przez Europejskie Biuro ds. Nadużyć Finansowych OLAF w grupowej oczyszczalni ścieków w Łodzi w latach 2009–2010 – do ministra rozwoju regionalnego (22160),

99) posła Stanisława Steca w sprawie finansowania niepublicznych szkół zawodowych – do ministra edukacji narodowej (22161),

100) posła Jarosława Wojciechowskiego w sprawie wprowadzenia obowiązkowego ubezpieczenia od skutków klęsk żywiołowych – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (22162),

101) posła Józefa Rojka w sprawie modelowania uszu i obcinania ogonów psom – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (22163),

102) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie działań rządu na rzecz zagospodarowania złóż gazu łupkowego w Polsce – do prezesa Rady Ministrów (22164),

103) posła Zbigniewa Matuszczaka w sprawie programu terapeutycznego dotyczącego leczenia wirusowego zapalenia wątroby typu B – do ministra zdrowia (22165),

104) posła Stanisława Ożoga w sprawie zachowania Policji i BOR podczas uroczystości w dniu 10 kwietnia 2011 r. – do prezesa Rady Ministrów (22166),

105) posła Stanisława Ożoga w sprawie farmy wiatrowej w Woli Rafałowskiej – do ministra skarbu państwa (22167),

106) posła Jarosława Zielińskiego w sprawie zapowiadanej likwidacji placówek Poczty Polskiej SA oraz utrudniania dostępu mieszkańców mniejszych miejscowości do usług pocztowych – do prezesa Rady Ministrów (22168),

107) posła Czesława Hoca w sprawie kontroli i wzmocnienia nadzoru właścicielskiego oraz pilnego opracowania strategii wyjścia z kryzysu i programu naprawczego spółki Skarbu Państwa PZB SA z siedzibą w Kołobrzegu, marki i chluby tego miasta – do ministra skarbu państwa (22169),

108) posła Jana Warzechy w sprawie rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej oraz niektórych innych ustaw – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (22170),

109) posła Piotra Stanke w sprawie przeszkód administracyjnych, które utrudniają i opóźniają pozyskiwanie środków zewnętrznych na ratowanie brzegu morskiego w miejscowości Rowy, gm. Ustka – do ministra infrastruktury (22171),

110) posła Piotra Stanke w sprawie apelu NSZZ „Solidarność” Sekcji Oświaty i Wychowania Regionu Gdańskiego – do ministra edukacji narodowej (22172),

111) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie leku Omalizumab (Xolair) na ciężką astmę alergiczną – do ministra zdrowia (22173),

112) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie zasadności orzekania o trzecim stopniu niepełnosprawności – do ministra pracy i polityki społecznej (22174),

113) posła Waldy Dzikowskiego w sprawie konieczności stworzenia systemu pomocy prawnej – do ministra sprawiedliwości (22175),

114) posła Waldy Dzikowskiego w sprawie przepisów Prawa telekomunikacyjnego – do ministra infrastruktury (22176),

115) posła Waldy Dzikowskiego w sprawie ustawy o przeciwdziałaniu uciążliwości zapachowej – do ministra środowiska (22177),

116) posła Waldy Dzikowskiego w sprawie zmian na rynku pracy w Polsce – do ministra pracy i polityki społecznej (22178),

117) posła Stanisława Steca w sprawie programu terapeutycznego dotyczącego leczenia wirusowego zapalenia wątroby typu B – do ministra zdrowia (22179),

118) posła Pawła Poncyłjusza w sprawie potrzeby nowelizacji ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami w związku z wykonaniem wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka – do prezesa Rady Ministrów (22180),

119) posła Artura Górskiego w sprawie pobierania opłat od studentów studiów stacjonarnych, których nie obejmował obowiązek opłat za studia – do ministra nauki i szkolnictwa wyższego (22181),

120) poseł Elżbiety Zakrzewskiej w sprawie środków finansowych dla Ochotniczych Hufców Pracy na szkolenia młodocianych – do ministra pracy i polityki społecznej (22182),

121) posła Wojciecha Kossakowskiego w sprawie zmiany ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej, narażającej na niebezpieczeństwo stabilizację sieci polskich bibliotek publicznych – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (22183),

122) posłów Krystyny Kłosin i Leszek Redzimski w sprawie racjonalnej gospodarki mieszkaniem komunalnymi – do ministra infrastruktury (22184),

123) posłów Krystyny Kłosin i Leszek Redzimski w sprawie transportu intermodalnego w Polsce – do ministra infrastruktury (22185),

124) posła Jana Kulasa w sprawie obecnego stanu i możliwości rozwoju stosunków polsko-izraelskich – do ministra spraw zagranicznych (22186),

125) posła Marka Rząsy w sprawie możliwości zadośćuczynienia byłym junaczkom i junakom Powszechnej Organizacji „Służba Polsce” – do ministra pracy i polityki społecznej (22187),

126) poseł Anny Sobeckiej w sprawie nowelizacji ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii – do ministra sprawiedliwości (22188),

127) poseł Anny Sobeckiej w sprawie konkursu na stanowisko wiceszefa śląskiej Policji – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (22189),

128) poseł Anny Sobeckiej w sprawie nacisków na pilotów TU-154M – do ministra obrony narodowej (22190),

129) poseł Anny Sobeckiej w sprawie wystawy „Przytul swojego demona” – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (22191),

130) poseł Anny Sobeckiej w sprawie zakupu nowych okrętów podwodnych – do ministra obrony narodowej (22192),

131) poseł Anny Sobeckiej w sprawie konkurencyjności polskiego rolnictwa – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (22193),

132) poseł Anny Sobeckiej w sprawie sprzedaży Grupy Lotos SA – do ministra skarbu państwa (22194),

133) poseł Anny Sobeckiej w sprawie sprzedaży pakietu akcji PKO BP SA i BGŻ SA – do ministra skarbu państwa (22195),

134) poseł Anny Sobeckiej w sprawie zagospodarowania złóż gazu łupkowego – do prezesa Rady Ministrów (22196),

135) poseł Anny Sobeckiej w sprawie pakietu reformującego szkolnictwo wyższe – do ministra nauki i szkolnictwa wyższego (22197),

136) poseł Anny Sobeckiej w sprawie zmiany tablicy smoleńskiej – do ministra spraw zagranicznych (22198),

137) poseł Anny Sobeckiej w sprawie budżetu państwa na 2012 r. – do prezesa Rady Ministrów (22199),

138) poseł Anny Sobeckiej w sprawie nowelizacji ustawy o szkolnictwie wyższym – do ministra nauki i szkolnictwa wyższego (22200),

139) poseł Anny Sobeckiej w sprawie przepisów o najmie mieszkań komunalnych – do prezesa Rady Ministrów (22201),

140) poseł Anny Sobeckiej w sprawie zastrzeżeń do wypłacania pomocy de minimis w ramach regionalnych programów operacyjnych – do ministra rozwoju regionalnego (22202),

141) poseł Anny Sobeckiej w sprawie incydentu przed pałacem prezydenckim – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (22203),

142) poseł Anny Sobeckiej w sprawie zmian w ustawie Prawo o ustroju sądów powszechnych – do ministra sprawiedliwości (22204),

143) poseł Anny Sobeckiej w sprawie planu naprawczego kolei – do ministra infrastruktury (22205),

144) posła Stanisława Steca w sprawie finansowania leczenia szpitalnego – do ministra zdrowia (22206),

145) posła Stanisława Steca w sprawie profilaktyki zdrowotnej w szkole – do ministra zdrowia (22207),

146) posła Stanisława Steca w sprawie ujednolicenia plac pielęgniarek w publicznych zakładach opieki zdrowotnej – do ministra zdrowia (22208),

147) posła Stanisława Steca w sprawie funkcjonowania podstawowej opieki zdrowotnej – do ministra zdrowia (22209),

148) posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie działań podejmowanych przez ministra finansów oraz nadzorowane przez niego służby, związanych z ograniczeniem wolności słowa i prasy poprzez blokowanie portalu internetowego skarbowcy.pl redagowanego pod patronatem Sekcji Krajowej Pracowników Skarbowych NSZZ „Solidarność” – do prezesa Rady Ministrów (22210),

149) poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie linii kolejowych nr 285 relacji Wrocław Główny – Jedlina-Zdrój oraz nr 771 relacji Świdnica Przedmieście – Świdnica Miasto – do ministra infrastruktury (22211),

150) poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie wyrażenia zgody na wykonanie dokumentacji projektowej dla zadania pn.: Studium korytarzowe wraz z analizą wielokryterialną dla ustalenia docelowego korytarza i parametrów drogi krajowej nr 8 na od-

cinku Wrocław – Kłodzko – do ministra infrastruktury (22212),

151) poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie wniosku o udzielenie dotacji na dofinansowanie prac konserwatorskich, restauratorskich lub robót budowlanych przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków w ramach programu „Dziedzictwo kulturowe” na zadanie pn.: Rozbudowanie instalacji sygnalizacji alarmowej pożaru dla zrekonstruowanych obiektów baraku więzińskiego nr 7 i wieży strażniczej na terenie Muzeum Gross-Rosen w Rogoźnicy, woj. dolnośląskie – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (22213),

152) poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie sytuacji pow. średzkiego po likwidacji SPZOZ w Środzie Śląskiej, woj. dolnośląskie – do ministra zdrowia (22214),

153) poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie wniosku Zespołu Szkół Ogólnokształcących w Nowej Rudzie o zwiększenie części oświatowej subwencji ogólnej z 0,6 rezerwy w 2011 r. z tytułu dofinansowania remontów bieżących – do ministra edukacji narodowej (22215),

154) posła Adama Wykręta w sprawie problemów osób przewlekle chorych z dostępem do opieki pielęgniarstwa w domu – do ministra zdrowia (22216),

155) posła Adama Wykręta w sprawie celowego niezatrudniania stażystów przez niektórych pracodawców – do ministra pracy i polityki społecznej (22217),

156) posła Bogdana Bojki w sprawie inwestycji amerykańskiego koncernu Honeywell w Nowej Soli – do ministra gospodarki (22218),

157) poseł Jadwigi Wiśniewskiej oraz grupy posłów w sprawie wprowadzenia ograniczeń w sprzedaży napojów energetyzujących dzieciom i młodzieży – do ministra zdrowia (22219),

158) posła Piotra Ołowskiego w sprawie refundacji kosztów kształcenia praktycznego osób młodocianych i dorosłych zdobywających zawód przez kształcenie praktyczne – do ministra finansów (22220),

159) posła Henryka Młynarczyka oraz grupy posłów w sprawie podjęcia działań mających na celu wstrzymanie decyzji o rozbiórce zabytkowych budynków i budowli fabrycznych przy byłej cukrowni Rejowiec – do ministra skarbu państwa oraz ministra kultury i dziedzictwa narodowego (22221),

160) posła Jarosława Rusieckiego w sprawie przywrócenia Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Busku-Zdroju – do ministra sprawiedliwości (22222),

161) posła Marka Opióły w sprawie przyjętych przez prezesa ZUS założeń strategii przekształceń ZUS w latach 2010–2012 – do prezesa Rady Ministrów (22223),

162) posła Marka Opióły w sprawie uposażenia funkcjonariuszy Służby Kontrwywiadu Wojskowego – do ministra obrony narodowej (22224),

163) posła Tadeusza Motowidły w sprawie realizacji w kraju sieci szerokopasmowego Internetu

z uwzględnieniem woj. śląskiego – do ministra rozwoju regionalnego (22225),

164) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie zasiłków wypłacanych przez ZUS w latach 2005–2010 – do ministra pracy i polityki społecznej (22226),

165) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie standaryzacji zatrudnienia w ZUS – do ministra pracy i polityki społecznej (22227),

166) poseł Beaty Kempy w sprawie opłat za korzystanie z obwodnicy Oleśnicy – do prezesa Rady Ministrów (22228),

167) posłów Krzysztofa Brejzy i Tomasza Lenza w sprawie utrwalania przebiegu postępowania karnego – do ministra sprawiedliwości (22229),

168) posłów Krzysztofa Brejzy i Tomasza Lenza w sprawie przenoszenia rachunków bankowych – do ministra finansów (22230),

169) posła Wiesława Andrzeja Szczepańskiego w sprawie dotychczas poniesionych kosztów związanych z budową kolei dużych prędkości – do ministra infrastruktury (22231),

170) posła Grzegorza Tobiszowskiego w sprawie przygotowań do Euro 2012 w kontekście bezpieczeństwa kibiców – do ministra sportu i turystyki oraz ministra sprawiedliwości (22232),

171) posła Grzegorza Tobiszowskiego w sprawie rządowego programu energetyki jądrowej – do ministra gospodarki (22233),

172) posła Grzegorza Tobiszowskiego w sprawie wzrastającego lawinowo poziomu bezrobocia – do ministra pracy i polityki społecznej (22234),

173) posła Grzegorza Tobiszowskiego w sprawie dysproporcji pomiędzy minimum socjalnym a minimalną emeryturą – do ministra pracy i polityki społecznej (22235),

174) posłów Zbigniewa Kozaka i Leonarda Krasulskiego w sprawie działań podejmowanych przez generalnego inspektora kontroli skarbowej w stosunku do instytucji finansowych, mających na celu zbadanie prawidłowości regulowania należnych budżetowi państwa zobowiązań podatkowych – do prezesa Rady Ministrów (22236),

175) posłów Zbigniewa Kozaka i Leonarda Krasulskiego w sprawie osób zatrudnionych w Ministerstwie Finansów z rekomendacji Platformy Obywatelskiej, powołanych do rad nadzorczych publicznych spółek prawa handlowego – do prezesa Rady Ministrów (22237),

176) posłów Zbigniewa Kozaka i Leonarda Krasulskiego w sprawie dyskryminacji przez Ministerstwo Finansów oraz Bankowy Fundusz Gwarancyjny członków spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych w związku z niedopuszczeniem ich do systemu gwarantowania depozytów w BFG – do prezesa Rady Ministrów (22238),

177) posła Jarosława Żaczka w sprawie nieotrzymania przez prywatne uczelnie wyższe dodatkowych środków na studia stacjonarne – do ministra nauki i szkolnictwa wyższego (22239),

178) posła Jarosława Żaczka w sprawie raportu NIK dotyczącego wyczerpania złóż węgla w Polsce – do ministra gospodarki (22240),

179) posła Jarosława Żaczka w sprawie zwiększenia wynagrodzenia pielęgniarek i położnych oraz ograniczenia dostępu do świadczeń realizowanych przez pielęgniarki opieki długoterminowej – do ministra zdrowia (22241),

180) poseł Marii Nowak w sprawie prawidłowości realizacji projektów w ramach regionalnych programów operacyjnych – do ministra rozwoju regionalnego (22242),

181) poseł Marii Nowak w sprawie programu terapeutycznego dotyczącego leczenia wirusowego zapalenia wątroby typu B – do ministra zdrowia (22243),

182) posła Edwarda Czesaka w sprawie niektórych rozwiązań przyjętych w ustawie o działalności leczniczej – do ministra zdrowia (22244),

183) posła Jerzego Materny w sprawie dopuszczalnej zawartości alkoholu we krwi kierującego pojazdem – do ministra infrastruktury (22245),

184) posła Jerzego Materny w sprawie dowodów rejestracyjnych pojazdów – do ministra infrastruktury (22246),

185) posła Sławomira Zawisłaka w sprawie rządowego projektu nowelizacji ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej, na przykładzie bibliotek publicznych – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (22247),

186) posła Sławomira Zawisłaka w sprawie wątpliwości interpretacyjnych dotyczących zakresu działania samorządowych zakładów budżetowych – do ministra finansów (22248),

187) posła Sławomira Zawisłaka w sprawie zagrożeń związanych z możliwością wykorzystania Banku Gospodarstwa Krajowego do wspierania rynku obligacji – do ministra finansów (22249),

188) posła Sławomira Zawisłaka w sprawie nazbyt rygorystycznego podejścia ARiMR do oceny wypełniania obowiązków przez rolników ubiegających się o pomoc w postaci dopłat, a także spełniania warunków otrzymania pomocy w ramach PROW 2007–2013 – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (22250),

189) posła Sławomira Zawisłaka w sprawie przeprowadzonej reformy organizacji pracy Służby Celnej – do ministra finansów (22251),

190) poseł Iwony Arent w sprawie konsekwencji budżetowych wynikających ze stanowiska Ministerstwa Finansów dotyczącego objęcia kontrolą i opodatkowaniem olejów smarowych wykorzystywanych do celów innych niż napędowe lub grzewcze na terytorium Polski – do prezesa Rady Ministrów (22252),

191) posła Krzysztofa Brejzy oraz grupy posłów w sprawie programu rozwoju bibliotek gminnych – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (22253),

192) poseł Bożenny Bukiewicz w sprawie zwrotu części opłaty za kartę pojazdu pobieranej przez powiaty w latach 2003–2005 – do ministra finansów (22254),

193) poseł Ireny Tomaszak-Zesiuk w sprawie podatku naliczanego zgodnie z ustawą o podatku od spadków i darowizn za nabycie prawa własności w drodze zasiedzenia – do ministra finansów (22255),

194) poseł Ireny Tomaszak-Zesiuk w sprawie nieprzestrzegania art. 99 ust. 3 ustawy Prawo farmaceutyczne stanowiącego, że podmiot ubiegający się o zezwolenie na prowadzenie apteki ogólnodostępnej posiada w danym województwie nie więcej niż 1% tego typu aptek – do ministra zdrowia (22256),

195) posła Roberta Kropiwnickiego w sprawie sposobu naliczania opłat za dostawę wody i odprowadzanie ścieków – do ministra infrastruktury (22257),

196) posłów Grzegorza Roszaka i Marka Wojtkowskiego w sprawie określenia definicji złomu na potrzeby rozliczeń VAT – do ministra finansów (22258),

197) posłów Grzegorza Roszaka i Marka Wojtkowskiego w sprawie zmniejszającej się liczby dzieci podlegających obowiązkowemu szczepieniu ochronnemu – do ministra zdrowia (22259),

198) posłów Grzegorza Roszaka i Marka Wojtkowskiego w sprawie konieczności zmiany samorządowych przepisów antykorupcyjnych – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (22260),

199) posła Henryka Siedlaczka w sprawie likwidacji połączeń kolejowych w Kietrze, Lekartowie oraz na odcinku Polska Cerkiew – Baborów – do ministra infrastruktury (22261),

200) poseł Janiny Okrągły w sprawie organizacji funkcjonowania dodatkowych miejsc świadczenia nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej – do ministra zdrowia (22262),

201) poseł Anny Paluch w sprawie nadzoru ministra nad działalnością spółki Skarbu Państwa Zespół Elektrowni Wodnych Niedzica – do ministra skarbu państwa (22263),

202) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie działalności komisji majątkowej do spraw gmin wyznaniowych żydowskich – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (22264),

203) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie działalności Międzykościelnej Komisji Regulacyjnej – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (22265),

204) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie działalności Komisji Majątkowej PAKP – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (22266),

205) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie działalności Komisji Majątkowej Kościoła Ewangelicko-Augsburskiego – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (22267),

206) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie podziału środków z Funduszu Kościelnego – do prezesa Rady Ministrów (22268),

207) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie niejasnej definicji pojazdu mechanicznego zawartej w ustawie o drogach publicznych – do prezesa Rady Ministrów (22269),

208) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie kar za wyrzucanie śmieci – do prezesa Rady Ministrów (22270),

209) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie planowanej podwyżki cen gazu – do prezesa Rady Ministrów (22271),

210) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie systemu rejestracji pojazdów przez Internet – do prezesa Rady Ministrów (22272),

211) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie przetargu na częstotliwości przeznaczone dla szybkiego Internetu w technologii LTE – do prezesa Rady Ministrów (22273),

212) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie wprowadzenia nowych dowodów osobistych z chipem – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (22274),

213) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie groźby likwidacji przedszkoli powstałych dzięki dofinansowaniu ze środków z UE – do prezesa Rady Ministrów (22275),

214) posła Andrzeja Kani w sprawie przeprowadzanych przetargów outsourcingowych w jednostkach podległych Ministerstwu Sprawiedliwości – do ministra sprawiedliwości (22276),

215) posła Wiesława Rygla w sprawie rozważenia możliwości zmiany brzmienia art. 4 ust. 3 ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych – do ministra edukacji narodowej (22277),

216) posła Jacka Brzezinki w sprawie wsparcia udzielanego organom prowadzącym szkoły podstawowe w związku z wprowadzeniem od 1 września 2012 r. obowiązku szkolnego dla sześciolatków – do ministra edukacji narodowej (22278),

217) posła Jacka Brzezinki w sprawie refundacji pracodawcom kosztów wynagrodzeń wypłacanych pracownikom młodocianym zatrudnianym w celu przygotowania zawodowego – do ministra pracy i polityki społecznej (22279),

218) poseł Anny Paluch oraz grupy posłów w sprawie problemów wynikających z niejednolitej interpretacji art. 89 ustawy o podatku akcyzowym – do ministra finansów (22280),

219) posła Krzysztofa Borkowskiego w sprawie definicji małego i średniego przedsiębiorcy oraz kryteriów kwalifikujących do tych kategorii – do ministra gospodarki (22281),

220) poseł Joanny Muchy w sprawie zmniejszenia środków Funduszu Pracy przeznaczonych na finansowanie aktywnych form przeciwdziałania bezrobociu w 2011 r. – do ministra pracy i polityki społecznej (22282),

221) posła Wojciecha Szaramy w sprawie braku środków na organizację praktyk zawodowych dla uczniów zasadniczych szkół zawodowych – do ministra pracy i polityki społecznej (22283),

222) posła Wojciecha Szaramy w sprawie braku rządowego programu pomocowego dla współpracowników polskiej armii w Afganistanie – do ministra obrony narodowej (22284),

223) posła Wojciecha Szaramy w sprawie działań Policji w Warszawie na ul. Krakowskie Przedmieście w okresie lipiec–grudzień 2010 r. – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (22285),

224) posła Włodzimierza Karpińskiego w sprawie wykupu przez emerytów wojskowych i wdowy po żołnierzach zawodowych kwater administrowanych przez Oddział Regionalny Wojskowej Agencji Mieszkaniowej w Lublinie, znajdujących się w zasobach mieszkaniowych nie do sprzedaży – do ministra obrony narodowej (22286),

225) posła Włodzimierza Karpińskiego w sprawie programu terapeutycznego dla leków inkretynowych – do ministra zdrowia (22287),

226) poseł Grażyny Ciemniak w sprawie planowanych zmian w funkcjonowaniu placówek Poczty Polskiej SA – do ministra infrastruktury (22288),

227) posła Pawła Poncyłjusza w sprawie obowiązku meldunkowego w związku z orzeczonym nakazem eksmisji – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (22289),

228) posła Zbigniewa Pacelta w sprawie refundacji wynagrodzeń z tytułu zatrudniania młodocianych pracowników – do ministra pracy i polityki społecznej (22290),

229) posła Zbigniewa Pacelta w sprawie zgodności z przepisami prawa zapisów komunikatu zamieszczonego w dniu 4 marca 2011 r. na stronie PFRON pt. „Obniżenie wpłat na PFRON” – do ministra pracy i polityki społecznej (22291),

230) posła Mariana Filara w sprawie standardów opieki okołoporodowej – do ministra zdrowia (22292),

231) posła Wiesława Janczyka w sprawie wątpliwości związanych z ustalaniem oraz sposobem dokonywania zwrotów kosztów używania przez pracowników Poczty Polskiej SA do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów, niebędących własnością pracodawcy – do ministra infrastruktury (22293),

232) posła Artura Gierady oraz grupy posłów w sprawie wdrażania powszechnego programu szczepień przeciwko pneumokokom – do ministra zdrowia (22294),

233) posła Artura Gierady oraz grupy posłów w sprawie zaniechania wypłaty refundacji kosztów poniesionych z tytułu zatrudnienia pracowników młodocianych – do ministra pracy i polityki społecznej (22295),

234) poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie zadania pn.: Rewitalizacja infrastruktury turystycznej na Szczelińcu Wielkim – Widoki bez granic – do ministra środowiska (22296),

235) posła Łukasza Borowiaka oraz grupy posłów w sprawie zrehabilitowania samorządom powiatów kosztów poniesionych z tytułu zwrotu części opłaty za wydanie kart pojazdów – do ministra finansów (22297),

236) posła Tomasza Piotra Nowaka oraz grupy posłów w sprawie łączenia oddziałów zakaźnych dla dorosłych z oddziałami zakaźnymi dla dzieci – do ministra zdrowia (22298),

237) poseł Urszuli Augustyn i Izabeli Katarzyny Mrzygłockiej w sprawie opodatkowania podatkiem VAT odszkodowań wypłacanych przez najemcę

na rzecz wynajmującego z tytułu przedterminowego rozwiązania umowy najmu z winy najemcy – do ministra finansów (22299),

238) posła Henryka Gołębińskiego w sprawie zmiany logo PKO BP SA – do ministra skarbu państwa (22300),

239) posła Krzysztofa Brejzy w sprawie sprzedaży produktów spożywczych oznaczonych jako ekologiczne lub typu light – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (22301),

240) posła Krzysztofa Brejzy w sprawie odpowiedzialności osób prowadzących szkolenia dla kierowców samochodów ciężarowych – do ministra infrastruktury (22302),

241) posła Krzysztofa Brejzy w sprawie procedury spalania odpadów w gospodarstwach domowych – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (22303),

242) posła Krzysztofa Brejzy w sprawie zmian zasad przesyłania listów poleconych przez Poczta Polska SA – do ministra infrastruktury (22304),

243) posła Artura Górskiego w sprawie zmian dotyczących założeń projektu nowelizacji ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego oraz o zmianie ustawy o dodatkach mieszkaniowych – do ministra infrastruktury (22305),

244) posła Pawła Poncyłjusza w sprawie dodatkowych obowiązków administracyjnych placówek medycznych – do ministra zdrowia (22306),

245) posła Pawła Poncyłjusza w sprawie szkolnictwa zawodowego – do ministra edukacji narodowej (22307),

246) poseł Elżbiety Zakrzewskiej w sprawie restrukturyzacji wojskowej służby zdrowia – do ministra obrony narodowej (22308),

247) posła Marka Biernackiego w sprawie przymusowych ubezpieczeń budynków wchodzących w skład gospodarstwa rolnego oraz ubezpieczeń OC rolników regulowanych przepisami ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych – do ministra finansów oraz ministra rolnictwa i rozwoju wsi (22309),

248) posła Zbysława Owczarskiego w sprawie realizacji niektórych postanowień zawartych w ustawie o rolnictwie ekologicznym – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (22310),

249) posła Tadeusza Iwińskiego w sprawie nowych okoliczności wskazujących na potrzebę przystąpienia przez Polskę do Karty Praw Podstawowych UE – do prezesa Rady Ministrów (22311),

250) posła Tadeusza Iwińskiego w sprawie odpowiedzialności za zamieszczenie dyplomatyczno-polityczne wywołane umieszczeniem tablicy w miejscu katastrofy smoleńskiej – do prezesa Rady Ministrów (22312),

251) posła Artura Górskiego w sprawie planów utworzenia spółki Polski Holding Nieruchomości SA – do ministra skarbu państwa (22313),

252) posła Jacka Żalka w sprawie blokowania inwestycji przez organizacje ekologiczne – do ministra sprawiedliwości oraz ministra środowiska (22314),

253) posła Jacka Żalka w sprawie prawidłowości przeprowadzania sprawdzianów w toku aplikacji radcowskiej i adwokackiej oraz jakości szkolenia aplikantów – do ministra sprawiedliwości (22315),

254) posła Marka Opióły w sprawie systemu wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (22316),

255) posła Michała Jarosa w sprawie uchwały władz Litwy godzącej w interesy polskich szkół na Litwie – do ministra spraw zagranicznych (22317),

256) poseł Marzeny Machałek w sprawie finansowania nauki i szkolnictwa wyższego – do ministra nauki i szkolnictwa wyższego (22318),

257) poseł Marzeny Machałek w sprawie sposobu prywatyzacji przedsiębiorstwa Dolfamex w Jeleniej Górze – do ministra skarbu państwa (22319),

258) poseł Beaty Kempy w sprawie planowanego od dnia 1 lipca 2011 r. wprowadzenia na drogach w woj. świętokrzyskim elektronicznego systemu poboru opłat drogowych – do ministra infrastruktury (22320).

Interpelacje te – zgodnie z art. 192 ust. 6 regulaminu Sejmu – zostały przekazane adresatom.

Jednocześnie informuję, że wpłynęły następujące odpowiedzi:

1) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra oraz sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia ministra – na ponowną interpelację posła Arkadego Fiedlera oraz grupy posłów w sprawie możliwości naprawienia szkód wyrządzonych chronionym przez prawo gatunkom ptaków i nietoperzy podczas renowacji i modernizacji zabytków oraz przestrzegania obowiązujących ustaw związanych z ochroną środowiska naturalnego (19525),

2) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na ponowną interpelację posłów Adama Żylińskiego i Tadeusza Naguszewskiego w sprawie rządowej inicjatywy ustawodawczej zmierzającej do wprowadzenia korzystnych dla rolników rozwiązań w zakresie ustawy Prawo łowieckie (19713),

3) sekretarza stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Julii Pitery – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na ponowną interpelację posła Zbigniewa Kozaka w sprawie niejasnych zasad współpracy bankowej izby gospodarczej Związku Banków Polskich oraz Fundacji na Rzecz Kredytu Hipotecznego z Departamentem Rozwoju Rynku Finansowego Ministerstwa Finansów (19736),

4) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemioniaka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na ponowną interpelację posła Tadeusza Iwińskiego w sprawie dyskryminacji i naruszania wolności sło-

wa w działalności organów samorządu terytorialnego (na przykładzie Warszawy) (19801),

5) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Piotra Kołodziejczyka – z upoważnienia ministra – na ponowną interpelację posła Ryszarda Kalisza w sprawie zaniedbań przy realizacji zadań teleinformatycznych związanych z prezydencją Rzeczypospolitej Polskiej w UE oraz organizacją Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej Euro 2012 (19829),

6) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na ponowną interpelację poseł Barbary Marianowskiej w sprawie postępowań konkursowych na udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej na 2011 r. w Małopolskim Oddziale Wojewódzkim NFZ w Krakowie (20074),

7) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemioniaka – z upoważnienia ministra – na ponowną interpelację posła Łukasza Borowiaka w sprawie prowadzonych postępowań administracyjnych dotyczących unieważnienia decyzji komunalnych (20138),

8) ministra gospodarki Waldemara Pawlaka na interpelację posłów Zbigniewa Girzyńskiego i Sławomira Woracha w sprawie działań władz polskich w obronie dobrego imienia Polaków, w szczególności polskich chłopów przed oskarżeniami o udział w zagładzie Żydów w czasie II wojny światowej (20160),

9) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemioniaka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Krzysztofa Lipca w sprawie legalności podwyżek cen wody i ścieków, ustanowionych dla mieszkańców gminy w oparciu o przepisy ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, z pominięciem kompetencji przysługujących radzie gminy, na przykładzie miasta Starachowice (20294),

10) podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki Joanny Strzelec-Łobodzińskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jerzego Materny w sprawie budowy kopalni odkrywkowej w okolicach Gubina w woj. lubuskim (20506),

11) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posłanek Ewy Malik i Anny Paluch w sprawie problemów związanych z rozstrzygnięciami konkursów przeprowadzonych przez NFZ na realizację świadczeń zdrowotnych na 2011 r. (20557),

12) minister zdrowia Ewy Kopacz na interpelację posła Dariusza Seligi oraz grupy posłów w sprawie działań dokonywanych przez rząd, polegających na zmniejszeniu deficytu budżetowego kosztem przyszłych emerytur Polaków, oszczędzających wypracowane przez siebie środki finansowe w OFE, oraz kosztów funkcjonowania resortów w obecnym rządzie, na przykładzie Ministerstwa Zdrowia (20568),

13) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na interpelację posła Dariusza Seligi oraz grupy posłów w sprawie działań dokonywanych przez rząd,

polegających na zmniejszeniu deficytu budżetowego kosztem przyszłych emerytur Polaków, oszczędzających wypracowane przez siebie środki finansowe w OFE, oraz kosztów funkcjonowania resortów w obecnym rządzie, na przykładzie Ministerstwa Obrony Narodowej (20576),

14) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Seligi w sprawie pomocy i opieki medycznej dla kombatantów (20581),

15) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Seligi w sprawie zmiany ustawy o emeryturach i rentach z FUS (20590),

16) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Polaka w sprawie powstrzymania chaosu organizacyjnego w Małopolskim Oddziale Wojewódzkim NFZ w Krakowie stanowiącego zagrożenie zarówno dla zdrowia pacjentów, jak i funkcjonowania placówek ochrony zdrowia (20695),

17) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Zuchowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Szaramy w sprawie potencjalnych działań Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego związanych z publikacją książki „Złote żniwa” (20711),

18) ministra – członka Rady Ministrów Michała Boniego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jana Burego s. Antoniego w sprawie ingerencji rządu w obecnie funkcjonujący system ubezpieczeń społecznych w segmencie dotyczącym otwartych funduszy emerytalnych (OFE) (20721),

19) sekretarza stanu w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego Adama Zdziebło – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Burego s. Antoniego w sprawie ograniczeń w dostępie do szkoleń dla bezrobotnych osób, które ukończyły 50. rok życia (20722),

20) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jacka Osucha w sprawie braku kontraktów dla części poradni specjalistycznych Szpitala św. Anny w Miechowie (20731),

21) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jacka Osucha w sprawie nieprawidłowości w Małopolskim Oddziale Wojewódzkim NFZ w związku z interwencją Okręgowej Rady Lekarskiej w Krakowie (20733),

22) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Henryka Jacka Jezierskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jacka Osucha w sprawie zaopatrzenia w wodę mieszkańców ziemi olkuskiej po zakończeniu eksploatacji złóż przez Zakłady Górniczo-Hutnicze Bolesław (20734),

23) sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Jana Burego – z upoważnienia ministra



– na interpelację posła Artura Górskiego w sprawie problemów i nieprawidłowości z zarządzaniem LOT AMS sp. z o.o. (20746),

24) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra van der Coghena w sprawie niekontrolowanego rozsiewu parzącej rośliny zwanej barszczem Sosnowskiego (20766),

25) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Grażyny Ciemniak w sprawie wyeliminowania dyskryminacji energochłonnych branż polskiego przemysłu, w tym przemysłu chemicznego, w zakresie podatku akcyzowego od energii elektrycznej na rynku UE (20773),

26) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Hanny Trojanowskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jerzego Budnika w sprawie wdrożenia „Programu polskiej energetyki jądrowej” (20787),

27) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Piotra Tomańskiego i Renaty Butryn w sprawie wprowadzenia zmian w ustawie o gospodarce nieruchomościami dających możliwość pozyskiwania przez gminy lub Skarb Państwa nieruchomości, których właściciele nie ujawniają się przez wiele lat (20846),

28) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Sławomira Woracha w sprawie wywłaszczenia nieruchomości (20854),

29) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Witolda Klepacza w sprawie niepodpisania przez NFZ kontraktów z poradniami na terenie woj. śląskiego (20865),

30) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Tadeusza Nalewajka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Steca w sprawie równych warunków ubezpieczeń społecznych dla producentów rolnych (20867),

31) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Tadeusza Nalewajka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Steca w sprawie braku możliwości uwzględnienia przy ustalaniu prawa do emerytury rolniczej okresów ubezpieczenia innego niż w rolnictwie (20872),

32) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra Stanke w sprawie trudności z utworzeniem centralnego rejestru niespokrewnionych dawców szpiku (20883),

33) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Ożoga w sprawie zaniechań rządu na polu kształcenia zawodowego młodzieży (20892),

34) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie sytuacji polskich Sił Powietrznych RP (20916),

35) sekretarza stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Julii Pitery – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Krzysztofa Tołwińskiego w sprawie budowy lotniska regionalnego w woj. podlaskim (20926),

36) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Marii Nowak w sprawie rozdziału środków finansowych w postępowaniu w trybie konkursu ofert, organizowanym przez NFZ na usługi stomatologiczne, na przykładzie miasta Chorzowa (20933),

37) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Joanny Strzelec-Łobodzińskiej – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Tadeusza Motowidły w sprawie rozmów o zaangażowaniu firm zagranicznych w eksploatację polskich złóż węgla kamiennego (20959),

38) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posłów Klaudiusza Balcerzaka i Łukasza Borowiaka w sprawie zmniejszenia środków Funduszu Pracy na 2011 r. na finansowanie programów promocji zatrudnienia i innych fakultatywnych zadań w ramach tzw. algorytmu oraz projektów systemowych Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” (20961),

39) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałęjko – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Lipca w sprawie zamiaru likwidacji sądów pracy w niektórych miejscowościach będących siedzibami powiatów, na przykładzie woj. świętokrzyskiego (20964),

40) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Warzechy w sprawie ulgi podatkowej dla honorowych dawców krwi przewidzianej w ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych (20968),

41) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Adamczyka w sprawie wprowadzenia 23-procentowej stawki podatku VAT na turnusy rehabilitacyjne (20969),

42) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry na interpelację posłów Sławomira Zawisłaka i Jarosława Żaczka w sprawie dopłat dla polskich producentów tytoniu w 2011 r. i latach następnych (20970),

43) minister nauki i szkolnictwa wyższego Barbary Kudryckiej na interpelację posłów Jarosława Żaczka i Sławomira Zawisłaka w sprawie aktualizacji kryteriów tworzenia listy tzw. kierunków zamawianych (20971),

44) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Żaczka w sprawie oszustw podatkowych w obrocie złotem (20972),

45) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację posła Jarosława Żaczka w sprawie udziału spółek Skarbu Państwa w procesie pozyskiwania gazu niekonwencjonalnego (20973),

46) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałęjko – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Żaczka w sprawie podjęcia przez Ministerstwo Sprawiedliwości natychmiastowych decyzji administracyjnych dotyczących sprawnego funkcjonowania jedyne go w Polsce sądu elektronicznego mieszczącego się w XVI Wydziale Cywilnym Sądu Rejonowego w Lublinie (20976),

47) sekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mieczysława Kasprzaka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Zbigniewa Kozaka w sprawie opracowanego w Ministerstwie Gospodarki projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo bankowe dotyczącego spreadów walutowych w bankach oraz jego pozytywnych i negatywnych skutków dla klientów banków (20978),

48) minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bieńkowskiej – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Krzysztofa Jurgieła w sprawie niekorzystnych dla woj. podlaskiego społeczno-gospodarczo-przestrzennych rozwiązań zawartych w rządowym projekcie „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030” dotyczących pozbawienia Białegostoku aspiracji w zakresie osiągnięcia statusu metropolii oraz przesunięcia realizacji kluczowych inwestycji infrastrukturalnych w zakresie budowy dróg ekspresowych S8 i S19 oraz modernizacji linii kolejowej Rail Baltica (20980),

49) sekretarza stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Jacka Cichockiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Zbigniewa Kozaka i Leonarda Krasulskiego w sprawie konfliktu interesów podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów nadzorującego Departament Audytu Sektora Finansów Publicznych w Ministerstwie Finansów i pełniącego jednocześnie funkcję prezesa prywatno-komercyjnego Stowarzyszenia Audytorów Wewnętrznych IIA (20981),

50) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Andrzeja Parafianowicza – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Zbigniewa Kozaka i Leonarda Krasulskiego w sprawie nieprawidłowości w sprawowaniu nadzoru i kontroli nad działalnością komórek wywiadu skarbowego Ministerstwa Finansów w aspekcie zatrudniania w nim byłych funkcjonariuszy Służby Bezpieczeństwa MSW w PRL (20982),

51) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Bożeny Szydłowskiej w sprawie stosowania przepisów art. 130a ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz art. 10–13 ustawy z dnia 22 lipca 2010 r. o zmianie ustawy Prawo o ruchu drogowym (20983),

52) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Bożeny Szydłowskiej w sprawie dodatkowych obciążeń finansowych nakładanych na starostwa powiatowe w trybie art. 130a ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz art. 10–13 ustawy z dnia 22 lipca 2010 r. o zmianie ustawy Prawo o ruchu drogowym (20984),

53) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie zasad sprzedaży drewna tartacznikom przez PGL Lasy Państwowe (20985),

54) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Elżbiety Streker-Dembińskiej w sprawie refundacji wynagrodzeń młodocianych pracowników (20986),

55) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie drastycznego obniżenia środków Funduszu Pracy na aktywizację bezrobotnych w 2011 r. (20987),

56) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie funkcjonowania Funduszu Rozwiązywania Problemów Hazardowych (20988),

57) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Sławomira Zawiślaka w sprawie zmian dotyczących bezpłatnej pomocy lekarskiej w zakresie podstawowej opieki medycznej, na przykładzie gmin Zamojszczyzny (20989),

58) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Sławomira Zawiślaka w sprawie sposobu podziału środków z NFZ na świadczenia okulistyczne, na przykładzie miasta Zamościa (20990),

59) sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Jana Burego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie sytuacji w GE ENERGA SA (20992),

60) podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majszyk – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Eugeniusza Kłopotka w sprawie decyzji podejmowanych przez Ministerstwo Finansów, które mogą w znaczący sposób wpłynąć na zahamowanie rozwoju jednostek samorządu terytorialnego (20994),

61) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałęjko – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Marii Zuby w sprawie postulowanej zmiany liczby wydziałów pracy w sądach rejonowych w woj. świętokrzyskim (20995),

62) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – oraz minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Piotra Babinetza

w sprawie zawieszenia prawa do emerytury w przypadku kontynuowania zatrudnienia przez emerytów (20997),

63) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Wity w sprawie podwyżki stawek podatku VAT na artykuły dziecięce (20999),

64) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Sławomira Zawisłaka w sprawie wdrożenia tzw. programu oszczędnościowego w Poczcie Polskiej SA (21000),

65) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Sławomira Zawisłaka w sprawie precyzyjnego określenia kwalifikacji i wykształcenia ratowników medycznych (21001),

66) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Tadeusza Nalewajka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Sławomira Zawisłaka w sprawie płatności dla gospodarstw niskotowarowych (21002),

67) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Sławomira Zawisłaka w sprawie wstrzymania refundacji ze środków Funduszu Pracy wynagrodzeń wypłacanych młodocianym pracownikom (21003),

68) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Jolanty Szczypińskiej i Kazimierza Smolińskiego w sprawie bezdomności (21004),

69) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Asta w sprawie budowy obwodnicy Wschowy (21006),

70) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Jasińskiego w sprawie rezygnacji przez regionalny zarząd gospodarki wodnej z pogłębiania dna Wisły na obszarze zbiornika wrocławskiego (21007),

71) prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Małgorzaty Krasnodębskiej-Tomkiel – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Dariusza Seligi w sprawie stosowania praktyk nieuczciwej konkurencji (21008),

72) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Widackiego w sprawie gospodarowania etatami w Policji i Straży Granicznej (21011),

73) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Gabrieli Masłowskiej w sprawie interpretacji przepisów prawnych dotyczących możliwości ścigania zbrodniarzy wojennych

z Organizacji Ukraińskich Nacjonalistów i Ukraińskiej Powstańczej Armii odpowiedzialnych za masowe morderstwa ludności polskiej dokonane na Kresach Wschodnich II Rzeczypospolitej (21012),

74) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jacka Pilcha w sprawie współpracy z Polonią na świecie (21013),

75) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jacka Pilcha w sprawie wprowadzenia nowej kategorii prawa jazdy AM na motorowery o pojemności silnika do 50 cm<sup>3</sup> (21015),

76) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jacka Pilcha w sprawie zaostrzenia kar za przestępstwa związane ze znęcaniem się nad zwierzętami (21016),

77) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie utylizacji materiałów wybuchowych w miejscowości Nowosady (21018),

78) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie remontu lokomotyw typu SU 45 (21019),

79) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie ubóstwa i wykluczenia społecznego w Polsce (21022),

80) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie rosnącego bezrobocia w woj. podlaskim (21024),

81) minister nauki i szkolnictwa wyższego Barbary Kudryckiej – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie dyplomowanych bezrobotnych (21026),

82) minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bieńkowskiej na interpelację posła Witolda Klepacza w sprawie „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030” (21027),

83) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na interpelację posła Artura Dunina w sprawie Wojskowego Oddziału Gospodarczego w Zgierzu (21028),

84) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Artura Dunina w sprawie przepisów dotyczących inwestycji wpływających na środowisko (21029),

85) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Artura Dunina w sprawie zmian ustawowych w zakresie prowadzenia ksiąg wieczystych (21030),

86) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Paluch oraz grupy posłów w sprawie ograniczenia środków Funduszu Pracy na refundacje kosztów wynagrodzeń i składek ZUS przedsiębiorcom prowadzącym szkolenia i naukę zawodu dla młodocianych (21031),

87) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Beaty Mazurek w sprawie wydania publikacji „Chopin New Romance” (21032),

88) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Beaty Mazurek w sprawie opodatkowania turnusów rehabilitacyjnych dla osób niepełnosprawnych 23-procentową stawką podatku VAT (21036),

89) ministra spraw wewnętrznych i administracji Jerzego Millera – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Piotra Polaka w sprawie podjęcia działań zmierzających do usunięcia uwłaczających godności tragicznie zmarłych ofiar katastrofy smoleńskiej tez, ekspertyz i informacji zamieszczonych na stronie internetowej MAK (21040),

90) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jacka Osucha w sprawie wprowadzenia opłaty dworcowej za korzystanie z infrastruktury kolejowej (21043),

91) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jacka Osucha w sprawie zmniejszenia liczby placówek oferujących świadczenia podstawowej opieki zdrowotnej wieczorami i w dni wolne od pracy (21045),

92) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Krzysztofa Lipca w sprawie dramatycznej sytuacji na rynku pracy w związku z obcięciem funduszy na zwalczanie bezrobocia i aktywizację ludzi dotkniętych skutkami bezrobocia (21046),

93) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację posła Lucjana Karasiewicza w sprawie prywatyzacji Elektrociepłowni Zabrze SA (21047),

94) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Lucjana Karasiewicza w sprawie zmian przepisów dotyczących sytuacji podatkowej honorowych dawców krwi (21048),

95) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Leszka Redzimskiego w sprawie modernizacji drogi krajowej nr 22 na odcinku Chojnice – Czernik (21052),

96) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Lipińskiego

go w sprawie nieodpłatnego nabycia akcji Poczty Polskiej SA przez pracowników (21053),

97) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałęjko – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Burego s. Antoniego w sprawie planów likwidacji wydziałów pracy w sądach rejonowych w Jaśle, Łańcut i Kolbuszowej (21056),

98) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jana Burego s. Antoniego w sprawie udzielenia informacji dotyczących zaoszczędzonej przez Generalną Dyрекcję Dróg Krajowych i Autostrad kwoty 16 mld zł (21057),

99) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na interpelację posła Stanisława Wziątka w sprawie orzekania przez wojskowe komisje lekarskie o zdolności do czynnej służby wojskowej (21059),

100) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wiesława Andrzeja Szczepańskiego w sprawie braku środków w Centrum Edukacji i Pracy Młodzieży OHP w Lesznie na refundację wynagrodzeń wypłacanych młodocianym pracownikom (21060),

101) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wiesława Andrzeja Szczepańskiego w sprawie braku środków na aktywne formy zwalczania bezrobocia w powiatowych urzędach pracy w regionie leszczyńskim: w Lesznie, w Kościanie, w Rawiczu, w Gostyniu (21061),

102) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Elżbiety Zakrzewskiej w sprawie składowisk odpadów przemysłowych (21063),

103) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Sławomira Kłosowskiego w sprawie zagrożenia utraty środków na odbudowę wałów przeciwpowodziowych na Opolszczyźnie (21064),

104) minister nauki i szkolnictwa wyższego Barbary Kudryckiej na interpelację poseł Bożeny Kotkowskiej w sprawie zwiększenia nakładów na szkolnictwo wyższe i naukę oraz uwzględnienia uwag środowiska akademickiego do projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytułach naukowych oraz o stopniach i tytułach w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw (21065),

105) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Jerzego Budnika w sprawie realizacji programu „Solidarność pokoleń 50+” (21069),

106) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałęjko – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Barbary Marianowskiej w sprawie niezastosowania się wydziału pracy i ubezpieczeń społecznych sądu okręgowego do wytycznych

Sądu Najwyższego wskazanych w wyroku, sygn. akt: I PK 135/06 (21070),

107) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemioniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Barbary Marianowskiej w sprawie potraktowania budowy stopnia wodnego Niepołomice oraz stopnia wodnego Podwale jako inwestycji priorytetowych w „Programie ochrony przed powodzią w dorzeczu górnej Wisły” (21071),

108) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Wziątka w sprawie zmiany terminu rozpoczęcia budowy obwodnicy Wałcza na drodze krajowej S10 (21073),

109) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Jacka Tomczaka i Jana Filipa Libickiego w sprawie podniesienia przedsiębiorstwom rozliczającym się w Krajowej Informacji Podatkowej opłaty za interpretację podatkową (21074),

110) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Ewy Wolak w sprawie budowy drogi ekspresowej S3 na odcinku Nowa Sól – Legnica – Lubawka (21076),

111) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Artura Górskiego w sprawie niezakontraktowania przez NFZ usług zdrowotnych w niektórych placówkach ochrony zdrowia i konsekwencjach tej decyzji dla procesu kształcenia podyplomowego lekarzy (21077),

112) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Artura Górskiego w sprawie niewdrożenia do polskiego prawodawstwa dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/57/WE w sprawie interoperacyjności systemu kolei we Wspólnocie (21078),

113) podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki Grażyny Henclewskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Krzysztofa Brejzy i Tomasza Lenza w sprawie zasad przeprowadzania egzaminu wstępnego na aplikację rzecznikowską (21080),

114) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Aleksandra Chłopka w sprawie ewentualnych zmian w przepisach prawa spadkowego dotyczących stwierdzenia nabycia spadku (21084),

115) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie niżki podatku za oddanie płytek krwi (21090),

116) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej

w sprawie wydania komiksu promującego Polskę i muzykę Fryderyka Chopina (21091),

117) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Waldemara Andzela w sprawie kontraktowania świadczeń zdrowotnych przez NFZ na 2011 r. (21094),

118) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Kazimierza Smolińskiego i Jerzego Polaczka w sprawie drastycznych niedociągnięć polskiej administracji rządowej w przygotowaniu przez UE nowych rozwiązań, na przykładzie rozporządzenia PE i Rady nr 913/2010 z dnia 22 września 2010 r. w sprawie europejskiej sieci kolejowej ukierunkowanej na konkurencyjny transport towarowy (21096),

119) podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki Grażyny Henclewskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Borkowskiego w sprawie wsparcia oferowanego małym i średnim przedsiębiorstwom (21098),

120) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemioniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Saługi w sprawie ustawy Ordynacja wyborcza do rad gmin, rad powiatów i sejmików województw (21099),

121) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemioniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Saługi w sprawie ustawy o samorządzie gminnym (21100),

122) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Aldony Młyńczak oraz grupy posłów w sprawie ustawy z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług wprowadzającej opodatkowanie turnusów rehabilitacyjnych dla dzieci niepełnosprawnych (21102),

123) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie zakładów pracy chronionej (21105),

124) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Lamczyka w sprawie projektowanych zmian w ustawie Prawo lotnicze (21107),

125) podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki Joanny Strzelec-Łobodzińskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Lamczyka w sprawie zwiększenia możliwości wykorzystywania biopaliw w Polsce (21108),

126) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – oraz sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny

Bańkowskiej w sprawie budżetu Funduszu Pracy na 2011 r. (21109),

127) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Tadeusza Arkita w sprawie warunków organizacyjnych prowadzenia żłobków oraz klubów dziecięcych, zawartych w ustawie o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3 (21110),

128) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie nałożenia na Polskę grzywny za niedostosowanie poziomów odzyskiwania i recyklingu odpadów do wymogów unijnych (21112),

129) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie relacji ustaw podatkowych do Prawa budowlanego (21113),

130) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Matuszewskiego w sprawie nocnej i świątecznej pomocy medycznej w pow. zgierskim (21117),

131) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posłanek Izabeli Kloc i Marzeny Machałek w sprawie zmiany kryteriów uprawniających do zasiłku rodzinnego (21118),

132) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie propozycji nowelizacji ustawy o drogach publicznych (21120),

133) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie projektu ustawy o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych (21122),

134) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie planowanych zmian w ustawie o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta (21123),

135) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie trudnej sytuacji żołnierzy poszkodowanych podczas wykonywania obowiązków służbowych w polskich kontyngentach wojskowych (21125),

136) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie uciążliwości związanych z funkcjonowaniem urządzeń oświetleniowych, między innymi reklam umieszczonych na zewnątrz budynków lub w ich otoczeniu (21126),

137) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałęjko – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie przewlekłości postępowań sądowych z za-

kresu prawa rodzinnego z powodu konieczności długiego oczekiwania na opinię rodzinnego ośrodka diagnostyczno-konsultacyjnego (21128),

138) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie przewlekłości działań organów administracyjnych w załatwianiu spraw dotyczących ustalania prawa do rekompensaty na podstawie ustawy o realizacji prawa do rekompensaty z tytułu pozostawienia nieruchomości poza obecnymi granicami Rzeczypospolitej Polskiej (21129),

139) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie słabych efektów funkcjonowania programu „Solidarność pokoleń. Działania dla zwiększenia aktywności zawodowej osób w wieku 50+” (21130),

140) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie negatywnej oceny NIK w zakresie podejmowanych przez uczelnie medyczne realizacji zadań ośrodków badawczych (21132),

141) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie obłożenia turnusów rehabilitacyjnych 23-procentową stawką podatku VAT (21133),

142) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie nieprawidłowości w realizacji oświecimenskiego programu rządowego (21134),

143) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie niewystarczających środków finansowych dla zakładów opiekuńczo-leczniczych (21137),

144) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie nieprawidłowości w rozliczaniu świadczeń związanych z leczeniem cukrzycy i chorób układu krążenia (21138),

145) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie niedofinansowania świadczeń z zakresu dermatologii (21140),

146) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie negatywnej oceny NIK w zakresie nadzoru uczelni medycznych nad szpitalami klinicznymi (21141),

147) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie niewystarczających działań państwa w kierunku zaspokojenia potrzeb mieszkaniowych, a w szczególności przeciwdziałania bezdomności i wspierania rozwoju budownictwa socjalnego (21143),

148) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie negatywnej oceny NIK stanu technicznego budynków socjalnych (21144),

149) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie niewystarczającego wsparcia finansowego udzielanego gminom z budżetu na tworzenie i utrzymanie budynków socjalnych (21145),

150) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie nierzetelnego sprawowania nadzoru ministra zdrowia nad uczelniami medycznymi (21146),

151) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie kryzysu inkubatorów przedsiębiorczości (21149),

152) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie nieprawidłowości w gospodarowaniu majątkiem przez uczelnie medyczne (21150),

153) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie negatywnej oceny NIK w zakresie funkcjonowania komisji bioetycznych powołanych przez rektorów uczelni medycznych (21151),

154) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie niewystarczającego kontraktu z NFZ podkarpackiego ośrodka onkologicznego w Brzozowie (21154),

155) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie ustawowego wydłużenia okresu opieki pediatrycznej pacjentów po ukończeniu 18. roku życia (21155),

156) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Mikołaja Dowgielewicza – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie konieczności doprecyzowania roli premiera w trakcie sprawowania przez Polskę przewodnictwa w Radzie Unii Europejskiej (21157),

157) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Dominika na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie wykrytych przez NIK uchybień Ministerstwa Finansów w przygotowaniach do polskiej prezydencji w Unii Europejskiej (21158),

158) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie wykrytych przez NIK uchybień Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Ad-

ministracji w przygotowaniach do polskiej prezydencji w Unii Europejskiej (21159),

159) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Burego s. Antoniego w sprawie kosztów związanych z funkcjonowaniem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (21161),

160) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Grzegorza Roszaka i Marka Wojtkowskiego w sprawie nakładania przez spółdzielnie mieszkaniowe klauzul poufności na dokumenty powszechnie dostępne dla członków spółdzielni (21164),

161) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Grzegorza Roszaka i Marka Wojtkowskiego w sprawie problemów dotyczących udzielania kredytów hipotecznych na podstawie zeznania rocznego PIT złożonego w formie elektronicznej (21165),

162) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Ryszarda Zawadzkiego oraz grupy posłów w sprawie refundacji kosztów wynagrodzeń młodocianych pracowników zatrudnionych na podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego oraz składek na ubezpieczenia społeczne opłaconych od refundowanych wynagrodzeń (21166),

163) szefa Służby Cywilnej Sławomira Marka Brodzińskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Piotra Stanke w sprawie zatrudniania w administracji publicznej w formie telepracy (21167),

164) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra Stanke w sprawie znaczącego wzrostu zatrudnienia w administracji rządowej (21168),

165) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Dominika – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra Stanke w sprawie stanowiska Ministerstwa Finansów w kwestii przystąpienia Polski do konwencji AGN (21169),

166) podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury Anny Wypych-Namiołko – z upoważnienia ministra oraz sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra Stanke w sprawie stanu polskich śródlądowych dróg wodnych o znaczeniu transportowym w kontekście możliwości przystąpienia do konwencji AGN (21170),

167) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Piotra Stanke w sprawie przyjęcia przez Polskę konwencji AGN i kierunków rozwoju transportu wodnego (21171),

168) ministra – członka Rady Ministrów Michała Boniego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów

– na interpelację posła Piotra Stanke w sprawie znaczącego wzrostu zatrudnienia w administracji publicznej mimo zapowiedzi jego ograniczenia (21172),

169) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Elżbiety Rafalskiej w sprawie zagrożenia powodziami i podtopieniami w woj. lubuskim i zapobiegania im (21173),

170) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka na interpelację posła Zbigniewa Kozaka w sprawie zanieczyszczania środowiska naturalnego i zagrożenia życia ludzkiego w związku ze źle zabezpieczonymi wysypiskami śmieci, na przykładzie zakładu Eko Dolina sp. z o.o. w Łęczycach k. Gdyni (21177),

171) podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majszczuk – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Artura Górskiego w sprawie dotacji przewidzianej na działalność Fundacji im. Brata Alberta (21180),

172) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Widackiego w sprawie umowy o pisowni nazwisk Polaków obywateli litewskich (21181),

173) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Romualda Ajchlera w sprawie wdrożenia przez Rzeczpospolitą Polską dyrektywy 90/434/EWG oraz dyrektywy 2009/133/WE w zakresie dotyczącym wymiany udziałów (21188),

174) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie planowanej budowy farmy wiatrowej przez spółki Synergion Mladkov a.s. i Synergion Hraníční vrch a.s. na granicy Rzeczypospolitej Polskiej (21189),

175) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Adama Krupy w sprawie wskaźnika zatrudnienia pracowników domów pomocy społecznej prowadzonych przez jednostki samorządu terytorialnego i domów pomocy społecznej funkcjonujących na zasadach działalności gospodarczej (21194),

176) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Romana Kaczora oraz grupy posłów w sprawie obowiązku składania właściwemu naczelnikowi urzędu celnego comiesięcznych zestawień oświadczeń otrzymywanych od nabywców paliw przeznaczonych na cele opałowe (21195),

177) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na interpelację posła Macieja Orzechowskiego w sprawie budowy lodowisk w ramach programu „Biały Orlik” (21196),

178) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Marka Krząkały i Jarosława Pięty w sprawie dalszych ułatwień w przekazywaniu przez podatników 1% podatku dochodowego organizacjom pożytku publicznego (21198),

179) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Henryka Siedlaczka w sprawie wpisania na listę organizacji pożytku publicznego uprawnionych do otrzymania 1% podatku za 2010 r. Ludowego Klubu Sportowego BUK Rudy z siedzibą w Rudach (21200),

180) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Janiny Okragły oraz grupy posłów w sprawie terapeutycznego programu zdrowotnego domowej antybiotykoterapii dożylniej w leczeniu zaostżeń choroby oskrzelowo-płucnej u pacjentów z mukowiscydozą (21201),

181) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Izabeli Leszczyny i Grzegorza Sztolcmana w sprawie ograniczenia środków finansowych przeznaczonych na refundację wynagrodzeń i składek ZUS pracodawcom zatrudniającym uczniów młodocianych (21202),

182) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Wiesława Szczuki – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Izabeli Leszczyny i Grzegorza Sztolcmana w sprawie funkcjonowania obecnego systemu rozliczeń szkód powypadkowych (21203),

183) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Zbigniewa Sosnowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie rozwoju sieci jednostek ochrony przeciwpożarowej w krajowym systemie ratowniczo-gaśniczym (21205),

184) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Tadeusza Tomaszewskiego i Bogusława Wontora w sprawie stworzenia możliwości prawnej sprzedaży losów w grach liczbowych i loteriach pieniężnych przez Internet (21207),

185) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Pawła Poncyłjusza w sprawie eksmisji sprawcy przemocy (21208),

186) p.o. prezesa Głównego Urzędu Statystycznego Janusza Witkowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Andrzeja Guta-Mostowego w sprawie określenia przynależności etnicznej w trakcie spisu powszechnego (21209),

187) prezesa Urzędu Zamówień Publicznych Jacka Sadowego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Andrzeja Guta-Mostowego w sprawie zmian w ustawie Prawo zamówień publicznych (21211),



188) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie zagrożenia cyberprzemocą (21212),

189) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie zablokowania środków Funduszu Pracy na wypłatę refundacji wynagrodzeń młodocianych pracowników (21213),

190) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Beaty Mazurek w sprawie redukcji zatrudnienia osób niepełnosprawnych w zakładach pracy chronionej (21216),

191) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Antoniego Błądka w sprawie obniżenia Ochotniczym Hufcom Pracy środków na refundację wynagrodzeń wypłacanych młodocianym pracownikom (21217),

192) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Słowińskiej oraz grupy posłów w sprawie włączenia odzieży kompresyjnej i bandaży kompresyjnych do wykazu świadczeń gwarantowanych z zakresu zaopatrzenia w wyroby medyczne (21219),

193) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Lucjana Karasiewicza w sprawie likwidacji nocnych i świątecznych punktów opieki lekarskiej (21220),

194) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemioniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Cezarego Tomczyka w sprawie umożliwienia uzyskania statusu miasta na prawach powiatu przez miasta, w których na wniosek właściwej rady miejskiej odstąpiono od nadania miastu praw powiatu (21221),

195) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Zielińskiego oraz grupy posłów w sprawie wstrzymania przez Ochotnicze Hufce Pracy podpisywania z pracodawcami umów o refundację wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne opłacane za młodocianych pracowników zatrudnionych w celu przygotowania zawodowego (21223),

196) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Małgorzaty Sadurskiej w sprawie zapowiedzi wprowadzenia waloryzacji kwotowej (21228),

197) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Małgorzaty Sadurskiej w sprawie bezrobocia wśród młodzieży (21231),

198) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnie-

nia ministra – na interpelację poseł Małgorzaty Sadurskiej w sprawie działań osłonowych dla najuboższych emerytów i rencistów (21232),

199) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Mieczysława Golby w sprawie prywatyzacji Małopolskiego Centrum Biotechniki sp. z o.o. w Krasnem k. Rzeszowa (21234),

200) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Marka Matuszewskiego w sprawie kar za niewykonanie lub nieterminowe dopełnienie obowiązku informacyjnego przez posiadaczy odpadów niebezpiecznych lub transportujących te odpady (21235),

201) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Waldemara Andzela w sprawie tzw. opłaty recyklingowej (21236),

202) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jerzego Rębka oraz grupy posłów w sprawie ustalenia stawki akcyzy na paliwo powstałe w wyniku przetworzenia plastikowych odpadów (21237),

203) ministra – członka Rady Ministrów Michała Boniego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Piotra Polaka w sprawie niepokojącego, szkodzącego finansom publicznym w Polsce wzrostu liczby pracowników w urzędach, samorządach i agencjach rządowych przez ostatnie 2 lata (21238),

204) minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bieńkowskiej na interpelację posła Piotra van der Coghena w sprawie skierowania funduszy unijnych na powszechną likwidację barier architektonicznych dla osób niepełnosprawnych w obiektach PKP (21246),

205) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Tadeusza Nalewajka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Sławomira Kopycińskiego w sprawie umożliwienia rolnikom z woj. świętokrzyskiego korzystania z „Programu wsparcia dla rolników utrzymujących owce w województwach Polski południowej” (21247),

206) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Sławomira Kopycińskiego w sprawie ograniczenia stosowania reklam wielkoformatowych w pojazdach publicznego transportu zbiorowego (21248),

207) minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bieńkowskiej na interpelację posła Sławomira Kopycińskiego w sprawie założeń „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030” (21249),

208) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Mikołaja Dowgielewicza – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Krzysztofa Jurgieła w sprawie perspektywy finansowej UE na lata 2014–2020 oraz jej skutków dla Polski (21253),

209) minister nauki i szkolnictwa wyższego Barbary Kudryckiej na interpelację posłanek Bożeny Kotkowskiej i Elżbiety Zakrzewskiej w sprawie malejącej liczby potencjalnych studentów spowodowanej prognozowanym niżem demograficznym (21255),

210) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Longina Komołowskiego w sprawie środków finansowych Funduszu Pracy przeznaczonych na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu (21256),

211) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Longina Komołowskiego w sprawie łamania praw związkowych w firmie Teleskop sp. z o.o. w Kostrzynie nad Odrą (21257),

212) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Longina Komołowskiego w sprawie projektu ustawy o działalności leczniczej i zmiany ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentysty (21258),

213) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Macieja Orzechowskiego oraz grupy posłów w sprawie wstrzymania przez centra edukacji i pracy młodzieży Ochotniczych Hufców Pracy podpisywania umów o refundację wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne opłacanych za młodocianych pracowników zatrudnionych w celu przygotowania zawodowego (21262),

214) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Grzegorza Tobiszowskiego w sprawie stanu wałów na rzece Wiśle w rejonie Nowego Bierunia oraz na Gostynce (21264),

215) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Grzegorza Tobiszowskiego w sprawie nieprawidłowości w przeprowadzeniu konkursu ofert na 2011 r. przez NFZ w rodzaju: leczenie stomatologiczne (21267),

216) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Grzegorza Tobiszowskiego w sprawie środków przekazanych przez Fundusz Pracy w 2011 r. (21268),

217) podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki Joanny Strzelec-Łobodzińskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Grzegorza Tobiszowskiego w sprawie ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy dla emerytów i rencistów (21269),

218) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Teresy Piotrowskiej w sprawie nowelizacji ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, która umożliwiłaby wypłacanie rent z tytułu niezdolności do pracy oraz rent socjalnych w pełnej wysoko-

ści bez względu na wysokość przychodów z pracy zarobkowej (21270),

219) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Zbigniewa Sosnowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Widackiego w sprawie oszczędności uzyskanych z realizacji tzw. ustawy deubekizacyjnej (21271),

220) szefa Służby Cywilnej Sławomira Marka Brodzińskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Krzysztofa Jurgieła w sprawie polityki zatrudniania pracowników w administracji rządowej (21272),

221) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Jerzego Budnika w sprawie zakłóceń, jakie występują w systemie refundacji ze środków Funduszu Pracy wynagrodzeń i składek ZUS wypłacanych młodocianym pracownikom (21273),

222) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację poseł Krystyny Skowrońskiej w sprawie refundacji pracodawcom wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne opłacanych za młodocianych pracowników zatrudnionych w celu przygotowania zawodowego (21275),

223) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Brejzy w sprawie rekompensat za tzw. mienie zabużańskie (21278),

224) sekretarza stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Jacka Cichońskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Krzysztofa Brejzy i Tomasza Lenza w sprawie zasad korzystania przez adwokatów z akt przechowywanych w kancelariach tajnych (21279),

225) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Adama Gawędy w sprawie masowej zachorowalności mieszkańców Turzy Śląskiej zamieszkających w pobliżu stacji bazowych telefonii komórkowej zlokalizowanych w pow. wodzisławskim (21280),

226) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na interpelację posła Aleksandra Chłopka w sprawie dotacji na rozwój czasopism kulturalnych (21283),

227) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Ludwika Koteckiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jerzego Polaczka w sprawie nowelizacji ustawy o wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi (21284),

228) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Krystyny Łybackiej w sprawie opodatkowania usług pogrzebowych (21285),

229) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Dawida Jackiewicza w sprawie projektu ustawy o świadczeniu substytucyjnym przysługującym osobom re-

presjonowanym w latach 1939–1956 przez ZSRR (21287),

230) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Jarosława Wojtowicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Włodzimierza Karpińskiego w sprawie prac legislacyjnych zmierzających do uregulowania stanu prawnego wspólnot gruntowych (21288),

231) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jerzego Polaczka w sprawie wyjaśnienia przez rząd wybranych zagadnień związanych z decyzją Rady Ministrów z lutego 2011 r. o prywatyzacji większościowego pakietu akcji PKP Cargo SA (21289),

232) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Grażyny Ciemniak w sprawie włączenia Portu Lotniczego im. I. Paderewskiego w Bydgoszczy do transeuropejskiej sieci transportowej TEN-T (21290),

233) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jerzego Budnika w sprawie sytuacji, w jakiej znalazły się stacje sanitarno-epidemiologiczne po wejściu w życie ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych (21291),

234) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Stanisława Chmielewskiego w sprawie znacznego ograniczenia środków z Funduszu Pracy na 2011 r. przeznaczonych na refundację wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne opłacanych za młodocianych pracowników zatrudnionych w celu przygotowania zawodowego (21292),

235) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Szlachty w sprawie funkcjonowania prywatnych domów pomocy społecznej na terenie woj. dolnośląskiego (21293),

236) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Szlachty w sprawie funkcjonowania prywatnych domów pomocy społecznej na terenie woj. kujawsko-pomorskiego (21294),

237) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Szlachty w sprawie funkcjonowania prywatnych domów pomocy społecznej na terenie woj. lubelskiego (21295),

238) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Szlachty w sprawie funkcjonowania prywatnych domów pomocy społecznej na terenie woj. lubuskiego (21296),

239) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnie-

nia ministra – na interpelację posła Andrzeja Szlachty w sprawie funkcjonowania prywatnych domów pomocy społecznej na terenie woj. łódzkiego (21297),

240) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Szlachty w sprawie funkcjonowania prywatnych domów pomocy społecznej na terenie woj. małopolskiego (21298),

241) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Szlachty w sprawie funkcjonowania prywatnych domów pomocy społecznej na terenie woj. mazowieckiego (21299),

242) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Szlachty w sprawie funkcjonowania prywatnych domów pomocy społecznej na terenie woj. opolskiego (21300),

243) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Szlachty w sprawie funkcjonowania prywatnych domów pomocy społecznej na terenie woj. podkarpackiego (21301),

244) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Szlachty w sprawie funkcjonowania prywatnych domów pomocy społecznej na terenie woj. podlaskiego (21302),

245) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Szlachty w sprawie funkcjonowania prywatnych domów pomocy społecznej na terenie woj. pomorskiego (21303),

246) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Szlachty w sprawie funkcjonowania prywatnych domów pomocy społecznej na terenie woj. śląskiego (21304),

247) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Szlachty w sprawie funkcjonowania prywatnych domów pomocy społecznej na terenie woj. świętokrzyskiego (21305),

248) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Szlachty w sprawie funkcjonowania prywatnych domów pomocy społecznej na terenie woj. warmińsko-mazurskiego (21306),

249) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Szlachty w sprawie funkcjonowania prywatnych domów pomocy społecznej na terenie woj. wielkopolskiego (21307),

250) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Szlach-

ty w sprawie funkcjonowania prywatnych domów pomocy społecznej na terenie woj. zachodniopomorskiego (21308),

251) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałęjko – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Ryszarda Kalisza w sprawie likwidacji wydziałów gospodarczych w Sądach Okręgowych w Koszalinie, Bielsku-Białej, Częstochowie, Toruniu, Zielonej Górze, Świdnicy, Warszawie-Pradze oraz w sądach rejonowych w okręgu gliwickim, katowickim, lubelskim, łódzkim, płockim, poznańskim, świdnickim i przekazania spraw do właściwości miejscowej innych sądów (21309),

252) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Ryszarda Kalisza w sprawie kar nakładanych przez organy podatkowe na dystrybutorów lekkiego oleju opałowego oraz niejednolitego stosowania przepisów przy prowadzonych kontrolach w zakresie oświadczeń odbiorców o przeznaczeniu zakupionego oleju opałowego (21310),

253) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Ryszarda Kalisza w sprawie roszczeń posiadaczy obligacji Skarbu Państwa II Rzeczypospolitej Polskiej oraz wykonania wyroku TK SK 49/05 (21311),

254) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Dominika Radziwiłła – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Teresy Piotrowskiej w sprawie szczegółowego sposobu klasyfikacji tytułów dłużnych zaliczanych do państwowego długu publicznego (21313),

255) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Teresy Piotrowskiej w sprawie uznania osób głuchoniewidomych za grupę z odrębną niepełnosprawnością (21314),

256) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Elżbiety Zakrzewskiej w sprawie procesu przekształceń SPZOZ w Olkuszu (21315),

257) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Krzysztofa Brejzy i Tomasza Lenza w sprawie ustawy o podatku akcyzowym (21316),

258) minister nauki i szkolnictwa wyższego Barbary Kudryckiej na interpelację posła Mariusza Grada w sprawie przywrócenia działalności Akademii Zamoyskiego w Zamościu (21317),

259) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mariusza Grada w sprawie postępów w realizacji budowy Oddziału Celnego w Tomaszowie Lubelskim (21318),

260) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tomasza Kamińskiego w sprawie włączenia leków inkretynowych – inhibitorów

DPP IV do obecnie przygotowywanego programu terapeutycznego dotyczącego analogów insuliny (21440),

261) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Tomasza Kamińskiego w sprawie refundacji pracodawcom wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne opłacanych za młodocianych pracowników zatrudnionych w celu przygotowania zawodowego (21442),

262) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie redukcji etatów policyjnych w komendach powiatowych Policji oraz likwidacji posterunków i komisariatów Policji (21444),

263) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie braku dotacji na XVI Festiwal Wielu Kultur i Narodów „Z wiejskiego podwórza” (21445),

264) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie prognozowanych wpływów z podatku dochodowego PIT i CIT (21448),

265) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zmiany zasad dotyczących udzielania nocnej pomocy medycznej (21449),

266) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie przewidywanego wzrostu cen węgla (21450),

267) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Jarosława Wojtowicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Steca w sprawie pomocy dla spółek wodnych (21451),

268) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Steca w sprawie gospodarki prowadzonej przez PGL Lasy Państwowe (21452),

269) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Jadwigi Zakrzewskiej w sprawie zmian w zakresie udzielania nocnej i świątecznej pomocy lekarskiej (21454),

270) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Daniela Chrapkiewicz w sprawie leczenia chorych na cukrzycę (21455),

271) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wiesława Kiliana w sprawie wprowadzenia systemu opłat za przejazd pojazdów obwodnicą Oleśnicy (21456),

272) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Adama Wykręta w sprawie ograniczenia wydatków na wspomaganie pracodawców zatrudniających młodocianych w celu przygotowania zawodowego (21457),

273) podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki Joanny Strzelec-Łobodzińskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Adama Wykręta w sprawie konieczności dokonania zmian w definicji biomasy (21458),

274) zastępcy głównego inspektora ochrony środowiska Romana Jaworskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Arkita w sprawie egzekwowania przepisu art. 79a ust. 1 ustawy o odpadach (21459),

275) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie długości urlopu wypoczynkowego przysługującego nauczycielom (21460),

276) podsekretarz stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie cen leków (21461),

277) sekretarz stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie wysokości zasiłku pielęgnacyjnego (21462),

278) podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie drogi wojewódzkiej nr 713 (21463),

279) sekretarz stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie warsztatów zajęć terapeutycznych (21464),

280) sekretarz stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Tadeusza Arkita i Jarosława Gowina w sprawie rozporządzenia ministra środowiska z dnia 14 czerwca 2007 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku (21467),

281) podsekretarz stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Jarosława Wojtowicza – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Aldony Młynczak oraz grupy posłów w sprawie nowelizacji ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa w celu właściwego zagospodarowania obiektów zabytkowych należących do ANR (21468),

282) podsekretarz stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Jarosława Żaczka i Sławomira Zawislaka w sprawie zmian w systemie emerytalnym (21469),

283) podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Henryka Siedlaczka

w sprawie likwidacji Urzędu Pocztowego w miejscowości Chałupki (21471),

284) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego na interpelację posła Henryka Siedlaczka w sprawie zbiornika retencyjnego Racibórz Dolny (21472),

285) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Henryka Siedlaczka w sprawie modernizacji linii kolejowej E65 – Południe, odcinek Grodzisk Mazowiecki – Kraków – Zwardoń/Zebrzydowice – granica państwa, w rejonie gminy Świerklany (21473),

286) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Marka Polaka oraz grupy posłów w sprawie sytuacji w szkoleniu zawodowym i braku fachowców w zakresie rzemiosła (21474),

287) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałęjko – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Barbary Bartuś oraz grupy posłów w sprawie utworzenia Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Sądzie Rejonowym w Gorlicach (21476),

288) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Zielińskiego w sprawie wyzbywania się przez rząd koalicji PO-PSL odpowiedzialności za edukację narodową i polską szkołę (21477),

289) podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Edwarda Siarki w sprawie likwidacji urzędów pocztowych na terenie woj. małopolskiego (21478),

290) sekretarz stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasz Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Edwarda Siarki w sprawie Funduszu Solidarności Unii Europejskiej (21480),

291) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Religi w sprawie art. 14a i art. 17 ustawy o systemie oświaty (21481),

292) podsekretarz stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Religi w sprawie projektu ustawy o działalności leczniczej (21482),

293) minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bieńkowskiej – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Krzysztofa Lipca w sprawie zaprojektowanej przez ministra rozwoju regionalnego „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030” i nieuwzględnienia w tej koncepcji miasta Kielce w krajowym systemie metropolii (21483),

294) podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Henryka Milcarza w sprawie wprowadzenia jasnych zapisów w ustawie o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadza-

niu ścieków odnośnie do definicji przyłącza i prowadzenia działalności z wykorzystaniem majątku niebędącego własnością przedsiębiorstw wodno-kanalizacyjnych (21486),

295) minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bieńkowskiej na interpelację posła Andrzeja Pałysa w sprawie projektu „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030” (21490),

296) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Szaramy w sprawie konieczności przygotowania programu terapeutycznego dotyczącego leków inkretynowych stosowanych w nowoczesnym leczeniu cukrzycy (21491),

297) podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki Joanny Strzelec-Łobodzińskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Szaramy w sprawie różnej interpretacji przez oddziały ZUS przepisów dotyczących wypłaty deputatu węglowego na podstawie ustawy o ekwiwalencie pieniężnym z tytułu prawa do bezpłatnego węgla dla osób uprawnionych z przedsiębiorstw robót górniczych (21492),

298) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Wilka w sprawie usunięcia przyczyn osłabienia wałów wiślanych (21493),

299) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Bańkowskiej w sprawie braku regulacji prawnych dotyczących nowoczesnych reklam świetlnych (21494),

300) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Krystyny Łybackiej w sprawie planów prywatyzacji przedsiębiorstwa energetycznego ENEA SA (21495),

301) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Krystyny Łybackiej w sprawie nierównego traktowania pracowników cywilnych zatrudnionych w służbach mundurowych (21496),

302) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Wiesława Andrzeja Szczepańskiego w sprawie orzekania przez lekarzy o niepełnosprawności w ZUS w Ostrowie (21497),

303) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Elżbiety Zakrzewskiej w sprawie przygotowań do likwidacji urzędów pocztowych w gminach powiatu jeleniogórskiego (21499),

304) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Walkowiaka w sprawie badań lekarskich, jakim podlegają pracownicy, w których zakresie obowiązków jest prowadzenie samochodu (21500),

305) podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majszyk – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Katulskiego w sprawie zwrotu nadpłat z tytułu wydawania kart pojazdu w latach 2004–2006 (21501),

306) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Stanisława Szweda i Jadwigi Wiśniewskiej w sprawie nabycia prawa do zasiłku dla bezrobotnych przez osoby, które pracowały w niepełnym wymiarze czasu pracy (21502),

307) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Grzegorza Napieralskiego w sprawie warunków pobierania krwi od kandydatów na dawców krwi i od dawców krwi (21503),

308) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie planów nowelizacji tzw. ustawy oświatowej (21520),

309) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie nieprzygotowania szkół na przyjęcie sześciolatków (21523),

310) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie ulg dla powodźian w zakresie podatku dochodowego (21524),

311) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu pociągów zespólnych (21526),

312) podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki Hanny Trojanowskiej – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie lokalizacji elektrowni atomowej w miejscowości Wyszaków w woj. mazowieckim (21527),

313) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie projektu tzw. ustawy refundacyjnej, który ma na celu wprowadzenie sztywnych cen leków (21528),

314) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie wprowadzenia kolejnego stopnia zawodowego nauczycieli (21529),

315) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie wielokrotnego używania przez szpitale sprzętu jednorazowego (21530),

316) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia prezesa

Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie okresu, w jakim przedsiębiorcy są zobowiązani do przechowywania kopii paragonów fiskalnych (21532),

317) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji programu e-Posterunek (21533),

318) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie prześladowania kobiet praktykujących Falun Gong w Chinach (21535),

319) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Mirosława Sielatyckiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie przyszłości szkolnictwa zawodowego (21537),

320) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuziewicza – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie wprowadzenia poboru opłat na niektórych drogach (21538),

321) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie wartościowania stanowisk funkcjonariuszy celnych (21539),

322) podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury Magdaleny Gaj – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie zastrzeżeń co do sposobu przeprowadzania loterii promocyjnych za pośrednictwem telefonów komórkowych (21540),

323) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie prywatyzacji Szpitala Powiatowego w Pszczynie (21541),

324) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie projektu zmian w ustawie o Państwowej Inspekcji Pracy (21543),

325) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Steca w sprawie planów Poczty Polskiej SA związanych z likwidacją urzędów pocztowych (21544),

326) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Steca w sprawie problemów rolników posiadających grunty w dolinie Noteci (21546),

327) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Steca w sprawie znakowania w handlu sprzedawanego mięsa i wędlin (21547),

328) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisława Chmielewskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Michała Wojtkiewicza i Marka Polaka w sprawie nowych możliwości prawnych promujących zatrudnianie więźniów (21549),

329) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra oraz sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Gabrieli Masłowskiej w sprawie rehabilitacji mniejszości polskiej w Niemczech (21551),

330) podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury Magdaleny Gaj – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Bożenny Bukiewicz w sprawie obowiązku dostosowywania planów miejscowych do eliminacji zakazów uniemożliwiających lokalizowanie inwestycji celu publicznego w zakresie łączności publicznej w terminie do 16 lipca 2011 r. (21552),

331) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Grzegorza Roszaka w sprawie uznania przez Trybunał Konstytucyjny dekretów Rady Państwa PRL o wprowadzeniu w 1981 r. stanu wojennego za niezgodne z konstytucją (21554),

332) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Grzegorza Roszaka w sprawie możliwości zniesienia zakazu karmienia zwierząt paszami z domieszką mączki mięsno-kostnej (21555),

333) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Henryka Siedlaczka w sprawie zadań zgłoszonych do realizacji przez Śląski Zarząd Melioracji i Urządzeń Wodnych w Katowicach w ramach „Programu dla Odry – 2006” (21557),

334) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Witolda Klepacza w sprawie planów likwidacji placówek pocztowych w gminach: Poręba, Pilica, Włodowice i Irządze w woj. śląskim (21558),

335) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Bogusława Wontora i Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie planowanej likwidacji urzędów pocztowych (21559),

336) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuziewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra Stanke w sprawie konieczności pilnego wznowienia prac remontowych i modernizacyjnych drogi krajowej nr 21 na odcinku Dretyń – Miastko (21560),

337) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuziewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra Stanke

w sprawie konieczności pilnego wznowienia prac remontowych i modernizacyjnych drogi krajowej nr 20 na odcinku Piaszczyzna – Bytów (21561),

338) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na interpelację posła Marka Matuszewskiego w sprawie nieprawidłowości podczas realizacji rządowego programu „Moje boisko – Orlik 2012” (21562),

339) sekretarza stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Julii Pitery – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie działań podejmowanych przez prezesa RM w celu monitorowania przestrzegania prawa w podległych mu organach administracji publicznej na przykładzie GUS oraz Ministerstwa Finansów (21565),

340) sekretarza stanu w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego Marii Elżbiety Orłowskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie zastąpienia godła państwowego godłem uczelni na dyplomach ukończenia studiów (21567),

341) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie likwidacji szkolnych gabinetów stomatologicznych (21569),

342) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Piotra Kołodziejczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie dowodów osobistych i legitymacji szkolnych (21571),

343) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie wykazu stanowisk bezpośrednio związanych z prowadzeniem i bezpieczeństwem ruchu kolejowego (21572),

344) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie sprzedaży akcji Grupy Lotos SA zagranicznym koncernom naftowym (21573),

345) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie wycofania dofinansowania do wynagrodzeń emerytów o umiarkowanym i lekkim stopniu niepełnosprawności (21574),

346) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Barbary Bartuś w sprawie procesu reorganizacji usług pocztowych (21575),

347) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Warzechy w sprawie utrudnień związanych z uzyskiwaniem świadczeń pielęgnacyjnych (21576),

348) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Adamczyka w sprawie zapew-

nienia całodobowej opieki ambulatoryjnej mieszkańcom gm. Skała, Iwanowice i Sułoszowa w Małopolsce (21577),

349) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację posła Andrzeja Adamczyka w sprawie groźby likwidacji energetyki małopolskiej (21578),

350) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Steca w sprawie wysokości opłat za badania techniczne pojazdów (21580),

351) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Doroty Rutkowskiej oraz grupy posłów w sprawie programów lojalnościowych kierowanych do osób po 60. roku życia realizowanych przez sieci aptek na terenie RP (21581),

352) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Pawła Orłowskiego w sprawie zaprzestania przez PFRON dofinansowywania kosztów usług tłumacza języka migowego w ramach realizacji programu „Pitagoras 2007 – program pomocy osobom z uszkodzeniem słuchu” (21582),

353) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Janusza Dziecioła w sprawie refundacji wynagrodzeń pracowników młodocianych (21583),

354) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wiesława Suchowiejko w sprawie likwidacji niektórych archiwów państwowych i konieczności dostosowania sieci archiwalnej do podziału administracyjnego kraju (21584),

355) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasz Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Walkowiaka w sprawie nielegalnego nabywania przez obcokrajowców ziemi w Polsce (21586),

356) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Wziątka w sprawie regulacji unormowań prawnych obszaru związanego z weterynaryjną ochroną zdrowia publicznego (21587),

357) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Henryka Milcarza w sprawie budowy w Czarncy łącznicy trasy kolejowej nr 8 z Centralną Magistralą Kolejową (21589),

358) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Bogusława Wontora w sprawie zmniejszenia środków Funduszu Pracy na 2011 r. (21590),

359) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Izabelli Sierakowskiej w spra-



wie programu terapeutycznego dotyczącego leczenia lekami inkretynowymi (21591),

360) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zenona Durki w sprawie tłumaczy języka migowego i przysługujących im tytułów (21592),

361) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zenona Durki w sprawie używania tytułu tłumacza przysięgłego przez tłumaczy języka migowego (21593),

362) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Rafała Baniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Jerzego Borowczaka i Jana Kulasa w sprawie napływu bezpośrednich inwestycji zagranicznych do Polski (21594),

363) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Jerzego Borowczaka i Jana Kulasa w sprawie systemu egzaminu maturalnego w Polsce (21595),

364) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Piotra Kluza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Widackiego w sprawie oceny działań prokuratury w śledztwie przeciwko generałowi uniewinnionemu prawomocnie przez Sąd Najwyższy (21596),

365) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Krzysztofa Brejzy i Tomasza Lenza w sprawie dostępu do nowoczesnych metod leczenia cukrzycy (21597),

366) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Brejzy w sprawie zmian w systemie edukacji związanych ze zmniejszaniem się liczby uczniów (21598),

367) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Cezarego Tomczyka oraz grupy posłów w sprawie możliwości księgowania drobnych wydatków firmy na podstawie paragonu fiskalnego (21599),

368) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Kossakowskiego w sprawie zapewnienia chorym na cukrzycę dostępu do potrzebnego im leczenia poprzez refundację leków inkretynowych (21604),

369) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Zuchowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zbigniewa Girzyńskiego w sprawie likwidacji zwolnienia usług konserwatorskich z podatku VAT i obłożenia ich z dniem 1 stycznia 2011 r. 23-procentową stawką podatku (21606),

370) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zbigniewa Girzyńskiego

w sprawie zagrożenia realizowanych wieloletnich programów konserwacji zabytków w związku ze zlikwidowaniem zwolnienia usług konserwatorskich z podatku VAT i obłożeniem ich z dniem 1 stycznia 2011 r. 23-procentową stawką podatku (21607),

371) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację posła Gabrieli Masłowskiej w sprawie planu przejęcia Towarowej Giełdy Energii przez Giełdę Papierów Wartościowych w Warszawie (21609),

372) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Adamczyka w sprawie szkód wyrządzanych przez dzikie zwierzęta (21610),

373) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Michała Stuligrosza w sprawie ustanowienia Nagrody im. prof. Krzysztofa Skubiszewskiego dla osób zasłużonych w rozwoju polskiej dyplomacji (21611),

374) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Michała Stuligrosza w sprawie realizacji przez władzę samorządową zadań powierzonych z zakresu szkolnictwa w 2011 r. (21612),

375) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałęjko – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Michała Stuligrosza w sprawie ochrony siedlisk jerzyków (*Apus apus*) (21613),

376) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Wojciecha Saługi i Krzysztofa Gadowskiego w sprawie udzielania specjalistycznej opieki medycznej (21614),

377) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Wojciecha Saługi i Krzysztofa Gadowskiego w sprawie skierowań do poradni specjalistycznych (21616),

378) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Wojciecha Saługi i Krzysztofa Gadowskiego w sprawie wprowadzenia ograniczeń w tonażu pojazdów (21617),

379) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Jarosława Wojtowicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Adama Krupy oraz grupy posłów w sprawie ograniczeń w nabywaniu gruntów rolnych przez podmioty gospodarcze, których profil działalności objęty jest przepisem art. 144 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska (21618),

380) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Witolda Klepacza w sprawie finansowania oświetlenia nowo wybudowanego

wanych dużych węzłów drogowych, na przykładzie gm. Siewierz (21620),

381) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Tadeusza Tomaszewskiego i Bogusława Wontora w sprawie zwolnienia z podatku VAT żywności przeznaczonej na cele charytatywne (21621),

382) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałęjko – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Agnieszki Hanajczyk w sprawie kar dla osób znęcających się nad zwierzętami (21623),

383) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Danuty Pietraszewskiej oraz grupy posłów w sprawie stanu prawnego właściciela dotowanej instalacji w świetle zmiany art. 53 ust. 2 ustawy o bateriach i akumulatorach (21625),

384) zastępcy głównego inspektora ochrony środowiska Romana Jaworskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Danuty Pietraszewskiej oraz grupy posłów w sprawie dofinansowania przez Ministerstwo Środowiska usunięcia i unieszkodliwienia odpadów niebezpiecznych w Myszkowie (21626),

385) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Zbigniewa Sosnowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Lipińskiego w sprawie przesunięć środków finansowych w budżetach miejskich i powiatowych komend PSP (21629),

386) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Lipińskiego w sprawie docelowego przebiegu kolei dużych prędkości na odcinku Poznań – Berlin (21630),

387) podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki Grażyny Henclewskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Krzakały w sprawie rozwoju polskiego przemysłu motoryzacyjnego (21631),

388) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Dominika Radziwiłła – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Krzakały w sprawie rozporządzenia ministra finansów z dnia 23 grudnia 2010 r. dotyczącego szczegółowego sposobu klasyfikacji tytułów dłużnych zaliczanych do państwowego długu publicznego, w tym długu Skarbu Państwa (21633),

389) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Krzakały w sprawie terminu budowy autostrady A1 na odcinku Pyrzowice – Częstochowa (21634),

390) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Grzegorza Sztolcmana w sprawie programu terapeutycznego dotyczącymi leczenia lekami inkretynowymi (21635),

391) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie planowanych zmian w systemie oświaty (21636),

392) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego oraz sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie zapewnienia ochrony interesów prawnych oraz bezpieczeństwa państwa w związku z procederem reprivatyzacji nieruchomości budynkowych położonych w bezpośrednim sąsiedztwie obiektów rządowych o strategicznym znaczeniu dla państwa (21639),

393) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Wiesława Szczuki – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Zbigniewa Kozaka i Leonarda Krasulskiego w sprawie nakładania na instytucje finansowe uczestniczące w systemie gwarantowania depozytów znacznych, nieuzasadnionych obciążeń związanych z podwyższaniem składki płaconej przez nie na Bankowy Fundusz Gwarancyjny (21640),

394) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie marż paliwowych w koncernach paliwowych, w tym Orlen SA i Lotos SA (21641),

395) sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierza Plocke – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Matuszewskiego oraz grupy posłów w sprawie wysokich cen paliw w Polsce, w szczególności paliwa rolniczego (21642),

396) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Matuszewskiego oraz grupy posłów w sprawie czasowego obniżenia stawki podatku akcyzowego na paliwa (21643),

397) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Sławomira Zawislaka i Jarosława Żaczka w sprawie realizacji dopłat bezpośrednich dla rolników w latach 2009 i 2010 oraz ich wysokości na lata 2014–2020 (21645),

398) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Piotra Kołodziejczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Lipińskiego w sprawie praktyki stosowania ustawy o ewidencji ludności (21646),

399) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Piotra Klima w sprawie problemów z wypłatą odszkodowań za szkody wyrządzone w uprawach polowych przez zwierzynę łowną (21647),

400) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na interpelację posła Józefa

Piotra Klima w sprawie dofinansowania jubileuszowej edycji XXX Międzynarodowego Festiwalu Muzyki Cerkiewnej w Hajnówce (21648),

401) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Rząsy w sprawie likwidacji placówek oświatowych przez samorządy gminne (21649),

402) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Szaramy w sprawie finansowania przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych antologii polskiego komiksu „Chopin New Romantic” (21650),

403) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na interpelację posła Wojciecha Szaramy w sprawie podziału dotacji na rozwój czasopism kulturalnych (21651),

404) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Szaramy w sprawie gloryfikacji UPA na Ukrainie (21652),

405) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Wilka w sprawie postępowania inspektoratów ZUS wobec osób – właścicieli podmiotów gospodarczych zalegających ze składkami ubezpieczeniowymi (21653),

406) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Wojciecha Wilka w sprawie planów wprowadzenia kwotowej waloryzacji rent i emerytur (21654),

407) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Wilka w sprawie zaostrzenia kar dla oszustów internetowych (21656),

408) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Wilka w sprawie wsparcia dla rolników – właścicieli małych gospodarstw (21657),

409) sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierza Plocke – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Wilka w sprawie popularyzacji ubezpieczeń rolniczych (21658),

410) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Wilka w sprawie wysokości stawek podatku od towarów i usług, jakie winni uwzględnić rzeczoznawcy w kosztorysach dotyczących remontów i odbudowy zniszczonych przez powódź budynków mieszkalnych i lokali mieszkalnych, które są podstawą wypłaty zasiłków celowych, na przykładzie gm. Wilków (21660),

411) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Kamińskiego w sprawie

projektu ustawy o zmianie ustawy o ochronie przyrody (21661),

412) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Kamińskiego w sprawie restrukturyzacji sieci pocztowej (21662),

413) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Kamińskiego w sprawie wprowadzenia możliwości przekształcania samodzielnych SPZOZ w spółki kapitałowe bez konieczności ich uprzedniej likwidacji (21663),

414) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Ryszarda Galli w sprawie stanu zaawansowania prac modernizacyjnych dotyczących linii kolejowej E30 na odcinkach Opole – Zabrze, Zabrze – Katowice, należącej do III paneuropejskiego korytarza transportowego (21664),

415) sekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mieczysława Kasprzaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Kamińskiego w sprawie funkcjonowania Suwalskiej Specjalnej Strefy Ekonomicznej (21665),

416) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Zaczka w sprawie zmian regulacji obowiązujących na rynku papierosów (21666),

417) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Rafała Baniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Witaszczyka w sprawie pakietu rozwiązań przeciwpowodziowych przygotowanych przez Ministerstwo Gospodarki w ramach tzw. dużej ustawy przeciwpowodziowej (21668),

418) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Witaszczyka w sprawie pakietu rozwiązań przeciwpowodziowych przygotowanych przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji w ramach tzw. dużej ustawy przeciwpowodziowej (21669),

419) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Witaszczyka w sprawie pakietu rozwiązań przeciwpowodziowych przygotowanych przez Ministerstwo Środowiska w ramach tzw. dużej ustawy przeciwpowodziowej (21672),

420) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Witaszczyka w sprawie nakładania kar pieniężnych wynikających z ustawy o odpadach (21673),

421) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Wziątka w sprawie likwidacji urzędów pocztowych na przy-

kładzie planu likwidacji Urzędu Poczтового w Świerczynie, gm. Wierzchowo (21674),

422) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jerzego Budnika w sprawie postulatu Polskiego Związku Krótkofalowców dotyczącego liberalizacji oraz ujednoczenia przepisów dotyczących zgłaszania instalacji wytwarzających pola elektromagnetyczne (21675),

423) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Józefa Piotra Klimy w sprawie emerytur dla osób pracujących w szkodliwych warunkach (21676),

424) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Janusza Cichonia w sprawie naliczania podatku VAT w przypadku prowadzenia prac konserwatorskich przy obiektach wpisanych do rejestru zabytków (21679),

425) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Burego s. Antoniego w sprawie braku reakcji polskich władz na kolejne niepodparte faktami publikacje książkowe żydowskiego pisarza Jana Tomasza Grossa i jego antypolskich wypowiedzi medialnych (21681),

426) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Wziątka w sprawie braku dialogu pomiędzy stroną rządową i przedstawicielami Służby Celnej o skutkach procesu opisu i wartościowania stanowisk służbowych funkcjonariuszy celnych (21683),

427) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemioniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wiesława Andrzeja Szczepańskiego w sprawie wyceń gruntów rolników wywłaszczonych pod budowę obwodnicy Bojanowa i Rawicza w ciągu drogi S5 w woj. wielkopolskim (21684),

428) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Brejzy oraz grupy posłów w sprawie ochrony danych osobowych uczniów (21686),

429) minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bieńkowskiej na interpelację posłów Doroty Rutkowskiej i Cezarego Tomczyka w sprawie możliwości przesunięcia środków w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego na poddziałanie 6.1.2 (21687),

430) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Mirosława Sielatyckiego – z upoważnienia ministra oraz podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Tomasa Piotra Nowaka i Arkadego Fiedlera w sprawie projektowanego systemu kształcenia ratowników medycznych (21688),

431) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Mirosława Sielatyckiego – z upoważ-

nienia ministra – na interpelację poseł Magdaleny Kochan w sprawie wycofania przez Rzeczpospolitą Polską zastrzeżeń do art. 7 i art. 38 Konwencji o prawach dziecka (21689),

432) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na interpelację posłów Tadeusza Tomaszewskiego i Bogusława Wontora w sprawie zasad finansowania przygotowań olimpijskich z budżetu państwa (21690),

433) minister edukacji narodowej Katarzyny Hall na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie zaśnięcia krzyża w trakcie przemówienia w Zespole Szkół Katolickich we Włocławku (21708),

434) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie używania jednorazówek przez szpitale (21710),

435) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie wszczęcia dochodzenia przez litewską prokuraturę dotyczącego materiałów zamieszczonych na polskim portalu Kresowy.pl (21711),

436) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie wprowadzenia zakazu wjazdu do UE Władimira Putina (21712),

437) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie apelu Światowego Kongresu Żydowskiego o restytucję (21713),

438) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Piotra Kluza – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie pozytywnego zaopiniowania prokuratora do pracy w Prokuraturze Generalnej (21714),

439) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Ludwika Koteckiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie zmniejszenia deficytu finansów publicznych (21715),

440) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Pawła Poncyłjusza w sprawie zobowiązań podatkowych nakładanych na podmioty prowadzące sprzedaż paliw, w szczególności oleju opałowego (21716),

441) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Elżbiety Zakrzewskiej w sprawie sytuacji na lokalnym rynku pracy w jeleniogórskich powiatach grodzkim i ziemskim (21717),

442) minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bieńkowskiej na interpelację poseł Barbary Marianowskiej w sprawie zbyt małego nacisku położonego na konieczność zagospodarowania szlaków wodnych w Polsce w projekcie „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030” (21718),

443) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Dominika Radziwiłła – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Tomasza Lenza i Krzysztofa Brejzy w sprawie rozporządzenia ministra finansów z dnia 20 grudnia 2010 r. w sprawie stawek, szczegółowego sposobu i trybu udzielania i rozliczania dotacji przedmiotowych do posiłków sprzedawanych w barach mlecznych (21719),

444) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Stawiarskiego w sprawie wzrostu podatku VAT na usługi konserwatorskie (21720),

445) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Stawiarskiego w sprawie nowego programu terapeutycznego dotyczącego leczenia WZW typu B, w którym zawarty został zapis ograniczający możliwość zastosowania nowszych, bezpiecznych leków przeciwwirusowych w pierwszej linii leczenia tylko do wąskiej grupy chorych na WZW typu B, tzw. HBeAg+ (21721),

446) minister edukacji narodowej Katarzyny Hall na interpelację posła Stanisława Ożoga w sprawie zasłonięcia krzyża w Zespole Szkół Katolickich we Włocławku (21744),

447) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na interpelację posła Jarosława Zielińskiego w sprawie wsparcia państwa w zakresie podtrzymywania i rozwoju muzyki cerkiewnej w Polsce (21747),

448) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Zielińskiego w sprawie statusu zawodowego emerytowanych nauczycieli dyplomowanych i mianowanych podejmujących pracę w szkołach w niepełnym wymiarze czasu pracy (21748),

449) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Edwarda Czesaka w sprawie masowej likwidacji szkół na terenach wiejskich (21753),

450) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Zbigniewa Włodkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Krystyny Kłosin i Jana Kulasa w sprawie stanu i współpracy z uniwersytetami trzeciego wieku (21758),

451) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Kaźmierczaka w sprawie rocznej karencji na ponowne złożenie wniosku o wyjazd na leczenie uzdrowiskowe ze skierowaniem NFZ (21760),

452) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Zbigniewa Włodkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Brejzy w sprawie kształcenia zawodowego w szkołach ponadgimnazjalnych (21766),

453) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Marzeny Okła-Drewnowicz w sprawie planowanej lokalizacji zakładów spółki PKP Polskie Linie Kolejowe (21771),

454) minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bieńkowskiej na interpelację posła Grzegorza Roszaka w sprawie wyodrębnienia specjalnego funduszu metropolitalno-miejskiego z Funduszu Spójności (21774),

455) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie wprowadzenia zapisów dotyczących bezpieczeństwa na drogach (21784),

456) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie przebudowy drogi S8 Wyszaków – Białystok (21787),

457) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemioniaka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zapisów w projekcie ustawy z dnia 18 lipca 2010 r. o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych (21789),

458) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Rydzonia w sprawie funkcjonowania Karty Polaka (21792),

459) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posłów Stanisława Szweda i Jadwigi Wiśniewskiej w sprawie prawa do świadczenia pielęgnacyjnego dla najbliższych członków rodziny (21793),

460) podsekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Jacka Wekslera – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Teresy Piotrowskiej w sprawie zmian w ustawie o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej oraz niektórych innych ustaw (21814),

461) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Jurgieła oraz grupy posłów w sprawie obowiązkowych kursów typu e-learning dla służby doradczej w rolnictwie (21841),

462) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra Polaka w sprawie jak najszybszego wprowadzenia w życie przepisów dotyczących możliwości łączenia małych szkół podstawowych i przedszkoli w zespoły, zawartych w projekcie ustawy o systemie oświaty skierowanej do konsultacji społecznych w marcu 2011 r. (21842),

463) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Maksa Kraczkowskiego oraz grupy posłów w sprawie nieuwzględnienia w „Programie budowy dróg krajowych

na lata 2011–2015” drogi ekspresowej S11 na odcinku woj. wielkopolskiego (21855),

464) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Maksyma Kraczkowskiego oraz grupy posłów w sprawie remontu drogi wojewódzkiej nr 180 na terenie Piły (21856),

465) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację posła Mariana Filara w sprawie planowanej sprzedaży francuskiej firmie EDF spółki ENEA SA (21860),

466) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Zbigniewa Włodkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Tomasa Lenza i Krzysztofa Brejzy w sprawie podstawy do ustalenia wysokości dotacji dla przedszkoli niepublicznych (21861),

467) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Dominika Radziwiłła – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Adama Wykręta w sprawie rozporządzenia zaliczającego do pojęcia długu publicznego zobowiązania wynikające z umów o partnerstwie publiczno-prywatnym (21873),

468) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Lipińskiego w sprawie programu terapeutycznego dotyczącego leczenia wirusowego zapalenia wątroby typu B (21874),

469) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Jarosława Wojtowicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tomasza Piotra Nowaka oraz grupy posłów w sprawie podstawowych urządzeń melioracyjnych będących własnością Skarbu Państwa (21922),

470) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Jana Musiała i Tadeusza Arkita w sprawie zapewnienia bezpieczeństwa uczniom szkół podstawowych, którzy dojeżdżają do szkół, korzystając ze zbiorowego transportu (21926),

471) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Ewy Wolak w sprawie pomocy finansowej na zakup sprzętu operacyjnego dla Szpitala św. Jadwigi Śląskiej w Trzebnicy (21934),

472) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Mirosława Sielatyckiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Pawła Poncyłjusza w sprawie wyłaniania uczestników zbliżającej się XVII sesji Sejmu Dzieci i Młodzieży (21935),

473) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie rozbudowy Zespołu Szkół Ogólnokształcących i Zawodowych w Kudowie-Zdroju, pow. kłodzki, woj. dolnośląskie (21937),

474) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Adama Krupy w sprawie szczegółowego zdefiniowania w art. 403 ust. 4

ustawy Prawo ochrony środowiska „kosztów inwestycyjnych”, na których pokrywanie jednostki samorządu terytorialnego mogą przeznaczać dotacje celowe w rozumieniu przepisów ustawy o finansach publicznych (21939),

475) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Kamińskiego w sprawie projektu ustawy likwidującego Centralną Komisję Egzaminacyjną (21944),

476) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację posła Kazimierza Moskała w sprawie wykrytych przez NIK nieprawidłowości w systemach informatycznych Ministerstwa Skarbu Państwa (21952),

477) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie przejęcia spółki ENEA SA przez francuską spółkę EDF (21961),

478) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie zatrudniania osób niepełnosprawnych w administracji publicznej (21971),

479) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Joanny Strzelec-Łobodzińskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie wydobycia gazu łupkowego (21998),

480) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Witolda Klepacza w sprawie bezpłatnego przejazdu autostradami A1 i A4 w aglomeracji śląsko-zagłębiowskiej (22010),

481) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Rusieckiego w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej zmierzającej do zmiany art. 403 ust. 4 i 5 ustawy Prawo ochrony środowiska poprzez zastąpienie wyrazu „inwestycji” wyrazem „przedsięwzięcie” (22025),

482) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Marzeny Machałek w sprawie połączenia kolejowego z Drezna do Jeleniej Góry (22029).

Odpowiedzi te – zgodnie z art. 193 ust. 2 regulaminu Sejmu – zostały przekazane posłom.

Informuję również, że w regulaminowym terminie nie wpłynęły odpowiedzi na następujące interpelacje:

1) poseł Izabeli Leszczyny w sprawie przyznawania zasiłku dla bezrobotnych osobom, które skorzystały z preferencyjnych warunków opłacania składek na ubezpieczenia społeczne w okresie 24 miesięcy od dnia rozpoczęcia działalności, na podstawie art. 18a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych – od ministra pracy i polityki społecznej (20764) – 34 dni,

2) posła Romana Kaczora w sprawie konsekwencji wydania przez wrocławskich urzędników zakazu

poruszania się tirów w mieście Wrocławiu – od ministra infrastruktury (21443) – 8 dni,

3) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie kwalifikacji zawodowych lekarzy orzeczników ZUS – od ministra pracy i polityki społecznej (21465) – 8 dni,

4) posła Janusza Chwieruta w sprawie ustawy o kierujących pojazdami – od ministra infrastruktury (21479) – 8 dni,

5) poseł Alicji Olechowskiej w sprawie drogi wojewódzkiej nr 718 na odcinku między Pruszkowem a Ożarowem Mazowieckim – od ministra infrastruktury (21484) – 8 dni,

6) posła Jerzego Polaczka w sprawie wykonywania nadzoru właścicielskiego przez Skarb Państwa w związku z praktykami Zarządu PLL LOT SA – od prezesa Rady Ministrów (21488) – 8 dni,

7) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie wzrostu przestępczości zorganizowanej – od ministra spraw wewnętrznych i administracji (21522) – 8 dni,

8) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie wyłudzeń świadczeń od ZUS-u – od prezesa Rady Ministrów (21525) – 8 dni,

9) posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie pojawienia się w Internecie obraźliwych treści na temat papieża Jana Pawła II – od ministra sprawiedliwości (21570) – 8 dni,

10) posła Dariusza Lipińskiego w sprawie propozycji zmian statusu prawnego studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy – od ministra infrastruktury (21628) – 6 dni,

11) posłów Tadeusza Tomaszewskiego i Bogusława Wontora w sprawie inwestycji sportowych realizowanych w 2011 r. z dofinansowaniem środków z Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej – od ministra sportu i turystyki (21691) – 6 dni.

## ZAPYTANIA

Informuję, że wpłynęły następujące zapytania:

1) posła Adama Lipińskiego w sprawie zasad przekazywania dla GOPR od 1 stycznia 2011 r. przez Ministerstwo Finansów środków finansowych uzyskiwanych ze sprzedaży biletów za udostępnianie szlaków przez parki narodowe – od ministra finansów (9409),

2) poseł Beaty Małeckiej-Libery w sprawie działań restrukturyzacyjnych podjętych przez Zarząd Poczty Polskiej SA – od ministra infrastruktury (9410),

3) posła Dawida Jackiewicza w sprawie rosnących detalicznych cen paliw w Polsce – od ministra gospodarki (9411),

4) poseł Beaty Szydło w sprawie możliwości rozpoczęcia inwestycji pn. Beskidzka Droga Integracyjna – od ministra infrastruktury (9412),

5) posła Cezarego Atamańczuka w sprawie tworzenia płatnych parkingów na boiskach szkolnych – od ministra edukacji narodowej (9413),

6) poseł Anny Zalewskiej w sprawie przyznania Wałbrzychowi statusu miasta na prawach powiatu – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9414),

7) poseł Anny Zalewskiej w sprawie działalności na terenie Wałbrzycha przedsiębiorstwa Mo-BRUK – do ministra środowiska (9415),

8) poseł Grażyny Ciemniak w sprawie waloryzacji kryterium dochodowego – do ministra pracy i polityki społecznej (9416),

9) posła Stanisława Wziątka w sprawie sytuacji podpułkownika w stanie spoczynku zamieszkałego w Olesznie – do ministra obrony narodowej (9417),

10) posła Jana Widackiego w sprawie kryteriów, na podstawie których nadawana jest Karta Polaka – do ministra spraw zagranicznych (9418),

11) poseł Daniela Chrapkiewicz w sprawie jedynej na Pomorzu karetki N zapewniającej bezpieczny transport noworodkom i niemowlętom w stanie zagrożenia życia – do ministra zdrowia (9419),

12) poseł Daniela Chrapkiewicz w sprawie wynajmu placu manewrowego w Pomorskim Ośrodku Ruchu Drogowego w Gdańsku – do ministra infrastruktury (9420),

13) poseł Daniela Chrapkiewicz w sprawie środków na przygotowanie placówek oświatowych dla sześciolatków – do ministra edukacji narodowej (9421),

14) poseł Daniela Chrapkiewicz w sprawie dziedziczenia składki emerytalnej – do ministra pracy i polityki społecznej (9422),

15) poseł Daniela Chrapkiewicz w sprawie sprzedaży środków antykoncepcyjnych – do ministra zdrowia (9423),

16) posła Andrzeja Sztorca w sprawie możliwości pomocy państwa rodzinom tracącym dorobek całego życia na skutek osuwisk – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (9424),

17) posła Romualda Ajchlera w sprawie dofinansowania Związku Kombatantów RP i Byłych Więźniów Politycznych przez Urząd do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych – do prezesa Rady Ministrów (9425),

18) posła Henryka Milcarza w sprawie planowanej likwidacji Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Busku-Zdroju – do ministra sprawiedliwości (9426),

19) posła Kazimierza Matuszkiego w sprawie programu terapeutycznego dotyczącego leczenia wirusowego zapalenia wątroby typu B – do ministra zdrowia (9427),

20) posła Ludwika Dorna w sprawie wyposażenia dodatkowego samolotów F-16 należących do Sił Powietrznych RP – do ministra obrony narodowej (9428),

21) posła Ludwika Dorna w sprawie zasad użycia broni przez polskich żołnierzy na misjach zagranicznych – do ministra obrony narodowej (9429),

22) posła Ludwika Dorna w sprawie skuteczności akcji zachęcających do wstępowania do zawodowego wojska i NSR – do ministra obrony narodowej (9430),

23) posła Ludwika Dorna w sprawie zadań stawianych Żandarmerii Wojskowej po zakończeniu pro-

cesu uzawodowienia Wojska Polskiego – do ministra obrony narodowej (9431),

24) posła Ludwika Dorna w sprawie zakupu kolejnych samochodów Honker – do ministra obrony narodowej (9432),

25) posła Ludwika Dorna w sprawie zasad formowania kolejnych zmian PKW Afganistan – do ministra obrony narodowej (9433),

26) posła Ludwika Dorna w sprawie częstotliwości ćwiczeń poligonowych – do ministra obrony narodowej (9434),

27) posła Ludwika Dorna w sprawie planów odkupienia od Niemiec używanych zestawów przeciwlotniczych Patriot – do ministra obrony narodowej (9435),

28) posła Ludwika Dorna w sprawie zapowiedzi zmiany charakteru polskiej misji wojskowej w Afganistanie w 2012 r. – do ministra obrony narodowej (9436),

29) posła Ludwika Dorna w sprawie liczby rannych żołnierzy PKW Afganistan – do ministra obrony narodowej (9437),

30) posła Ludwika Dorna w sprawie liczebności komponentu bojowego PKW Afganistan – do ministra obrony narodowej (9438),

31) posła Ludwika Dorna w sprawie okoliczności przejścia przez PKW Afganistan odpowiedzialności za prowincję Ghazni – do ministra obrony narodowej (9439),

32) posła Ludwika Dorna w sprawie wejścia do służby w PKW Afganistan zakupionych jesienią 2010 r. śmigłowców Mi-17 – do ministra obrony narodowej (9440),

33) posła Ludwika Dorna w sprawie stanu technicznego śmigłowców Mi-8 i Mi-17 – do ministra obrony narodowej (9441),

34) posła Ludwika Dorna w sprawie autonomicznych systemów samoobrony dla śmigłowców Mi-8, Mi-17 i Mi-24 – do ministra obrony narodowej (9442),

35) posła Ludwika Dorna w sprawie realizacji programu „Armia 2012” – do ministra obrony narodowej (9443),

36) posła Ludwika Dorna w sprawie jednostek rozpoznawczych Wojsk Lądowych – do ministra obrony narodowej (9444),

37) posła Ludwika Dorna w sprawie zmian kadrowych w Wojsku Polskim w latach 2009–2010 – do ministra obrony narodowej (9445),

38) posła Ludwika Dorna w sprawie losu rozbitego samolotu C-130 – do ministra obrony narodowej (9446),

39) posła Ludwika Dorna w sprawie komórek resortu odpowiadających za zakup sprzętu wojskowego – do ministra obrony narodowej (9447),

40) posła Ludwika Dorna w sprawie Departamentu Współpracy z Przemysłem MON – do ministra obrony narodowej (9448),

41) posła Ludwika Dorna w sprawie programu C4ISR – do ministra obrony narodowej (9449),

42) posła Ludwika Dorna w sprawie zakupu paliw grzewczych na potrzeby Wojska Polskiego – do ministra obrony narodowej (9450),

43) posła Ludwika Dorna w sprawie zakupu zestawów Poprad i Bystra – do ministra obrony narodowej (9451),

44) posła Ludwika Dorna w sprawie oceny stanu Wojska Polskiego sformułowanej przez MON w 2007 r. – do ministra obrony narodowej (9452),

45) posła Jana Kochanowskiego w sprawie rozliczania czasu pracy sekretarza gminy w kontekście jego pracy w organach rady gminy lub powiatu – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9453),

46) posła Mirosława Maliszewskiego w sprawie korzystania przez wstępnie uznane grupy i organizacje producentów owoców ze wsparcia w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013, działanie: Zwiększenie wartości dodanej podstawowej produkcji rolnej i leśnej – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (9454),

47) poseł Beaty Małeckiej-Libery w sprawie oceny programów profilaktycznych realizowanych przez samorządy – do ministra zdrowia (9455),

48) posła Mirosława Koźlakiewicza w sprawie likwidacji placówek pocztowych na skutek zmian organizacyjnych w Poczcie Polskiej SA – do ministra infrastruktury (9456),

49) posła Sławomira Kopycińskiego w sprawie likwidacji niektórych wydziałów pracy w sądach rejonowych w woj. świętokrzyskim – do ministra sprawiedliwości (9457),

50) poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie odszkodowań przyznawanych powodzianom – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9458),

51) posła Marka Balickiego w sprawie finansowania oświetlenia dróg publicznych przez samorząd terytorialny – do ministra infrastruktury (9459),

52) posła Krzysztofa Gadowskiego w sprawie stanowiska rządu polskiego wobec decyzji rządu litewskiego o zamknięciu polskich szkół na Litwie – do ministra spraw zagranicznych (9460),

53) posła Krzysztofa Gadowskiego w sprawie ewolucji rynku dostaw energii elektrycznej – do ministra gospodarki (9461),

54) posła Krzysztofa Gadowskiego w sprawie koncesji na prowadzenie badań złóż gazu łupkowego w Polsce – do ministra środowiska (9462),

55) posła Krzysztofa Gadowskiego w sprawie kontroli jakości paliw płynnych na polskim rynku paliwowym – do ministra gospodarki (9463),

56) posła Krzysztofa Gadowskiego w sprawie uruchomienia kolei w Jastrzębiu-Zdroju – do ministra infrastruktury (9464),

57) posła Henryka Milcarza w sprawie odszkodowań za krzywdy związane z okresem II wojny światowej – do ministra pracy i polityki społecznej (9465),

58) posła Adama Szejnfelda w sprawie obowiązków sprawozdawczych wynikających ze znowelizowanej ustawy o odpadach – do ministra środowiska (9466),



59) posła Adama Szejnfelda w sprawie możliwości poprawy pozycji Polski w rankingu Doing Business poprzez udostępnienie Bankowi Światowemu pełnych informacji o polskich rejestrach kredytowych – do ministra gospodarki (9467),

60) poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie likwidacji ulg na polisy zdrowotne – do ministra finansów (9468),

61) poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie unijnej dyrektywy dotyczącej bezpieczeństwa na drogach – do ministra infrastruktury (9469),

62) posła Adama Szejnfelda w sprawie ewentualnych zmian w Prawie prasowym, w tym dotyczących prasy lokalnej – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (9470),

63) poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie uciążliwości podróżowania taborem kolejowym – do ministra infrastruktury (9471),

64) posła Czesława Hoca w sprawie bardzo niepokojących i wiele bulwersujących informacji w kwestii sprzedaży Stada Ogierów Biały Bór przez Agencję Nieruchomości Rolnych – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (9472),

65) posła Stanisława Pięty w sprawie udostępnienia biura byłym funkcjonariuszom Służby Bezpieczeństwa PRL przez Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego – do prezesa Rady Ministrów (9473),

66) posła Jerzego Kozdronia w sprawie właściwego interpretowania treści art. 3 Konwencji Narodów Zjednoczonych dotyczącej norm międzynarodowej sprzedaży towarów – do ministra sprawiedliwości (9474),

67) poseł Anny Bańkowskiej w sprawie likwidacji cukrowni w Żninie – do ministra skarbu państwa (9475),

68) posła Krzysztofa Tchórzewskiego w sprawie zakupu masztów z obudowami urządzeń rejestrujących, tzw. fotoradarów – do ministra infrastruktury (9476),

69) posła Jana Widackiego w sprawie działań podjętych przez rząd po przyjęciu rekomendacji Komitetu Praw Człowieka ONZ w zakresie usprawnienia systemu sądownictwa – do ministra sprawiedliwości (9477),

70) posła Jana Widackiego w sprawie działań podjętych przez rząd po przyjęciu rekomendacji Komitetu Praw Człowieka ONZ w zakresie dyskryminacji mniejszości narodowych – do prezesa Rady Ministrów (9478),

71) posła Jana Widackiego w sprawie działań podjętych przez rząd po przyjęciu rekomendacji Komitetu Praw Człowieka ONZ w zakresie nieprawidłowości w funkcjonowaniu Policji – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9479),

72) posła Józefa Rojka w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów związanych z ochroną przeciwpowodziową na terenie pow. tarnowskiego – do ministra środowiska (9480),

73) posła Józefa Rojka w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów związanych z ochroną przeciwpowodziową na terenie pow. brzeskiego – do ministra środowiska (9481),

74) posła Józefa Rojka w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów związanych z ochroną przeciwpowodziową na terenie pow. bocheńskiego – do ministra środowiska (9482),

75) posła Józefa Rojka w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów związanych z ochroną przeciwpowodziową na terenie pow. wielickiego – do ministra środowiska (9483),

76) posła Józefa Rojka w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów związanych z ochroną przeciwpowodziową na terenie pow. proszowickiego – do ministra środowiska (9484),

77) posła Józefa Rojka w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów związanych z ochroną przeciwpowodziową na terenie pow. dąbrowskiego – do ministra środowiska (9485),

78) posła Józefa Rojka w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów związanych z ochroną przeciwpowodziową na terenie pow. chrzanowskiego – do ministra środowiska (9486),

79) posła Józefa Rojka w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów związanych z ochroną przeciwpowodziową na terenie pow. gorlickiego – do ministra środowiska (9487),

80) posła Józefa Rojka w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów związanych z ochroną przeciwpowodziową na terenie pow. krakowskiego – do ministra środowiska (9488),

81) posła Józefa Rojka w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów związanych z ochroną przeciwpowodziową na terenie pow. limanowskiego – do ministra środowiska (9489),

82) posła Józefa Rojka w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów związanych z ochroną przeciwpowodziową na terenie pow. miechowskiego – do ministra środowiska (9490),

83) posła Józefa Rojka w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów związanych z ochroną przeciwpowodziową na terenie pow. myślenickiego – do ministra środowiska (9491),

84) posła Józefa Rojka w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów związanych z ochroną przeciwpowodziową na terenie pow. nowotarskiego – do ministra środowiska (9492),

85) posła Józefa Rojka w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów związanych z ochroną przeciwpowodziową na terenie pow. nowosądeckiego – do ministra środowiska (9493),

86) posła Józefa Rojka w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów związanych z ochroną przeciwpowodziową na terenie pow. olkuskiego – do ministra środowiska (9494),

87) posła Józefa Rojka w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów związanych z ochroną przeciwpowodziową na terenie pow. oświęcimskiego – do ministra środowiska (9495),

88) posła Józefa Rojka w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów związanych z ochroną przeciwpowodziową na terenie pow. brzeskiego – do ministra środowiska (9481),

89) posła Józefa Rojka w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów związanych z ochroną przeciwpowodziową na terenie pow. bocheńskiego – do ministra środowiska (9482),

dziową na terenie pow. suskiego – do ministra środowiska (9496),

89) posła Józefa Rojka w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów związanych z ochroną przeciwpowodziową na terenie pow. tatrzańskiego – do ministra środowiska (9497),

90) posła Józefa Rojka w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów związanych z ochroną przeciwpowodziową na terenie pow. wadowickiego – do ministra środowiska (9498),

91) posła Józefa Rojka w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów związanych z ochroną przeciwpowodziową na terenie miasta Tarnowa – do ministra środowiska (9499),

92) posła Józefa Rojka w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów związanych z ochroną przeciwpowodziową na terenie miasta Krakowa – do ministra środowiska (9500),

93) posła Józefa Rojka w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów związanych z ochroną przeciwpowodziową na terenie miasta Nowego Sącza – do ministra środowiska (9501),

94) posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Niepołomice – do ministra infrastruktury (9502),

95) posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Biskupice – do ministra infrastruktury (9503),

96) posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Gdów – do ministra infrastruktury (9504),

97) posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Kłaj – do ministra infrastruktury (9505),

98) posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Ciężkowice – do ministra infrastruktury (9506),

99) posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Ryglice – do ministra infrastruktury (9507),

100) posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Tuchów – do ministra infrastruktury (9508),

101) posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Wietrzychowice – do ministra infrastruktury (9509),

102) posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Wojnicz – do ministra infrastruktury (9510),

103) posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską

SA na terenie gm. Zakliczyn – do ministra infrastruktury (9511),

104) posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Zabno – do ministra infrastruktury (9512),

105) posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Gromnik – do ministra infrastruktury (9513),

106) posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Lisia Góra – do ministra infrastruktury (9514),

107) posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Pleśna – do ministra infrastruktury (9515),

108) posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Radłów – do ministra infrastruktury (9516),

109) posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Rzepiennik Strzyżewski – do ministra infrastruktury (9517),

110) posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Skrzyszów – do ministra infrastruktury (9518),

111) posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Szerzyny – do ministra infrastruktury (9519),

112) posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Wierzchosławice – do ministra infrastruktury (9520),

113) posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Radziemice – do ministra infrastruktury (9521),

114) posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Wieliczka – do ministra infrastruktury (9522),

115) posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Proszowice – do ministra infrastruktury (9523),

116) posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Radgoszcz – do ministra infrastruktury (9524),

117) posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Koniusza – do ministra infrastruktury (9525),

118) posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską

SA na terenie gm. Koszyce – do ministra infrastruktury (9526),

119) posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Nowe Brzesko – do ministra infrastruktury (9527),

120) posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Pałecznicza – do ministra infrastruktury (9528),

121) posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Gręboszów – do ministra infrastruktury (9529),

122) posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Mędrzechów – do ministra infrastruktury (9530),

123) posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Olesno – do ministra infrastruktury (9531),

124) posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Dąbrowa Tarnowska – do ministra infrastruktury (9532),

125) posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Szczucin – do ministra infrastruktury (9533),

126) posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Bolesław – do ministra infrastruktury (9534),

127) posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Szczurowa – do ministra infrastruktury (9535),

128) posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Iwkowa – do ministra infrastruktury (9536),

129) posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Dębno – do ministra infrastruktury (9537),

130) posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Borzęcin – do ministra infrastruktury (9538),

131) posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Gnojnik – do ministra infrastruktury (9539),

132) posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Czchów – do ministra infrastruktury (9540),

133) posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską

SA na terenie gm. Brzesko – do ministra infrastruktury (9541),

134) posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Żegocina – do ministra infrastruktury (9542),

135) posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Trzciana – do ministra infrastruktury (9543),

136) posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Rzezawa – do ministra infrastruktury (9544),

137) posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Łapanów – do ministra infrastruktury (9545),

138) posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Lipnica Murowana – do ministra infrastruktury (9546),

139) posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Drwinia – do ministra infrastruktury (9547),

140) posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Bochnia – do ministra infrastruktury (9548),

141) posła Józefa Rojka w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Tarnów – do ministra infrastruktury (9549),

142) posła Zbigniewa Matuszczaka w sprawie wstrzymania decyzji dotyczącej rozbiórki zabytkowych budynków po byłej Cukrowni Rejowiec – do ministra skarbu państwa (9550),

143) poseł Izabeli Kloc w sprawie opóźnień w realizacji działania 6.2 PO KL w Mazowieckiej Jednostce Wdrażania Programów Unijnych – do ministra rozwoju regionalnego (9551),

144) poseł Izabeli Kloc w sprawie odszkodowań z tytułu zajęcia na rzecz Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego terenów prywatnych właścicieli pod drogi publiczne – do ministra infrastruktury (9552),

145) posła Czesława Hoca w sprawie kategorycznego rozstrzygnięcia odnośnie do podmiotu zobowiązanego do wypłaty odszkodowania rolnikowi z Kołobrzegu za znaczne i stale powtarzające się szkody wyrządzane przez zwierzęta łowne na jego gruntach uprawnych znajdujących się w granicach administracyjnych miasta i jednocześnie wchodzących w skład obwodu łowieckiego – do ministra środowiska (9553),

146) posła Jana Warzechy w sprawie przebudowy skrzyżowania drogi krajowej nr 4 oraz budowy podziemnego przejścia dla pieszych w miejscowości Nagawczyzna – do ministra infrastruktury (9554),

147) posła Jana Warzechy w sprawie dróg wojewódzkich nr 892 Zagórz – Komańcza i nr 897 Komańcza – Radoszyce – do ministra infrastruktury (9555),

148) posła Piotra Stanke w sprawie możliwości inwestycyjnego wykorzystania gruntów Agencji Nieruchomości Rolnych Oddział Terenowy w Gdańsku – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (9556),

149) posła Andrzeja Sztorca w sprawie opóźnień na budowanym odcinku autostrady A4 Brzesko – Wierzchosławice – do ministra infrastruktury (9557),

150) posła Jana Kulasa w sprawie niszczenia wałów przeciwpowodziowych przez bobry – do ministra środowiska (9558),

151) posła Marka Rząsy w sprawie protestów organizacji ekologicznych dotyczących przedsięwzięcia pn. „Rozbudowa drogi wschodniej nr 892 Zagórz – Komańcza km 0+000 – 27+706 i drogi wojewódzkiej nr 897 Tylawa – Komańcza – Radoszyce – Cisna – Ustrzyki Dolne – Wołosate – granica państwa, odcinek Komańcza – Radoszyce km 33+000 – 39+300” – do ministra środowiska (9559),

152) posła Jarosława Wojciechowskiego w sprawie postępowania niektórych ubezpieczycieli polegającego na pomniejszaniu wypłacanych odszkodowań za szkody spowodowane przez ubiegłoroczną powódź o kwotę otrzymanego przez poszkodowanego zasiłku celowego z budżetu państwa – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9560),

153) posła Zbigniewa Kozaka w sprawie likwidacji szkoły podstawowej w Krzyżu – do ministra edukacji narodowej (9561),

154) poseł Jolanty Szczypińskiej w sprawie godziny, o której w dniu 10 kwietnia 2010 r. nastąpił wylot rządowego samolotu TU-154M z lotniska Okęcie – do prezesa Rady Ministrów (9562),

155) poseł Jolanty Szczypińskiej w sprawie określenia, kto ostatecznie podjął decyzję o wyborze załącznika nr 13 konwencji chicagowskiej jako podstawy do wyjaśnienia przyczyn katastrofy rządowego samolotu TU-154M, która miała miejsce w dniu 10 kwietnia 2010 r. – do prezesa Rady Ministrów (9563),

156) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie przyszłości Zespołu Pałacowego w Czerniejewie – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (9564),

157) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie planów zaniechania podwyżek płac dla sędziów i prokuratorów w 2012 r. – do ministra finansów (9565),

158) posła Grzegorza Tobiszowskiego w sprawie realizacji i rozliczania zajęć z zakresu pomocy psychologiczno-pedagogicznej (terapia pedagogiczna, rewalidacja) w jednostkach 60-minutowych w roku szkolnym 2011/2012 – do ministra edukacji narodowej (9566),

159) posła Krzysztofa Popiołka w sprawie podjęcia niezgodnej z prawem próby prywatyzacji Małopolskiego Centrum Biotechniki sp. z o.o. w Krasnem – do ministra skarbu państwa (9567),

160) posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie przebudowy drogi S8 Wyszaków – Białystok – do ministra infrastruktury (9568),

161) posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie zapewnienia środków w budżecie na budowę mostu na rzece Poprad, mającego połączyć miasto i gminę Piwniczną-Zdrój ze słowackim Mniszkiem – do ministra infrastruktury (9569),

162) poseł Jolanty Szczypińskiej w sprawie udostępnienia zdjęć satelitarnych miejsca katastrofy samolotu TU-154M wykonanych w dniu 10 kwietnia 2010 r. – do prezesa Rady Ministrów (9570),

163) poseł Jolanty Szczypińskiej w sprawie ujawnienia opinii publicznej pełnej treści zapisów z rejestratora głosów rządowego samolotu TU-154M, odcyfrowanych przez polskich specjalistów Instytutu Ekspertyz Sądowych – do prezesa Rady Ministrów (9571),

164) posła Marka Balickiego w sprawie programu terapeutycznego dla chorych na ciężką astmę alergiczną – do ministra zdrowia (9572),

165) posła Marka Opioly w sprawie wyłączenia z obszaru obsługiwanego przez płońską ortopedię gminy i miasta Raciąż – do ministra zdrowia (9573),

166) posła Wiesława Rygla w sprawie szeroko pojętej polityki oświatowej – do ministra edukacji narodowej (9574),

167) poseł Marii Nowak w sprawie utworzenia Muzeum Powstań Śląskich – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (9575),

168) posła Edwarda Czesaka w sprawie prac prowadzonych przez Międzyresortowy Zespół ds. Zwiększenia Przejrzystości Rynku Artykułów Rolno-Spożywczych i Poprawy Funkcjonowania Łańcucha Żywnościowego – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (9576),

169) posła Edwarda Czesaka w sprawie procedur i dokumentów wymaganych do zarejestrowania się jako osoba bezrobotna – do ministra pracy i polityki społecznej (9577),

170) posła Edwarda Czesaka w sprawie tworzenia perspektyw i prawnych warunków dla inwestycji w sektorze energetycznym – do ministra gospodarki (9578),

171) posła Piotra Babinetza w sprawie potrzeby przywrócenia pasma programów regionalnych na antenie programu 2 TVP dla mieszkańców Podkarpacia, szczególnie dla jego południowej części – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (9579),

172) posła Zbigniewa Girzyńskiego oraz grupy posłów w sprawie bezprawnego działania służb mundurowych w czasie likwidacji manifestacji stowarzyszenia Solidarni 2010 i Koliber w dniu 11 kwietnia 2011 r. – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9580),

173) poseł Janiny Okragły w sprawie kształcenia zawodowego polskiej młodzieży w Niemczech – do ministra edukacji narodowej oraz ministra pracy i polityki społecznej (9581),

174) posłów Grzegorza Roszaka i Marka Wojtkowskiego w sprawie projektu rozporządzenia określającego wzór znaków drogowych D-52 „strefa ruchu” i D-53 „koniec strefy ruchu” oraz ich znaczenie i zasady stosowania na drogach wewnętrznych – do ministra infrastruktury (9582),

175) posła Henryka Siedlaczka w sprawie pasa ochrony rzeki Odry na odcinku miejscowości Ligota Tworowska i Nieboczowy – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9583),

176) posła Wiesława Rygla w sprawie okoliczności zatrzymania, aresztowania i osadzenia publicysty „Super-Nowej – Internetowego Dziennika Informacyjnego” – do ministra sprawiedliwości (9584),

177) posła Pawła Arndta w sprawie nieuwzględnienia obowiązkowego udziału przewodnika terenowego w wycieczkach dla zorganizowanych grup turystów w miastach i na obszarach nieujętych w § 15 rozporządzenia ministra sportu i turystyki z dnia 4 marca 2011 r. w sprawie przewodników turystycznych i pilotów wycieczek – do ministra sportu i turystyki (9585),

178) posła Jana Widackiego w sprawie funkcjonowania Rządowego Centrum Zarządzania Kryzysowego po przyjęciu informacji o katastrofie rządowego samolotu TU-154M w dniu 10 kwietnia 2010 r. – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9586),

179) poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie zmian w niepublicznych uczelniach wyższych – do ministra nauki i szkolnictwa wyższego (9587),

180) posła Wojciecha Szaramy w sprawie zamiaru likwidacji Wydziału Gospodarczego w Sądzie Rejonowym w Zabrze – do ministra sprawiedliwości (9588),

181) posła Włodzimierza Karpińskiego w sprawie planowanej likwidacji posterunków Policji na Lubelszczyźnie – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9589),

182) posła Sławomira Kopycińskiego w sprawie marnotrawstwa środków budżetowych przeznaczanych na szkolenia w powiatowych urzędach pracy w woj. świętokrzyskim – do ministra pracy i polityki społecznej (9590),

183) posła Dawida Jackiewicza w sprawie budowy Muzeum Ziemi Zachodnich we Wrocławiu – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (9591),

184) posła Marka Rząsy w sprawie opodatkowania podatkiem od towarów i usług czynności wykonywanych przez niepubliczne placówki doskonalenia, doksztalcania lub kształcenia ustawicznego nauczycieli w ramach studiów podyplomowych organizowanych wraz z uczelnią wyższą – do ministra finansów (9592),

185) posła Marka Matuszewskiego w sprawie brutalnej interwencji przeciwko posłom PiS chcącym złożyć znicze i kwiaty pod pałacem prezydenckim w rocznicę tragedii smoleńskiej – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9593),

186) poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie sprzedaży alkoholu na stacjach benzynowych – do ministra finansów (9594),

187) poseł Bożeny Kotkowskiej w sprawie prywatyzacji i związanego z nią ograniczonego badania Fabryki Zapalek Czechowice SA w Czechowicach-Dziedzicach – do ministra skarbu państwa (9595),

188) posła Krzysztofa Brejzy w sprawie przystosowania infrastruktury do potrzeb osób niepełnosprawnych w związku z rozgrywkami Euro 2012 – do ministra infrastruktury (9596),

189) posła Wiesława Andrzeja Szczepańskiego w sprawie zmniejszenia środków z PFRON-u w 2011 r. dla samorządu miasta Leszno – do ministra pracy i polityki społecznej (9597),

190) posła Wiesława Andrzeja Szczepańskiego w sprawie braku zapłaty przez NFZ za nadwykonania dla Wojewódzkiego Szpitala Zespolonego w Lesznie – do ministra zdrowia (9598),

191) posła Wiesława Janczyka w sprawie wątpliwości związanych z wprowadzeniem opłaty za przejazd tzw. zakopianką na trasie z Krakowa do Lubnia, południowej obwodnicy Krakowa od węzła Balice do Szarowa oraz drogi krajowej nr 94 z Krakowa przez Olkusz do Dąbrowy Górniczej dla samochodów powyżej 3,5 t – do ministra infrastruktury (9599),

192) posła Jarosława Katulskiego w sprawie środków Funduszu Pracy przeznaczonych na aktywizację zawodową i społeczną bezrobotnych na 2011 r. dla pow. rypińskiego – do ministra pracy i polityki społecznej (9600),

193) posła Jarosława Katulskiego w sprawie lokalizacji Centralnej Dyspozytorni Ratownictwa Medycznego dla woj. kujawsko-pomorskiego – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9601),

194) posła Mirosława Maliszewskiego w sprawie informacji, które obligatoryjnie powinny znajdować się na etykietach środków ochrony roślin dopuszczonych do obrotu i stosowania w kraju – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (9602),

195) posła Grzegorza Karpińskiego w sprawie planowanych zmian w ustawie o systemie oświaty – do ministra edukacji narodowej (9603),

196) posła Grzegorza Tobiszowskiego w sprawie uprzątnięcia odpadów zalegających przy torowiskach kolejowych – do ministra infrastruktury (9604),

197) posła Grzegorza Tobiszowskiego w sprawie realizacji prac dotyczących rewitalizacji dworców w Rudzie Śląskiej – do ministra infrastruktury (9605),

198) posła Andrzeja Adamczyka w sprawie wątpliwości dotyczących systemu PFRON – do ministra pracy i polityki społecznej (9606),

199) posła Andrzeja Adamczyka w sprawie zmiany lokalizacji zatoki autobusowej na drodze wojewódzkiej nr 786 – do ministra infrastruktury (9607).

Zapytania te – zgodnie z art. 195 regulaminu Sejmu – zostały przekazane adresatom.

Jednocześnie informuję, że wpłynęły następujące odpowiedzi:

1) ministra spraw wewnętrznych i administracji Jerzego Millera – z upoważnienia prezesa Rady Mi-

nistrów – na zapytanie poseł Jolanty Szczypińskiej w sprawie umowy podpisanej w maju 2010 r. przez ministra spraw wewnętrznych i administracji, dotyczącej procedury wyjaśniania przyczyn katastrofy samolotu TU-154M (8584),

2) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Bożeny Kotkowskiej w sprawie kontraktowania świadczeń zdrowotnych przez Śląski Oddział Wojewódzki NFZ na 2011 r. (8695),

3) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wiesława Janczyka w sprawie odmowy MOW NFZ dotyczącej zakontraktowania świadczeń w Oddziale Neurochirurgii Podhalańskiego Szpitala Specjalistycznego im. Jana Pawła II w Nowym Targu (8717),

4) ministra gospodarki Waldemara Pawlaka na zapytanie posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie dotrzymania terminu opłat za wydaną koncesję na sprzedaż napojów alkoholowych do 4,5% i piwa oraz powyżej 4,5% (8736),

5) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Haliny Olendzkiej w sprawie uregulowań prawnych dotyczących zawodu rzeczoznawcy samochodowego (8789),

6) ministra pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie przygotowań resortu do udziału w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej (8808),

7) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Andrzeja Adamczyka w sprawie zabezpieczenia przeciwpowodziowego na Wiśle w miejscowości Kłokoczyn (8819),

8) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemioniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w Bolkowiu na Dolnym Śląsku (8820),

9) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemioniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w Świerzawie na Dolnym Śląsku (8821),

10) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemioniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w Szklarskiej Porębie na Dolnym Śląsku (8822),

11) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemioniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w Karpaczu na Dolnym Śląsku (8823),

12) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemioniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w pow. zlotoryjskim na Dolnym Śląsku (8824),

13) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemioniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w pow. legnickim na Dolnym Śląsku (8825),

14) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemioniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w pow. kamiennogórskim na Dolnym Śląsku (8826),

15) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemioniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w pow. jeleniogórskim na Dolnym Śląsku (8827),

16) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemioniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w pow. jaworskim na Dolnym Śląsku (8828),

17) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemioniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w pow. lubańskim na Dolnym Śląsku (8829),

18) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemioniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w pow. lwóweckim na Dolnym Śląsku (8830),

19) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemioniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w pow. zgorzeleckim na Dolnym Śląsku (8831),

20) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemioniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w gm. Gryfów Śląski na Dolnym Śląsku (8832),

21) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemioniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w gm. Żukowice na Dolnym Śląsku (8833),

22) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w gm. Zawidów na Dolnym Śląsku (8834),

23) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w gm. Wojcieszów na Dolnym Śląsku (8835),

24) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w gm. Wleń na Dolnym Śląsku (8836),

25) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w gm. Warta Bolesławiecka na Dolnym Śląsku (8837),

26) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w gm. Stara Kamienica na Dolnym Śląsku (8838),

27) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w gm. Świeradów-Zdrój na Dolnym Śląsku (8839),

28) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w gm. Podgórzyn na Dolnym Śląsku (8840),

29) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w gm. Platerówka na Dolnym Śląsku (8841),

30) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w gm. Pielgrzymka na Dolnym Śląsku (8842),

31) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w gm. Piechowice na Dolnym Śląsku (8843),

32) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w gm. Mysłakowice na Dolnym Śląsku (8844),

33) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w gm. Mściwojów na Dolnym Śląsku (8845),

34) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w gm. Męcinka na Dolnym Śląsku (8846),

35) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w gm. Marciszów na Dolnym Śląsku (8847),

36) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w gm. Lwówek Śląski na Dolnym Śląsku (8848),

37) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w gm. Lubomierz na Dolnym Śląsku (8849),

38) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w gm. Lubań na Dolnym Śląsku (8850),

39) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w gm. Leśna na Dolnym Śląsku (8851),

40) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w gm. Kowary na Dolnym Śląsku (8852),

41) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w mieście Zgorzelec na Dolnym Śląsku (8853),

42) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Beaty Mazurek w sprawie planowanej przez Ministerstwo Sprawiedliwości likwidacji Ośrodka Zamiejscowego w Chełmie Prokuratury Okręgowej w Lublinie oraz Prokuratury Rejonowej w Parczewie (8856),

43) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Beaty Mazurek w sprawie możliwości utworzenia na bazie Leśnego Ośrodka Edukacyjno-Szkoleniowego „Sosna” w Biłgoraju obiektu sanatorium dla pracowników PGL Lasy Państwowe chorych na boreliozę (8858),

44) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Piotra Stachańczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie poseł Beaty Mazurek w sprawie dokonania przejęcia przez Lubelski Zarząd Przejść Granicznych w Chełmie działek od PKG SA w Warszawie na rozbudowę przejścia granicznego w Dorohusku (8859),

45) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na zapytanie posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie udziału w radach nadzorczych spółek Skarbu Państwa marszałka, wicemarszałków oraz członków Zarządu Województwa Małopolskiego (8877),

46) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie zmiany koncepcji wojewody małopolskiego i pozostawienia zespołu ratownictwa medycznego, tj. podstacji SPZOZ Sądeckiego Pogotowia Ratunkowego z karetką w Piwnicznej-Zdroju (8878),

47) sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Jana Burego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ryszarda Zbrzyznego w sprawie sytuacji w PLL LOT SA (8884),

48) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Adama Krupy w sprawie wysokości pomocy finansowej udzielonej z budżetu Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej w 2010 r. dla rodzin wychowujących dzieci w ramach rodzin zastępczych (8895),

49) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Adama Krupy w sprawie wysokości środków finansowych przekazanych przez Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej na utrzymanie placówek opiekuńczo-wychowawczych w 2010 r. (8896),

50) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Adama Krupy w sprawie wysokości wypłaconego w 2010 r. dodatku dla rodzica wychowującego samotnie dziecko (8897),

51) sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Jana Burego – z upoważnienia ministra – oraz podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki Joanny Strzelec-Łobodzińskiej – z upoważnie-

nia ministra – na zapytanie posłów Grzegorza Roszaka i Marka Wojtkowskiego w sprawie wątpliwości dotyczących działań ENERGA Oświetlenie sp. z o.o. (8898),

52) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na zapytanie posłów Grzegorza Roszaka i Marka Wojtkowskiego w sprawie projektu ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej (8900),

53) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Elżbiety Rafalskiej w sprawie rozwiązania stosunku pracy lub rezygnacji ze świadczenia emerytalnego przez pracujących emerytów po otrzymaniu informacji z ZUS w Gorzowie (8905),

54) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Stanisława Szweda w sprawie zmiany rozporządzenia ministra finansów z dnia 22 grudnia 2010 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług (8908),

55) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posłów Andrzeja Jaworskiego i Zbigniewa Kozaka w sprawie przebudowy drogi krajowej nr 22 Czersk – Chojnice (8909),

56) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Krzysztofa Brejzy w sprawie karania osób, które dopuszczają się czynów przestępnych wobec dzieci (8911),

57) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca na zapytanie posła Jacka Falfusa w sprawie finansowania służby zdrowia w Bielsku-Białej (8912),

58) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Iwony Arent w sprawie wydania przepisów wykonawczych odnośnie do wykazu chorób, z tytułu których funkcjonariuszowi Służby Więziennej przysługuje jednorazowe odszkodowanie (8913),

59) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na zapytanie posłów Beaty Szydło i Andrzeja Adamczyka w sprawie obniżenia przez PFRON dotacji na prowadzenie świetlic terapeutycznych dla osób niepełnosprawnych (8917),

60) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na zapytanie posła Jerzego Materny w sprawie restrukturyzacji Wojska Polskiego dotyczącej Komendy 5. Rejonowej Bazy Materiałowej w Nowogrodzie Bobrzańskim (8918),

61) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Sławomira Zawisłaka w sprawie możli-



wości otrzymania odszkodowania przez rodziców funkcjonariusza BOR poległego w czasie polskiej misji stabilizacyjnej w Iraku (8919),

62) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Marii Nowak w sprawie refundacji przez NFZ leku o nazwie lapatinib (8920),

63) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Jana Warzechy w sprawie działalności zakładu Serwimed w Dębicy (8932),

64) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Marii Nowak w sprawie planowanych działań dotyczących dworców PKP Chorzów Miasto i Chorzów Batory (8934),

65) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na zapytanie poseł Beaty Mazurek w sprawie planowanej sprzedaży spółki ENEA SA państwowej spółce francuskiej EdF (8936),

66) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Jana Kulasa w sprawie określenia statusu i rangi zawodu fizjoterapeuty w projekcie ustawy o niektórych zawodach medycznych (8939),

67) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Zbigniewa Sosnowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Jana Kulasa w sprawie zabezpieczenia finansowego Państwowej Straży Pożarnej i ochotniczej straży pożarnej w budżecie państwa na 2011 r. (8940),

68) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczuka – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Jana Kulasa w sprawie dofinansowania urządzeń melioracji wodnych na Żuławach w 2011 r. (8941),

69) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Jarosława Sellina w sprawie uwzględnienia w działaniach resortu przesłania Narodowego Dnia Życia obchodzonego, zgodnie z uchwałą Sejmu RP z dnia 27 sierpnia 2004 r., 24 marca (8944),

70) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Jana Widackiego w sprawie finansowania etatów policyjnych przez samorządy (8949),

71) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Jana Widackiego w sprawie przymusowego umieszczania w szpitalach psychiatrycznych cudzoziemców (8952),

72) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na zapytanie poseł Izabeli Katarzyny Mrzygłockiej w sprawie programów specjalnych realizowanych w ramach ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (8953),

73) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia

ministra – na zapytanie poseł Artura Dunina w sprawie 1% podatku dla fundacji Medor w Zgierzu (8955),

74) szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Tomasza Arabskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie poseł Mariusza Błaszczaka w sprawie czynności podjętych przez sekretarza stanu w MSWiA w związku z konkursem na stanowisko prezesa Regionalnej Izby Obrachunkowej w Katowicach (8956),

75) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Stanisława Rydzonia w sprawie udzielania wsparcia finansowego dla bezrobotnych zarejestrowanych w Powiatowym Urzędzie Pracy w Oświęcimiu (8957),

76) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Michała Jarosa w sprawie nieprawidłowości w Zespole Szkół Leśnych w Miliczu (8959),

77) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Tadeusza Nalewajka – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Zbysława Owczarskiego w sprawie niejasności związanych z rozporządzeniem ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 19 marca 2009 r., a w szczególności z zapisem dotyczącym szczegółowego sposobu obliczania wsparcia na zalesianie i premii pielęgnacyjnej w przypadku gruntów z sukcesją naturalną (8960),

78) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na zapytanie poseł Joanny Fabisiak w sprawie refundacji kosztów wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne pracodawcom zatrudniającym młodocianych w celu przygotowania zawodowego (8961),

79) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Barbary Bartuś w sprawie planowanej likwidacji urzędu Poczty Polskiej SA w Muszynie (8963),

80) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na zapytanie poseł Włodzimierza Karpińskiego w sprawie Wojskowych Zakładów Inżynieryjnych SA w Dęblinie w kontekście realizacji przez rząd „Strategii konsolidacji i wspierania rozwoju polskiego przemysłu obronnego w latach 2007–2012” (8967),

81) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisława Chmielewskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Czesława Hoca w sprawie pozbawienia 78-letniej mieszkanki Sarbinowa prawa do mieszkania, jak i ustawowego prawa pierwszeństwa do jego nabycia, wraz z krzywdzącym i sprzecznym z zasadami współżycia społecznego wypowiedzeniem jej umowy najmu tego mieszkania (8968),

82) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na zapytanie poseł Anny Zalewskiej w sprawie funkcjonowania i działalności Wałbrzyskich Zakładów Koksowniczych Victoria SA (8969),

83) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jerzego Budnika w sprawie zwiększenia środków na realizację zadań mających na celu ochronę, zachowanie i rozwój tożsamości kulturowej mniejszości narodowych i etnicznych oraz zachowanie i rozwój języka regionalnego (8970),

84) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wiesława Janczyka w sprawie wątpliwości związanych z likwidacją urzędów pocztowych w miejscowościach Tropie, Rożnów i Gródek nad Dunajcem (8971),

85) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wiesława Janczyka w sprawie wątpliwości związanych z likwidacją urzędu pocztowego w miejscowości Muszyna w pow. nowosądeckim w woj. małopolskim (8972),

86) sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Jana Burego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Grzegorza Napieralskiego w sprawie przyszłości Szczecińskiej Stoczni Remontowej Gryfia (8973),

87) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na zapytanie posła Ryszarda Zbrzyznego w sprawie procesu prywatyzacji PPKS Zgorzelec sp. z o.o. (8974),

88) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zmiany zasad dotyczących udzielania nocnej pomocy medycznej i likwidacji takich placówek w woj. podlaskim (8975),

89) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie likwidacji placówki pocztowej w miejscowości Płaska w woj. podlaskim (8976),

90) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Ludwika Koteckiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie ograniczania zatrudnienia w resorcie oraz jednostkach podległych i nadzorowanych (8978),

91) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie ograniczania zatrudnienia w resorcie oraz jednostkach podległych i nadzorowanych (8979),

92) minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bieńkowskiej na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie ograniczania zatrudnienia w resorcie oraz jednostkach podległych i nadzorowanych (8980),

93) sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierza Plocke – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie ograniczania zatrudnienia w resor-

cie oraz jednostkach podległych i nadzorowanych (8981),

94) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie ograniczania zatrudnienia w resorcie oraz jednostkach podległych i nadzorowanych (8984),

95) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie ograniczania zatrudnienia w resorcie oraz jednostkach podległych i nadzorowanych (8985),

96) ministra gospodarki Waldemara Pawlaka na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie ograniczania zatrudnienia w resorcie oraz jednostkach podległych i nadzorowanych (8986),

97) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie ograniczania zatrudnienia w resorcie oraz jednostkach podległych i nadzorowanych (8987),

98) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałęjko – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie ograniczania zatrudnienia w resorcie oraz jednostkach podległych i nadzorowanych (8989),

99) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie ograniczania zatrudnienia w resorcie oraz jednostkach podległych i nadzorowanych (8990),

100) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie ograniczania zatrudnienia w resorcie oraz jednostkach podległych i nadzorowanych (8991),

101) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie ograniczania zatrudnienia w resorcie oraz jednostkach podległych i nadzorowanych (8992),

102) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie ograniczania zatrudnienia w resorcie oraz jednostkach podległych i nadzorowanych (8993),

103) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Bogdana Bojki w sprawie rozporządzeń do nowelizacji ustawy Prawo o ruchu drogowym (8996),

104) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jana Religi w sprawie kryteriów przyznawania dofinansowania w ramach programów koordynowanych przez PFRON (8998),

105) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra oraz podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Stanisławy Prządki w sprawie wydania decyzji środowiskowej dotyczącej

budowy drogi S17 na odcinku węzeł Lubelska – Garwolin – granica woj. mazowieckiego (8999),

106) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Sławomira Kopycińskiego w sprawie postępującego ograniczania działalności spółek kolejowych na terenie woj. świętokrzyskiego (9000),

107) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Włodzimierza Karpińskiego w sprawie likwidacji ambulatorium opieki zdrowotnej w Świdniku funkcjonującego w strukturach Zakładu Opieki Zdrowotnej MSWiA w Lublinie (9001),

108) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Czesława Hoca w sprawie zamiaru sprzedaży sanatoriów podlegających Ministerstwu Spraw Wewnętrznych i Administracji, w tym sanatorium MSWiA w Kołobrzegu (9002),

109) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Pawła Arndta w sprawie możliwości zakończenia w 2011 r. modernizacji drogi krajowej nr 15 na odcinku Gniezno – Września (9003),

110) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka na zapytanie posła Andrzeja Pałysa w sprawie dofinansowania przebudowy miejskiego odcinka drogi nr 73 w Kielcach (9004),

111) sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Jana Burego – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Krystyny Łybackiej w sprawie przyszłości przedsiębiorstwa Stomil Poznań SA (9005),

112) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Piotra Kluza na zapytanie posła Krzysztofa Brejzy w sprawie przypadku znęcania się nad dzieckiem (9006),

113) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Zbigniewa Sosnowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Zbigniewa Dolaty oraz grupy posłów w sprawie przesunięć środków finansowych z paragrafów płacowych na inne cele w budżetach komend PSP w woj. wielkopolskim (9007),

114) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Edwarda Siarki w sprawie sytuacji szkół i przedszkoli, które ucierpiały w wyniku powodzi w 2010 r. (9009),

115) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na zapytanie poseł Bożenny Bukiewicz w sprawie decyzji o zmianie lokalizacji Wojskowego Oddziału Gospodarczego ze Skwierzyny na Wędrzyn (9034),

116) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałęjko – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jacka Kasprzyka w spra-

wie zamiaru likwidacji Wydziału Gospodarczego Sądu Okręgowego w Częstochowie (9035),

117) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na zapytanie posła Wiesława Janczyka w sprawie wątpliwości dotyczących zmniejszenia środków na refundację kosztów wynagrodzenia i składek ZUS dla rzemieślników zrzeszonych w Izbie Rzemiosła i Przedsiębiorczości w Limanowej, zatrudniających pracowników młodocianych celem nauki zawodu (9036),

118) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Marka Matuszewskiego w sprawie likwidacji Urzędu Poczтового w Białej w gm. Zgierz (9037),

119) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jana Warzechy w sprawie planowanej likwidacji Sekcji Eksploatacji oraz Sekcji Utrzymania i Napraw Taboru Trakcyjnego PKP Cargo SA w Dębicy (9038),

120) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie poseł Jolanty Szczypińskiej w sprawie niezdementowania informacji medialnych o godzinie katastrofy samolotu rządowego TU-154M w dniu 10 kwietnia 2010 r. (9039),

121) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Krzysztofa Borkowskiego w sprawie szkód wyrządzanych w uprawach polowych przez zwierzynę leśną (9040),

122) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Henryka Jacka Jezierskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Barbary Bartuś w sprawie poboru wody dla miejscowości Bednarka ze źródła znajdującego się na terenie Magurskiego Parku Narodowego (9041),

123) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Henryka Siedlacza w sprawie decyzji o przyznaniu świadczeń rentowych w drodze wyjątku z tytułu niezdolności do pracy (9042),

124) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Mikołaja Dowgielewicz – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Sellina w sprawie priorytetów polskiej prezydencji w UE (9043),

125) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posłów Jerzego Borowczaka i Jana Kulasa w sprawie stanu i rozwoju lotnictwa cywilnego, ze szczególnym uwzględnieniem Portu Lotniczego im. Lecha Wałęsy w Gdańsku (9045),

126) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na zapytanie posłów Jerzego Borowczaka i Jana Kulasa w sprawie promocji sportowego, zdrowego stylu życia Polaków (9046),

127) minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bieńkowskiej na zapytanie posłów Michała Wojtkiewicza i Barbary Marianowskiej w sprawie przyspieszenia terminu realizacji inwestycji dotyczących infrastruktury komunikacyjnej w pow. tarnowskim, zaproponowanych w dokumencie „Koncepcja przestrzennego zagospodarowania kraju 2030” (9047),

128) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie likwidacji jedynej w woj. podlaskim oddziału psychiatrycznego dla dzieci (9048),

129) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie planowanej likwidacji urzędów pocztowych w pow. augustowskim (9049),

130) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie planowanej likwidacji urzędów pocztowych w pow. sokólskim (9050),

131) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie planowanej likwidacji urzędów pocztowych w pow. białostockim (9051),

132) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie planowanej likwidacji urzędów pocztowych w pow. bielskim (9052),

133) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie planowanej likwidacji urzędów pocztowych w pow. siemiatyckim (9053),

134) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie planowanej likwidacji urzędów pocztowych w pow. hajnowskim (9054),

135) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na zapytanie posła Mariana Starownika w sprawie planów budowy konwencjonalnej elektrowni na terenie Lubelszczyzny oraz wyboru lokalizacji dla tej inwestycji (9055),

136) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Krzysztofa Breyzy w sprawie zasad publikowania ogłoszeń o przetargach na zbycie nieruchomości przez jednostki samorządu terytorialnego (9056),

137) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałęjko – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Sławomira Zawiaślaka w sprawie planów likwidacji Wydziału Pracy Sądu Rejonowego w Janowie Lubelskim (9058),

138) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka

– z upoważnienia ministra oraz podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Ewy Drozd oraz grupy posłów w sprawie rozszerzenia zakresu załącznika nr 3 rozporządzenia Rady Ministrów z 18 marca 2009 r. w sprawie wynagradzania pracowników samorządowych (9059),

139) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na zapytanie posła Łukasza Tuska oraz grupy posłów w sprawie planowanych zmian w systemie emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich uprawnień (9061),

140) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Łukasza Tuska w sprawie przyłącza energetycznego (9062),

141) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Pawła Poncyłjusza w sprawie polityki wizowej Wydziału Konsularnego Ambasady Rzeczypospolitej Polskiej w Pekinie (9063),

142) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Grażyny Ciemniak w sprawie wprowadzenia 23-procentowej stawki podatku VAT na usługi konserwatorskie (9064),

143) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na zapytanie posła Edwarda Czesaka w sprawie prywatyzacji Małopolskiego Centrum Biotechniki sp. z o.o. w Krasnem i możliwości dopuszczenia się naruszenia „Koncepcji prywatyzacji spółek rolno-spożywczych” (9065),

144) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Arkita w sprawie planowanych zmian w ustawie o odpadach wydobywczych, na przykładzie gm. Libiąż (9066),

145) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wojciecha Kossakowskiego w sprawie nieuwzględnienia budowy obwodnicy Olsztyna w projekcie „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” (9067),

146) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na zapytanie poseł Gabrieli Masłowskiej w sprawie zapowiedzi wprowadzenia opłat przez Giełdę Papierów Wartościowych za udostępnianie informacji o cenach ofert (9068),

147) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na zapytanie posła Jerzego Materny w sprawie prywatyzacji zakładu Lumel SA (9069),

148) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Piotra Polaka w sprawie działalności rządowego zespołu ds. monitorowania cen na rynku żywnościowym (9070),

149) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Mar-

ka Wikińskiego w sprawie przygotowań polskich służb porządkowych do Euro 2012 (9071),

150) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Eugeniusza Czykwina w sprawie uregulowania kwestii wynagradzania szkód wyrządzanych w uprawach polowych przez zwierzynę łowną (9072),

151) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Daniela Chrapkiewicz w sprawie uciążliwości ogólnodostępnych reklam świetlnych (9074),

152) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Daniela Chrapkiewicz w sprawie likwidacji jednodniowych lokat bez podatku (9075),

153) podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majszczuk – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Daniela Chrapkiewicz w sprawie unijnych dotacji przyznanych przed 2008 r. (9076),

154) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jerzego Budnika w sprawie poprawy stanu bezpieczeństwa na drodze krajowej nr 6 (9077),

155) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na zapytanie posła Marka Rząsy w sprawie przebiegu procesu prywatyzacji w Zakładzie Tworzyw Sztucznych Gamrat SA w Jaśle (9078),

156) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałęjko – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Dawida Jackiewicza w sprawie niepokojących informacji na temat zamiaru likwidacji Wydziałów Pracy w Sądach Rejonowych w Oławie, Strzelinie, Oleśnicy, Świdnicy i Wołowie (9080),

157) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wojciecha Szaramy w sprawie likwidacji punktów nocnej i świątecznej pomocy lekarskiej w woj. śląskim (9082),

158) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na zapytanie posła Jana Władckiego w sprawie cofnięcia dotacji na wydawanie czasopisma „Konteksty. Polska Sztuka Ludowa” (9083),

159) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Barbary Bartuś w sprawie przyszłości Urzędu Pocztowego Poczty Polskiej SA w Gródku nad Dunajcem (9084),

160) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie odstąpienia od strategii Zarządu Poczty Polskiej SA przewidującej likwidację Urzędu Pocztowego w Muszynie i zwolnienia pracowników w nim zatrudnionych (9085),

161) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie odstąpienia od strategii Zarządu Poczty Polskiej SA przewidującej likwidację Urzędu Pocztowego w Gródku nad Dunajcem i zwolnienia pracowników w nim zatrudnionych (9086),

162) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Stawiarskiego w sprawie nierespektowania przywilejów zasłużonych honorowych dawców krwi w placówkach opieki medycznej w Kraśniku (9088),

163) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie likwidacji placówek Poczty Polskiej SA na obszarach wiejskich (9089),

164) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Dariusza Kaczanowskiego w sprawie planowanej likwidacji posterunków Policji na terenie pow. żyrdowskiego (9248),

165) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jana Warzechy w sprawie regulacji i umocnienia brzegów rzeki Wisłoki w miejscowości Dęborzyn (9249),

166) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jana Warzechy w sprawie działalności zakładu Serwimed w Dębicy (9250),

167) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jana Warzechy w sprawie likwidacji Urzędu Pocztowego w Jodłowej (9251),

168) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na zapytanie posłów Krystyny Kłosin i Jana Kulasa w sprawie stanu i planów realizacji rządowego programu „Moje boisko – Orlik 2012” (9255),

169) minister nauki i szkolnictwa wyższego Barbary Kudryckiej na zapytanie posłów Krystyny Kłosin i Jana Kulasa w sprawie 51-procentowej ulgi dla studentów w komunikacji publicznej (9256),

170) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie zamiaru likwidacji Urzędu Pocztowego w Pyzdrach (9258),

171) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie zmian w opiece zdrowotnej (9259),

172) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Michała Wojtkiewicza w sprawie ilości i rodzaju zespołów ratownictwa medycznego na terenie Tarnowa (9261),

173) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Mirosława Sielatyckiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Włodzimierza Karpińskiego w sprawie uczęszczania 5-latków do oddziałów zerowych, w których uczą się dzieci 6- i 7-letnie (9264),

174) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wojciecha Wilka w sprawie grupowania szkół (9266),

175) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wojciecha Wilka w sprawie lekarzy uprawnionych do wydawania zaświadczeń o zdolności do wykonywania zawodu (9267),

176) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na zapytanie posła Stanisława Pięty w sprawie procesu prywatyzacji Śląskiej Wytwórni Wódek Gatunkowych Polmos SA w Bielsku-Białej, w którym uczestniczy firma rodzinnie powiązana z posłami Platformy Obywatelskiej, oraz działalności Rady Nadzorczej i Zarządu ŚWWG Polmos SA (9269),

177) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Elżbiety Zakrzewskiej w sprawie 11 polskich placówek dyplomatycznych nieposiadających szefów w randze ambasadora (9271),

178) minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bieńkowskiej na zapytanie posła Wojciecha Szaramy w sprawie środków przeznaczonych przez Ministerstwo Rozwoju Regionalnego na wykonanie projektu spalarni śmieci w woj. śląskim (9272),

179) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na zapytanie poseł Iwony Arent w sprawie prywatyzacji PKS w Olsztynie (9274),

180) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Andrzeja Adamczyka w sprawie zmian lokalizacji podstawowego zespołu ratownictwa medycznego na terenie pow. krakowskiego i chrzanowskiego (9277),

181) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Andrzeja Adamczyka w sprawie zabezpieczenia powodziowego w gm. Skawina (9278),

182) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra oraz podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń – z upoważnienia ministra – na zapytanie posłów Grzegorza Roszaka i Marka Wojtkowskiego w sprawie nauczycielskich świadczeń kompensacyjnych (9283),

183) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Adama Wykręta w sprawie włączenia leków inkretynowych – inhibitorów DPP IV do programu terapeutycznego dotyczącego analogów insuliny (9284),

184) minister nauki i szkolnictwa wyższego Barbary Kudryckiej na zapytanie posła Grzegorza Karpińskiego w sprawie przystąpienia Polski do Europejskiego Obserwatorium Południowego oraz Europejskiej Agencji Kosmicznej (9287),

185) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Hanny Trojanowskiej – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Adama Szejnfelda w sprawie realizacji programu energetyki jądrowej w Polsce, w tym ewentualnej budowy elektrowni jądrowej w Kłempiczu (9288),

186) sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Jana Burego – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Anny Zalewskiej w sprawie likwidacji Rivendell sp. z o.o. w Szczawnie-Zdroju (9293),

187) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na zapytanie posła Krzysztofa Gadowskiego w sprawie postępów w realizacji inwestycji związanych z organizacją przez Polskę i Ukrainę Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej Euro 2012 (9294),

188) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Joanny Strzelec-Łobodzińskiej – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Krzysztofa Gadowskiego w sprawie realizacji inwestycji początkowych w górnictwie (9297),

189) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Joanny Strzelec-Łobodzińskiej – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Krzysztofa Gadowskiego w sprawie realizacji ustawy o ekwiwalencie pieniężnym z tytułu prawa do bezpłatnego węgla dla osób uprawnionych z przedsiębiorstw robót górniczych (9299),

190) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na zapytanie posła Krzysztofa Gadowskiego w sprawie prywatyzacji Przedsiębiorstwa Energetyki Ciepłej SA w Jastrzębiu-Zdroju (9300),

191) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Łukasza Tuska w sprawie podjęcia działań zmierzających do zmian w regulacji rynku cukru (9314),

192) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Joanny Strzelec-Łobodzińskiej – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Łukasza Tuska w sprawie programu pn. „Kierunki rozwoju biogazowni rolniczych w Polsce w latach 2010–2020” (9315),

193) minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bieńkowskiej na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie możliwości dysponowania przez stowarzyszenie otrzymaną dotacją na wnioskowane przez siebie przedsięwzięcie (9316),

194) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Macieja Orzechowskiego w sprawie przebudowy drogi krajowej nr 15 na odcinkach: Krotoszyn – Koźmin Wielkopolski oraz Koźmin Wielkopolski – Jarocin (9393),

195) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Piotra Polaka w sprawie struktury podatków zawartych w cenie oleju napędowego (9395),

196) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka w sprawie akcji pracowniczych wydanych przez Skarb Państwa będących w posiadaniu byłych pracowników Stoczni Gdynia SA (9398),

197) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Macieja Orzechowskiego w sprawie budowy obwodnicy miejscowości Jarocin w ciągu drogi krajowej nr 11 (9403),

198) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Macieja Orzechowskiego w sprawie budowy obwodnicy miasta Koźmina Wielkopolskiego w ciągu drogi krajowej nr 15 (9404),

199) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Macieja Orzechowskiego w sprawie budowy obwodnicy miejscowości: Krotoszyn, Zduny i Cieszków w ciągu drogi krajowej nr 15 (9405),

200) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Dariusza Lipińskiego w sprawie postępowania administracyjnego dotyczącego osiedla Lotnictwa Polskiego w Poznaniu (9407),

201) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Beaty Małeckiej-Libery w sprawie działań restrukturyzacyjnych podjętych przez Zarząd Poczty Polskiej SA (9410),

202) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Cezarego Atamańczuka

w sprawie tworzenia płatnych parkingów na boiskach szkolnych (9413),

203) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie środków na przygotowanie placówek oświatowych dla sześciolatków (9421),

204) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na zapytanie poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie dziedziczenia składki emerytalnej (9422),

205) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Mirosława Koźlakiewicza w sprawie likwidacji placówek pocztowych na skutek zmian organizacyjnych w Poczcie Polskiej SA (9456).

Odpowiedzi te – zgodnie z art. 195 regulaminu Sejmu – zostały przekazane posłom.

Informuję również, że w regulaminowym terminie nie wpłynęły odpowiedzi na następujące zapytania:

1) posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie likwidacji placówki pocztowej w Wąsoszu – od ministra infrastruktury (9057) – 9 dni,

2) posła Jana Kochanowskiego w sprawie przepisów ustawy o kierujących pojazdami – od ministra infrastruktury (9073) – 9 dni,

3) posła Artura Gierady w sprawie niejasności przepisów określających zasady skierowań na leczenie uzdrowskowe – od ministra zdrowia (9246) – 6 dni,

4) posła Witolda Gintowt-Dziewałtowskiego w sprawie stanu prac nad rządowym projektem ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym – od prezesa Rady Ministrów (9262) – 6 dni,

5) poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie pozwoleń na emisję dwutlenku węgla w Polsce – od ministra gospodarki (9265) – 6 dni.

**Teksty interpelacji i zapytań poselskich  
oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania**

**INTERPELACJE**

Interpelacja  
(nr 20755)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wyjaśnienia informacji  
dotyczącej sprzecznych stanowisk GDDKiA  
oraz Ministerstwa Finansów w zakresie  
środków wynikających z oszczędności  
przy przetargach na kontrakty drogowe  
w latach 2009–2010 w kwocie 16 mld zł  
– ponowna**

Odnosząc się do pisma z dnia 25 marca 2011 r., sygnowanego jako odpowiedź na moją interpelację skierowaną do Pana Premiera w dniu 16 lutego br. w sprawie wyjaśnienia informacji dotyczącej sprzecznych stanowisk Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad oraz Ministerstwa Finansów w zakresie środków wynikających z oszczędności w kwocie 16 mld zł z przetargów na kontrakty drogowe w latach 2009–2010 (nr nadany przez KS 20755), a podpisanego przez podsekretarza w Ministerstwie Infrastruktury pana Radosława Stępnia, jestem zmuszony uznać ją za niewystarczającą, a w części pomijającą konieczność udzielenia odpowiedzi na jedno z pytań.

Niestety, z otrzymanego pisma nie wynika, czy pan podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury udziela odpowiedzi, działając z upoważnienia prezesa Rady Ministrów.

Odnosząc się, do pierwszego zadanego przeze mnie w interpelacji pytania, pan podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury stwierdza, iż, cytując: przekazaną w ostatnim czasie przez prasę („Puls Biznesu” z dnia 9 lutego 2011 r.) informację dotyczącą zaoszczędzenia 16 mld zł należy uznać za wprowadzającą w błąd opinię publiczną. W swoim wystąpieniu powołałem się na zacytowaną wypowiedź urzędnika GDDKiA: W 2009 i 2010 r. średnie oszczędności w przetargach sięgały ok. 30%. W każdym roku udało się zaoszczędzić po ok. 8 mld zł, czyli razem ok. 16 mld zł. („Puls Biznesu” z 9 lutego 2011 r. „Zaginęło 16 mld zł drogowych inwestycji”). Czy i jakie działania podjęło Ministerstwo Infrastruktury w celu sprostowania uznanej przez siebie za wprowadzającą w błąd opinię publiczną informacji powielonej w wielu mediach?

Pan podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury wskazał, iż przetargi na wybór wykonawców inwestycji drogowych zakończyły się wyborem ofert na poziomie nawet 30% poniżej ustalonych kosztorysów GDDKiA. I dalej cytuję: GDDKiA informowała o zakresie wydatkowania środków w 2009 i 2010 r. oraz o tym, iż realnie wykorzystane są środki na poziomie stawek proponowanych przez wykonawców, a nie na poziomie kosztorysów. Z dalszej lektury odpowiedzi wynika, iż przywoływane „oszczędności” sprowadzają się do konieczności skorzystania w mniejszej skali z wskazanych wcześniej w tekście odpowiedzi środków dłużnych na realizację zaplanowanych inwestycji. Oznacza to, jak rozumiem, iż resort pożyczki po prostu mniej w instytucjach zewnętrznych, niż planował na zrealizowanie tego samego zakresu inwestycji.

Panie Premierze, proszę o wyjaśnienie, jak ma się takie stanowisko do cytowanych w mediach wypowiedzi ministra infrastruktury pana Cezarego Grabarczyka, iż w stosunku do możliwości zrealizowania inwestycji m.in. S7 w Krakowie: Cezary Grabarczyk zapewniał, że pieniądze na drogę S7 się znajdują, a będą pochodzić z oszczędności przetargowych przy innych inwestycjach (artykuł z dnia 15 stycznia 2011 r. „Dziennik Polski” – „S7: Optymizm z dozą niepewności”, który do dnia dzisiejszego można znaleźć na stronie GDDKiA <http://www.krakow.gddkia.gov.pl/media-o-nas/styczen-2011/1195-s7-optymizm-z-doza-niepewnosci>)? Jak ma się przywołany przeze mnie wcześniej tryb argumentacji podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury pana Radosława Stępnia do komunikatu GDDKiA z 10 sierpnia 2009 r. przesłanego PAP, a odnoszącego się do oszczędności przy realizacji inwestycji drogowych m.in. na południową obwodnicę Gdańska (Gdańsk – Koszwały) – trasa ekspresowa S6 (1,1 mld zł), dopasowanie od parametrów trasy ekspresowej S8 odcinka w Warszawie od al. Prymasa Tysiąclecia do Marek (700 mln zł) czy budowa trasy S2/S79 w Warszawie na odcinku Puławska – Marynarska (610 mln zł); cały tekst na stronie: <http://www.gddkia.gov.pl/article/6069/generalna-dyrekcja-drog-krajowych-i-autostrad-zaoszczedzila-ponad-4-mld-zl-w-czasie-rozstrzyganych-w-tym-roku-przetargow-na-nowe-inwestycje-drogowe>.



Zważywszy, iż informacje zamieszczone w piśmie pana podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury nie odpowiadają na pytanie, co stało się ze środkami, które były zaplanowane do wydania w latach 2008–2010, a nie zostały wydane dzięki temu, że wartości kontraktów w wielu przypadkach były znacznie niższe od wartości kosztorysowych, zwracam się o szczegółowe, chronologiczne zestawienie informacji na temat kontraktów na budowy dróg krajowych w latach 2008–2010 i wskazanie trybu postępowania GDDKiA oraz nadzorującego go Ministerstwa Infrastruktury w przypadkach, gdy wartości kontraktów były niższe od wartości kosztorysowych.

W związku z tym, iż w otrzymanym piśmie nie znalazłem odpowiedzi na czwarte zadane przeze mnie pytanie, zwracam się ponownie o udzielenie odpowiedzi na pytanie:

Czy Rada Ministrów podjęła w latach 2008, 2009 lub 2010 decyzję (uchwałę), która stanowiłaby podstawę prawną do rządowego programu budowy dróg na lata 2008–2012, określająca zmianę źródeł finansowania inwestycji drogowych w celu zapewnienia stabilnego ich wydatkowania przez GDDKiA? Proszę o jej wskazanie. Czy też ze względu na brak odniesienia się do tego pytania zawartego w mojej interpelacji mam uznać, iż takiego dokumentu Rada Ministrów, jak dotąd, nie przyjęła?

Z poważaniem

Poseł Jerzy Polaczek

Warszawa, dnia 7 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 20867)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie równych warunków ubezpieczeń społecznych dla producentów rolnych**  
– ponowna

Uprzejmie informuję, że otrzymałem odpowiedź od ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 4 kwietnia br. na moją interpelację (znak: SP-023-20867/11) w sprawie równych warunków ubezpieczeń społecznych dla producentów rolnych, która jest dla mnie niesatysfakcjonująca. Odpowiedź jest oparta na stwierdzeniu, że w przypadku członków rolniczych spółdzielni produkcyjnych występuje spółdzielcza umowa o pracę. Jest to stwierdzenie niezgodne ze stanem faktycznym, nie przewiduje tego Prawo spółdzielcze ani statut. Członkowie spółdzielni biorą udział w pracy w zależności od aktualnego zapotrzebowania ze strony spółdzielni i nie podpisują żadnej umowy o pracę prócz deklaracji członkowskich. Ponadto nie mają również gwarantowanego wynagrodzenia za pracę,

lecz udział w dochodzie podzielnym, którego wysokość jest uzależniona od uzyskanych przychodów w danym roku o koszty produkcji.

W związku z tym proszę o informację, czy w tej sytuacji członkowie rolniczych spółdzielni produkcyjnych nie powinni być uwzględnieni w opracowaniu koncepcji reformy ubezpieczeń rolników.

Z poważaniem

Poseł Stanisław Stec

Oborniki, dnia 13 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 20895)

do ministra środowiska

**w sprawie wzrostu kosztów eksploatacji kotłowni olejowych** – ponowna

Na moją interpelację z dnia 8 lutego 2011 r., przesłaną przez marszałka Sejmu do Pana Ministra w dniu 3 marca 2011 r., otrzymałem odpowiedź z miesiąca marca (bez szczegółowej daty), która pomija pytania w niej zawarte.

Cieszę się, że w odpowiedzi na moją interpelację Pan Minister w pełni podzielił moje stanowisko w niej zawarte. Niestety, oczekiwałem jednak na odpowiednie ustosunkowanie się Pana Ministra – członka rządu na pytania zawarte w interpelacji. Odpowiedzi takiej nie znalazłem w piśmie Pana Ministra.

W związku z powyższym ponawiam moje pytania w tej sprawie.

1. Co rząd zamierza uczynić, by pomóc samorządom, aby ten rodzaj ogrzewania nie generował tak wielkich kosztów w eksploatacji kotłowni olejowych, szczególnie funkcjonujących w szkołach oraz w gospodarstwach domowych?

2. Czy w obecnej sytuacji finansowej państwa i samorządów jest zasadne dokonywanie wymiany inwestycji grzewczych, tj. powrotu do kotłowni węglowych i zaprzepaszczenie idei proekologicznych?

Z wyrazami szacunku

Poseł Wojciech Szczęsny Zarzycki

Wieluń, dnia 11 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 20982)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie nieprawidłowości w sprawowaniu nadzoru i kontroli nad działalnością komórek wywiadu skarbowego Ministerstwa Finansów w aspekcie zatrudniania w nim byłych funkcjonariuszy Służby Bezpieczeństwa MSW w PRL – ponowna**

Szanowny Panie Marszałku! Na podstawie art. 193 ust. 3 Regulaminu Sejmu RP (Dz. U. Nr 23, poz. 398) składamy na ręce Pana Marszałka ponową interpelację do prezesa Rady Ministrów w związku z uznaniem za niepełną i niezadowalającą odpowiedzi na interpelację nr 20982 z dnia 25 lutego 2011 r. w sprawie nieprawidłowości w sprawowaniu nadzoru i kontroli nad działalnością komórek wywiadu skarbowego Ministerstwa Finansów w aspekcie zatrudniania w nim byłych funkcjonariuszy Służby Bezpieczeństwa MSW w PRL, udzielonej nam – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – przez pana Andrzeja Parafianowicza, podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów, generalnego inspektora kontroli skarbowej.

Udzielona nam odpowiedź na interpelację nr 20982 jest całkowicie niezadowalająca i wymijająca ze względu na fakt, iż:

1. Brak jest w niej jednoznacznej odpowiedzi, ilu konkretnie funkcjonariuszy „MSW” zostało ponownie zatrudnionych:

— w wywiadzie skarbowym w Ministerstwie Finansów kierowanym przez rekomendowanych przez „postsolidarnościową” Platformę Obywatelską – Jacka Rostowskiego, ministra finansów, oraz pana Andrzeja Parafianowicza, generalnego inspektora kontroli skarbowej,

- w urzędach kontroli skarbowej,
  - w izbach skarbowych,
  - urzędach skarbowych,
- po objęciu rządów przez PO?

2. Brak jest jednoznacznej odpowiedzi, czy wspomniani (w odpowiedzi z dnia 4 kwietnia 2011 r.) funkcjonariusze „MSW” byli tak naprawdę – do czego nie chce się przyznać udzielający nam odpowiedzi pan minister Andrzej Parafianowicz, funkcjonariuszami komunistycznej Służby Bezpieczeństwa z okresu PRL (działający w MSW).

3. Brak jest jednoznacznej odpowiedzi, ilu konkretnie funkcjonariuszy „MO” zostało ponownie zatrudnionych:

— w wywiadzie skarbowym w Ministerstwie Finansów kierowanym przez rekomendowanych przez „postsolidarnościową” Platformę Obywatelską – Jacka Rostowskiego, ministra finansów, oraz pana Andrzeja Parafianowicza, generalnego inspektora kontroli skarbowej,

- w urzędach kontroli skarbowych,

- w izbach skarbowych,
  - urzędach skarbowych,
- po objęciu rządów przez PO?

4. Jakie były przyczyny i przesłanki ponownego zatrudnienia w Ministerstwie Finansów przez panów ministrów Jacka Rostowskiego oraz Andrzeja Parafianowicza byłych funkcjonariuszy komunistycznych organów bezpieczeństwa PRL, które zajmowały się głównie fizyczną eliminacją demokratycznej opozycji z NSZZ „Solidarność” oraz jego członków, a także Kościoła katolickiego w Polsce oraz jego duchownych?

Czy oznacza to, że zdaniem pana premiera, sekretarza Kolegium ds. Służb Specjalnych, oraz pana Jacka Rostowskiego, ministra finansów, i pana Andrzeja Parafianowicza, generalnego inspektora kontroli skarbowej, specjaliści do walki z antysocjalistyczną dywersją ideologiczną, z podziemiem opozycyjnym oraz z Kościołem katolikiem są szczególnie wiarygodni i przydatni do zajmowania się zwalczaniem szary strefy gospodarczej w niepodległym i demokratycznym państwie polskim?

5. Czy biorąc pod uwagę liczne publikacje prasowe, organy porządku prawnego i służby specjalne, tj. CBA, CBS, KGP, Straż Graniczna są mniej uprzywilejowane pod kątem zasad współpracy z wywiadem skarbowym MF niż ABW?

Z analizy doniesień prasowych wynika, iż wyniki ustaleń związanych z przestępczością skarbową, w tym zorganizowaną, przekazywane są przez wywiad skarbowy i organy kontroli skarbowej celem realizacji procesowej do ABW niż do innych służb i organów.

Jakie jest w tej sprawie stanowisko szefa CBA oraz komendanta głównego Policji?

6. Czy w związku z powyższym i uwarunkowaniami ustawowymi dotyczącymi CBA, gdzie istnieje zakaz zatrudniania byłych funkcjonariuszy komunistycznych służb specjalnych PRL, nie jest zasadne, aby CBA przejęło uprawnienia do wykonywania zadań wywiadu skarbowego oraz zadań jednostki analityki finansowej, zajmującej się rozpoznawaniem i zwalczaniem procederu prania pieniędzy?

Jakie jest w tym przedmiocie stanowisko sekretarza Kolegium ds. Służb Specjalnych, szefa CBA?

7. Czy zatrzymani przez CBS KGP na polecenie Wydziału ds. Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Apelacyjnej w Gdańsku pracownicy wywiadu skarbowego posiadali dostęp do baz danych, zawierających informacje o podmiotach gospodarczych i obywatelach RP oraz uzyskiwanych przez nich przychodach, tj. np. PESEL, KCIK, ISKOS, ALERT, CEPiK, POLTAX oraz KEP?

8. Jakie jest stanowisko pana premiera co do faktycznego braku kontroli nad czynnościami operacyjno-rozpoznawczymi (kontrolą operacyjną) – przez organy wymiaru sprawiedliwości – realizowanymi przez wywiad skarbowy Ministerstwa Finansów, w kontekście obwarowań prawnych, jakie nałożone są na Policję, ABW, CBA, Straż Graniczną?

Jakie jest w tym przedmiocie stanowisko sekretarza Kolegium ds. Służb Specjalnych?

9. Czy komórki wywiadu skarbowego Ministerstwa Finansów, kierowanego przez PO, były kiedykolwiek zadaniowane pod kątem rozpracowywania działalności gospodarczej prowadzonej przez posłów i czołowych polityków PiS, PSL lub SLD?

Jaka istnieje gwarancja, iż służba specjalna funkcjonująca w Ministerstwie Finansów nie jest wykorzystywana do wskazanych powyżej celów?

Jakie jest w tym przedmiocie stanowisko sekretarza Kolegium ds. Służb Specjalnych?

Z poważaniem

Posłowie Zbigniew Kozak  
i Leonard Krasulski

Warszawa, dnia 20 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22045)

do ministra środowiska

**w sprawie zmian w ustawie Prawo łowieckie  
w zakresie szacowania i wyceny szkód  
łowieckich**

Szanowny Panie Ministrze! W myśl obowiązujących przepisów ustawy Prawo łowieckie szkody wyrządzone w uprawach rolnych przez zwierzynę leśną szacuje przedstawiciel koła łowieckiego w obecności poszkodowanego rolnika, natomiast wyceny dokonuje rzeczoznawca koła łowieckiego. Wielu rolników zgłasza zastrzeżenia co do wysokości odszkodowania przyznawanego przez koła łowieckie za tzw. szkody łowieckie.

Panie Ministrze! Czy nie należałoby zmienić obowiązujących przepisów Prawa łowieckiego tak, aby szacowania szkód dokonywała niezależna komisja, w skład której obligatoryjnie wchodziłby przedstawiciel gminy?

Czy wyceny szkód łowieckich nie powinien dokonywać niezależny w sporze przedstawiciel gminy? Byłby on gwarantem dokonania bezstronnej wyceny szkody.

Z wyrazami szacunku

Posłowie Piotr Tomański  
i Renata Butryn

Warszawa, dnia 24 marca 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22065)

do ministra gospodarki

**w sprawie rezerw paliw płynnych**

Szanowny Panie Premierze! Niezwykle ważną kwestią dla rozwoju polskiej gospodarki jest niewątpliwie bezpieczeństwo energetyczne. Rozpoczęta oficjalnie przed kilkoma dniami budowa terminalu gazowego w Świnoujściu z pewnością przyczyni się do jego zwiększenia. Musimy też jednak pamiętać o konieczności gromadzenia zapasów innych paliw, w szczególności ropy i jej pochodnych. Nie posiadamy bowiem własnych złóż, które zabezpieczyłyby zapotrzebowanie na nie. Dlatego konieczne jest magazynowanie paliw na wypadek nagłych przerw w dostawach, tym bardziej że każdy z krajów Unii Europejskiej zobowiązany jest do przechowywania określonych, przeważnie trzymiesięcznych, rezerw paliw płynnych. Niestety, kontrole prowadzone przez Najwyższą Izbę Kontroli, między innymi przed czterema laty, dowodziły, że mamy ogromne rezerwy ropy naftowej na wypadek kryzysu, ale tylko na papierze.

W związku z powyższym chciałbym zapytać Pana Premiera:

Jakimi rezerwami paliw płynnych Polska dysponuje na chwilę obecną?

Na ile zapasy te powinny starczyć bez konieczności ograniczenia standardowego zapotrzebowania na nie?

Jakiej wielkości magazynami umożliwiającymi przechowywanie paliw płynnych dysponuje Agencja Rezerw Materiałowych?

Czy umożliwiają one szybkie skorzystanie z zapasów ropy na wypadek nagłej przerwy w jej dostawach?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Wilk

Warszawa, dnia 28 marca 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22066)

do ministra gospodarki

**w sprawie konieczności zintensyfikowania  
promocji gospodarczej województw Polski  
wschodniej**

Szanowny Panie Premierze! Ostatnie lata pokazują, że zachodnia, centralna i południowa części naszego kraju uważane są przez inwestorów za tereny o wiele bardziej atrakcyjne niż pozostałe. Wpływa na to niewątpliwie wiele czynników, poczynając od wieloletniego zapóźnienia gospodarczego województw Polski wschod-

niej. Największą bolączką jest z pewnością słabo rozwinięta sieć komunikacja (drogi, kolej, porty lotnicze) i wciąż niezbyt dużo terenów przygotowanych pod potrzeby inwestorów. Doceniam wysiłki rządu podejmowane w kierunku zmiany tego niekorzystnego obrazu. Z pewnością warto je jednak jeszcze bardziej zintensyfikować, bo wiele jest do zrobienia, a oczekiwania, zarówno przedsiębiorców, jak i mieszkańców, chociażby Lubelszczyzny, są ogromne. Pokazała to między innymi sprawa budowy drogi ekspresowej S17.

Nie ulega wątpliwości, że oprócz przygotowania stosownej infrastruktury niezwykle ważnym czynnikiem, od którego uzależnione jest tempo rozwoju gospodarczego wschodniej części naszego kraju, jest jego promocja pod kątem atrakcyjności dla potencjalnych inwestorów. Ogromna w tym rola nie tylko samorządów lokalnych, które już podejmują w tym zakresie wiele działań, ale także agend rządowych.

W związku z powyższym chciałbym zapytać Pana Premiera:

Jak Pan Premier ocenia dotychczasową realizację „Programu promocji gospodarczej Polski Wschodniej”, w ramach działania 1.4 Programu Operacyjnego „Rozwój Polski Wschodniej”?

Jakie są jego dotychczasowe efekty?

Jednym z głównych założeń tego projektu jest zwiększenie napływu bezpośrednich inwestycji zagranicznych do Polski wschodniej. Co w tym zakresie udało się zrobić?

Na jaką bezpośrednią pomoc rządową mogą liczyć zagraniczni inwestorzy, którzy zechcą ulokować swoje firmy na Lubelszczyźnie czy Podlasiu?

Jakie działania podejmuje Ministerstwo Gospodarki, by zachęcić Polskich przedsiębiorców do inwestowania po wschodniej stronie Wisły?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Wilk

Warszawa, dnia 28 marca 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22067)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie konieczności objęcia szczególną kontrolą sprywatyzowanych spółek, w których mniejszościowymi udziałowcami są przedsiębiorstwa państwowe, na przykładzie spółki PGE Energia Odnawialna ze spółką Mega z Kraczkowej**

Szanowny Panie Marszałku! Stan faktyczny stanowiący kontekst złożonej interpelacji.

Sprawa została poruszona przez media, dziennik „Gazeta Prawna” opisuje sprawę ze szczegółami. Stan faktyczny przedstawia się następująco. Pomieędzy Polską Grupą Energetyczną Energia Odnawial-

na a spółką Mega z Kraczkowej zawarta została spółka, w której PGE objęło 14,72% udziałów. Kapitał spółki Mega w chwili jej założenia w 1997 r. wynosił zaledwie 4,2 tys. zł i 4 tys. m<sup>2</sup> działki, na których stanąć miała elektrownia wiatrowa. Tymczasem za same siłownie wiatrowe PGE Energia Odnawialna zapłaciła duńskiej firmie Vestas 35 mln zł. Trudno nie dostrzec rażącej dysproporcji nakładów finansowych w stosunku do udziałów w spółce. Do dnia dzisiejszego przedsięwzięcie nie zostało sfinalizowane, elektrownia wiatrowa nie powstała.

Dziennik „Gazeta Prawna” powołuje się na wypowiedź anonimowego, wysoko postawionego pracownika PGE EO: Inwestycja została wymyślona w taki sposób, żeby PGE finansowała przedsięwzięcie, w którym miała jedynie ok. 15% udziałów. To z kolei sposób na ominiecie ustawy o zamówieniach publicznych, która nakłada na spółki Skarbu Państwa obowiązek wydawania dużych kwot w trybie przetargów publicznych. Tutaj takiego obowiązku nie było.

W marcu 2010 r. na wniosek PGE EO dochodzi do ogłoszenia upadłości spółki Mega.

Szanowny Panie Ministrze! Pan jako organ konstytucyjny stojący na straży majątku Skarbu Państwa powinien dochować szczególnej staranności i użyć wszelkich środków prawnych, aby zapobiegać sytuacjom umożliwiającym wyprowadzenie środków finansowych będących w dyspozycji Skarbu Państwa czy też spółek należących do Skarbu Państwa.

Nie wnikając szczegółowo w ww. sprawę, gdyż jest to przedmiotem postępowania prokuratorskiego, należy się zastanowić nad brakiem kontroli ze strony ministerstwa, w tym i podobnych mu ewentualnych przypadkach, który to brak sprowadza realne niebezpieczeństwo uszczuplenia zasobów finansowych państwa poprzez działania o charakterze aferalnym, prowadzone na styku biznesu prywatnego i spółek będących własnością Skarbu Państwa.

W związku z powyższym interpeluję:

1. Jakie są mechanizmy kontrolne spółek Skarbu Państwa zabezpieczające przed wyprowadzaniem majątku spółek poprzez przemyślnie omijanie uregulowań prawnych, przykładowo takie jak w opisanym przykładzie, i dlaczego te mechanizmy nie zadziałały wobec spółki PGE EO i Mega?

2. Jakie uregulowania zostaną wprowadzone, aby w przyszłości zapobiec wyprowadzaniu majątku spółek Skarbu Państwa poprzez zawieranie niekorzystnych umów z innymi podmiotami?

3. Czy ewentualna kontynuacja inwestycji przez PGE EO będzie miała uzasadnienie ekonomiczne?

4. Jakie zamierza Pan podjąć środki, aby rozwijać współpracę pomiędzy podmiotami prywatnymi oraz spółkami Skarbu Państwa, by uniemożliwić w praktyce zawieranie umów niekorzystnych dla Skarbu Państwa?

Z poważaniem

Poseł Barbara Marianowska

Tarnów, dnia 25 marca 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22068)

do ministra zdrowia

**w sprawie programu terapeutycznego  
dotyczącego leczenia wirusowego zapalenia  
wątroby typu B**

Pragnę zwrócić uwagę Pani Minister na obawy, wątpliwości i uwagi środowiska Fundacji Gwiazda Nadziei związane z rozporządzeniem wydanym przez Ministerstwo Zdrowia w sprawie nowego programu terapeutycznego leczenia wirusowego zapalenia wątroby typu B zawierające zapis ograniczenia możliwości zastosowania nowoczesnych leków przeciwwirusowych w pierwszej linii leczenia tylko do niewielkiej grupy chorych na WZW typu B, tzw. HBeAg+.

Szacuje się, że skorzysta z tego dobrodziejstwa jedynie ok. 1/5 chorych do tej pory nieleczonych. Starym lekiem, lamiwudyną, będą z kolei leżeni wszyscy chorzy wyłączeni do leczenia dotychczasowego i aż 80% nowych przypadków zachorowań. Lamiwudyna określana jest jako lek w dłuższej perspektywie nieskuteczny, a nawet szkodliwy (występowanie oporności), co komplikuje terapię i obniża skuteczność kolejnych leków.

Zastrzeżenia do niego zgłosiła także Europejska Agencja Leków. Ograniczenie stosowania leków, zapisane w programie terapeutycznym, oznacza przenoszenie na chorych kosztu zakupu leków, które powinny należeć im się nieodpłatnie. Część chorych, na własny koszt kupuje nowe leki w nadziei, że wkrótce będą one dostępne w ramach programu terapeutycznego. Niestety, miesięczne koszty terapii przekraczają możliwości finansowe większości chorych.

Ekspertcy są zgodni, że WZW typu B jest wirusową bombą zegarową i jeśli nie zostaną podjęte szybkie, zdecydowane działania w kierunku zapewnienia chorym w naszym kraju skutecznego leczenia, w najbliższym czasie dojdzie do konieczności leczenia bardzo licznych poważnych konsekwencji zakażenia HBV, do których należą marskość i rak wątroby, a także prowadzona od ponad 15 lat profilaktyka WZW typu B ze względu na ryzyko zakażenia zmutowanym, opornym wirusem nie będzie skuteczna.

Mając na uwadze dobro chorych i informacje zamieszczone powyżej, zwracam się do Pani Minister z uprzejmą prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie były podstawy naukowe ograniczenia grupy pacjentów, którzy mogą otrzymać w pierwszej linii leczenia nowe leki (entekawir, adefowir) do grupy chorych HBeAg+?

2. Dlaczego program terapeutyczny leczenia WZW typu B rekomenduje zastosowanie leku lamiwudyna w pierwszej linii leczenia mimo wprowadzonych z zalecenia EMA (Europejska Agencja Leków) zmian w charakterystyce tego leku, ograniczających takie zastosowanie tylko do wyjątkowych przypadków?

3. Czy możliwe jest wprowadzenie zmian do programu terapeutycznego leczenia WZW typu B polegających na usunięciu w części: Kryteria kwalifikacji, zapisu z punktu 6.1: U pacjentów HBeAg- leczenie należy rozpocząć od lamiwudyny, a u osób HBeAg+ leczenie należy rozpocząć od innego analogu nukleozydowego lub nukleotydu stosowanego w monoterapii, i pozostawienie tym samym lekarzom decyzji o wyborze odpowiedniej terapii?

4. Czy możliwe jest wprowadzenie zmian do programu terapeutycznego leczenia WZW typu B umożliwiającego objęcie leczeniem nowszymi lekami również chorych HBeAg-, którzy rozpoczęli leczenie lamiwudyną przed 1 kwietnia 2011 r.?

5. Dlaczego w programach terapeutycznych pominięto tenofowir – lek o udowodnionej skuteczności, zarówno u pacjentów wcześniej nieleczonych, jak i u chętnych z opornością na lamiwudynę, podczas gdy w tym ostatnim wskazaniu refundowane są dwa mniej skuteczne leki o podobnej cenie?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Szarama

Bytom, dnia 24 marca 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22069)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie afery notatkowej**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z wykonywaniem mandatu poselskiego chciałbym zwrócić się do Pana Ministra w sprawie wydania polecenia pilotowi kpt. G. P. sporządzenia notatki dotyczącej tzw. incydentu gruzińskiego z roku 2008 po ponad dwóch latach po tych wydarzeniach. Jako wiceprzewodniczący sejmowej komisji obrony stawiam pytania, ale także protestuję przeciwko próbom wikłania żołnierzy w bieżącą politykę przez kierownictwo resortu obrony narodowej.

Jak można dopuścić do takiej sytuacji, a tym samym do składania dodatkowych zeznań, które następnie w mediach używane są przeciwko prezydentowi RP Lechowi Kaczyńskiemu?

Chciałbym, aby cała sprawa została wyjaśniona, ponieważ MON powinien zajmować się bezpieczeństwem państwa polskiego. Nie może być tak, że przymusza się oficerów do tego rodzaju praktyk, a tym samym, że dochodzi do wikłania wojskowych w polityczny spór.

W związku z powyższym proszę o zajęcia stanowiska w tej sprawie oraz udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Czy prawdą jest, że gen. A. K. zlecił pilotowi sporządzenia po dwóch latach notatki?

2. Czy wszczęto postępowanie wyjaśniające w tej sprawie?

3. Czemu miała służyć ta notatka?

Z poważaniem

Poseł Dariusz Seliga

Skiermiewice, dnia 25 marca 2011 r.

**I n t e r p e l a c j a**  
(nr 22070)

do ministra zdrowia

**w sprawie nowego programu  
terapeutycznego dotyczącego leczenia  
wirusowego zapalenia wątroby typu B**

Szanowna Pani Minister! 18 lutego br. Pani Minister Zdrowia wydała rozporządzenie w sprawie nowego programu terapeutycznego leczenia WZW typu B, w którym zawarty został zapis ograniczający możliwość zastosowania nowszych, bezpiecznych leków przeciwwirusowych w pierwszej linii leczenia tylko do wąskiej grupy chorych na WZW typu B, tzw. HBeAg+. Skorzysta z tego będzie mogło jedynie ok. 20% chorych dotychczas nieleczonych. Biorąc pod uwagę statystyki prowadzone przez ekspertów, oznacza to, że starym lekiem, lamiwudyną, będą leczyć wszyscy chorzy włączeni do leczenia dotychczas oraz 80% nowo wykrytych przypadków zachorowań.

Tymczasem lamiwudyną nie tylko jest w dłuższej perspektywie czasu nieskuteczna, ale wręcz szkodzi chorym. Badania naukowe udowodniły, że lek ten powoduje wystąpienie oporności (wywołuje mutację wirusa HBV) u 30% leczonych już po roku stosowania, a po 5 latach – aż u 80%. Wystąpienie oporności na lamiwudynę znacznie komplikuje dalszą terapię i obniża skuteczność kolejnych leków, przez co naraża chorych na rozwój śmiertelnych chorób, w tym raka wątroby. Dlatego w zdecydowanej większości krajów europejskich, w tym Rumunii i Bułgarii już się tego leku nie stosuje.

Co więcej, lamiwudyną, która zgodnie z zapisami programu ma być podawana w pierwszej linii leczenia zdecydowanej większości chorych, nie powinna być już w ogóle w ten sposób stosowana. W maju 2010 r. Europejska Agencja Leków (EMA) podjęła decyzję o zmianie charakterystyki tego leku (nazwa handlowa Zeffix) i w tej chwili zawiera ona następujący zapis: jako że wirus zapalenia wątroby typu B może uodpornić się na preparat Zeffix, lekarz powinien rozważyć przepisanie preparatu Zeffix tylko wówczas, gdy nie można zastosować innych opcji leczenia, które raczej nie prowadzą do wystąpienia oporności na lek.

Zgodnie z opinią ekspertów podział chorych na takich, którzy mogą dostać w pierwszej linii nowe leki (entekawir, adefowir), i tych, którzy będą cały czas leczyć przestarzałą lamiwudyną, nie wynika z

żadnych obowiązujących polskich czy międzynarodowych wytycznych klinicznych. Wszystkie one mówią o tym, że lekiem pierwszego rzutu u wszystkich chorych, u których nie można zastosować interferonu, powinien być jeden z nowszych leków przeciwwirusowych (wytyczne wymieniają tu entekawir i tenofovir).

Eksperci podkreślają, że nie ma żadnych badań, które dowodziłyby słuszności dyskryminacji pacjentów z HBeAg-. Przeciwnie, te istniejące pokazują, że wszyscy chorzy największą korzyść odnoszą z zastosowania od razu najskuteczniejszych nowych leków. Ponadto chorzy HBeAg- są to osoby, które zazwyczaj są zakażone od wielu lat i zmiany włóknienia ich wątroby są najczęściej bardzo mocno posunięte. Podawanie osobom z marskością wątroby lamiwudyny, która dodatkowo może wywołać mutację wirusa i utrudnić całe dalsze leczenie, tym bardziej jest nieetycznym procederem.

Zgodnie z nowym rozporządzeniem podział na pacjentów HBeAg+ i HBeAg- obowiązuje od 1 kwietnia br. i jednocześnie nie daje możliwości automatycznie przejść na nowe leki (entekawir, adefowir) chorym z HBeAg+, którzy rozpoczęli już leczenie lamiwudyną przed 1 kwietnia br., a u których mutacja (lekooporność) jeszcze nie nastąpiła.

Ponadto w nowym programie nadal nie uwzględniono tenofoviru, który zgodnie ze wszystkimi obowiązującymi standardami medycznymi jest lekiem z wyboru u chorych, u których wystąpiła już oporność na lamiwudynę. Refundowane są natomiast z niezrozumiałych względów dwa mniej skuteczne w tym wskazaniu leki, których cena zbliżona jest do ceny tenofoviru. Nie zapewniono więc optymalnej terapii stale poszerzającej się grupie chorych z opornością na lamiwudynę. Należy dodać, iż wśród osób z opornością na lamiwudynę istnieje grupa chorych z zaawansowaną chorobą wątroby (marskość), która wyczerpała już wszystkie możliwości leczenia dostępne w istniejących programach terapeutycznych i zastosowanie tenofoviru byłoby dla nich leczeniem ratującym życie.

Ograniczenie stosowania nowszych leków, zapisane w programie terapeutycznym, oznacza przenoszenie na chorych kosztu zakupu leków, które powinny należeć im się nieodpłatnie. Cześć chorych na własny koszt kupuje nowe leki w nadziei, że wkrótce będą one dostępne w ramach programu terapeutycznego. Niestety, miesięczne koszty terapii przekraczają możliwości finansowe większości chorych.

Eksperci są zgodni, że WZW typu B jest wirusową bombą zegarową i jeśli nie zostaną podjęte szybkie zdecydowane działania w kierunku zapewnienia chorym w naszym kraju skutecznego leczenia, w najbliższym czasie dojdzie do konieczności leczenia bardzo licznych poważnych konsekwencji zakażenia HBV, do których należą marskość i rak wątroby, a także prowadzona od ponad 15 lat profilaktyka WZW typu B ze względu na ryzyko zakażenia zmutowanym, opornym wirusem, nie będzie skuteczna.

Mając na uwadze powyższe, zwracamy się do Pani z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie były podstawy naukowe ograniczenia grupy pacjentów, którzy mogą otrzymać w pierwszej linii leczenia nowe leki (entekawir, adefowir) do grupy chorych HBeAg+?

2. Dlaczego program terapeutyczny leczenia WZW typu B rekomenduje zastosowanie leku lamiwudyną w pierwszej linii leczenia mimo wprowadzonych z zalecenia EMA (Europejska Agencja Leków) zmian w charakterystyce tego leku ograniczających takie zastosowanie tylko do wyjątkowych przypadków?

3. Czy możliwe jest wprowadzenie zmian do programu terapeutycznego leczenia WZW typu B polegających na usunięciu w części: Kryteria kwalifikacji, zapisu z punktu 6.1: U pacjentów HBeAg- leczenie należy rozpocząć od lamiwudyny, a u osób HBeAg+ leczenie należy rozpocząć od innego analogu nukleozydowego lub nukleotydowego stosowanego w monoterapii, i pozostawienie tym samym lekarzom decyzji o wyborze odpowiedniej terapii?

4. Czy możliwe jest wprowadzenie zmian do programu terapeutycznego leczenia WZW typu B umożliwiającego objęcie leczeniem nowszymi lekami również chorych HBeAg+ i HBeAg-, którzy rozpoczęli leczenie lamiwudyną przed 1 kwietnia 2011 r.?

5. Dlaczego w programach terapeutycznych pominięto tenofovir – lek o udowodnionej skuteczności, zarówno u pacjentów wcześniej nieleczonych, jak i u chorych z opornością na lamiwudynę, podczas gdy w tym ostatnim wskazaniu refundowane są dwa mniej skuteczne leki o podobnej cenie?

Z poważaniem

Posłowie Robert Telus  
i Krzysztof Sońta

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

**Interpelacja**  
(nr 22071)

do ministra infrastruktury

**w sprawie zmiany definicji budowli określonej w ustawie Prawo budowlane**

Szanowny Panie Ministrze! Znowelizowany w 2010 r. art. 65 ustawy o wspieraniu rozwoju usług telekomunikacyjnych zmienił zapis art. 3 pkt 3a ustawy Prawo budowlane w kwestii definicji budowli. W znowelizowanym zapisie ustawodawca uznał, że kable zainstalowane w kanalizacji kablowej nie stanowią obiektu budowlanego lub jego części ani urządzenia budowlanego.

Należy w tym miejscu nadmienić, że przedmiotowy zapis jest krzywdzący dla gmin, które do momentu nowelizacji ustawy pobierały podatek od nierucho-

mości, czyli od kabli umieszczonych w kanalizacji kablowej. Z racji zmiany ustawy gminy straciły jedno ze źródeł dochodów i czują się pokrzywdzone takim unormowaniem tej kwestii.

Według przedstawicieli gmin, do momentu wprowadzonych zmian w ustawie, jednostki samorządu terytorialnego miały problem ze ściąganiem należnego podatku. Miało to związek z niesprecyzowanymi przepisami prawa w tym zakresie. Jednak mimo wszystko samorządowe kolegia odwoławcze i Naczelny Sąd Administracyjny wydawały rozstrzygnięcia korzystne dla gmin. O ile sprecyzowanie ustawy Prawo budowlane w kwestii definicji budowli wydawało się zasadne, o tyle kierunek tych zmian niekorzystnie wpłynął na budżety zainteresowanych gmin. Najlepszym tego przykładem jest gmina Jarocin, położona w powiecie niżańskim, w woj. podkarpackim. Z uwagi na niekorzystne zmiany w przepisach budżet tej gminy zostanie uszczuplony o ok. 20 tys. zł z racji mniejszych wpływów z podatku od nieruchomości.

W związku z powyższym kieruje do Pana Ministra pytania i proszę o ustosunkowanie się do nich:

1. Jakimi przesłankami kierował się resort, nowelizując ustawę o wspieraniu usług telekomunikacyjnych?

2. Czy ministerstwo posiada informację na temat wysokości strat poniesionych przez gminy z tytułu zmiany w ustawie Prawo budowlane art. 3 pkt 3a?

3. Czy ministerstwo planuje w jakiś sposób zrekompensować gminom poniesione straty finansowe?

Z poważaniem

Poseł Antoni Błądek

Stalowa Wola, dnia 1 kwietnia 2011 r.

**Interpelacja**  
(nr 22072)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie sprzedaży części cywilnej  
Huty Stalowa Wola SA**

Szanowny Panie Ministrze! Aktualnie trwają negocjacje w sprawie sprzedaży majątku HSW SA inwestorowi chińskiemu. Z informacji przekazywanych od strony związkowej wynika, że nowy inwestor ma zatrudnić jedynie 800 pracowników.

W związku z dużymi rozbieżnościami i brakiem informacji w tak ważnej sprawie, jak sprzedaż części cywilnej Huty Stalowa Wola SA, bardzo proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie warunki brzegowe zakładane są przy sprzedaży majątku HSW SA, a w szczególności minimalne zatrudnienie oraz okres gwarancyjny zatrudnienia?

2. Kto jest stroną negocjacji sprzedaży Huty Stalowa Wola SA – zarząd HSW czy minister skarbu państwa?

3. Czy w warunkach brzegowych jest zagwarantowany interes państwa polskiego, a w szczególności okres kontynuacji działalności części cywilnej HSW SA oraz gwarancja prowadzenia dotychczasowej działalności produkcyjnej?

4. Czy w razie niepowodzenia tej transakcji jest planowane włączenie HSW SA do grupy Bumar?

5. Czy w przypadku sprzedaży majątku HSW SA części cywilnej pracownicy otrzymają zapłatę za posiadane akcje HSW SA, które otrzymali w procesie prywatyzacji HSW SA na zasadach nieodpłatnych?

Z poważaniem

Poseł Antoni Błądek

Stalowa Wola, dnia 1 kwietnia 2011 r.

**Interpelacja**  
(nr 22073)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie rosnącego bezrobocia  
w woj. podkarpackim**

Szanowna Pani Minister! Wciąż najważniejszym problemem gospodarczym i społecznym woj. podkarpackiego jest wysoka i rosnąca z miesiąca na miesiąc stopa bezrobocia.

W styczniu 2011 r. stopa bezrobocia w woj. podkarpackim była wyższa od średniej krajowej o 3,4% i wyniosła 16,4%, następuje dalszy gwałtowny wzrost bezrobocia z miesiąca na miesiąc. W końcu stycznia 2011 r. w urzędach pracy woj. podkarpackiego zarejestrowane były 150 543 osoby bezrobotne. Bez prawa do zasiłku pozostawało w końcu stycznia 128 tys. osób. Brak pracy dla młodych ludzi stanowi jeden z głównych powodów emigracji naszej zdolnej młodzieży poza granice naszego kraju. Środki na przeciwdziałanie bezrobociu ograniczono do ponad 1/3.

Jako poseł ze Stalowej Woli chciałbym zwrócić szczególną uwagę Pani Minister na dramatyczną sytuację na rynku pracy w Stalowej Woli. W 2009 r. zagrożone upadłością były największe zakłady w tym rejonie, tj. Zakład Zespołów Mechanicznych sp. z o.o. zatrudniający ok. 1000 pracowników i ZZN sp. z o.o. zatrudniający ok. 900 pracowników. Trudna sytuacja finansowa dotknęła również spółkę matkę HSW SA, która drastycznie ograniczyła zatrudnienie do ok. 2000 pracowników. Kiedyś huta zatrudniała ok. 24 tys. pracowników. Drastycznie zaczęły ograniczać zatrudnienie prawie wszystkie przedsiębiorstwa funkcjonujące na stalowo wolskim rynku pracy. W konsekwencji pracę straciło ok. 5000 pracowników.

W związku z powyższym problemem zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy kierowany przez Panią resort zamierza wprowadzić na 2011 r. inne instrumenty przeciwdziałające bezrobociu na terenie woj. podkarpackiego?

2. Czy ministerstwo przewiduje pakiet osłonowy dla pracowników, którzy utracili i utracą pracę z zakładów pracy na terenie Stalowej Woli?

Z poważaniem

Poseł Antoni Błądek

Stalowa Wola, dnia 1 kwietnia 2011 r.

**Interpelacja**  
(nr 22074)

do ministra środowiska

**w sprawie włączenia Państwowego  
Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe  
do sektora finansów publicznych**

Szanowny Panie Ministrze! Rząd RP chciał na początku roku 2011 włączyć Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe do sektora finansów publicznych. Dzięki zdecydowanej postawie społeczeństwa, mam tu na myśli demonstrację ok. 8 tys. osób, głównie leśników przed Sejmem RP, która odbyła się 24 listopada 2010 r., a także akcją zbierania podpisów pod referendum odnośnie do przyszłości polskich Lasów Państwowych, zorganizowaną przez Stowarzyszenie na rzecz Zrównoważonego Rozwoju Polski. Niedawno miałem okazję spotkać się z pracownikiem Nadleśnictwa Brynek, a także przedstawicielem zarządu międzyzakładowej organizacji związkowej NSZZ „Solidarność”. Pracownik ten przedstawił mi swoje obawy co do przyszłości Lasów Państwowych w Polsce, gdy te zostałyby włączone do sektora finansów publicznych. Uważa także, iż gdyby zyski wypracowane przez Lasy Państwowe ze sprzedaży drewna przeszły do budżetu państwa, mogłyby pogorszyć m.in. stan hodowli lasu czy budowę dróg śródleśnych, a także pogorszeniu mogłyby ulec pensje pracownicze pracowników Lasów Państwowych.

W związku z tym kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy Ministerstwo Środowiska podejmuje jakies działania, aby Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe nie zostało włączone do sektora finansów publicznych?

2. Dlaczego Ministerstwo Środowiska nie przeciwstawiało się temu projektowi, gdy ten był przygotowywany?

Z poważaniem

Poseł Aleksander Chłopek

Warszawa, dnia 1 kwietnia 2011 r.



I n t e r p e l a c j a  
(nr 22075)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie ratyfikacji Konwencji ONZ  
o prawach osób niepełnosprawnych**

Szanowny Panie Premierze! Państwo polskie podpisało Konwencję Organizacji Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych w 2007 r. Konwencja ta zawiera m.in. przepisy zakazujące dyskryminacji osób niepełnosprawnych w urzędach, każe również tworzyć strony internetowe tak, by mogły korzystać z nich osoby niepełnosprawne, a także nakazuje państwu zapewnienie takich warunków, aby niepełnosprawni mogli realizować swoje prawa wyborcze.

Niedawno rzecznik praw obywatelskich pani prof. Irena Lipowicz zaalarmowała, iż podstawowe prawa osób niepełnosprawnych są poważnie naruszane w państwie polskim. Konwencję tę ratyfikowało już 17 państw członkowskich Unii Europejskiej. Przyjęcie tej konwencji pomoże zidentyfikować, gdzie występują problemy z respektowaniem praw osób niepełnosprawnych.

W związku z tym kieruję do Pana Premiera pytanie: Kiedy władze RP zamierzają ratyfikować Konwencję Organizacji Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych?

Z poważaniem

Poseł Aleksander Chłopek

Warszawa, dnia 1 kwietnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a  
(nr 22076)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie stanowiska rządu RP dotyczącego  
łamania praw mniejszości polskiej  
zamieszkałej na terenie Litwy**

Szanowny Panie Premierze! Jak już wiadomo, pani prezydent Litwy Dalia Grybauskaitė podpisała ustawę o oświacie, w której znajdują się przepisy umożliwiające zamknięcie polskich szkół na Litwie. Nie jest to pierwszy przypadek, gdy w państwie litewskim jest łamane prawo mniejszości. Przypomnę tylko, iż na Litwie niemożliwa jest polska pisownia nazwisk, a także w niektórych miejscowościach napisy dwujęzyczne uznawane są za nielegalne. Odnoszę wrażenie, iż rząd RP pozostaje bierny i nie podejmuje żadnych działań w kierunku walki o respektowanie praw mniejszości polskiej zamieszkałej na terenie Litwy.

W związku z tym kieruję do Pana Premiera następujące pytania:

1. Czy rząd RP dalej będzie uprawiał pasywną politykę w stosunku do władz państwa litewskiego?

2. Czy dla rządu RP obojętne są prawa mniejszości polskiej na Litwie?

3. Jakie działania zamierza podjąć państwo polskie w celu zaprzestania ograniczania praw mniejszości polskiej na Litwie?

Z poważaniem

Poseł Aleksander Chłopek

Warszawa, dnia 1 kwietnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a  
(nr 22077)

do ministra zdrowia

**w sprawie programu terapeutycznego  
dotyczącego leczenia wirusowego zapalenia  
wątroby typu B**

Szanowna Pani Minister! W wydanym rozporządzeniu z dnia 18 lutego 2011 r. w sprawie nowego programu terapeutycznego leczenia WZW typu B zawarty został zapis ograniczający możliwości zastosowania nowszych, bezpiecznych leków przeciwwirusowych w pierwszej linii leczenia tylko do wąskiej grupy chorych na WZW typu B, tzw. HBeAg+. Skorzystał z tego będzie mogło jedynie około 20% chorych dotychczas nieleczonych. Biorąc pod uwagę statystyki prowadzone przez ekspertów, oznacza to, że starym lekiem – lamiwudyną – będą leczyć wszyscy chorzy włączeni do leczenia dotychczas oraz 80% nowo wykrytych przypadków zachorowania. Tymczasem lamiwudyna nie tylko jest w dłuższej perspektywie czasu nieskuteczna, ale wręcz szkodzi chorym. Badania naukowe udowodniły, że lek ten powoduje wystąpienie oporności (wywołuje mutację wirusa HBV) u 30% leczonych już po roku stosowania, a po 5 latach – aż u 80%. Wystąpienie oporności na lamiwudynę znacznie komplikuje dalszą terapię i obniża skuteczność kolejnych leków, przez co naraża chorych na rozwój śmiertelnych chorób, w tym raka wątroby. Dlatego w zdecydowanej większości krajów europejskich, w tym Rumunii i Bułgarii, już się nie stosuje tego leku. Co więcej, lamiwudyna, która zgodnie z zapisami programu ma być podawana w pierwszej linii leczenia zdecydowanej większości chorych, nie powinna być już w ogóle w ten sposób stosowana. W maju 2010 r. Europejska Agencja Leków (EMA) podjęła decyzję o zmianie charakterystyki tego leku (nazwa handlowa Zeffix) i w tej chwili zawiera ona następujący zapis: „jako że wirus zapalenia wątroby typu B może uodpornić się na preparat Zeffix, lekarz powinien rozważyć przepisanie preparatu Zeffix tylko wówczas, gdy nie można zastosować innych opcji leczenia, które ra-

czej nie prowadzą do wystąpienia oporności na lek”. Zgodnie z opinią ekspertów podział chorych na takich, którzy mogą dostać w pierwszej linii nowe leki (entekawir, adefowir), i tych, którzy będą cały czas leczeni przestarzałą lamiwudyną, nie wynika z żadnych obowiązujących polskich czy międzynarodowych wytycznych klinicznych. Wszystkie one mówią o tym, że lekiem pierwszego rzutu u wszystkich chorych, u których nie można zastosować interferonu, powinien być jeden z nowszych leków przeciwwirusowych (wytyczne wymieniają tu entekawir i tenofowir). Eksperti podkreślają, że nie ma żadnych badań, które dowodziłyby słuszności dyskryminacji pacjentów z HBeAg-. Przeciwnie, te istniejące pokazują, że wszyscy chorzy największą korzyść odnoszą z zastosowania od razu najskuteczniejszych nowych leków. Ponadto chorzy HBeAg- są to osoby, które zazwyczaj są zakażone od wielu lat i zmiany włóknienia ich wątroby są najczęściej bardzo mocno posunięte. Podawanie osobom z marskością wątroby lamiwudyny, która dodatkowo może wywołać mutację wirusa i utrudnić całe dalsze leczenie, tym bardziej jest nieetycznym procederem.

Zgodnie z nowym rozporządzeniem podział na pacjentów HBeAg+ i HBeAg- obowiązuje od 1 kwietnia br. i jednocześnie nie daje możliwości automatycznego przejścia na nowe leki (entekawir, adefowir) chorym z HBeAg+, którzy rozpoczęli już leczenie lamiwudyną przed 1 kwietnia br., a u których mutacja (lekooporność) jeszcze nie nastąpiła. Ponadto w nowym programie nadal nie uwzględniono tenofowiru, który (zgodnie z wszystkimi obowiązującymi standardami medycznymi) jest lekiem z wyboru u chorych, u których wystąpiła już oporność na lamiwudynę. Refundowane są natomiast, z niezrozumiałych względów, dwa mniej skuteczne w tym wskazaniu leki, których cena zbliżona jest do tenofowiru. Nie zapewniono więc optymalnej terapii stale poszerzającej się grupie chorych z opornością na lamiwudynę. Należy dodać, iż wśród osób z opornością na lamiwudynę istnieje grupa chorych z zaawansowaną chorobą wątroby (marskością), która wyczerpała już wszystkie możliwości leczenia dostępne w istniejących programach terapeutycznych i zastosowanie tenofowiru byłoby dla nich leczeniem ratującym życie. Ograniczenie stosowania nowych leków, zapisane w programie terapeutycznym, oznacza przenoszenie na chorych kosztu zakupu leków, które powinny należeć im się nieodpłatnie. Część chorych na własny koszt kupuje nowe leki w nadziei, że wkrótce będą one dostępne w ramach programu terapeutycznego. Niestety, miesięczne koszty terapii przekraczają możliwości finansowe chorych. Eksperti są zgodni, że WZW typu B jest wirusową bombą wirusową i jeśli nie zostaną podjęte szybkie, zdecydowane działania w kierunku zapewnienia chorym w naszym kraju skutecznego leczenia, w najbliższym czasie dojdzie do konieczności leczenia bardzo licznych, poważnych konsekwencji zakażenia HBV, do których należą marskość i rak wątroby, a także prowadzona od 15 lat profilaktyka WZW typu B ze

względu na ryzyko zakażenia zmutowanym, opornym wirusem, nie będzie skuteczna.

Biorąc pod uwagę powyższe fakty, zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Jakie były podstawy naukowe ograniczenia grupy pacjentów, którzy mogą otrzymać w pierwszej linii leczenia nowe leki (entekawir, adefowir), do grupy chorych HBeAg+?

2. Dlaczego program terapeutyczny leczenia WZW typu B rekomenduje zastosowanie leku lamiwudyna w pierwszej linii leczenia, mimo wprowadzonych z zalecenia Europejskiej Agencji Leków zmian w charakterystyce tego leku, ograniczających takie zastosowanie tylko do wyjątkowych przypadków?

3. Czy możliwe jest wprowadzenie zmian do programu terapeutycznego leczenia WZW typu B, polegającego na usunięciu w części „Kryteria kwalifikacji” zapisu z pkt 6.1 „U pacjentów HbAg- leczenie należy rozpocząć od lamiwudyny, a u osób z HbAg+ leczenie należy rozpocząć od innego analogu nukleozydowego lub nukleotydydowego stosowanego w monoterapii”, i pozostawienie tym samym lekarzom decyzji o wyborze odpowiedniej terapii?

4. Czy możliwe jest wprowadzenie zmian programu terapeutycznego leczenia WZW typu B umożliwiającego objęcie leczeniem nowszymi lekami również chorych na HbAg+ i HbAg-, którzy rozpoczęli leczenie lamiwudyną przed 1 kwietnia br.?

5. Dlaczego w programach terapeutycznych pominięto tenofowir, lek o udowodnionej skuteczności, zarówno u pacjentów wcześniej nieleczonych, jak i u chorych z opornością na lamiwudynę, podczas gdy w tym ostatnim wskazaniu refundowane są dwa mniej skuteczne leki o podobnej cenie?

Z poważaniem

Poseł Aleksander Chłopek

Warszawa, dnia 1 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22078)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie działań, które zamierza podjąć prezes Rady Ministrów i podległe mu służby, w związku z doniesieniami dotyczącymi nieetycznego i wątpliwego prawnie postępowania byłej radnej m.st. Warszawy, a obecnie minister w KPRM, pełnomocnika ds. opracowania programu zapobiegania nieprawidłowościom w instytucjach publicznych w rządzie PO, związanego z nabywaniem przez nią od m.st. Warszawy pomieszczeń komunalnych**

Szanowny Panie Premierze! W ostatnim czasie media prasowe i internetowe wskazały na bardzo

bulwersujące i wątpliwe prawnie zasady postępowania pani Julii Pitera, wówczas radnej m.st. Warszawy, a obecnie sekretarza stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, pełnomocnika ds. opracowania programu zapobiegania nieprawidłowościom w instytucjach publicznych w rządzie PO, w związku z nabywaniem przez nią od m.st. Warszawy pomieszczeń komunalnych. Jak można się dowiedzieć z mediów – z portalu TVN24: Warszawski radny Platformy Obywatelskiej P. K. przypomniał, że w latach 90. Pitera, będąca wtedy radną Rady Warszawy, wystąpiła do władz Mokotowa w wnioskiem o wykupienie za symboliczną złotówkę zaadaptowanego przez nią strychu. Te jednak nie wyraziły na to zgody. W 1999 r. ws. odmowy Pitera postanowiła poskarżyć się na działanie Wydziału Geodezji i Gospodarki Gruntami Mokotów Gminy Warszawa Centrum do prezydenta Warszawy P. P. Polityk zarzuca jej, że składając skargę, powołała się na fakt bycia radną.

Działając jako radna, w postępowaniu dotyczącym jej prywatnego interesu i osiągnięcia osobistych korzyści, dopuściła się nadużycia pełnionej funkcji radnej, a poprzez powyższe naruszyła zasady obowiązujące członków Platformy Obywatelskiej RP – tłumaczy. I podkreśla, że „postępowanie polegające na podejmowaniu działań w charakterze osoby pełniącej funkcje publiczne lub choćby powoływania się na pełnione funkcje w celu zrealizowania prywatnych interesów jest działaniem narażającym na szwank dobre imię Platformy Obywatelskiej RP oraz nieetycznym”.

W innym artykule pt. „Julia Pitera wyleci z PO? »Mści się na przeciwnikach«” na portalu m.Gazeta.pl czytamy z kolei:

„Wykorzystywała pozycję polityczną do prywatnych celów, mści się na krewnych swoich przeciwników politycznych – mówią dwaj działacze mokotowskiej Platformy, którzy złożyli do sądu koleżeńskiemu wniosek o wyrzucenie z Platformy Julii Pitera.

Chodzi o P. K., byłego radnego i wiceszefa mokotowskiej Platformy, oraz W. C., dziś szeregowego działacza, w przeszłości wieloletniego wiceburmistrza Mokotowa. – Minister Julia Pitera zachowała się nieetycznie, walcząc o wykup należącego do miasta strychu – mówi K. Przyznaje, że sprawa nie jest nowa – dotyczy końcówki lat 90. W tym czasie Julia Pitera jako prawniczka radna opozycji walczyła z samorządową elitą władzy, czyli rządzącą miastem kalicją SLD–UW, w której kluczową rolę odgrywał P. P.

K. mówi, że dotarł do dokumentów, które rzucają nowe światło na metody, jakimi posługiwała się obecna pani minister. – Starając się o wykup strychu, groziła urzędnikom. To nieetyczne, szkodzące wizerunkowi partii – ocenia.

We wniosku o ukaranie skierowanym do sądu koleżeńskiego powołuje się na pismo Julii Pitera z sierpnia 1999 r. Obecna minister ds. walki z korupcją skarży się prezydentowi miasta na działalność mokotowskiego urzędu dzielnicowego, z którym spierała się o pomiar zajmowanego strychu i co za tym idzie jego

wycenę. W jej piśmie do prezydenta Warszawy czytamy: »Przystąpię ze znaną zapewne panu konsekwencją do wyjaśnienia wszystkich okoliczności opisanej sprawy na wszelki możliwy i dostępny sposób, nie oglądając się ani na koszty, ani na skutki polityczne, ani też dalsze losy zawodowe i przyszłe kariery osób, które przysporzyły mi kłopotów«.

Zdaniem skłóconych z Piterą działaczy była to zapowiedź zemsty na urzędnikach. W. C. jest przekonany, że to właśnie minister ds. walki z korupcją naciska na ratusz i łamie karierę jego córki J. N. Jak pisaliśmy, urząd Ursynowa, w którym N. pracowała jako urzędniczka ds. nieruchomości, nie przedłużył z nią umowy o pracę. A gdy na początku roku wygrała konkurs, dzięki któremu mogłaby wrócić na etat, ratusz unieważnił go z powodów formalnych.

W ocenie W. C. to zemsta za czas, w którym, kierując mokotowskim urzędem, spierał się z Piterą o strych. Mimo wspólnego celu – wyrzucenia Pitera z partii – obaj działacze złożyli w sądzie koleżeńskim odrębne wnioski. C. tak jak K. przypomina naganne jego zdaniem zachowanie Pitera w czasie starań o zakup strychu. Dodaje pretensje o jego zdaniem bezzasadne szykany pod adresem jego córki, która, nawiasem mówiąc, również należy do partii Tuska”.

Mając na uwadze powyższe bulwersujące informacje co do postępowania obecnego ministra w Pana rządzie, wypowiedane również przez wysokiego funkcjonariusza w kierowanej przez Pana partii – Platformie Obywatelskiej, zwracamy się z prośbą o udzielenie przez Pana Premiera lub z upoważnienia przez pana Tomasza Arabskiego, szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, w porozumieniu z panem Jackiem Cichockim, sekretarzem Kolegium do Spraw Służb Specjalnych, następujących szczegółowych i obiektywnych informacji:

1. Jakie działania wyjaśniające zamierza zlecić Pan Premier podległym sobie służbom bezpieczeństwa państwa, tj. ABW i CBA, celem wnikliwego i wszechstronnego wyjaśnienia nieetycznych i niejasnych prawnie zasad postępowania podległego Panu ministrowi, którego postawa etyczna oraz sposób postępowania nie powinny budzić absolutnie żadnych wątpliwości i zastrzeżeń, m.in. w związku z dostępem jej do informacji niejawnych stanowiących tajemnicę państwową?

Nadmieniamy, iż z wypowiedzi polityka PO wynika, iż doszło do rażącego nadużycia faktu pełnienia funkcji publicznej przez zainteresowaną, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i osobistej, polegającej na nabyciu za bezcen powierzchni użytkowej.

2. Czy dla obiektywności w wyjaśnianiu tej bardzo ważnej wizerunkowo – dla Pana rządu oraz dla Platformy Obywatelskiej – wyjątkowo niejasnej sprawy związanej z osobą pani minister Julii Pitera nie byłoby zasadne, aby wyjaśnienie sprawy zostało przekazane dodatkowo w trybie kontroli zleconej przez Pana Premiera do Najwyższej Izby Kontroli?

3. Czy gwarantuje Pan Premier, iż wskazane powyżej działania ABW i CBA będą przeprowadzane w

sposób obiektywny i rzetelny, oraz jak wskazane powyżej okoliczności sprawy związane z osobą ministra w Pana rządzie PO mają się do deklaracji składanych przez panią minister Julię Piterę w dniu 9 grudnia 2010 r. z okazji Międzynarodowego Dnia Przeciwdziałania Korupcji?

4. Jakie decyzje dyscyplinarne, prawne oraz polityczne zamierza Pan Premier podjąć w przypadku, gdyby informacje przekazywane mediom przez polityka Platformy Obywatelskiej, a dotyczące wątpliwego prawnie i etycznie postępowania pani minister Julii Pitery, potwierdziły się?

Z poważaniem

Posel Zbigniew Kozak  
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 1 kwietnia 2011 r.

**Interpelacja**  
(nr 22079)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie zasad prowadzenia prac legislacyjnych nad ustawą wprowadzającą ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym w 2000 r., w trakcie których w niejasnych okolicznościach usunięto zapisy przeciwdziałające procederowi reaktywacji przedwojennych przedsiębiorstw**

Szanowny Panie Premierze! W 2000 r. dokonana została nowelizacja przepisów ustawy wprowadzającej ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym. W jej wyniku dokonano w niejasnych okolicznościach usunięcia podczas prac legislacyjnych na etapie resortowym lub międzyresortowym zapisów, które miały przeciwdziałać procederowi reaktywacji przedwojennych przedsiębiorstw.

Dokonana zmiana spowodowała bardzo poważne negatywne następstwa dla interesów ekonomicznych i prawnych Skarbu Państwa w postaci reaktywowania przez osoby niezwiązane z prawowitymi właścicielami znacznej liczby przedwojennych przedsiębiorstw na podstawie akcji kolekcjonersko-historycznych, celem późniejszego wyłudzenia nienależnych odszkodowań finansowych od Skarbu Państwa oraz nienależnego zwrotu posiadanych przez te przedsiębiorstwa przez II wojnę światową nieruchomości budynkowych i gruntowych. Skala roszczeń szacowana jest na ok. 100 mld zł. Dopiero stosunkowo niedawno, w 2010 r., błąd ten został naprawiony.

Mając powyższe na uwadze, uprzejmie proszę Panów Ministrów o przekazanie następujących szczegółowych i obiektywnych informacji:

1. Jakie ministerstwo było wiodące w prowadzeniu prac legislacyjnych nad projektem ustawy wprowadzającej ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym w 2000 r., gdy usunięto zapisy, które uniemożliwiały reaktywowanie i funkcjonowanie w Polsce przedwojennych przedsiębiorstw?

2. Jakie było stanowisko Ministerstwa Finansów, Ministerstwa Gospodarki, ministra spraw wewnętrznych i administracji, ministra spraw zagranicznych, ministra skarbu państwa oraz ministra sprawiedliwości wobec projektu ustawy wprowadzającej ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym w 2000 r., gdy usunięto zapisy uniemożliwiające reaktywowanie i funkcjonowanie przedwojennych przedsiębiorstw podczas uzgodnień międzyresortowych oraz konferencji uzgodnieniowych?

3. Jakie ministerstwo było wiodące podczas prowadzenia prac nad projektem ustawy wprowadzającej ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym w 2010 r., przywracających ograniczenia, jeśli chodzi o możliwość funkcjonowania i reaktywowania w Polsce przedwojennych przedsiębiorstw?

4. Jakie było stanowisko Ministerstwa Finansów, Ministerstwa Gospodarki, ministra spraw wewnętrznych i administracji, ministra spraw zagranicznych, ministra skarbu państwa oraz ministra sprawiedliwości wobec projektu ustawy o KRS w 2010 r., gdy przywrócono ograniczenia, jeśli chodzi o możliwość funkcjonowania i reaktywowania przedwojennych przedsiębiorstw podczas uzgodnień międzyresortowych oraz konferencji uzgodnieniowych?

5. W jakim ministerstwie, przez kogo oraz z czyjej inicjatywy w 2000 r. zostały usunięte zmiany, które ograniczały możliwość funkcjonowania przedwojennych przedsiębiorstw na podstawie wpisu do RHB do określonego przedziału czasowego?

6. Jakie było znaczenie usuniętych wówczas ww. zapisów?

Z poważaniem

Posłowie Zbigniew Kozak  
i Leonard Krasulski

Warszawa, dnia 1 kwietnia 2011 r.

**Interpelacja**  
(nr 22080)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie prywatyzacji Kieleckiego Przedsiębiorstwa Nasiennego Centrala Nasienna w Kielcach sp. z o.o.**

Szanowny Panie Ministrze! Ministerstwo Skarbu Państwa już dwukrotnie bezskutecznie zapraszało inwestorów do wzięcia udziału w aukcji w sprawie

nabycia udziałów spółki Kieleckiego Przedsiębiorstwa Nasiennego Centrala Nasienna w Kielcach sp. z o.o. Termin pierwszej aukcji wyznaczony był na 22 grudnia 2010 r. Aukcja nie odbyła się z uwagi na brak zainteresowania inwestorów. Kolejną aukcję minister skarbu państwa ogłosił na 20 kwietnia 2011 r., którą odwołał z tego samego powodu co poprzednio. Konsekwentnie w dniu 28 marca 2011 r. minister skarbu państwa zaprosił inwestorów ponownie do aukcji, której termin wyznaczył na 20 kwietnia 2011 r.

Dotychczasowy przebieg procesu prywatyzacji wyraźnie potwierdza brak zainteresowania spółką ze strony inwestorów. Ta sytuacja źle wróży dla tej firmy. Gdyż upór ministra skarbu państwa i trwanie w zamiarze prywatyzacji spółki mimo dotychczasowych doświadczeń doprowadzi do sprzedaży tej ważnej dla świętokrzyskich rolników firmy za przysłowiową złotówkę. Ponadto dotychczasowy przebieg procesu prywatyzacyjnego rodzi obawę, że przyszły właściciel spółki zmieni jej profil. Rolnicy są zaniepokojeni o przyszłość centrali i lękają się, że ze świętokrzyskiego rynku zniknie firma oferująca im względnie tanie, czyste genetycznie, w większości pochodzące od polskich producentów materiały siewne.

Na rynku rolnym woj. świętokrzyskiego centrala stanowi bardzo ważny, dobrze zorganizowany podmiot, zarówno dla producentów materiałów siewnych, jak również dla rolników poszukujących dobrego, czystego, pewnego i taniego materiału siewnego. Głównymi dostawcami towarów do centrali są producenci i wytwórcy krajowi. Centrala ma dobrze zorganizowaną własną sieć handlową zlokalizowaną w południowej części woj. świętokrzyskiego, tj. w rejonach o większych możliwościach zbytu towarów. Spółka specjalizuje się w kontraktacji i skupie kwalifikowanego materiału siewnego, głównie nasion motylkowych grubo- i drobnonasiennych, na które rośnie zapotrzebowanie wśród rozwijających się w naszym terenie gospodarstw ekologicznych.

Rolników niepokoi fakt, że już i tak bardzo drogi materiał siewny po sprywatyzowaniu centrali będzie jeszcze droższy. W prywatyzacji centrali dostrzegają niebezpieczeństwo wzrostu cen materiałów siewnych. W rozmowach przypominają szokowy wzrost cen cukru, jaki nastąpił po prywatyzacji cukrowni.

Biorąc pod uwagę wyżej opisaną sytuację, zwracam się do Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy wobec już dwukrotnego braku zainteresowania inwestorów nabyciem udziałów spółki wystąpi Pan Minister do ministra skarbu państwa o odstąpienie od prywatyzacji na siłę Kieleckiego Przedsiębiorstwa Nasiennego Centrala Nasienna w Kielcach sp. z o.o.?

2. Jakie podjął Pan Minister działania w celu zagwarantowania rolnikom woj. świętokrzyskiego, aby w sprywatyzowanej centrali był w obrocie dobry, czysty, pewny i tani materiał siewny, pochodzący głównie od producentów i wytwórców krajowych?

3. Jakie gwarancje mają świętokrzyscy rolnicy, że nowy właściciel nie zmieni profilu działalności centrali?

Wnoszę również o poinformowanie mnie o podjętych przez Pana Ministra decyzjach w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Zuba

Warszawa, dnia 1 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22080)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie prywatyzacji Kieleckiego  
Przedsiębiorstwa Nasiennego Centrala  
Nasienna w Kielcach sp. z o.o.**

Szanowny Panie Ministrze! Ministerstwo Skarbu Państwa już dwukrotnie bezskutecznie zapraszało inwestorów do wzięcia udziału w aukcji w sprawie nabycia udziałów spółki Kieleckiego Przedsiębiorstwa Nasiennego Centrala Nasienna w Kielcach sp. z o.o. Termin pierwszej aukcji wyznaczony był na 22 grudnia 2010 r. Aukcja nie odbyła się z uwagi na brak zainteresowania inwestorów. Kolejną aukcję minister skarbu państwa ogłosił na 20 kwietnia 2011 r., którą odwołał z tego samego powodu co poprzednio. Konsekwentnie w dniu 28 marca 2011 r. minister skarbu państwa zaprosił inwestorów ponownie do aukcji, której termin wyznaczył na 20 kwietnia 2011 r.

Dotychczasowy przebieg procesu prywatyzacji wyraźnie potwierdza brak zainteresowania spółką ze strony inwestorów. Ta sytuacja źle wróży dla tej firmy, gdyż upór ministra skarbu państwa i trwanie w zamiarze prywatyzacji spółki mimo dotychczasowych doświadczeń doprowadzi do sprzedaży tej ważnej dla świętokrzyskich rolników firmy za przysłowiową złotówkę. Ponadto dotychczasowy przebieg procesu prywatyzacyjnego rodzi obawę, że przyszły właściciel spółki zmieni jej profil. Rolnicy są zaniepokojeni o przyszłość centrali i lękają się, że ze świętokrzyskiego rynku zniknie firma oferująca im względnie tanie, czyste genetycznie, w większości pochodzące od polskich producentów materiały siewne.

Na rynku rolnym woj. świętokrzyskiego cCentrala stanowi bardzo ważny, dobrze zorganizowany podmiot, zarówno dla producentów materiałów siewnych, jak również dla rolników poszukujących dobrego, czystego, pewnego i taniego materiału siewnego. Głównymi dostawcami towarów do centrali są producenci i wytwórcy krajowi. Centrala ma dobrze zorganizowaną własną sieć handlową zlokalizowaną w południowej części woj. świętokrzyskiego, tj. w rejonach o większych możliwościach zbytu towarów. Spółka specjalizuje się w kontraktacji i skupie kwa-

lifikowanego materiału siewnego, głównie nasion motylkowych grubo- i drobnonasiennych, na które rośnie zapotrzebowanie wśród rozwijających się w naszym terenie gospodarstw ekologicznych.

Rolników niepokoi fakt, że już i tak bardzo drogi materiał siewny po sprywatyzowaniu centrali będzie jeszcze droższy. W prywatyzacji centrali dostrzegają niebezpieczeństwo wzrostu cen materiałów siewnych. W rozmowach przypominają szokowy wzrost cen cukru, jaki nastąpił po prywatyzacji cukrowni.

Biorąc pod uwagę wyżej opisaną sytuację, zwracam się do Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy wobec już dwukrotnego braku zainteresowania inwestorów nabyciem udziałów spółki odstąpi Pan Minister od prywatyzowania na siłę Kieleckiego Przedsiębiorstwa Nasiennego Centrala Nasienna w Kielcach sp. z o.o.?

2. Czy nie obawia się Pan Minister, że uzyskany zysk z prywatyzacji w postaci mało znaczącej kwoty w budżecie państwa nie pokryje strat, jakie poniosą poprzez prywatyzację spółki rolnicy woj. świętokrzyskiego, zarówno ci będący dostawcami materiału siewnego do centrali, jak i zaopatrujący się w centrali?

3. Jakie gwarancje zapewnia Pan świętokrzyskim rolnikom, że nowy właściciel nie zmieni profilu działalności centrali?

Wnoszę również o poinformowanie mnie o podjętych przez Pana Ministra decyzjach w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Zuba

Warszawa, dnia 1 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22081)

do ministra sportu i turystyki

**w sprawie regulacji prawnych dotyczących turystyki wodnej, w tym kwestii osób uprawnionych do prowadzenia szkoleń w tym zakresie**

Szanowny Panie Ministrze! Ustawa z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie wprowadza w art. 67 zmiany do ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej poprzez dodanie art. 37a i 37b. Regulują one kwestie związane z uprawianiem turystyki wodnej, w tym sprawy związane z osobami uprawnionymi do prowadzenia szkoleń w tym zakresie. Jednak wydane do tej ustawy rozporządzenia nie uwzględniają instruktorów turystyki wodnej.

W stanowisku Polskiego Związku Żeglarskiego i Polskiego Związku Motorowodnego i Narciarstwa Wodnego do rozporządzenia ministra sportu i turystyki w sprawie szczegółowych warunków uzyskiwa-

nia kwalifikacji zawodowych w sporcie, które zostało przedłożone także Panu Ministrowi, czytamy: Turystyka wodna jest sportem masowym, stąd zapotrzebowanie środowiska na instruktorów turystyki wodnej jest dużo większe niż na instruktorów sportu wyczynowego, i dlatego w żeglarskim mamy 7000 instruktorów PZZ szkolących na uprawnienia w dziedzinie turystyki wodnej i zaledwie 134 instruktorów sportu wyczynowego, podobne w PZMWiNW: 1500 instruktorów PZMWiNW szkolących na uprawnienia w dziedzinie turystyki wodnej i zaledwie 128 instruktorów sportu. W ciągu ostatnich 4 lat (tj. od czasu wydania ostatniego rozporządzenia o uprawianiu żeglarskiego) 43 tys. osób zostało przeszkolonych i uzyskało patenty żeglarskie, a 65 tys. patenty motorowodne. Nieuznanie instruktorów PZZ i PZMWiNW w nowym rozporządzeniu całkowicie załame szkolenia na uprawnienia żeglarskie i motorowodne w Polsce.

Ustawa z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie weszła w życie 16 października 2010 r. Wydane do tej pory rozporządzenia nie rozwiązują kwestii podnoszonej przez Polski Związek Żeglarski i Polski Związek Motorowodny i Narciarstwa Wodnego.

Wobec powyższego proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy rozporządzenie z dnia 18 lutego 2011 r. zdaniem Pana Ministra w pełni reguluje zagadnienia związane z warunkami uzyskiwania kwalifikacji zawodowych w sporcie?

2. W jakim stopniu odniesiono się do stanowiska Polskiego Związku Żeglarskiego i Polskiego Związku Motorowodnego i Narciarstwa Wodnego podczas prac nad treścią rozporządzeń wykonawczych do ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie w zakresie turystyki wodnej?

3. Dlaczego w treści rozporządzenia nie ujęto pojęcia turystyki wodnej?

4. Czy trwają prace nad doprecyzowaniem zapisów ustawy o sporcie, które nie zostały dookreślone w treści wydanych rozporządzeń? Jeżeli tak, to proszę o ich przedstawienie.

Z poważaniem

Poseł Beata Szydło

Warszawa, dnia 1 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22082)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie trybu wręczenia powołania i odwołania prezesa Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w styczniu 2008 r.**

Szanowny Panie Ministrze! Art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 29 grudnia 1993 r. o utworzeniu Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (Dz. U. z

2005 r. Nr 31, poz. 264, ze zm.) stanowi, przez kogo jest powoływany i odwoływany prezes Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa. Powołał Pan w dniu 22 stycznia 2008 r. od 23 stycznia 2008 r. na prezesa Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa pana D. W., a ów potwierdził odbiór nominacji w dniu 22 stycznia 2008 r. Dymisję ze stanowiska prezesa Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa wręczono panu L. D. w dniu 23 stycznia 2008 r. o godz. 15.20. Ponieważ ust. 2 art. 5 przywołanej ustawy określa, kto kieruje agencją i kto ją reprezentuje na zewnątrz, to moje wątpliwości w tym względzie wzbudził fakt, czy pan L. D., prezes ARiMR reprezentujący agencję w dniu 23 stycznia 2008 r. podczas pracy senackiej Komisji Rolnictwa i Ochrony Środowiska, był umocowany do tej czynności, lub czy też pan D. W., prezes ARiMR podejmujący decyzje personalne w dniu 23 stycznia 2008 r., był upoważniony do tych działań.

Panie Ministrze! Jaki jest tryb powoływania prezesa Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa i czy ustawa dopuszcza sprawowanie tej funkcji kolegiąlnie?

Który z dwóch prezesów ARiMR w dniu 23 stycznia 2008 r. do godz. 15.20 reprezentował na zewnątrz i kierował Agencją Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa?

Kiedy i jakie działania zamierza Pan podjąć w tej sprawie?

Poseł Krzysztof Jurgiel

Warszawa, dnia 1 kwietnia 2011 r.

### Interpelacja (nr 22083)

do ministra pracy i polityki społecznej

#### **w sprawie znaczących ograniczeń systemu wsparcia finansowego dla rzemieślników zatrudniających pracowników młodocianych w celu nauki zawodu**

Do mojego biura poselskiego zwrócili się przedstawiciele Cechu Rzemieślników i Przedsiębiorców w sprawie bardzo znacznych ograniczeń systemu wsparcia finansowego pracodawców w postaci refundacji kosztów wynagrodzenia i składek ubezpieczeniowych od tych wynagrodzeń dla rzemieślników zatrudniających pracowników młodocianych w celu nauki zawodu. Środki na ten cel przekazywane są przedsiębiorcom za pośrednictwem ochotniczych hufców pracy, które po otrzymaniu wniosków wydają decyzję co do finansowania kosztów wynagrodzeń i składek dla poszczególnych uczniów.

Obecnie dotacje na ten cel zostały zmniejszone o 50% w stosunku do roku ubiegłego, co skutkuje tym, że OHP wystarcza pieniędzy zaledwie na realizowa-

nie umów wcześniej zawartych – nie wydawano pozytywnych decyzji w roku bieżącym. Mimo to część pracodawców (wzorem lat ubiegłych) zawarła z uczniami nowe umowy, licząc na to, że aczkolwiek z opóźnieniem, ale środki zostaną jednak przyznane. Ponieważ tak się nie stało, jest bardzo prawdopodobne, że z przyczyn ekonomicznych pracodawcy będą zmuszeni umowy te wypowiedzieć ze szkodą przede wszystkim dla uczniów.

Przedstawiciele rzemiosła podkreślają, że nauka zawodu u pracodawcy jest najmniej obciążającą finansowo budżet państwa formą kształcenia zawodowego. To pracodawca ponosi koszt utworzenia stanowiska pracy dla ucznia oraz koszt surowców koniecznych do nauki w realnych warunkach pracy, koszt amortyzacji maszyn i urządzeń, a także zużywających się narzędzi, odzieży roboczej, ochronnej itp. Pracodawca nie otrzymuje również z budżetu państwa wynagrodzenia za pracę w charakterze instruktora praktycznej nauki zawodu.

Należy zgodzić się z opinią środowiska rzemieślniczego, że znaczące ograniczenie liczby młodych ludzi uczących się zawodu spowodowane brakiem środków finansowych będzie miało w przyszłości ujemne skutki dla gospodarki państwa. Będziemy bowiem mieli mniej przygotowanych merytorycznie i praktycznie pracowników, a ci bez zawodu zasilą liczną przecież grupę bezrobotnych pobierających zasiłki z kasy państwowej.

Proszę zatem Panią Minister o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Czy Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej widzi możliwości przywrócenia środków finansowych przeznaczonych na refundację kosztów wynagrodzeń i składek ubezpieczeniowych dla pracowników młodocianych uczących się zawodu?

2. Jakie inne działania wspierające pracodawców rzemieślników w tym zakresie zamierza wprowadzić Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Witaszczyk

Radomsko, dnia 23 marca 2011 r.

### Interpelacja (nr 22084)

do ministra finansów

#### **w sprawie pozyskanych z UE środków finansowych i zapłaconych składek**

Na spotkaniach z wyborcami oraz pełniąc dyżury w biurach poselskich spotykam się często z pytaniami dotyczącymi pozyskanych z Unii Europejskiej

środków finansowych (od chwili przystąpienia Polski do Unii) w kontekście zapłaconych w tym czasie składek członkowskich.

Jest sprawą oczywistą, że członkostwo Polski w Unii Europejskiej otworzyło przed naszym krajem wielkie możliwości – przede wszystkim inwestycyjne – związane m.in. ze wsparciem finansowym płynącym z Unii. Efekty tego widoczne są zarówno we wskaźnikach finansowych, jak i w codziennym życiu Polaków.

Jako kraj członkowski mamy także obowiązki – również finansowe – z tego faktu wynikające. Ponieważ ciągle jeszcze nie wszyscy zdają sobie sprawę z ewidentnych korzyści, jakie niesie ze sobą nasza przynależność do Unii Europejskiej (czego dowodem są pytania i wątpliwości przedstawiane mi na spotkaniach z wyborcami), konieczne jest dalsze skuteczne przekazywanie informacji dotyczących środków unijnych w kontekście bezsprzecznych korzyści dla Polski.

Proszę zatem Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na pytanie: Ile środków finansowych pozyskałiśmy z Unii Europejskiej od czasu przystąpienia Polski do Unii, a ile przekazaliśmy do Unii w formie składek członkowskich i ewentualnie innych opłat? Proszę o przekazanie tych danych na dzień 31 grudnia 2010 r.

Z poważaniem

Poseł Stanisław Witaszczyk

Radomsko, dnia 28 marca 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22085)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie niekorzystnych  
dla Skarbu Państwa skutków finansowych,  
które wynikają z niewłaściwego sposobu  
ustalania wartości odszkodowania  
za wywłaszczone nieruchomości**

Szanowny Panie Premierze! Ze względu na obszar problemowy, którego dotyczy niniejsza interpelacja, zwracam się bezpośrednio do Pana Premiera, gdyż znaczenie zaprezentowanych poniżej kwestii ma kolosalne znaczenie dla całej sfery finansów publicznych i leży nie tylko w kompetencji ministra finansów, lecz całego rządu Rzeczypospolitej Polskiej.

W wystąpieniu pokontrolnym z 2 stycznia 2008 r. przesłanym Panu Premierowi po kontroli przeprowadzonej przez Najwyższą Izbę Kontroli w Ministerstwie Budownictwa (obecnie Ministerstwo Infrastruktury), której przedmiotem było dokonanie oceny prawidłowości postępowania urzędników ww. mini-

sterstwa w sprawach związanych z ustalaniem odszkodowań za wywłaszczone na rzecz Skarbu Państwa nieruchomości, NIK wniosowała o podjęcie działań w celu opracowania i przedłożenia Sejmowi RP projektu zmian ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2004 r. Nr 261, poz. 2603, ze zm.) w zakresie brzmienia przepisu art. 130 ust. 1, zapewniającego należytą ochronę interesów Skarbu Państwa.

Obowiązująca od 14 lutego 2000 r. do 21 września 2004 r. treść art. 130 ust. 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami: wysokość odszkodowania ustala się według stanu i wartości wywłaszczonej nieruchomości w dniu wydania decyzji o wywłaszczeniu, zabezpieczała w pełni interesy Skarbu Państwa, jednakże w wyniku uchwalenia w dniu 28 listopada 2003 r. ustawy o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2004 r. Nr 141, poz. 1492) wprowadzono obecną treść art. 130 ust. 1, pozostawiając bez zmiany zdanie pierwsze (Wysokość odszkodowania ustala się według stanu i wartości wywłaszczonej nieruchomości w dniu wydania decyzji o wywłaszczeniu), ale dodając mające ogromne znaczenie zdanie drugie w brzmieniu: W przypadku gdy starosta, wykonujący zadanie z zakresu administracji rządowej, wydaje odrębną decyzję o odszkodowaniu, wysokość odszkodowania ustala się według stanu nieruchomości w dniu pozbawienia lub ograniczenia praw, a w przypadkach, o których mowa w art. 98 ust. 3 i art. 106 ust. 1, według stanu odpowiednio w dniu wydania decyzji o podziale lub podjęcia uchwały o przystąpieniu do scalenia i podziału oraz jej wartości w dniu wydania decyzji o odszkodowaniu.

Stosowanie zdania drugiego ust. 1 art. 130 ustawy o gospodarce nieruchomościami przy wycenie nieruchomości (czyli ustalanie wysokości odszkodowania według wartości nieruchomości z dnia wydania decyzji o odszkodowaniu) powoduje, iż wypłacane odszkodowania są kilkadziesiąt, a nawet kilkaset razy wyższe od tych wypłacanych, gdy stosowane jest zdanie pierwsze powyższego przepisu (vide ustalenia kontroli NIK w Urzędzie Miasta Gdyni i Pomorskim Urzędzie Wojewódzkim).

Proces legislacyjny, w ramach którego wprowadzono obecne – niekorzystne z punktu widzenia interesów Skarbu Państwa i stanowiące, tak w mojej, jak i Najwyższej Izby Kontroli ocenie, zagrożenie dla finansów publicznych – brzmienie art. 130 ust. 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami, był przeprowadzony w sposób nierzetelny. Nie sporządzono bowiem w ogóle analizy skutków finansowych jego wprowadzenia, do czego obliguje art. 118 Konstytucji RP, ponadto w jego trakcie nie uzasadniono w ogóle ratio legis zmiany dotychczasowych przepisów. Prof. J. S. (ekspert sejmowy) ograniczył się jedynie do stwierdzenia: przepis potrzebny. Ta niezwykle oszczędna argumentacja każe nasuwać poważne wątpliwości co do rzeczywistych intencji osób odpowiedzialnych za powyższą nowelizację.



Kontrola NIK jednoznacznie wykazała, iż ww. zmiana brzmienia art. 130 ust. 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami poskutkowała poważnym zagrożeniem dla finansów publicznych z powodu nasilającego się zjawiska unieważniania decyzji wywłaszczeniowych w części dotyczącej odszkodowania. Doświadczenie wskazuje, że praktycznie wszystkie decyzje wydane przez ministra infrastruktury w postępowaniu administracyjnym prowadzonym w trybie nadzoru o stwierdzenie nieważności ostatecznej decyzji administracyjnej stwierdzają nieważność decyzji wydanych na podstawie przepisów ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczenia nieruchomości (Dz. U. z 1961 r. Nr 18, poz. 94, ze zm.) w części dotyczącej przyznania i ustalenia wysokości odszkodowania za wywłączoną nieruchomość.

Zgodnie z art. 21 ww. ustawy (od połowy lat 70. po zmianie numeracji art. 22) odszkodowanie za wywłączoną nieruchomość powinno być ustalone na podstawie rozprawy administracyjnej po wysłuchaniu opinii biegłych. Kwestia obecności biegłych na rozprawie ma tutaj szczególne znaczenie, a orzekanie w ww. sprawach ministra infrastruktury może budzić poważne wątpliwości, gdyż w latach 60. i 70. powszechną praktyką było, iż biegli przygotowywali swoje operaty, jednak w rozprawach nie brali udziału. Było to uzasadnione funkcjonowaniem stawek urzędowych za wywłaszczone nieruchomości i obecność biegłego na rozprawie nic nie mogła wnieść – w operacie biegły musiał zastosować takie, a nie inne stawki urzędowe (vide ustalenia kontroli w UM Gdyni dotyczące wypłacenia odszkodowania w kwocie 1 767 699 zł).

Obecnie, jak już wspomniałem, Ministerstwo Infrastruktury stoi na stanowisku, że nieobecność biegłego na rozprawie administracyjnej jest rażącym naruszeniem prawa i masowo uchyla decyzje wywłaszczeniowe w części dotyczącej odszkodowania sprzed kilkudziesięciu lat, a zatem te sprawy nie trafiają do sądu. Tak więc po usunięciu z obrotu prawnego starej decyzji wywłaszczeniowej w części odszkodowawczej dawni właściciele bądź ich spadkobiercy dostają obecnie odszkodowanie niejako po raz drugi, ale już według cen dzisiejszych. Najpierw muszą oczywiście zwrócić zwaloryzowane odszkodowanie, lecz stosowane wskaźniki waloryzacyjne są niezwykle niekorzystne dla Skarbu Państwa. Ogromne połacie miast zostały wywłaszczone w latach 60., 70. i 80. pod budownictwo mieszkaniowe – zgodnie z wówczas obowiązującym prawem, a cele wywłaszczenia zostały następnie zrealizowane. Te grunty, które miały wówczas często przeznaczenie rolne i leżały na peryferiach miast, dzisiaj leżą w ich centrach. To przecież za publiczne pieniądze te tereny zostały zurbanizowane.

Tolerowanie obecnej sytuacji wytworzyło legalny rynek usług polegających na wynajdywaniu przez pośredników decyzji wywłaszczeniowych i wyszuki-

waniu spadkobierców byłych właścicieli nieruchomości. Jak już wspomniałem, w wyniku prowadzonych postępowań administracyjnych nie są kwestionowane decyzje w zakresie wywłaszczenia, a wyłącznie odszkodowania.

Warto poruszyć jeszcze jedną kwestię. Powszechne przyjmowanie przez urzędników Ministerstwa Infrastruktury zasady, w myśl której odszkodowanie za zgodnie z prawem wywłączoną w latach 1945–1989 nieruchomość ustala się według wartości, którą ta nieruchomość ma po kilkudziesięciu latach (tj. obecnie), narusza konstytucyjną zasadę ochrony własności. Właścicielem nieruchomości od momentu wywłaszczenia jest przecież Skarb Państwa bądź jednostka samorządu terytorialnego, i to Skarb Państwa (bądź jednostka samorządu terytorialnego), a nie poprzedni właściciel, winien być zgodnie z art. 140 Kodeksu cywilnego beneficjentem wzrostu wartości wywłaszczonej nieruchomości.

Kwestie wypłacania przez Polskę odszkodowań miały być kompleksowo uregulowane w ustawie reprivatyzacyjnej, nad którą prace zostały w ostatnim czasie przerwane. W trakcie publicznych debat nigdy nie mówiono o pełnym zadośćuczynieniu, a jedynie o kilkudziesięcioprocentowym. Np. reprezentujący osoby wywłaszczone, mecenas R. N. w rozmowie z D. F., opublikowanej w dzienniku „Rzeczpospolita” 2 czerwca 2008 r. w artykule „Brak ustawy reprivatyzacyjnej może drogo kosztować” stwierdził, iż 50-procentowe zadośćuczynienie rozłożone na raty satysfakcjonowałoby jego klientów. Tymczasem mamy w Polsce przepisy, zgodnie z którymi otrzymanie pełnego odszkodowania, i to niejako po raz drugi, nie nastręcza problemu. Prawdziwymi beneficjentami tych przepisów (jak wspomniałem wprowadzonych w sposób absolutnie niejasny) są jednak nie osoby wywłaszczone bądź ich spadkobiercy, lecz różnego rodzaju pośrednicy (vide ustalenia kontroli w UM Gdyni – firma Dart DG Staszak Kełpiński sp. j. z Gdańska).

Wydaje się, iż należałoby jak najszybciej spowodować wdrożenie ścieżki legislacyjnej w kierunku zmiany art. 130 ustawy o gospodarce nieruchomościami i powrócić do poprzednich rozwiązań prawnych polegających na ustaleniu odszkodowania na dzień wydania decyzji o wywłaszczeniu, a nie na dzień wydania decyzji o odszkodowaniu za wywłączoną nieruchomość (tak jak wniosowała NIK po kontroli w Ministerstwie Budownictwa).

W związku z powyższym zwracam się do Pana Premiera z prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie były – w okresie od 22 września 2004 r. do 22 marca 2011 r. – dla Skarbu Państwa skutki finansowe zmiany sposobu ustalania wartości odszkodowania za wywłączoną nieruchomość w konsekwencji wejścia w życie w dniu 22 września 2004 r. znowelizowanego w 2003 r. brzmienia art. 130 ust. 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami?

2. Z jakich powodów – odstępując od prac nad ustawą reprivatyzacyjną – nie podjęto działań, by zmienić brzmienie art. 130 ust. 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami, umożliwiającego osobom wywłaszczonej bądź ich spadkobiercom uzyskanie 100% odszkodowania, i to bez długotrwałego postępowania sądowego, a jedynie na podstawie decyzji Ministra Infrastruktury?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Marek Opiola

Płońsk, dnia 28 marca 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22086)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie działań rządu zmierzających do ustalenia przyczyn i okoliczności katastrofy samolotu TU-154M w dniu 10 kwietnia 2010 r. pod Smoleńskiem**

Szanowny Panie Premierze! Po katastrofie wojaskowego samolotu TU-154M w dniu 10 kwietnia 2010 r. strona polska zawarła umowę międzynarodową z Federacją Rosyjską dotyczącą prowadzenia postępowania wyjaśniającego przyczyny i okoliczności wypadku podług Konwencji o międzynarodowym lotnictwie cywilnym, sporządzonej w Chicago dnia 7 grudnia 1944 r. (Dz. U. z 1959 r. Nr 35, poz. 212 i 214, z późn. zm.), zwanej konwencją chicagowską.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na pytania:

1. Kto imiennie, kiedy, gdzie i w jakiej formie zawarł w imieniu Polski umowę z Federacją Rosyjską o stosowaniu konwencji chicagowskiej do procesu wyjaśniania katastrofy TU-154M z dnia 10 kwietnia 2010 r.?

2. Czy umowa została poddana procedurze określonej w art. 6 ustawy z dnia 14 kwietnia 2000 r. o umowach międzynarodowych?

3. Jeśli przedmiotowa umowa została poddana procedurze określonej w art. 6 ustawy o umowach międzynarodowych, to kiedy?

4. Jeśli przedmiotowa umowa nie została poddana procedurze określonej w art. 6 ustawy o umowach międzynarodowych, to na podstawie której konkretnie normy prawnej odstąpiono od obowiązującego ustawowego nakazu?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Marek Opiola

Płońsk, dnia 28 marca 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22087)

do ministra zdrowia

**w sprawie programu terapeutycznego dotyczącego leczenia wirusowego zapalenia wątroby typu B**

Otrzymałam niepokojącą informację o tym, iż 18 lutego br. Pani Minister wydała rozporządzenie w sprawie nowego programu terapeutycznego leczenia WZW typu B, w którym to rozporządzeniu został zawarty zapis ograniczający możliwości zastosowania nowych (bezpieczniejszych) leków przeciwwirusowych, skierowanych do wąskiej grupy pacjentów chorych na WZW typu B, tzw. HBeAg+. W tej perspektywie tylko 20% chorych nieleczonych będzie mogło skorzystać z tej drogi leczenia, natomiast pozostali chorzy i 80% nowo wykrytych przypadków będzie leczonych starym lekiem – lamiwudyną. Tymczasem wg. opinii moich korespondentów lamiwudyna powoduje mutację wirusa HBV oraz w dłuższej perspektywie czasu jest, ich zdaniem, lekiem nieskutecznym i dodatkowo komplikuje dalszą terapię, obniżając skuteczność kolejnych leków, przez co naraża chorych na śmiertelny rozwój różnych chorób, w tym raka wątroby. Dlatego też w świetle powyższego większość krajów europejskich, w tym Bułgaria i Rumunia, już nie stosują tego leku.

W maju Europejska Agencja Leków (EMA) podjęła decyzję o zmianie charakterystyki tego leku (nazwa handlowa Zeffix) i w chwili obecnej zawiera on następujący zapis: jako, że wirus zapalenia wątroby typu B może uodpornić się na preparat Zeffix, lekarz powinien rozważyć przepisanie preparatu Zeffix tylko wówczas, gdy nie można zastosować innych opcji leczenia, które raczej nie prowadzą do wystąpienia odporności na lek. Przy czym w rozporządzeniu znajduje się zapis o tym, iż lamiwudyna ma być stosowana w pierwszej linii leczenia u zdecydowanej większości pacjentów.

Ekspertsi podkreślają, że pacjenci z grupy HBeAg-odnoszą największe korzyści od razu po zastosowaniu nowych, skuteczniejszych leków. Ponadto skazywanie chorych z grupy HBeAg (zakażonych od wielu lat, ze zmianami włóknienia wątroby) na stosowanie lamiwudyny może wywołać mutację wirusa i utrudnić dalszą terapię.

Ponadto nadal nie uwzględniono tenofowiru. Jest on jedynie lekiem z wyboru u chorych, u których wystąpiła już odporność na lamiwudynę. Natomiast refundowane są dwa leki o mniejszej skuteczności, których cena jest zbliżona do tenofowiru. U chorych, u których pojawiła się odporność na lamiwudynę, a są w zaawansowanym stadium choroby (marskość wątroby) zastosowanie tenofowiru w leczeniu tych pacjentów ratuje im życie.

Ograniczenie stosowania nowszych leków, które jest zapisane w programie terapeutycznym, spowoduje przeniesienie kosztów zakupu leków na pacjentów.

Ekspertcy są zgodni co do jednego: jeśli nie podejmiemy skutecznych działań zapewniających chorym na WZW typu B skuteczne leczenie, to w przyszłości przyjdzie nam się zmierzyć z licznymi i bardzo poważnymi konsekwencjami zakażenia HBV u większości pacjentów w postaci marskości wątroby oraz raka wątroby. A prowadzona profilaktyka prowadzona od ponad 15 lat przeciwko WZW typu B w styczności z dużą ilością zmutowanego i odpornego wirusa okaże się nieskuteczną.

Szanowna Pani Minister! W świetle powyższych argumentów zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Jakie były podstawy naukowe ograniczenia grupy pacjentów, którzy mogą otrzymać w pierwszej linii leczenia nowe leki (entekwir, adefowir) do grupy chorych HBeAg+?

2. Dlaczego program terapeutyczny leczenia WZW typu B rekomenduje zastosowanie leku lamiwudyna w pierwszej linii leczenia mimo wprowadzonych z zalecenia EMA zmian w charakterze tego leku, ograniczających takie zastosowanie tylko do wyjątkowych przypadków?

3. Czy możliwe jest wprowadzenie zmian do programu terapeutycznego leczenia WZW typu B polegających na usunięciu w części: Kryteria kwalifikacji zapisu z punktu 6.1: U pacjentów HBeAg- leczenie należy rozpocząć od lamiwudyny, a u osób HBeAg+ leczenie należy rozpocząć od innego analogu nukleozydowego lub nukleotydowego stosowania w monoterapii, i pozostawienie tym samym lekarzom decyzji o wyborze odpowiedniej terapii?

4. Czy możliwe jest wprowadzenie zmian do programu terapeutycznego leczenia WZW typu B umożliwiającego objęcie leczeniem nowszymi lekami również chorych HBeAg-, którzy rozpoczęli leczenie lamiwudyną przed 1 kwietnia 2011 r.?

5. Dlaczego w programach terapeutycznych pominięto tenfowir – lek o udowodnionej skuteczności zarówno u pacjentów wcześniej nieleczonych, jak i u chorych z opornością na lamiwudynę, podczas gdy w tym ostatnim wskazaniu refundowanie są dwa mniej skuteczne leki o podobnej cenie?

Z poważaniem

Poseł Bożena Sławiak

Sulęcín, dnia 28 marca 2011 r.

## Interpelacja (nr 22088)

do ministra obrony narodowej

### w sprawie likwidacji Komendy 5. Rejonowej Bazy Materiałowej w Nowogrodzie Bobrzańskim

W związku z informacją przekazaną przez przedstawicieli władz samorządowych Nowogrodu Bobrzańskiego oraz pracowników cywilnych 5. Rejonowej Bazy Materiałowej w Nowogrodzie Bobrzańskim kieruję do Pana Ministra zapytanie, czy restrukturyzacja struktur logistycznych w tym rejonie jest działaniem racjonalnym.

Wojskowy oddział gospodarczy ma powstać w Krośnie Odrzańskim przy jednoczesnej likwidacji Komendy 5. Rejonowej Bazy Materiałowej w Nowogrodzie Bobrzańskim. Samorząd Nowogrodu Bobrzańskiego i pracownicy 5. Rejonowej Bazy Materiałowej twierdzą, że taka decyzja jest nieracjonalna i niezasadna ekonomicznie. Argumenty, które popierają ich tezę, to:

1. Utworzenie WOG-u w Nowogrodzie Bobrzańskim przy wykorzystaniu już istniejącej infrastruktury poniesie za sobą mniejsze nakłady finansowe, podczas gdy na terenie Krosna Odrzańskiego należałoby stworzyć całą infrastrukturę od podstaw, co w znaczący sposób podniosłoby koszty inwestycji.

2. Na terenie Komendy 5. Rejonowej Bazy Materiałowej istnieje dobrze zorganizowana sieć teleinformatyczna, a obsługa tej sieci posiada odpowiednie wykształcenie oraz bogate doświadczenie w obsłudze systemu SIGMAT-RBM zbudowanego w oparciu o system R/3 firmy SAP. W ostatnich latach przeznaczono na uruchomienie i działalność bieżącą SI SIGMAT w komendzie 5 RBM kwotę w wysokości 2,19 mln zł. Podobne lub większe nakłady będą musiały być poniesione w przypadku modernizacji, adaptacji oraz wyposażenia obiektów w Krośnie Odrzańskim.

3. W przypadku utworzenia WOG-u w Krośnie Odrzańskim należałoby pozyskać i przeszkolić w zakresie planowania, organizacji i realizacji zaopatrzenia jednostek wojskowych w rejonie nowy personel. Takiej konieczności nie ma w przypadku umiejscowienia WOG-u na terenie Nowogrodu Bobrzańskiego, gdzie przeszkolona już kadra posiada bogate umiejętności i doświadczenie.

4. Kolejnym atutem dla lokalizacji WOG-u w Nowogrodzie Bobrzańskim w komendzie 5. RBM jest jej położenie z dala od zabudowań cywilnych, co ułatwia organizację i bezpieczeństwo takich obiektów jak np. magazyn środków bojowych. Ponadto w ostatnich latach przeznaczono znaczne środki finansowe na organizację ochrony obiektów, zwłaszcza na fizyczne zabezpieczenie jednostki. W przypadku utworzenia WOG-u w Krośnie Odrzańskim systemy ochrony i zabezpieczenia muszą być tworzone od podstaw, zwiększając koszty inwestycji. Dodatkowo tereny wy-

znaczone pod budowę WOG-u są położone blisko obiektów cywilnych, co spowoduje utrudnienia w organizacji życia lokalnej społeczności i zwiększy zagrożenia.

5. Na decyzję powinny też wpłynąć koszty związane z uiszczeniem podatków w postaci podatku od nieruchomości oraz podatku gruntowego:

a) dla Nowogrodu Bobrzańskiego kwoty te wynoszą odpowiednio 6,50 zł za m<sup>2</sup> i 0,14 zł;

b) dla Krosna Odrzańskiego 6,64 zł za m<sup>2</sup> i 0,37 zł

W tej perspektywie nakłady finansowe, jakie trzeba będzie ponieść, wydają się niewielkie, ale biorąc pod uwagę ilość budynków oraz powierzchnię WOG-u, mniejsze koszty użytkowania wskazują jednoznacznie na lokalizację WOG-u w Nowogrodzie Bobrzańskim.

6. Likwidacja jednostki w Nowogrodzie Bobrzańskim pociągnie za sobą koszty ekonomiczne i społeczne. Ministerstwo Obrony Narodowej będzie musiało wypłacić ok. 862 tys. zł na odprawy dla zwalnianych pracowników. Pracę straci 130 osób, co w znaczący sposób wpłynie na sytuację mikroekonomiczną Nowogrodu Bobrzańskiego i okolic. Warto zaznaczyć, że wśród osób zatrudnionych w Komendzie 5. RBM ponad 40% to osoby w wieku 50 lat i więcej, a tylko 20% stanowią osoby w wieku 40–50 lat. Przy obecnym poziomie bezrobocia w Europie oraz ograniczonych funduszach w Funduszu Pracy te osoby będą praktycznie pozbawione szans na zatrudnienie.

Dodatkowe argumenty to fakt, iż odległość drogowa Nowogrodu Bobrzańskiego i Krosna Odrzańskiego do jednostki wojskowej w Świętoszowie wynosi odpowiednio 45 km i 80 km. Jakość stanu dróg przemawia na korzyść Nowogrodu. Warto też wspomnieć o wyższych kosztach i wydłużonym czasie transportu środków bojowych i zaopatrzenia w przypadku umiejscowienia WOG-u w Krośnie Odrzańskim. W przypadku umiejscowienia WOG-u w Nowogrodzie Bobrzańskim maksymalna długość trasy zaopatrzenia nie wyniesie więcej niż 60 km dla jednostek znajdujących się w Czerwińsku, Zielonej Górze, Świętoszowie, Żaganiu, Sulechowie, Dobrym nad Kwisą.

Przedstawiciele środowiska Nowogrodu Bobrzańskiego twierdzą, że przy planowaniu utworzenia wojskowego oddziału gospodarczego w Krośnie Odrzańskim przy jednoczesnej likwidacji Komendy 5. Rejonowej Bazy Materiałowej w Nowogrodzie nie wzięto pod uwagę wszystkich uwarunkowań, zwłaszcza logistyczno-ekonomicznych oraz społecznych. W dobie kryzysu każda decyzja związana z wydawaniem publicznych pieniędzy powinna być dogłębnie przemyślana i skonsultowana. Przykładem pragmatyczności i racjonalności jest Pomorski Okręg Wojskowy, gdzie na miejsce likwidowanych komend RBM planuje się utworzenie WOG.

Szanowny Panie Ministrze! Wobec powyższego zwracam się do Pana Ministra z następującymi zapytaniami:

1. Czy racjonalną decyzją jest lokowanie wojskowego oddziału gospodarczego w Krośnie Odrzańskim?

2. Jaka argumentacja została przedstawiona na korzyść lokalizacji WOG-u w Krośnie Odrzańskim?

3. Jeżeli WOG powstanie w Krośnie Odrzańskim, to czy przy naborze do tej jednostki pierwszeństwo będzie miał personel likwidowanej Komendy 5. RBM w Nowogrodzie Bobrzańskim?

Z poważaniem

Poseł Bożena Sławiak

Sulęcín, dnia 15 marca 2011 r.

### Interpelacja (nr 22089)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

#### **w sprawie projektu ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem występowaniu skutków powodzi i ich usuwaniem**

Pragnę zwrócić uwagę Pana Ministra na szereg wątpliwości dotyczących planowanych zmian ujętych w projekcie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem występowaniu skutków powodzi i ich usuwaniem. Sekcja Krajowa Pracodawców Gospodarki Wodnej NSZZ „Solidarność” zgłasza uwagi związane ze skutkami ew. wprowadzenia projektowanych zmian wskazując m.in. na:

1) plan reorganizacji struktur gospodarki wodnej polegający na likwidacji administracji odpowiedzialnych za gospodarkę wodną w układzie zlewniowym, czyli Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej i 7 regionalnych zarządów gospodarki wodnej oraz utworzeniu w ich miejsce 16 wojewódzkich zarządów gospodarki wodnej;

2) sprzeczność z dyrektywą nr 2000/60/WE i wynikającym z niej podziałem terytorialnym regionów wodnych w obszarach dorzeczy zaakceptowanym przez Komisję Europejską;

3) kwestionowanie braku skutków finansowych, które ustawa za sobą pociąga (koszty likwidacji 7 regionalnych zarządów gospodarki wodnej i utworzenia w ich miejsce 16 wojewódzkich zarządów gospodarki wodnej);

4) brak uwzględnienia przyczyn powstawania szkód powodziowych wynikających z wieloletnich zaniedbań skutkujących niewystarczającym finansowaniem budowli i urządzeń wodnych służących do ochrony przeciwpowodziowej;

5) brak odniesienia do działań inwestycyjnych umożliwiających budowę obiektów służących ochronie przeciwpowodziowej;

6) ocenę skutków regulacji nieuwzględniającej wpływu projektu ustawy na sferę finansów publicznych, rynek pracy, rozwój regionu;

Mając na uwadze zmiany, jakie pociągnie za sobą wskazany w tytule interpelacji projekt ustawy, i konieczność dokonania starannej analizy proponowanych rozwiązań, zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy w związku z planowaną likwidacją Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej, regionalnych zarządów gospodarki wodnej oraz wojewódzkich zarządów melioracji i gospodarki wodnej przeprowadzono konsultacje z przedstawicielami związków zawodowych dotyczące warunków przeniesienia i likwidacji stanowisk pracy?

2. Jaka jest opinia ministerstwa dotycząca sygnalizowanej przez związkowców sprzeczności projektu ustawy z dyrektywą nr 2000/60/WE?

3. Jakież będą szacunkowe koszty likwidacji 7 regionalnych zarządów gospodarki wodnej i utworzenia 16 wojewódzkich zarządów gospodarki wodnej?

4. Jak ministerstwo odniesie się do zastrzeżeń sformułowanych w punktach 4–6 niniejszego wystąpienia?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Szarama

Bytom, dnia 18 marca 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22090)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie szkoleń załóg obsługujących kołowe transportery opancerzone Rosomak przeprowadzanych przez Wojskowe Zakłady Mechaniczne w Siemianowicach Śląskich**

Truizmem jest twierdzenie, że bezpieczeństwo żołnierzy i ich skuteczność w realizacji zadań podczas misji wojskowych zależy w dużej mierze od poziomu i jakości wyszkolenia w warunkach najbardziej zbliżonych do naturalnych. Dotyczy to również załóg obsługujących kołowe transportery opancerzone Rosomak używanych w Afganistanie. Od 2005 r. szkolenia przeprowadzają Wojskowe Zakłady Mechaniczne w Siemianowicach Śląskich produkujące Rosomaki. Istnieje tam profesjonalna, specjalistyczna baza dla szkolonych, wyposażona w symulatory. Zajęcia prowadzą doskonale przygotowani instruktorzy, do dyspozycji jest również poligon. Nie bez znaczenia jest fakt, iż żołnierze mają okazję zapoznać się z budową sprzętu na wszystkich etapach produkcji.

Szkolenie generuje koszty na poziomie 3 mln zł rocznie, uczestnicy otrzymują stosowne certyfikaty.

W ciągu 5 lat przeszkolono ok. 4,5 tys. żołnierzy. Warto podkreślić, że program co roku był aktualizowany, konsultowany ze specjalistami pod względem ilości uczestników i potrzebnych specjalności. Kolejnym etapem było już doskonalenie umiejętności w wojskowych ośrodkach szkoleniowych w Ostródzie i Poznaniu.

Bardzo niepokojąca jest zatem informacja o rezygnacji ze szkoleń w 2011 r. Dowództwo Wojsk Lądowych zdecydowało o ograniczeniu szkoleń do ćwiczeń w wymienionych powyżej wojskowych ośrodkach szkoleniowych. Rezygnację tłumaczy się racjonalizacją nakładów finansowych.

Specjaliści zgodnie twierdzą, że jest to oszczędzanie na zdrowiu i życiu żołnierzy oraz że w tej sytuacji istnieje konieczność wybudowania tak wysokiej klasy ośrodka jak w Siemianowicach Śląskich oraz wyposażenia go w symulatory, co niewątpliwie wygeneruje koszty przewyższające te związane ze szkoleniem na Śląsku.

Ponadto 3 mln zł w stosunku do 25 mld budżetu MON nie jest kwotą wygórowaną. Wystarczy przypomnieć, ile kosztował zakup luksusowych pojazdów, nieprzystosowanych – jak się okazało – do potrzeb wojskowych.

Mając na uwadze przedstawione powyżej informacje, zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jak jest opinia ministerstwa w tej sprawie?

2. Kto jest odpowiedzialny za przygotowanie programu szkolenia przystosowanego do nowych warunków i kto weźmie odpowiedzialność za bezpieczeństwo żołnierzy w Afganistanie?

3. Czy ministerstwo podejmie interwencję mającą na celu przywrócenie stanu poprzedniego, tj. kontynuowania procesu szkolenia załóg KTO Rosomak w WZM w Siemianowicach Śląskich?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Szarama

Bytom, dnia 18 marca 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22091)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie nierównego traktowania osób pobierających renty socjalne**

W moim wystąpieniu z dnia 3 sierpnia 2009 r. (interpelacja nr SPS-023-10973/09 w sprawie limitów określających kwotę dodatkowego dochodu ograniczających możliwość zarobkowania osób pobierających renty socjalne), zwracałem uwagę na rażące dysproporcje pomiędzy limitami dochodów, których przekroczenie oznacza zawieszenie świadczenia,

osiąganych przez rencistów socjalnych i pozostałych (renty chorobowe i wypadkowe). Niestety, od tego czasu nic się nie zmieniło.

Świadczenie w postaci renty socjalnej jest bardzo skromne, przysługuje osobom niepełnosprawnym od urodzenia. Chorzy zmuszeni są ponosić duże wydatki, np. na leki czy sprzęt służący do rehabilitacji. Pomimo przeciwności, chorób i problemów część rencistów socjalnych wyraża wolę bycia zatrudnionymi. Jest to zjawisko ze wszech miar korzystne – oprócz wymiaru finansowego także społecznie. Osoby takie mają szansę uczestniczyć w życiu zawodowym, integrować się, budować poczucie wartości i usamodzielniać się. Na przeszkodzie stoją jednak drastyczne ograniczenia, które zniechęcają do podejmowania pracy i budzą niepokój o przyszłość. Oto przykłady:

1. Renta socjalna wynosi 611,67 zł, dozwolony dochód dodatkowy – 1031,50 zł. Jego przekroczenie powoduje całkowite zawieszenie świadczenia.

2. Inne rodzaje rent:

— renta (częściowa lub całkowita niezdolność do pracy) wynosi 560,13–728,16 zł;

— renta wypadkowa/chorobowa (częściowa lub całkowita niezdolność do pracy) wynosi 627,16–873,82 zł.

Zmniejszenie świadczenia następuje po przekroczeniu kwoty dodatkowego dochodu (2406 zł), a zawieszenie, gdy przychód przekracza 4469,70 zł.

Jak wskazują przykłady, dysproporcje są drastyczne i budzą słuszne poczucie niesprawiedliwości rencistów socjalnych.

Mając na uwadze przedstawione powyżej dane i informacje, zwracam się do Pani Minister z uprzejmą prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jak jest opinia Ministerstwa dotycząca inicjatywy obywatelskiej „Stop pułapce rentowej”?

2. Czy obecnie prowadzone są w resorcie prace legislacyjne mające na celu zrównanie limitów określających kwotę dodatkowego dochodu uzyskiwanego przez rencistów?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Szarama

Bytom, dnia 18 marca 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22092)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie sprzedaży Stada Ogierów  
w Białym Borze**

Szanowny Panie Ministrze! Do wiadomości gminy Biały Bór docierają informacje na temat sprzedaży

Stada Ogierów. Agencja, podejmując decyzję o losie ważnego dla gminy podmiotu, zupełnie pomija samorząd w swoich poczynaniach. Wydawać się może, że podjęte przez ANR działania zmierzające do sprzedaży Stada Ogierów w Białym Borze są przykładem działań, które opierają się wyłącznie na wyprzedaży majątku Skarbu Państwa bez uznania konsekwencji społeczno-gospodarczych. Gmina Biały Bór liczy ok. 5500 mieszkańców i charakteryzuje się wskaźnikiem bezrobocia rejestrowanego na poziomie 20,1%. W chwili obecnej Stado Ogierów zatrudnia 18 osób, a ich zwolnienie to kolejny przykład przedkładania interesu agencji ponad faktyczne problemy społeczno-gospodarcze. Stado Ogierów jest dogodnym miejscem prowadzenia działalności związanej zarówno z hodowlą, jak i treningiem koni, rozwijaniem sportów jeździeckich, wprowadzeniem działalności związanej z hipoterapią.

Teren stada to niespotykane w Polsce tereny crossowe – miejsce odbywających się rokrocznie międzynarodowych zawodów WKKW oraz mistrzostw polski młodych koni w WKKW. Dlatego więc powinno prowadzić się działania na rzecz rozwoju, a nie likwidacji istniejącego zakładu. Gmina Biały Bór wyraża swój sprzeciw przeciwko wyprzedaży mienia Skarbu Państwa bez próby restrukturyzacji, zmiany formy zarządzania czy nawet reformy poprzez częściowe zdobycie majątku, który obciąża funkcjonowanie zakładu.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z pytaniem: Czy Pan Minister zapozna się ze sprawą sprzedaży Stada Ogierów w Białym Borze i podejmie działania zmierzające do zmiany decyzji ANR o sprzedaży zakładu?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Wziątek

Połczyn-Zdrój, dnia 28 marca 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22093)

ministra infrastruktury  
oraz  
ministra skarbu państwa

**w sprawie nieprawidłowości w zarządzaniu  
PLL LOT**

Szanowny Panie Ministrze! Związki zawodowe PLL LOT SA są zaniepokojone niekorzystną sytuacją, która została spowodowana złym działaniem zarządu. W lipcu ubiegłego roku z PLL LOT wydzielona została baza techniczna, którą przekształcono w spółkę LOT Aircraft Maintenance Services (LOT AMS). Przeszło do niej z LOT-u ok. 850 wysoko wy-

kwalifikowanych pracowników. Stworzenie samodzielnej bazy technicznej było m.in. odpowiedzią na oczekiwania nadzoru lotniczego w zakresie rozdzielania działań operatora od działalności bazy obsługowej. Ponadto prowadziło do zwiększenia możliwości dostosowania się do zapotrzebowania rynku usług MRO, czyli mogło przyciągnąć nowych, zagranicznych kontrahentów. Jednak, jak twierdzą pracownicy LOT AMS, kierownictwo już od momentu powstania LOT AMS nie sprawiało wrażenia zainteresowania ekspansją na rynku usług lotniczych. Ich działalność ograniczała się na ograniczaniu wynagrodzeń podległego personelu i utrudnianiu działania związków zawodowych.

Podobnie wygląda sytuacja z prestiżowym kontraktem NATO – IAMCO. Wszystko wskazywało na to, że współpraca z IAMCO będzie korzystna i długoterminowa. Jednak w trakcie przygotowań do realizacji i samej realizacji pierwszej fazy kontraktu z tą firmą doszło do zaistnienia wielu problemów. W szczególności zmiany kadrowe w obszarze zarządzania bazy technicznej LOT AMS dramatycznie utrudniły realizację projektu. Na skutek przekształceń pionu technicznego w LOT AMS sprawność dostaw części i materiałów uległa pogorszeniu. Zarząd LOT AMS wymuszał na pracownikach wykonywanie napraw i procedury techniczne niezgodne z ustaleniami z kontrahentem. Skutkiem tego było złe wykonanie pracy, kwestionowanie jakości przez odbiorców, podważanie wiarygodności naszych usług. Bulwersujący jest fakt, że jako winnych tego stanu rzeczy dyrekcja LOT AMS wskazała szeregowych pracowników i zagroziła surowymi konsekwencjami, do zwolnienia z pracy włącznie. Zdaniem pracowników kierownictwo LOT AMS w ostatnich dwóch latach zrobiło wszystko, żeby skutecznie zdemotywować pracowników. Jest stałe zagrożenie zwolnieniami, pracownicy są sukcesywnie pozbawiani dodatków finansowych, ogranicza się zdobywane latami uprawnienia.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z pytaniami:

1. Czy Pan Minister podejmie działania, które doprowadzą do wyjaśnienia i zahamowania przyczyn niepowodzeń ostatnich zarządów PLL LOT SA?

2. Czy Pan Minister podejmie starania, aby zarząd spółki podjął takie działania naprawcze, które doprowadzą do uratowania zagrożonego kontraktu z IAMCO?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Wziątek

Połczyn-Zdrój, dnia 28 marca 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22094)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie wstrzymania refundacji kosztów kształcenia praktycznego w rzemieślniczych zakładach pracy**

Szanowna Pani Minister! Przedsiębiorcy i organizacje rzemiosła są zaniepokojeni z powodu wstrzymania procesu podpisywania umów o refundowanie wynagrodzeń i składek ubezpieczeń społecznych za młodocianych pracowników. Ustawa o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz rozporządzenia wykonawcze ustalają warunki, jakie pracodawca musi spełniać, aby umowa o dokonywanie refundacji mogła być zawarta. Pracodawcy według określonych procedur złożyli w określonym terminie w jednostkach instytucji pracy OHP wnioski o zawarcie umów o przedmiotowe refundacje. Wnioski te zostały przyjęte, ale nie są rozpatrywane w prawnie ustalonym terminie. W ocenie środowiska pracodawców podważa to autorytet państwa, które nie wywiązuje się z podjętych zobowiązań, a tym samym zostaje naruszony porządek prawny i społeczny. Aktualna sytuacja na rynku pracy wymaga wspierania form kształcenia zawodowego. Absolwenci tej formy nauki nie zasilają rzeszy osób bezrobotnych, lecz znajdują zatrudnienie w zakładach produkcyjnych oraz zakładach świadczących usługi bytowe dla ludności. Wciąż wzrasta zainteresowanie tą formą nauki i zdobywaniem kwalifikacji zawodowych również przez młodzież.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z pytaniem: Czy Pani Minister podejmie działania, które zagwarantują pracodawcom i organizacjom rzemiosła przywrócenie procesu podpisywania umów o refundowanie kosztów kształcenia praktycznego?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Wziątek

Połczyn-Zdrój, dnia 28 marca 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22095)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie wysokości subwencji oświatowej na 2011 r. na przykładzie gminy Połczyn-Zdrój**

Szanowna Pani Minister! Gmina Połczyn-Zdrój, przygotowując budżet na 2011 r., otrzymała od ministra finansów dane do budżetu, w których subwencja wyliczona była na kwotę 9 197 184 zł. Gmina wносиła wszystkie sprawozdania, które są podstawą

do ustalenia wszystkich części subwencji ogólnej, w tym części oświatowej w terminach przewidzianych prawem.

W związku z tym ministerstwo, mając dane o sytuacji demograficznej z gminy Połczyn-Zdrój, zdecydowało o naliczeniu wysokości subwencji w październiku 2010 r. w kwocie 9 197 184 zł. W miesiącu lutym gmina otrzymała informację, że przyznano subwencję w kwocie 8 353 816 zł. Wprowadzenie gminy w błąd poprzez zmniejszenie subwencji w części oświatowej o kwotę 843 368 zł pozbawiło gminę możliwości skutecznego realizowania zadań oświatowych.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z pytaniami:

1. Dlaczego Pani Minister dokonuje takiej weryfikacji subwencji oświatowej?

2. Czy dokona Pani Minister korekty tych subwencji w taki sposób, aby gminy nie ponosiły tak poważnych obciążeń finansowych związanych z realizacją zadań, które powinny być w 100% finansowane przez państwo?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Wziątek

Połczyn-Zdrój, dnia 28 marca 2011 r.

**I n t e r p e l a c j a**  
(nr 22096)

do ministra zdrowia

**w sprawie programu terapeutycznego  
dotyczącego leczenia wirusowego zapalenia  
wątroby typu B**

Szanowna Pani Minister! 18 lutego br. Pani Minister Zdrowia wydała rozporządzenie w sprawie nowego programu terapeutycznego leczenia WZW typu B, w którym zawarty został zapis ograniczający możliwość zastosowania nowszych, bezpiecznych leków przeciwwirusowych w pierwszej linii leczenia tylko do wąskiej grupy chorych na WZW typu B, tzw. HBeAg+. Skorzysta z tego będzie mogło jedynie ok. 20% chorych, dotychczas nieleczonych. Biorąc pod uwagę statystyki prowadzone przez ekspertów, oznacza to, że starym lekiem – lamiwudyną – będą leczeni wszyscy chorzy włączeni do leczenia dotychczas oraz 80% nowo wykrytych przypadków zachorowań. Tymczasem lamiwudyna nie tylko jest w dłuższej perspektywie czasu nieskuteczna, ale wręcz szkodzi chorym. Badania naukowe udowodniły, że lek ten powoduje wystąpienie oporności (wywołuje mutację wirusa HBV) u 30% leczonych już po roku stosowania, a po 5 latach – aż u 80%. Wystąpienie oporności na lamiwudynę znacznie komplikuje dalszą terapię i obniża skuteczność kolejnych leków, przez co naraża chorych na rozwój śmiertelnych chorób, w tym raka wątroby. Dlatego w zdecydowanej większości krajów

europjskich, w tym Rumunii i Bułgarii, już się tego leku nie stosuje.

Co więcej, lamiwudyna, która zgodnie z zapisami programu ma być podawana w pierwszej linii leczenia zdecydowanej większości chorych, nie powinna być już w ogóle w ten sposób stosowana. W maju 2010 r. Europejska Agencja Leków (EMA) podjęła decyzję o zmianie charakterystyki tego leku (nazwa handlowa Zeffix) i w tej chwili zawiera ona następujący zapis: „jako że wirus zapalenia wątroby typu B może uodpornić się na preparat Zeffix, lekarz powinien rozważyć przepisanie preparatu Zeffix tylko wówczas, gdy nie można zastosować innych opcji leczenia, które raczej nie prowadzą do wystąpienia oporności na lek”.

Zgodnie z opinią ekspertów podział chorych na takich, którzy mogą dostać w pierwszej linii nowe leki (entekawir, adefowir), i tych, którzy będą cały czas leczeni przestarzałą lamiwudyną, nie wynika z żadnych obowiązujących polskich czy międzynarodowych wytycznych klinicznych. Wszystkie one mówią o tym, że lekiem pierwszego rzutu u wszystkich chorych, u których nie można zastosować interferonu, powinien być jeden z nowszych leków przeciwwirusowych (wytyczne wymieniają tu entekawir i tenofowir). Ekspertci podkreślają, że nie ma żadnych badań, które dowodziłyby słuszności dyskryminacji pacjentów z HBeAg-. Przeciwnie, te istniejące pokazują, że wszyscy chorzy największą korzyść odnoszą z zastosowania od razu najskuteczniejszych nowych leków. Ponadto chorzy z HBeAg- są to osoby, które zazwyczaj są zakażone od wielu lat i zmiany włóknienia ich wątroby są najczęściej bardzo mocno posunięte. Podawanie osobom z marskością wątroby lamiwudyny, która dodatkowo może wywołać mutację wirusa i utrudnić całe dalsze leczenie, tym bardziej jest nieetycznym procederem. Zgodnie z nowym rozporządzeniem podział na pacjentów z HBeAg+ i HBeAg- obowiązuje od 1 kwietnia br. i jednocześnie nie daje możliwości automatycznie przejść na nowe leki (entekawir, adefowir) chorym z HBeAg+, którzy rozpoczęli już leczenie lamiwudyną przed 1 kwietnia br., a u których mutacja (lekooporność) jeszcze nie nastąpiła. Ponadto w nowym programie nadal nie uwzględniono tenofowiru, który (zgodnie ze wszystkimi obowiązującymi standardami medycznymi) jest lekiem z wyboru u chorych, u których wystąpiła już oporność na lamiwudynę. Refundowane są natomiast, z niezrozumiałych względów, dwa mniej skuteczne w tym wskazaniu leki, których cena zbliżona jest do ceny tenofowiru. Nie zapewniono więc optymalnej terapii stale poszerzającej się grupie chorych z opornością na lamiwudynę. Należy dodać, iż wśród osób z opornością na lamiwudynę istnieje grupa chorych z zaawansowaną chorobą wątroby (marskość), która wyczerpała już wszystkie możliwości leczenia dostępne w istniejących programach terapeutycznych i zastosowanie tenofowiru byłoby dla nich leczeniem ratującym życie.

Ograniczenie stosowania nowszych leków zapisane w programie terapeutycznym oznacza przenosze-



nie na chorych koszcie zakupu leków, które powinny należeć im się nieodpłatnie. Cześć chorych na własny koszt kupuje nowe leki w nadziei, że wkrótce będą one dostępne w ramach programu terapeutycznego. Niestety miesięczne koszty terapii przekraczają możliwości finansowe większości chorych. Eksperti są zgodni, że WZW typu B jest wirusową bombą zegarową i jeśli nie zostaną podjęte szybkie zdecydowane działania w kierunku zapewnienia chorym w naszym kraju skutecznego leczenia, w najbliższym czasie dojdzie do konieczności leczenia bardzo licznych poważnych konsekwencji zakażenia HBV, do których należą marskość i rak wątroby, a także prowadzona od ponad 15 lat profilaktyka WZW typu B ze względu na ryzyko zakażenia zmutowanym, opornym wirusem, nie będzie skuteczna.

Biorąc pod uwagę powyższe fakty, zwracam się do Pani Minister z prośbą o wskazanie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie były podstawy naukowe ograniczenia grupy pacjentów, którzy mogą otrzymać w pierwszej linii leczenia nowe leki (entekawir, adefowir), do grupy chorych z HBeAg+?

2. Dlaczego program terapeutyczny leczenia WZW typu B rekomenduje zastosowanie leku lamiwudyna w pierwszej linii leczenia, mimo wprowadzonych z zalecenia EMA (Europejska Agencja Leków) zmian w charakterystyce tego leku ograniczających takie zastosowanie tylko do wyjątkowych przypadków?

3. Czy możliwe jest wprowadzenie zmian do programu terapeutycznego leczenia WZW typu B polegających na usunięciu w części „Kryteria kwalifikacji” zapisu z pkt 6.1: „U pacjentów HBeAg- leczenie należy rozpocząć od lamiwudyny, a u osób HBeAg+ leczenie należy rozpocząć od innego analogu nukleozydowego lub nukleotydowego stosowanego w monoterapii” i pozostawienie tym samym lekarzom decyzji o wyborze odpowiedniej terapii?

2. Czy możliwe jest wprowadzenie zmian do programu terapeutycznego leczenia WZW typu B umożliwiającego objęcie leczeniem nowszymi lekami również chorych HBeAg+ i HBeAg-, którzy rozpoczęli leczenie lamiwudyną przed 1 kwietnia 2011 r.?

3. Dlaczego w programach terapeutycznych pominięto tenofovir lek o udowodnionej skuteczności zarówno u pacjentów wcześniej nieleczonych, jak i u chorych z opornością na lamiwudynę, podczas gdy w tym ostatnim wskazaniu refundowane są dwa mniej skuteczne leki o podobnej cenie?

Bardzo proszę o szczegółowe wyjaśnienia w przywołanych powyżej kwestiach dotyczących programu terapeutycznego leczenia wirusowego zapalenia wątroby typu B.

Z poważaniem

Poseł Bolesław Grzegorz Piecha

Rybnik, dnia 22 marca 2011 r.

## Interpelacja (nr 22097)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

### w sprawie przyszłości Państwowego Instytutu Wydawniczego

Szanowny Panie Ministrze! Twórczość literacka jest elementem dziedzictwa narodowego o szczególnym znaczeniu. Upowszechniana w formie książek staje się powszechnie dostępna, nie tracąc nic ze swojego pierwotnego piękna.

Działalność wydawnicza stała się jednym z segmentów w pełni skomercjalizowanego rynku, na którym najwyższą wartością jest sprzedany nakład. W tych nowych realiach niezwykle trudno odnaleźć się podmiotom, które za cel swojego istnienia przyjęły upowszechnianie literatury o najwyższych walorach artystycznych stanowiących wielokrotnie o naszej tożsamości narodowej.

Państwowy Instytut Wydawniczy to przedsiębiorstwo o 65-letniej tradycji, przez dekady zajmujące się upowszechnianiem polskiego i światowego kanonu literatury. Jest to działalność o niszowym charakterze na rynku wydawniczym, niemniej jednak o kluczowym znaczeniu dla podtrzymywania świadomości kolejnych pokoleń o pięknie i wartości najwspanialszych dzieł literackich.

PIW pozostaje prawdopodobnie ostatnią instytucją, która pomimo swojej specyfiki działania zmuszona jest funkcjonować w realiach wolnorynkowych. W chwili obecnej coraz głośniejszą mowa się o planach jego komercjalizacji. Jednym z możliwych scenariuszy pozostaje stworzenie przez Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego instytutu, który mógłby pod egidą resortu kontynuować dotychczasową działalność wydawniczą. Na potwierdzenie skuteczności takiego rozwiązania należy przytoczyć przykład Instytutu Muzyki i Tańca będącego następcą Polskiego Wydawnictwa Muzycznego z Krakowa.

Przekształcenie Państwowego Instytutu Wydawniczego w jednostkę podległą MKiDN spowoduje, że jego wieloletnie doświadczenie i praca nie zostaną zaprzepaszczone, lecz wykorzystane do pielęgnowania naszej narodowej spuścizny.

Bardzo proszę Pana Ministra o odpowiedź: Jakie działania zamierza podjąć Pan Minister w celu uchronienia Państwowego Instytutu Wydawniczego przed likwidacją i zaprzepaszczeniem wieloletniego dorobku tej zasłużonej dla polskiej kultury instytucji?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Krystyna Łybacka

Poznań, dnia 28 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a  
(nr 22098)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie podmiotów zobowiązanych  
do przedkładania sprawozdań  
o wytworzonych odpadach**

Szanowny Panie Premierze! W ostatnich tygodniach za pośrednictwem środków masowego przekazu docierało bardzo wiele informacji o problemach tysięcy podmiotów, które w myśl przepisów o gospodarce odpadami zobowiązane są do składania rocznych sprawozdań o rodzaju i masie wytworzonych odpadów.

Większość objętych obowiązkiem sprawozdawczym to przedsiębiorcy lub osoby prowadzące indywidualną działalność gospodarczą, w tym również lekarze. Wytwarzana przez nich niewielka masa odpadów sprawia, że sporządzane sprawozdanie ma w zasadzie jedynie wymiar statystyczny i nie pociąga za sobą innych zobowiązań. Ponadto w przypadku indywidualnych praktyk lekarskich wytwarzane odpady podlegają dodatkowej ewidencji prowadzonej przez podmioty, które zawierają z lekarzami umowę na ich odbiór.

Sam fakt składania sprawozdań, które w konsekwencji są jedynie dodatkowym obciążeniem dla urzędów marszałkowskich sporządzających ich zbiorcze zestawienie, wzbudza wiele wątpliwości i zastrzeżeń. Oburzenie wywołuje jednak wysokość kar – 10 tys. zł, jakie nakładane są na osoby i firmy, które nie tylko nie złożyły ww. dokumentów, lecz również, gdy złożyły je po wyznaczonym terminie.

Ma zatem miejsce niezwykle precedens, w którym podmiot nie jest zobowiązany do uiszczania opłat w związku z małą masą wytworzonych odpadów, lecz jest karany wysoką grzywną za niedokonanie czynności informacyjnej potwierdzającej brak obowiązku płatniczego.

Przedsiębiorcy podkreślają również, że o konieczności sporządzania sprawozdań dowiadują się w większości z opóźnieniem, ponieważ Ministerstwo Środowiska nie prowadzi w przedmiotowym zakresie skutecznych kampanii informacyjnych.

Bardzo proszę Pana Premiera o odpowiedź: Czy opisana powyżej sytuacja znana jest Panu Premierowi, a także czy nie uważa Pan za stosowne dokonanie zmiany przedmiotowych przepisów w taki sposób, by nakładana na ww. podmioty kara była adekwatna do popełnionego uchybienia? Proszę również o informację, czy uważa Pan za stosowne obarczenie tysięcy polskich przedsiębiorców obowiązkiem sprawozdawczym, który z samego założenia pozostaje jedynie

kolejnym statystycznym obciążeniem w i tak już nadmiernie zbiurokratyzowanym systemie.

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Krystyna Łybacka

Poznań, dnia 28 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a  
(nr 22099)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie braku w Policji wyspecjalizowanej  
formacji przygotowanej do działań  
w wysokich górach**

Panie Ministrze! Jak wynika ze sprawy wyjaśniania przyczyn tajemniczej śmierci w Tatrach fotoreporterki „Gazety Krakowskiej”, Policja w Zakopanem (ani nigdzie w Polsce) nie dysponuje ani przeszkolonymi odpowiednio funkcjonariuszami, ani specjalistycznym sprzętem pozwalającym na realizację ustawowych zadań Policji w wysokich górach.

Okazuje się, że policja nie jest w stanie w Tatrach (nawiasem mówiąc w terenie dostępnym dla turystów, a nie tylko dla wspinaczy) przeprowadzać nawet tak elementarnych czynności, jak oględziny miejsca znalezienia zwłok, zabezpieczenie śladów i dowodów etc.

W Tatrach każdego roku dochodzi do śmiertelnych wypadków, samobójstw, a być może także zabójstw. Czynności śledcze w tych sprawach podejmowane są dopiero po zniesieniu z gór przez ratowników TOPR zwłok. Wbrew elementarnym regułom sztuki (i wbrew wymogom przepisów K.p.k.) nie przeprowadza się żadnych czynności procesowych w górach – nie dokonuje tak elementarnych czynności, jak wspomniane oględziny miejsca znalezienia zwłok, wizja lokalna itp.

We wszystkich zachodnich krajach, w których są wysokie góry, Policja dysponuje odpowiednimi formacjami lub co najmniej wyspecjalizowanymi funkcjonariuszami, którzy są przygotowani do wykonywania czynności w niedostępnych górach. Nie mówiąc już o tym, że w krajach alpejskich w sezonie zimowym policja na nartach pilnuje porządku na trasach zjazdowych, a funkcjonariusze są dodatkowo przygotowani do udzielania pierwszej pomocy ofiarom wypadków. Powołany na wstępie przypadek tragicznej śmierci U. O. pokazuje kompletną bezradność Policji przy tego rodzaju zdarzeniach.

W związku z tym zwracam się do Pana Ministra z zapytaniem: Czy resort wyciągnął z tego przypadku jakieś wnioski, czy planowane jest utworzenie w komendzie miejskiej Policji w Zakopanem sekcji (lub

choćby stanowiska) wyspecjalizowanej do wykonywania niezbędnych czynności kryminalistycznych w Tatrach, a także ewentualnie do pilnowania porządku na szlakach i trasach zjazdowych?

Brak wyspecjalizowanych do wykonywania takich czynności w takim terenie funkcjonariuszy w zakopiańskiej komendzie Policji, który dał o sobie znać z całą jaskrawością we wspomnianym na wstępie przypadku, jest kompromitujący i wymaga szybkiego działania. Czy Policja wyciągnęła z tego przypadku jakieś wnioski i czy planuje jakieś działania mające zapobiec takiej sytuacji w przyszłości?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Jan Widacki

Kraków, dnia 28 marca 2011 r.

**Interpelacja**  
(nr 22100)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie pobierania z ZUS nienależnych świadczeń na nieżyjącego członka rodziny**

Zwracam się z interpelacją do Pani Minister w sprawie pobierania z ZUS nienależnych świadczeń na nieżyjącego członka rodziny.

Tysiące ludzi po śmierci bliskich wyłudniają świadczenia, które przysługiwały ich zmarłym bliskim. ZUS i KRUS nie dysponują systemem weryfikacji wykazów ubezpieczonych, który pozwalałby na ustalenie listy zmarłych świadczeniobiorców. W efekcie renty, emerytury i inne świadczenia przesyłane są na konta ubezpieczonych także po ich śmierci. W ZUS i KRUS podstawowym źródłem informacji o zgonie ubezpieczonego jest wniosek o zasiłek pogrzebowy. Wystąpienie o jego wypłatę jest jednak tylko prawem, a nie obowiązkiem rodziny. Wielu uprawnionych z niego nie korzysta. Wiele osób woli, by ubezpieczyciel nie dowiedział się o śmierci i nadal wypłacał świadczenie zmarłego. Po obniżeniu zasiłku pogrzebowego skala oszustw w tym zakresie może się znacznie zwiększyć.

Czy Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej przewiduje wdrożenie w ZUS i KRUS systemu weryfikacji wykazu osób ubezpieczonych, który pozwoli na ustalenie listy zmarłych świadczeniobiorców?

Z poważaniem

Poseł Daniela Chrapkiewicz

Starogard Gdański, dnia 21 marca 2011 r.

**Interpelacja**  
(nr 22101)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie wstrzymania procesu reprivatyzacji**

Rząd wstrzymał się z realizacją prac nad ustawą reprivatyzacyjną. Dla większości byłych właścicieli wstrzymanie prac nad ustawą o odszkodowaniu za znacjonalizowane mienie to koniec złudzeń o odzyskaniu choćby części zagrabionych majątków. Przygotowywane od 2008 r. przepisy zakładały, że Skarb Państwa wyasygnuje na rekompensaty dla nich zaledwie 20% rzeczywistej wartości zagrabionego majątku. Wypłata odszkodowań rozpocząć się miała od przyszłego roku. Kilka dni temu ministerstwo jednak wstrzymało się z pracami nad projektem. Jako powód podano, że realizacja mogłaby się zakończyć katastrofą finansów publicznych.

Zwracam się w interpelacji z następującym pytaniem do Pana Ministra: Czy zamiast wstrzymania prac nad ustawą reprivatyzacyjną ustawodawca nie mógł zdecydować się na mniej restrykcyjny środek w postaci podziału odszkodowań na transze i wypłaty choćby pierwszej ich części osobom uprawnionym?

Z poważaniem

Poseł Daniela Chrapkiewicz

Starogard Gdański, dnia 24 marca 2011 r.

**Interpelacja**  
(nr 22102)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie wynagradzania zespołów interdyscyplinarnych**

Szanowna Pani Minister! W myśl znowelizowanej ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie z dnia 29 lipca 2005 r. w każdej gminie muszą powstać zespoły interdyscyplinarne, których głównym zadaniem jest rozwiązywanie problemów konkretnej rodziny. W jego skład wchodzi m.in. pracownicy socjalni, przedstawiciele gminnej komisji rozwiązywania problemów alkoholowych, przedstawiciele różnych służb, w tym policji, ochrony zdrowia, oświaty. O ile celowość powołania zespołów nie budzi sprzeciwu, to wynagrodzenie poszczególnych jego członków już tak. Część członków może wypełniać oczywiście swoje obowiązki w ramach swojej pracy zawodowej

(np. policja), ale przedstawiciele innych służb muszą swoje obowiązki w ramach zespołów wykonywać po swojej skończonej pracy zawodowej (często są to popołudnia, wczesne godziny wieczorne, a nawet weekendy). Dlatego też z powodu braku choć niewielkiej kwoty zwracającej choćby koszty dojazdów wielu kandydatów na członków, mimo swoich kompetencji zawodowych, rezygnuje z członkostwa w zespołach interdyscyplinarnych.

W związku z powyższym proszę Panią Minister o odpowiedź na następujące pytanie: Czy resort Pani minister przewiduje nowelizację rzeczony ustawy pozwalającą na wypłatę wynagrodzenia członkom zespołów interdyscyplinarnych, tak jak to jest np. z członkami gminnych komisji rozwiązywania problemów alkoholowych?

Z wyrazami szacunku

Posel Romuald Ajchler

Wronki, dnia 25 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a  
(nr 22103)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie liczby pracowników socjalnych  
przypadających na jednego mieszkańca**

Szanowna Pani Minister! Zgodnie z ustawą o pomocy społecznej z dnia 12 marca 2004 r. na jednego pracownika socjalnego przypadają 2 tys. mieszkańców. Wielu kierowników i dyrektorów ośrodków pomocy społecznej w miastach i gminach skarży się, że jest to liczba znacznie przekraczająca możliwość faktycznego objęcia rzeczywistą opieką wszystkich potrzebujących. Wnoszą oni, aby wzorem innych służb (np. kuratorów zawodowych) liczba aktywnych kart przypadająca na jednego pracownika socjalnego wynosiła 50.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy resort Pani Minister przewiduje nowelizację ustawy, która zmniejszyłaby dotychczasową liczbę mieszkańców (2 tys.) do liczby wynoszącej 50, proponowanej m.in. przez regionalne ośrodki polityki społecznej?

2. Czy w najbliższym czasie przewidywane są inne zmiany ustawy o pomocy społecznej i czego one dotyczą?

Z wyrazami szacunku

Posel Romuald Ajchler

Wronki, dnia 25 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a  
(nr 22104)

do ministra infrastruktury

**w sprawie budowy obwodnicy Zawiercia  
na drodze krajowej nr 78**

Szanowny Panie Ministrze! Planowane obejście drogowe DK 78 Poręby i Zawiercia jest jednym z ważniejszych przedsięwzięć umożliwiających poprawę efektywności transportu samochodowego na kierunku Tarnowskie Góry (Katowice) – Kielce. Wspólnie z obejściami drogowymi Siewierza, Kroczyce, Pradel i Szczekocin stanowią realizację nakreślonego w „Strategii rozwoju województwa śląskiego na lata 2000–2015” kierunku działania, jakim jest budowa obwodnic i modernizacja regionalnego układu komunikacyjnego.

Droga krajowa nr 78 łączy południową granicę państwa (przejście graniczne w Chalupkach) z Kielcami w województwie świętokrzyskim, przebiegając poprzez zachodnio-północną część aglomeracji górnośląskiej. Analizowany odcinek DK 78 prowadzi ruch z Siewierza przez Zawiercie, Szczekociny i Jędrzejów w stronę Kielc, umożliwiając połączenie tej relacji z drogą krajową nr 1, a w przyszłości z autostradą A1.

Ul. Paderewskiego w Zawierciu to jeden z głównych traktów komunikacyjnych łączących Śląsk z województwem świętokrzyskim. To bardzo ważny węzeł będący jednocześnie utrapieniem dla mieszkańców Zawiercia oraz pobliskich miejscowości. Budowa obwodnicy miasta Zawiercie jest jedną z najważniejszych inwestycji realizowanych na terenie gminy. Ważna jest ona ze względu na nieustanne uciążliwości, szczególnie kłopotliwy jest transport ciężki. Według pomiaru ruchu drogowego przeprowadzonego przez GDDKiA ruch na odcinku drogowym do Zawiercia zwiększył się od 2000 r. o 60%. Zawiercie stało się wielkim korkiem komunikacyjnym. Usprawnienie ruchu drogowego, podniesienie bezpieczeństwa, brak hałasu przejeżdżających ciężarówek, jak również świeże powietrze to pobożne życzenia władz miasta Zawiercia, od ponad 10 lat niespełnione mimo apelu społecznościowego ponad 120 tys. mieszkańców powiatu zawierciańskiego.

Według wypowiedzi Pana Ministra budowa obwodnicy rozpocznie się po 2013 r. Termin ten jest bardzo ogólny i daje możliwość bezkarnego odwołania prac. Z obietnic Pana Ministra wynikało, iż w III kwartale roku 2008 planowane było uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia. W rzeczywistości wygląda to tak, że do dnia dzisiejszego biuro projektowe dokonuje wyjaśnień oraz wprowadza uwagi zgodnie ze stanowiskiem regionalnej dyrekcji ochrony środowiska. Nie uzyskano również potwierdzenia dotyczącego zabezpieczenia środków finansowych dla planu remontów na najbliższe lata ciągu DK 78.

W związku z powyższym kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Na jakim rzeczywistym etapie są przygotowania do budowy obwodnicy Zawiercia?
2. Czy mimo tak dalece idących opóźnień wykonanie tej inwestycji będzie miało miejsce do 2015 r.?
3. Czy zabezpieczone są środki finansowe na wykonanie całościowych prac budowy obwodnicy?

Z poważaniem

Poseł Witold Klepacz

Warszawa, dnia 6 kwietnia 2011 r.

**Interpelacja**  
(nr 22105)

do ministra infrastruktury

**w sprawie uruchomienia legalnych przejść przez torowiska**

Szanowny Panie Ministrze! Po tragicznej śmierci 25-letniego mężczyzny, który zginął w lipcu 2010 r. na kładce kolejowej w Dąbrowie Górniczej-Strzemieszycach, PKP Polskie Linie Kolejowe w całym regionie zamknęły kładki, których stan techniczny nie pozwalał na dalszą eksploatację.

Zarządca infrastruktury kolejowej powinien natychmiast podjąć działania na rzecz urządzenia przejścia przez torowisko, zaś docelowo powinien przywrócić bezkolizyjne przejście. Niedługo minie rok, przejście nadal jest nieczynne, a PKP nic w tym kierunku nie zrobiło. Mieszkańcy Strzemieszyc, udając się do sklepów, na pocztę, zmuszeni są przechodzić przez tory. Przechodząc przez tak niebezpieczne i nieprzeznaczone do tego miejsce, wiele osób doznało urazów ciała.

Wojewódzki Inspektorat Nadzoru Budowlanego w Katowicach w październiku 2010 r. nakazał PKP SA remont kładki, ale kolej odwołała się od tej decyzji do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, argumentując m.in., że kładka nie ma związku z infrastrukturą kolejową. Główny Inspektorat Nadzoru Budowlanego w Warszawie w połowie lutego br. przesłał do sądu pismo, wnosząc o oddalenie skargi PKP. Zły stan techniczny kładki jest niepodważalny i stwarza zagrożenie dla mieszkańców. PKP nie zgadza się jednak z rozstrzygnięciami w tej sprawie i ciągle się od nich odwołuje. Spory sądowe nie zwalniają jednak PKP z obowiązku remontu kładki. Termin mija z końcem kwietnia br. Po tym terminie PKP czeka kara finansowa w wysokości 50 tys. zł lub postępowanie egzekucyjne.

Problem ten dotyczy wielu miast, również Sosnowca i jego mieszkańców. Kładka w sosnowieckiej dzielnicy Maczki po przeprowadzonej ekspertyzie nie kwalifikuje się do remontu. Do dnia dzisiejszego sprawa

uruchomienia legalnego przejścia przez torowisko nie jest rozwiązana. Wyłączając z użycia to przejście, podzielono dzielnicę na połowę. Mieszkańcy, a przede wszystkim dzieci w drodze do szkoły przechodzą przez tory, narażając życie i zdrowie na realne niebezpieczeństwo.

Kładki zostały zamknięte w trosce o bezpieczeństwo mieszkańców, niestety efekt jest całkowicie odwrotny. PKP twierdzi, że kładki nie znajdują się w zasobach oddziału PKP. Miasta nie zgadzają się z takim rozumowaniem kolei, ponieważ jest to teren zamknięty PKP, wyłączony z jurysdykcji władz miejskich. Rozstrzyga to rozporządzenie ministra infrastruktury. Gmina nie może wydatkować środków własnych na infrastrukturę kolejową, ponieważ żaden przepis nie określa takiego zadania jako własne gminy, także do fakultatywnego wykonania i finansowania pewnych działań w sferze publicznej gmina musi mieć delegację w postaci przepisów prawa.

W związku z powyższym kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy Ministerstwo Infrastruktury zamierza poczynić konkretne kroki w celu uruchomienia przez PKP legalnych i bezpiecznych przejść przez torowiska w Dąbrowie Górniczej-Strzemieszycach i w Sosnowcu-Maczkach?
2. Czy ministerstwo przewiduje współpracę i wsparcie dla władz ww. miast w celu rozwiązania problemu społecznego dotyczącego legalnych przejść przez torowiska?
3. Co jeszcze musi się wydarzyć (zginął już młody człowiek), aby PKP zabrało się do pracy?
4. Kiedy w PKP zacznie obowiązywać zasada, że bezpieczeństwo pasażerów i obywateli jest najważniejsze?

Z poważaniem

Poseł Witold Klepacz

Warszawa, dnia 6 kwietnia 2011 r.

**Interpelacja**  
(nr 22106)

do ministra zdrowia

**w sprawie programu terapeutycznego dotyczącego leczenia wirusowego zapalenia wątroby typu B**

Do wystąpienia objawów chorobowych wirusowego zapalenia wątroby typu B dochodzi u 40–50% zakażonych, u 2–3% chorych w ostrym okresie choroby dochodzi do tzw. galopującego zapalenia wątroby, które w wysokim odsetku kończy się zgonem. U kolejnych kilkunastu procent dochodzi do wystąpienia przewlekłych następstw zakażenia, z których 50% prowadzi do rozwoju pierwotnego raka wątroby. W

kraju ok. 60% przypadków pierwotnego raka wątroby jest następstwem przebytego przewlekłego WZW B. Około 10% osób, które przechorowały WZW, staje się nosicielami wirusa. W Polsce żyje ok. 300 tys. nosicieli.

Według informacji, jakie dotarły do mojego biura poselskiego, po wydaniu rozporządzenia z dnia 18 lutego 2011 r. w sprawie nowego programu terapeutycznego leczenia WZW typu B pojawiło się niezadowolone i zaniepokojenie w środowisku medycznym. Obawy wywołał zapis zawarty w treści rozporządzenia, który ogranicza możliwość zastosowania nowszych, a zarazem bezpiecznych leków przeciwwirusowych w pierwszej linii leczenia tylko do wąskiej grupy chorych na WZW typu B, tzw. HBeAg+. Skorzyszczać z tego będzie mogło jedynie ok. 20% chorych dotychczas nieleczonych. Biorąc pod uwagę statystyki prowadzone przez ekspertów, oznacza to, że starym lekiem – lamiwudyną – będą leczeni wszyscy chorzy włączeni do leczenia dotychczas oraz 80% nowo wykrytych przypadków zachorowań.

Tymczasem lamiwudyna nie tylko jest w dłuższej perspektywie czasu nieskuteczna, ale wręcz szkodliwa dla chorym. Badania naukowe udowodniły, że lek ten powoduje wystąpienie oporności (wywołuje mutację wirusa HBV) u 30% leczonych już po roku stosowania, a po 5 latach – aż u 80%. Wystąpienie oporności na lamiwudynę znacznie komplikuje dalszą terapię i obniża skuteczność kolejnych leków, przez co naraża chorych na rozwój śmiertelnych chorób, w tym raka wątroby. Dlatego w zdecydowanej większości krajów europejskich tego leku już się nie stosuje.

Zgodnie z opinią ekspertów podział chorych na takich, którzy mogą dostać w pierwszej linii nowe leki (entekawir, adefowir) i tych, którzy będą cały czas leczeni przestarzałą lamiwudyną, nie wynika z żadnych obowiązujących polskich czy międzynarodowych wytycznych klinicznych. Wszystkie one mówią o tym, że lekiem pierwszego rzutu u wszystkich chorych, u których nie można zastosować interferonu, powinien być jeden z nowszych leków przeciwwirusowych.

Eksperci podkreślają, że nie ma żadnych badań, które dowodziłyby słuszności dyskryminacji pacjentów z HBeAg-. Przeciwnie, te istniejące pokazują, że wszyscy chorzy największą korzyść odnoszą z zastosowania od razu najskuteczniejszych nowych leków. Ponadto chorzy HBeAg- to osoby, które zazwyczaj są zakażone od wielu lat i zmiany włóknienia ich wątroby są najczęściej bardzo mocno posunięte. Podawanie osobom z marskością wątroby lamiwudyny, która dodatkowo może wywołać mutację wirusa i utrudnić całe dalsze leczenie, tym bardziej jest nieetycznym procederem.

Zgodnie z nowym rozporządzeniem podział na pacjentów HBeAg+ i HBeAg- obowiązuje od 1 kwietnia br. i jednocześnie nie daje możliwości automatycznie przejść na nowe leki chorym z HBeAg+, którzy rozpoczęli już leczenie lamiwudyną przed 1 kwietnia br., a u których mutacja jeszcze nie nastąpiła. Ponad-

to w nowym programie nadal nie uwzględniono tenofoviru, który jest lekiem z wyboru u chorych, u których wystąpiła już oporność na lamiwudynę. Refundowane są natomiast, z niezrozumiałych względów, dwa mniej skuteczne w tym wskazaniu leki, których cena zbliżona jest do ceny tenofoviru. Nie zapewniono więc optymalnej terapii stale poszerzającej się grupie chorych z opornością na lamiwudynę. Należy dodać, iż wśród osób z opornością na lamiwudynę istnieje grupa chorych z zaawansowaną chorobą wątroby, która wyczerpała już wszystkie możliwości leczenia dostępne w istniejących programach terapeutycznych i zastosowanie tenofoviru byłoby dla nich leczeniem ratującym życie.

Ograniczenie stosowania nowszych leków, zapisane w programie terapeutycznym, oznacza przeniesienie na chorych kosztu zakupu leków, które powinny należeć im się nieodpłatnie. Cześć chorych na własny koszt kupuje nowe leki w nadziei, że wkrótce będą one dostępne w ramach programu terapeutycznego. Niestety, miesięczne koszty terapii przekraczają możliwości finansowe większości chorych.

Eksperti są zgodni, że WZW typu B jest wirusową bombą zegarową i jeśli nie zostaną podjęte szybkie zdecydowane działania w kierunku zapewnienia chorym w naszym kraju skutecznego leczenia, w najbliższym czasie dojdzie do konieczności leczenia bardzo licznych poważnych konsekwencji zakażenia HBV, do których należą marskość i rak wątroby, a także prowadzona od ponad 15 lat profilaktyka WZW typu B ze względu na ryzyko zakażenia zmutowanym, opornym wirusem, nie będzie skuteczna.

Wobec wielu pojawiających się wątpliwości, czy wreszcie, jak się wydaje, realnego zagrożenia dla zdrowia i życia pacjentów cierpiących na wirusowe zapalenie wątroby typu B, proszę o udzielenie wyczerpującej odpowiedzi na zadane poniżej pytania:

1. Pani Minister, jakie były podstawy naukowe ograniczenia grupy pacjentów, którzy mogą otrzymać w pierwszej linii leczenia nowe leki (entekawir, adefowir) do grupy chorych HBeAg+?

2. Dlaczego program terapeutyczny leczenia WZW typu B rekomenduje zastosowanie leku lamiwudyna w pierwszej linii leczenia, mimo wprowadzonych z zalecenia EMA zmian w charakterystyce tego leku ograniczających takie zastosowanie tylko do wyjątkowych przypadków?

3. Czy możliwe jest wprowadzenie zmian do programu terapeutycznego leczenia WZW typu B polegających na usunięciu w części: Kryteria kwalifikacji zapisu z pkt 6.1 i pozostawienie tym samym lekarzom decyzji o wyborze odpowiedniej terapii?

4. Czy ministerstwo uważa za możliwe wprowadzenie zmian do programu terapeutycznego leczenia WZW typu B umożliwiającego objęcie leczeniem nowszymi lekami również chorych HBeAg+ i HBeAg-, którzy rozpoczęli leczenie lamiwudyną przed 1 kwietnia 2011 r.?

5. Dlaczego w programach terapeutycznych pominięto tenofovir – lek o udowodnionej skuteczności

zarówno u pacjentów wcześniej nieleczonych, jak i u chorych z opornością na lamiwudynę?

Z poważaniem

Poseł Barbara Bartuś

Warszawa, dnia 31 marca 2011 r.

**Interpelacja**  
(nr 22107)

do ministra infrastruktury

**w sprawie planowanego od 1 lipca 2011 r. wprowadzenia na drodze krajowej nr 94 na odcinku Dąbrowa Górnicza – Olkusz – Kraków elektronicznego systemu poboru opłat drogowych, tzw. e-myta**

1 lipca 2011 r. w Polsce ma zacząć działać elektroniczny system poboru opłat drogowych, tzw. e-myto. W pierwszym etapie system będzie obejmował 1800 km autostrad oraz dróg ekspresowych i krajowych. Kierowcy posiadający pojazdy o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 3,5 t na wybranych drogach krajowych na większości dróg ekspresowych i autostrad w Polsce będą musieli płacić za przejazd. Według taryfikatora pojazdy zostały podzielone na dwie kategorie. Pierwsza z nich obejmuje samochody od 3,5 t do 12 t i druga – pojazdy powyżej 12 t. Analizując dokumenty, dojdziemy do wniosku, że najwięcej zapłacą kierowcy dużych ciężarówek, które mają silniki starszego typu i emitują większą ilość spalin do atmosfery. Tu stawka za kilometr na autostradzie i drodze ekspresowej wyniesie 53 gr, a na drodze krajowej 42 gr.

O ile wprowadzenie systemu opłat na autostradach jest dopuszczalne i praktykowane w części krajów zachodnich, to wprowadzenie opłat za przejazd drogami krajowymi o takich parametrach jak trasa 94 na odcinku Olkusz – Kraków jest rzeczą niezwykle kontrowersyjną i szkodliwą społecznie. Wprowadzenie systemu opłat na DK94 na odcinku Dąbrowa Górnicza – Olkusz – Kraków wprost przełoży się na wzrost cen biletów w komunikacji autobusowej i minibusowej dla mieszkańców okolicznych miejscowości. Opłaty za przejazd drogą krajową będą więc bardzo dotkliwe nie tylko dla dużych firm transportowych (spedycyjnych), ale również dla licznej grupy studentów i osób, które codziennie dojeżdżają do pracy lub szkoły z okolic Olkusza w kierunku Śląska i Krakowa. Szacuje się, że miesięczny koszt za przejazd 1 busa na odcinku Olkusz – Kraków będzie wynosił ok. 1500 zł.

Warto w tym momencie zaznaczyć, że obecnie to gminy pokrywają koszty oświetlenia dróg krajowych. Po wprowadzeniu opłat od 1 lipca zasadnym wydaje się, aby to administrator drogi – w przypadku DK94

Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad – przejął płatności za oświetlenie ww. drogi.

Decyzja o wyborze DK94 jako płatnego odcinka drogi krajowej wydaje się być dodatkowo niespójna, gdyż w tym roku GDDKiA poinformowała mnie w odpowiedzi na interpelację, że nie ma środków na przeprowadzenie modernizacji drogi w mieście Olkusz oraz dalszego remontu DK94 od Jerzmanowic w kierunku Krakowa. Ponadto śląski odcinek 94 Dąbrowa Górnicza – Sławków znajduje się w fatalnym stanie technicznym – jezdnia jest pełna uszkodzeń i przełomów. Nie bez znaczenia jest fakt, że kilkadziesiąt miesięcy temu GDDKiA zapewniała, że do 2013 r. zostanie przeprowadzona kompleksowa modernizacja małopolskiego odcinka DK94. Kierowcy będą musieli więc płacić za niebezpieczną, wąską i dziurawą drogę.

Decyzja o wprowadzeniu opłat za przejazd drogami krajowymi nr 94 i 92 jest tym bardziej dziwna, że drogi te stanowią bezpośrednią alternatywę dla płatnych odcinków autostrad w Polsce (A2 Nowy Tomyśl – Września i A4 Kraków – Mysłowice-Brzęczkowice). Wspomniane powyżej autostrady są administrowane przez prywatne firmy.

W konkluzji należy zaznaczyć, że ministerstwo powinno jak najszybciej wycofać się z wprowadzenia elektronicznego systemu poboru opłat drogowych na drogach krajowych, a w sposób szczególny na DK94, przynajmniej do czasu jej kompleksowego remontu. Jednocześnie powinny być wprowadzone takie zapisy, które będą zwalniać firmy transportowe wykonujące komunikację regularną na podstawie wydanych zezwoleń (autobusy i busy) z obowiązku płatności, tak aby nie przenosić ciężaru nowych opłat na pasażerów (poprzez wzrost ceny biletów).

Wobec powyższego proszę o udzielenie szczegółowych odpowiedzi na pytania:

1. Co zadecydowało o wyborze niewyremontowanego odcinka DK94 Dąbrowa Górnicza – Olkusz – Kraków do objęcia go elektronicznym systemem poboru opłat drogowych?

2. Czy ministerstwo zamierza wycofać się z pomysłu pobierania tzw. e-myta z tych odcinków dróg krajowych, które stanowią bezpośrednią alternatywę dla płatnych odcinków autostrad? Dlaczego właśnie odcinki alternatywne (DK92 i DK94) zostały jako pierwsze objęte tzw. e-mytem?

3. Czy mając na względzie ważny interes społeczny, ministerstwo rozważy możliwość wprowadzenia ulg dla firm transportowych wykonujących usługi w zakresie komunikacji regularnej (busowej i autobusowej) dowożących grupy pracowników, studentów do ośrodków akademickich i miejsc pracy, tak jak ma to miejsce w przypadku Olkusza?

4. Czy po wprowadzeniu systemu opłat za przejazd drogami zarządcy dróg (krajowych, ekspresowych i autostrad) przejmą w całości lub będą przynajmniej w części partycypować w kosztach oświetlenia płatnych odcinków dróg?

5. Czy zdaniem ministerstwa wprowadzenie opłat na odcinku DK94 nie doprowadzi do sytuacji (którą

podnoszą przedstawicieli firm transportowych), iż likwidacji ulegnie część kursów autobusów/busów (w relacji Olkusz – Kraków lub Olkusz – Katowice), czego skutkiem będzie to, iż pasażerowie będą przewożeni w przepełnionych pojazdach lub w znaczący sposób zostanie im ograniczona możliwość dotarcia na odpowiedni czas do celu podróży?

Poseł Jacek Osuch

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

**I n t e r p e l a c j a**  
(nr 22108)

do ministra zdrowia

**w sprawie leków inkretynowych**

W ostatnim czasie zwróciło się do mnie stowarzyszenie diabetyków w sprawie zapewnienia chorym na cukrzycę dostępu do potrzebnego im leczenia. Jak podają, w Polsce cukrzycę ma 2,5 mln osób, choroba ta istotnie skraca długość życia i pogarsza jego jakość. Jest wiodącą przyczyną amputacji nóg, niewydolności nerek i istotną przyczyną utraty wzroku. Skuteczne leczenie cukrzycy, które umożliwia zapobieganie powikłaniom, wymaga indywidualnego podejścia do chorego i zastosowania leków, które konkretnemu choremu przyniosą największe korzyści.

Włączenie leków inkretynowych do obecnie przygotowanego programu terapeutycznego dla analogów insuliny pozwoliłoby udostępnić więcej opcji leczenia w ramach tego samego budżetu.

W związku z powyższym zwracam się z zapytaniem: Dlaczego Ministerstwo zdrowia nie przygotowuje programu terapeutycznego dla leków inkretynowych, skoro od roku posiadają one pozytywną rekomendację AOTM i powinny być finansowane przez państwo?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Matuszyny

Warszawa, dnia 21 marca 2011 r.

**I n t e r p e l a c j a**  
(nr 22109)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie zmiany ustawy Kodeks cywilny,  
w szczególności rozszerzenia zakresu  
przedmiotowego art. 49 § 1 Kodeksu cywilnego**

Pierwotną intencją wprowadzenia art. 49 § 1 K.c. było umożliwienie realizacji przedsięwzięć społecznie niezbędnych, ważnych dla całych społeczności

lokalnych, a blokowanych przez sprzeciw jednostki. Jednak proponowana zmiana całkowicie zmienia ducha tej ustawy, gdyż umożliwia realizację komercyjnych inwestycji kosztem dobra społeczności lokalnej. Dlatego proponowane zapisy budzą zrozumiały sprzeciw społeczny i już odbijają się szerokim echem w mediach (np. „Dziennik Polski” Podhale, 22 marca 2011). Na obszarze Podhala głównie kontrowersje wzbudza oczywiście rozszerzenie zakresu przedmiotowego wzmiankowanego artykułu o koleje linowe. Taka propozycja ograniczenia prawa własności wzbudzi ogromne oburzenie i zrozumiałe poczucie krzywdy wśród mieszkańców regionu. Proponowane przez Ministerstwo Sprawiedliwości zapisy w sposób zasadniczy zmieniają ducha wprowadzonego wcześniej zapisu.

Wprowadzenie do prawa polskiego służebności przesyłu nie doprowadziło do określenia stanu prawnego wszystkich urządzeń posadowionych na cudzym gruncie, stanowiąca podstawowe uzasadnienie projektowanych zmian potrzeba uregulowania ich statusu pozostaje wciąż aktualna. Jednak główną intencją wprowadzających to pojęcie była kwestia umożliwienia dostaw wody, energii elektrycznej lub innych mediów, w przypadkach gdy z różnych powodów budowa takich linii była niemożliwa, a ze względu na dobro społeczne niezbędna. Proponowany zapis brzmi: Art. 49. § 1. Urządzenia służące do doprowadzania lub odprowadzania płynów, pary, gazów, energii elektrycznej, urządzenia infrastruktury telekomunikacyjnej, a także urządzenia przeznaczone do prowadzenia ruchu kolejowego, urządzenia tras tramwajowych, transportu linowego, linii trolejbusowych oraz inne urządzenia podobne nie należą do części składowych nieruchomości, jeżeli wchodzi w skład przedsiębiorstwa.

Zapis ten jest w znacznej części wątpliwy. Szczególnie wprowadzenie do artykułu kolei linowych jako urządzeń liniowych. Urządzenia tego typu zdecydowanie różnią się od urządzeń do przesyłu wody, pary lub gazu obecnie wymienionych w art. 49 § 1 K.c. Podstawową funkcją zmienianego przepisu jest wyłączenie wskazanych w nim urządzeń z zakresu własności nieruchomości gruntowej poprzez wykluczenie konstrukcji części składowej.

Artykuł ten jest wyjątkiem od podstawowej zasady prawa rzeczowego, wyrażonej w art. 48 K.c., według której wszystko, co zostało trwale połączone z gruntem, należy do właściciela gruntu, w szczególności częściami składowymi gruntu stają się połączone z nim trwale rzeczy ruchome (art. 191 K.c.). Obecnie stosowanie tej zasady jest wyłączone w stosunku do urządzeń służących do doprowadzania lub odprowadzania płynów, pary, gazu, energii elektrycznej oraz innych urządzeń podobnych, jeżeli wchodzi w skład przedsiębiorstwa.

Jeśli zrozumiałym jest tworzenie wyjątku w naszym prawie dla urządzeń przesyłowych (wody, elektryczności) ze względu na ich podstawową użyteczność publiczną, to rozszerzanie tego wyjątku na



obiekty infrastruktury turystycznej, jakimi są z całą pewnością koleje linowe, jest co najmniej wątpliwe.

Problem uregulowania sytuacji prawnej urządzeń infrastruktury rozwiązać można na kilka sposobów, nie tylko przez wyłączenie własności urządzeń z zakresu władztwa właściciela gruntu, ale np. przez zawarcie umowy lub wykup całej nieruchomości lub jej części.

Łączenie w jednym zapisie odmiennych typów urządzeń i elementów, jakimi są urządzenia przesyłowe oraz infrastruktura sportowo-turystyczna, budzi duży sprzeciw społeczności Podhala. Chodzi o obiekty spełniające odmienne funkcje zarówno gospodarcze, jak i społeczne.

Biorąc pod uwagę powyższe, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

Jakimi przesłankami kierowali się tworzący ten projekt nowelizacji ustawy, włączając do niego obiekty tak odmiennie jak koleje linowe?

Czy nie byłoby słuszne rozważenie zmian w proponowanym projekcie nowelizacji ustawy?

Z wyrazami szacunku

Poseł Andrzej Gut-Mostowy

Zakopane, dnia 21 marca 2011 r.

#### Interpelacja (nr 22110)

do ministra infrastruktury

#### **w sprawie wyników kontroli NIK dotyczącej pozyskiwania lokali i pomieszczeń mieszkalnych dla osób najuboższych**

Szanowny Panie Ministrze! Brak mieszkań socjalnych jest jednym z ogromnych problemów, który dotyczy obszaru całego kraju i nadal pozostaje nierozwiązany. Zapotrzebowanie na mieszkania socjalne jest ogromne. W aktualnym stanie prawnym to gminy są zobowiązane tworzyć mieszkaniowy zasób lokali socjalnych dla osób, które nie mają zaspokojonych potrzeb mieszkaniowych i znalazły się w niedostatku oraz dla osób eksmitowanych, uprawnionych do mieszkania socjalnego na mocy orzeczenia sądu. W praktyce stosowania tych przepisów gminy jedynie w niewielkim stopniu wywiązują się z obowiązku posiadania lokali socjalnych.

Najwyższa Izba Kontroli na podstawie kontroli numer P/10/151: Pozyskiwanie lokali i pomieszczeń mieszkalnych dla osób najuboższych, negatywnie oceniła realizację przez gminy zadań z zakresu pozyskiwania lokali i pomieszczeń mieszkalnych dla osób najuboższych. Gminy budują co prawda nowe mieszkania, ale nie nadążają za rosnącymi potrzebami. Brakuje lokali socjalnych dla ponad 80% oczeku-

jących, a stan niektórych z nich zagraża życiu i zdrowiu mieszkańców.

W raporcie swym NIK informuje, że kontrolę, którą objęto lata 2004–2010, przeprowadzono w 18 gminach położonych na terenie sześciu województw. Ocenie poddano też wykonywanie przez Bank Gospodarstwa Krajowego zadań związanych z udzielaniem wsparcia na tworzenie lokali socjalnych, mieszkań chronionych, noclegowni i domów dla bezdomnych.

Wprowadzie w ostatnich latach zwiększyła się liczba komunalnych mieszkań socjalnych, ale jednocześnie wzrosło na nie zapotrzebowanie (z 18 540 lokali do 28 923, tj. o 56%), co powodowało spadek stopnia zaspokojenia owych potrzeb z 24,5% do 18,6%. Tak niski i – mało tego – zmniejszający się stopień zaspokojenia potrzeb wskazuje, że prowadzona przez kontrolowane gminy polityka łamie art. 75 ust. 1 Konstytucji RP i nie sprzyja wspieraniu rozwoju budownictwa socjalnego. Wyniki kontroli pokazują, że wzrasta liczba niezrealizowanych wyroków eksmisyjnych, przy okazji których orzekane jest prawo do lokalu socjalnego. Ponieważ takich lokali brakuje, nie można wykonać wyroku. W latach 2004–2010 połowa ze skontrolowanych gmin, które są zobowiązane do zapewnienia mieszkań socjalnych, musiała wypłacić 7 mln zł odszkodowań z tego tytułu.

Kolejną bolączką, którą ujawniła NIK, jest to, że udzielone na podstawie przepisów ustawy z dnia 29 kwietnia 2004 r. finansowe wsparcie budownictwa socjalnego od lat nie zaspakaja zgłoszonego zapotrzebowania gmin w tym zakresie. Wysokość wsparcia wypłaconego z Funduszu Dopłat, który dysponował na ten cel środkami, była dużo niższa od kwot wnioskowanych przez gminy. Bywało też, że niektóre gminy mimo potrzeb nie chciały lub nie potrafiły skorzystać ze wsparcia z Funduszu Dopłat. Jak wskazano w raporcie NIK, powodem niskiego zainteresowania dopłatą był m.in. brak pieniędzy na sfinansowanie wkładu własnego. Większość problemów, jakie wiążą się z budownictwem socjalnym, dotyczy kwestii utrzymania tego zasobu. Czynniki za lokal socjalny w żadnej gminie nie pokrywa kosztów eksploatacji, a tym bardziej zwrotu kosztów realizacji takiej inwestycji. Brak jest równolegle prowadzonych działań osłonowych lub wspierających dla lokatorów mieszkań socjalnych.

Próbując rozwiązać problem budownictwa socjalnego, należy przyjrzeć się szerzej ogólnej sytuacji budownictwa mieszkaniowego w Polsce. W kraju statystycznie brakuje ok. 1,5 mln mieszkań, użytkowanych jest 350 mieszkań na 1000 mieszkańców. Budowane są zaledwie 4 mieszkania rocznie na 1000 mieszkańców. Kraje europejskie wychodząc z podobnych jak w Polsce kryzysów mieszkaniowych budowały po 10 i więcej mieszkań rocznie na 1000 mieszkańców. Badania NIK tylko potwierdzają powszechnie znaną opinię, że ciągle zwiększamy dystans do krajów cywilizowanych.

Wobec ograniczeń, jakie wynikają z ustawy z dnia 8 grudnia 2006 r. o finansowym wsparciu tworzenia

lokali socjalnych, mieszkalnych, mieszkań chronionych, noclegowni i domów dla bezdomnych (Dz. U. Nr 251, poz. 1844, ze zm.), do korzystania z Funduszu Dopląt wydaje się konieczne wprowadzenie zmian w tej ustawie. Ze względu na skalę niezaspokojonych potrzeb mieszkaniowych w zakresie posiadania lokali socjalnych konieczne jest też ustawowe i finansowe zaangażowanie władz centralnych w rozwiązanie tego problemu, bowiem same gminy tym obowiązkiem nie podążają. Na pewno do rozwiązania problemu mieszkań socjalnych potrzebna jest spójna i konsekwentna polityka mieszkaniowa władz centralnych i samorządów lokalnych. Wobec ograniczonych możliwości finansowych gmin uzasadnione jest zwiększenie udziału Funduszu Dopląt w finansowaniu przedsięwzięć w ramach ustawy o finansowym wsparciu tworzenia lokali socjalnych, mieszkań chronionych, noclegowni i domów dla bezdomnych.

Z uwagi na wskazane kwestie zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jakie kroki zamierza podjąć Ministerstwo Infrastruktury w celu zwiększenia liczby budowanych przez gminy mieszkań socjalnych?

2. Czy przewidywane jest wprowadzenie mechanizmów i środków wsparcia finansowego dla gmin służące pomocy w realizacji ich zadań w zakresie tworzenia i utrzymywania zasobu mieszkaniowego gmin? Jeżeli tak, to z jakich źródeł pochodziłyby te środki?

3. Czy możliwe jest zwiększenie udziału Funduszu Dopląt w finansowaniu przedsięwzięć gmin mających na celu tworzenie lokali socjalnych, mieszkań chronionych, noclegowni i domów dla bezdomnych?

4. Czy widzi Pan Minister możliwości rozszerzenia państwowego wsparcia również na przedsięwzięcia gmin mające na celu pozyskiwanie mieszkalnych lokali komunalnych innych niż socjalne?

Z poważaniem

Poseł Henryk Milcarz

Kielce, dnia 1 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22111)

do ministra zdrowia

**w sprawie zlikwidowania barier  
biurokratycznych i nieracjonalnych  
rozwiązań utrudniających lekarzom  
i lekarzom denty stom normalne  
wykonywanie pracy**

Szanowna Pani Minister! Przyłączając się do głosów niezadowolonia i protestu ze strony środowiska lekarzy i lekarzy denty stom, apeluję do Pani Minister o podjęcie natychmiastowych działań zmierzających

do regulacji przepisów, które w obecnej formie prowadzą do licznych utrudnień i ograniczeń zarówno dla pacjentów, jak i dla pracowników medycznych.

Naczelna Rada Lekarska zwraca uwagę na niestaranność i niesumienność postępowań konkursowych oraz postępowań odwoławczych Narodowego Funduszu Zdrowia.

Nadmierne wymagania administracyjne związane z udzielaniem świadczeń zdrowotnych finansowanych ze środków publicznych prowadzą do licznych utrudnień i ograniczeń zarówno dla pacjentów, jak i dla pracowników medycznych.

Do takich praktyk zaliczyć można systematyczne biurokratyzowanie. Zobowiązuje się lekarzy podczas procedury wystawiania recept do sprawdzania licznych informacji niemających nic wspólnego z leczeniem. Nagminnie odmawia się realizacji i refundacji recept pod każdym pretekstem. Niezawinione błędy w wystawianiu skomplikowanych i czasochłonnych druków ZUS ZLA wiążą się z represjami dla lekarza. Wymaga się od lekarzy drobiazgowej sprawozdawczości, która jakoby ma służyć wykrywaniu nadużyć. W efekcie tak narastająca biurokratyzacja wpływa negatywnie na jakość usług medycznych i komfort pracy. Stwarza to duże utrudnienia także dla pacjentów.

Istniejące przepisy stwarzają przyzwolenie na stosowanie przez NFZ praktyk monopolistycznych.

Wykonywanie przez NFZ roli kreatora polityki zdrowotnej, administratora, twórcy standardów, płatnika i nienadzorowanego kontrolera systemu ochrony zdrowia prowadzi do nadużyć. Podzielając obawy wyrażone przez Naczelną Radę Lekarską apeluję o zorganizowanie spotkania Ministra Zdrowia z przedstawicielami Naczelnej Rady Lekarskiej w celu omówienia wspomnianych kwestii i konsultacji.

Wobec powyższego jakie zamierza podjąć kroki Pani resort w celu zapewnienia warunków do prawidłowego, zgodnego z interesem chorych wykonywania zawodów lekarza i lekarza denty stom poprzez zminimalizowanie nadmiernych wymagań administracyjnych oraz jakie podejmie działania zmierzające do naprawy sytuacji w zakresie kontraktowania świadczeń stomatologicznych?

Z poważaniem

Poseł Henryk Milcarz

Kielce, dnia 1 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22112)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie problemów małych rodzinnych  
zakładów i drobnego rzemiosła**

Szanowny Panie Premierze! Jako poseł na Sejm RP VI kadencji pragnę zwrócić uwagę na problemy

małych rodzinnych zakładów i drobnego rzemiosła. 1–3-osobowe zakłady o wieloletnich tradycjach i usługach nie są w stanie dziś sprostać stawianym im wymaganiom prawno-organizacyjnym i ekonomicznym oraz konkurować z dużymi zakładami i masową produkcją, choć mają też stałych klientów i sympatyków. Ww. zakłady realizują swoją produkcję i usługi, wykorzystując tradycyjną – historyczną wiedzę, technologie, receptury, maszyny, urządzenia i wyposażenie oraz wielopokoleniowe doświadczenia z etosem zawodu, z wkładaniem w pracę sercem, ze sztuką.

Ciężko jest utrzymać się na rynku, bowiem z symbolicznych dochodów nie stać piekarzy na zatrudnianie dodatkowych pracowników administracyjnych. Ponadto z roku na rok obciążani są coraz nowymi dokumentami, których sensowność często jest mało zrozumiała i nieracjonalna. Rzemieślnikom nie podoba się również bezdusność i niezrozumienie ciągle rosnących biurokratycznych wymagań nakazujących wypełnianie niezliczonych tabel i aneksów, jeśli chodzi o każdą czynność minuta po minucie, dla każdego dotknięcia czegokolwiek w procesie produkcji. Czemu ma to służyć? O jakości wyrobu świadczy przecież zadowolenie klientów i całkowita wyprzedaż produkcji, a wypełnianie kolejnych wciąż nowych kilogramów papieru do archiwalnego przechowania rozprasza i odrywa od pracy.

Sytuację drobnych rzemieślników utrudnia stawianie im coraz większych biurokratycznych wymagań. Sprostanie tym wymaganiom zmniejsza efektywność pracy i niejednokrotnie przekracza możliwości ludzi, którzy są rzemieślnikami, a nie urzędnikami i ekonomistami. Konieczne wydają się działania, które doprowadziłyby do:

- zwolnienia ryczałtów w rozliczeniach z urzędami,
- uproszczenia VAT,
- uproszczenia w prowadzeniu księgowości,
- udostępnienia rzemieślnikom kredytów technologicznych i znaczących ulg,
- ułatwień legislacyjnych,
- pomocy w finansowaniu outsourcingu i zarządzania dokumentami i finansami.

Rodzime firmy są niekiedy bastionem historycznych technologii i procesów. Zasadne byłoby więc stworzenie systemu, który umożliwiłby wsparcie dla takich firm i uratowanie niekiedy niepowtarzalnych technik i wyrobów. Otoczenie ochroną prawną, przyznawanie znaków towarowych, ułatwienia modernizacyjne i inwestycyjne uchroniłyby przed likwidacją nieliczne już np. w województwie świętokrzyskim firmy rodzinne. Na przykład z 34 rodzinnych piekarń zostało w Kielcach już tylko kilka.

Nieprzekonywujące są tezy o równości ekonomicznej i prawnej podmiotów na Rynku, bo jak „zacofany technicznie” jednoosobowy zakład z tradycyjnym piecem drzewnym i produkcją dzienną liczoną w dziesiątkach, góra setkach sztuk różnorodnego pieczywa (ale zdrowego, pachnącego, smacznego i trwałego bez polepszaczy, utrwalaczy, sztucznych barwników) może

konkurować z fabryką o produkcji w każdym asortymencie liczoną w dziesiątkach tysięcy sztuk, z możliwościami i wiedzą prawniczą, ułatwieniami kredytowymi – przy narzucaniu coraz nowych obciążeń.

Nawiązując do problemów środowiska piekarzy i cukierników, niezadowolone budzą też zmiany legislacyjne wprowadzone w grudniu 2010 r. Sejm wprowadził zapis do ustawy o VAT, w którym ustalono warunek 14-dniowego terminu przydatności do spożycia. Spowodowało to, że VAT na ciasta wzrósł o 16%, a nie jak to było publicznie zapowiadane o 1%. Oczywiście konsekwencją jest wzrost cen za wyroby ciastkarskie. Uderza to głównie w dzieci, które są najliczniejszym klientem dla tych wyrobów. Podkreślić należy, że wprowadzone zmiany nie zostały skonsultowane i noszą znamiona zupełnie nieprześlanych.

Sygnalizuję powyższe problemy, nadmieniając, że to jest nie tylko ciężka praca branży piekarzy i cukierników, ale to także ich wkład w podtrzymywanie polskiej kultury i tradycji. Przyłączam się także do apelu o objęcie preferencyjną stawką VAT wyrobów ciastkarskich i ciastek świeżych bez względu na termin przydatności do spożycia.

Równocześnie pragnę uzyskać odpowiedź na pytania:

1. Jakie działania zostaną podjęte, aby wesprzeć nieliczne już małe rodzinne firmy rzemieślnicze?
2. Jakimi kryteriami kierowało się ministerstwo, proponując aż taką podwyżkę stawki VAT na wyroby ciastkarskie?

Z poważaniem

Posel Henryk Milcarz

Kielce, dnia 1 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22113)

do ministra infrastruktury

#### **w sprawie restrukturyzacji sieci placówek pocztowych Poczty Polskiej SA**

Szanowny Panie Ministrze! Poczta Polska ma charakter szczególny dla funkcjonowania państwa i interesów obywateli. Likwidacja placówek Poczty Polskiej, zmiana ich statusu na agencje, która dotyka terenu całego kraju, w tym województwa podlaskiego, a zwłaszcza małych miejscowościach, jest bardzo złym posunięciem. Pozbawienie mieszkańców możliwości szerokiego dostępu do usług pocztowych jest przejawem braku troski o obywatela. Spotyka się to z olbrzymim sprzeciwem mieszkańców, samorządów lokalnych i pracowników Poczty Polskiej.

Coraz więcej wójtów i burmistrzów zwraca się o interwencję w tej sprawie. Świadczy to o tym, iż placówki te są niezbędne w funkcjonowaniu małych spo-

łeczności. Placówki pocztowe to zazwyczaj jedyne miejsca, gdzie starsi ludzie mogą opłacić rachunki, przesłać pieniądze, nadać bądź odebrać przesyłkę. Pozbawienie ich takiej instytucji jak Poczta Polska pozbawi ich takiej możliwości. Starsi ludzie nie umieją, a w dużej mierze nie mają też możliwości korzystania z dobrodziejstw banku czy Internetu, dla nich liczy się kontakt ze swoim ulubionym panem listonoszem, który co miesiąc z uśmiechem przyniesie im emeryturę czy rentę.

Nie można tu podpierać się nierentownością tych placówek. Zarządzanie firmą o zasięgu ogólnopolskim umożliwia takie gospodarowanie zasobami, by móc w godny sposób obsłużyć tereny mniej dochodowe. Na terenach mniejszych miejscowości gminnych placówki pocztowe to jedne z niewielu placówek handlowo-usługowych. Dla poprawienia rentowności wystarczyłoby niejednokrotnie zwiększyć ofertę w zakresie handlu i usług.

Poczta Polska osiągnęła w ubiegłym roku zyski, chwali się również uruchomieniem nowych placówek w miastach, zagęszczeniem sieci w celu większej dostępności do usług. Jak widać, odbywa się to kosztem terenów wiejskich. Nie jest to równe traktowanie mieszkańców wsi, jeśli chodzi o dostęp do usług powszechnych.

Wobec powyższego pytam Pana Ministra:

1. Czy ministerstwo i rząd widzą potrzebę dostępności placówek pocztowych na wsi?

2. Czy istnienie placówki pocztowej w każdej gminie nie powinno być minimum, poniżej którego państwo przestaje wypełniać swoją funkcję w tym zakresie?

3. Czym jest spowodowana tak powszechna likwidacja placówek, jeśli Poczta Polska wykazuje dodatni wynik finansowy?

4. Czy zamiast likwidować placówki, Poczta Polska nie powinna poszerzyć zakresu usług i handlu w tych miejscowościach?

Z poważaniem

Poseł Jacek Bogucki

Wysokie Mazowieckie, dnia 10 marca 2011 r.

### Interpelacja (nr 22114)

do ministra sprawiedliwości

#### **w sprawie rozpoczęcia działań zmierzających do zmiany niektórych z postanowień ustaw regulujących ustrój i organizację samorządów zawodowych**

Szanowny Panie Ministrze! W ramach prac zespołu parlamentarnego „Następne Pokolenie”, postulatów zgłaszanych za pośrednictwem portalu zadaniadlapolsa.pl oraz rozmów przeprowadzonych z osobami

podczas dyżurów poselskich wynika, że wysokość składek członkowskich w niżej wskazanych samorządach zawodowych jest Nielimitowana. Tymczasem w dobie kryzysu dla wielu podmiotów wykonujących wolny zawód obowiązek ponoszenia każdego miesiąca składek na rzecz ich samorządu jest poważnym wydatkiem, zwłaszcza że do kosztów działalności dochodzą jeszcze obowiązkowe składki na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne. Przykładowo w korporacji notarialnej comiesięczny koszt to kwota ok. 1500 zł (łącznie ze składkami na ZUS). Nielimitowanie górnej wysokości przedmiotowych składek prowadzi również do ograniczenia konkurencji i jest niezgodne w tym zakresie z prawem Unii Europejskiej, ponieważ osoby wykonujące wolny zawód, dopiero rozpoczynające działalność i nie posiadające jeszcze grona stałych klientów są automatycznie z tego rynku eliminowane. Zważyć również należy, że w wolnych zawodach istnieje ustawowy zakaz reklamy, co tym bardziej utrudnia wykonywanie tej działalności początkującym.

Kwestią dodatkową, która tutaj się pojawia, jest również brak rzetelnej weryfikacji wydatków rozdysponowywanych przez władze samorządu. Nie jest wystarczającym mechanizmem zatwierdzanie sprawozdań finansowych władz samorządowych przez odpowiednie organy, ponieważ dane podawane są w sposób zbiorczy – bez wnikania w naturę i celowość poszczególnych wydatków. Głosowanie nad sprawozdaniami odbywa się w sposób uproszczony i automatyczny. Brakuje również w tym zakresie jawności, np: informacje o wynagrodzeniach członków poszczególnych gremiów podawane są w sposób zagregowany. W związku z powyższym brakuje również w wyżej wymienionych ustawach zapisów: gospodarka finansowa samorządu zawodowego jest jawna. Tymczasem chodzi tutaj o niebagatelne kwoty, np. zakładając w przybliżeniu, iż w okręgu warszawskim jest ok. 5000 radców prawnych (liczba ta jednakże może być zaniżona), to przy składce 85 zł miesięcznie daje to kwotę 425 000 zł. W ujęciu rocznym jest to już 5 100 000 zł. Nie ma więc żadnych przesłanek, aby obecnie – zwłaszcza w dobie kryzysu – były utrzymywane takie obciążenia w wyżej wymienionych korporacjach bez określenia ich górnych granic i tym samym zapobieżenia dowolności, zwłaszcza że składka na potrzeby samorządu medycznego kształtuje się np. na poziomie 30 zł miesięcznie.

W związku z powyższym zwracamy się z pytaniami:

1. Czy ministerstwu znany jest przedstawiony problem?

2. Czy ministerstwo planuje podjąć działania, które zmierzałyby do ochrony interesów prawnych wyżej wymienionych członków samorządu zawodowego w związku z zaistniałym problemem?

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Tyszkiewicz  
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 31 marca 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22117)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wypłaty odszkodowań  
za nieruchomości przejęte na mocy ustawy  
Przepisy wprowadzające ustawy reformujące  
administrację publiczną**

Szanowny Panie Ministrze! Zgodnie z przepisami wprowadzającymi ustawy reformujące administrację publiczną (Dz. U. Nr 133, poz. 872, ze zm.), z dniem 1 stycznia 1999 r. przejęte zostały na własność nieruchomości przez Skarb Państwa bądź jednostki samorządu terytorialnego pod drogi publiczne. Wszędzie tam, gdzie pas drogi czy chodnika objął teren prywatny, ta część gruntu zajęta przez drogę czy chodnik zmieniła właściciela. Wyżej wymieniona ustawa stanowi, że osoby, które znalazły się w opisanej sytuacji, mogły ubiegać się o odszkodowanie z tytułu wywłaszczenia nieruchomości.

Zgodnie z art. 73 ust. 4 odszkodowanie było ustalane i wypłacane według zasad i trybu określonych w przepisach o odszkodowaniach za wywłaszczone nieruchomości, na wniosek właściciela nieruchomości. Podstawą do ustalenia wysokości odszkodowania była wartość nieruchomości według stanu z dnia wejścia w życie ustawy (przy czym nie uwzględnia się wzrostu wartości nieruchomości spowodowanego trwałymi nakładami poczynionymi po utracie przez osobę uprawnioną prawa do władania gruntem). Termin składania wniosków ustawodawca ustalił na okres od 1 stycznia 2001 r. do dnia 31 grudnia 2005 r. Po upływie tego terminu roszczenie wygasa. Wielu właścicieli, których nieruchomości zostały wywłaszczone, nie wiedziało o terminie składania wniosków o odszkodowanie bądź dowiedziało się zbyt późno.

W związku z zaistniałą sytuacją zwracamy się do Pana Ministra z pytaniem: Czy możliwe jest wyznaczenie kolejnego terminu składania wniosków o odszkodowania za nieruchomości przejęte na mocy przepisów wprowadzających ustawy reformujące administrację publiczną (Dz. U. Nr 133, poz. 872, ze zm.)?

Z poważaniem

Posłowie Maciej Orzechowski  
i Krzysztof Tyszkiewicz

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22118)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie subwencjonowania wychowania  
przedszkolnego**

Szanowna Pani Minister! Ustawa z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty określa zadania jed-

nostek samorządu terytorialnego w dziedzinie oświaty oraz ich kompetencje w tym zakresie. Zgodnie z przepisami tej ustawy do zadań jednostek samorządu terytorialnego należy m.in. zakładanie i prowadzenie publicznych przedszkoli, szkół oraz placówek. Przekazując gminom z dniem 1 stycznia 1992 r. zadanie zakładania i prowadzenia m.in. publicznych przedszkoli, ustawodawca określił jednocześnie, że jest to obowiązkowe zadanie własne gmin. Do zadań własnych gminy należy także zaspokajanie zbiorowych potrzeb jej wspólnoty w zakresie edukacji publicznej, a taką potrzebą jest m.in. organizacja wychowania przedszkolnego dla dzieci w wieku 3–6 lat.

W odpowiedzi na złożoną w grudniu 2010 r. interpelację podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Zbigniew Włodkowski informuje, że w ministerstwie prowadzone są obecnie zaawansowane prace mające na celu określenie zakresu i możliwości wsparcia finansowego gmin w realizacji zadań z zakresu wychowania przedszkolnego.

Jak donosi prasa, efektem tych prac ma być rządowa dotacja, czyli subwencja na przedszkola. W roku 2014 mają zostać wprowadzone subwencje na dzieci pięcioletnie, zaś w 2016 r. na dzieci czteroletnie (w 2014 r. skończą się fundusze unijne na dofinansowanie wychowania przedszkolnego). Nie oznacza to jednak, że rodzice nie będą ponosili żadnych kosztów. Opłaty za przedszkola ustalane przez gminy za opiekę nad dzieckiem powyżej pięciu godzin, posiłki i dodatkowe zajęcia nie zostaną zniesione, choć – jak informuje prasa – wiceminister jest za ich zmniejszeniem.

Kolejną proponowaną zmianą jest chęć ustawowego zapisu, który gwarantowałby każdemu czteroletkowi miejsce w przedszkolu. Rok 2011 jest pierwszym, w którym wszystkie pięcioletki mają obowiązek pójścia do przedszkoli. Umożliwi im to w 2012 r. rozpoczęcie nauki w pierwszych klasach. Oznacza to mniej miejsc w przedszkolach dla młodszych dzieci. Finansowe wsparcie pozwoli na zwiększenie liczby miejsc oraz poszerzenie oferty przedszkoli.

W związku z zaistniałą sytuacją zwracamy się do Pani Minister z pytaniami:

1. Od kiedy edukacja przedszkolna zostanie objęta subwencją?
2. Na jakim poziomie będą subwencje na dzieci pięcioletnie i czteroletnie?

Z poważaniem

Poseł Maciej Orzechowski  
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22119)

do ministra środowiska

**w sprawie trudnej sytuacji rzemieślników  
w aspekcie ustawy o odpadach**

Szanowny Panie Ministrze! Zgodnie z ustawą z dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach (Dz. U. 2001 Nr 62, poz. 628) każdy przedsiębiorca wytwarzający odpady zobowiązany jest do ewidencji odpadów i złożenia sprawozdania o odprowadzonych odpadach. Raz do roku powinien poinformować marszałka województwa o ilości i rodzaju odpadów, jakie powstały w przedsiębiorstwie.

Jak wynika z doniesień prasowych, większość przedsiębiorców nie wie o istnieniu tego obowiązku. Zgodnie z nowelizacją ustawy o odpadach z dnia 22 stycznia 2010 r. złożenie sprawozdania po terminie bądź niewykonanie tego obowiązku skutkuje nałożeniem kar finansowych. Za brak zgłoszenia do rejestru kara wynosi 5 tys. zł, zaś za inne niestosowanie się do przepisów, jak choćby zbieranie odpadów pomimo zakazu, kara wynosi 10 tys. zł. Każdy podmiot gospodarczy traktowany jest równo, tzn. takie same stawki karne dotyczą małych, jak i dużych firm.

Nowelizacja ustawy o odpadach, która wprowadziła kary za niedopełnienie wyżej wymienionego obowiązku, weszła w życie 12 marca 2010 r., zatem termin składania sprawozdań w 2010 r. minął zaledwie 19 dni później.

Zdaniem wielkopolskich rzemieślników nowelizacja ustawy, wprowadzając równe kary dla małych i dużych przedsiębiorstw, spowoduje zawieszenie działalności przez małych przedsiębiorców, których te kary dotkną. Nieadekwatne do osiąganych przychodów stawki karne staną się przyczyną utraty zatrudnienia przez pewną grupę osób.

W związku z zaistniałą sytuacją zwracamy się do Pana Ministra z pytaniami:

1. Czy i kiedy w związku z wejściem w życie nowych przepisów wśród przedsiębiorców, rzemieślników prowadzone były szkolenia bądź akcje informacyjne w tym zakresie?

2. Czy ministerstwo planuje zmiany w przepisach dotyczące kar pieniężnych celem zróżnicowania ich wysokości ze względu na wielkość przedsiębiorstwa?

Z poważaniem

Poseł Maciej Orzechowski  
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22120)

do ministra finansów

**w sprawie stawki podatku VAT od usług  
świadczonych przez stołówki szkolne**

Szanowny Panie Ministrze! Polska w zakresie podatku od towarów i usług związana jest regulacjami dyrektywy 2006/112/WE, które nie pozwalają na dowolne kształtowanie stawek i zwolnień podatkowych państwom członkowskim. Usługi świadczone przez stołówki szkolne nie są wymienione ani w usługach, które mogą być objęte obniżoną stawką VAT, ani w usługach, które mogą być zwolnione z tego podatku. Do końca 2010 r. istniała możliwość nakładania na usługi gastronomiczne, w tym na wydawane przez stołówki szkolne posiłki, obniżonej stawki podatku VAT, która wynosiła 7%.

Jak donosi prasa, w zakresie opodatkowania tego rodzaju usług organy podatkowe kierowały się dotychczas opinią Ośrodka Standardów Klasyfikacyjnych Urzędu Statystycznego w Łodzi. Wynika z niej, że prowadzenie stołówki przez personel placówki oświatowej dla dzieci i pracowników placówki należy zaliczyć do usług świadczonych w zakresie edukacji, pod warunkiem że stołówka nie jest odrębnym podmiotem gospodarczym, a prowadzenie jej jest ściśle związane z działalnością wymienionej placówki oświatowej.

Mając na uwadze ważną rolę, jaką spełniają szkolne posiłki, zwracamy się do Pana Ministra z pytaniami:

1. Jaką stawkę podatku VAT należy stosować dla usług świadczonych przez stołówkę, z której korzystają uczniowie i pracownicy tylko tej szkoły, a jaką dla uczniów i pracowników innych szkół?

2. Czy sprzedaż posiłków w stołówce szkolnej może być zakwalifikowana do usług edukacyjnych i tym samym zwolniona z VAT?

Z poważaniem

Poseł Maciej Orzechowski  
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 25 marca 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22121)

do ministra infrastruktury

**w sprawie opóźnienia budowy trasy  
średnicowej w Grudziądzu**

Szanowny Panie Ministrze! Budowa trasy średnicowej w Grudziądzu przebiega z wielkim opóźnie-

nier. Wszystko wskazuje na to, że autostrada A1 zostanie oddana do użytku bez zjazdu z niej, który jest trzecim etapem średnicówki. Grudziądz zostanie w ten sposób odcięty od autostrady, co zaburzy jego rozwój. Odbije się negatywnie na inwestycjach, kondycji grudziądzkich przedsiębiorstw, na lokalnym rynku pracy i poziomie życia mieszkańców.

Uprzejmie proszę Pana Ministra o odpowiedź na pytania:

1. Z jakich powodów doszło do opóźnień i kto za nie odpowiada?

2. Jakie wnioski wyciągnie Pan Minister wobec winnych takiego stanu rzeczy?

3. Czy jest Pan w stanie oszacować, jakie straty poniesie miasto i region w wyniku tych opóźnień, odchodzenia inwestorów, wzrostu bezrobocia, które i tak w tym mieście jest olbrzymie?

4. Co Pan zamierza zrobić, aby maksymalnie ograniczyć te straty i zrekomensować je społeczności Grudziądza?

5. Jakie kroki Pan podejmie, aby zagwarantować oddanie do użytku obu inwestycji i kiedy to nastąpi?

Z poważaniem

Poseł Jerzy Wenderlich

Warszawa, dnia 7 kwietnia 2011 r.

**I n t e r p e l a c j a**  
(nr 22122)

do ministra finansów

**w sprawie zwrotu części opłat za karty pojazdów, pobieranych przez powiaty w latach 2003–2005**

Szanowny Panie Ministrze! Otrzymałam od starostów lubuskich pismo dotyczące zwrotów pobranych opłat za wydanie kart pojazdów, egzekwowanych przez mieszkańców w drodze postępowania sądowego.

Na podstawie rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 r. w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu starostwa powiatowe pobierały 500 zł opłaty rejestracyjnej za samochody osobowe sprowadzone do naszego kraju z zagranicy. Jednak Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że ww. rozporządzenie jest niezgodne z konstytucją oraz ustawą o ruchu drogowym, a opłata za kartę pojazdu powinna uwzględniać jedynie koszty związane z drukiem karty i jej dystrybucją, czyli co najwyżej 75 zł. W związku z taką sytuacją wielu obywateli zaczęło zwracać się do starostów o zwrot pieniędzy. Lubuskie powiaty nadgraniczne uzyskały z tytułu opłat ponad 42 mln zł.

Należy zauważyć, że dochody te w całości wydatkowane zostały na zadania własne powiatów, w tym

zadania związane z oświatą, utrzymaniem i modernizacją dróg oraz ochroną zdrowia. Powiaty nie są w stanie udźwignąć tak ogromnego obciążenia budżetów. Dla części z nich zwrot opłat za karty pojazdów spowoduje zablokowanie budżetów, a co za tym idzie będą zmuszeni do zamykania szkół, zaniechania bieżącego utrzymania i modernizacji dróg oraz wielu innych przedsięwzięć.

Szanowny Panie Ministrze! W świetle przedstawionych argumentów zwracam się do Pana z następującym pytaniem: Czy Skarb Państwa planuje całościowe rozwiązanie problemu zwrotu opłat za wydane karty pojazdów?

Z poważaniem

Poseł Bożena Sławiak

Sulęcín, dnia 29 marca 2011 r.

**I n t e r p e l a c j a**  
(nr 22123)

do ministra infrastruktury

**w sprawie reorganizacji pracy Urzędu Poczтового w Lipinkach koło Gorlic**

W dniu 1 lutego br. złożyłam interpelację poselską w sprawie likwidacji placówek pocztowych na terenach wiejskich, jednakże otrzymana odpowiedź nie jest w żaden sposób satysfakcjonująca, w tym także niepełna. Dlatego też zwracam się ponownie do Pana Ministra o ustosunkowanie się do poniżej przedstawionego problemu.

Od 1 marca 2011 r. w jedynym urzędzie pocztowym w gminie Lipinki nastąpiły szkodliwe zmiany. Po pierwsze, wszyscy listonosze przeniesieni zostali do Biecza. W Lipinkach pozostało jedno okienko pocztowe z jednym pracownikiem, które prowadzi pełną obsługę klientów. Zostały jednak ograniczone godziny otwarcia placówki poczty. Listy i paczki dla mieszkańców Lipinek i pozostałych miejscowości gminy dostarczane są z Biecza.

Gmina Lipinki położona jest w południowo-wschodniej części woj. małopolskiego w powiecie gorlickim. W skład gminy, oprócz Lipinek, wchodzi także sołectwa jak: Kryg, Wójtowa, Pagorzyna, Bednarskie, Bednarka i Rozdziele. Powierzchnia gminy Lipinki wynosi 66,16 km<sup>2</sup> co stanowi 6,84% powierzchni powiatu.

Miejscowość Lipinki jest siedzibą gminy i placówka pocztowa istniała tam od zawsze. Obecne działania prowadzą wprost do likwidacji urzędu pocztowego w Lipinkach, a likwidacja oznacza nieodwracalną degradację gminy. Dla mieszkańców wsi poczta to jedyne miejsce, gdzie mogą nadać list czy wysłać kartkę z życzeniami świątecznymi. W wyniku zmian mieszkańcy gminy Lipinki po awizo zmuszeni będą

jechać na drugi koniec powiatu, co wiąże się ze znacznymi kosztami odbioru przesyłki, a często nawet uniemożliwia odbiór takiej przesyłki. Ta sytuacja ma negatywne znaczenie dla adresata, np. w sytuacji listów od urzędów czy z sądów, gdy nieodebranie awiza skutkuje uznaniem za doręczenie.

Z usług poczty korzysta wiele osób starszych, które nie mogą jeździć do odległych miejscowości, szczególnie w sytuacji, gdy komunikacja publiczna w zasadzie została całkowicie zniszczona.

Takie zmiany doprowadzą tylko do jednego – mieszkańcy przestaną korzystać z usług Poczty Polskiej, a wolną przestrzeń zagospodaruje ktoś inny.

W większości przypadków próby ratowania firmy poprzez ograniczenie jej działalności okazywały się nieskuteczne. Poczta Polska też sprawdziła ten wariant, dokonując likwidacji już wcześniej rzekomo nierentownych placówek, co jak się okazało, nie przyniosło spodziewanych rezultatów. Więc należy obrać inny kierunek. Nie należy ograniczać ilości placówek, a wręcz odwrotnie – należy zwiększyć dostępność świadczonych usług poprzez wydłużenie godzin pracy urzędów pocztowych na wsi. Należy też podjąć zdecydowane działania w celu polepszenia jakości świadczonych usług i odbudowy zaufania społecznego do Poczty Polskiej.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z zapytaniem:

1. Jakie jest uzasadnienie wprowadzonych już zmian w placówce pocztowej w Lipinkach koło Gorlic?

2. Czy decyzje o likwidacji placówek pocztowych nie powinny być poprzedzone konsultacjami z miejscową społecznością i władzami lokalnymi?

3. Czy Pan Minister nie uważa, że działania Zarządu Poczty Polskiej SA określone w strategii firmy na lata 2010–2015 są bardziej ukierunkowane na zwijanie działalności przez polskiego narodowego operatora pocztowego niż na rozwój i poprawę działalności?

Z poważaniem

Poseł Barbara Bartuś

Warszawa, dnia 4 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22124)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wypłaty odszkodowań osobom  
pokrzywdzonym w wyniku działań grup  
zbrojnych w latach 1944–1956**

Ponad dwa lata temu (28.05.2008 r.) grupa 24 osób wniosła do łaski marszałkowskiej projekt ustawy o zmianie ustawy o kombatantach oraz niektó-

rych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego (druk nr 813). Uchwalenie tej ustawy umożliwiłoby częściowe, choćby symboliczne, naprawienie krzywd wyrządzonych rodzinom pomordowanych przez oddziały zbrojnego podziemia po zakończeniu II wojny światowej.

Nasi najbliżsi – napisali w liście skierowanym do najwyższych władz RP reprezentujący ww. rodziny pani przewodnicząca i pan sekretarz Społecznego Komitetu Członków Rodzin Osób Pomordowanych w dniach 29–31 stycznia i 2 lutego 1945 r. – zostali zamordowani przez Oddział Zbrojnego Podziemia PAS – NZW dowodzony przez kapitana Romualda Rajsa ps. „Bury”. Oddział ten w dniach 29 i 31 stycznia oraz 2 lutego 1946 r. na terenie byłego powiatu Bielsk Podlaski spacyfikował (spalił) 5 zamieszkałych przez prawosławną ludność wsi (Zanie, Zaleszany, Szpaki, Wólka Wygonowska, Końcowizna), zabijając w okrutny sposób 82 osoby, w tym dzieci, kobiety i starców – spaleni żywcem w zamkniętych budynkach. Spośród tych ofiar 30 mężczyzn to tak zwani „furmani”, zamordowani przez wyżej wspomniany oddział koło wsi Puchały Stare.

Kapitan Romuald Rajs między innymi za wyżej wymienione czyny w 1949 r. przez Wojskowy Sąd Rejonowy w Białymstoku został skazany na karę śmierci (wyrok wykonano). Przez wiele lat wokół tych zbrodni obowiązywała zмова milczenia. PRL-owskie władze ukrywały nawet miejsce mordu i ukrycia ciał 30 „furmanów” – rodziny odkryły to miejsce dopiero w 1994 r. Na ich ekshumacje i przeniesienie na cmentarz w Bielsku Podlaskim zezwolono w 1997 r., a o prawo postawienia na ich grobie pomnika zabiegaliśmy przez pięć lat – przeciwni temu, wbrew obowiązującemu prawu, byli ówczesny wojewoda podlaski i kierownictwo Rady Ochrony Pamięci Walk i Męczeństwa.

W tym samym czasie, gdy ponizani przez aroganckich urzędników zabiegaliśmy o postawienie na mogile naszych bliskich prawosławnego krzyża, władze państwa polskiego przeprowadziły proces rehabilitacyjny sprawców zbrodni. W 1995 r. Wojskowy Sąd Okręgowy w Warszawie (sygn. akt 293/95 z dnia 04.06.1996), uznając że kpt. R. Rajs „walczył o niepodległy byt Polski”, uchylił poprzedni skazujący wyrok, a jego rodzinie przyznano i wypłacono zadośćuczynienie. Także innym rodzinom oddziału „Burego” zostały wypłacone odszkodowania i zadośćuczynienia.

Decyzjom o rehabilitacji dowódców i żołnierzy oddziału R. Rajsa towarzyszyła akcja szkalowania ofiar – prostych wiejskich ludzi – przedstawianych jako „kolaborantów władzy ludowej”, za co została im wymierzona „zasłużona kara”.

Tragiczne wydarzenia z przełomu stycznia i lutego 1946 r. stały się przedmiotem wnikliwego śledztwa białostockiego oddziału Instytutu Pamięci Narodowej. Śledztwo na okoliczność pozbawienia życia 82 osób obywatelstwa polskiego wyznania prawosławnego – sygn. akt S 28/02/Zi z dnia 30.06.2005



roku zakończyło się uznaniem kpt Romualda Rajsa ps. „Bury” za winnego zbrodni ludobójstwa. Sąd Okręgowy w Białymstoku Syg. akt III Kp 297/05 z dnia 18.11.2005 r. – postanowienie prokuratora IPN utrzymał w mocy. Sąd uznał, że „zabójstwo członków określonej grupy narodowościowej i wyznaniowej, w tym kobiet i dzieci, choćby pod pozorem uzyskania wyższych celów politycznych czy niepodległościowych – nie daje się usprawiedliwić żadną racją i jest zbrodnią ludobójstwa”.

Można było mieć nadzieję, że prawomocne zakończenie śledztwa umożliwi rodzinom ofiar ubieganie się o choćby porównywalne do tych, jakie otrzymały rodziny sprawców, odszkodowań. By sądy mogły rozpatrzyć wnioski rodzin, konieczna okazała się wspomniana na wstępie nowelizacja ustawy kombatanckiej. Słuchając wypowiedzi przedstawicieli najwyższych władz państwowych o normach „państwa prawa”, obserwując działania Sejmu, uchwalającego kolejne akty prawne, stwarzające podstawy wypłacania odszkodowań dla osób pokrzywdzonych (represjonowanych) przez organy państwa polskiego w okresie 1944–1989, rodziny przekonane były, że przedstawione w druku nr 813 rozwiązania spotkają się z poparciem rządu i wszystkich sejmowych klubów i kół.

Istniejący stan prawny – napisali posłowie w uzasadnieniu projektu – nie daje się, w ocenie wnioskodawców, pogodzić z konstytucyjną zasadą sprawiedliwości społecznej. Oczywiście jest bowiem fakt, że osoby cywilne, które poniosły uszczerbek na zdrowiu w wyniku działań zorganizowanych grup zbrojnych po okresie II wojny światowej, powinny otrzymać zadośćuczynienie za doznane krzywdy. Jeśli państwo polskie przyjmuje na siebie odpowiedzialność za działalność tychże grup, uznając je za działające w jego imieniu, i wypłaca odszkodowania spadkobiercom żołnierzy walczących w tych oddziałach, realizując wspomnianą zasadę sprawiedliwości społecznej, powinno naprawiać szkody, jakie oni wyrządzili cywilnym osobom postronnym.

Trudno z tą argumentacją się nie zgodzić. Mimo to projekt ustawy po jego pierwszym czytaniu w Komisji Polityki Społecznej i Rodziny znalazł się w tak zwanej sejmowej zamrażarce. Skierowano go do utworzonej 03.12.2008 r. podkomisji, która przez okres dwóch lat nie została zwołana. W mojej ocenie nieprzychylny stosunek wobec projektu ustawy posłów koalicji rządzącej wynika z negatywnego stosunku rządu reprezentowanego przez podsekretarza stanu Marka Buciora. Postępowanie posłów i stanowisko rządu w tej sprawie przez zainteresowanych oceniane jest jako dyskryminacyjne – napisali we wspomnianym liście przedstawiciele rodzin – choć jest to dla nas bolesne, nigdy nie protestowaliśmy przeciwko gloryfikacji i czynieniu „bohaterami” tych, którzy mundur żołnierza polskiego splamili krwią niewinnych ludzi. Oczekujemy jednak, i o to prosimy najwyższe władze państwa polskiego, stosowania wobec nas elementarnych zasad równości i sprawiedliwości.

W związku z przedstawionym wyżej problemem zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Czy podziela Pan Premier moje przekonanie o konieczności przyznania rodzinom pomordowanych przez oddziały zbrojnego podziemia, które to zbrodnie zostały potwierdzone prawomocnie zakończonym śledztwem, odszkodowań, choćby w rozmiarze przyznanych i wypłaconych sprawcom zbrodni?

2. Czy Rada Ministrów zamierza zmienić negatywne stanowisko i popierać podejmowane w Sejmie próby stworzenia podstaw prawnych będących podstawą uzyskania przez osoby pokrzywdzone zadośćuczynienia za doznane krzywdy?

3. Czy w przypadku braku rozstrzygnięć w parlamencie rząd podejmie działania zmierzające do wypłacenia rodzinom ofiar zadośćuczynienia?

Posel Eugeniusz Czykwin

Białystok, dnia 5 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22125)

do ministra infrastruktury

**w sprawie zaniechania działań  
zmierzających do likwidacji Zakładu  
Linii Kolejowych w Kielcach**

Szanowny Panie Ministrze! Jako parlamentarzysta reprezentujący interesy swojego regionu stanowczo sprzeciwiam się próbom marginalizacji województwa świętokrzyskiego. Z taką sytuacją mamy do czynienia w przypadku planów zmierzających do ograniczenia działalności spółek kolejowych na terenie naszego województwa. Z dokumentu przygotowanego przez firmę konsultingową McKinsey & Company na zlecenie Ministerstwa Infrastruktury wynika, że zakłady linii kolejowych funkcjonujące na terenie województwa świętokrzyskiego mają ulec likwidacji. Plany te wpisują się w realizowaną tendencję likwidacji wszystkich spółek kolejowych w województwie świętokrzyskim. Taki los spotkał niedawno Świętokrzyski Zakład PKP Cargo, nadal zagrożone jest istnienie PKP InterCity w Skarżysku-Kamiennej i niepewna perspektywa dla kolejowych Przewozów Regionalnych.

Obecnie działają 23 zakłady linii kolejowych należące do PKP Polskie Linie Kolejowe SA, a na terenie województwa dwa: w Kielcach i Skarżysku-Kamiennej. Z dokumentu wynika, że zostać ma ich jedynie 10. Plany obejmują zmniejszenie liczby zakładów linii kolejowych z 23 do 10, a także sekcji eksploatacji z 127 do 88. Straty są łatwo zauważalne: nie ma już PKP Cargo z siedzibą w Skarżysku – zostało przeniesione do Lublina. Nie udało się utrzymać zakładu w Kielcach, ale po połączeniu z Cargo w Skar-

żysku początkowo tam ulokowano jego siedzibę, jako jednej z 16 spółek PKP Cargo w Polsce. Niestety, nie na długo. Od stycznia tego roku w Skarżysku pozostały jedynie komórki techniczne, m.in. wagonownia czy lokomotywownia, a w zakładzie rozpoczynają się zwolnienia pracowników.

Z moich informacji, które chciałbym zweryfikować w kierowanym przez Pana Ministra resorcie, wynika, że najbliższe plany zakładają, że Zakład Linii Kolejowych w Skarżysku, podobnie jak PKP Cargo, zostanie wcielony do Lublina, zaś zakład w Kielcach rozdzielony między Łódź, Kraków i Lublin.

Wyrażam zdecydowaną dezaprobatę wobec planów likwidacji dwóch świętokrzyskich zakładów spółki PKP PLK SA (Kielce, Skarżysko-Kamienna) i włączenia ich do zakładów: lubelskiego i łódzkiego. Operacje te zagrażają istnieniu wielu miejsc pracy, obniżają znacząco infrastrukturę gospodarczą województwa i w efekcie prowadzą do degradacji cywilizacyjnej regionu.

Wobec powyższego proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy Ministerstwo Infrastruktury planuje podjąć działania, które pozwolą zastopować ewentualne zamiary likwidacji Zakładu Linii Kolejowych w Kielcach?

2. Czy ministerstwo dysponuje informacjami, a co za tym idzie bierze je pod uwagę, odnośnie do skali zwolnień pracowników PKP PLK SA z województwa świętokrzyskiego w wyniku likwidacji Zakładów Linii Kolejowych w Kielcach i Skarżysku-Kamiennej?

3. Proszę również o informację odnośnie do tego, czy i w jakim stopniu propozycje firmy McKinsey & Company odnośnie do likwidacji odcinków linii kolejowych w województwie świętokrzyskim są planowane do zrealizowania?

Z poważaniem

Poseł Henryk Milcarz

Kielce, dnia 4 kwietnia 2011 r.

**I n t e r p e l a c j a**  
(nr 22126)

do ministra infrastruktury

**w sprawie zagrożeń rozwoju  
woj. świętokrzyskiego**

Szanowny Panie Ministrze! Czuję się zobowiązany w imieniu reprezentowanego przeze mnie interesu regionu świętokrzyskiego do zdecydowanego opowiadania przeciwko wszelkim próbom umniejszania roli województwa świętokrzyskiego, mogącym zmierzać do jego sukcesywnej marginalizacji, a nawet zakusów likwidacyjnych. Wyrażam tym samym swoje aktywne poparcie dla stanowiska wyrażonego podczas posiedzenia Wojewódzkiej Komisji Dialogu Spo-

łecznego Województwa Świętokrzyskiego: obawy wojewódzkiej komisji dotyczą między innymi informacji o planowanej reorganizacji struktury PKP PLK SA, w efekcie której zmierzać możemy do likwidacji siedzib spółki w Kielcach i w Skarżysku-Kamiennej. Ponadto obserwujemy z niepokojem ograniczanie możliwości realizacji inwestycji drogowych na drogach S7 Radom – Skarżysko-Kamienna, Jędrzejów – Kraków oraz drogi krajowej nr 73. Stwarza to już realne zagrożenie dla możliwości dalszego rozwoju województwa świętokrzyskiego i jako takie działanie musi zostać w sposób zdecydowany przeze mnie zawetowane.

Według przygotowanej na zlecenie PKP koncepcji restrukturyzacji spółka PKP PLK zostanie podzielona na 10 dużych, wyodrębnionych pod kątem przebiegu głównych linii kolejowych. Wojewódzka Komisja Dialogu Społecznego wyraża przekonanie, że uzasadnione jest usytuowanie siedziby wschodniego okręgu spółki w jednym z obecnie funkcjonujących zakładów w województwie świętokrzyskim: w Kielcach lub w Skarżysku-Kamiennej. Pozwoli to wykorzystać specjalistyczną kadre techniczną, infrastrukturę i obiekty administracyjne. Likwidacja zakładów spółki w Kielcach i Skarżysku-Kamiennej oznacza utratę pracy dla ponad 2 tysięcy osób.

Rozwój usług transportu kolejowego oraz sieci kolejowej jest bardzo istotny z punktu widzenia metropolitalnych aspiracji naszego regionu. Niewątpliwie poprawie jakości połączeń komunikacyjnych w regionie może przysłużyć się budowa łącznicy Czarnca – Włoszczowa, co stworzy też warunki techniczne umożliwiające dostęp do kolei dużych prędkości.

Optymalne skomunikowanie miasta Kielce z głównymi traktami kolejowymi jest ważne z punktu widzenia gospodarczego znaczenia rozwoju Targów Kielce dla aglomeracji kieleckiej. Rozwój transportu kolejowego jest niezbędny dla tworzenia warunków do wykorzystania potencjału województwa świętokrzyskiego, jakim jest Białe Zagłębie. Przypomnieć pragnę, że nasz region skupia wiodących producentów mineralnych surowców budowlanych, które w zdecydowanej większości są wywożone poza teren województwa.

Możliwości dalszego rozwoju województwa świętokrzyskiego są też w dużym stopniu uwarunkowane standardem infrastruktury drogowej. Niepokój budzi więc także unieważnienie dwóch postępowań przetargowych dotyczących strategicznej sieci komunikacyjnej regionu: mowa jest w tym miejscu o drodze krajowej nr 7 na odcinku Radom – Skarżysko-Kamienna i Jędrzejów – Kraków.

W tym miejscu przyłączam się do postulatów podnoszonych w apelu Wojewódzkiej Komisji Dialogu Społecznego o wznowienie tych inwestycji przed końcem 2011r.

Przedmiotem szczególnego zainteresowania pozostaje też droga nr 73 ze względu na odsunięcie perspektywy podjęcia prac inwestycyjnych na czas po 2013 r., co biorąc pod uwagę natężenie ruchu, jakie

występuje na tej drodze, oddala możliwość rozwiązania dotkliwego dla mieszkańców województwa świętokrzyskiego problemu.

Równocześnie wyrażam poparcie dla inicjatywy Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad w Kielcach, dotyczącej wykonania ok. 1 km odcinka przejścia w Bilczy, gdzie koncentruje się największy ruch na odcinku pozamiejskim drogi nr 73. Proponowane w obecnych realiach etapowe rozwiązanie zwiększy przepustowość tego fragmentu drogi 73, dlatego wykonanie tej inwestycji jest bardzo ważne.

Nowoczesna sieć dróg jest konieczna dla zabezpieczenia warunków wzrostu gospodarczego, możliwości powstawania nowych inwestycji oraz ożywienia na rynku pracy. Stagnacja w tym obszarze rodzi zagrożenia dla perspektyw rozwoju regionu. Niepokój budzą też założenia eksperckiego projektu „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030”. Przyjęcie koncepcji policentrycznej metropolii sieciowej będzie oznaczać, że w obrębie tej struktury przede wszystkim tworzone będą warunki dla rozprzestrzeniania się czynników rozwoju, a miasta w sieci metropolitarnej otrzymują preferencyjne wsparcie finansowe. Wojewódzka Komisja Dialogu Społecznego Województwa Świętokrzyskiego wyraża obawę, że realizacja tego projektu nie przyczyni się do poprawy spójności wewnętrznej kraju oraz wykorzystania potencjału wewnętrznego wszystkich terytoriów.

Środowiska samorządowe, gospodarcze, naukowe i organizacje pozarządowe województwa świętokrzyskiego realizują szereg projektów w kierunku wyrównania i zwiększenia standardu funkcjonowania województwa świętokrzyskiego w sferze społeczno-gospodarczej do poziomu wiodących regionów kraju. Ich wysiłek nie może być zmarnowany.

Popieram oczekiwania wszystkich podmiotów dialogu społecznego w województwie świętokrzyskim, dotyczące uwzględnienia miasta Kielce w sieci miast metropolitalnych.

Równocześnie stawiam pytania:

1. Czy resort infrastruktury potwierdza planowaną likwidację zakładów linii kolejowych z siedzibami na terenie województwa świętokrzyskiego?

2. Jakie źródła finansowania Ministerstwo Infrastruktury przewiduje dla wznowienia unieważnionych inwestycji na drodze krajowej nr 7 i na realizację odcinków drogi krajowej nr 73?

3. Jakie działania zamierza podjąć Pan Minister w ramach kierowanego przez Pana resortu, aby nie dopuścić do podobnych zamierzeń marginalizujących znaczenie poszczególnych regionów oraz wpływających w sposób hamujący na ich rozwój?

4. Jakie działania planuje podjąć ministerstwo celem udzielenia wsparcia działalności samorządu województwa świętokrzyskiego, mającej na celu poprawę infrastruktury transportowej w regionie?

Z poważaniem

Poseł Henryk Milcarz

Kielce, dnia 5 kwietnia 2011 r.

## Interpelacja (nr 22127)

do ministra infrastruktury

### **w sprawie realizacji rozporządzeń ministra infrastruktury z dnia 14 lipca 2010 r. (Dz. U. Nr 138, poz. 932 i 933)**

Szanowny Panie Ministrze! W trakcie dyżurów poselskich przedstawiciele firm transportowych zgłaszają mi problem absurdalnych manewrów samochodów, które muszą wykonywać zgodnie z obowiązującymi rozporządzeniami nr 932 i nr 933 z dnia 14 lipca 2010 r.

Wskazane wyżej rozporządzenia utrudniają pracę firmom transportowym i zmuszają je do przekraczania norm w nich zawartych. Wymienione w rozporządzeniu nr 932 z dnia 14 lipca 2010 r. drogi (o nacisku do 11,5 tony) są drogami tranzytowymi. Przy pełnych ładunkach, jakie są podejmowane w krajach ościennych, można jedynie wjechać na teren Polski. Jednak aby poruszać się dalej, firmy transportowe zmuszone są do łamania przepisów zawartych w tych rozporządzeniach, co powoduje, iż pojazd, chcąc dokonać rozładunku, musi opuścić drogę o nacisku do 11,5 tony, wyjeżdżając na drogę o znacznie niższym dopuszczalnym nacisku. Do większości polskich miast nie ma możliwości dojazdu z wyżej wymienionymi ładunkami, gdyż zgodnie z rozporządzeniami na drogach dopuszczalny jest nacisk na oś do 10 ton (miasta wojewódzkie), natomiast pozostałe miasta są połączone drogami o nacisku do 8 ton. W wielu przypadkach sytuacja ta wymusza wykonanie dodatkowego nieuzasadnionego przejazdu. Zdarza się, że kierowca, aby zastosować się do tych rozporządzeń, musi przejechać dodatkowo 200–300 km, co w znacznym stopniu przyczynia się do wzrostu zużycia paliwa, wzrostu opłat drogowych, wydłużenia czasu pracy kierowcy, zanieczyszczenia środowiska spalinami, a także dodatkowego zużycia ogumienia oraz zużycia przejazdu, co narusza art. 5 oraz art. 74 ust. 1–2 Konstytucji RP. Z miesiąca na miesiąc, w wyniku wzrostu kosztów transportu, rosną także ceny produktów, m.in.: żywnościowych, pierwszej potrzeby, rolnych, budowlanych. Sytuacja ta wymusza na wielu firmach transportowych omijanie przepisów celem uniknięcia niepotrzebnego wzrostu wyżej wymienionych kosztów, przez co firmy te narażają się na grożące z tego tytułu sankcje karane.

W załączeniu jako przykład przedstawiam kserokopię udokumentowania przewozu z terytorium Niemiec (z miejscowości Reetz) przy pełnej ładowności nacisku na oś do 11,5 tony do miejscowości Dębna przez przejście graniczne w Świecku<sup>\*)</sup>. Stosując się do rozporządzenia, pojazd powinien kierować się drogą nr 2 do miejscowości Świebodzin, następnie drogą

<sup>\*)</sup> Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

nr 3 (przez miejscowości: Międzyrzecz, Skwierzynę, Gorzów Wielkopolski) do miejscowości Renice, następnie drogą nr 31 (przez Myślibórz) do docelowej miejscowości Dębno. Przejazd ten wynosi około 220 km, gdyby jednak pojazd skierować trasą Świecko – Słubice (przez miejscowość Kostrzyn n. Odrą), droga nr 31, a następnie przez miejscowość Sarbinowo, drogą nr 22 do miejscowości docelowej – Dębno, przejazd ten wynosi ok. 60 km.

Okazuje się zatem, że pojazd zbędnie pokonuje trasę o długości ok. 160 km, ponieważ zgodnie z rozporządzeniem nie ma innej możliwości dojazdu do miejsca docelowego. Dostosowując się do rozporządzenia, należy podjąć ładunek o niższym tonażu, co również podnosi koszty transportu ze względu na niepełny ładunek. Rozporządzenia, o których mowa, mają znaczny wpływ na nierówną konkurencję między firmami z miast, do których prowadzą drogi z dopuszczalnym naciskiem 10 lub 11,5 tony na oś – przedsiębiorstwa z mniejszych miast ponoszą dodatkowe koszty, co skutkuje wzrostem cen wykonywanych usług transportowych oraz wzrostem cen towarów transportowych. Prowadzi to do dyskryminacji gospodarczej przewoźników i firm z nimi współpracujących, a także obywateli.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo analizuje sytuacje zgłaszane przez naszych przewoźników w oparciu o mapę drogową?

2. Czy ministerstwo po przeprowadzonej analizie zamierza zmodyfikować obecnie obowiązujące rozporządzenia?

3. Czy treść obowiązujących rozporządzeń nie stawia polskich przewoźników w gorszej sytuacji?

4. Ilu polskich, a ilu zagranicznych przewoźników ukarano mandatem za 2010 r.?

Z poważaniem

Poseł Jan Kochanowski

Gorzów Wielkopolski, dnia 29 marca 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22128)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie stanu bezpieczeństwa placów zabaw powstających w ramach programu „Radosna szkoła”**

Szanowna Pani Minister! Zgodnie z reformą edukacji dzieci sześciolatki będą miały obowiązek pójścia do pierwszej klasy od 2012 r. Reforma miała zapewnić dzieciom lepszy start w przyszłość. Wraz z planami reformy pojawił się problem przystosowania naszych szkół podstawowych do potrzeb tak małych

dzieci. Pani Minister zadeklarowała, że każda polska podstawówka zostanie przystosowana do potrzeb dzieci sześciolatki. Dzisiaj okazuje się, że to były tylko szumne zapowiedzi.

W ramach rządowego programu „Radosna szkoła” budowane są place zabaw. Jak twierdzi Centrum Kontroli Placów Zabaw, stan techniczny urządzeń, w które wyposażone zostały place, w większości przypadków może zagrażać dzieciom i co najmniej połowa ma poważne błędy techniczne.

W prasie pojawiły się informacje, iż firmy kontrolujące place zabaw dla dzieci przy szkołach nie miały wcześniej nic wspólnego z tego typu działalnością (np. firma specjalizująca się w systemach teletechnicznych i teleinformatycznych). Według słów przedstawicielki firmy zatrudniono specjalistów tylko do realizacji tego projektu, teraz już się tym nie zajmują. „W przypadku urazu powstałego podczas użytkowania urządzenia nie my ponosimy za to odpowiedzialność” – twierdzi przedstawicielka firmy.

Pojawiające się informacje wywołują duży niepokój, wszak chodzi o najmłodszych. Jako reprezentant obywateli i ziemi podhalańskiej pragnę zapytać:

1. Czy ministerstwo dokonało analizy wiarygodności firm, które wygrały przetarg?

2. Ile środków ministerstwo wydało na realizację tego projektu?

Poseł Edward Siarka

Nowy Targ, dnia 4 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22129)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie stanu przygotowania szkół podstawowych do przyjęcia sześciolatek**

Szanowna Pani Minister! Zgodnie z reformą edukacji dzieci sześciolatki będą miały obowiązek pójścia do pierwszej klasy w roku szkolnym 2011/2012. Reforma miała zapewnić dzieciom lepszy start w przyszłość. Wraz z planami reformy pojawił się problem przystosowania naszych szkół podstawowych do potrzeb tak małych dzieci.

Według zapewnień Pani Minister każda polska podstawówka miała zostać przystosowana do potrzeb dzieci sześciolatki. Kontrola sanepidu przeprowadzona w małopolskich szkołach wykazała, że większość szkół małopolskich nie jest i w najbliższym czasie nie będzie przystosowana do potrzeb dzieci sześciolatki.

Pojawiają się nawet wypowiedzi dyrektorów, że: „To sześciolatki będą musiały się przystosować do warunków panujących w szkole, a nie odwrotnie”. Wójt jednej z małopolskich gmin mówi wprost: „Nasze podstawówki nie są przygotowane na przyjęcie

sześcioletków. Brakuje zwłaszcza sprzętu odpowiedniego dla małych dzieci. Nie mamy jednak w planach żadnych remontów i zakupów. Nie ma na to pieniędzy, jeśli się pojawią, wówczas o tym pomyślimy”.

Jako reprezentant obywateli i ziemi podhalańskiej pragnę zapytać:

1. Ile środków finansowych przeznaczyło MEN na dostosowanie szkół podstawowych do potrzeb dzieci sześciolatków, nie licząc pomocy przy zakupie pomocy dydaktycznych i dofinansowania budowy przyszkolonych placów zabaw?

2. Czy ministerstwo ma wiedzę na temat tego, jaki procent szkół podstawowych przeprowadził niezbędne zmiany m.in. w infrastrukturze?

Posel Edward Siarka

Nowy Targ, dnia 4 kwietnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a  
(nr 22130)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie nieprawidłowości  
w spółce Miejskie Przedsiębiorstwo  
Komunikacyjne w Łodzi**

Szanowny Panie Ministrze! W 2008 r. Ministerstwo Skarbu Państwa sprzedało Państwowe Przedsiębiorstwo Komunikacji Samochodowej w Nowym Targu Miejskiemu Przedsiębiorstwu Komunikacyjnemu w Łodzi. Podczas sprzedaży został zawarty pakiet socjalny. Dziś zgłaszają się do mnie pracownicy, którzy twierdzą, że wyżej wymieniona spółka nie przestrzega podstawowych praw pracowniczych i wspomnianego wcześniej pakietu socjalnego.

MPK Łódź w 2010 r. sprzedało majątek w Nowym Targu, a pracowników firmy przeniesiono do bazy w Myślenicach z naruszeniem podstawowych zasad Kodeksu pracy i wbrew pakietowi socjalnemu. Według relacji pracowników warunki pracy w Myślenicach w bazie PKS przy ulicy Przemysłowej 4 nie spełniają podstawowych warunków BHP, np. brak toalet, śniadania przygotowywane są w akumulatorowni.

Jako reprezentant obywateli i ziemi podhalańskiej pragnę zapytać: Czy Ministerstwo Skarbu Państwa, które sprzedało PKS w Nowym Targu w 2008 r., kontroluje wykonywanie podpisanego wtedy pakietu socjalnego.

Posel Edward Siarka

Nowy Targ, dnia 4 kwietnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a  
(nr 22131)

do ministra gospodarki

**w sprawie niewłaściwego sposobu  
reorganizacji ZUS, który zagraża rozwojowi  
polskiej przedsiębiorczości**

Szanowny Panie Premierze! Na początku marca otrzymałem niepokojącą informację z płońskiego inspektoratu ZUS, mówiącą, że z dniem 1 lipca br. pion dochodowy tego inspektoratu zostanie przeniesiony do Ciechanowa. Działania te będą konsekwencją przyjęcia nowego regulaminu wewnętrznego ZUS i „Strategii przekształceń ZUS w latach 2010–2012”. W związku z wątpliwościami co do celowości redukcji pionów dochodowych w ramach inspektoratów, a co za tym idzie – oddalania od przedsiębiorców punktów, w których do tej pory rozwiązywali wszystkie kwestie związane z ubezpieczeniami społecznymi, wystosowałem list do prezesa ZUS, zawierając w nim argumenty przemawiające za brakiem racjonalnych przesłanek do pozbawiania tak dużego powiatu pionu dochodowego ZUS. W odpowiedzi pana prezesa mogłem wyczytać jedno zasadnicze przesłanie, a mianowicie, że będzie nowocześniejsze, sprawniejsze i efektywniejsze. Jednak po głębszej analizie tematu, rozmowach z przedsiębiorcami oraz z pracownikami ZUS, wszystko wskazuje, że będzie dłuższe i droższe, a tym samym że zmiany, które lada moment zostaną wdrożone, uderzą w przedsiębiorców.

Konieczność załatwiania (prawdopodobnie od 1 lipca) wszelkich bardziej złożonych spraw w Inspektoracie ZUS w Ciechanowie zamiast w Płońsku spowoduje wydłużenie w czasie całej procedury, skoro obsługiwany dowie się o potrzebie wyjazdu do Ciechanowa na sali obsługi klienta w Płońsku lub gdy wystąpi konieczność zasięgnięcia informacji z Ciechanowa przez inspektorat w Płońsku. Tyczyć się to może takich spraw, jak szczegółowe wyjaśnianie błędów w dokumentach zgłoszeniowych i płatniczych, uzgadnianie stanu konta ze wskazaniem sposobu rozliczenia poszczególnych wpłat, spraw dotyczących prowadzonego postępowania egzekucyjnego czy kwestii, w których znajduje zastosowanie Kodeks postępowania administracyjnego (np. umorzenie składek, przeniesienie odpowiedzialności na osoby trzecie itp.)

W ramach nowej strategii ZUS przyjęto założenie, że likwidowane będą pionochodowe w tych inspektoratach ZUS, w których jest mniej niż 30 tys. ubezpieczonych. Jak słusznie podniosła Rada Powiatu Płońskiego w swoim stanowisku, należy podkreślić, że liczba ta ustalana jest według liczby osób zatrudnionych przez płatników składek prowadzących działalność na danym terenie. Pamiętać przy tym należy, że wszelkie wnioski tych ubezpieczonych realizowane są według adresu ich zamieszkania. W konsekwencji pracujący w Warszawie mieszkańcy powiatu płońskiego ujęci są w statystyce dla Warszawy, podczas

gdy swoje sprawy realizują w płońskiej sali obsługi klienta. Opisana sytuacja czyni podstawowe założenie zmian w ZUS wątpliwym. Jego realną konsekwencją będzie natomiast fakt, że przedsiębiorca z powiatu płońskiego, np. z Czerwińska nad Wisłą, będzie musiał pokonać blisko 70 km, by rozstrzygnąć bardziej złożoną sprawę związaną z ubezpieczeniami społecznymi. Przykład ten obrazuje wyraźnie, kto poniesie koszty planowanych zmian. Nie ulega bowiem wątpliwości, że celem reorganizacji ZUS jest znalezienie oszczędności. Jednak oszczędności tych nie wolno robić kosztem obywateli, w tym przedsiębiorców, od których sukcesu w znacznej mierze zależy stopień dobrobytu społeczeństwa.

Zdaję sobie jednocześnie sprawę, że opisany powyżej przykład jest jedynie kroplą w morzu, biorąc pod uwagę ogólnokrajową skalę reorganizacji ZUS. To z kolei rodzi obawy, że skala kosztów społecznych reformy ZUS może być gigantyczna, a tym samym że zmiany poważnie uderzą w przedsiębiorców.

W związku z tym proszę Pana Premiera o zdecydowaną reakcję w tej sprawie oraz o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie kroki podjęło Ministerstwo Gospodarki w celu zapobieżenia obciążeniu polskich przedsiębiorców zmianami zaplanowanymi w ramach reorganizacji ZUS i likwidacji pionów dochodowych w inspektoratach posiadających mniej niż 30 tys. ubezpieczonych?

2. Czy Pan Minister podziela moje obawy, że utrudnianie przedsiębiorcom dostępu do specjalistów ZUS stanowić będzie realną barierę w rozwoju przedsiębiorczości?

3. Czy przyjęte przez ZUS zmiany były konsultowane z Ministerstwem Gospodarki i czy są spójne ze strategią ministerstwa mającą na celu znoszenie barier dla przedsiębiorczości w Polsce?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Marek Opiola

Płońsk, dnia 5 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22132)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie ograniczenia środków  
finansowych przeznaczonych na refundację  
pracodawcom wynagrodzeń i składek  
na ubezpieczenie społeczne pracowników  
zatrudnionych w celu przygotowania  
zawodowego**

Szanowna Pani Minister! Zwracam się do Pani Minister z interpelacją dotyczącą refundacji pracodawcom wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie

społeczne przeznaczonych dla pracowników zatrudnionych w celu przygotowania zawodowego. Obecnie komendy hufców pracy, które jak dotąd refundowały koszty wynagrodzeń i opłaty ubezpieczeń, od początku roku 2011 wstrzymały podpisywanie umów z pracodawcami na dotychczasowych warunkach. Wskutek tego pracodawcy nie otrzymują refundacji kosztów szkolenia uczniów ze względu na brak środków finansowych przeznaczonych na ten cel.

Praktyczna nauka zawodu to jedna z najstarszych i najlepszych form nauki pozwalających młodzieży na zdobywanie zawodowych umiejętności. W chwili obecnej zamykanie szkół zasadniczych zawodowych oraz warsztatów szkolnych doprowadziło do wyszkolenia wielu osób bezrobotnych jedynie z przygotowaniem teoretycznym, których szansę na zdobycie przyszłego zawodu znacznie się zmniejszyły. Przedsiębiorcy, którzy kształcą uczniów zasadniczych szkół zawodowych, nie otrzymują refundacji wynagrodzeń za przyjętych w 2010 r. kilkadziesiąt tysięcy uczniów we wszystkich zawodach. Brak środków w budżecie uniemożliwi kolejnym 50 tys. uczniów rozpoczęcie nauki od 1 września 2011 r., co oznacza, że nie powstanie większość z 2 tys. klas pierwszych zasadniczych szkół zawodowych. Ponadto brak refundacji kosztów zatrudnienia doprowadzi do tego, że wielu pracodawców, którzy dotychczasowo szkolili uczniów, odmówi ich kształcenia. Wpłyne to również niekorzystnie na wzrost kosztów prowadzenia firm, a w przyszłości będzie brakowało odpowiednio przygotowanej kadry na potrzeby gospodarki narodowej.

Obecna sytuacja wpłynie również na problem odpływu młodzieży kształcącej się zawodowo do szkół na terenie Europy Zachodniej, co wiąże się z niekorzystnymi konsekwencjami ekonomicznymi i demograficznymi dla naszego kraju. Co więcej, Niemcy wykazują zainteresowanie kształceniem zawodowym polskiej młodzieży. Pracodawcy niemieccy, którzy szkolą młodzież, posiadają duże wsparcie ze strony niemieckiego rządu i oferują uczniom darmową naukę, stypendia, a także gwarancję dobrze płatnej pracy, co oznacza, że osoby kształcące się w Niemczech zostaną tam na stałe.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z pytaniami:

1. Jakie jest stanowisko Pani Minister i kierowanego przez Panią resortu w sprawie opisanego powyżej problemu?

2. Czy Pani Minister i kierowany przez Panią resort przewiduje wprowadzenie nowych rozwiązań i podjęcie skutecznych działań dotyczących refundacji kosztów zatrudnienia uczniów w celu przygotowania zawodowego?

3. Jakie działania będą podejmowane przez rząd w celu zmiany przepisów dotyczących utrzymania szkół zawodowych w Polsce?

Poseł Andrzej Ówierz

Jarosław, dnia 11 marca 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22133)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie likwidacji wydziałów pracy  
w sądach rejonowych, na przykładzie  
Sądu Rejonowego w Jaśle**

Szanowny Panie Ministrze! Zgodnie z rozporządzeniem Pana Ministra z 10 marca 2010 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie utworzenia sądów pracy i sądów ubezpieczeń społecznych (Dz. U. N 60, poz. 303) 1 kwietnia w całej Polsce zlikwidowane zostaną aż 74 spośród 159 wydziałów pracy.

Jednym z likwidowanych wydziałów jest Wydział Pracy przy Sądzie Rejonowym w Jaśle. Powiat jasielski położony w południowo-zachodniej części woj. podkarpackiego zajmuje powierzchnię 831 km<sup>2</sup> i obejmuje 10 gmin, w tym dwie gminy miejskie: Jasło, Kołaczyce, i osiem gmin wiejskich: Brzyska, Dębowiec, Jasło, Krempna, Osiek Jasielski, Nowy Zmięgród, Skołyszyn i Tarnowiec. Gminy te zamieszkuje ponad 114 tys. mieszkańców, z czego zatrudnionych jest ponad 30 tys. Liczba podmiotów gospodarki narodowej zarejestrowanych w powiecie jasielskim wynosi kilka tysięcy.

Przeniesienie spraw obsługiwanych przez Wydział Pracy Sądu Rejonowego w Jaśle do innego sądu znacznie utrudni dostęp mieszkańcom powiatu jasielskiego do dochodzenia swoich praw, w szczególności spraw pracowniczych. Istnieją też obawy o wydłużenie procesu sądowego, a nawet przewlekłość prowadzonych spraw.

W ciągu 25 lat istnienia Wydziału Pracy w strukturze Sądu Rejonowego w Jaśle rozpatrzono tysiące spraw, zaś wydział był oceniany bardzo wysoko, zarówno pod względem sprawności, jak i poziomu orzecznictwa.

Likwidacja wydziału pracy pociągnie za sobą także inne niekorzystne konsekwencje, będzie miała negatywny wpływ na całe środowisko prawnicze w Jaśle, kancelarie adwokackie, radcowskie i notarialne, spowoduje destabilizację pracy sędziów i urzędników sądowych.

Według kierowanego przez Pana Ministra resortu powodem zmian jest zmniejszająca się wyraźnie liczba spraw z zakresu prawa pracy, jakie wpływają do sądów rejonowych. Jednak według pracodawców i pracowników nadal okres oczekiwania na pierwszą rozprawę, jak i czas postępowania jest zbyt długi. Przewlekłe procesy sądowe są problemem przede wszystkim dla zwolnionych pracowników, którzy przez długi czas pozostają bez wynagrodzenia. Likwidacja sądów pracy dodatkowo pogorszy ich sytuację.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jakie jest stanowisko Pana Ministra i kierowanego przez Pana resortu w sprawie opisanego powyżej problemu?

2. Czy kierowany przez Pana Ministra resort oszacował, jak wpłynie likwidacja 74 wydziałów pracy na czas oczekiwania na rozpoczęcie procesu sądowego i czas jego trwania?

3. Czy nie uważa Pan Minister, że likwidacja wydziałów pracy wpłynie negatywnie na liczbę prowadzonych spraw z zakresu prawa pracy wobec dodatkowych utrudnień dla dochodzących swoich praw?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Ćwierz

Jarosław, dnia 24 marca 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22135)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie konkursu na stanowisko prezesa  
Radia Kielce**

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (jednolity tekst ustawy opracowany na podstawie tj. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199; Dz. U. z 2004 r. Nr 210, poz. 2135, Dz. U. z 2005 r. Nr 48, poz. 446; Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708), kierując się szeroko pojętym interesem społecznym, proszę Pana Ministra o objęcie osobistym nadzorem przebiegu procedury konkursowej wyboru prezesa Radia Kielce w celu wyeliminowania działań niezgodnych z prawem.

Uzasadnienie. W Radiu Kielce SA został ogłoszony konkurs na stanowisko prezesa i wiceprezesa rozgłośni. Obecnie radiem zarządza były członek rady nadzorczej oddelegowany przez nową radę do zarządu Polskiego Radia Kielce na stanowisko p.o. prezesa publicznej rozgłośni.

Kiedy kilka tygodni temu Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji powołała w nowym składzie radę nadzorczą Radia Kielce, nowo wybrany przewodniczący zapowiadał wówczas, że konkurs ma mieć formułę otwartą, przysłuchiwać mu się będą mogli akredytowani dziennikarze. W trosce o przejrzystość wyboru członków zarządu każda odpowiedź będzie punktowana, a liczba zdobytych punktów przez kandydatów zostanie podana do publicznej wiadomości.

Konkurs został ogłoszony. Określone zostały terminy i warunki konkursu. W piątek 25 marca br. lokalna prasa podała, że w czwartek zebrała się rada nadzorcza Radia Kielce i przeprowadziła I etap konkursu na prezesa i wiceprezesa zarządu Radia Kielce. Na tym etapie rada dokonała merytorycznej oceny 14 ofert kandydatów. Zgorszenie wśród opinii publicznej wywołała informacja, że w gronie kandydatów jest nazwisko delegowanego z rady nadzorczej do zarządzania radiem pełniącego obowiązki preze-

sa. Oczywiście na tym etapie konkursu rada nie odrzuciła tej oferty.

Zatem kandyduje osoba, która jako członek Rady Nadzorczej uczestniczyła w ustalaniu warunków konkursu i jej nazwisko widnieje pod wszystkimi dokumentami konkursowymi. Zaś jako pełniąca obowiązki prezesa zarządu rozgłośni do czasu wyboru nowych członków zarządu miała nieograniczony dostęp do dokumentów spółki, kiedy innym kandydatom udostępniono zaledwie strukturę organizacyjną i uproszczone sprawozdanie finansowe za 2009 r. Nie podano im nawet tak istotnej informacji jak te, że w 2011 r. wpływy z abonamentu są znacząco mniejsze i że w wyniku ich spadku w kasie rozgłośni brakuje prawie 2 mln zł.

Gdzie podziiała się troska przewodniczącego Rady Nadzorczej o przejrzystość wyboru członków zarządu? A czy zapowiadana procedura, że każda odpowiedź będzie punktowana, a liczba zdobytych punktów przez kandydatów zostanie podana do publicznej wiadomości, nie jest farsą i kpinią z pozostałych kandydatów? Czy w procesie konkursowym postępowanie zgodne z prawem obowiązuje wszystkich kandydatów z wyjątkiem kandydującego p.o. prezesa? Czy nie wszystkich kandydatów obowiązuje postępowanie z zachowaniem zasad etycznych i moralnych?

Ustalono zgodnie z obowiązującym porządkiem prawnym, że wyłonienie prezesa ma nastąpić w procesie konkursu. Zatem wiadomo, jeden kandydat wygra, pozostali muszą pogodzić się z przegraną. Startując w konkursie, kandydaci uwzględniali to ryzyko, ale ufali, że konkurs przeprowadzony zostanie przy zachowaniu równości szans i jeżeli przegrają, to w uczciwej grze.

Tymczasem po raz kolejny wydano publiczne pieniądze na ogłoszenie rekrutacyjne w „Rzeczpospolitej” i „Echu Dnia”, aby stworzyć wrażenie otwartości i jawności, po czym zanim kandydaci zdążyli napisać swoje aplikacje, karty rozdano pod stołem. Dlaczego w warunkach konkursowych nikt nie napisał o jawnej nierówności i stronniczości?

Z uwagi na przedstawione powyżej fakty, uprzejmie proszę Pana Ministra o objęcie osobistym nadzorem procedury konkursowej na wybór prezesa Radia Kielce w celu wyeliminowania w tym procesie działań niezgodnych z prawem. Konkurs trwa. Wczoraj, w dniu 11 kwietnia 2011 r., członkowie rady nadzorczej po zapoznaniu się z programem kandydatów przepytывali ich z prawa prasowego oraz etyki.

Z uwagi na wyżej opisane fakty proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy osoba zasiadająca w radzie nadzorczej spółki publicznego radia oraz dodatkowo pełniąca obowiązki prezesa zarządu do czasu powołania właściwego zarządu, może kandydować na stanowisko prezesa zarządu lub członka zarządu?

2. Czy to normalne, że osoba podejmująca decyzję o kształcie konkursu, zasiadając w radzie nadzorczej, sama w nim uczestniczy?

Podpis tej osoby znajduje się pod regulaminem konkursu, zasadami oceny kandydatów, arkuszem ocen kandydatów oraz zasadami akredytacji dziennikarzy. Dodatkowo istnieje ewidentna nierówność szans poszczególnych kandydatów w dostępie do informacji na temat radia. Osoba pełniąca obowiązki prezesa zarządu ma nieograniczony dostęp do wszelkich zasobów i informacji, a inni kandydaci, przygotowując się do konkursu, bazują jedynie na szczątkowych, archiwalnych danych. W ten sposób łamany jest punkt 13 regulaminu konkursu mówiący:

Rada Nadzorcza zapewnia wszystkim uczestnikom postępowania konkursowego jednakową informację o spółce wraz z niniejszym regulaminem, które są dostępne w Biuletynie Informacji Publicznej Polskiego Radia Regionalnej Rozgłośni w Kielcach Radio Kielce SA na stronie [www.radio.kielce.pl](http://www.radio.kielce.pl) oraz w sekretariacie spółki, pokój 302 – codziennie od poniedziałku do piątku w godzinach od 11 do 16.

3. Czy osoba zasiadająca w radzie nadzorczej spółki nie łamie przepisów rozporządzenia Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z dnia 18 listopada 2010 r., Dz. U. Nr 236, poz. 1565, składając oświadczenie kandydata na członka zarządu, zgodnie z pkt 4 ppkt 9, zapewniając, że nie jest członkiem rady nadzorczej lub zarządu podmiotu powiązanego ze spółką?

4. Czy ten punkt wybiegający poza spółkę nie miał za zadanie ograniczyć do minimum podejrzeń o stronniczość i nierówny dostęp do konkursu?

5. Jak zatem do tego zapisu ma się kandydowanie członka rady nadzorczej spółki, której konkurs dotyczy?

6. Dlaczego rada nadzorcza Radia Kielce SA w I etapie konkursu na prezesa i wiceprezesa zarządu Radia Kielce nie odrzuciła oferty pełniącego obowiązki prezesa delegowanego z rady nadzorczej do zarządzania radiem?

7. Dlaczego wydatkowane są publiczne środki finansowe na procedury pozorujące proces konkursowy tylko po to, aby ogłosić, że osoba wcześniej wyznaczona na stanowisko prezesa została wybrana w konkursie?

8. W jakiej wysokości wydatek zaplanowano na przeprowadzenie konkursu?

9. Jakie podejście Pan Minister działania, aby kolejne konkursy nie przebiegały w podobnej formie, poza wszelkimi zasadami etyki i moralności, z pominięciem obowiązującego prawa?

Wnoszę o poinformowanie mnie, jakie działania podjął Pan Minister, aby wybór prezesa Polskiego Radia Regionalnego Rozgłośnia w Kielcach Radio Kielce SA został przeprowadzony z zachowaniem polskiego prawa i z poszanowaniem wszystkich kandydatów.

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Zuba

Warszawa, dnia 12 kwietnia 2011 r.



I n t e r p e l a c j a  
(nr 22136)

do ministra zdrowia

**w sprawie programu terapeutycznego  
dotyczącego leczenia wirusowego zapalenia  
wątroby typu B**

Stan faktyczny: W dniu 18 lutego br. minister zdrowia wydała rozporządzenie w sprawie nowego programu terapeutycznego leczenia WZW typu B. Jak poinformowała mnie Fundacja „Gwiazda Nadziei” z Katowic, ta regulacja prawna ogranicza możliwość stosowania nowych leków przeciwwirusowych w pierwszej linii leczenia tylko do wąskiej grupy chorych na tzw. HbeAg+. Skorzysta z nich będzie mogło ok. 20% chorych dotychczas nieleczonych, zaś starym lekiem (lamiwudyna) będą leczeni wszyscy już dotychczas włączeni do leczenia oraz ok. 80% nowo wykrytych przypadków.

W opinii ekspertów, na które powołuje się fundacja, lek ten jest nieskuteczny, a nawet szkodliwy dla chorych w dłuższej perspektywie czasowej i komplikuje przebieg dalszej terapii. Z tego też powodu nie jest już stosowany w większości krajów europejskich, a Europejska Agencja Leków (EMA) w maju 2010 r. podjęła decyzję o zmianie jego charakterystyki w opisie zastosowania.

Zdaniem ekspertów lekiem pierwszego rzutu u wszystkich chorych, u których nie można zastosować interferonu, powinien być jeden z nowszych leków przeciwwirusowych – wytyczne wskazują tu entekawir i tenofovir. Wynikający z rozporządzenia MZ podział chorych na takich, którzy mogą dostać w pierwszej linii nowe leki, i tych, którzy będą leczeni przestarzałą lamiwudyną, nie jest uzasadniony żadnymi obowiązującymi polskimi czy międzynarodowymi wytycznymi klinicznymi.

Zgodnie z rozporządzeniem MZ podział na pacjentów HBeMg+ i HBeMg- obowiązuje jednak od 1 kwietniabr. i nie daje możliwości przejścia na nowe leki chorym z HBeMg+, którzy rozpoczęli już leczenie lamiwudyną, a u których lekooporność jeszcze nie wystąpiła. Ponadto w nowym programie nadal nie uwzględniono tenofoviru, który jest teraz lekiem z wyboru u chorych, u których wystąpiła już oporność na lamiwudynę, podczas gdy refundowane są dwa mniej skuteczne leki o zbliżonej cenie.

Tak więc ograniczenie stosowania nowszych i lepszych leków, zapisane w programie terapeutycznym, oznacza przeniesienie na chorych kosztów zakupu leków, które powinny należeć im się bezpłatnie. Dla większości chorych miesięczne koszty terapii przekraczają ich możliwości finansowe.

Tymczasem eksperci są zgodni, że WZW typu B wymaga szybkich i zdecydowanych działań dla zapewnienia chorym w naszym kraju skutecznego, nowoczesnego leczenia, gdyż w najbliższym czasie dojdzie do konieczności przeciwdziałania bardzo lic-

nym, poważnym konsekwencjom zakażenia HBV, do których należy marskość i rak wątroby – a jednocześnie prowadzona od 15 lat profilaktyka WZW typu B, ze względu na ryzyko zakażenia zmutowanym, opornym wirusem, nie będzie skuteczna.

Pytania:

1. Jakie są podstawy naukowe ograniczenia grupy pacjentów, którzy mogą otrzymać w pierwszej linii leczenia najnowsze leki, do grupy chorych HbeAg+ i dlaczego program terapeutyczny leczenia WZW typu B rekomenduje lamiwudynę – mimo wprowadzonych z zalecenia EMA zmian w charakterystyce tego leku?

2. Czy możliwe jest wprowadzenie do programu zmian umożliwiających:

— leczenie nowymi lekami chorych, którzy rozpoczęli leczenie lamiwudyną przed 1 kwietnia br.,

— usunięcie w części „Kryteria kwalifikacji” zapisu pkt 6.1 i tym samym pozostawienie lekarzom decyzji o wyborze odpowiedniej terapii?

3. Dlaczego w programie terapeutycznym pominięto lek tenofovir?

Z wyrazami szacunku

Poseł Tadeusz Arkit

Warszawa, dnia 7 kwietnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a  
(nr 22137)

do ministra sportu i turystyki

**w sprawie programu  
„Moje boisko – Orlik 2012”**

Stan faktyczny: Podczas spotkań środowiskowych wielokrotnie pojawiają się kwestie dotyczące programu „Moje boisko – Orlik 2012”. Program ten jest bardzo dobrze oceniany przez lokalne społeczności. Dotychczas zrealizowano wiele boisk, często nawet w bardzo małych miejscowościach.

Pytania:

1. Ile boisk w tym programie zrealizowano dotychczas w Małopolsce oraz jakie środki z budżetu państwa zostały przekazane na realizację tych przedsięwzięć?

2. W jakiej perspektywie czasowej przewidywane jest jeszcze funkcjonowanie tego programu oraz jakie są przewidziane środki w budżecie państwa?

Z wyrazami szacunku

Posłowie Tadeusz Arkit  
i Jan Musiał

Warszawa, dnia 7 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22138)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie programu „Radosna szkoła”**

Stan faktyczny: Podczas spotkań środowiskowych wielokrotnie pojawiają się kwestie dotyczące programu „Radosna szkoła”. Program ten jest bardzo dobrze oceniany przez lokalne społeczności. Dotychczas w wielu miejscowościach, również małych, przy szkołach powstały nowe place zabaw. Nowe pomoce dydaktyczne potrzebne do zabawy, a także sale zabaw wyposażone w przyrządy pozwalające na zaspokojenie przez dziecko potrzeby ruchu dają możliwość zrównania szans edukacyjnych, a tym samym rozwijanie uzdolnień i zainteresowań dziecka.

Pytania:

1. W ilu szkołach w Małopolsce zrealizowano dotychczas program „Radosna szkoła” oraz jakie środki z budżetu państwa zostały przekazane na realizację tego przedsięwzięcia?

2. W jakiej perspektywie czasowej przewidywane jest jeszcze funkcjonowanie tego programu oraz jakie są przewidziane środki w budżecie państwa?

Z wyrazami szacunku

Posłowie Tadeusz Arkit  
i Jan Musiał

Warszawa, dnia 7 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22139)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie „Narodowego programu  
przebudowy dróg lokalnych 2008–2011”**

Stan faktyczny: Podczas spotkań środowiskowych wielokrotnie pojawiają się kwestie dotyczące „Narodowego programu przebudowy dróg lokalnych 2008–2011” Program ten jest bardzo dobrze oceniany przez lokalne społeczności. Wiele samorządów lokalnych dzięki temu programowi zmodernizowało infrastrukturę drogową. Poprawiła się dostępność komunikacyjna, zwiększyło się bezpieczeństwo na drogach.

Pytania:

1. Ile środków z budżetu państwa zostało przekazanych na realizację tych przedsięwzięć w Małopolsce?

2. W jakiej perspektywie czasowej przewidywane jest jeszcze funkcjonowanie tego programu oraz jakie są przewidziane środki w budżecie państwa?

Z wyrazami szacunku

Posłowie Tadeusz Arkit  
i Jan Musiał

Warszawa, dnia 7 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22140)

do ministra środowiska

**w sprawie systemu sprzedaży drewna  
przez PGL Lasy Państwowe**

Polska jako kraj zasobny w surowiec drzewny posiada ok. 7 tys. firm zajmujących się przerobem drewna. To 8% gospodarki i 300 tys. miejsc pracy. Jest to ważny dział gospodarki Polski wymagający utrzymania tak ze względów ekonomicznych, jak i społecznych.

Z wielkim niepokojem przyjmuję informację, że stosowany przez Lasy Państwowe system sprzedaży drewna w krótkim czasie spowoduje upadek tej dziedziny gospodarki w Polsce, wskutek braku jakichkolwiek szans na pozyskanie surowca od Lasów Państwowych. Z doniesień prasowych oraz sygnalizowanych mi ocen przedstawicieli małych i średnich tartaków wynika, że wskutek wprowadzonego przez Lasy Państwowe systemu sprzedaży pn. „e-drewno” zostają oni wyeliminowani z rynku zakupów drewna przez wielkie koncerny. Sytuacja taka może doprowadzić w bardzo krótkim czasie, nieprzekraczającym 1 roku, do upadku tartaków w Polsce, a tym samym zwalniania pracowników i wzrostu bezrobocia.

Małe i średnie tartaki nie posiadają zdolności ekonomicznych oraz wydajności produkcyjnej, aby móc skutecznie konkurować z wielkimi firmami. Należy jednak nadmienić, że działania eliminujące małe i średnie tartaki odbywają się z całkowitym respektem obowiązuje, jakże w tej sytuacji ułomnego, prawa. Jest to wynik przyzwolenia Generalnej Dyrekcji Lasów Państwowych, a co za tym idzie państwa polskiego.

Z przekazanych mi informacji wynika, że pomimo formalnej równości w dostępie do surowca drzewnego, stosowane są metody skutecznie eliminujące pozyskanie surowca od Lasów Państwowych przez małe i średnie tartaki. Przykładem takiej sytuacji jest Kolumbia Kłodzka (tygodnik „Polityka” nr 49(2785) z 4 grudnia 2010 r., A. Sowa „Armia leśnych ludzi”).

Nieuczciwe praktyki w zakupie surowca drzewnego polegają m.in. na:

— nieuzasadnionym podbijaniu cen drewna ponad ekonomiczną opłacalność tylko dla uniemożliwienia zakupu surowca przez inne firmy,

— rezygnacji z zakupu wylicytowanej partii drewna, co powoduje utratę kaucji, możliwą do zaakceptowania jedynie przez wielkie firmy, a w dłuższej perspektywie da obniżenie cen surowca po upadku małych i średnich tartaków.

Działania Polskiej Izby Gospodarczej Przemysłu Drzewnego w kwestii zapobieżenia upadkowi polskich tartaków jak dotychczas nie znajdują zrozumienia Generalnej Dyrekcji Lasów Państwowych. Zrozumiałym jest, że Lasy Państwowe jako firma są zainteresowane sprzedażą drewna po jak najwyższych cenach. Jednak, w konkluzji, obecna sytuacja może doprowadzić do znacznego spadku rentowności Lasów Państwowych, w krótkiej perspektywie, jeżeli z rynku drzewnego zostaną wyeliminowane małe i średnie tartaki. Wtedy skutki ich likwidacji, jako wynik krótkowzrocznej polityki państwa, poniosą nie tylko Lasy Państwowe, ale polska gospodarka oraz społeczeństwo.

Ponadto, wskutek konieczności wykorzystania źródeł energii odnawialnej, wzrosło zapotrzebowanie na drewno przez sektor energetyki, która w chwili obecnej wykorzystuje także drewno mogące służyć do celów produkcji drzewnej. Powoduje to wzrost zapotrzebowania na surowiec drzewny przy tym samym poziomie jego produkcji.

W związku z powyższym uprzejmie proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy Ministerstwo Środowiska, poprzez Generalną Dyrekcję Lasów Państwowych, podejmie działania umożliwiające funkcjonowanie w kraju małych i średnich tartaków?

2. Czy zostaną podjęte, i jakie, środki w celu zapobiegania sztucznemu windowaniu przez potentatów rynku drzewnego cen surowca drzewnego w przetargach „e-drewno”?

3. Czy i jak zostaną wyeliminowane przypadki umyślnego blokowania sprzedaży drewna wynikające z rezygnacji kontrahenta z zakupu wylicytowanej partii drewna?

4. Czy są prowadzone prace w zakresie organizacji sprzedaży drewna umożliwiające wyeliminowanie patologii polegającej na doprowadzeniu do upadku polskich tartaków?

5. Czy są planowane regulacje prawne dopuszczające wykorzystanie przez energetykę jako źródeł energii odnawialnej tylko trocin, zrębków itp. nie pochodzących z przetworzenia surowca pełnowartościowego?

6. Czy Lasy Państwowe, w swojej polityce sprzedaży, zamierzają – i w jaki sposób – uwzględnić interesy polskiej gospodarki oraz polskiego społeczeństwa?

Z poważaniem

Poseł Mieczysław Marcin Łuczak

Wieluń, dnia 23 marca 2011 r.

## Interpelacja (nr 22141)

do prezesa Rady Ministrów

### **w sprawie wyciągnięcia wniosków ze sprawy funkcjonariusza Policji prawomocnie uniewinnionego po 7 latach ze wszystkich zarzutów stawianych mu aktem oskarżenia**

Szanowny Panie Premierze! Po 7 latach procesu policjant insp. W. S. został prawomocnie uniewinniony z wszystkich stawianych mu aktem oskarżenia zarzutów. Ostatnio sąd przyznał mu 200 000 zł tytułem odszkodowania za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie.

Proces sądowy, któremu towarzyszyło spore zainteresowanie mediów, wykazał nie tylko bezpodstawność zarzutów, ale też skandaliczny sposób prowadzenia śledztwa, co znalazło swój wyraz w uzasadnieniach wyroków sądowych.

To, najdelikatniej mówiąc, skandalicznie prowadzone śledztwo, zabrało obywatelowi tego kraju 7 lat życia. Przerwało i zrujnowało jego karierę zawodową, łączyło się z cierpieniami jego samego i osób mu bliskich. Na koniec społeczeństwo, podatników, kosztowało – nie licząc procesu – 200 000 zł tytułem wypłaconego odszkodowania.

W związku z tą sprawą – nie jedyną taką na przestrzeni ostatniego dwudziestolecia – pytam Pana Premiera i ministrów Jego rządu – jakie wnioski wyciągnięto z tych doświadczeń.

Nie chodzi mi tu przede wszystkim o wnioski personalne (dyscyplinarne, prawnokarne) dotyczące osób prowadzących śledztwo i popierających akt oskarżenia. Pytam, co w ogóle zrobiono, aby w przyszłości taka sprawa nie mogła się powtórzyć lub co najmniej by prawdopodobieństwo powtórzenia się takiej sprawy zminimalizować?

Czy wyciągnięto jakieś wnioski skutkujące zmianami organizacyjnymi, zmianami w zakresie poziomu zawodowego i moralnego funkcjonariuszy Policji i prokuratury?

Czy zauważono może konieczność jakichś zmian legislacyjnych i czy poczyniono w tym kierunku jakieś starania?

Czy sprawa w ogóle była analizowana pod tym kątem w prokuraturze lub MSWiA?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Jan Widacki

Kraków, dnia 4 kwietnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a  
(nr 22142)

do ministra zdrowia

**w sprawie użytkowania sprzętu medycznego  
zakupionego z unijnych dotacji**

Zwracam się z interpelacją do Pani Minister w sprawie użytkowania sprzętu medycznego zakupionego z unijnych dotacji.

Sprzęt medyczny zakupiony za dotacje Unii Europejskiej nie może być używany do leczenia pacjentów komercyjnych przez okres pięciu lat od zakończenia inwestycji. Unijne prawo zabrania szpitalom publicznym, które za unijne fundusze wyremontowały i wyposażyły swoje oddziały, po przekształceniu w spółki świadczenia usług prywatnym pacjentom. W razie nieprzestrzegania tego zakazu grozi zwrot dotacji. Problem dotyczyć może ok. 30% szpitali.

Zwracam się w interpelacji z następującymi pytaniami do Pani Minister: Czy unijne regulacje w zakresie dotowania sprzętu medycznego nie zagrażają reformie służby zdrowia? Czy szpitale, które starały się o dofinansowanie z pozytywnym skutkiem, zostały wcześniej poinformowane o takich zastrzeżeniach?

Z poważaniem

Poseł Daniela Chrapkiewicz

Starogard Gdański, dnia 6 kwietnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a  
(nr 22143)

do ministra środowiska

**w sprawie zwiększenia limitów odstrzałów  
w rocznych i wieloletnich planach łowieckich  
na zwierzęta łowne (daniel, sarna, jelen)**

W związku z wypełnianiem moich obowiązków poselskich zostałem poinformowany o problemie dotyczącym szkód wyrządzanych przez daniela, sarny i jelenie w uprawach rolnych oraz na terenach zalesianych, poprzez obgryzanie i kaleczenie sadzonek drzew.

Zasady prowadzenia gospodarki łowieckiej na terenie całego kraju regulują przepisy ustawy z dnia 13 października 1995 r. Prawo łowieckie (Dz. U. Nr 147, poz. 713, z późn. zm.). Łowiectwo jako element ochrony środowiska przyrodniczego w rozumieniu ustawy oznacza ochronę zwierząt łownych (zwierzęcy) i gospodarowanie ich zasobami w zgodzie z zasadami ekologii oraz zasadami racjonalnej gospodarki rolnej, leśnej i rybackiej.

Zadaniem gospodarki łowieckiej jest działalność w zakresie ochrony, hodowli i pozyskiwania zwierzęcy, prowadzona w obwodach łowieckich przez dzierżawców lub zarządców w oparciu o roczne plany łowieckie oraz wieloletnie łowieckie plany hodowlane. Obszar całego kraju podzielony jest na ponad 5100 obwodów łowieckich. Jest to obszar gruntów o ciągłej powierzchni liczącej co najmniej 3 tys. hektarów, na którym istnieją odpowiednie warunki do prowadzenia gospodarki łowieckiej. Obwody tworzy sejmik województwa, uwzględniając zasadę optymalnego zaspokojenia potrzeb w zakresie ochrony, zachowania i rozwoju populacji zwierząt łownych, unikania dzielenia zbiorników wodnych oraz wytyczania granic po naturalnych, trwałych i wyraźnych znakach w terenie. W skład obwodów łowieckich nie wchodzi: parki narodowe i rezerwy przyrody, miasta i miejscowości w granicach obejmujących zabudowania, budowle, zakłady i urządzenia oraz tereny przeznaczone na cele społeczne, kultu religijnego, przemysłowe, handlowe i inne cele gospodarcze, a także obiekty o charakterze zabytkowym i specjalnym w granicach ich ogrodzeń. Obwody łowieckie dzielą się na leśne (co najmniej 40% powierzchni lasu) oraz polne (pozostałe). Podlegają one wydzierżawieniu kołom łowieckim Polskiego Związku Łowieckiego bądź pozostają wyłączone z wydzierżawiania (obecnie ponad 300). Obwody łowieckie leśne wydzierżawia, na wniosek Polskiego Związku Łowieckiego, regionalny dyrektor PGL Lasy Państwowe, zaś polne – starosta. Kategoryzacja obwodów łowieckich uwzględnia liczebność poszczególnych gatunków zwierzęcy w określonych środowiskach jej bytowania, rodzaj i wielkość jej pozyskania oraz nasilenie czynników antropogenicznych.

Wbrew ogólnym panującym opiniom łowiectwo nie jest sportem i nie polega na strzelaniu do biednych stworzeń dla przyjemności. Jego rola i znaczenie zmieniały się w przeciągu wieków, od podstawowego sposobu zdobywania przez człowieka mięsa i skór, poprzez rozrywkę – nie zawsze godną i często wynaturzoną, aż do czasów współczesnych, kiedy to łowiectwo stało się nauką i sposobem gospodarowania populacjami zwierząt dziko żyjących, a także ich środowiskiem życia.

Obecnie łowiectwo jest więc formą ochrony przyrody, mającą na celu przede wszystkim dostosowywanie liczebności populacji zwierząt dziko żyjących do ciągle zmieniającego przez człowieka środowiska ich występowania. W największym skrócie i uproszczeniu bada ona zespoły zależności pomiędzy populacjami poszczególnych gatunków a ich środowiskiem występowania oraz wzajemne zależności pomiędzy poszczególnymi osobnikami i populacjami organizmów żywych zamieszkujących określony teren. W zakresie jej zainteresowania leżą więc takie parametry populacji jak: zagęszczenie, rozmieszczenie, migracje, struktura płciowa, struktura wiekowa, struktura socjalna, rozrodczość, śmiertelność i dynamika liczebności.

Współczesne łowiectwo ma na celu opracowywanie sposobów ochrony i rozwoju populacji zwierząt łownych w dobie bardzo silnego przekształcania środowiska naturalnego przez człowieka.

Odstrzał ma charakter kompensacyjny, a więc wraz z odstrzałem zmniejsza się procent innych przyczyn śmiertelności zwierząt oraz zmniejszają się szkody w rolnictwie powodowane przez zwierzęta. Dla przykładu przegęszczona populacja na danym terenie zaczyna cierpieć na niedostatki żerowe. W wyniku niedożywienia jej potomstwo przychodzi na świat słabsze i częstsze są przypadki upadków. Do tego dochodzi jeszcze duże ryzyko rozwinięcia się chorób zakaźnych w przegęszczonej populacji, a także żerowanie na coraz to większym obszarze, co powoduje duże szkody dla upraw rolnych i dla obszarów nowo zalesionych.

Tymczasem prowadzony w takiej populacji odstrzał redukuje nadmierną liczebność, pozwala na uzyskanie zdrowego i dobrze odżywionego przychówku, a charakter selekcji osobniczej pozwala na pozostawienie najlepszych i najbardziej okazałych przedstawicieli gatunku. Zapobiega także rozwojowi groźnych również dla zwierząt domowych i człowieka epizootcji i pasożytów.

Dla zachowania właściwych relacji pomiędzy ilością zwierzyny a środowiskiem jej występowania (las, pole) niezbędne jest wykonywanie odstrzału określonej ilości zwierząt łownych. Rodzaj zwierząt, ilość sztuk, struktura płciowa, struktura wiekowa są ustalane na podstawie zasad selekcji osobniczej i populacyjnej zwierząt łownych w Polsce. Podstawowym dokumentem, na podstawie którego koła łowieckie prowadzą gospodarkę łowiecką, jest roczny plan łowiecki. Sporządzany jest przez zarząd koła łowieckiego na okres od 1 kwietnia do 31 marca roku następnego. Plan ten jest opiniowany przez organy administracji samorządowej, Polski Związek Łowiecki i ewentualnie przez dyrektora parku narodowego, a następnie zatwierdzany przez właściwego nadleśniczego nadleśnictwa.

W rocznym planie łowieckim określone są: ilość zwierząt łownych wynikająca z inwentaryzacji na dzień 15 marca danego roku, przyrost zrealizowany, ilość, jakość oraz struktura zwierząt do pozyskania, ilość urządzeń łowieckich do utrzymania i wybudowania w obwodzie łowieckim, poletka łowieckie, pasy zaporowe, ilość i rodzaj karmy do dokarmiania zwierząt, wielkość szkód i odszkodowań łowieckich, koszty i dochody z gospodarki łowieckiej.

W sezonie łowczym 2009/2010 r. stan wybranych zwierząt łownych przedstawiał się następująco:

- daniele – 23 319 szt., odstrzelono 5132 szt.,
- jelenie – 180 200 szt., odstrzelono 50 513 szt.,
- sarny – 822 000 szt., odstrzelono 176 196 szt.

W sezonie 2008/2009:

- daniele – 20 667 szt., odstrzelono 4308 szt.,
- jelenie – 176 100 szt., odstrzelono 45 891 szt.,
- sarny – 827 500 szt., odstrzelono 157 295 szt.

W sezonie 2007/2008:

- daniele – 17 830 szt., odstrzelono 3635 szt.,
- jelenie – 163 600 szt., odstrzelono 40 825 szt.,
- sarny – 760 200 szt., odstrzelono 149 279 szt.

Mając powyższe na uwadze, proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na niżej postawione pytania:

1. Jakie działania prowadzone/planowane są przez Pana Ministra w ramach wyżej postawionego problemu?

2. Czy planuje się zwiększanie limitu odstrzałów?

Oczekując odpowiedzi Pana Ministra, pozostaję z wyrazami szacunku.

Z wyrazami szacunku

Poseł Jan Bury s. Józefa

Rzeszów, dnia 18 marca 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22144)

do ministra gospodarki

#### **w sprawie sposobu naliczania opłat za gaz ziemny dostarczony przez PGNiG do odbiorców indywidualnych**

W związku z wykonywaniem przeze mnie obowiązków poselskich otrzymuję liczne sygnały dotyczące sposobu naliczania opłat za dostarczony do odbiorców indywidualnych gaz ziemny przez PGNiG, chociażby na przykładzie sieci dystrybucyjnej Karpackiej Spółki Gazownictwa sp. z o.o. Sposób ten polega na tym, że odbiorcy przyporządkowani są do tzw. grup taryfowych, w zależności od zużycia gazu w roku poprzedzającym, na kolejny okres rozliczeniowy. I tak:

- grupa W1: zużycie od 0 do 300 m<sup>3</sup> gazu rocznie,
- grupa W2: zużycie od 300 do 1200 m<sup>3</sup> gazu rocznie,
- grupa W3: zużycie od 1200 do 8000 m<sup>3</sup> gazu rocznie,
- grupa W4: zużycie ponad 8000 m<sup>3</sup> gazu rocznie.

Przyporządkowanie to jest narzucone przez dostawcę i dotyczy całego kraju. Różnice w wysokości opłat pomiędzy grupami taryfowymi polegają na tym, że wraz ze wzrostem zużycia gazu zmienia się proporcja pomiędzy opłatami zmiennymi a opłatami stałymi. W niewielkim zakresie zmienia się też abonament miesięczny. Problemem jest znaczna różnica pomiędzy opłatami w górnym zakresie zużycia grupy poprzedniej w stosunku do opłat dolnego zakresu grupy następnej.

Różnica ta np. na przejściu grup taryfowych W2 i W3 wynosi ponad 330 PLN w skali roku. Dla kieszonki emeryta nie jest to kwota obojętna, a sprawa

dotyczy zapewne kilkuset tysięcy, być może ponad miliona, gospodarstw domowych.

Powstają zatem pytania:

1. Czy planowane są jakiegokolwiek zmiany w sposobie naliczania taryf za pobór gazu ziemnego przez odbiorców indywidualnych w ten sposób, aby różnice pomiędzy opłatami w górnym zakresie zużycia grupy poprzedniej w stosunku do opłat dolnego zakresu grupy następnej w bardziej miarodajny sposób uwzględniały faktyczny pobór gazu ziemnego?

2. Czy jest szansa powrotu do praktyki dającej możliwość wyboru przez odbiorcę – klienta – grupy taryfowej, według której chciałby być rozliczany, na miarę jego potrzeb, nie zaś niekoniecznie trafionych prognoz dostawcy – Karpackiej Spółki Gazownictwa sp. z o.o.?

Oczekując odpowiedzi Pana Ministra, pozostaję z wyrazami szacunku.

Poseł Jan Bury s. Józefa

Rzeszów, dnia 11 marca 2011 r.

**I n t e r p e l a c j a**  
(nr 22145)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie projektu ustawy o rzeczach  
znalezionych oraz zmianie niektórych innych  
ustaw**

Szanowny Panie Ministrze! Na stronie internetowej Ministerstwa Sprawiedliwości mieści się projekt ustawy z dnia 15 listopada 2010 r. o rzeczach znalezionych oraz zmianie niektórych innych ustaw. Projekt ten w rozdziale 2 nakłada na starostę obowiązki związane z przyjmowaniem i przechowywaniem rzeczy znalezionych oraz poszukiwaniem osób uprawnionych do ich odbioru. Jednocześnie w art. 3 przepisy o rzeczach znalezionych mają mieć zastosowanie odpowiednio do rzeczy porzuconych bez zamiaru wyzbycia się własności, jak również do zwierząt, które zabłąkały się lub uciekły. Do realizacji powyższych spraw starosta musi powołać zgodnie z projektem ustawy komórkę organizacyjną. Z uzasadnienia do projektu ustawy wynika, że nowe regulacje, z wyjątkiem sfery nowelizacji ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, w związku z prowadzeniem rejestru krajowego utraconych dóbr kultury, nie spowodują skutków dla budżetu państwa i jednostek samorządu terytorialnego.

W związku z powyższym uprzejmie proszę o wyjaśnienie:

1. Z jakich środków planuje się sfinansować działalność nowych komórek organizacyjnych w starostwach zajmujących się przechowywaniem rzeczy znalezionych oraz poszukiwaniem osób uprawnionych do ich odbioru?

2. W jaki sposób starosta miałby przechowywać porzucone np. zwierzęta egzotyczne o statusie rzeczy znalezionych, których obrót podlega przepisom ustawy o ochronie przyrody, a ogrody zoologiczne nie chcą ich przyjmować?

Poseł Piotr Waśko

Warszawa, dnia 4 kwietnia 2011 r.

**I n t e r p e l a c j a**  
(nr 22146)

do ministra środowiska

**w sprawie inwentaryzacji bobrów  
europejskich w związku z odstrzałem  
redukcyjnym tego gatunku na terenach  
wałów przeciwpowodziowych na Żuławach**

Szanowny Panie Ministrze! Bóbr europejski (*Castor fiber*) zgodnie z załącznikiem nr 2 rozporządzenia ministra środowiska z dnia 28 września 2004 r. w sprawie gatunków dziko występujących zwierząt objęty jest ochroną częściową. Ochrona bobrów wynika także ze zobowiązań międzynarodowych – bóbr europejski jest bowiem gatunkiem objętym ochroną na podstawie dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory.

Bóbr, jak żadne inne zwierzę, ma możliwość kształtowania środowiska, wpływa m.in. na zwiększenie różnorodności środowiska, retencji, zmniejszenie zanieczyszczenia wód. Ma duży wpływ na gospodarkę człowieka – zarówno bezpośredni, np. zwiększając retencję, jak i pośredni, podnosząc dochody z ekoturystyki, zwiększając walory estetyczne i edukacyjne wielu terenów.

Wpływ ten powoduje także konflikty na styku działalności bobrów i gospodarki człowieka. Podejmowane są w związku z tym działania w celu ograniczenia populacji. W związku ze szkodami wyrządzanymi przez bobry na wodach i urządzeniach osłony przeciwpowodziowej powodujących zagrożenie przeciwpowodziowe na Żuławach na wniosek Zarządu Melioracji i Urządzeń Wodnych Województwa Pomorskiego podjęto decyzję o odstrzałach redukcyjnych zwierząt tego gatunku.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź:

1. Jakie metody kontroli populacji bobra europejskiego mogą być i są obecnie stosowane?

2. Czy istnieje możliwość inwentaryzacji bobrów, tak aby zachować właściwy stan ochrony liczebności bobrów europejskich i aby decyzje o odstrzałach redukcyjnych nie spowodowały zagrożenia dla populacji tego gatunku na Żuławach?

3. Czy przewidywane są do zastosowania w praktyce sposoby redukcji rozwoju populacji bobra na terenach urzędów przeciwpowodziowych?

Z poważaniem

Poseł Piotr Ołowski

Warszawa, dnia 11 kwietnia 2011 r.

**Interpelacja**  
(nr 22147)

do ministra infrastruktury

**w sprawie planowanej likwidacji urzędów pocztowych na terenie Polski**

Szanowny Panie Ministrze! Zaniepokojenie społeczeństwa i władz wielu gmin na terenie kraju wywołała informacja o planowanej likwidacji ok. 1100 placówek pocztowych na terenie Polski. Oznacza to utratę pracy przez ok. 5000 osób w bieżącym roku na terenach, gdzie bardzo trudno znaleźć inną pracę.

Sprawą bulwersującą społeczeństwo jest pozabawienie mieszkańców (szczególnie wsi) możliwości załatwienia wielu spraw związanych z prowadzeniem korespondencji prywatnej i urzędowej, a w przypadku działalności gospodarczej – służbowej, wysyłania i odbierania paczek, przekazów pieniężnych oraz dokonywania opłat. Dla wielu miejscowości w Polsce dostęp do tych podstawowych usług ulegnie pogorszeniu. Jest to ważne także w aspekcie sytuacji, gdy obecnie wielu mieszkańców naszego kraju przebywa poza jego granicami, a poczta jest ważnym pośrednikiem w kontaktach z ich rodzinami.

Już podczas poprzednich akcji restrukturyzacyjnych wiele mniejszych placówek uległo likwidacji, do wielu miejscowości listonosz dociera tylko raz lub dwa razy w tygodniu. Obecnie mają być likwidowane placówki nawet w miejscowościach gminnych, gdzie mieszkańcy przy okazji załatwiania spraw w urzędzie gminy mogą nadać paczki, listy, otrzymać przesyłki awizowane.

Pomniejsza to zdecydowanie możliwości rozwoju tych miejscowości, stawiając je w sytuacji negatywnego zwrotu cywilizacyjnego. Będzie to utrudnianie życia szczególnie osobom starszym, które najczęściej korzystają z usług poczty, a dotarcie do oddalonych o wiele kilometrów placówki będzie wiązać się dla nich z dodatkowymi kosztami i stratą czasu, gdyż często zajmować będzie to kilka godzin. Wiele z tych osób, szczególnie samotnych, ze względu na wiek i zdrowie temu nie podda.

Władze Poczty Polskiej zapowiadają, że obowiązki poczty przejmować będą agencje. Jest to działalność gospodarcza i jeżeli jest ona dla Poczty Polskiej nieopłacalna, to czy i dlaczego ma być opłacalna dla

agenta? Jakie będą wtedy gwarancje dobrej jakości wykonywania tych usług i kto będzie ponosił materialną odpowiedzialność za przesyłki?

Argumentem mającym usprawiedliwić likwidację placówek pocztowych jest ich nierentowność. Nie jest to zawsze zgodne z prawdą. Jest to usługa społeczna, obowiązkiem państwa jest nie tylko ułatwienie życia obywatelom, ale też zapewnienie im normalnego funkcjonowania.

Panie Ministrze!

1. Co przesądza o konieczności likwidacji tych placówek pocztowych?

2. W środowiskach pocztowców są przekazywane informacje, że te likwidacje będą wstrzymane do czasu wyborów parlamentarnych. Czy to prawda, a jeżeli tak, to jakie decyzje będą podjęte po wyborach?

3. Jeżeli placówki zostaną zlikwidowane, to w jaki sposób w nowych warunkach kierowane przez Pana Ministerstwo Infrastruktury zapewni wszystkim obywatelom dostęp do usług pocztowych?

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Tchórzewski

Siedlce, dnia 5 kwietnia 2011 r.

**Interpelacja**  
(nr 22148)

do ministra infrastruktury

**w sprawie rozliczenia różnic zużycia wody między wskazaniem licznika głównego a sumą wskazań liczników indywidualnych w budynkach wielomieszkaniowych**

Szanowny Panie Ministrze! Już w roku 2009 w interpelacji skierowanej do Pana Ministra zwracałam uwagę na liczne skargi, jakie do mojego biura poselskiego kierują mieszkańcy budynków wielomieszkaniowych, którzy ponoszą koszty finansowe związane z różnicą zużycia wody wskazaną na liczniku głównym a sumą wskazań liczników indywidualnych w budynkach wielomieszkaniowych. Przywołując odpowiednie regulacje prawne, tj.:

Art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. z 2006 r. Nr 123, poz. 858, ze zm.), według którego ilość wody dostarczanej do nieruchomości ustala się na podstawie wskazania wodomierza głównego, a w przypadku jego braku – w oparciu o przeciętne normy zużycia wody określone w rozporządzeniu ministra infrastruktury z dnia 14 stycznia 2002 r. w sprawie określenia przeciętnych norm zużycia wody (Dz. U. Nr 8, poz. 70).

Art. 26 ust. 2 znowelizowanej w 2005 r. ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym od-

prowadzaniu ścieków, mówiący o tym że, w przypadku gdy odbiorcą usług jest wyłącznie właściciel lub zarządca budynku wielolokalowego lub budynków wielolokalowych, jest on obowiązany do rozliczenia kosztów tych usług. Suma obciążeń za wodę lub ścieki nie może być wyższa od kosztów ponoszonych przez właściciela lub zarządcę na rzecz przedsiębiorstwa wodno-kanalizacyjnego. Zgodnie z art. 26 ust. 3 właściciel lub zarządca budynku wielolokalowego dokonuje wyboru metody rozliczania różnicy wskazań wodomierza głównego i sumy wskazań wodomierzy zainstalowanych w lokalach.

Art. 61 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2003 r. Nr 207, poz. 2016, z późn. zm.), który stanowi, iż zarządca lub właściciel obiektu budowlanego obowiązany jest utrzymywać i użytkować obiekt w należyтым stanie technicznym, nie dopuszczając do nadmiernego pogorszenia jego właściwości użytkowych i sprawności technicznej, oraz art. 62 ust. 2 te same ustawy mówiący o tym, iż obiekty budowlane powinny być w czasie ich użytkowania poddawane przez właściciela lub zarządcę okresowej, co najmniej raz na 5 lat, kontroli polegającej na sprawdzeniu stanu technicznego i przydatności do użytkowania.

Ze strony ministerstwa padła odpowiedź wskazująca na to, iż obowiązujące przepisy gwarantują egzekwowanie od właściciela utrzymania właściwego stanu instalacji wodno-kanalizacyjnej, roszczenia użytkowników lokali z tytułu opłat za wodę i ścieki mogą być skutecznie rozstrzygane wyłącznie na drodze sądowej, zdaniem ministerstwa nie ma potrzeby ustawowego określania sposobu rozliczania różnicy wskazań wodomierza głównego i sumy wskazań wodomierzy lokalowych. Jednocześnie informowali Państwo, iż rozważana jest możliwość wprowadzenia rozliczeń za usługi wodno-kanalizacyjne wyłącznie na podstawie wskazań wodomierzy lokalowych, rejestrujących zbiorcze zużycie wody przez odbiorcę, zainstalowanych poza lokalem.

Wobec powyższego chciałabym zadać Panu Ministrowi następujące pytania:

1. Czy ministerstwo wprowadziło bądź też zamierza wprowadzić (jeśli tak, to w jakiej perspektywie czasowej) uregulowania dotyczące wprowadzenia rozliczeń za usługi wodno-kanalizacyjne wyłącznie na podstawie wskazań wodomierzy lokalowych, rejestrujących zbiorcze zużycie wody przez odbiorcę?

2. Czy wobec pojawiających się coraz częściej skarg mieszkańców nie byłoby wskazane wprowadzenie opłaty procentowo dzielonej na zarządcę i lokatorów tak, by zarządcy poczuli się – poprzez finanse – odpowiedzialni za dbałość o stan techniczny sieci wodociągowo-kanalizacyjnej?

Poseł Izabela Kloc

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22149)

do ministra finansów

**w sprawie zasad opodatkowania podatkiem akcyzowym węgla i koksu**

Szanowny Panie Ministrze! Od 1 stycznia 2012 r. zostaje w Polsce wprowadzony podatek akcyzowy od węgla i koksu. Wynika to z upływu okresu przejściowego wynegocjowanego przez Polskę w związku z akcesją do Unii Europejskiej. Ustawa o podatku akcyzowym nie zawiera żadnych regulacji dotyczących m.in. poboru tego podatku od węgla i koksu. Branża węglowa oczekuje szybkiego określenia tych zasad, bowiem potrzebuje ona czasu na dostosowanie się do nowych warunków.

Nie są znane zasady określenia podstawy opodatkowania. Nie wiadomo, kto będzie płacił akcyzę: wytwórca czy dystrybutor. Opieszałość w tej sprawie może spowodować konieczność prowadzenia składow podatkowych przy kopalniach, co jest bardzo problematyczne. Zwraca się ponadto uwagę na brak w polskich przepisach odpowiedniego katalogu ulg i zwolnień, w szczególności względem dużych zakładów produkujących energię cieplną.

Szanowny Panie Ministrze, proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Kiedy można spodziewać się wprowadzenia stosownych regulacji? Czy możliwe jest opóźnienie w tym względzie? Proszę wziąć pod uwagę stosowne *vacatio legis*.

2. Jakie rozwiązania przewiduje się w zakresie zasad opodatkowania? Proszę o generalne założenia.

3. Jakie skutki dla polskiej gospodarki przyniesie wprowadzenie podatku akcyzowego od węgla i koksu? Czy ministerstwo jest w posiadaniu odpowiednich analiz i ewentualnych działań zaradczych w celu uniknięcia negatywnych zdarzeń?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 11 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22150)

do ministra infrastruktury

**w sprawie niepokojącej sytuacji w Airport Cleaning Service sp. z o.o.**

Szanowny Panie Ministrze! Pracownicy spółki Airport Cleaning Service stanowiącej jedną ze spółek córek PPL zwracają się z prośbą o interwencję w



związku z serią negatywnych wydarzeń, jakie mają miejsce w przedsiębiorstwie od przeszło roku.

Według pracowników ACS sp. z o.o. głównym czynnikiem sprawczym kłopotów, z jakimi się borykają, są poczynania prezesa spółki. Załoga uskarża się na nieprzestrzeganie przez prezesa praw pracowniczych i czasu pracy, nadużywanie władzy przed jednoosobowy zarząd, mobbing, zaniedbania warunków pracowniczych, brak wynagrodzenia za nadgodziny, dyskryminację zatrudnionych ze względu na ich wiek, a także marnotrawienie środków finansowych wypracowanych przez spółkę ACS na mocy kontraktu zawartego z PPL, tj. generowanie kosztów oraz zakupów, jakich w ostatnim czasie dokonał prezes. Co więcej, załoga ACS wskazuje, iż w minionym roku koszty stałe firmy wzrosły bardzo znacząco kosztem wynagrodzeń dla przeciętnych pracowników. Spółka wydaje miesięcznie 17 tys. zł plus VAT na obsługę prawną, w ramach której prowadzone są prywatne sprawy prezesa, a 15 500 zł plus VAT na firmę zajmującą się księgowością. Zmiany dotyczące prowadzenia księgowości nastąpiły z końcem sierpnia, kiedy to księgowa zarabiająca ok. 6 tys. zł odmówiła księgowania prywatnych wydatków zarządu na konto przedsiębiorstwa, wtedy jej obowiązki przejęła zewnętrzna firma, która prawdopodobnie wypłaca prowizje członkom zarządu spółki.

Szereg niejasności towarzyszy także poczynaniom rady nadzorczej. Jednym z towarzyszących temu zagadnień jest fakt, iż protokoły i inne dokumenty na posiedzeniach rady nadzorczej są przygotowywane przez pracownika firmy wyrażającego członków rady. Wątpliwości budzi także obiektywizm rady ze względu na to, iż jest ona obdarowywana przez prezesa cennymi prezentami oraz to czy jej członkowie są świadomi faktu, iż zarząd planuje wrogie przejęcie kontraktu przez nowy podmiot gospodarczy. Istnieją także podejrzenia, że wspomniany podmiot gospodarczy w przyszłości stanie się miejscem pracy niektórych członków rady. Ponadto pracownicy skarżą się, że rada nie udziela odpowiedzi na ich pisma przez okres pół roku.

Kolejną istotną kwestią jest zapewnienie bezpieczeństwa pasażerom na lotnisku. Poruszanie się po całym terenie lotniska możliwe jest dzięki przepustkom, które posiadają pracownicy. Odnotowano przypadki, kiedy zwolnieni pracownicy pozostawiali swoje identyfikatory w siedzibie firmy, która za przyzwoleniem prezesa przetrzymywała je przez okres kilku miesięcy, nie zdając odpowiednim służbom. Dało to osobom zewnętrznym możliwość poruszania się po strzeżonych strefach lotniska i sposobność do przekraczania granicy państwa bez zezwolenia. Stworzyło to zagrożenie dla pasażerów, gdyż identyfikatory mogły zostać wykorzystane przez terrorystów.

Szanowny Panie Ministrze! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy resort prowadzi nadzór nad sytuacją w spółce Airport Cleaning Service?

2. Czy problemy pracowników przedsiębiorstwa są ministerstwu znane?

3. Czy Ministerstwo Skarbu Państwa wie, iż prezes spółki jest zainteresowany przejęciem kontraktu i majątku firmy przez inną prywatną spółkę, gdyż projekt powołania nowej spółki z udziałem kapitału prywatnego jest obecnie realizowany i został wstępnie zaakceptowany przez radę nadzorczą?

3. Czy prezes poniesie konsekwencje swoich działań, które wyraźnie zmierzają do doprowadzenia firmy do upadłości?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 12 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22151)

do ministra zdrowia

### **w sprawie utrudnionego dostępu do dokumentacji medycznej**

Szanowna Pani Minister! Dokumentacja medyczna pacjenta może być udostępniona przez jednostki udzielające świadczeń zdrowotnych tylko w przypadku, gdy pacjent wyrazi na to zgodę. Nie stanowi to problemu, gdy chory trafi do placówki medycznej w stanie pozwalającym na podpisanie stosownego oświadczenia lub gdy to zostało sporządzone już wcześniej. Komplikacje pojawiają się w sytuacji, gdy osoba wymagająca hospitalizacji jest nieprzytomna, po czym znajduje się w stanie długotrwałej śpiączki lub umiera bez uprzedniego wyrażenia zgody na udostępnianie dokumentacji medycznej rodzinie.

Tego typu sytuacja uniemożliwia dochodzenie roszczenia przed sądem w przypadku podejrzenia błędów lekarskich, które doprowadziły do śmierci pacjenta. Dokumentacja medyczna stanowi główny i często jedyny materiał dowodowy w przypadku udowodnienia błędów w sztuce lekarskiej i staraniu się o odszkodowanie.

Problem ten mógłby zostać rozwiązany poprzez wprowadzenie domniemania zgody na udostępnianie dokumentacji medycznej określonym osobom, jednak wywołałoby to sporną kwestię ochrony danych osobowych oraz kłopotliwe położenie osób znajdujących się w związkach partnerskich. W tych okolicznościach pożądanym byłoby zorganizowanie kampanii mającej na celu uświadomienie społeczeństwa o prawie do dokumentacji medycznej.

Szanowna Pani Minister! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy planowane są zmiany w rozporządzeniu o udostępnianiu dokumentacji medycznej mające na celu ułatwienie uzyskania dokumentów w przypadku, gdy pacjent nie jest w stanie złożyć upoważnienia?

2. Czy resort rozważa możliwość zorganizowania kampanii na rzecz uświadomienia obywateli o prawie do dokumentacji medycznej?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 11 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22152)

do ministra infrastruktury

**w sprawie zaostrożenia przepisów o najmie mieszkań komunalnych**

Szanowny Panie Ministrze! Koalicja PO-PSL wysunęła propozycję zaostrożenia przepisów o najmie mieszkań komunalnych. Według koalicjantów główną intencją wprowadzenia bardziej restrykcyjnych regulacji jest zdyscyplinowanie lokatorów uchylających się od płacenia czynszu, wyeliminowanie tych zamożniejszych oraz bardziej efektywne wykorzystanie zasobów komunalnych. Niestety istnieje ogromne prawdopodobieństwo, iż wprowadzenie restrykcji odczują głównie niezamożne rodziny wielodzietne i osoby znajdujące się w trudnej sytuacji innego typu, tj. osoby niepełnosprawne, obłożnie chore, kobiety w ciąży, bezrobotni czy emeryci i renciści korzystający z pomocy społecznej. Stracą one bowiem ochronę, a o ich ewentualnym prawie do mieszkań socjalnych zdecyduje sąd.

Nakaz eksmisji daje prawo do przeniesienia się do lokalu zastępczego, jednak te najczęściej okazują się być zniszczonymi, prywatnymi kamienicami, których właściciele odmawiają podpisania umowy najmu, a jeśli nawet do tego dojdzie, jest ona szybko zrywana.

Szanowny Panie Ministrze! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy istnieje monitoring zjawiska eksmisji w Polsce? Jaka jest skala tego zjawiska?

2. Co kryje się pod stwierdzeniem, iż nowe przepisy mają na celu efektywniejsze wykorzystanie zasobów komunalnych?

3. Czy trudna sytuacja osób objętych do tej pory ochroną będzie brana pod uwagę w przypadku rozważania zarządzenia nakazu eksmisji czy też wszyscy lokatorzy będą eliminowani na tych samych warunkach?

4. Czy zostaną precyzyjnie określone wymogi, jakie powinny spełniać lokale zastępcze?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 8 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22153)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie uchwały Bundestagu o jubileuszu Karty Niemieckich Wypędzonych ze Stron Ojczystych**

Szanowny Panie Ministrze! Karta Niemieckich Wypędzonych ze Stron Ojczystych wydana w roku 1950 miała stanowić narzędzie pojednania po drugiej wojnie światowej. W ostatnim czasie druga izba niemieckiego parlamentu wysunęła propozycję, aby dzień ustanowienia karty, tj. 5 sierpnia, został ogłoszony dniem pamięci o wypędzonych.

Decyzja ta spowodowała falę krytyki wśród historyków, zarówno polskich, jak i zagranicznych, w tym historyków niemieckich. Biorąc pod uwagę okoliczności związane z uchwaleniem ustawy, ocena naukowców jest stanowiskiem słusznym. Jednym z argumentów przemawiających przeciwko wprowadzeniu ogólnoniemieckiego dnia pamięci o wypędzonych jest fakt, iż dzień taki został ustanowiony już wcześniej przez Zgromadzenie Ogólne Organizacji Narodów Zjednoczonych – jest on obchodzony 20 czerwca pod nazwą Światowego Dnia Migrantów i Uciekinierów. W tej sytuacji ogłaszanie drugiego dnia upamiętniającego te same ofiary jest zwyczajnie zbędne.

Sporną kwestię stanowi także sama karta wypędzonych, ponieważ nie jest ona właściwym dokumentem upamiętniającym wypędzonych ze względu na to, że Niemcy przedstawiają w niej siebie samych jako najbardziej doświadczonych ofiary drugiej wojny światowej. Ponadto w dokumencie, który miał być drogą do integracji, nie ma wzmianki na temat jakiegokolwiek pojednania – istnieje jedynie stwierdzenie, iż Niemcy rezygnują z „zemsty i odwetu”, co samo w sobie stanowi kontrowersję, gdyż wskazuje jakoby naród niemiecki posiadał prawo do pomsty. Co więcej, Karta Niemieckich Wypędzonych ze Stron Ojczystych nie zawiera wzmianki na temat genezy wojny, planów całkowitej likwidacji podludzi czy masowych mordów. Poza tym pod zawartym w karcie sformułowaniem „prawa do ojczyzny” kryło się żądanie terytorialnej korekty powojennych granic.

Szanowny Panie Ministrze! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jak resort ustosunkowuje się do uchwały podjętej przez Bundestag?

2. Dlaczego polski MSZ nie reaguje na konsekwentne działania strony niemieckiej zmierzające do wypaczenia historii?

3. Jakie priorytety i jaką rację stanu wyznaje obecne kierownictwo MSZ skoro nie reaguje na tego typu działania?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 1 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22154)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie wydania skandalicznego komiksu  
promującego Polskę**

Szanowny Panie Ministrze! Skandal, jakim było wydanie przez Ambasadę RP w Berlinie szokującego i wulgarnego komiksu pt. „Chopin New Romantic”, którego celem miało być promowanie naszego kraju za granicą, wywołał falę oburzenia i niezadowolenia wśród polskich obywateli. Tego rodzaju reakcja społeczeństwa była w pełni zrozumiałym i naturalnym oddźwiękiem, gdyż przedsięwzięcie, jakie podjęła ambasada, jest procederem karygodnym i skandalicznym, który nie powinien mieć miejsca, szczególnie w przypadku tego typu instytucji.

W wypowiedzi Pana Ministra, jakiej udzielił Pan Radiu Zet, pojawiło się stwierdzenie, że nikt w Ministerstwie Spraw Zagranicznych nie znał treści komiksu. Fakt ten jeszcze bardziej pograża resort, gdyż niedopuszczalne jest, aby ambasada i ministerstwo patronowały wydanie publikacji promującej kraj, zupełnie nie znając jej treści, tym bardziej, że miała ona trafić do szkół. Co prawda, dystrybucja komiksu do szkół została wstrzymana, jednak jest on ciągle dostępny w Internecie.

W obecnych czasach niebanalność, wywrotowość i szokowanie są nieodłącznymi elementami trendów oraz często jedynymi sposobami na zwrócenie uwagi i wzbudzenie zainteresowania, szczególnie młodzieży, jednak istnieją granice, które nie powinny być przekraczane, zwłaszcza w przypadku publikacji sygnowanych godłem państwowym.

Poza aspektem moralnym pojawia się także kwestia finansowa, a konkretnie zmarnowanie 30 tys. euro przeznaczonych na wydanie publikacji oraz dodatkowe koszty związane ze zniszczeniem nakładu.

Szanowny Panie Ministrze! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jak MSZ wytłumaczy wydanie skandalicznego komiksu „Chopin New Romantic”?

2. Jakimi kryteriami wyboru kierowała się Ambasada RP w Berlinie, wyrażając zgodę na publikację komiksu?

3. Kim jest osoba odpowiedzialna za jego wydanie?

4. Czy resort nie prowadzi żadnego monitoringu materiałów, których celem jest promowanie Polski?

4. Czy osoba/osoby odpowiedzialne za zatwierdzenie projektu i wydanie zgody na publikację poniosły karę służbową?

5. Kto zostanie obciążony kosztami likwidacji przedmiotowej publikacji?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 31 marca 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22155)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie nieuregulowanego statusu  
Polaków w Niemczech**

Szanowny Panie Ministrze! Zarówno Niemcy, jak i Polska należą do Wspólnoty Europejskiej. Okoliczność ta powinna naturalnie determinować istnienie symetrycznych regulacji dotyczących traktowania obywateli niemieckich zamieszkujących terytorium naszego kraju oraz Polaków, którzy osiedlili się w Niemczech. Niestety status 2 mln obywateli Polski mieszkających za zachodnią granicą wciąż jest nieuregulowany – Polacy zamieszkujący obszar Niemiec są określani jako niemieccy obywatele polskiego pochodzenia, podczas gdy Niemcy mieszkający w Polsce posiadają regularny status mniejszości narodowej.

Brak statusu mniejszości narodowej skutecznie wyklucza Polaków z korzystania z regulacji konwencji o ochronie mniejszości, co skutkuje nieprzekraczalnymi barierami w kwestii m.in. prawa wyborczego, obecności języka polskiego w szkolnictwie publicznym czy dotacji na działalność edukacyjną i kulturalną.

W Niemczech istnieją cztery mniejszości narodowe, a fakt, iż brakuje wśród nich mniejszości polskiej, jest niesłusznym stanem rzeczy, gdyż Polacy stanowią znacznie liczniejszą grupę niż mniejszość duńska, serbołużycka, fryzyjska czy niemieccy Romowie i Sinty. Co więcej, głównym kryterium uznaniowym w kwestii przyznania statusu mniejszości narodowej stanowi okres zamieszkiwania na terytorium kraju, którego długość jednak nie jest precyzyjnie określona.

Szanowny Panie Ministrze! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie działania podejmuje resort w celu jak najszybszego uregulowania sytuacji polskich obywateli zamieszkujących terytorium Niemiec?

2. Dlaczego polski rząd godzi się na nieprzestrzeganie przez Niemcy międzynarodowych zobowiązań, do których zostały zobligowane na mocy traktatu polsko-niemieckiego o dobrym sąsiedztwie i przyjaznej współpracy?

4. Czy w przypadku niespełnienia polskich postulatów zgłaszanych w Niemczech zmieni się polskie stanowisko w stosunku do obywateli niemieckich zamieszkujących terytorium naszego kraju?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 7 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22156)

do ministra finansów

**w sprawie zniesienia preferencyjnej stawki podatku VAT na artykuły dziecięce**

Szanowny Panie Ministrze! Zgodnie z nowelizacją ustawy o podatku VAT, która ma wejść w życie 1 stycznia 2012 r., podatek od artykułów dziecięcych wzrośnie z 8 do 23%. Zniesienie stawki preferencyjnej podatku VAT tłumaczone jest regulacjami unijnymi. Niemniej jednak stawka taka wciąż funkcjonuje w Luksemburgu, Irlandii i Wielkiej Brytanii.

Wzrost podatku niewątpliwie przyczyni się do wzrostu cen artykułów dziecięcych. Według ekspertów podwyższenie cen może osiągnąć próg 13%. Taka sytuacja wpłynie negatywnie na domowe budżety Polaków i dotknie szczególnie młodych rodziców. Dziecięce artykuły odzieżowe i obuwnicze stanowią produkty pierwszej potrzeby i zajmują znamienne miejsce w wielu domowych budżetach. Pogorszenie sytuacji finansowej polskich rodzin pociągnie za sobą skutki w postaci pogorszenia warunków, w których wychowywane są dzieci. Tak, jak w przypadku wszystkich wzrostów cen – znaczne podniesienie stawki podatku VAT odcisnie największe piętno na najuboższych.

Polityce prorodzinnej w Polsce wciąż bardzo daleko do ideału, a podnoszenie podatku VAT od dziecięcych artykułów odzieżowych, dodatków odzieżowych oraz obuwia jest kolejną przeciwnością, z którą będą musieli borykać się młodzi, niezamożni rodzice.

Szanowny Panie Ministrze! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy rząd zamierza w jakikolwiek sposób zrekompensować polskim rodzinom wzrost podatku VAT od artykułów dziecięcych?
2. Dlaczego rząd nie podejmuje działań zmierzających ku zmniejszeniu stawki podatku VAT, tak jak ma to miejsce w innych krajach wspólnoty europejskiej?
3. Czy zostaną podniesione progi dochodowe uprawniające do świadczeń rodzinnych?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 5 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22157)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wzrostu bezrobocia w Polsce**

Szanowny Panie Premierze! Liczba osób w Polsce pozostająca bez zatrudnienia jest niepokojąco wysoka i z miesiąca na miesiąc wykazuje tendencję wzrostową. Jeszcze w grudniu liczba osób bezrobotnych stanowiła 12,3% zdolnych do pracy, natomiast w lutym odnotowano już 13,2% bezrobotnych.

Do tej pory nie zostały podjęte przez rząd jakiegokolwiek efektywne kroki, które pozwoliłyby na zmniejszenie odsetka osób nieaktywnych zawodowo, wręcz przeciwnie – podjęto działania prowadzące do zwiększenia liczby bezrobotnych, m.in. poprzez znaczną redukcję środków przeznaczonych na aktywizację bezrobotnych przez powiatowe urzędy pracy, wycofanie dofinansowania do wynagrodzeń emerytów o umiarkowanym i lekkim stopniu niepełnosprawności, zwiększenie stawki podatku VAT, likwidacja placówek oświatowych i pocztowych oraz zablokowanie zasobów finansowych Funduszu Pracy na wypłatę refundacji wynagrodzeń dla młodocianych pracowników.

W tej sytuacji jedynym ratunkiem dla osób bezrobotnych, a szczególnie tych, które trwale nie mogą znaleźć zatrudnienia, wydaje się być rychłe otwarcie austriackiego i niemieckiego rynku pracy, z którego napływa coraz więcej ofert dla polskich pracowników. Możliwość pracy za granicą jest bardzo pozytywną wiadomością dla polskich bezrobotnych, jednak rząd nie powinien polegać jedynie na innych krajach w kwestii zapewnienia zatrudnienia polskim obywatelom.

Szanowny Panie Premierze! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy gabinet Pana Premiera planuje podjęcie aktywności mającej na celu zmniejszenie wysokiej stopy bezrobocia w naszym kraju?
2. Jakie działania zamierza podjąć Pan Premier w celu zahamowania kolejnej fali zarobkowej emigracji mogącej nastąpić z powodu braku zatrudnienia w Polsce oraz otwarcia rynków zachodnich?
3. A może wyjazd Polaków za granicę w celach zarobkowych to jedyny pomysł polskiego rządu w walce z bezrobociem?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 6 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22158)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie usprawnienia procedur sądowych**

Do naszych biur poselskich coraz częściej zgłaszają się osoby, które wyrażają swoje niezadowolenie z przewlekłości postępowań sądowych. Niejednokrotnie zdarza się, iż spotykamy w swojej pracy osoby, których sprawa w sądzie toczy się od ponad 10 lat. Tymczasem dla wielu osób sama świadomość bycia oskarżonym jest niezwykle obciążająca psychicznie. W konsekwencji nierzadkie są przypadki utraty zdrowia psychicznego w związku z koniecznością permanentnego uczestnictwa w czynnościach przeprowadzanych przez sąd i prokuraturę. Wielokrotne przesłuchania zmuszają także oskarżonego i innych uczestników postępowania do odświeżania sobie bardzo negatywnych przeżyć związanych z toczącą się sprawą.

Niebagatelny jest także fakt, iż stan oskarżenia negatywnie wpływa na atrakcyjność danej osoby na rynku pracy. Pracodawcy niechętnie chcą zatrudniać osoby, które potencjalnie mogą zostać skazane. Jednym z przykładów może być los kolejowego maszynisty, który od 11 lat oczekuje w niepewności na kolejne rozprawy (obecnie w Sądzie Najwyższym) notorycznie pozywany przez stronę o nieumyślne spowodowanie wypadku. Pomimo że wszystkie sądy wcześniejszych instancji wykluczyły jego udział w przyczynie wypadku, z powodu przewlekłości procesów sądowych musi przez tyle lat żyć w niepewności i zmagać się z powyższymi problemami.

Pytanie: Czy ministerstwo zamierza usprawnić procedury sądowe w ten sposób, aby wyeliminować sytuacje, kiedy sprawy sądowe toczą się kilka czy kilkanaście lat?

Łączymy wyrazy szacunku

Poseł Marek Polak  
oraz grupa posłów

Andrychów, dnia 13 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22159)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie instrumentów prawnych  
wspierających tworzenie nowych miejsc  
pracy**

Szanowny Panie Premierze! Na koniec lutego 2011 r. w urzędach pracy zarejestrowanych było

2150,2 tys. osób bezrobotnych, czyli o 2,3% więcej niż rok wcześniej. Zaplanowane środki na Fundusz Pracy w 2011 r. są na poziomie 53,8% wykonania w 2010 r. Brakuje w powiatach środków na organizacje straży dla ludzi młodych, realizację programu „Solidarność pokoleń 50+” czy pożyczki na podjęcie działalności gospodarczej.

Środki z Funduszu Pracy w 2010 r. przeznaczone na dotacje na podjęcie działalności gospodarczej dały blisko 180 tys. miejsc pracy utworzonych przez bezrobotnych. Zdaniem samorządów terytorialnych, pracodawców, związków zawodowych trzeba w trudnej sytuacji na rynku pracy nowych instrumentów wspierających tworzenie nowych miejsc pracy.

Wobec powyższego proszę Pana Premiera o odpowiedź na pytanie: Jakie działania planuje rząd w zakresie nowych instrumentów wspierających tworzenie nowych miejsc pracy?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 13 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22160)

do ministra rozwoju regionalnego

**w sprawie wyników kontroli  
przeprowadzonej przez Europejskie Biuro  
ds. Nadużyć Finansowych OLAF w Grupowej  
Oczyszczalni Ścieków w Łodzi  
w latach 2009–2010**

Szanowna Pani Minister! Na konferencji prasowej zorganizowanej w dniu 5 marca 2011 r. prezydent miasta Łodzi pani Hanna Zdanowska poinformowała opinię publiczną o nieprawidłowościach stwierdzonych przez Europejskie Biuro ds. Nadużyć Finansowych (OLAF) podczas kontroli przeprowadzonej w Grupowej Oczyszczalni Ścieków w Łodzi. Nieprawidłowości dotyczą przeprowadzenia przetargów przy realizacji inwestycji z wykorzystaniem środków unijnych w ramach Funduszu Spójności w latach 2004–2006. W ich następstwie Komisja Europejska podjęła podobno decyzję nakazującą rządowi polskiemu zwrot kwoty ok. 19 mln euro wraz z odsetkami. A to oznacza, że bezpośrednio powyższa kwota obciąży budżet Łodzi.

Wobec wielu niejasności w tej sprawie, wynikających z faktu ukrywania wiedzy na temat wyników kontroli OLAF przed opinią publiczną, zwracam się do Pani Minister z prośbą o przedstawienie stanowiska w przedmiotowej kwestii. Ponadto proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Kiedy został przedstawiony Ministerstwu Rozwoju Regionalnego raport OLAF i jakie są jego konkluzje?

2. Czy wnioski pokontrolne uwzględniają nazwiska osób odpowiedzialnych za zaistniały stan rzeczy? Jeżeli tak, to jaka jest skala zarzutów i kogo dotyczą?

3. Kiedy z wynikami kontroli przeprowadzonej przez OLAF zapoznane zostały władze samorządowe Łodzi?

4. Na jakim aktualnie etapie znajdują się działania Ministerstwa Rozwoju Regionalnego w przedmiotowej sprawie?

5. Kiedy można spodziewać się ostatecznych rozstrzygnięć dotyczących zwrotu unijnych środków przez miasto Łódź?

Z poważaniem

Poseł Sylwester Pawłowski

Łódź, dnia 11 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22161)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie finansowania niepublicznych szkół zawodowych**

Szanowna Pani Minister! Przedsiębiorcy na spotkaniach podnoszą problem absolwentów szkół zawodowych.

W związku z tym zwiększa się zainteresowanie uruchomieniem niepublicznych szkół zawodowych jako przyszłych kadr na potrzeby gospodarki.

W związku z tym proszę o informacje, na jaki poziom subwencji oświatowej mogą liczyć niepubliczne szkoły zawodowe.

Z poważaniem

Poseł Stanisław Stec

Oborniki, dnia 13 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22162)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie wprowadzenia obowiązkowego ubezpieczenia od skutków klęsk żywiołowych**

Do mojego biura poselskiego kierowane są zapytania dotyczące kwestii wprowadzenia obowiązkowego ubezpieczenia od skutków klęsk żywiołowych.

Ubiegłoroczna powódź wykazała w sposób jaskrawy potrzebę systemowego uregulowania spraw ubezpieczenia obywateli od skutków klęsk żywiołowych. Rozwiązaniem mogłoby być wprowadzenie powszechnego, kompleksowego ubezpieczenia od skutków żywiołów: powodzi, osuwisk, huraganu, gradu, pożaru itp., współfinansowanego z budżetu państwa.

Wobec powyższego zwracam się do Pana Ministra zapytaniem: Czy i jakie zamierza podjąć Pan Minister działania w celu uregulowania tej materii i przygotowania projektu stosownej regulacji?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Wojciechowski

Warszawa, dnia 11 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22163)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie modelowania uszu i obcinania ogonów psom**

Stan faktyczny stanowiący kontekst złożonej interpelacji: Od pewnego czasu praktykowane przez niektórych weterynarzy zabiegi chirurgiczne modelowania (kopiowania) uszu i ogonów psom budzą coraz większe niezadowolenie wśród miłośników zwierząt. Ich zdaniem wykonujący wspomniane zabiegi naruszają postanowienia ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt.

Co prawda przywołana ustawa nie zakazuje wprost obcinania uszu i ogonów psom, lecz za to wyraźnie określa, że zabiegi weterynaryjne na zwierzętach są dopuszczalne dla ratowania ich życia lub zdrowia oraz dla koniecznego ograniczenia populacji. Jak łatwo zauważyć, obcinanie uszu i ogonów nie mieści się w tej kategorii zabiegów. Ponadto chciałbym podkreślić, że Europejska Konwencja o Ochronie Zwierząt Domowych zawiera wyraźny zakaz kopiowania uszu i obcinania ogonów u psów. Co prawda Polska nie jest stroną wspomnianej konwencji, ale moim zdaniem nie zwalnia to nas od humanitarnego traktowania zwierząt.

W tym zakresie zgłaszam interpelację poselską: Czy Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi podejmie działania w celu nowelizacji przedmiotowej ustawy i tym samym wprowadzenia zakazu modelowania uszu i obcinania ogonów psom?

Z poważaniem

Poseł Józef Rojek

Tarnów, dnia 28 marca 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22164)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie działań rządu na rzecz  
zagospodarowania złóż gazu łupkowego  
w Polsce**

Szanowny Panie Premierze! Jak wynika z raportu, który na zlecenie amerykańskiej rządowej Agencji Informacji Energetycznej EIA przygotowała firma doradcza Advanced Resources, w Polsce znajdują się największe zasoby gazu łupkowego w Europie. Według jej prognoz w polskich łupkach może się kryć nawet 22,4 bln m<sup>3</sup> gazu, a zasoby, które da się wydobyć przy obecnym stanie techniki, sięgają 5,3 bln m<sup>3</sup>.

Agencja rządu USA szacuje, że gazu w polskich łupkach wystarczy na 380 lat. Mamy też największe szanse na sukces w eksploatacji łupków. Według raportu EIA dla złóż na Pomorzu szansa ta wynosi 40%, podczas gdy w przypadku złóż w Europie Zachodniej – maksymalnie 36%.

Szanowny Panie Premierze! Wobec powyższego proszę o odpowiedź na następujące pytanie: Jakie działania podejmuje obecnie, a jakie planuje w przyszłości rząd na rzecz wykorzystania krajowych zasobów gazu łupkowego?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 13 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22165)

do ministra zdrowia

**w sprawie programu terapeutycznego  
dotyczącego leczenia wirusowego zapalenia  
wątroby typu B**

Szanowna Pani Minister! Uprzejmie informuję, że do mojego biura poselskiego wpłynęło pismo od pani prezes Fundacji Gwiazda Nadziei z prośbą o interwencję w sprawie programu terapeutycznego dotyczącego leczenia wirusowego zapalenia wątroby typu B.

Z powyższego pisma wynika, iż 18 lutego br. pani minister zdrowia wydała rozporządzenie w sprawie nowego programu terapeutycznego leczenia WZW typu B, w którym zawarty został zapis ograniczający możliwość zastosowania nowszych – bezpiecznych leków przeciwwirusowych w pierwszej linii leczenia tylko do wąskiej grupy chorych na WZW typu B, tzw. HBeAg+. Skorzystać z tego będzie mogło jedynie ok. 20% chorych dotychczas nieleczonych. Oznacza to, że starym lekiem – lamiwudyną będą leczeni wszyscy

chorzy włączeni do leczenia dotychczas oraz 80% nowo wykrytych przypadków zachorowań.

Tymczasem, jak twierdzi pani prezes, lamiwudyna nie tylko jest w dłuższej perspektywie czasu nieskuteczna, ale wręcz szkodzi chorym. Badania naukowe udowodniły, że lek ten powoduje wystąpienie odporności (wywołuje mutację wirusa HBV) u 30% leczonych już po roku stosowania, a po 5 latach aż 80%. To znacznie komplikuje dalszą terapię i obniża skuteczność kolejnych leków, przez co naraża chorych na rozwój śmiertelnych chorób, w tym raka wątroby.

W maju 2010 r. Europejska Agencja Leków podjęła decyzję o zmianie charakterystyki tego leku, włączając zapis, że wirus zapalenia wątroby typu B może uodpornić się na preparat i lekarz powinien rozważyć przepisanie go tylko wówczas, gdy nie można zastosować innych opcji leczenia, które nie prowadzą do wystąpienia odporności na lek.

Zgodnie z nowym rozporządzeniem podział na pacjentów HBeAg+ i HBeAg- nie daje możliwości automatycznego przejścia na nowe leki (entekawir, adefowir) chorym z HBeAg+, którzy rozpoczęli już leczenie lamiwudyną przed 1 kwietnia br., a u których mutacja jeszcze nie wystąpiła.

Ponadto w nowym programie nadal nie uwzględniono tenofowiru, który zgodnie ze wszystkimi obowiązującymi standardami medycznymi jest lekiem z wyboru chorych, u których wystąpiła już odporność na lamiwudynę. Refundowane są natomiast dwa mniej skuteczne leki, których cena jest porównywalna. Należy zwrócić uwagę na fakt, iż w wśród chorych uodpornionych na powyższy lek istnieje grupa pacjentów z zaawansowaną chorobą, która wyczerpała już wszystkie dostępne możliwości leczenia w istniejących programach i zastosowanie tenofowiru byłoby dla nich leczeniem ratującym życie.

Ograniczenie stosowania nowych leków zapisane w programie terapeutycznym oznacza przenoszenie na chorych kosztów leków, które powinny należeć im się nieodpłatnie.

W związku z powyższym uprzejmie proszę Panią Minister o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie były podstawy ograniczenia grupy pacjentów, którzy mogą otrzymać w pierwszej linii leczenia nowe leki (entekawir, adefowir) do grupy chorych HBeAg+?

2. Dlaczego program terapeutyczny leczenia WZW typu B rekomenduje zastosowanie leku lamiwudyna w pierwszej linii leczenia mimo wprowadzonych z zalecenia EMA (Europejska Agencja Leków) zmian w charakterystyce leku, ograniczających takie zastosowanie tylko do wyjątkowych przypadków?

3. Czy możliwe jest wprowadzenie zmian do programu terapeutycznego leczenia WZW typu B polegających na usunięciu w części: Kryteria kwalifikacji zapisu z punktu 6.1: U pacjentów HBeAg- leczenie należy rozpocząć od lamiwudyny, a u osób HBeAg+ leczenie należy rozpocząć od innego analogu nukleozydowego lub nukleotydowego stosowanego w mo-

noterapii, i pozostawienie tym samym lekarzowi decyzji o wyborze odpowiedniej terapii?

4. Czy możliwe jest wprowadzenie zmian do programu terapeutycznego leczenia WZW typu B umożliwiającego objęcie leczeniem nowszymi lekami również chorych HBeAg+ i HBeAg-, którzy rozpoczęli leczenie lamiwudyną przed 1 kwietnia 2011 r.?

5. Dlaczego w programach terapeutycznych pominięto tenofovir – lek o udowodnionej skuteczności, podczas gdy w ostatnim wskazaniu refundowane są dwa mniej skuteczne leki o podobnej cenie?

Z wyrazami szacunku

Poseł Zbigniew Matuszczak

Chełm, dnia 7 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22166)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie zachowania Policji i BOR podczas uroczystości w dniu 10 kwietnia 2011 r.**

Dnia 10 kwietnia 2011 r. jako jeden z wielu posłów brałem udział w rocznicowych obchodach katastrofy smoleńskiej. O godz. 8 wzięłem udział we mszy św. w kościele znajdującym się w bezpośrednim sąsiedztwie pałacu prezydenckiego. Po mszy świętej chciałem się udać pod pałac prezydencki, by zapalić znicz jako wyraz swojej pamięci o ofiarach najtragiczniejszej katastrofy lotniczej w historii Polski, a zwłaszcza świętej pamięci panu prezydentowi Lechowi Kaczyńskiemu i jego małżonce, którzy w tym właśnie pałacu mieszkali. Niestety, oddanie czci i godne przeżywanie uroczystości zostało mi uniemożliwione. Funkcjonariusze Policji i BOR ustawili zasieki w postaci stałych barier, dwukrotnie na drodze spod kościoła pod pałac prezydencki. Przyjąłem ten fakt z ogromnym zdziwieniem. Postanowiłem podejść do barierki i uzmysłowić funkcjonariuszowi Policji, że jestem posłem i chcę przejść. Niestety, spotkałem się z brakiem zrozumienia i agresywnością. Policjant powiedział mi, że nie obchodzi go, kim jestem, a mimo okazywanej legitymacji poselskiej i tak mnie nie wpuści. Dodał, że takie dostał rozkazy od Biura Ochrony Rządu. Po wielu bezskutecznych próbach porozumienia się i wyperswadowania, że powinien mnie wpuścić, nie dokonał tego, a ja ostatecznie zrezygnowałem z prób siłowych.

Poczułem się poniżony. Została zdeptana nie tylko godność moja jako człowieka, ale także godność posła na Sejm RP. Mimo okazywania legitymacji i tłumaczenia zostałem potraktowany jak potencjalny przestępca. Moi koledzy posłowie zostali poturbowani przez służby porządkowe. Dwie posłanki wymagały pomocy medycznej. W dniu 11 kwietnia przeczytałem

wypowiedź rzecznika prasowego Policji, który stwierdził, że żadnych przepychanek z posłami nie było, a każdy parlamentarzysta, który chciał przejść i okazał legitymację, został wpuszczony. Ta wypowiedź jest zupełnie niezgodna z prawdą. Zachowanie funkcjonariuszy Policji było skandaliczne, dopuścili się naruszenia godności i nietykalności wielu parlamentarzystów. W moim bezpośrednim otoczeniu znajdowało się ponad pięćdziesięciu posłów i senatorów, a wpuszczono dosłownie kilku. Całe zajście zostało nagrane przez telewizję TVN24 i jest dostępne na stronie internetowej stacji. Nie mogę zrozumieć, jak to możliwe, że w demokratycznym państwie nie szanuje się ludzi, za nic ma się mandat poselski, uniemożliwia się oddanie czci tragicznie zmarłemu prezydentowi Rzeczypospolitej i wszystkim ofiarom katastrofy smoleńskiej. Sprawy w Polsce zmierzają w bardzo złym kierunku, jeśli nawet poseł na Sejm RP nie może być pewny ochrony swojej godności i zdrowia ze strony służb, które porządku prawnego przestrzegać powinny.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Czy, a jeśli tak, to dlaczego i z czyjego polecenia Biuro Ochrony Rządu wydało Policji zakaz wpuszczania posłów na Sejm RP pod pałac prezydencki?

2. Czy zostaną wyciągnięte konsekwencje wobec funkcjonariuszy, którzy 10 kwietnia 2011 r. w sposób skandaliczny uniemożliwili posłom i senatorom przejście pod pałac prezydencki?

3. Czy w Polsce standardem stało się nieprzestrzeganie przez BOR i Policję prawa, a zwłaszcza godności posła na Sejm RP?

4. Dlaczego mimo faktu, że się przedstawiłem oraz okazałem legitymację poselską, funkcjonariusz Policji odmówił przedstawienia się i określenia formacji, którą reprezentuje? Z roli, którą spełniał, domnimam, że był zwierzchnikiem grupy policjantów.

5. Proszę o wyjaśnienie, dlaczego funkcjonariusz Policji użył niecenzuralnych słów pod moim adresem, adresem mojej legitymacji, moich wyborców, których było ponad 38 tysięcy, i Podkarpacia.

6. Czego się Pan bał, Panie Premierze, odmawiając wpuszczenia posłów legitymujących się mandatem zaufania w miejsce publiczne?

7. Co Pan rozumie przez pojęcie wypełniania mandatu posła w kontekście przedstawianych przeze mnie, udokumentowanych zdarzeń?

8. Czy wstydzi się Pan za postępowanie podległych Panu służb?

9. Czy wizerunek Polski przedstawiany światu w rocznicę tej katastrofy za przyczyną Pańskich służb jest właściwy?

10. Z czyjego polecenia rzecznik prasowy stołecznej Policji kłamał w rozmowie z dziennikarzami?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Ożóg

Warszawa, dnia 13 kwietnia 2011 r.



Interpelacja  
(nr 22167)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie farmy wiatrowej  
w Woli Rafałowskiej**

Spółka Elektrownie Szczytowo-Pompowe, a później PGE Energia Odnawialna, została wciągnięta w przedsięwzięcie, którego celem miało być zbudowanie elektrowni wiatrowej w Woli Rafałowskiej. W lutym 2008 r. podpisano w tej sprawie umowę, na mocy której PGE Energia Odnawialna zobowiązała się sfinansować inwestycję. Powstała spółka z udziałem firmy państwowej, co umożliwiło obejście ustawy o zamówieniach publicznych i bezprzetargowy tryb zakupów. Mimo jedynie 15% udziałów PGE EO poniosły lwią część wydatków na inwestycję. W sumie państwowe przedsiębiorstwo wpompowało w budowę elektrowni, która nie powstała, ponad 59 mln zł. Dopiero na początku 2010 r. PGE EO złożyła do prokuratury wnioski o popełnieniu przestępstwa.

Mając na uwadze powyższe, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Dlaczego tak późno złożony został wniosek do prokuratury?

2. Jak wyglądał nadzór właścicielski nad inwestycją ze strony ministra skarbu państwa?

3. Jakie działania podjęte zostały przez ministra skarbu państwa, aby zapobiegać podobnym nadużyciom?

4. Czy miały miejsce podobne działania na szkodę Skarbu Państwa w innych regionach Polski z udziałem spółek Skarbu Państwa na przestrzeni lat 2008–2010?

5. Kto odpowiada za nadużycia, które doprowadziły do tak dużej szkody, jaką poniósł Skarb Państwa?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Ożóg

Warszawa, dnia 13 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22168)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie zapowiadanej likwidacji placówek  
Poczty Polskiej SA oraz utrudniania dostępu  
mieszkańców mniejszych miejscowości  
do usług pocztowych**

Koalicyjny rząd PO–PSL, na którego czele Pan stoi, swoimi działaniami i zaniechaniami powoduje wycofywanie się państwa z odpowiedzialności za kolejne ważne dziedziny życia społecznego. Funkcje

państwa są konsekwentnie redukowane, ale nie dotyczy to tych obszarów, w których obecność państwa powinna być sprowadzona do minimum, jak np. gospodarka i niezbędna swoboda jej działalności, ale tych, gdzie powinno ono wykonywać w sposób aktywny swoje zadania wobec obywateli. W latach rządów koalicji PO–PSL mamy do czynienia m.in. z przerzucaniem na samorządy terytorialne dotychczasowych zadań administracji rządowej bez zapewnienia warunków finansowych i prawnych ich realizacji, niewykonywaniem obowiązków w sytuacjach kryzysowych (powódź, atak zimy, awarie sieci energetycznych pozbawiające prądu tysiące mieszkańców miast i gmin), ograniczaniem podstawowych usług świadczonych na rzecz ludności w zakresie ochrony zdrowia (przekształcenie szpitali w spółki prawa handlowego działające dla zysku), oświaty (masowa likwidacja szkół wiejskich wskutek pozbawienia administracji rządowej – kuratora oświaty – wpływu na kształtowanie sieci szkolnej) czy komunikacji (kolejne zmniejszanie liczby połączeń kolejowych i bezradność wobec chaosu przy zmianie rozkładu jazdy pociągów, wyzbywanie się spółek państwowej komunikacji samochodowej powodujące utrudnienia w korzystaniu z transportu publicznego), nie mówiąc już o likwidacji jednostek wojskowych czy komisariatów Policji, od czego zależy bezpieczeństwo państwa i obywateli.

W ostatnim czasie pojawiło się kolejne zagrożenie. Tym razem dotyczy ono usług pocztowych świadczonych przez Poczta Polską jako spółkę Skarbu Państwa. Zamierza ona w ciągu najbliższych kilku lat w ramach realizacji przyjętej strategii na okres 2010–2015 zlikwidować 3/5 własnych placówek pocztowych (3 tys. spośród istniejących obecnie 5 tys. placówek). Usługi dotychczas świadczone przez placówki Poczty Polskiej (istnieją poważne wątpliwości, czy cały ich pakiet) mają w tych przypadkach przejąć różnego rodzaju agencje. Likwidacja placówek pocztowych dotyczyć ma przede wszystkim tych, które są zlokalizowane w mniejszych miejscowościach.

Zgodnie z rozporządzeniem ministra infrastruktury z dnia 9 stycznia 2004 r. w sprawie warunków wykonywania powszechnych usług pocztowych (Dz. U. z 2004 r. Nr 5, poz. 34) na terenie kraju powinno funkcjonować co najmniej 8240 placówek operatora rozmieszczonych z uwzględnieniem występującego na danym obszarze zapotrzebowania na usługi pocztowe. Licząc średnio w skali kraju, jedna placówka powinna przypadać na 7 tys. mieszkańców w miastach i na 85 km<sup>2</sup> powierzchni na obszarach wiejskich, przy czym w każdej gminie powinna działać co najmniej jedna placówka. W przypadku gmin liczących mniej niż 2,5 tys. mieszkańców dopuszczalne jest objęcie obszaru tej gminy działaniem placówki znajdującej się na terenie gminy sąsiedniej (§ 44 przywołanego rozporządzenia) pod warunkiem, że rozwiązanie takie zapewni sprawniejszą obsługę klientów na terenie obsługiwanym przez tę placówkę,

a jej lokalizacja została uzgodniona z właściwym wójtem gminy (burmistrzem, prezydentem miasta).

Resort infrastruktury i kierownictwo Poczty Polskiej twierdzą, że planowana reorganizacja zwiększy dostępność usług pocztowych, ale dotyczy to ma tylko mieszkańców dużych miast. Dostęp mieszkańców obszarów wiejskich, wsi i małych miast do tych usług ulegnie zdecydowanemu pogorszeniu. I tu potrzebna jest interwencja państwa, aby do tego nie dopuścić. Uzasadnienia dla przygotowywanych zmian prezentowanego przez ministra infrastruktury i Poczty Polską nie można uznać za przekonujące. Jeżeli bowiem istnieje zapotrzebowanie na większą liczbę placówek pocztowych w miastach, to przedsiębiorstwo powinno je tworzyć, ale nie wynika z tego żaden argument, ani logiczny, ani finansowy, który przemawiałby za ich likwidacją na terenach wiejskich. Po pierwsze, zakładać należy bowiem, że nowe placówki w miastach, jeśli są tak potrzebne, to będą rentowne, a po drugie przedsiębiorstwo (spółka Skarbu Państwa) użyteczności publicznej powinno obsługiwać jednako mieszkańców całego kraju, bilansując koszty swojej działalności w skali ogólnej. Dostępność usług jednak nie może być liczona w sposób statystycznie uśredniony, bo obywatele korzystają z konkretnych placówek, które są zlokalizowane albo blisko, albo daleko od miejsca ich zamieszkania.

38% ludności naszego kraju stanowią mieszkańcy wsi i obszarów wiejskich. Państwo nie może dopuścić do tego, aby byli oni pozbawieni dostępu do oświaty, ochrony zdrowia, kultury, komunikacji czy usług pocztowych. Połączenia kolejowe do stacji końcowych zlokalizowanych w miastach peryferyjnych, jeśli nie należą one do miast dużych, nigdy nie będą tak rentowne jak połączenia na odcinkach pomiędzy dużymi miastami w centrum kraju, ale to nie może być powodem, by je likwidować. Niestety, pod rządami Pana Premiera połączenia takie, mimo możliwości dotowania ich z budżetu, są likwidowane. Teraz likwidacja dotyczyć ma mniej rentownych usług pocztowych. Poczta Polska jako operator publiczny jest zobowiązana do świadczenia powszechnych usług pocztowych w sposób umożliwiający:

- 1) traktowanie przesyłki listowej jako przesyłki poleconej,
- 2) traktowanie przesyłki jako przesyłki z zadeklarowaną wartością,
- 3) uzyskanie potwierdzenia odbioru przesyłki rejestrowanej lub kwoty pieniężnej określonej w przekazie pocztowym,
- 4) przyjęcie, przemieszczenie i doręczenie przesyłek lub kwot pieniężnych nadanych na poste restante.

Świadczenie usług pocztowych przez operatora publicznego odbywa się na podstawie umów o świadczenie usług pocztowych, a ich zawarcie następuje w szczególności poprzez:

- 1) przyjęcie przez operatora przesyłki do przemieszczenia i doręczenia,
- 2) wrzucenie przesyłki listowej (z wyłączeniem przesyłek rejestrowanych oraz podlegających usta-

wowemu zwolnieniu z opłat pocztowych) do nadawczej skrzynki pocztowej operatora.

Poczta Polska jako operator publiczny zapewnia warunki obsługi osobom niepełnosprawnym. Jest także przygotowana do wykonywania zadań na rzecz obronności, bezpieczeństwa państwa oraz bezpieczeństwa i porządku publicznego w zakresie określonym w odrębnych przepisach. W ramach tych zadań zapewnia nieodpłatnie możliwość wykonywania przez sądy, prokuraturę, uprawnione jednostki podległe ministrowi sprawiedliwości, ministrowi obrony narodowej, ministrowi spraw wewnętrznych i administracji i szefowi Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego ich zadań określonych odrębnymi przepisami. Powstaje zasadnicze pytanie, czy agencje, a mogą nimi być np. stacje benzynowe, supermarkety czy sklepy spożywcze poszerzające zakres swojej podstawowej działalności, będą w stanie spełnić powyższe warunki. Wiele wskazuje na to, że nie.

Usługi pocztowe spełniają bardzo ważną rolę w kontaktach obywateli z urzędami administracji publicznej i innymi instytucjami państwowymi i niepaństwowymi (sądy, prokuratura, Policja, urzędy skarbowe, urzędy gmin, banki, uczelnie i in.). Nieterminowe dostarczenie przesyłki albo brak poświadczenia jej odbioru rodzi poważne konsekwencje w relacjach między obywatelem a władzą publiczną oraz może naruszać prawa i obowiązki stron tych relacji. Osobnym newralgicznym problemem jest zapewnienie bezpieczeństwa i tajemnicy korespondencji oraz dokonywanych operacji finansowych za pośrednictwem operatora pocztowego. Państwo, które ma za zadanie stać na straży prawidłowej organizacji życia społecznego, nie może być na to obojętne.

Wobec powyższego, działając na podstawie art. 14 ust. 1 pkt. 7 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 1996 r. Nr 73, poz. 350, z późn. zm.), uprzejmie proszę Pana Premiera o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie są rzeczywiste zamiary kierownictwa Poczty Polskiej w zakresie reorganizacji sieci urzędów i placówek pocztowych?

2. Czy zostały przeprowadzone odpowiednie analizy skutków planowanych działań i czy uzyskały one akceptację ministra infrastruktury? Jeżeli analizy takie zostały przeprowadzone, proszę o ich udostępnienie.

3. Jaki przyjęto harmonogram wprowadzania zmian organizacyjnych w przedsiębiorstwie?

4. Czy kierownictwo Poczty Polskiej posiada rozeznanie co do skutków ewentualnej likwidacji placówek pocztowych w poszczególnych gminach i czy zostały przeprowadzone w tej sprawie odpowiednie konsultacje z władzami samorządowymi?

5. W jaki sposób będą wyłaniane agencje przejmujące wykonywanie usług pocztowych i jakie warunki muszą one spełnić, aby podpisana mogła być z nimi umowa agencyjna?

6. Czy w ramach zapowiadanej reorganizacji mogą ulec likwidacji niektóre urzędy pocztowe? Je-

żeli tak, to które spośród obecnie funkcjonujących i w jakiej liczbie?

7. Ile własnych placówek pocztowych zamierza w najbliższym roku i docelowo w skali całego kraju zlikwidować Poczta Polska?

8. Ile placówek pocztowych zamierza w najbliższym roku zlikwidować Poczta Polska w moim okręgu wyborczym, czyli w województwie podlaskim? Proszę o przedstawienie ich wykazu z rozbiciem na poszczególne powiaty, gminy i konkretne miejscowości. Czy jest prawdą, że likwidacji ulec mają m.in. placówki zlokalizowane w miejscowościach stanowiących siedzibę gminy: Raczkach w powiecie suwalskim i Płaskiej w powiecie augustowskim?

9. Ilu pracowników Poczty Polskiej straci pracę w wyniku planowanej redukcji placówek pocztowych i jakie to spowoduje obciążenie dla urzędów pracy?

10. Czy prawdą jest, że ze względu na protesty pracowników poczty i organizowane przez nich manifestacje (Poznań, Warszawa) oraz na zbliżające się wybory parlamentarne zapadła polityczna decyzja o chwilowym wstrzymaniu likwidacji placówek pocztowych i przesunięciu tych działań na okres powyborczy?

Poseł Jarosław Zieliński

Warszawa, dnia 11 kwietnia 2011 r.

#### Interpelacja (nr 22169)

do ministra skarbu państwa

#### **w sprawie kontroli i wzmocnienia nadzoru właścicielskiego oraz pilnego opracowania strategii wyjścia z kryzysu i programu naprawczego spółki Skarbu Państwa PZB SA z siedzibą w Kołobrzegu, marki i chluby tego miasta**

Szanowny Panie Ministrze! W mojej interpelacji poselskiej nr 19051 z dnia 7 października 2010 r. przedstawiłem dramatyczną sytuację pracowników zatrudnionych w Polskiej Żegludze Bałtyckiej SA Polferries z siedzibą w Kołobrzegu. Poruszyłem w niej wiele bardzo istotnych problemów, które – w opinii interweniujących pracowników – dotyczyły głównie zarządu spółki w zakresie nieudolnej polityki zarządzania kadrami i restrukturyzacji, jego działań dla zniżenia wartości firmy i stwarzania sztucznych warunków dla uwłaszczenia wyrażających się dbałością i troską o przyszłego inwestora kosztem swojej załogi i szeroko pojętego interesu społecznego oraz działań dezinformacyjnych wobec pracowników, a także zachowań nepotycznych tegoż zarządu. Skutkowało to zwolnieniem ponad 400 pracowników tej firmy, dodajmy – przedsiębiorstwa będącego europejską marką i jednocześnie chlubą naszego miasta.

Przedstawiłem też pogląd i zdziwienie pracowników tej spółki o wyjątkowo pasywnej roli związków zawodowych niekorzystających ze swoich praw związkowych w ochronie miejsc pracy w swoim zakładzie pracy z jednej strony, z drugiej zaś niepoddających kontroli społecznej działań zarządu spółki w zakresie tworzenia i wdrażania skutecznego programu naprawczego.

W imieniu tych pracowników zaapelowałem do Ministra Skarbu Państwa o wzmożenie nadzoru właścicielskiego nad PZB SA oraz o przeprowadzenie rzetelnej i pogłębionej kontroli firmy i przedstawienia ich wyników załodze.

Należy przyznać, że dokonały się pewne zmiany, które dały nadzieję i siłę w walce o przetrwanie kryzysu firmy i wyjście na prostą, a także w ochronie swoich miejsc pracy i godnej jej warunki. Niestety, na krótko.

Oto napływają dalsze wiadomości, które – zdaniem interweniujących pracowników – są wynikiem dalszych niekorzystnych oraz nieudolnych działań i decyzji zarządu spółki, które mogą, już wkrótce, być dla PZB SA katastrofalne w skutkach.

Stąd pytania:

1. Jakie racjonalne powody były i czy jest to prawdą, że zarząd spółki sprzedał tereny portowe wraz z budynkami w Kołobrzegu za 10 mln zł (słownie: dziesięć milionów zł) i płaci rocznie 2 mln zł (słownie: dwa miliony zł) za dzierżawę biurowca?

2. Jakimi też racjonalnymi przesłankami kierował się zarząd spółki, sprzedając „na papierze” bazę promową w Gdańsku za 6 mln zł (słownie: sześć milionów zł), zaliczając tę operację na poczet jej dzierżawy w wysokości 2 mln zł (słownie: dwóch milionów zł) rocznie?

Należy z satysfakcją odnotować fakt, iż sprzedaż promu Baltivia wraz z linią do Nynashamn i logo firmy oraz dzierżawa promu Scandinavia nie uzyskała akceptacji Ministerstwa Skarbu Państwa, co jest korzystne także dla pracowników spółki, albowiem ta operacja nie gwarantowała ich zatrudnienia. Gdyby do tego doszło, przedsiębiorstwo jako PZB SA nadal byłoby z długami i jedynym promem Wawel, na który zarząd w 2008 r. podpisał time charter z firmą DFDS A/S. Kontrakt ten był przedmiotem kontroli spółki audytorskiej.

Jednakże wśród pracowników poważne obawy rodzi zapis w tej umowie dający możliwość po jej zakończeniu, tj. w III kwartale tego roku, wstawienie przez DFDS swojego promu na dotychczasową linię PZB SA, tym bardziej niebezpieczny i niekorzystny, albowiem korzystający z logo polskiej firmy i w tych samych godzinach odejścia promu.

Zatem następnne pytania:

3. Czy podpisanie umowy w takiej formie jest korzystne dla firmy PZB SA Polferries i czy firma, która wykonała audyt, została wybrana zgodnie z procedurami stosownych przepisów prawa?

4. Czy wobec jedynej koncepcji w postaci wyprzedazy „na siłę” majątku firmy z uporem lansowanym

przez obecny zarząd spółki, zresztą nieakceptowany przez resort ministerstwa skarbu, nadal gwarantuje on racjonalny i korzystny dla firmy i jej pracowników proces restrukturyzacji i wyjście z kryzysu? Czy taką gwarancją dają też członkowie rady nadzorczej, w tym – przedstawiciel Ministerstwa Skarbu Państwa?

5. Wobec zgłaszanych przez interweniujących w moim biurze poleskim pracowników PZB SA dużych zastrzeżeń w kwestii prawidłowego funkcjonowania działu głównej księgowości, czy Pan Minister zleci też kontrolę tego działu, łącznie z kontrolą kart płatniczych zarządu spółki?

Z poważaniem

Poseł Czesław Hoc

Kołobrzeg – Warszawa, dnia 8 kwietnia 2011 r.

**I n t e r p e l a c j a**  
(nr 22170)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie rządowego projektu ustawy  
o zmianie ustawy o organizowaniu  
i prowadzeniu działalności kulturalnej  
oraz niektórych innych ustaw**

Szanowny Panie Ministrze! Środowisko bibliotekarzy Dębicy i powiatu dębickiego jest zaniepokojone zapisami rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej oraz niektórych innych ustaw. Uważają, że ustawa powinna regulować ogólne zasady organizacji i sprawnego działania instytucji kultury, w tym bibliotek, nie wpływając na zmiany w merytorycznym charakterze ich pracy. Każda próba ingerencji w organizację sieci bibliotek publicznych spowoduje naruszenie podstawowej zasady ich uniwersalności, powszechnej dostępności i swoistości zadań. Wyrażają oni obawy co do projektowanych rozwiązań, które dopuszczają do zarządzania biblioteką osoby prawne. Uważają, że podmioty, które podejmą się tego zadania, nie będą mogły uzyskać bezpośrednich dochodów z usług bibliotecznych, gdyż ich bezpłatność gwarantuje obowiązująca ustawa o bibliotekach. Będą zmuszone do poszukiwania źródeł zysku w zadaniach komercyjnych kosztem obniżenia jakości usług bibliotecznych. Wraz z utratą samodzielności organizacyjnej biblioteki osłabi się jej więź merytoryczna z pozostałymi bibliotekami publicznymi. Takie biblioteki zostaną pozbawione także możliwości korzystania z grantów i programów przeznaczonych dla samodzielnych instytucji kultury, co doprowadzić może w szybkim tempie do degradacji biblioteki i zmniejszenia jej roli w środowisku, wraz z wszystkimi negatywnymi konsekwencjami tego faktu. Bibliotekarze wskazują również, że proponowane w rozpo-

ządzeniu minimalne stawki zaszeregowania, jak także ich zróżnicowanie od 20–50 zł, są zaniżone i krzywdzące dla pracowników bibliotek, od których wymaga się wyższego wykształcenia i coraz lepszych kwalifikacji i kompetencji.

W związku z tą sytuacją zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy nowe rozwiązania nie będą miały negatywnego wpływu na funkcjonowanie bibliotek i jak ministerstwo zamierza temu zapobiec?

2. Czy projektowane zmiany w ustawie o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej nie będą skutkować zmniejszeniem się dostępu do instytucji kultury, szczególnie w społecznościach małych miast i wsi?

Z poważaniem

Poseł Jan Warzecha

Warszawa, dnia 13 kwietnia 2011 r.

**I n t e r p e l a c j a**  
(nr 22171)

do ministra infrastruktury

**w sprawie przeszkód administracyjnych,  
które utrudniają i opóźniają pozyskiwanie  
środków zewnętrznych na ratowanie brzegu  
morskiego w miejscowości Rowy,  
gm. Ustka**

Szanowny Panie Ministrze! W dniu 23 marca 2011 r. do mojego biura poselskiego wpłynęła prośba o pomoc i interwencję podpisana przez wójta gminy Ustka i przewodniczącą rady sołeckiej w Rowach. W treści czytamy, że mimo starań Urzędu Morskiego nadal brzeg morski w tej miejscowości ulega degradacji.

Pojawiła się możliwość pozyskania środków poza budżetowych, za które można by wykonać przynajmniej część prac związanych z ratowaniem opisywanego brzegu. Niestety, przedstawiciele samorządu, którzy zgłosili ten problem, napotykają na przeszkody administracyjne. Chodzi tu głównie o uzyskanie wymaganych dokumentów do złożenia aplikacji o środki zewnętrzne. Argumentują, że podobne procedury np. w woj. zachodniopomorskim trwają o wiele krócej i mają uproszczony charakter. W woj. pomorskim w ich odczuciu Regionalna Dyrekcja Ochrony Środowiska w Gdańsku poprzez swoje działania uniemożliwia aplikację o środki zewnętrzne. Podkreślają, że takich pieniędzy nigdy nie dostana w ramach budżetu państwa.

Oczywiście należy szanować procedury i prawo, które je określa. Musi ono jednak działać na rzecz wspólnego rozwoju i być egzekwowane w całej Polsce w sposób jednakowy.

Ośmielę się zauważyć, że postawa utrudniająca lokalnym podmiotom skuteczne działanie w celu rozwiązania ich problemów jest sprzeczna z propagowaną doktryną państwa obywatelskiego. Ufam, że w porozumieniu z ministrem właściwym ds. ochrony środowiska zechce Pan pochylić się nad tą sprawą i nadać jej odpowiedni bieg.

Mając na uwadze powyższe, proszę Pan Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy znana jest Panu sytuacja opisana w niniejszej interpelacji?

2. Jakie kroki zostały podjęte, aby systemowo rozwiązać ten i podobne problemy?

Z poważaniem

Poseł Piotr Stanke

Warszawa, dnia 11 kwietnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a  
(nr 22172)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie apelu NSZZ „Solidarność” Sekcji  
Oświaty i Wychowania Regionu Gdańskiego**

Szanowna Pani Minister! We wspomnianym powyżej apelu zawarto postulaty mające na celu zapobieżenie rozwijającej się złej sytuacji w polskiej oświacie. Jak słusznie zauważają autorzy apelu, szczególnie ważne jest zapewnienie właściwych środków finansowych na zadania, które będą miały decydujące znaczenie dla przyszłości najmłodszego pokolenia Polaków. Chodzi tu między innymi o zapewnienie właściwego procesu wdrażania sześciolatków w szkołach (raport NIK mówi, iż 6 tys. z 14 tys. przebadanych szkół podstawowych nie poczyniło żadnych zmian przygotowawczych do ich przyjęcia) oraz w przedszkolach. Przedstawiciele związkowi domagają się także zahamowania procesu likwidacji czy też przekształceń szkół i przedszkoli. Nie można bowiem stawić rachunku ekonomicznego ponad dobro społeczne, które w wypadku szkół ma szczególne znaczenie. Poruszony został także temat zatrudnienia gimnazjalnych doradców zawodowych i zapewnienie takiej samej oferty terapeutycznej dla każdego ucznia o specjalnych potrzebach edukacyjnych.

Temat jest bardzo delikatny i zapewne wymaga pogłębionej refleksji. W żadnym razie nie może tu być mowy o swego rodzaju eksperymencie, którego skutki mogą boleśnie odczuć młodzi obywatele i ich rodzice. Tak poważne zmiany, jakie proponuje rząd, oraz niepokojąca sytuacja w oświacie z całą pewnością im nie służy.

Ufam, że zechce Pani jako osoba odpowiedzialna z kształt szkolnictwa w Polsce podjąć debatę publiczną w celu wypracowania odpowiednich metod

i kroków, które jako swój cel mają przede wszystkim dobo dziecka.

Mając na uwadze powyższe, proszę Panią Minister o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie jest stanowisko kierowanego przez Panią resortu odnośnie do raportu NIK, o którym mowa w niniejszej interpelacji?

2. Czy planowane jest podjęcie szerokiego dialogu społecznego, który miałby na celu wypracowanie wspólnie z zainteresowanymi stronami kompromisowego wyjścia z niewątpliwie trudnej sytuacji?

3. Jakie jest stanowisko resortu wobec podniesionych w apelu, a przytoczonych w tej interpelacji problemów związanych z finansowaniem opisanych zadań?

Z poważaniem

Poseł Piotr Stanke

Warszawa, dnia 11 kwietnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a  
(nr 22173)

do ministra zdrowia

**w sprawie leku Omalizumab (Xolair)  
na ciężką astmę alergiczną**

Zwracam się do Pani Minister z ogromną prośbą o zainteresowanie się sprawą osób chorych na ciężką astmę alergiczną, korzystających z refundowanego leku Omalizumab (Xolair).

Z uzyskanych informacji wiem, że pacjent powinien otrzymywać podskórnie cztery ampułki tego preparatu w ciągu miesiąca. Tymczasem w leczeniu dochodzi do przerw, które spowodowane są brakiem stałego dofinansowania przez NFZ. Ten brak ciągłości dofinansowania uniemożliwia zakup leku przez szpitale i powoduje przerwy w kuracji. Jeśli – dla przykładu – po czterech miesiącach leczenia następuje wspomniana przerwa i następnie oczekuje się na lek przeszło miesiąc – jak relacjonują pacjenci – efekty leczenia cofają się. Kurację zaczyna się od początku po otrzymaniu preparatu. Zdaję sobie sprawę, że lek należy do drogich, a przerwy w kuracji powodują jej przedłużanie i w następstwie zwiększanie kosztów.

Gdyby jednak utrzymać stałe dofinansowanie do leku, koszty paradoksalnie zmniejszyłyby się, poprzez niezaczynanie leczenia od nowa po każdorazowo przerwanej kuracji.

Dlatego też zwracam się do Pani Minister z uprzejmą prośbą o odpowiedź na pytanie: Czy istnieje możliwość utrzymania stałego dofinansowania na zakup leku Omalizumab (Xolair)?

Z poważaniem

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 13 kwietnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a  
(nr 22174)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie zasadności orzekania o trzecim  
stopniu niepełnosprawności**

W związku ze skargami pacjentów, którym orzeczono trzeci stopień niepełnosprawności, zwracam się do Pani Minister w sprawie zasadności jego orzekania. Wielokrotnie spotykam się z krytycznymi uwagami i rozżaleniem osób, u których orzeczono lekki stopień niepełnosprawności. Dotyczy to osób o naruszonej sprawności organizmu powodującej w istotny sposób obniżenie zdolności do wykonywania pracy.

Zgodnie z informacjami, jakich mi udzielono, wspomniane osoby nie są upoważnione do otrzymywania renty zdrowotnej. Nie mogą także podjąć pracy w zakładach pracy chronionej. W rezultacie nie są zatrudniane przez pracodawców, ponieważ nie otrzymują oni na ten cel żadnych funduszy.

Osoby takie mimo szczerych chęci mają duże problemy z podjęciem jakiegokolwiek pracy, zwiększając tym samym odsetek osób bezrobotnych, a pozostając bez środków do życia i leczenia, żyjąc w nędzy, i zwracają się miejskich ośrodków pomocy społecznej o pomoc okresową lub celową.

Dlatego też zwracam się do Pani Minister z uprzejmą prośbą o odpowiedź na pytania:

1. Czy można zweryfikować zasadność orzekania trzeciego lekkiego stopnia niepełnosprawności?
2. Jakie działania można podjąć, aby nie pozostawić w sytuacji bez wyjścia tej grupy osób?

Z poważaniem

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 13 kwietnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a  
(nr 22175)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie konieczności stworzenia systemu  
pomocy prawnej**

Potrzeba stworzenia funkcjonalnego systemu dostępu do bezpłatnego poradnictwa prawnego jest podnoszona wielokrotnie. Wsparcia tego typu wymaga wielu Polaków, wiele grup społecznych i osób, których nie stać na dostęp do porad prawnych. Pozostaje do tego kwestia wyroków Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, które podkreślają konieczność zorganizowania w Polsce tego typu systemu dostępu do informacji prawnych. Inicjatywę o

takim charakterze popiera również prezydent Rzeczypospolitej Polskiej, który dostrzega potrzebę przyjęcia rozwiązań systemowych.

Czy ministerstwo zamierza podjąć określone działania w tym kontekście? Jakie rozwiązania są proponowane i mechanizmy, które ułatwią dostęp do poradnictwa prawnego i bezpłatnej informacji prawnej?

Poseł Waldy Dzikowski

Warszawa, dnia 11 kwietnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a  
(nr 22176)

do ministra infrastruktury

**w sprawie przepisów Prawa  
telekomunikacyjnego**

Pojawiają się coraz częściej opinie, iż obecne przepisy Prawa telekomunikacyjnego nie nadążają za postępem technologicznym. Podnosi się wręcz, że istnieje nawet niebezpieczeństwo, iż luki w prawie mogą stanowić zagrożenie dla bezpieczeństwa państwa oraz ochrony porządku publicznego. Dotyczy to chociażby kwestii pojawiających się portali internetowych, które umożliwiają internautom podszywać się pod dowolny numer telefonu. Do tego zdarzają się przypadki podszywania się pod adresy e-mailowe, jak nagłośnione w mediach zdarzenie podszywania się drogą elektroniczną pod pracowników Kancelarii Prezydenta RP. Rodzi to niebezpieczeństwo anonimowych oszustw, podszywanie się pod określone instytucje, w tym państwowe, czy osoby może być wykorzystywane nawet do działań terrorystycznych oraz prowadzić do podważenia wartości dowodowej przypisywanej billingom telefonicznym.

Czy ministerstwo dostrzega potrzebę zmian w przepisach Prawa telekomunikacyjnego w tym kontekście? Czy obecne zapisy prawa dostatecznie chronią przed tego typu niebezpieczeństwami?

Poseł Waldy Dzikowski

Warszawa, dnia 11 kwietnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a  
(nr 22177)

do ministra środowiska

**w sprawie ustawy o przeciwdziałaniu  
uciążliwości zapachowej**

Problem uciążliwości zapachowej jest bardzo istotnym problemem, występując w różnej skali i nasileniu, jest często uciążliwością dla dużych społecz-

ności, i to problemem, którego przez wiele lat nie można rozwiązać. Brak odpowiednich przepisów powoduje, że dana społeczność jest bezradna w obliczu nieprzyjemnych doznań z oczyszczalni ścieków, stacji paliw, ferm trzody chlewnej, hodowli drobiu czy innych obiektów i instalacji przemysłowych. Do tego odpowiednie organy administracji nie podejmują działań, ponieważ brak norm i jasno określonych przepisów nie pozwala na konkretne reakcje i przeciwdziałanie takim stanom. Dlatego też cieszy podjęta przez Ministerstwo Środowiska inicjatywa opracowania założeń do ustawy o przeciwdziałaniu uciążliwości zapachowej i próbie zdefiniowania odpowiednich pojęć, metodologii pomiarów i systemu, który będzie prowadził do wymuszenia działań ograniczających przykre zapachy.

Kiedy ministerstwo zakłada wejście w życie stosownych przepisów? Jakie działania w celu niwelowania uciążliwych zapachów będą mogły podejmować lokalne grupy społeczne dzięki zapisom tej ustawy? Jak zakłada się proces badania, orzekania, a następnie egzekwowania działań ograniczających przykre zapachy i jakie organy administracji będą uczestniczyły w tym procesie?

Poseł Waldy Dzikowski

Warszawa, dnia 11 kwietnia 2011 r.

#### Interpelacja (nr 22178)

do ministra pracy i polityki społecznej

#### **w sprawie zmian na rynku pracy w Polsce**

W tym roku kończy się 7-letni okres przejściowy dla pracowników nowych państw członkowskich Unii Europejskiej, który wprowadziły zarówno Niemcy, jak i Austria. Od 1 maja br. Niemcy i Austria otwierają rynki pracy dla naszych obywateli i innych państw, które w 2004 r. przystąpiły do UE. Czy ministerstwo analizowało, jak ten fakt wpłynie na sytuację na polskim rynku pracy? Obecnie bowiem w Niemczech wg danych pracuje około 415 tys. Polaków, a w Austrii około 100 tys. Jakiej skali migracji można się zatem spodziewać i jakich sektorów rynku pracy może to dotyczyć w największym stopniu? Jak zwiększony napływ polskich pracowników do Niemiec i Austrii może zmienić polski rynek pracy, jego potencjał i obecny kształt?

Poseł Waldy Dzikowski

Warszawa, dnia 11 kwietnia 2011 r.

#### Interpelacja (nr 22179)

do ministra zdrowia

#### **w sprawie programu terapeutycznego dotyczącego leczenia wirusowego zapalenia wątroby typu B**

Szanowna Pani Minister! W dniu 18 lutego br. Pani Minister wydała rozporządzenie w sprawie nowego programu terapeutycznego dotyczącego leczenia WZW typu B, w którym zawarty został zapis ograniczający możliwość zastosowania nowych bezpiecznych leków przeciwwirusowych w pierwszej linii leczenia tylko do wąskiej grupy chorych na WZW typu B tzw. HBeAg+. Skorzystać z tego będzie mogło jedynie około 20% chorych dotychczas nieleczonych.

Ograniczenie stosowania nowych leków oznacza przerzucenie na chorych kosztu zakupu leków, które zdaniem zainteresowanych powinny należeć się nieodpłatnie.

Chorzy na WZW typu B w większości przypadków są ofiarami zakażeń szpitalnych i w związku z tym winni być otoczeni szczególną opieką.

Proszę o informację, czy ministerstwo zdrowia uwzględni postulaty ww. chorych.

Z poważaniem

Poseł Stanisław Stec

Oborniki, dnia 4 kwietnia 2011 r.

#### Interpelacja (nr 22180)

do prezesa Rady Ministrów

#### **w sprawie potrzeby nowelizacji ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami w związku z wykonaniem wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka**

29 marca 2011 r. Europejski Trybunał Praw Człowieka wydał wyrok w sprawie P. i P. przeciwko Polsce (skarga nr 33949/05), z którego wynika m.in., że w polskim systemie prawnym brak jest przepisów pozwalających skutecznie ubiegać się właścicielom nieruchomości, które zostały wpisane do rejestru zabytków, o odszkodowanie za uniemożliwienie korzystania z nich zgodnie z dotychczasowym przeznaczeniem, wykup lub zamianę. Ustawa z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2003 r. Nr 162, poz. 1568, ze zm.) w art. 50 ust. 4 pozwala wywłaszczyć zabytek nieruchomy, ale wyłącznie w przypadku wystąpienia zagrożenia dla takiego zabytku wpisanego do rejestru, polegającego na możliwości jego zniszczenia lub uszkodzenia, i tyl-

ko wówczas, gdy nie jest możliwe usunięcie zagrożenia. Europejski Trybunał Praw Człowieka wskazał, że sytuacja, w której właściciel nie ma możliwości skutecznego żądania od organów państwa zrekompensowania wyrządzonej mu szkody, narusza art. 1 Protokołu nr 1 do europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka.

W związku z powyższym zwracam się z następującymi pytaniami do Pana Ministra:

1. W jaki sposób resort zamierza wykonać wyrok EPTC w sprawie P. i P. przeciwko Polsce, by wypełnić lukę prawną?

2. Jakie działania podejmie (podjął) resort w celu rozwiązania indywidualnego problemu państwa P.?

3. Czy resort podjął współpracę z Ministerstwem Kultury i Dziedzictwa Narodowego nad zmianą przepisów i jakie są efekty tej współpracy?

4. Który resort finalnie przygotowuje projekt zmian ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami?

Z poważaniem

Poseł Paweł Poncyłjusz

Warszawa, dnia 4 kwietnia 2011 r.

**I n t e r p e l a c j a**  
(nr 22181)

do ministra nauki i szkolnictwa wyższego

**w sprawie pobierania opłat od studentów studiów stacjonarnych, których nie obejmował obowiązek opłat za studia**

Otrzymałem pismo z dnia 17 marca 2011 r. od pana M. O., zamieszkałego w Raszynie. Pan O., student studiów stacjonarnych, wznowił w 2007 r. studiowanie na Wydziale Architektury Politechniki Warszawskiej. Stało się to decyzją dziekana wydziału z 26 września 2007 r., zgodnie z ówczesnie obowiązującym regulaminem studiów. W trakcie roku akademickiego – 16 grudnia 2008 r. uczelnia wprowadziła zmiany do regulaminu umożliwiające wznowienie studiów tylko w trybie niestacjonarnym – płatnym.

Po zmianie regulaminu studiów uczelnia wezwała pana O. do uiszczenia opłat za studia, pomimo że student wznowił studia przed wprowadzeniem zmian w regulaminie. Wobec odmowy dokonywania opłat student decyzją dziekana z dnia 22 lutego 2010 r. został skreślony z listy studentów, a także uniemożliwiono mu odbycie praktyk studenckich niezbędnych do ukończenia studiów. Pan O. w liście do Pani Minister z dnia 17 marca br. pisze: „Rozumiejąc potrzebę racjonalizacji dostępu do studiów finansowanych przez budżet państwa, uważam za niedopuszczalne próby poszerzania grona studentów »płatnych« poprzez ograniczanie prawa słusznie nabytego”.

Według pana O. w podobnej sytuacji znajduje się wielu studentów, którzy wznowili studia w trakcie obowiązywania poprzedniego regulaminu, a obecnie stosuje się do nich obowiązek odpłatności za naukę zgodnie z nowym regulaminem.

W związku z powyższym mam do Pani Minister następujące pytania:

1. Czy uczelnia ma prawo pobierać opłaty za studiowanie od studentów, którzy wznowili studia przed przyjęciem nowego regulaminu, określającego inne zasady studiowania w takich przypadkach?

2. Czy istnieją przepisy prawne chroniące studenta przed utratą praw nabytych, jak miało to miejsce w stosunku do pana O.?

3. Czy przytoczony przykład działania uczelni jest zgodny z prawem i standardami należytego wykonywania przez uczelnię jej działalności dydaktycznej?

4. Dlaczego w takich sytuacjach student nie ma prawa do zaskarżenia tego typu decyzji uczelni?

5. Czy Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego może zbadać i wyjaśnić przytoczony przypadek studenta O.?

Z poważaniem

Poseł Artur Górski

Warszawa, dnia 13 kwietnia 2011 r.

**I n t e r p e l a c j a**  
(nr 22182)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie środków finansowych dla Ochotniczych Hufców Pracy na szkolenia młodocianych**

Szanowna Pani Minister! Ze środowisk rzemieślników oraz przedsiębiorców małej i średniej przedsiębiorczości w moim okręgu wyborczym docierają do mnie informacje o braku refundacji za wyszkolenie osób młodocianych.

Już od kilku miesięcy ochotnicze hufce pracy nie wypłacają środków finansowych jako refundacji wynagrodzenia oraz składek na ubezpieczenia społeczne należnych za szkolenie młodocianych. Podobno jest to spowodowane zablokowaniem przez ministra finansów środków finansowych przeznaczonych na ten cel w ramach Funduszu Pracy.

Rozumiejąc skomplikowaną sytuację finansów publicznych, nie można jednak zgodzić się na blokowanie funduszy służących wsparciu osób wchodzących na rynek pracy. Nie można tego uczynić tym bardziej, że aktualnie rząd naszego zachodniego sąsiada, pomimo trudnej sytuacji ekonomicznej, dodatkowo wspiera rzemieślników tworzących miejsca pracy dla tego typu osób, a instytucje publicznoprawne zachęcają młode osoby z Polski do odbywania szkoleń na terenie Nie-



miec, słusznie zakładając, iż w przyszłości ta grupa osób będzie stanowiła wykwalifikowaną grupę specjalistów dla niemieckich pracodawców.

Wskazana wyżej sytuacja, zgodnie z płynącymi ze środowiska polskich pracodawców, wskazuje na to, że szykowane są w tej mierze akcje protestacyjne.

Pytam więc Panią Minister:

1. Czy ministerstwo dostrzeże ten problem?
2. Jaki jest jego zasięg?
3. Jakiego rzędu środki są tu niezbędne, by problem przestał istnieć?

A może ministerstwo inaczej widzi sprawę przysposabiania do zawodu młodocianych, a wstrzymanie refundacji ich szkolenia jest tego nieodłącznym etapem?

Będę bardzo zobowiązana za pełną i wyczerpującą informację na ten temat.

Z poważaniem

Posel Elżbieta Zakrzewska

Jelenia Góra, dnia 8 kwietnia 2011 r.

#### I n t e r p e l a c j a (nr 22183)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

#### **w sprawie zmiany ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej, narażającej na niebezpieczeństwo stabilizację sieci polskich bibliotek publicznych**

Art. 7 ust. 3 ww. ustawy stanowi: dyrektorzy instytucji kultury powołani na stanowiska przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy na czas nieokreślony, pozostają na zajmowanych stanowiskach przez rok od dnia w wejście w życie ustawy. W terminie roku od dnia w wejścia w życie niniejszej ustawy, organizatorzy mogą powołać te osoby na stanowiska dyrektorów na czas określony od trzech do pięciu lat bez przeprowadzania konkursu (...) w przypadku niepowołania na stanowisko dyrektora na czas określony, dotychczasowy stosunek pracy ulega rozwiązaniu z upływem tego okresu. Przepis ten, zdaniem bibliotekarzy, właściwy może być jedynie dla instytucji artystycznych funkcjonujących w większych miastach, lecz dla małych ośrodków kulturalnych w gminach już nie.

Nie ma tam rozwiniętego konkurencyjnego rynku pracy, zwłaszcza w sferze prowadzenia instytucji kulturowych. Przepisy ustawy mogą tylko zdestabilizować małe biblioteki publiczne i zniweczyć to, co do tej pory udało się im osiągnąć.

Dokładniej pracę bibliotekarzy i dyrektorów tych instytucji reguluje ustawa z dnia 27 czerwca 1997 r. o bibliotekach, nad którą prowadzone są prace legisla-

cyjne. Jednak zmiany w tej ustawie są planowane jedynie w wybranych przepisach. W przyszłości może to spowodować jeszcze większy chaos interpretacyjny.

Padła propozycja zmiany stosowania art. 7 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej z obligatoryjnej na fakultatywną, tak aby wyłączyć stosowanie ust. 3 tego artykułu do dyrektorów bibliotek publicznych, określonych w art. 18 ust. 2 ustawy o bibliotekach. Tylko cały pakiet ustaw, odpowiednio dookreślonych i spójnych, wraz z rozporządzeniami wykonawczymi do nich pozwoli na sprawne, efektywne działanie tych placówek, a także na budowanie większej spójności pomiędzy nimi.

W związku z sytuacją opisaną powyżej oraz mając na uwadze dobro kultury, zwłaszcza w małych środowiskach, pragnę zwrócić się z pytaniem do Pana Ministra:

1. Jak wygląda postęp w pracach nad obiema ustawami: o zmianie ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej oraz nad ustawą o bibliotekach?

2. Czy zmiany wprowadzone w ustawach doprowadzą do ujednoczenia przepisów dotyczących dyrektorów instytucji kultury, w tym dyrektorów bibliotek, tak aby instytucje te, zwłaszcza w małych gminach, nie utraciły dotychczas wypracowanych postępów w ramach programów europejskich oraz nie zostały narażone na utratę stabilizacji funkcjonowania?

Z poważaniem

Posel Wojciech Kossakowski

Ełk, dnia 11 kwietnia 2011 r.

#### I n t e r p e l a c j a (nr 22184)

do ministra infrastruktury

#### **w sprawie racjonalnej gospodarki mieszkaniami komunalnymi**

Szanowny Panie Ministrze! Założenia do projektu nowelizacji ustaw o ochronie praw lokatorów, dodatkach mieszkaniowych oraz zmian do Kodeksu cywilnego, ogłoszone 22 marca br. przez Ministerstwo Infrastruktury, wspomogą administracje lokalne, które borykają się z problemem gospodarowania zasobami mieszkaniowymi. Zwłaszcza w związku z potrzebą zapewniania mieszkań osobom najbardziej potrzebującym.

Że taka pomoc jest nieodzowna, zwłaszcza w zakresie legislacyjnym, nie mam wątpliwości. Szereg propozycji zawartych w projekcie nowelizacji dobrze temu służy. Ale w zakresie bieżącej eksploatacji lokali będących własnością miast czy gmin – to na nich spoczywa obowiązek czuwania nad sytuacją. Ich zadaniem jest pilnowanie, by opłaty z tytułu czynszów

regulowano terminowo, by lokatorzy utrzymywali mieszkania, piwnice i strychy w należytym stanie, a przede wszystkim powinno się kontrolować, czy najemcy w ogóle mieszkają w przydzielonym im przez miasto lub gminę lokalu komunalnym.

Sytuacja jest względnie zrozumiała, gdy jakiś lokal stoi pusty przez kilka czy kilkanaście tygodni, czekając na możliwie szybkie uregulowanie praw do jego użytkowania albo na bieżący remont. Ale spotykamy i takie sytuacje, gdy za zamkniętymi na głucho drzwiami latami nic się nie dzieje.

Z problemem pustostanów borykają się i Wrocław, i Bytom, i setki innych miejscowości, a także Trójmiasto. Na utrzymanie różnej maści pustostanów w Gdańsku miejscowy zarząd nieruchomości komunalnych wydaje co roku ok. 1,7 mln zł.

W związku z tym mamy następujące pytania do Pana Ministra:

1. Czy ministerstwo dysponuje aktualnymi danymi o liczbie tzw. pustostanów mieszkalnych, znajdujących się w posiadanych przez gminy i miasta zasobach komunalnych?

2. Jak wygląda zagadnienie podnajmowania lokali komunalnych przez głównych lokatorów osobom trzecim i jaka jest tego skala?

3. Jak administracje radzą sobie z tym problemem?

4. Czy wiadomo, ile podjęto działań zmierzających do rozwiązania umów z najemcami niekorzystającymi z przydzielonych im mieszkań?

5. Ile skierowano zgłoszeń do urzędów skarbowych w celu ujawnienia niezgłoszonych przez nich dochodów?

Z poważaniem

Posłowie Krystyna Kłosin  
i Leszek Redzimski

Warszawa, dnia 12 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22185)

do ministra infrastruktury

**w sprawie transportu intermodalnego  
w Polsce**

Szanowny Panie Ministrze! Chcielibyśmy nawiązać do wciąż aktualnego tematu transportu intermodalnego w Polsce, znanego pod hasłem: tiry na tory. U nas, na Wybrzeżu, ma to szczególne znaczenie w sytuacji, gdy transport ładunków samochodami ciężarowymi jest najbardziej uciążliwy w aglomeracji trójmiejskiej. Od stycznia br. ponad 6,6 mln ton towarów załadowano i wyładowano ze statków w porcie gdańskim. Jeżeli takie tempo przeładunków się

utrzyma, to w tym roku będą one równie rekordowe jak w zeszłym, gdy osiągnęły 26,7 mln ton. W Gdyni natomiast, po dwunastu miesiącach 2010 r., osiągnęły wielkość przekraczająca 14,7 mln ton, zaś w analogicznym okresie roku 2009 przeładunki wyniosły blisko 13,3 mln ton. Odnotowano zatem wzrost obrotów o prawie 1,5 mln ton, czyli o ponad 11%. Dla przykładu Baltic Container Terminal w Gdyni wysyła koleją 15–30% ładunków. Jak widać, zdecydowana ich większość przemieszczana jest więc transportem samochodowym.

W związku z tym mamy pytanie do ministra infrastruktury: Czy temat tirów na tory jest wciąż aktualny?

Czy poza ankietami skierowanymi do przedsiębiorców oraz listą działań w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” podejmowane są jakieś dodatkowe przedsięwzięcia mające na celu większe zaangażowanie transportu kolejowego w przewóz ładunków?

W związku z nagminnym nieprzestrzeganiem dopuszczalnych ładowności samochodów ciężarowych chciałabym zapytać, jakie są stosowane działania prewencyjne, aby nie dopuścić do wyjazdu nadmiernie załadowanych tirów już z terminali kontenerowych?

Na jakie kwoty wsparcia z Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej na rozwój przewozów intermodalnych będą mogli liczyć w 2011 r. operatorzy infrastruktury? Na jakim etapie są prace związane z tym projektem?

Z wyrazami szacunku

Posłowie Krystyna Kłosin  
i Leszek Redzimski

Warszawa, dnia 12 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22186)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie obecnego stanu i możliwości  
rozwoju stosunków polsko-izraelskich**

Rząd PO–PSL prowadzi racjonalną i skuteczną politykę zagraniczną. Świadectwem tego jest wzrost znaczenia Polski w Unii Europejskiej. Niewątpliwie najbliższa prezydencja polska w Radzie Unii Europejskiej potwierdzi rangę i znaczenie naszego państwa w Europie, jak i w świecie.

Dla szeroko rozumianej polskiej polityki zagranicznej istotne znaczenia mają stosunki z mniejszymi, ale wpływowymi państwami, takimi jak Izrael. To, że nasz rząd docenia znaczenie stosunków polsko-izraelskich, poświadczą ostatnia wizyta premie-

ra Donalda Tuska w Izraelu. Przy tej okazji prasa polska dużo pisała o rozwoju wielorakich stosunków pomiędzy Polską a Izraelem. W prowadzonych dyskusjach zwracano przede wszystkim uwagę na kwestie gospodarcze oraz na wymianę młodzieży. W trosce o pozyskanie pełnych informacji uprzejmie zapytuję:

1. Jakie są podstawy formalno-prawne dla obecnych stosunków polsko-izraelskich?
2. Jak jest dorobek stosunków polsko-izraelskich z lat 1990–2010?
3. Jak przedstawia się organizacja polskiego przedstawicielstwa w państwie Izrael?
4. Jakie cele i zadania realizowano podczas ostatniej wizyty naszego premiera D. Tuska w Izraelu?
5. Jak obecnie przedstawia się wielkość i struktura wymiany gospodarczej pomiędzy Polską a Izraelem?
6. Jakie są perspektywy wzrostu współpracy gospodarczej polsko-izraelskiej w najbliższych latach?
7. Jaki był faktyczny ruch turystyczny, tj. przyjazdy obywateli polskich do Izraela w 2010 r. i obywateli Izraela do Polski w tym czasie? Jaka była tendencja w tym zakresie w ostatnich latach?
8. Jakie miejsce w stosunkach polsko-izraelskich zajmuje wymiana młodzieży? W jakim zakresie młodzież izraelska odwiedza Polskę?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jan Kulas

Warszawa, dnia 13 kwietnia 2011 r.

**I n t e r p e l a c j a**  
(nr 22187)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie możliwości zadośćuczynienia  
byłym junaczkom i junakom Powszechnej  
Organizacji „Służba Polsce”**

Szanowna Pani Minister! Poniższą, kolejną już interpelacją poselską pragnę zwrócić uwagę na przedmiotową kwestię z racji przedłożonego mi apelu przez stowarzyszenie junaczek i junaków w Przemyślu, jak również ze strony indywidualnych osób. Problem, z którym się zwracam, jest doskonale znany z racji kilkunastu już podobnych pism skierowanych do Pani Minister przez parlamentarzystów różnych partii politycznych. Mianowicie były junaczki i byli junacy domagają się uchwalenia stosownych aktów normatywnych uznających ich zasługę w odbudowie Rzeczypospolitej Polskiej. W swoim apelu organizacja podnosi swe liczne zasługi dla odbudowy Rzeczypospolitej w niezwykle trudnych warunkach pracy. Nadto autorzy nadmieniają o obowiązkowych ćwiczeniach wojskowych.

Trudno jest polemizować z tymi stwierdzeniami i podważać zasługi junaczek i junaków Powszechnej Organizacji „Służba Polsce”. Z drugiej jednakże strony trzeba zdawać sobie sprawę z trudności ustalenia – jak wynika to z wcześniejszych odpowiedzi ministerstwa – kto we wspomnianej organizacji służył ochotniczo, a kto został przymusowo wcielony.

Pragnę jednak nadmienić, iż dziś te osoby to schorowani emeryci i renciści. Wielu z nich nękają choroby mające początek w tamtym ciężkim okresie ich życia, niektórzy zaś pozostają praktycznie bez środków do życia. Rozumiem również sytuację ministerstwa, do którego zgłaszają się kolejni członkowie różnych organizacji domagający się regulacji swych uprawnień za wydarzenia sprzed półwiecza. Nadto zdają sobie sprawę, iż polskie prawodawstwo ma bardzo szeroki katalog uprawnionych osób do rekompensat pieniężnych w porównaniu np. do ustawodawstwa europejskiego.

W związku z powyższym uprzejmie proszę Panią Minister o ustosunkowanie się do powyższego oraz o odpowiedzi na poniższe pytania:

1. Czy resort zamierza podjąć prace legislacyjne mające na celu uzyskanie ustawowych uprawnień rekompensacyjnych junaczek i junaków Powszechnej Organizacji „Służba Polsce”?
2. Czy istnieje możliwość jednorazowego zadośćuczynienia junaczkom i junakom za ich pracę w „Służbie Polsce”?
3. Jakie ustawowe uprawnienia w obowiązującym ustawodawstwie przysługują byłym członkom przedmiotowej organizacji oraz czy przy obecnej sytuacji budżetowej państwa istnieje szansa na ich poszerzenie?

Z poważaniem

Poseł Marek Rząsa

Przemyśl, dnia 7 kwietnia 2011 r.

**I n t e r p e l a c j a**  
(nr 22188)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie nowelizacji ustawy  
o przeciwdziałaniu narkomanii**

Szanowny Panie Ministrze! Według przegłosowanej w piątek noweli w pewnych okolicznościach prokurator, jeszcze przed wydaniem postanowienia o wszczęciu śledztwa, będzie mógł odstąpić od ścigania za posiadanie środków odurzających lub substancji psychotropowych. Chodzi o przypadek, gdy dana osoba posiada nieznaczną ilość narkotyków na własny użytek i nie jest dilerem. Ponadto gdy osoba uzależniona podda się leczeniu, prokurator będzie mógł wobec niej zawiesić postępowanie, jeśli osobie tej nie zagraża kara wyższa niż do 5 lat więzienia. W przepisach podniesiono też maksymalny wymiar możli-

wej kary za wprowadzenie do obrotu znacznej ilości środków odurzających z 10 do 12 lat więzienia. Natomiast za posiadanie znacznej ilości środków odurzających miałyby grozić do 10 lat więzienia, gdy obecnie grozi za to do 8 lat.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Czy nie uważa Pan Minister, że zmiany w ustawie doprowadzą do sytuacji, gdy dilerzy staną się bezkarni?

2. Jakie były obiektywne przyczyny liberalizacji ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 4 kwietnia 2011 r.

**I n t e r p e l a c j a**  
(nr 22189)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie konkursu na stanowisko wiceszefa  
śląskiej Policji**

Szanowny Panie Ministrze! Media informują, że policyjni związkowcy domagają się unieważnienia konkursu na stanowisko wiceszefa śląskiej Policji. Komenda główna o terminie konkursu zawiadomiła ich zaledwie dwie godziny przed jego rozpoczęciem. Nie mieli więc szans, aby dojechać do Warszawy. Konkurs na stanowisko wiceszefa śląskiej Policji, który nadzoruje służby dochodzeniowe i operacyjne, odbył się w środę w komendzie głównej w Warszawie. Było czterech chętnych, jeden zrezygnował w ostatniej chwili. Konkurs wygrał młodszy inspektor Z. K., szef bytomskiej Policji.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Czy ze względu na brak obecności przedstawicieli związków zawodowych podczas wyboru nowego wiceszefa śląskiej Policji MSWiA unieważni wynik konkursu?

2. Czy MSWiA uważa, że system, który obowiązywał przed laty, tzn. każdy komendant wojewódzki sam dobierał sobie zastępców, byłby możliwy do wprowadzenia na nowo, aby rozwiązać trudności z wyborami przez procedurę konkursową?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 4 kwietnia 2011 r.

**I n t e r p e l a c j a**  
(nr 22190)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie nacisków na pilotów TU-154M**

Szanowny Panie Ministrze! Z medialnych doniesień wynika, że szef Departamentu Kadr MON polecił po ponad dwóch latach kapitanowi G. P. sporządzenie notatki dotyczącej nacisków na pilotów Tu-154M. Miało do nich dojść 12 sierpnia 2008 r. „Nasz Dziennik” dotarł do meldunku z opisem roli ministra Klicha. Dokument znajduje się w aktach Wojskowej Prokuratury Okręgowej w Warszawie. Ze znajdującego się w aktach meldunku ówczesnego zastępcy dowódcy Sił Powietrznych wynikało, że decyzja o wydaniu pilotom rozkazu lotu zgodnie z życzeniem prezydenta została podjęta z udziałem szefa MON.

Z meldunku generała Z. złożonego na ręce przełożonego generała A. B. jeszcze w dniu incydentu jednoznacznie wynika, że 12 sierpnia 2008 r. ok. godz. 15.25 Z. wydał decyzję o wykonaniu lotu na lotnisko w Tbilisi wbrew planom. Podstawą tego był meldunek dowódcy 36. Specjalnego Pułku Lotnictwa Transportowego o wydanym mu przez ministra M. Ł. poleceniu potwierdzonym przez prezydenta RP. Generał Z. po konsultacji warunków wykonania lotu z dowódcą 36. SPLT podjął nieudaną próbę kontaktu z szefem Sztabu Generalnego WP, a następnie z jego pierwszym zastępcą. Z. przekazano, że szef SG właśnie rozmawiał telefonicznie z ministrem obrony narodowej Bogdanem Klichem. W meldunku gen. Z. stwierdził: Po potwierdzeniu decyzji przez I zastępcę, a następnie przekazaniu mi przez szefa Sztabu Generalnego WP również decyzji ministra obrony narodowej o wykonaniu lotu zgodnie z życzeniem pana prezydenta, przekazałem polecenie ustne potwierdzone moim odręcznym pismem do dowódcy 36. SPLT.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra: Czy uczestniczył Pan w procesie decyzyjnym dotyczącym tras lotu samolotu prezydenckiego w dniu 12 sierpnia 2008 r.?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 4 kwietnia 2011 r.

**I n t e r p e l a c j a**  
(nr 22191)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie wystawy „Przytul swojego demona”**

Szanowny Panie Ministrze! Media informują o wystawie w Galerii Sztuki Współczesnej Bunkier Sztuki w Krakowie, połączonej z warsztatami edu-

kacyjnymi, skierowanej do dzieci w wieku od lat 10 do 12. Jej cel to oswoić najmłodszych z ideologią środowisk homoseksualnych pod przykrywką akcji antydyskryminacyjnych. Inicjatywa budząca sprzeciw rodziców i pedagogów jest finansowana ze środków miejskich i środków Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego. Z informacji zamieszczonych na plakacie promującym imprezę wynika, że ma być ona zorganizowana na zakończenie trwającej w Bunkrze Sztuki wystawy autorstwa K. R. „Backstage”. Prace tego artysty – męskie akty – były wystawiane w Muzeum Narodowym w Warszawie podczas eventu „Ars Homo Erotica” – wystawy będącej promowaniem środowisk homoseksualnych. Jak informują organizatorzy: „tematyka wystawy będzie nawiązywała do baśni autorstwa M. S., autorki bajek antydyskryminacyjnych”. Pseudoartystyczne prace K. R. zaprezentowane na wystawie towarzyszącej warsztatom dla dzieci są po prostu pornografią homoseksualną i trudno sobie wyobrazić, że mogłyby je oglądać małe dzieci. Wystawa „Backstage” ma zakończyć się 3 kwietnia.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra: Jakże były powody dofinansowania warsztatów przez Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 1 kwietnia 2011 r.

**Interpelacja**  
(nr 22192)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie zakupu nowych okrętów podwodnych**

Szanowny Panie Ministrze! Media donoszą, że do 2018 r. Polska zamierza wydać miliardy złotych na modernizację uzbrojenia naszej armii. Istotnym elementem tych planów jest zakup nowych okrętów podwodnych na potrzeby Marynarki Wojennej, gdyż stare wkrótce przestaną nadawać się do użytku. Niepokój budzą jednak informacje, że w tej sprawie prowadzone są rozmowy z przedstawicielami greckiej stoczni ze Skaramangi, producenta okrętu podwodnego U-214. Okręt nazwany „Papanikolis” został wyprodukowany na zamówienie rządu Grecji przez niemiecki koncern ThyssenKrupp Marine Systems, właściciela stoczni Hellenic Shipyards SA w Skaramandze. Marynarka wojenna tego kraju przez kilka lat odmawiała jednak odebrania okrętu ze względu na jego liczne problemy techniczne.

Opis ostatniego, grudniowego rejsu „Papanikolisa” z Kilonii do Skaramangi, zamieszczony na stronie defencenet.gr ministerstwa obrony Grecji mówi o tym, że okręt po kilku dniach rejsu nie tylko nie był w stanie wykonywać żadnych operacji bojowych,

ale wyglądał jak ostrzelany. Podczas sztormu okręt, na skutek zerwania śrub w różnych miejscach, stracił fragmenty warstwy ochronnej przykrywającej stalowy kadłub w jego górnej części, przez co po wynurzeniu sprawiał wrażenie oskubanego kurczaka. Jakby tego było mało, gdzieś na Atlantyku lub Morzu Śródziemnym zgubił zewnętrzny sensor wykrywania min.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra: Czy MON rozważa kupno okrętu, którego zamawiający nie przyjął ze względu na wady techniczne?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 4 kwietnia 2011 r.

**Interpelacja**  
(nr 22193)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie konkurencyjności polskiego rolnictwa**

Szanowny Panie Ministrze! Z medialnych doniesień wynika, że za wzrost cen cukru odpowiada rząd PO-PSL, który zgodził się na szkodliwą reformę sektora cukrowniczego w Unii Europejskiej. W jej wyniku Polska zlikwidowała część cukrowni i upraw, a z eksportera stała się jego importerem i płaci za to duże pieniądze. W 2008 r. rząd zgodził się na dobrowolną redukcję limitów produkcji, co doprowadziło do zamknięcia kilku cukrowni i spowodowało, iż Polska stała się importerem połowy konsumowanego w kraju cukru. Łącznie Polska zrezygnowała z 275 tys. ton limitu, choć nie było to konieczne.

Rolnicy z Grecji, Hiszpanii, Niemiec, Francji, Danii, Włoch i Holandii wciąż otrzymują wyższe dopłaty niż rolnicy z Polski, Rumunii, Bułgarii, Litwy czy Łotwy. Dlatego PiS apeluje do rządu o uznanie spraw wsi i rolnictwa, w tym przyszłości wspólnej polityki rolnej, za jeden z priorytetów prezydencji polskiej w UE w drugiej połowie tego roku. Zasadniczym priorytetem podczas prezydencji powinno być wyrównanie wysokości dopłat dla rolników polskich z wysokością dopłat dla rolników niemieckich albo przynajmniej średnią wysokością dopłat w UE.

Polska produkcja rolna staje się niekonkurencyjna. Eksperti podkreślają, że nie można dopuścić do sytuacji, by w Polsce pozostały jedynie wielkie obszary produkcji, na których pracować będą pracownicy najemni.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra: Jakże kroki podejmie Pan Minister, aby produkcja rolna Polski stała się konkurencyjna?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 4 kwietnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a  
(nr 22194)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie sprzedaży Grupy Lotos SA**

Szanowny Panie Ministrze! Z medialnych doniesień wynika, że nowym właścicielem polskiego koncernu paliwowego mogą zostać inwestorzy z Rosji. Rząd deklaruje, iż najważniejsze jest, by inwestor zapewnił dostęp do złóż ropy naftowej, rynków i nowych technologii. Model prywatyzacji zostanie przygotowany przez sam Lotos. Koncern paliwowy uruchomił właśnie ostatnią z 50 nowych instalacji, która zwieńczyła trzyipółroczny cykl inwestycji opiewającej na łączną kwotę 1,43 mld euro. W jej wyniku potencjał przerobu ropy w rafinerii wzrósł o 75%. 22 mln ton ropy naftowej przerabianej w krajowych rafineriach właściwie daje Polsce samowystarczalność – ocenił premier Tusk, ale zaznaczył, że plany rządu są ambitniejsze, bo uwzględniają rosnący popyt.

W październiku ub.r. resort skarbu zaprosił inwestorów do negocjacji w sprawie kupna akcji Lotosu. Na początku marca trzy firmy poprosiły ministerstwo o przedłużenie terminu składania ofert wstępnych do 29 kwietnia. Do 13 maja MSP ma poinformować o swojej decyzji w kwestii złożonych ofert wstępnych.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra: Czy sprzedaż Grupy Lotos jest zgodna z przyjętą wcześniej strategią rozwoju sektora paliwowego?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 5 kwietnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a  
(nr 22195)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie sprzedaży pakietu akcji  
PKO BP SA i BGŻ SA**

Szanowny Panie Ministrze! Według prasy zapowiedział Pan, że rok 2011 ma być rokiem dużych i ciekawych ofert. Poinformował Pan również, że wartość transakcji przygotowywanych przez Skarb Państwa na ten rok może okazać się rekordowa, jeśli chodzi o nasz rynek kapitałowy. Dziurę w budżecie mają pomóc załatać pieniądze między innymi ze sprzedaży kolejnego znajdującego się pod kontrolą Skarbu Państwa pakietu akcji PKO BP, a także ze zbycia wszystkich akcji, które Skarb Państwa posiada jeszcze w Banku Gospodarki Żywnościowej. W budżecie na ten rok rząd zaplanował przychody z prywatyzacji wielkości 15 mld zł. Sprzedane natomiast mają zostać wszystkie pozostałe w rękach Skarbu Państwa akcje Banku Gospodarki Żywnościowej. Dużą transakcją

na polskim rynku ma być sprzedaż kolejnego pakietu akcji banku PKO BP. Aktualnie w notowanym na warszawskiej giełdzie PKO BP Skarb Państwa posiada 40,99% akcji, a państwowy Bank Gospodarstwa Krajowego – 10,25%. Żaden inny inwestor nie posiada ponad 5% akcji tego banku.

Pan Minister zapowiedział, że chce sprzedać wszystkie akcje PKO BP, które są w posiadaniu BGK i tyle, ile się da z tych, które bezpośrednio znajdują się w posiadaniu Skarbu Państwa, PKO BP, jeśli będzie duże zainteresowanie inwestorów, to będzie w interesie Skarbu Państwa sprzedać jak najwięcej. Jednocześnie zapewniał, że mimo sprzedaży kolejnego pakietu akcji PKO BP Skarb Państwa zachowa nad nim kontrolę, posiadając 25% akcji plus. Zmiany idące w tym kierunku mają zostać wprowadzone do statutu PKO BP.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra: Czy szukanie pieniędzy na załatanie dziury budżetowej za pomocą sprzedaży akcji należących do Skarbu Państwa uważa Pan Minister za dobrą decyzję?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 4 kwietnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a  
(nr 22196)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie zagospodarowania złóż gazu  
łupkowego**

Szanowny Panie Premierze! Media informują o obietnicy, że poszukiwanie własnych źródeł energii będzie priorytetem rządu, a największe nadzieje wiąże się z zagospodarowaniem złóż gazu łupkowego. Pan Premier przyznał, że jego ekipa zrozumiała wagę poszukiwania własnych źródeł energii dopiero wtedy, gdy okazało się, iż energetyka oparta na węglu wymaga rewolucyjnych zmian (w związku z ograniczeniami emisji CO<sub>2</sub>), zaś importowane ropa i gaz wykorzystywane są jako element nacisku politycznego na Polskę.

Trzeba wykorzystać każdą szansę na znalezienie nowych źródeł energii – deklaruje obecnie Pan Premier. Gaz łupkowy jest pod względem składu takim samym paliwem jak gaz ziemny, tyle że jest uwięziony w skałach ilastych lub porach skalnych, stąd do jego wydobycia konieczne jest zastosowanie specjalnych technologii. To musi być bezpieczne dla środowiska, wykonalne technologicznie na dużą skalę i opłacalne – zaznaczył Pan Premier.

Według prezesa Orlen Upstream (spółka zajmuje się poszukiwaniem gazu i ropy) gaz ziemny jest paliwem przyszłości i podstawą bilansu energetycznego Unii. Rozwój wydobycia gazu łupkowego zwiększy, jego zdaniem, niezależność energetyczną Polski i UE, ale uderzy też w interesy Rosji.

W związku z powyższym pytam Pana Premiera: Jakie konkretne plany i decyzje zamierza podjąć rząd w sprawie zagospodarowania złóż gazu łupkowego?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 4 kwietnia 2011 r.

**Interpelacja**  
(nr 22197)

do ministra nauki i szkolnictwa wyższego

**w sprawie pakietu reformującego  
szkolnictwo wyższe**

Szanowna Pani Minister! Sejm przyjął oprotostowaną przez „Solidarność” kolejną ustawę z pakietu mającego reformować polskie szkolnictwo wyższe. Prasa donosi, że Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego twierdzi, że zmiany pomogą polskiej nauce sprostać wyzwaniom XXI wieku i przyspieszyć rozwój gospodarczy kraju. Część środowisk naukowych jest zbulwersowana propozycjami MNiSW, które umożliwiają uzyskanie stopnia doktora osobom nieposiadającym tytułu magistra i nadanie tytułu profesora tym, którzy jeszcze nie mają habilitacji. Jednocześnie władze wprowadzają ułatwienia w zwalnianiu pracowników naukowych. Ministerstwo nauki przekonuje, że zmiany wykluczą „pozamerytoryczne aspekty oceny habilitanta”. Jednak część naukowców jest przeciwnego zdania, uważając, że wyłaniana przez centralną komisję komisja habilitacyjna nie gwarantuje merytorycznej oceny dorobku kandydatów na profesorów. Uzależnienie wielkości przyznawanych funduszy od wyników nauczania doprowadzi do uzależnienia polskiej nauki od urzędników państwowych rozdzielających te środki.

W związku z powyższym pytam Panią Minister:

1. Czy takie zmiany nie spowodują, że będzie można zwolnić pracownika naukowego na przykład z powodów politycznych?
2. Czy w wyniku tych zmian nie zostanie ograniczona suwerenność środowiska naukowego przez urzędników państwowych?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 4 kwietnia 2011 r.

**Interpelacja**  
(nr 22198)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie zmiany tablicy smoleńskiej**

Szanowny Panie Ministrze! Z medialnych doniesień wynika, że resort dyplomacji Rosji oświadczył

10 kwietnia, że „w toku przygotowań do odwiedzenia miejsca katastrofy przez szefów dwóch państw strona rosyjska zawczasu poinformowała stronę polską o konieczności zamiany tablicy na nową – w języku rosyjskim i polskim, tak jak jest to przyjęte na wszystkich bez wyjątku pomnikach i znakach pamiątkowych na terytorium Rosji”.

MSZ Rosji liczy na to, iż polskie osobistości oficjalnie wiedzą, że językiem państwowym na terytorium FR jest rosyjski – oświadczyli Rosjanie. Rosyjskie MSZ oznajmiło również, że „w związku z tym zdumienie wywołuje komentarz rzecznika MSZ Polski, ponieważ strona polska była w pełni poinformowana tak o niedopuszczalności takich działań bez oficjalnego uzgodnienia, jak i o konieczności jak najszybszej zamiany tablicy na kamieniu memorialnym”.

Polska Agencja Prasowa dowiedziała się ze źródła dyplomatycznego w Moskwie, że strona rosyjska interweniowała w sprawie tablicy za pośrednictwem swojej ambasady w Warszawie.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Dlaczego MSZ zareagował z opóźnieniem, dopiero gdy doszło do skandalu międzynarodowego?
2. Dlaczego nikt z Ministerstwa Spraw Zagranicznych nie podjął działań w kierunku zalegalizowania tablicy, tłumacząc jej treść na język rosyjski?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 11 kwietnia 2011 r.

**Interpelacja**  
(nr 22199)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie budżetu państwa na 2012 r.**

Szanowny Panie Premierze! Media informują, że jeszcze przed wakacjami gotowy ma być przyszłoroczny budżet państwa, który zwykle uchwalany jest na początku roku budżetowego, czyli w styczniu. Zamiast pracować na forum parlamentu nad przyszłorocznym budżetem państwa – jak zwykle – jesienią, problem budżetu postanowił Pan odłożyć w czasie. Aby jednak uczynić zadość wymogom konstytucji, która nakłada na rząd i parlament odpowiednie terminy przygotowania i uchwalenia ustawy budżetowej, mamy ją mieć gotową jeszcze przed wakacjami. Pan Premier wraz z ministrem finansów Jackiem Rostowskim podporządkował się nierealnemu do spełnienia wymogowi Komisji Europejskiej o ograniczeniu do 2012 r. deficytu sektora finansów publicznych do poziomu poniżej 3% produktu krajowego brutto.

Z przyjętych założeń na 2012 r. wynika, że wzrost gospodarczy ma wynieść 4%, wzrost cen towarów i usług konsumpcyjnych – 2,8%, bezrobocie na koniec

2012 r. wyniesie 10%. Rząd spodziewa się także realnego wzrostu przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej o 2,9% i wzrostu zatrudnienia o 1,3%. Rada Ministrów przewiduje na 2012 r. spadek popytu publicznego wynikającego z prowadzenia inwestycji publicznych, a to z powodu kończących się wydatków z funduszy unijnych. W kolejnym roku kończy się bowiem unijna perspektywa finansowa 2007–2013. Fakt ten będzie miał niekorzystny wpływ na nasz wzrost gospodarczy. Rząd liczy jednak, że inwestycje publiczne sprzyjające wzrostowi gospodarczemu powinny stopniowo zastępować inwestycje prywatne.

W związku z powyższym pytam Pana Premiera:

1. W jaki sposób rząd planuje spełnić wymogi Komisji Europejskiej o ograniczeniu deficytu?

2. Czy według Pana założenia budżetu na 2012 r. są realne, czy jest to jedynie element kampanii wyborczej?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 11 kwietnia 2011 r.

**I n t e r p e l a c j a**  
(nr 22200)

do ministra nauki i szkolnictwa wyższego

**w sprawie nowelizacji ustawy o szkolnictwie wyższym**

Szanowna Pani Minister! Z medialnych doniesień wynika, że niektóre zmiany zawarte w podpisanej wczoraj przez prezydenta nowelizacji mogą przynieść negatywne skutki dla szkolnictwa wyższego. Chodzi m.in. o opłaty za drugi kierunek studiów, ograniczenie wieloletowości pracowników naukowych oraz możliwość uzyskania tytułu doktora przez osoby nieposiadające tytułu magistra. Nowelizacja otwiera drogę do stopnia doktora osobom, które nie posiadają magistra, oraz umożliwia nadanie stopnia doktora habilitowanego z pominięciem konieczności opublikowania rozprawy habilitacyjnej, bez konieczności odbycia kolokwium habilitacyjnego i wygłoszenia wykładu habilitacyjnego, jak to jest obecnie. Kolejną ważną sprawą, którą nowelizuje ustawa, jest wieloletowość. Rektor będzie miał prawo rozwiązać umowę o pracę w sytuacji, gdy pracownik podejmie pracę w innym miejscu zatrudnienia.

W związku z powyższym pytam Panią Minister:

1. Nowelizacja ustawy zakłada szereg zmian w szkolnictwie wyższym – czy są one możliwe do wprowadzenia w obecnie bardzo trudnej sytuacji finansowej tego sektora?

2. Czy zmiany w nadawaniu tytułów naukowych nie będą sprzyjać temu, że w niektórych wypadkach o awansie mogą zaważyć znajomości i układy?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 11 kwietnia 2011 r.

**I n t e r p e l a c j a**  
(nr 22201)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie przepisów o najmie mieszkań komunalnych**

Szanowny Panie Premierze! Media donoszą, że koalicja PO–PSL chce zaostrzyć przepisy o najmie mieszkań komunalnych. Oznacza to wyższe czynsze, mniejsze grono osób uprawnionych do dodatków mieszkaniowych, powrót eksmisji na bruk. Celem tych działań jest lepsze wykorzystanie komunalnych zasobów, wyeliminowanie z nich zamożniejszych lokatorów i tych, którzy bezkarnie uchylają się od płacenia czynszu. Środowiska lokatorskie, które najdotkliwiej dotkną zmiany, wskazują, że to samorządy są winne kurczeniu się bazy mieszkaniowej, zaś restrykcyjne przepisy uderzą najbardziej w normalne niezamożne rodziny. Czynsz w publicznym zasobie mieszkaniowym wzrośnie tak, by pokrywał co najmniej koszty utrzymania nieruchomości, umowy najmu lokalu komunalnego będą zawierane przez samorządy na czas oznaczony i będą wygasać z chwilą śmierci najemcy. Skróceniu ulegnie lista osób uprawnionych ustawowo do lokalu socjalnego, dodatki mieszkaniowe skierowane zostaną wyłącznie do najemców w zasobach komunalnych i spółdzielczych, pozbawieni ich natomiast zostaną właściciele mieszkań i osoby posiadające spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu.

System dodatków mieszkaniowych pokrywa koszty użytkowania mieszkań. Korzysta z nich obecnie ok. 5 mln gospodarstw domowych, co świadczy o skali ubóstwa polskich rodzin. Kwota rocznych wypłat sięga 800 mln zł (średnio 160 zł na uprawnionego). Po zmianach lista uprawnionych znacząco się skróci, znikną z niej właściciele lokali i spółdzielcy z prawem własnościowym.

W związku z powyższym pytam Pana Premiera:

1. W założeniach do ustawy mówi się ogólnie, że mieszkania komunalne zajmują czasem osoby zamożne – czy istnieją dane dotyczące skali nadużyć?

2. Czy prawdą jest, że rząd chce znieść katalog uprawnionych, którym z mocy prawa przysługują lokal socjalny w razie eksmisji – figurują w nim osoby obłożone chore, niepełnosprawni, kobiety w ciąży, bezrobotni, emeryci i renciści korzystający z pomocy społecznej?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 11 kwietnia 2011 r.



Interpelacja  
(nr 22202)

do ministra rozwoju regionalnego

**w sprawie zastrzeżeń do wypłacania pomocy  
de minimis w ramach regionalnych  
programów operacyjnych**

Szanowna Pani Minister! Zgodnie z rozporządzeniem ministra rozwoju regionalnego z dnia 2 października 2007 r. w sprawie udzielania pomocy de minimis w ramach regionalnych programów operacyjnych (Dz. U. z 2007 r. Nr 185, poz. 1317) na warunkach określonych w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1998/2006 z dnia 15 grudnia 2006 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu do pomocy de minimis (Dz.U. UE L 06.379.5) udzielane zostają dofinansowania projektów w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Kujawsko-Pomorskiego na lata 2007–2013. Dokładne warunki udzielania poszczególnych dofinansowań ustalane są w umowach zawieranych pomiędzy beneficjentami pomocy a zarządem województwa kujawsko-pomorskiego.

Problemy pojawiają się w momencie faktycznego dokonywania wypłat. Powołując się na przykład beneficjenta (...), który to otrzymał pomoc publiczną de minimis na projekt: Budowa składowiska odpadów niebezpiecznych (...) na podstawie umowy (...), która zakładała wypłatę dofinansowania w 3 transzach. Pierwsza transza ustalona była na czerwiec 2010 r., następne na sierpień i październik tego samego roku. Transza czerwcowa została dostarczona, jednakże dwie kolejne się nie odbyły.

W związku z powyższym pytam Panią Minister:

1. Czy istnieją środki prawne, aby doprowadzić do natychmiastowego wypłacenia zaległości oraz zapobieżenia podobnym opóźnieniom w przyszłości?

2. Czy koszty poniesione w związku z opóźnionym transferem dofinansowań są zwracane?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 11 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22203)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie incydentu przed pałacem  
prezydenckim**

Szanowny Panie Ministrze! Media informują o poturbowaniu przez służby pilnujące porządku przed pałacem prezydenckim dwóch posłanek PiS-u. Partia wystosowała już oficjalne oświadczenie, w którym stanowczo sprzeciwiła się takim działaniom, które

mogły nosić znamiona prowokacji. Policja na zarzuty odpowiada: Nikt nie został poturbowany. Wpuściliśmy wszystkie osoby, które okazały nam legitymacje poselskie.

Do incydentu przed pałacem prezydenckim z udziałem policjantów i posłów Prawa i Sprawiedliwości doszło podczas składania wieńca przez Jarosława Kaczyńskiego o godz. 8.41. Towarzyszyli mu posłowie oraz posłanki z jego partii oraz kilka innych osób, które parlamentarzystami nie były. Wszyscy chcieli przejść za barierki, by złożyć kwiaty i zapalić znicze przed samym pałacem.

Parlamentarzyści wyciągnęli legitymacje poselskie i próbowali wyminąć policjantów zagradzających im przejście. Część z nich zaczęła przeskakiwać przez barierki. Wspierał ich w tym zgromadzony pod pałacem tłum, który krzyczał do próbujących legitymować parlamentarzystów policjantów „zostawcie posłów” i „słudzy Putina”.

Rzecznik PiS napisał w oświadczeniu, że „z niewyjaśnionych przyczyn za barierki wpuszczono tylko 10 parlamentarzystów Prawa i Sprawiedliwości. (...) Niezrozumiałym jest uniemożliwienie wszystkim obecnym tam parlamentarzystom uczczenia pamięci ofiar katastrofy smoleńskiej”.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Na filmie zamieszczonym na stronie TVN24 widać, jak posłowie są zatrzymywani przez policję oraz funkcjonariuszy BOR. Kto wydał taką decyzję i na jakiej podstawie?

2. Czy policja otrzymała polecenie, aby nie wpuszczać wszystkich parlamentarzystów Prawa i Sprawiedliwości?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 11 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22204)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie zmian w ustawie Prawo o ustroju  
sądów powszechnych**

Szanowny Panie Ministrze! Media informują, że po protestach sędziów Ministerstwo Sprawiedliwości przygotowało poprawki do projektu zmian w ustawie Prawo o ustroju sądów powszechnych. Poprawki są efektem konsultacji ze środowiskiem sędziowskim. Projekt ten umacnia pozycję ministra sprawiedliwości jako nadzorującego działalność sądów powszechnych. Ministerstwo Sprawiedliwości nie chce wcale zrezygnować z tego, aby nadzór nad sądami sprawował minister sprawiedliwości, co wprost przyznał poseł Jerzy Kozdroń podczas posiedzenia komisji, gdzie wyraził się słowami, że „przecież musimy mieć

nad wami jakąś kontrolę”. Wydaje mi się, że to w sposób wyraźny obrazuje zamiary ministerstwa utrzymania tego nadzoru politycznego nad sądami – mówi. Sędziowie domagają się, aby nadzór nad sądami przekazać I prezesowi Sądu Najwyższego, tak jak nadzór nad sądami administracyjnymi posiada I prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego. Minister chce mieć możliwość likwidacji w małych sądach wydziałów rodzinnych, których sprawy będą przekazywane albo sąsiadnim sądom, albo rozpoznawane w ramach wydziałów cywilnych lub karnych – szczególnie to ostatnie rozwiązanie jest groźne, gdyż istnieje niebezpieczeństwo, że w tych sprawach będą orzekali sędziowie, którzy nie są specjalistami od spraw rodzinnych, przez co obniżeniu może ulec jakość orzecznictwa.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Czy nie uważa Pan, że nadzór resortu sprawiedliwości nad sędziami nie dość, że budzi obawy, iż może być wykorzystany do wywierania wpływu na działalność orzeczniczą, to jest również nieefektywny?

2. Czy w wyniku opisywanych zmian ich konsekwencją nie będzie utrudnienie dostępu obywatela do sądów?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 11 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22205)

do ministra infrastruktury

#### **w sprawie planu naprawczego kolei**

Szanowny Panie Ministrze! Media donoszą, że strata spółki PKP InterCity za 2010 r. wyniesie prawdopodobnie 140 mln zł. Rząd po kompromitacji z zimowym rozkładem jazdy dla kolei obiecywał przygotowanie planu poprawy sytuacji przewoźników kolejowych, ale nic o nim nie słyhać. Zdaniem prezesa spółki poprawa sytuacji finansowej firmy może być wynikiem zwiększenia przychodów, a pierwszy sprawdzian dla spółki zacznie się latem. Premier Donald Tusk zapowiadał po kompromitacji z rozkładem jazdy kolei w grudniu ub.r., że na wiosnę ma być zaprezentowany całościowy plan naprawczy kolei, ale nic w tej sprawie się nie dzieje. Przypomina także, że giełdowa prywatyzacja PKP InterCity (państwo miało zachować 51% udziałów), która była ujęta w programie strategii dla transportu kolejowego przyjętym przez poprzednią Radę Ministrów, została odrzucona zaraz na początku rządów Tuska w 2008 r.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Kiedy rząd przedstawi całościowy plan naprawczy kolei?

2. Jakie kroki podejmie rząd, aby poprawić sytuację przewoźników kolejowych?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 11 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22206)

do ministra zdrowia

#### **w sprawie finansowania leczenia szpitalnego**

Szanowna Pani Minister! Na spotkaniach z przedstawicielami służby zdrowia północnej Wielkopolski podnoszono problem wyceny świadczeń za usługi zdrowotne realizowane przez szpital. Wartość tzw. punktu za leczenie nie uległa zmianie od 2005 r. mimo znaczących wzrostów kosztów min. płac oraz energii.

W związku z tym proszę o informację: Czy Ministerstwo Zdrowia wraz z NFZ przewiduje podwyższenie wyceny usług za leczenie?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Stec

Oborniki, dnia 28 marca 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22207)

do ministra zdrowia

#### **w sprawie profilaktyki zdrowotnej w szkole**

Szanowna Pani Minister! Na spotkaniach poselskich podnoszony jest problem braku profilaktyki zdrowotnej w szkołach podstawowych i średnich. Rodzice postulują potrzebę funkcjonowania pielęgniarek, które mogłyby realizować podstawowe zadania związane profilaktyką zdrowotną dzieci i młodzieży.

W związku z powyższym proszę o informację: Jakie są plany Ministerstwa Zdrowia w powyższej sprawie?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Stec

Oborniki, dnia 28 marca 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22208)

do ministra zdrowia

**w sprawie ujednoczenia płac pielęgniarek  
w publicznych zakładach opieki zdrowotnej**

Szanowna Pani Minister! Na spotkaniach ze środowiskiem pielęgniarek podniesiono problem potrzeby ujednoczenia wynagrodzeń pielęgniarek w publicznych zakładach opieki zdrowotnej na podobnych zasadach, jak w oświacie. Zainteresowane twierdzą, że zadania są podobne, natomiast różnice w wynagrodzeniach są bardzo duże w poszczególnych zakładach opieki zdrowotnej. W związku z powyższym proszę o informację, jakie jest stanowisko resortu w powyższej sprawie.

Z poważaniem

Posel Stanisław Stec

Oborniki, dnia 28 marca 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22209)

do ministra zdrowia

**w sprawie funkcjonowania podstawowej  
opieki zdrowotnej**

Szanowna Pani Minister! Na spotkaniach poselskich ciągle podnoszone są problemy funkcjonowania podstawowej opieki zdrowotnej, która w praktyce nie podlega żadnej modernizacji gdyż jest finansowana nie za usługi, lecz od liczby potencjalnych pacjentów. Działania takie powodują, że lekarze bardzo często biorą pod uwagę swoje finanse, nie potrzeby pacjenta, szczególnie w zadaniach badań laboratoryjnych.

W związku z tym proszę o informację: Jakie działania podejmuje resort, aby poprawić funkcjonowanie podstawowej opieki zdrowotnej? Czy uwzględni w przyszłych działaniach przekazanie kompetencji jej organizacji wraz z środkami finansowymi samorządów terytorialnych?

Z poważaniem

Posel Stanisław Stec

Oborniki, dnia 28 marca 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22210)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie działań podejmowanych  
przez ministra finansów oraz nadzorowane  
przez niego służby, związanych  
z ograniczeniem wolności słowa i prasy  
poprzez blokowanie portalu internetowego  
Skarbowcy.pl redagowanego pod patronatem  
Sekcji Krajowej Pracowników Skarbowych  
NSZZ „Solidarność”**

Szanowny Panie Premierze! Od szeregu już lat funkcjonuje bardzo poczytny i opiniotwórczy internetowy portal informacyjny Skarbowcy.pl działający w ramach Sekcji Krajowej Pracowników Skarbowych NSZZ „Solidarność”. Jest to bardzo ważne medium internetowe wielotysięcznej rzeszy Polaków będących urzędnikami, pracownikami i inspektorami zatrudnionymi w administracji podatkowej, skarbowej oraz w Ministerstwie Finansów, pozwalające na gwarantowaną przez Konstytucję RP swobodę prezentowania poglądów i myśli niezależnie od tego, czy są oni członkami szczególnie zasłużonego dla odzyskania niezależnego bytu Polski oraz dla rozwoju demokracji związku zawodowego NSZZ „Solidarność”.

Niestety w ostatnim czasie pojawiają się informacje o kilkukrotnym podejmowaniu przez ministra finansów, z rekomendacji Platformy Obywatelskiej, i nadzorowane przez niego służby działań naruszających wskazane powyżej w Konstytucji RP prawo do swobody wypowiedzi i prezentowania myśli poprzez techniczne blokowanie działalności portalu Skarbowcy.pl działającego w ramach Sekcji Krajowej Pracowników Skarbowych NSZZ „Solidarność” tylko dlatego, że umieszczane są tam przedruki prasowe oraz komentarze wskazujące na przykłady niekompetencji oraz wątpliwych prawnie oraz etycznie działań i zachowań rządu Platformy Obywatelskiej kierowanego przez pana premiera Donalda Tuska oraz podległych mu ministrów.

Takie działanie budzi nasz zdecydowany sprzeciw i oburzenie, mając na uwadze fakt, iż rząd Platformy Obywatelskiej deklaruje rzekome postsolidarnościowe pochodzenie, a jednocześnie prowadzi działania przeciwko mediom internetowym działającym pod jego szyldem.

Mając powyższe na uwadze, uprzejmie prosimy Pana Premiera o udzielenie nam następujących szczegółowych informacji:

1. Dlaczego minister finansów, z rekomendacji PO, oraz podległe mu służby podejmują działania naruszające postanowienia Konstytucji RP związane z uniemożliwianiem prawa do swobody wypowiedzi i prezentowania myśli w działającym pod szyldem NSZZ „Solidarność” medium poprzez techniczne blokowanie działalności internetowego portalu Skarbowcy.pl?

2. Czy wskazane powyżej działania mają podtekst polityczny związany z tym, że na portalu Skarbowcy.pl umieszczane są przedruki prasowe oraz komentarze internautów, w tym m.in. pracowników administracji podatkowej i skarbowej, wskazujące na przykłady niekompetencji oraz wątpliwych prawnie oraz etycznie działań i zachowań rządu Platformy Obywatelskiej kierowanego przez Pana Premiera Donalda Tuska oraz jego ministrów (ministra finansów)?

3. Czy w związku w powyższym podległe rządowi lub ministrowi finansów służby kiedykolwiek podejmowały działania dot. operacyjno-technicznego ustalania IP i autorów wpisów oraz komentarzy na portalu Skarbowcy.pl nieprzychylnych rządowi oraz Platformie Obywatelskiej? Na jakiej podstawie oraz w jakim celu?

4. Czy w Ministerstwie Finansów, w administracji podatkowej oraz skarbowej miały miejsce kiedykolwiek przypadki dyskryminowania przez kierownictwo resortu oraz podległych organów podległych im pracowników z tytułu zajmowania stanowiska kierowniczego lub członkostwa w Sekcji Krajowej Pracowników Skarbowych NSZZ „Solidarność” lub z tytułu umieszczanych w portalu Skarbowcy.pl materiałów lub komentarzy?

5. Jaka skala przygotowywanych do zwolnień pracowników – z tytułu restrukturyzacji zatrudnienia – w Ministerstwie Finansów, w izbach skarbowych, w urzędach kontroli skarbowych oraz w urzędach skarbowych obejmie członków Sekcji Krajowej Pracowników Skarbowych NSZZ „Solidarność” i czy ma ona związek z ich przynależnością związkową?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak  
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 14 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22211)

do ministra infrastruktury

**w sprawie linii kolejowych nr 285 relacji  
Wrocław Główny – Jedlina-Zdrój oraz nr 771  
relacji Świdnica Przedmieście  
– Świdnica Miasto**

Szanowny Panie Ministrze! PKP SA Oddział Gospodarowania Nieruchomościami we Wrocławiu poinformowały mnie, iż uchwałami z sierpnia 2009 r. oraz czerwca 2010 r. zarząd woj. dolnośląskiego wyraził wolę przejęcia linii kolejowych 285 i 771.

W związku z powyższym PKP SA OGN Wrocław zgromadziły niezbędną dokumentację i przygotowały wnioski do Zarządu PKP SA oraz ministra infra-

struktury o uzyskanie zgody na przekazanie przedmiotowych linii kolejowych na rzecz woj. dolnośląskiego.

Zarząd PKP SA uchwałą z września 2010 r. wyraził wstępną zgodę kierunkową na przekazanie ww. nieruchomości.

Mając na uwadze zapisy uchwały kierunkowej, Zarząd PKP poinformował mnie, iż niezbędne jest uzupełnienie przez woj. dolnośląskie dokumentacji o parafowane projekty umów na zarządzanie i utrzymanie linii 285 i 771 pomiędzy Dolnośląską Służbą Dróg i Kolei we Wrocławiu (działającą w imieniu zarządu woj. dolnośląskiego) a PKP Polskie Linie Kolejowe SA z siedzibą w Warszawie oraz parafowane projekty aktów notarialnych dotyczących nieodpłatnego przekazania woj. dolnośląskiemu przedmiotowych nieruchomości na cele związane z inwestycjami infrastrukturalnymi służącymi wykonywaniu zadań własnych w dziedzinie transportu, na podstawie wartości księgowej w trybie art. 39 ust. 3 w związku z art. 18 a ustawy z dnia 8 września 2000 r. o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe” (Dz. U. z 2000 r. Nr 84, poz. 948, z późn. zm.).

Powyższe dokumenty niezbędne są do skompletowania załączników do wniosku kierowanego do Zarządu PKP SA oraz ministra infrastruktury w sprawie wyrażenia zgody na przekazanie na rzecz woj. dolnośląskiego przedmiotowych nieruchomości.

Szanowny Panie Ministrze, proszę zatem o odpowiedź na pytanie: Czy jeśli zostaną skompletowane niezbędne dokumenty do rzeczoności wniosku, jest szansa, by Pan Minister wyraził zgodę na przekazanie przedmiotowej nieruchomości na rzecz woj. dolnośląskiego?

Z wyrazami szacunku

Poseł Monika Wielichowska

Nowa Ruda, dnia 14 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22212)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wyrażenia zgody na wykonanie  
dokumentacji projektowej dla zadania pn.:  
Studium korytarzowe wraz z analizą  
wielokryterialną dla ustalenia docelowego  
korytarza i parametrów drogi krajowej nr 8  
na odcinku Wrocław – Kłodzko**

Szanowny Panie Ministrze! Zasiadając w parlamencie od ponad trzech lat niezłomnie próbuję zainteresować Pana oraz resort infrastruktury sprawą

konieczności budowy – modernizacji połączenia z Wrocławia przez Kłodzko do granicy państwa.

Niezlomnie przytaczam liczne argumenty, które przedstawiają zasadnicze znaczenie dla intensywnie rozwijających się regionów południowo-zachodniej Polski oraz ich gospodarczej, turystycznej oraz uzdrowiskowej aktywizacji dla realizacji tej drogowej inwestycji.

Panie Ministrze, jak wynika z dostępnych materiałów studialnych, prognoza natężenia ruchu na drodze nr 8 relacji Wrocław – Kłodzko – Kudowa w pełni uzasadnia funkcjonowanie w 2015 r. infrastruktury drogowej wysokiej klasy. W pierwszym rzędzie dotyczy to odcinka Wrocław – Kłodzko.

Klasa odcinka przygranicznego Kłodzko – Kudowa lub Kłodzko – Boboszków jest uzależniona od uzgodnień ze stroną czeską – jak już przedstawiałam w licznych interpelacjach poselskich.

Z informacji nieoficjalnych wynika, że Czechy nie zamierzają w najbliższym czasie zmieniać stanu istniejącego.

Zatem pytam Pana Ministra, czy jest oficjalne stanowisko w tej sprawie strony czeskiej? Jeśli nie to czy w najbliższym czasie resort infrastruktury będzie zgłaszać problem wysokosprawnego połączenia drogowego w tym rejonie? I czy jeśli wobec braku decyzji ze strony czeskiej możliwe jest rozpoczęcie działań na odcinku Wrocław – Kłodzko?

Szanowny Panie Ministrze, w obecnej sytuacji wysoce zasadnym jest podjęcie działań w drogowym temacie Wrocław – Kłodzko i rozpoczęcie przygotowania studium korytarzowego wraz z analizą wielokryterialną dla ustalenia docelowego korytarza i parametrów drogi krajowej nr 8 na odcinku Wrocław – granica państwa, ograniczając jego zakres do odcinka Wrocław – Kłodzko.

Panie Ministrze, myślę, że nie bez znaczenia jest wzięcie pod uwagę okresu i zakresu wykonania ww. studium, zakładając, że realizacja projektu nastąpi pod koniec perspektywy finansowej 2014–2020. A co za tym idzie, decyzja środowiskowa uzyskana w 2014 r. byłaby ważna do 2020 r. i pozwoliłaby wprowadzić korytarz drogi do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego.

W międzyczasie możliwe będzie wypracowanie stanowiska strony czeskiej.

Szanowny Panie Ministrze, czy możliwe jest konstruktywne rozważenie możliwości rozpoczęcia przygotowania studium korytarzowego wraz z analizą wielokryterialną dla ustalenia docelowego korytarza i parametrów drogi krajowej nr 8 na odcinku Wrocław – granica państwa, ograniczając jego zakres do odcinka Wrocław – Kłodzko?

Z wyrazami szacunku

Poseł Monika Wielichowska

Warszawa, dnia 6 kwietnia 2011 r.

## Interpelacja (nr 22213)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie wniosku o udzielenie dotacji na dofinansowanie prac konserwatorskich, restauratorskich lub robót budowlanych przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków w ramach programu „Dziedzictwo kulturowe” na zadanie pn.: Rozbudowanie instalacji sygnalizacji alarmowej pożaru dla zrekonstruowanych obiektów baraku więzińskiego nr 7 i wieży strażniczej na terenie Muzeum Gross-Rosen w Rogoźnicy, woj. dolnośląskie**

Szanowny Panie Ministrze! Do Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego został złożony wniosek przez Muzeum Gross-Rosen w Rogoźnicy na zadanie pn.: Rozbudowanie instalacji sygnalizacji alarmowej pożaru dla zrekonstruowanych obiektów baraku więzińskiego nr 7 i wieży strażniczej na terenie Muzeum Gross-Rosen w Rogoźnicy.

Celem tego zadania będzie poprawa ochrony przeciwpożarowej terenu byłego obozu koncentracyjnego Gross-Rosen w Rogoźnicy poprzez rozbudowę instalacji sygnalizacji alarmowej pożaru (SAP) dla zrekonstruowanych obiektów baraku więzińskiego nr 7 i wieży strażniczej.

Zadanie jest kolejnym etapem projektu polegającego na instalacji SAP we wszystkich budynkach muzealnych. I etap (zrealizowany ze środków MKiDN w 2010 r.) dotyczył bramy głównej.

SAP zainstalowany zostanie w zrekonstruowanych historycznych obiektach dawnego KL Gross-Rosen. Rekonstrukcje są drewniane, wykonane według projektów opartych na rysunkach technicznych byłych więźniów, posadowione na oryginalnych podmurówkach, przy zachowaniu fragmentów historycznych instalacji sanitarnych. Oryginalne obiekty powstały w latach 1940–1944 i ze względu na brak opieki uległy zniszczeniu w okresie powojennym. Koszt rekonstrukcji wyniósł 780 461,51 i w 49% pokryty został ze środków MKiDN.

Całkowity przewidywany koszt realizacji zadania: 225 952,18, Środki pozostające w dyspozycji Ministra: 85 534,97

Ze względu na swój charakter (muzeum martyrologiczne), teren muzeum, tj. teren dawnego hitlerowskiego obozu koncentracyjnego Gross-Rosen dostępny już bezpłatnie dla wszystkich, w tym osób niepełnosprawnych, praktycznie bez ograniczeń. Muzeum zamknięte jest tylko przez trzy dni w ciągu roku (Nowy Rok, pierwszy dzień świąt Bożego Narodzenia, pierwszy dzień Świąt Wielkanocnych)

Szanowny Panie Ministrze, Muzeum Gross-Rosen nie posiada dochodów (wstęp na teren muzeum jest bezpłatny), które pozwoliłyby na pokrycie nawet

części zadania „Dziedzictwo kulturowe”, priorytet 1.: Ochrona zabytków.

Istnieje jednak pilna konieczność rozbudowania instalacji sygnalizacji alarmowej pożaru dla zrekonstruowanych obiektów baraku więźniarskiego nr 7 i wieży strażniczej na terenie muzeum. A przecież jest to miejsce szczególne, o ogromnym znaczeniu dla polskiego i światowego dziedzictwa oraz dla podtrzymania zbiorowej świadomości i pamięci o skali zbrodni dokonanych przez nazistów w czasie II wojny światowej.

Czy w związku z powyższym mogę żywić nadzieję, iż rzezony wniosek po przejściu pozytywnej weryfikacji formalnej znajdzie uznanie u Pana Ministra?

Z wyrazami należnego szacunku

Poseł Monika Wielichowska

Nowa Ruda, dnia 4 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22214)

do ministra zdrowia

**w sprawie sytuacji pow. średzkiego  
po likwidacji SPZOZ w Środzie Śląskiej,  
woj. dolnośląskie**

Szanowna Pani Minister! Powiat średzki 31 maja 2010 r. złożył w Banku Gospodarstwa Krajowego wniosek o dokonanie oceny w zakresie możliwości realizacji biznesplanu oraz ekonomiczno-finansowych aspektów propozycji restrukturyzacji i spłaty zobowiązań jednostki samorządu terytorialnego powstałych w wyniku likwidacji SPZOZ w Środzie Śląskiej.

W trakcie dokonywanej przez BGK oceny otrzymał pismo kwestionujące możliwość uzyskania dotacji w ramach tzw. planu B na pokrycie zobowiązań PZOZ powstałych w związku z kredytami zaciągniętymi przez powiat średzki na pokrycie zobowiązań PZOZ w Środzie Śląskiej. W ww. piśmie powołano się na informacje uzyskane z Ministerstwa Zdrowia.

PZOZ w Środzie Śląskiej złożył do wojewody dolnośląskiego wniosek o wszczęcie postępowania restrukturyzacyjnego. W wyniku przeprowadzonego postępowania restrukturyzacyjnego wojewoda dolnośląski wydał decyzję restrukturyzacyjną. Z uzasadnienia tejże decyzji wynika niezbicie, iż już w trakcie oceny programu restrukturyzacyjnego przez wojewodę jako źródła finansowania zaległych zobowiązań PZOZ-u wskazany został kredyt bankowy zaciągnięty przez powiat średzki na rzecz PZOZ (PZOZ nie miał wówczas żadnej zdolności kredytowej) oraz pożyczka zaciągnięta w BGK. Już podczas postępowania restrukturyzacyjnego było bowiem

wiadome, iż połowę pożyczki zaciągniętej przez PZOZ w BGK spłaci powiat.

Ponieważ PZOZ uzgodnił projekt programu restrukturyzacyjnego z wierzycielami wierzytelności publicznoprawnych, takimi jak ZUS, PFRON, urząd skarbowy, co również niezbicie wynika z uzasadnienia decyzji restrukturyzacyjnej, mamy do czynienia z sytuacją faktycznego przejścia zobowiązań PZOZ-u przez powiat średzki już w dacie wydania decyzji restrukturyzacyjnej. Jest to bowiem nic innego jak przejście zobowiązań dłużnika za zgodą wierzycieli.

Wprawdzie tzw. plan B dotyczy zobowiązań przejętych przez jednostki samorządu terytorialnego na podstawie art. 60 ust. 6 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej, w sytuacji omawianej mamy jednakże do czynienia z jednoczesnością zarówno likwidacji, jak i spłaty zobowiązań zgodnie z założeniami programu restrukturyzacyjnego.

Zgodnie bowiem z wyraźnym stanowiskiem wojewody, popartym pismem Ministerstwa Zdrowia, nie było możliwe przejście przez powiat średzki praw i obowiązków wynikających z decyzji restrukturyzacyjnej, mimo iż w ww. decyzji jako źródło finansowania zaległych zobowiązań wskazano kredyt bankowy zaciągnięty przez starostwo powiatowe w Środzie Śląskiej. Powiat dopełnił wszelkiej staranności w uregulowaniu zobowiązań SPZOZ, a wypełniając warunki decyzji restrukturyzacyjnej zgodnie z interpretacją przedstawioną przez wojewodę i tym samym nie stracić wynegocjowanych w postępowaniu restrukturyzacyjnym umorzeń zobowiązań. Spłacając bowiem zobowiązania SPZOZ jeden dzień później, mógłby skorzystać z dotacji w ramach planu B w wysokości ok. 11 mln zł.

Władze powiatu średzkiego podkreślają, iż w trakcie czynności związanych z restrukturyzacją i komercjalizacją służby zdrowia na terenie powiatu średzkiego powiat średzki wypełnił cele leżące u podstaw wskazanego programu, a zatem wykładnia kausalna ma zastosowanie w niniejszym przypadku. Powiat jako organ założycielski PZOZ wykazał się racjonalnością i gospodarnością w dysponowaniu środkami publicznymi, a działania te można nazwać nowatorskimi i przynoszącymi pożądane skutki społeczne. Jako jedni z pierwszych założyli niepubliczny ZOZ będący spółką prawa handlowego ze stuprocentowym udziałem powiatu, przeprowadzili restrukturyzację istniejącego PZOZ, a następnie zlikwidowali PZOZ i sprywatyzowali niepubliczny ZOZ. Planowana jest budowa na terenie powiatu nowego szpitala.

W sytuacji nieuwzględnienia rzezonego wniosku, zostali de facto ukarani za wykazywanie inicjatywy w działaniach mających na celu poprawę systemu ochrony zdrowia i dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej dla członków wspólnoty samorządowej. Inne samorządy bowiem, które nie wykazały się żadną inicjatywą i nie podjęły trudu reorganizacji systemu opieki zdrowotnej na swoim terenie, są beneficjentami systemu wsparcia bez żadnych zastrzeżeń

Szanowna Pani Minister, czy w związku z powyższym jest szansa, by uwzględnić przejęte przez powiat zobowiązania w kwocie 4 997 794,47 zł jako podstawy do otrzymania dotacji?

Z wyrazami należnego szacunku

Poseł Monika Wielichowska

Nowa Ruda, dnia 14 kwietnia 2011 r.

**Interpelacja**  
(nr 22215)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie wniosku Zespołu Szkół  
Ogólnokształcących w Nowej Rudzie  
o zwiększenie części oświatowej subwencji  
ogólnej z 0,6 rezerwy w 2011 r. z tytułu  
dofinansowania remontów bieżących**

Szanowna Pani Minister! Zespół Szkół Ogólnokształcących w Nowej Rudzie, woj. dolnośląskie, zwrócił się do Pani resortu o zwiększenie części oświatowej subwencji ogólnej z 0,6 rezerwy w roku 2011 z tytułu dofinansowania remontów bieżących. Remont ten polegać ma na wymianie zniszczonej stolarki okiennej w ciągach komunikacyjnych w ilości 48 sztuk. Zakres robót to zakup i montaż nowych okien PCV z terminem wykonania na 31 grudnia 2011 r. Kolejnym elementem remontu jest remont boiska sportowego w celu zlikwidowania ubytków i doprowadzenia do prawidłowego stanu technicznego obiektu. Zakres robót polega na położeniu nowej nawierzchni tartanowej na powierzchni 1490 m<sup>2</sup> z terminem wykonania na 31 grudnia 2011 r.

Zadania te zostały nałożone decyzją administracyjną Dolnośląskiego Państwowego Inspektoratu Sanitarnego we Wrocławiu. Oddział Kłodzko zmieniło termin obowiązku wykonania remontu na 31 grudzień 2011 r., z powodu trudności finansowych placówki.

Szkoła zwróciła się do starostwa powiatowego w Kłodzku o wsparcie finansowe na realizację nałożonych zadań i ujęto je w planie budżetowym na 2010 r. z rezerwy ministerialnej. Jednakże z powodu pilnych zadań remontowych wynikłych z powodzi placówka nie otrzymała rzeczonych dotacji.

Należy tu podkreślić, iż szkoła realizuje zadanie wymiany okien od wielu lat. Zdołano już wymienić okna w salach lekcyjnych, świetlicy, zapleczu sali gimnastycznej.

Szanowna Pani Minister, biorąc powyższe pod uwagę, proszę o odpowiedź na pytanie, czy jest szansa, aby wspomniana placówka otrzymała wnioskowa-

naną dotację, by mogła definitywnie zakończyć także niezbędną inwestycję?

Z wyrazami należnego szacunku

Poseł Monika Wielichowska

Nowa Ruda, dnia 14 kwietnia 2011 r.

**Interpelacja**  
(nr 22216)

do ministra zdrowia

**w sprawie problemów osób przewlekle  
chorych z dostępem do opieki pielęgniarskiej  
w domu**

Od pewnego już czasu środowiska pielęgniarek i samorządowców zwracają uwagę na pojawiające się w coraz większym zakresie problemy z opieką pielęgniarską w domach osób przewlekle chorych. Muszą one w związku z tym często same zgłaszać się do gabinetów szpitalnych, by tam uzyskać niezbędną pomoc. Zgodnie z obowiązującym w Polsce prawem i odpowiednim rozporządzeniem ministerstwa zdrowia pielęgniarki podstawowej opieki zdrowotnej planują i realizują kompleksową opiekę nad osobą i rodziną w miejscu jej zamieszkania. Jednakże praktyka dnia codziennego pokazuje, że pielęgniarki te muszą dodatkowo wykonywać szereg obowiązków w szpitalach, gdzie są zatrudnione. Powoduje to, że przebywają one głównie w gabinetach, zaś na pracę w terenie pozostaje im zbyt mało czasu. Dodatkowym źródłem problemów jest zarządzenie prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia, które stwierdza, że pielęgniarki POZ pełnią swoje obowiązki przede wszystkim w gabinetach. Dlatego też, wraz z samorządowcami, postulują zmianę prawa w kierunku dokonania podziału pielęgniarskich obowiązków na opiekę rodzinną – sprawowaną w domu chorego, oraz zabiegową – świadczoną w gabinetach.

W związku z powyższym proszę o informację: Jaka jest opinia Ministerstwa Zdrowia w kwestii problemów osób przewlekle chorych z dostępem do opieki pielęgniarskiej w domu?

Poseł Adam Wykręt

Bielsko-Biała, dnia 11 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22217)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie celowego niezatrudniania  
stażystów przez niektórych pracodawców**

Pani Minister! Możliwość odbycia stażu jest dla wielu absolwentów szansą na zdobycie nowych kwalifikacji zawodowych lub na sprawdzenie w praktyce wiedzy nabytej podczas procesu nauczania. Wielu stażystów ma też nadzieję, że po tym okresie otrzymają oni angaż i nie będą zmuszeni ponownie starać się o status osoby bezrobotnej. Ustawa o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy z oczywistych powodów nie nakłada na pracodawców obowiązku automatycznego zatrudniania osób, które ukończyły staż. Niestety, niektórzy z nich zwyczajowo już składają młodym ludziom obietnicę przyszłego zatrudnienia na etat, zaś w decydującym momencie wycofują się z tego i występują do urzędu pracy z wnioskiem o kolejnego bezrobotnego do odbycia stażu. W ten sposób nieuczciwi pracodawcy pozyskują dla swych firm czy instytucji swoistą tanią siłę roboczą.

W związku z powyższym proszę o informację: Czy Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej planuje zainicjowanie zmian prawnych w celu wyeliminowania zjawiska celowego niezatrudniania stażystów przez niektórych pracodawców?

Poseł Adam Wykręt

Bielsko-Biała, dnia 11 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22218)

do ministra gospodarki

**w sprawie inwestycji amerykańskiego  
koncernu Honeywell w Nowej Soli**

Szanowny Panie Ministrze! Amerykański koncern Honeywell miał wybudować fabrykę turbosprężarek w Europie. Jedną z lokalizacji była Polska, a konkretnym miejscem Kostrzyńsko-Słubicka Specjalna Strefa Ekonomiczna i jej tereny inwestycyjne w Nowej Soli. Inwestor oczekiwał od Ministerstwa Gospodarki pomocy w ramach systemu wspierania projektów inwestycyjnych, których realizacja w Polsce jest uwarunkowana otrzymaniem grantu finansowego.

Według relacji prasowych prezydenta Nowej Soli sytuacja wyglądała następująco: przez pół roku trwały prace nad ściąganiem Honeywella do podstrefy w Nowej Soli. Były już przygotowane raporty środowiskowe. Ale przez ociąganie się i opieszałość Ministerstwa Gospodarki z decyzją o przyznaniu

grantu finansowego dla ww. amerykańskiej firmy Polska, a konkretnie Nowa Sól, straciła inwestora i 500 miejsc pracy.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na następujące pytanie: Czy prawdą jest, że – jak podaje prezydent Nowej Soli – wyżej wymieniony amerykański inwestor wycofał się z inwestycji w Nowej Soli z uwagi na opieszałość urzędników Ministerstwa Gospodarki?

Z poważaniem

Poseł Bogdan Bojko

Warszawa, dnia 14 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22219)

do ministra zdrowia

**w sprawie wprowadzenia ograniczeń  
w sprzedaży napojów energetyzujących  
dzieciom i młodzieży**

Szanowna Pani Minister! Zwracamy się do Pani Minister z interpelacją w sprawie wprowadzenia ograniczeń w sprzedaży napojów energetyzujących dzieciom i młodzieży.

Napoje energetyzujące zostały stworzone dla sportowców wykonujących duży wysiłek fizyczny i powinny być sprzedawane wyłącznie w sklepach sportowych. Tymczasem w Polsce napoje te są dostępne bez ograniczeń we wszystkich supermarketach, na stacjach benzynowych i w automatach i nikt nie zastanawia się nad ich szkodliwym działaniem na organizm człowieka, szczególnie w okresie rozwoju. Regularne spożywanie napojów energetyzujących prowadzi m.in. do zaburzeń układu krążenia, układu nerwowego i zakłóca prawidłowy wzrost u dzieci. Spożywanie tego typu napojów w dużych ilościach wywołuje również agresywne zachowania wśród młodzieży. W Dani i Norwegii obowiązuje całkowity zakaz rozprowadzania napojów energetycznych. We Francji na etykietach tych napojów muszą być widoczne informacje o ich szkodliwości. Czas, aby podobne ograniczenia wprowadzić również w Polsce.

W związku z powyższym prosimy Panią Minister o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy w związku z podniesionymi argumentami Ministerstwo Zdrowia rozważy możliwość wprowadzenia stosownych uregulowań prawnych zakazujących sprzedaży napojów energetyzujących dzieciom poniżej 16. roku życia?

2. Czy zostanie nałożony obowiązek umieszczenia na opakowaniach tego typu napojów informacji ostrzegawczej: „Niewskazane poniżej 12. roku życia”, a w przypadku tzw. shotów: „Niewskazane po-



nizej 16. roku życia”, jak domaga się tego główny inspektor sanitarny?

Z poważaniem

Posel Jadwiga Wiśniewska  
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 14 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22220)

do ministra finansów

**w sprawie refundacji kosztów kształcenia  
praktycznego osób młodocianych i dorosłych  
zdobywających zawód przez kształcenie  
praktyczne**

Szanowny Panie Ministrze! Od 1 maja niemieckie izby rzemieślnicze, wspólnie z przedsiębiorcami i lokalnymi władzami, umożliwią polskim gimnazjalistom naukę zawodu w systemie kształcenia łączącym zajęcia teoretyczne w szkołach z praktycznymi w niemieckich przedsiębiorstwach. Zachętą dla uczniów są gwarantowane im wysokie, w porównaniu do warunków polskich, stypendia. Atrakcyjna może być dla młodych ludzi także perspektywa pracy na niemieckim rynku.

Jednocześnie pracodawcy z całej Polski, a szczególnie rzemieślnicy, zgłaszają z wielkim zaniepokojeniem, że ograniczone zostały środki z Funduszu Pracy na cele refundowania kosztów kształcenia praktycznego osób młodocianych i dorosłych zdobywających w ten sposób zawód. Pracodawcy ostrzegają, że jest to poważne osłabienie dla tego rodzaju edukacji, mogące w wielu przypadkach spowodować wstrzymanie przyjmowania nowych uczniów, a nawet rozwiązywanie umów zawartych w roku 2010.

Refundacja pracodawcom wynagrodzeń wypłacanych młodocianym jest ważnym instrumentem służącym wspieraniu kształcenia młodocianych w powiązaniu z potrzebami rynku pracy. Instrument ten ma znaczący wpływ na zmniejszenie bezrobocia wśród młodzieży, w szczególności zagrożonej wykluczeniem społecznym.

W obecnej sytuacji, możliwości wyjazdu na naukę zawodu do Niemiec, refundacja może także ograniczyć odpływ młodzieży z Polski. Młodzież ta będzie niezbędna w najbliższych latach na naszym polskim rynku pracy. Szczególnie, że refundacja dotyczy pracodawców szkolących w zawodach określanych przez każdego z wojewodów dla swojego regionu jako deficytowe.

W związku z powyższym chciałbym prosić o odpowiedź:

1. Kiedy zostaną uruchomione środki na wypłatę refundacji wynagrodzeń młodocianych pracowników, z którymi pracodawcy zawarli umowy o pracę w 2010 r. i złożyli zgodnie z obowiązującymi przepisami kompletne wnioski o zawarcie umowy refundacyjnej? Umowy te nie zostały zawarte wyłącznie ze względu na brak środków.

2. Czy zostaną zabezpieczone środki na refundację wynagrodzeń młodocianych pracowników w przypadku umów, które mogą być zawarte w 2011 r. – w jakiej wysokości i kiedy środki te zostaną przekazane?

Z poważaniem

Posel Piotr Ołowski

Warszawa, dnia 13 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22221)

do ministra skarbu państwa  
oraz  
ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie podjęcia działań mających na celu  
wstrzymanie decyzji o rozbiórce  
zabytkowych budynków i budowl  
fabrycznych przy byłej cukrowni Rejowiec**

Mając na uwadze argumenty ze strony władz samorządowych i mieszkańców Rejowca oraz ogólne dobro lokalnej społeczności, pragnę przedłożyć Panu Ministrowi sprawę niefortunnej (niesłusznej) decyzji o rozbiórce zabytkowych budynków i budowl fabrycznych po byłej cukrowni Rejowiec. Główny budynek fabryki powstał w 1896 r. i ze względu na swoją unikatową strukturę budowy pod względem architektonicznym został wpisany do rejestru zabytków. Budowle pozostałe po cukrowni i budynki mieszkalne stanowią integralną, fabryczno-zabytkową i reprezentacyjną część dla miejscowości Rejowiec. Przez szereg dziesięcioleci z działalnością cukrowni związane było nie tylko społeczeństwo Rejowca, ale również mieszkańcy okolicznych miejscowości, którzy znajdowali w ww. zakładzie zatrudnienie.

W okresie międzywojennym i powojennym zakład ten jako jeden ze znaczących w regionie zapewniał źródło utrzymania zarówno jej pracownikom, jak i wielu pokoleniom rolników, a poprzez swoje działanie wywierał znaczny wpływ na rozwój innych gałęzi gospodarczych na terenie lokalnym i nie tylko.

Co więcej, cukrownia sprawowała patronat nad szkołami, placówkami oświatowo-wychowawczymi oraz ośrodkami kultury i sportu, jak również wspierała wszelkie inicjatywy społeczne poprzez ich dofinansowanie. Cukrownia Rejowiec przez cały swój okres funkcjonowania zajmowała przodującą pozycję

w dziedzinie jakości produkcji, jak i w zestawieniach wyników ekonomicznych w skali regionalnej i ogólnokrajowej.

Celem działania władz lokalnych oraz mieszkańców Rejowca jest zachowanie i przekazanie młodszemu pokoleniu z obszaru całej Polski Wschodniej najważniejszych tradycji i wartości związanych z cukrownictwem ziem polskich poprzez utworzenie na fundamentach (bazie) owych zabytkowych budynków Muzeum Cukrownictwa Wieków.

Lokalizacja muzeum w ww. budynku głównym fabryki oraz na przyległych terenach pozwoliłaby ocalić od zapomnienia zabytkową architekturę i tym samym wyjątkową historię przemysłu cukierniczego.

W imieniu przedstawicieli władz lokalnych oraz mieszkańców Rejowca i okolic wyrażam głęboką nadzieję, że przedstawione argumenty znajdą uznanie u Pana Ministra oraz że decyzja dotycząca byłej cukrowni będzie pomyślna dla naszego środowiska i przyszłych pokoleń.

Mając nadzieję na pilne załatwienie tego ważnego dla nas problemu, kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy, kiedy i jakie działania podejmie Pan Minister, aby wstrzymać decyzję o rozbiórce zabytkowych budynków i budowli fabrycznej po byłej cukrowni Rejowiec?

2. Czy spowoduje Pan, że nie będą niszczone unikatowe obiekty architektoniczne?

Z poważaniem

Posel Henryk Młynarczyk  
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 22 marca 2011 r.

**I n t e r p e l a c j a**  
(nr 22222)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie przywrócenia Wydziału Pracy  
w Sądzie Rejonowym w Busku-Zdroju**

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego wpłynął apel ze Starostwa Powiatowego w Busku-Zdroju w sprawie podjęcia działań legislacyjnych mających na celu przywrócenie zlikwidowanego Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Busku-Zdroju.

Likwidacja sądu pracy dokonana z dniem 1 kwietnia 2011 r. odbierana jest przez wnioskodawców jako duża niesprawiedliwość w stosunku do pracowników z obszaru dotychczasowej właściwości miejscowej sądu pracy. Przede wszystkim taka decyzja rzutuje na kwestię dostępu obywateli do sądu; zwiększona odległość zdecydowanie wręcz zamknie dostęp do wymiaru sprawiedliwości dla dużej grupy osób z

uwagi na wysokie koszty dojazdu oraz nakłady czasu, co w zestawieniu z postulatem dostępności i niezwłoczności rozpoznawania spraw wydaje się nie do pogodzenia. Podniesiona kwestia wpłynie negatywnie na słabszą stronę stosunku pracy pracownika, który dłużej oczekując na rozstrzygnięcie swojej sprawy przez przeciążony wydział pracy, pogarsza swoją sytuację na rynku pracy.

Ponadto warto zauważyć, iż powiat buski posiada wysoki wskaźnik osób zatrudnionych w stosunku do liczby mieszkańców, a to niewątpliwie wpływa na zapotrzebowanie rozstrzygnięcia sporów z zakresu prawa pracy. Ważnym elementem w dyskusji nad potrzebą przywrócenia Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym jest argument nowoczesnego budynku, jakim jest siedziba Sądu Rejonowego w Busku-Zdroju. Jest on funkcjonalny i spełnia wymogi tego typu budynków użyteczności publicznej. Mając na uwadze powyższe, proszę Pana Ministra o zainteresowanie się niniejszą sprawą.

W związku z powyższym zwracam się z pytaniem do Pana Ministra: Czy istnieje możliwość przywrócenia Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Busku-Zdroju?

Z poważaniem

Posel Jarosław Rusiecki

Ostrowiec Świętokrzyski, dnia 1 kwietnia 2011 r.

**I n t e r p e l a c j a**  
(nr 22223)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie przyjętych przez prezesa ZUS  
założeń strategii przekształceń ZUS w latach  
2010–2012**

Szanowny Panie Premierze! Na początku marca otrzymałem niepokojącą informację z płońskiego inspektoratu ZUS mówiącą, że z dniem 1 lipca br. pion dochodowy tego inspektoratu zostanie przeniesiony do Ciechanowa. Działania te będą konsekwencją przyjęcia nowego regulaminu wewnętrznego ZUS i „Strategii przekształceń ZUS w latach 2010–2012”. W związku z wątpliwościami co do celowości redukcji pionów dochodowych w ramach inspektoratów, a co za tym idzie – oddalania od przedsiębiorców punktów, w których do tej pory rozwiązywali wszystkie kwestie związane z ubezpieczeniami społecznymi, wystosowałem list do prezesa ZUS, zawierając w nim argumenty przemawiające za brakiem racjonalnych przesłanek do pozbawiania tak dużego powiatu pionu dochodowego ZUS. W odpowiedzi pana prezesa z dnia 31 marca mogłem wyczytać jedno zasadnicze przesłanie, a mianowicie, że będzie nowocześniejszą i efektywniejszą. Bliższa analiza odpowiedzi

prezesa ZUS wykazuje jednak, że wiele konsekwencji wdrażanych zmian nie zostało przewidzianych. W związku ze skalą problemu, który może lada moment dotknąć obywateli w skali całego kraju, oraz kosztów społecznych, które poniosą zarówno przedsiębiorcy, jak i pracownicy ZUS, zwracam się do Pana Premiera o osobiste podjęcie kroków oraz analizę przedłożonej sprawy i niecedowanie odpowiedzi na ZUS.

Proszę Pana Premiera o zdecydowaną reakcję w tej sprawie oraz o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Dotychczasowe zapewnienia rzeczników prasowych ZUS w sprawie reorganizacji obalają twierdzenia, że klient będzie musiał jechać do oddalonych często od miejsca zamieszkania inspektoratów w celu załatwienia swoich spraw. Wobec tego, w jaki sposób zapewniona zostanie pełnozakresowa obsługa klientów na pozostawionych salach obsługi klienta, skoro z pisma wynika, że zmiany organizacyjne mają na celu m.in. „kompleksową obsługę klientów w wyspecjalizowanych centrach usług”? Centra te utworzone zostaną przeciw z niektórymi tylko inspektoratów w poszczególnych oddziałach. Czy wobec tego nie jest prawdą, że dla wielu powiatów, m.in. Płońsk, dotychczasowa praca ZUS ograniczy się do pośrednictwa pomiędzy klientem a danym centrum specjalistycznym? W jaki sposób zapewniona zostanie jednakowa dostępność usług świadczonych przez ZUS na terenie całego kraju?

2. Czy faktyczne oczekiwania i potrzeby klientów ZUS zmierzają w kierunku oddalenia bezpośredniej obsługi klienta od merytorycznego załatwiania jego spraw? Wiadomo, że nie zmniejszają się przeciw wymogi formalne, które musi spełnić klient w każdej ze spraw. Wobec tego, czy nie nastąpi sytuacja, w której klient, by porozmawiać konkretnie o swojej sprawie z osobą ją opracowującą i analizującą, by mieć zapewniony wgląd w akta sprawy, będzie musiał ponieść dodatkowe koszty dojazdu?

3. W piśmie mówi się o zoptymalizowaniu rozbudowanej sieci inspektoratów o niewielkich normatywach zadaniowych, tymczasem rzeczywistość pokazuje, co innego. Przykładem może być Inspektorat ZUS w Płońsku, który dotychczas jest pełnozakresowym zadaniowo inspektoratem, a mimo to planowane jest przeniesienie pionu dochodowego do Inspektoratu ZUS w Ciechanowie. Czy słuszne jest też przyjęte subiektywne kryterium posiadania przez inspektorat 30 tys. ubezpieczonych liczonych według siedziby swojego płatnika składek, skoro wnioski tych ubezpieczonych załatwiane są według miejsca ich zamieszkania? W przypadku Płońsk kryterium to w znacznym stopniu zniekształca obraz istoty działania inspektoratu. Miasto Płońsk położone jest bowiem przy drodze krajowej E7, a atutem tej lokalizacji jest łatwy dostęp mieszkańców miasta i całego powiatu do rynku pracy w samej Warszawie, oddalonej zaledwie o 60 km. W takim układzie ubezpieczeni z terenu powiatu płońskiego uwzględnieni są w danych statystycznych

przez jednostki warszawskie, chociaż faktycznie załatwiają swoje sprawy w Płońsku.

4. Dlaczego optymalizacja kosztów wykonywanych zadań i racjonalizacja wykorzystywania zasobów będzie przeprowadzana kosztem samych pracowników ZUS, których ogólna liczba stanowi ponad 46 tys.? Konieczność dojazdów do stworzonych centrów stanowić będzie bowiem swoiste koszty socjalne tych osób, powodujące zubożenie załogi, której wynagrodzenia i tak nie są adekwatne do wykonywanej pracy.

5. Na czym polegać będzie skrócenie czasu rozpatrywania spraw, skoro reorganizacja zakłada konieczność migracji dokumentów z SOK do wyznaczonych centrów?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Marek Opiola

Płońsk, dnia 13 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22224)

do ministra obrony narodowej

#### **w sprawie uposażenia funkcjonariuszy Służby Kontrwywiadu Wojskowego**

Szanowny Panie Ministrze! Zgodnie z art. 74 ust. 3 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o służbie funkcjonariuszy Służby Kontrwywiadu Wojskowego oraz funkcjonariuszy Służby Wywiadu Wojskowego (Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 710, z późn. zm.) przeciętne uposażenie funkcjonariuszy tych formacji stanowi wielokrotność kwoty bazowej, której wysokość ustalona według odrębnych zasad określa ustawa budżetowa. Wielokrotność kwoty bazowej określa Rada Ministrów, w drodze rozporządzeń, odrębnie dla SKW i SWW. W dniu 27 kwietnia 2009 r. prezes Rady Ministrów podpisał rozporządzenie w sprawie wielokrotności kwoty bazowej stanowiącej przeciętne uposażenie funkcjonariuszy Służby Kontrwywiadu Wojskowego (Dz. U. z 2009 r. Nr 71, poz. 611), które podwyższyło od dnia 1 stycznia 2009 r. wielokrotność kwoty bazowej stanowiącej przeciętne uposażenie funkcjonariuszy Służby Kontrwywiadu Wojskowego o 0,06 zł, tj. z 3,34 zł do 3,40 zł. W uzasadnieniu tego rozporządzenia stwierdzono ponadto, że „skutki finansowe związane z wprowadzeniem nowej wielokrotności kwoty bazowej stanowiącej przeciętne uposażenie funkcjonariuszy Służby Kontrwywiadu Wojskowego w wysokości 3,40 zostały ujęte w projekcie ustawy budżetowej na rok 2009 r. i wyniosą 1206 tys. zł” oraz że „zmiana wielokrotności kwoty bazowej spowoduje, po uwzględnieniu podwyższenia tej kwoty do kwoty 1523,29 zł, wzrost przeciętnego miesięcznego uposażenia w 2009 r. o 191 zł, które po podwyższeniu wyniesie 5179,19 zł”. Po upływie 24 miesięcy od podpisania

przez prezesa Rady Ministrów przedmiotowego aktu prawnego nie wywołał on żadnych skutków odnośnie do uposażenia funkcjonariuszy Służby Kontrwywiadu Wojskowego. Mając powyższe na względzie, uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Dlaczego zwiększenie wielokrotności kwoty bazowej stanowiącej przeciętne uposażenie funkcjonariuszy Służby Kontrwywiadu Wojskowego nie skutkowało natychmiastowym wzrostem uposażenia funkcjonariuszy tej służby, podczas gdy analogiczna podwyżka kwoty bazowej rozporządzeniem z dnia 27 maja 2008 r. (Dz. U. z 2008 r. Nr 100, poz. 644) czy też ta dla funkcjonariuszy Służby Wywiadu Wojskowego z dnia 12 maja 2009 r. (Dz. U. z 2009 r. Nr 76, poz. 646) weszły w życie bez żadnej zwłoki?

2. Na podstawie jakiej konkretnie normy prawnej odstąpiono od wykonania powyższego ustawowego obowiązku?

3. Co stało się ze środkami budżetowymi (blisko 2 500 000 zł) przekazanymi Służbie Kontrwywiadu Wojskowego w 2009 r. i 2010 r. na podwyższenie uposażeń funkcjonariuszy zgodnie z omawianym rozporządzeniem?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Marek Opiola

Płońsk, dnia 14 kwietnia 2011 r.

**I n t e r p e l a c j a**  
(nr 22225)

do ministra rozwoju regionalnego

**w sprawie realizacji w kraju sieci  
szerokopasmowego Internetu z  
uwzględnieniem woj. śląskiego**

Szanowny Panie Ministrze! Rząd, który Pan Minister reprezentuje, wielokrotnie zapowiadał i informował społeczeństwo, że do końca 2013 r. na terenie całego kraju będzie dostępny szerokopasmowy Internet. Mając na uwadze znaczną dotację na ten cel z Unii Europejskiej, ma to być Internet bardzo tani dla odbiorców. W związku z rządowymi zapowiedziami w Polsce powstało wiele firm, które posiadają technologię, własne środki oraz złożyły wnioski o dofinansowanie ze środków unijnych za pośrednictwem Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości. Z posiadanych przeze mnie informacji, kilka firm otrzymało w 2010 r. decyzje PARP-u o przyznaniu dotacji, które do dziś nie są realizowane. Firmy, interweniując w PARP-ie, oczekują na podpisanie umowy od roku. Na Śląsku samorządy i związki gmin zawarły z firmami porozumienia dotyczące budowy infrastruktury do przesyłu Internetu także z wykorzystaniem istniejących sieci światłowodowych. Związek Gmin Ziemi Gorlickiej, Stowarzyszenie Samorządowe Ziemi Cieszyńskiej, Stowarzyszenie Rozwoju i

Współpracy Regionalnej Olza, Związek Międzygminy ds. Ekologii w Żywcu podpisały stosowne porozumienia umożliwiające usytuowanie nadajników na bardzo korzystnych warunkach zapewniających bezpłatny dostęp do planowanego Internetu mieszkańcom gminy. Przygotowane zostały „mapy” nadajników i urzędzeń odbiorczych. Niestety do dziś nie ma umów na przyznane rok temu dotacje, nie ma poparcia rządu, lecz wręcz przeciwnie, można dostrzec urzędnicze zaniechania i opóźnienia. Przykładem nich będzie przygotowywana przez UOKiK od trzech miesięcy opinia związana z realizacją Internetu.

Na podstawie przekazanych do moich biur informacji i zapytań od samorządów i firm zainteresowanych realizacją idei powszechnego dostępu społeczeństwa do Internetu na Śląsku i w całej Polsce pytam Pana Ministra:

1. Z jakiego powodu firmy, którym przyznane zostały przez PARP dotacje, do tej pory nie mogą z nich korzystać?

2. Dlaczego urząd państwowy, jakim jest UOKiK, opóźnia przekazanie stosownych opinii w sprawie realizacji Internetu?

3. Czy rząd zdaje sobie sprawę z konsekwencji niewykorzystania dotacji na Internet szerokopasmowy, które będą spowodowane brakiem czasu na jego realizację?

4. Jakie konsekwencje finansowe poniesie Skarb Państwa, jeśli firmy, które podjęły się realizacji hasła społeczeństwa informatycznego nie otrzymają przyznanych dotacji w czasie umożliwiającym jego realizacji i skierują sprawę do sądu?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Motowidło

Warszawa, dnia 11 kwietnia 2011 r.

**I n t e r p e l a c j a**  
(nr 22226)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie zasiłków wypłacanych przez ZUS  
w latach 2005–2010**

Szanowna Pani Minister! Z danych zaprezentowanych przez ZUS w materiale „ZUS zmienia się dla klientów” z kwietnia br. wynika, że w 2010 r. liczba dni zasiłków macierzyńskich wyniosła 426 231,9 tys. dni, zasiłków chorobowych 119 327, 2 tys. oraz zasiłków pogrzebowych 304,7 tys.

Wobec powyższego proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jak kształtowała się liczba zasiłków macierzyńskich i chorobowych w latach 2005–2010?

2. Jaki był koszt finansowania ww. zasiłków w latach 2005–2010?

3. Jakie działania podejmie ZUS w zakresie kontroli zasadności wypłaty zasiłków chorobowych? Jakie są efekty tych kontroli w latach 2005–2010?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 13 kwietnia 2011 r.

**I n t e r p e l a c j a**  
(nr 22227)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie standaryzacji zatrudnienia w ZUS**

Szanowna Pani Minister! W materiale informacyjnym z kwietnia br. Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, w rozdziale „Strategia ZUS” czytamy m.in., że standaryzacji zatrudnienia podlegają komórki organizacyjne jednostek terenowych. ZUS na podstawie otrzymanych standardów oszacował optymalne zatrudnienie w poszczególnych komórkach oddziałów ZUS. Zatrudnienie w ZUS maleje i w sierpniu 2010 r. wyniosło 46 570 osób. W ramach standaryzacji ZUS informuje, że dojście do optymalnego poziomu zatrudnienia nastąpi poprzez naturalne odejścia i przeniesienia wewnątrz oddziału lub pomiędzy oddziałami.

Wobec powyższego proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jaki jest w najbliższych latach plan optymalnego zatrudnienia w ZUS?

2. Czy w ramach standaryzacji zatrudnienia oprócz naturalnych odejść i przeniesień przewiduje się zwolnienia pracowników nie tylko w oddziałach, ale także w centrali ZUS?

3. Czy ZUS, biorąc pod uwagę zarobki pracowników, nie ma kłopotów z utrzymaniem pracowników o wysokich kwalifikacjach?

4. Czy w 2012 r. przewiduje się podwyżki płac dla pracowników ZUS?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 13 kwietnia 2011 r.

**I n t e r p e l a c j a**  
(nr 22228)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie opłat za korzystanie z obwodnicy Oleśnicy**

Obwodnica Oleśnicy została oddana do użytku 28 listopada 2006 r. przy udziale władz wojewódzkich w osobie ówczesnego wojewody dolnośląskiego oraz

władz samorządowych, m.in. burmistrza Oleśnicy, jak i przedstawicieli GDDKiA.

Budowa obwodnicy Oleśnicy kosztowała 164 mln zł, jej długość całkowita to 12,7 km. Obwodnica Oleśnicy jest częścią drogi krajowej nr 8, która łączy południe Polski z miejscowością Budzisko na północnym wschodzie kraju. Inwestycja została sfinansowana ze środków Krajowego Funduszu Drogowego oraz Europejskiego Banku Inwestycyjnego. Budowa obwodnicy trwała od listopada 2004 r. i była podzielona na dwa zadania, które realizowano równocześnie. W pierwszym etapie firma Skanska wykonała odcinek Polanka – węzeł Dąbrowa. W drugiej fazie powstał odcinek węzeł Dąbrowa – Cieśle. Wykonawcą prac była firma Budimex – Dromex SA. W ramach inwestycji zbudowano drogę wraz z węzłami Dąbrowa i Gęsia Górka. Powstało pięć wiaduktów drogowych, dwa mosty i estakada.

Główną funkcją obwodnicy Oleśnicy było odciążenie mieszkańców od 40 tys. pojazdów miesięcznie, które przejeżdżały przez centrum miasta. Na liczbę tę w dużej mierze (ok. 25%) składały się właśnie pojazdy powyżej 12 t, czyli tzw. tiry.

Wydane przez Pana rozporządzenie ma wejść w życie 1 lipca 2011 r. i działać pod nazwą elektronicznego systemu poboru opłat drogowych, tzw. E-myto. Rozporządzenie przewiduje w pierwszym okresie (od lipca 2011 r.) objęcie opłatami ok. 630 km autostrad, ok. 570 km dróg ekspresowych oraz ok. 400 km dróg krajowych dwujezdniowych oraz dróg równoległych zarządzanych przez GDDKiA. Kierowcy posiadający pojazdy o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 3,5 t na wybranych drogach krajowych, na większości dróg ekspresowych i autostrad w Polsce będą musieli płacić za przejazd. Według taryfikatora pojazdy zostały podzielone na dwie kategorie. Pierwsza z nich obejmuje samochody od 3,5 t do 12 t, druga – pojazdy powyżej 12 t.

Analizując dokumenty, dojdziemy do wniosku, że najwięcej zapłacą kierowcy dużych ciężarówek, tzw. tirów, które mają silniki starszego typu i emitują większą ilość spalin do atmosfery, gdyż nie posiadają tzw. katalizatora lub filtra oczyszczania spalin. Tu stawka za kilometr na autostradzie i drodze ekspresowej wyniesie 53 gr, a na drodze krajowej 42 gr.

Wprowadzenie opłat za przejazd drogami krajowymi jest rzeczą niezwykle kontrowersyjną i szkodliwą dla naszego społeczeństwa. Wprowadzenie systemu opłat spowoduje, że kierowcy, którzy będą chcieli ich uniknąć, zmuszeni będą do korzystania z dróg lokalnych, które nie są w najlepszym stanie. Wzrosną nie tylko koszty remontu tych dróg, ale przede wszystkim wzrośnie natężenie ruchu w mieście Oleśnica, czego wynikiem będzie wzrost emisji spalin do atmosfery, zwiększona ilość korków na terenie miasta oraz zwiększenie hałasu.

Pozwolę sobie zacytować słowa burmistrza Oleśnicy, który w tej sprawie wystosował swój protest do dyrektora GDDKiA we Wrocławiu: „Decyzja o insta-

lacji systemu opłat powoduje zatem, że nadrzędna idea budowy obwodnicy została przekreślona!”

Mając na uwadze powyższe, zwracam się do Pana Premiera o cofnięcie swojej decyzji i spowodowanie, że nie tylko obwodnica Oleśnicy, ale również autostradowa obwodnica Wrocławia będzie bezpłatna.

Panie Premierze, wobec powyższego proszę o udzielenie szczegółowych i wyczerpujących odpowiedzi na następujące pytania:

1. Co zadecydowało o objęciu obwodnicy Oleśnicy elektronicznym systemem opłat drogowych?

2. Dlaczego decyzja o elektronicznym systemie poboru opłat drogowych nie była konsultowana z władzami samorządowymi w Oleśnicy?

3. Dlaczego stawki opłat za przejazd drogami ekspresowymi w dobie kryzysu są aż tak wysokie?

4. Kto będzie odpowiadał za wypadki, które natychmiastowo wzrosną po wprowadzeniu elektronicznego systemu poboru opłat drogowych na terenie miasta Oleśnicy?

5. Kto zwróci oleśniczanom poczucie bezpieczeństwa i komfort życia na terenie miasta Oleśnica?

Z poważaniem

Poseł Beata Kempa

Syców, dnia 14 kwietnia 2011 r.

**I n t e r p e l a c j a**  
(nr 22229)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie utrwalania przebiegu postępowania karnego**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracamy się do Pana Ministra w sprawie przepisów Kodeksu postępowania karnego regulujących sposób utrwalania przebiegu postępowania. Wydaje się oczywiste, że pracę wymiaru sprawiedliwości należy w miarę możliwości usprawniać przy wykorzystaniu nowoczesnych technologii. Dotyczy to w szczególności utrwalania przebiegu postępowania. Nowoczesne technologie cyfrowe dają duże możliwości utrwalania obrazu i dźwięku, co pozwala na wierne odzwierciedlenie przebiegu procesu.

Pomimo to nadal przepisy regulujące postępowanie karne nie wymagają utrwalania w postaci elektronicznej nawet przesłuchań świadków. W dalszym ciągu obowiązują natomiast przepisy dające możliwość zapisywania przebiegu postępowania w postaci stenogramu. Z posiadanych przeze mnie informacji wynika, że ten sposób zapisu nie jest stosowany w zasadzie wcale, a zatem regulujące go przepisy pozostają regulacjami martwymi.

W związku z powyższym zwracamy się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo planuje wprowadzenie obowiązkowego utrwalania przebiegu postępowania sądowego metodą elektroniczną w sprawach karnych i w jakim terminie?

2. Czy zdaniem ministerstwa zasadne byłoby uchylenie przepisów dopuszczających zapis stenogramowy, skoro nie są w ogóle stosowane?

Z wyrazami szacunku

Posłowie Krzysztof Brejza  
i Tomasz Lenz

Warszawa, dnia 11 kwietnia 2011 r.

**I n t e r p e l a c j a**  
(nr 22230)

do ministra finansów

**w sprawie przenoszenia rachunków bankowych**

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnim czasie, m.in. za sprawą działań ministerstwa, znacznie poprawiły się warunki przenoszenia rachunków pomiędzy różnymi bankami. Umożliwia to szybką reakcję klientów na zmieniającą się ofertę na rynku, co prowadzi do konkurencji między bankami i stałej poprawy jakości usług. Powszechną praktyką stało się zmniejszenie formalności wymaganych do przeniesienia konta czy powiadomianie przez bank pracodawcy o dokonanej zmianie.

Pomimo znacznych ułatwień liczba dokonywanych przeniesień jest szacowana na zaledwie 20 tys. miesięcznie, co stanowi niewielką liczbę wobec ok. 20 mln wszystkich istniejących rachunków oszczędnościowo-rozliczeniowych. Jak wskazują eksperci, przeprowadzone zmiany nadal nie są wystarczające. Wiele wniosków o przeniesienie konta jest odrzucanych z powodów formalnych.

W związku z powyższym zwracamy się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy zdaniem ministerstwa obowiązujące regulacje dotyczące przenoszenia rachunków bankowych są wystarczające?

2. Czy ministerstwo ma możliwości, aby poprawić sytuację w powyższym zakresie?

Z wyrazami szacunku

Posłowie Krzysztof Brejza  
i Tomasz Lenz

Warszawa, dnia 11 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22231)

do ministra infrastruktury

**w sprawie dotychczas poniesionych kosztów  
związanych z budową kolei dużych prędkości**

Szanowny Panie Ministrze! Jednym z haseł wyborczych obecnej koalicji rządowej była budowa kolei dużych prędkości. W celu realizacji tego projektu w spółce PKP PLK SA powołano Biuro Kolei Dużych Prędkości. Zatrudniono kilkadziesiąt osób z dużymi wynagrodzeniami. Spółka PKP PLK SA kilka lat notorycznie ponosi stratę. Umieszczenie tego biura w tej spółce jeszcze bardziej te straty pogłębia. Projektuje się kolej o prędkości 300 km/h. W momencie gdy oddamy ją do użytku, w świecie koleje będą już jeździły z prędkością najprawdopodobniej powyżej 400 km/h.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Dlaczego Biuro Kolei Dużych Prędkości umieszczono w spółce PKP PLK SA, a nie bezpośrednio w Ministerstwie Infrastruktury bądź jako samodzielny podmiot?

2. Ile osób zatrudnionych jest w Biurze Kolei Dużych Prędkości, w tym na stanowiskach kierowniczych?

3. Ile wynosi średnie wynagrodzenie osób zatrudnionych w tym biurze?

4. Ile dotychczas wyniosły koszty obsługi tego biura w rozbiciu na:

- wynagrodzenia zatrudnionego personelu,
- koszty delegacji, w tym zagranicznych,
- prace studyjne,
- seminaria i konferencje?

5. W jaki sposób i z jakich środków ma być finansowana budowa kolei dużych prędkości?

6. Kiedy należy spodziewać się zakończenia prac studyjnych i przejścia do prac projektowych?

7. Ile kosztowały ekspertyzy, studia wykonywane na rzecz biura przez podmioty zewnętrzne, w tym zagraniczne?

Z poważaniem

Poseł Wiesław Andrzej Szczepański

Warszawa, dnia 14 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22232)

do ministra sportu i turystyki  
oraz  
ministra sprawiedliwości

**w sprawie przygotowań do Euro 2012  
w kontekście bezpieczeństwa kibiców**

W piątkowy wieczór 25 marca 2011 r. polska reprezentacja piłkarska zmierzyła się w meczu towarzyskim w Kownie z drużyną litewską. Przy okazji meczu w mieście Kownie doszło do karygodnych, bandyckich wydarzeń szeroko komentowanych przez prasę, które niechlubnie odbiły się na państwie polskim jako organizatorze Euro 2012. Polscy pseudokibice bili się zarówno między sobą, jak też starli się z miejscową policją i służbami ochrony – zdemolowali części stadionu, wyłamali bramę, zniszczyli krzesła, betonowe fragmenty trybun, metalowe ogrodzenia, bramy oraz stoisko handlowe.

Niestety nie jest to przypadek odosobniony. Polskie mecze coraz częściej przypominają nie widowiska sportowe, ale arenę walk wandalii. Nie jest to dobry prognostyk przed tak ważną imprezą, jak finał piłkarskich mistrzostw Europy.

Problem zauważyli również działacze UEFA, odnosząc się do kwestii stadionowego wandalizmu polskich pseudokibiców ustami dyrektora organizacyjnego UEFA EURO 2012 Martina Kallena, który na konferencji prasowej w dniu 30 marca 2011 r. stwierdził: „Cały czas bardzo uważnie przyglądamy się sytuacji. Wiemy, że zajął się tym również polski rząd, który zdaje sobie sprawę ze skali problemu i zaczyna podejmować odpowiednie kroki”.

Premier Donald Tusk obiecał wydanie bezwzględnej wojny stadionowym bandytom, natomiast minister sprawiedliwości Krzysztof Kwiatkowski zapowiedział stosowne zmiany w prawie.

Wobec powyższego chciałbym zadać Panom Ministrom następujące pytania:

1. Jakie działania podejmuje Ministerstwo Sprawiedliwości w korelacji z ministerstwem kultury fizycznej i sportu, by zapewnić bezpieczeństwo kibicom, którzy przyjadą na Euro 2012? Czy prawdziwi fani piłki nożnej będą mogli w Polsce w czasie Euro 2012 czuć się bezpiecznie?

2. Jakie zmiany w prawie przewiduje Ministerstwo Sprawiedliwości ukrócające wybryki stadionowych chuliganów? Czy będzie to wyłącznie sygnalizowany przez prasę elektroniczny monitoring pseudokibiców? Kiedy przygotowywane przepisy wejdą w życie?

Z poważaniem

Poseł Grzegorz Tobiszowski

Warszawa, dnia 31 marca 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22233)

do ministra gospodarki

**w sprawie rządowego programu energetyki  
jądrowej**

Podstawowe kierunki polskiej polityki energetycznej wytycza przyjęty przez Radę Ministrów dokument „Polityka energetyczna Polski do roku 2030”. W myśl przedstawionych tam założeń jednym z priorytetów polskiej polityki energetycznej jest dywersyfikacja struktury wytwarzania energii elektrycznej poprzez wprowadzenie energetyki jądrowej. Na potrzeby „Polityki energetycznej Polski do roku 2030” wykonana została na zlecenie Ministerstwa Gospodarki „Prognoza zapotrzebowania na paliwa i energię do roku 2030”, w której wykazano konieczność rozwoju energetyki jądrowej w Polsce ze względu na długoterminowe prognozy mówiące o tym, że zapotrzebowanie na energię elektryczną w roku 2030 będzie większe od obecnego o ok. 54%, a jego niezaspokojenie może poważnie ograniczyć rozwój gospodarczy Polski. Wykazano przy tym, że produkcja energii elektrycznej z elektrowni jądrowych powinna stanowić 15,92% całości wyprodukowanej w Polsce energii.

Ostatnie wydarzenia w Japonii – choć kraj ten jest w sytuacji geologicznie odmienniej od Polski, narażony w większym stopniu niż Polska na trzęsienia ziemi – wywołują pytania dotyczące kwestii bezpieczeństwa elektrowni atomowej.

Premier Donald Tusk zapewniał wielokrotnie, że instalacja, która powstanie, będzie nowoczesna i bezpieczna. Rzecznik rządu Paweł Graś na antenie radiowej Trójki w dniu 14 marca 2011 r. zapewnił, że kwestie bezpieczeństwa będą jednym z głównych kryteriów branych pod uwagę przy wyborze technologii użytej do budowy elektrowni atomowej w Polsce.

Tymczasem 30 marca 2011 r. na łamach „Le Monde” opublikowano wywiad z André-Claude Lacoste'em, prezydentem ASN (Autorité française de sûreté nucléaire), który stwierdził: Zawsze to powtarzałem, nikt nie może zagwarantować, że nie będzie wypadku w elektrowni atomowej. Trzeba mieć na względzie dwie rzeczy: próbować zminimalizować prawdopodobieństwo takiego wypadku i zredukować maksymalnie konsekwencje, jeśli do takiego wypadku dojdzie. Oto cała filozofia bezpieczeństwa atomowego.

Wobec powyższego chciałbym zadać Panu Ministrowi następujące pytania:

1. Na podstawie jakich ekspertyz, dokumentów, doświadczeń krajów mających na swoim terytorium energię jądrową ministerstwo może jednoznacznie stwierdzić, że powstałe w Polsce elektrownie będą bezpieczne?

2. Jakie są koszty przygotowania, budowy, eksploatacji takiej elektrowni – czy według planów ministerstwa jest to przedsięwzięcie dochodowe, jeśli tak,

to w jakiej perspektywie czasowej inwestycja ta przyniesie wymierne korzyści finansowe? Czy były przez ministerstwo robione symulacje i ekspertyzy dotyczące dochodowości przedsięwzięcia?

3. W jakim stopniu planowana budowa elektrowni poprawi bilans energetyczny Polski?

4. Czy w związku z realizowanym programem energetyki jądrowej ministerstwo odchodzić będzie od inwestowania w przemysł górniczy – do tej pory stanowiący podstawę energetyczną Polski? Czy priorytety długofalowe zakładają przebranzowienie z górnictwa na energetykę jądrową?

Z poważaniem

Poseł Grzegorz Tobiszowski

Warszawa, dnia 31 marca 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22234)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie wzrastającego lawinowo poziomu  
bezrobocia**

Szanowna Pani Minister! Obejmując swój urząd, w swoim exposé premier Donald Tusk wytyczył kierunki polityki społecznej. W sposób dobitny wskazał cel rządu – dalszy wzrost zatrudnienia: „Jednym z głównych celów wspólnej polityki społeczno-gospodarczej jest w Polsce wzrost zatrudnienia. Mimo spadku bezrobocia i przyrostu przeszło miliona nowych miejsc pracy w ostatnim okresie koniunktury gospodarczej nadal wskaźnik zatrudnienia na poziomie 57% jest jednym z niższych w Europie. Są tego dwa powody: niska aktywność zawodowa osób powyżej 50. i 55. roku życia oraz trudności w starcie zawodowym i życiowym młodych Polaków, z których prawie półtora miliona szuka sezonowej pracy za granicą. Polityka solidarności pokoleń będzie więc oznaczać poprawę warunków startu zawodowego młodej generacji poprzez lepsze dopasowanie edukacji do oczekiwań gospodarki, a więc też lepsze kompetencje młodych związane ze znajomością informatyki, języków obcych czy umiejętność prowadzenia własnej kariery zawodowej. Trzeba także stworzyć zachęty, by czasowi migranci wracali do kraju. Tu będą mieć możliwość uzupełnienia wiedzy i umiejętności, pozyskania środków na własną działalność gospodarczą rejestrowaną szybko i sprawnie, a sieć elektronicznego doradztwa i pośrednictwa pracy pomoże im w dokonywaniu decyzji o powrocie jeszcze kilka miesięcy wcześniej niż dzisiaj to planują”.

Tymczasem, jeśli spojrzeć na wskaźniki dotyczące bezrobocia, rośnie ono w lawinowym tempie – już szósty miesiąc z rzędu (łącznie przybyło 350,8 tys., od samego listopada przybyło 332,4 tys.): wrzesień



+12,4; październik +6 tys.; listopad +39,7 tys.; grudzień +96,4; styczeń +150,3 tys.; luty +46 tys.

W dniu dzisiejszym Pani Minister powiedziała w Sejmie, że wzrost bezrobocia rejestrowanego w marcu w skali miesiąca będzie wyższy niż pomiędzy styczniem a lutym. A to oznacza, że stopa bezrobocia sięgnie co najmniej 13,5%. W lutym wynosiła 13,2%, a w styczniu 13%. Będzie to najwyższy poziom od kwietnia 2007 r. Największy wzrost bezrobocia zarejestrowano w województwie śląskim – na przełomie stycznia i lutego wyniósł on 2,7%.

Mimo tego, że w kwietniu powinny ruszyć prace sezonowe, w maju nastąpi otwarcie rynków pracy w Niemczech i Austrii, co powinno zahamować wzrost bezrobocia, spełnienie założeń rządu o spadku w końcu roku bezrobocia poniżej 10% wydaje się mało realne – można prognozować, iż zakończenie prac sezonowych przywróci poziom bezrobocia, tym bardziej że na liczbę bezrobotnych zarejestrowanych w urzędach pracy w tym roku będzie wpływ miała nie tylko sytuacja na otwartym rynku pracy, ale znaczące zmniejszenie pieniędzy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu – urzędy pracy wskazywały na okrojenie o około 70% ich budżetów na ten rok. Do tego dochodzi informacja wskazująca na to, że na koniec lutego 2011 r. 325 zakładów pracy zadeklarowało zwolnienie w najbliższym czasie 38,4 tys. pracowników, w tym z sektora publicznego 28,4 tys. osób.

Wobec powyższego chciałbym zadać Pani Minister następujące pytania:

1. Jakie działania podejmuje i planuje podjąć w najbliższym czasie ministerstwo, tak by rzeczywiście obniżyć poziom bezrobocia w Polsce?

2. Jak realizowany jest priorytet rządu – dalszy wzrost zatrudnienia – szczególnie jeśli chodzi o osoby młode i wykształcone? Z danych GUS wynika, że odsetek nowo zarejestrowanych osób w okresie do 12 miesięcy od dnia ukończenia nauki wyniósł 10,6% (przed miesiącem 9,6%, w lutym 2010 r. – 10,1%), w tej grupie 34,7%, podobnie jak przed miesiącem, stanowiły osoby, które ukończyły szkołę wyższą do 27. roku życia (w lutym 2010 r. – 33,9%).

3. Jakie zachęty – o których mówił premier Tusk w exposé – stwarza rząd, by młodzi wracali z emigracji, skoro otwarcie rynków pracy w Austrii i Niemczech jest, jak wskazują specjaliści, ratunkiem dla wzrastającej lawinowo liczby bezrobotnych?

Z poważaniem

Posel Grzegorz Tobiszowski

Warszawa, dnia 1 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22235)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie dysproporcji pomiędzy minimum socjalnym a minimalną emeryturą**

Szanowna Pani Minister! W opublikowanej przez Instytut Pracy i Spraw Socjalnych „Informacji o wysokości minimum socjalnego w grudniu 2010 r.” czytamy między innymi, iż dla 1-osobowego gospodarstwa emeryckiego minimum socjalne na koniec 2010 r. wynosiło 951 zł 94 gr. Tymczasem minimalna emerytura po waloryzacji z 1 marca 2011 r. wynosi 728 zł 18 gr.

Wobec powyższego chciałbym zadać Pani Minister następujące pytanie. W swoim exposé premier Donald Tusk mówił: „solidarna równowaga generacji musi (...) oznaczać, iż pokolenie seniorów przestanie być traktowane jako ciężar w wypowiedziach polityków i statystyków, wyłącznie jako koszt dla budżetu”. Czy Pani Minister planuje rewaloryzację minimalnej emerytury, tak by odpowiadała przynajmniej minimum socjalnemu obliczonemu przez IPiSS?

Z poważaniem

Posel Grzegorz Tobiszowski

Warszawa, dnia 4 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22236)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie działań podejmowanych przez generalnego inspektora kontroli skarbowej w stosunku do instytucji finansowych, mających na celu zbadanie prawidłowości regulowania należnych budżetowi państwa zobowiązań podatkowych**

Szanowny Panie Premierze! Podmiotami podatnikami zobowiązanymi do regulowania należnych budżetowi państwa zobowiązań podatkowych z tytułu uzyskiwanych przychodów są instytucje finansowe, takie jak np. banki, fundusze inwestycyjne, biura i domy maklerskie.

Poważną wątpliwość z punktu widzenia ochrony interesów ekonomicznych państwa budzi jednakże fakt, iż wiele banków, oddziały zagranicznych instytucji kredytowych, biura i domy maklerskie uzyskiwane korzyści finansowe w znacznych rozmiarach z tytułu prowadzonej działalności w Polsce oraz wynikające z nich zobowiązania podatkowe bez żadnych ograniczeń transferują do państwa macierzystego, gdzie siedzibę ma bank matka.

Jeśli już odprowadzają należne Skarbowi Państwa należności podatkowe, to podejmują działania mające na celu tworzenie znacznych kosztów swojej działalności celem zaniżania odprowadzonych podatków.

Działania takie powinny być przedmiotem zainteresowania kontrolnego podległych generalnemu inspektorowi kontroli skarbowej w Ministerstwie Finansów organów podatkowych oraz organów kontroli skarbowej.

Mając na uwadze powyższe, uprzejmie prosimy Pana Premiera o udzielenie nam następujących szczegółowych informacji:

1. Jakie były efekty ekonomiczne dla budżetu państwa Rzeczypospolitej Polskiej z tytułu podejmowania przez organy podatkowe i organy kontroli skarbowej postępowań kontrolnych względem prowadzących na terenie państwa polskiego instytucji finansowych, tj. banków zagranicznych, oddziałów zagranicznych instytucji kredytowych, domów i biur maklerskich oraz funduszy inwestycyjnych? Jaka jest skala ujawnianych nieprawidłowości?

2. Jaka była przyczyna prowadzenia za rządów SLD oraz PO na polecenie generalnego inspektora kontroli skarbowej w porozumieniu z wiceministrem właściwym do spraw instytucji finansowych na przełomie kilku lat szeregu koordynowanych przez Ministerstwo Finansów kontroli skarbowych w spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych oraz Krajowej Spółdzielczej Kasie Oszczędnościowo-Kredytowej, utrudniających ich normalne i prawidłowe funkcjonowanie, gdzie zainteresowaniem kontrolnym objęto nie tylko obszary podatkowe działalności tych instytucji, ale również aspekty kredytowo-pożyczkowe, członkowskie i spółdzielcze?

Budzi to wątpliwość z punktu widzenia wykorzystywania organów kontroli skarbowych i ich ustawowych uprawnień do realizacji celów politycznych.

3. Czy generalny inspektor kontroli skarbowej, podległe mu organy podatkowe oraz kontroli skarbowej analizują i monitorują pod względem ochrony interesów ekonomicznych państwa zjawisko związane z tym, iż wiele banków, oddziały zagraniczne instytucji kredytowych, biura i domy maklerskie uzyskiwane korzyści finansowe w znacznych rozmiarach z tytułu prowadzonej działalności w Polsce oraz wynikające z nich zobowiązania podatkowe bez żadnych ograniczeń transferują do państwa macierzystego, gdzie siedzibę ma bank matka? Jakie są efekty i wnioski z prowadzonej analizy i monitoringu?

4. Czy oraz w jakiej wysokości podjęte zostały decyzje przez organy podatkowe i organy kontroli skarbowej ustalające prawidłowe zobowiązania podatkowe będące skutkiem prowadzonych kontroli podatkowych i skarbowych w instytucjach finansowych, tj. bankach, oddziałach zagranicznych instytucji kredytowych, funduszach inwestycyjnych, domach i biurach maklerskich?

5. Czy w okresie rządów PO organy podatkowe i organy kontroli skarbowej kiedykolwiek podejmowa-

ły działania kontrolne względem bankowych izb gospodarczych i powiązanych osobowo, kapitałowo oraz finansowo z nimi szeregu zależnych spółek prawa handlowego? Jeżeli nie, to dlaczego?

Z poważaniem

Posłowie Zbigniew Kozak  
i Leonard Krasulski

Warszawa, dnia 14 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22237)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie osób zatrudnionych  
w Ministerstwie Finansów z rekomendacji  
Platformy Obywatelskiej, powołanych  
do rad nadzorczych publicznych spółek  
prawa handlowego**

Szanowny Panie Premierze! W ostatnim czasie media prasowe i internetowe wskazały na bardzo bulwersujące i wątpliwe prawnie zasady powoływania przez Platformę Obywatelską osób z nią związanych politycznie lub sympatyzujących do składów rad nadzorczych publicznych spółek prawa handlowego.

Mając na uwadze powyższe, uprzejmie prosimy o udzielenie nam następujących szczegółowych informacji w formie tabelarycznego zestawienia w treści odpowiedzi na interpelację.

1. Jacy imiennie wymienieni funkcjonariusze publiczni – pracownicy Ministerstwa Finansów, zatrudnieni na jakich stanowiskach służbowych oraz w jakich biurach/departamentach Ministerstwa Finansów wykonują dodatkowe zajęcia zarobkowe w postaci zasiadania w radach nadzorczych spółek prawa handlowego?

2. Jacy imiennie wymienieni w pkt 1 pracownicy Ministerstwa Finansów pobierają z tytułu pełnienia funkcji w radach nadzorczych spółek prawa handlowego dodatkowe wynagrodzenie? W jakiej wysokości kwotowej w zł?

3. Czy imiennie wymienieni pracownicy Ministerstwa Finansów z pkt 1 wykonują swoje dodatkowe odpłatne funkcje w radach nadzorczych spółek prawa handlowego jako reprezentanci organu właścicielskiego ministra finansów, ministra gospodarki lub ministra skarbu państwa?

4. Czy imiennie wymienieni w pkt 1 pracownicy Ministerstwa Finansów wykonują swoje dodatkowe odpłatne wynagrodzenie poza urzędem w godzinach urzędowania i zatrudnienia w Ministerstwie Finansów i czy w związku z tym nie naruszają oni dyscypliny czasu pracy? W jaki sposób kwestia ta jest przez nich regulowana np. w postaci urlopów, celem uczestniczenia w posiedzeniu rady nadzorczej?

5. Czy pracownicy Ministerstwa Finansów wykonujący dodatkowe zajęcie zarobkowe w postaci pełnienia funkcji w radach nadzorczych spółek prawa handlowego ujawniają pozyskiwane przez siebie dochody w oświadczeniach majątkowych składanych do Departamentu Wywiadu Skarbowego w MF oraz czy posiadają oni na pełnienie takich dodatkowych zarobkowych funkcji zgodę dyrektora generalnego lub szefa Służby Cywilnej?

Z poważaniem

Posłowie Zbigniew Kozak  
i Leonard Krasulski

Warszawa, dnia 14 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22238)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie dyskryminacji przez Ministerstwo  
Finansów oraz Bankowy Fundusz  
Gwarancyjny członków spółdzielczych kas  
oszczędnościowo-kredytowych w związku  
z niedopuszczeniem ich do systemu  
gwarantowania depozytów w BFG**

Szanowny Panie Premierze! W 2010 r. Sejm RP uchwalił nowy poselski projekt ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych, opracowany przez Platformę Obywatelską i jej ekspertów. Ustawa ta została słusznie, ze względu na zawarte w niej wady prawne i jej niekonstytucyjność skierowana przez śp. pana prof. Lecha Kaczyńskiego, prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, do Trybunału Konstytucyjnego.

Projekt wskazanej powyżej ustawy został złożony do marszałka Sejmu RP przez grupę posłów, chociaż zgodnie z posiadanymi z sektora SKOK informacjami nieformalne prace nad projektem ustawy prowadzone były de facto również w Ministerstwie Finansów, w Departamencie Rozwoju Rynku Finansowego, nadzorowanym przez byłego podsekretarza stanu w MF Dariusza Daniluka.

Zgodnie z informacjami posiadanymi z sektora SKOK oraz zapisami w stenogramach z prac legislacyjnych w sejmowej Komisji Finansów Publicznych Ministerstwo Finansów miało opracować projekt ustawy o gwarantowaniu depozytów spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych. Zgodnie z zawartymi w niej uregulowaniami depozyty członków SKOK miały być dodatkowo obok dotychczasowego systemu gwarantowane również przez BFG.

Pomimo złożonych w trybie roboczym w tym zakresie deklaracji systemowi SKOK Ministerstwo Finansów w pionie instytucji finansowych nadzorowa-

nym przez ówczesnego podsekretarza stanu Dariusza Daniluka, a zarazem przewodniczącego Rady BFG, w wyniku negatywnego stanowiska i lobbingu bankowych izb gospodarczych w nieuzasadniony i bezpodstawny sposób wycofało się z prowadzenia prac legislacyjnych nad projektem ustawy o gwarantowaniu depozytów spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych.

Pragniemy zauważyć, iż zgodnie z wykładnią NIK w BFG znajdują się środki publiczne. Fundusz ten powstał ponadto ze środków finansowych Narodowego Banku Polskiego oraz ministra finansów. Dopiero w późniejszym okresie zgromadzonych w nim składek dołożyły się banki komercyjne i spółdzielcze.

Gwarancjami BFG objęte są zaś – co budzi nasz zdziwienie – depozyty klientów sieciowych oddziałów zagranicznych instytucji kredytowych działających w Polsce, których to spółki matki funkcjonują w państwach Unii Europejskiej objętych poważnym kryzysem finansowym, np. w Grecji lub w Hiszpanii.

Pragniemy nadmienić, że oddziały ww. zagranicznych instytucji kredytowych działające w Polsce oraz ich banki matki z krajów objętych kryzysem finansowym nie płacą w ogóle składek na rzecz BFG w Polsce, tylko na rzecz swoich krajowych macierzystych instytucji gwarancyjnych.

Jest to poważne zagrożenie dla polskiego systemu bankowego i finansowego, który pomimo niedotrzymywania żadnych pożytków z tytułu działalności w Polsce zagranicznych oddziałów instytucji kredytowych może być zmuszony do gwarantowania w znacznych rozmiarach kosztów prowadzenia przez nie działalności komercyjnej.

Kwestia budzi poważną wątpliwość z punktu widzenia ochrony interesów ekonomicznych państwa ze względu na fakt, iż oddziały zagranicznych instytucji kredytowych korzyści finansowe, o znacznych rozmiarach, uzyskiwane z tytułu prowadzonej działalności w Polsce oraz wynikające z nich zobowiązania podatkowe bez żadnych ograniczeń transferują do państwa macierzystego, gdzie siedzibę ma bank matka. Stan taki nie był kwestionowany w jakichkolwiek wypowiedziach prasowych przez ówczesnego podsekretarza stanu w MF i przewodniczącego Rady BFG pana Dariusza Daniluka.

Mając na uwadze powyższe, uprzejmie prosimy Pana Premiera o udzielenie nam następujących szczegółowych informacji:

1. Jakie są założenia oraz postanowienia opracowanego w Ministerstwie Finansów projektu ustawy o gwarantowaniu depozytów w spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych? Prośba o przekazanie kopii założeń do ustawy i projektu ustawy z uzasadnieniem oraz z oceną skutków regulacji.

2. Jakie było i jest obecnie stanowisko ministra finansów co do zasadności prowadzenia prac legislacyjnych nad projektem ustawy o gwarantowaniu depozytów w spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych?

3. Jakie jest stanowisko ministra gospodarki co do zasadności prowadzenia prac legislacyjnych nad projektem ustawy o gwarantowaniu depozytów w spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych i uregulowań w nim zawartych?

4. Jakie jest stanowisko Rządowego Centrum Legislacji co do zasadności prowadzenia prac legislacyjnych nad projektem ustawy o gwarantowaniu depozytów w spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych i uregulowań w nim zawartych?

5. Jakie jest stanowisko Komisji Nadzoru Finansowego co do zasadności prowadzenia prac legislacyjnych nad projektem ustawy o gwarantowaniu depozytów w spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych i uregulowań w nim zawartych?

6. Jakie jest stanowisko Bankowego Funduszu Gwarancyjnego co do zasadności prowadzenia prac legislacyjnych nad projektem ustawy o gwarantowaniu depozytów w spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych i uregulowań w nim zawartych?

Z poważaniem

Posłowie Zbigniew Kozak  
i Leonard Krasulski

Warszawa, dnia 14 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22239)

do ministra nauki i szkolnictwa wyższego

**w sprawie nieotrzymania przez prywatne uczelnie wyższe dodatkowych środków na studia stacjonarne**

Szanowna Pani Minister! Z głębokim niepokojem zapoznałem się z wywiadem, którego udzieliła Pani dla „Dziennika. Gazety Prawnej”, dotyczącym zmian w szkolnictwie wyższym, a w szczególności niepodpisania przez Panią rozporządzenia w sprawie zasad finansowania uczelni niepublicznych.

Szkolnictwo wyższe w Polsce jest najbardziej rozwinięte w całej Europie, mamy największą liczbę studentów, magistrów, doktorantów oraz największą liczbę tytułów i stopni wyższych nadawanych w całej Europie. Kraj nasz wiodzie prym także pod względem ilości niepaństwowych szkół wyższych, których po 1990 r. powstało bardzo wiele, nawet w małych i średnich miastach na terenie całego kraju. Obecnie poza dużymi miastami działa ponad 100 uczelni położonych w miastach mających poniżej 100 tys. ludności. Uczelnie te w małych i średnich miejscowościach poza kształceniem odgrywają istotną rolę kulturotwórczą na terenie swojego funkcjonowania, coraz częściej stając się także lokalnymi ośrodkami rozwoju gospo-

darczego. Niektóre zyskały uznanie i stały się wizytówkami swoich miast, zajmując także czołowe miejsca w rankingach polskich uczelni niepaństwowych i promując w ten sposób swój region, czym przyczyniły się do jego rozwoju gospodarczego.

Rozwój niepublicznego szkolnictwa wyższego zwiększył liczbę osób uzyskujących wykształcenie wyższe i umożliwił rozwój kształcenia ustawicznego, łączenia nauki z pracą zawodową, uzyskiwania coraz wyższych kwalifikacji.

W związku z niekorzystnymi zjawiskami demograficznymi uczelnie muszą podnosić poziom kształcenia, rozszerzać ofertę edukacyjną, by przetrwać na rynku. Trudną sytuację komplikuje decyzja resortu, który od 5 lat nie jest w stanie wydać stosownego rozporządzenia. Nieotrzymanie przez uczelnie niepaństwowe dodatkowych środków z budżetu państwa zmusi część z nich do likwidacji studiów stacjonarnych. Decyzja ta, której konsekwencją może być także likwidacja uczelni w niektórych ośrodkach, będzie miała katastrofalny wpływ nie tylko na spadek liczby osób z wyższym wykształceniem, spadek liczby osób podnoszących swoje kwalifikacje, ale także na środowiska lokalne, w których te uczelnie funkcjonują.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z pytaniami:

1. Dlaczego resort nauki i szkolnictwa wyższego od 5 lat nie jest w stanie wydać odpowiednich przepisów określających zasady finansowania uczelni niepublicznych?

2. Dlaczego MNiSW dyskryminuje w podziale środków uczelnie prywatne, wskazując na prymat uczelni państwowych, co w konsekwencji prowadzi do wykreowania statusu studentów uczelni prywatnych jako gorszych od studentów uczelni państwowych?

3. Jaka jest rola uczelni wyższych państwowych i prywatnych według resortu, skoro Pani Minister wskazuje potrzebę współpracy z biznesem? Czy uczelnie zmieniły tym samym status na przedsiębiorstwa?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Żaczek

Warszawa, dnia 14 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22240)

do ministra gospodarki

**w sprawie raportu NIK dotyczącego wyczerpania złóż węgla w Polsce**

Szanowny Panie Premierze! Z niepokojem zapoznałem się z doniesieniami medialnymi dotyczącymi raportu Najwyższej Izby Kontroli poświęconemu bez-

pieczeństwu zaopatrzenia Polski w węgiel ze złóż krajowych. Raport NIK stwierdza nieprawidłowy, wręcz rabunkowy sposób eksploatacji złóż węgla.

Zasoby bilansowe węgla kamiennego w Polsce wynoszą 43 mld 082 mln t. 75% z nich stanowią węgle energetyczne, reszta zaś to węgle koksujące, zasoby bilansowe węgla brunatnego stanowią 13 mld 629 mln t, w tym 0,8 mln t to węgiel bitumiczny, 513 mln t – węgiel brykietowy i 496 mln t – węgiel wytłewny.

Z analiz GIG wynika, że zasoby węgla kamiennego dostępne w czynnych kopalniach zmniejszą się do 2020 r. prawie o jedną trzecią. Szacuje się, że w zasięgu czynnych kopalń jest 15,9 mld t węgla, ale tylko ok. 6 mld t to zasoby przemysłowe, czyli potencjalnie możliwe do opłacalnego technicznie i ekonomicznie wydobycia, z tego 3,7 mld t to zasoby operatywne, czyli takie, które rzeczywiście można wydobyć, zasoby operatywne kurczą się najszybciej.

Zgodnie z ustaleniami raportu NIK spółki węglowe prowadzą nieprawidłową gospodarkę złożami – węgiel wydobywany jest najczęściej tzw. systemem ścianowym, umożliwiającym tanie wydobycie, ale generującym wysokie straty w zasobach. Obniżenie strat byłoby możliwe, gdyby razem z systemem ścianowym korzystano z innych metod, choćby wybierając tzw. resztówki.

Tak więc złoża eksploatuje się w sposób wybiórczy, pomija się trudniejsze odcinki, nie wykorzystuje się tym samym całości zasobów. Świadczy to o oparciu gospodarki spółek na maksymalizacji zysku i braku ochrony pozostałych zasobów. Obecne tempo wydobycia i jego sposób: nieracjonalne gospodarowanie i brak inwestycji w nowe poziomy i pola wydobywcze oraz rozpoznania i udostępnienia nowych złóż, sprawiły, iż złóż eksploatowanych i wtypowanych do eksploatacji wystarczy do 2035 r.

W latach 90-tych XX w. urynkowiono sektor górnictwa, co miało się przyczynić do wzrostu jego rentowności, zlikwidowano szereg kopalń i zmniejszono wydobycie w miejscach, gdzie uznano je za zbyt kosztowne. Zmieniona została kwalifikacja trudniej dostępnych złóż na nadające się do wydobycia, nienadające się, tym samym skoncentrowano siły i środki na zasobach łatwiej dostępnych. Konkludując, wybiórcza eksploatacja utrudniła, a w niektórych przypadkach uniemożliwiła dostęp do parcel, które uznano za nienadające się do eksploatacji ze względu na zbyt wysokie koszty. Raport NIK wskazuje również, że w określonych przypadkach poważnemu uszkodzeniu uległy zasoby, w których zastosowano technikę „niszczącej podbudowy”, polegającej na wydobyciu w pierwszej kolejności węgla z pokładu niżej położonego, co uniemożliwia późniejsze wydobycie surowca z pokładu położonego wyżej, jeśli nie zostanie pomiędzy nimi zachowana odpowiednia odległość. Doprowadziło to do wspomnianego uszkodzenia części zasobów i uczynienia nieopłacalnej eksploatacji pozostałych. Taka gospodarka jest nieracjonalna i nie chroni należycie zasobów węgla w Polsce, stwarzając poważne zagrożenie energetyczne kraju.

W związku z tak poważną sytuacją zwracam się do Pana Ministra z pytaniami:

1. Czy bezpieczeństwo energetyczne Polski zostało zagrożone wskutek nieracjonalnej polityki eksploatacyjnej spółek węglowych?

2. Jakie działania zostały podjęte bądź planowane są do podjęcia, by zapobiec dalszemu niszczeniu zasobów energetycznych Polski?

3. Jakie działania zamierza podjąć ministerstwo wobec zagrażającego bezpieczeństwu energetycznemu Polski polityki spółek węglowych?

4. Czy planowana prywatyzacja spółek węglowych nie potęguje tego problemu?

Posel Jarosław Żaczek

Warszawa, dnia 14 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22241)

do ministra zdrowia

**w sprawie zwiększenia wynagrodzenia pielęgniarek i położnych oraz ograniczenia dostępu do świadczeń realizowanych przez pielęgniarki opieki długoterminowej**

Szanowna Pani Minister! Dnia 26 marca 2011 r. odbył się XXIV Okręgowy Zjazd Pielęgniarek i Położnych w Chełmie. Wystosowano na nim dwa bardzo ważne apele, pierwszy w sprawie ustawowego zagwarantowanie minimalnego wynagrodzenia pielęgniarek i położnych, drugi w sprawie ograniczenia dostępu do świadczeń realizowanych przez pielęgniarki opieki długoterminowej. W związku z nierozwiązaniem tak ważnych kwestii pragnę przypomnieć Pani Minister, że służba zdrowia to jeden z najniżej opłacanych sektorów gospodarki w Polsce. Płace pielęgniarek i położnych są dużo niższe niż pracowników innych sektorów gospodarki, niejednokrotnie różnica ta sięga 33%. Wbrew składanym trzy lata temu obietnicom nie podwyższono uposażenia pielęgniarek i położnych, podobnie jak nie zostały poprawione warunki ich pracy. Obecnie wynagrodzenie pielęgniarki i położnej z wyższym wykształceniem nie przekracza kwoty 1800 zł brutto. W obliczu tak rażącej dysproporcji w zarobkach trudno dziwić się rozgoryczeniu pielęgniarek i położnych, a także ich żądaniom podniesienia minimalnego wynagrodzenia do poziomu 5 000 brutto niezależnie od miejsca zatrudnienia. Określenie minimalnego wynagrodzenia na tym poziomie odpowiadać będzie posiadanym kwalifikacjom zawodowym, nakładowi pracy oraz zakresowi odpowiedzialności, jaki towarzyszy pracy pielęgniarek i położnych.

Kolejnym niezwykle ważnym problemem poruszoną na XXIV Okręgowym Zjeździe Pielęgniarek i Położnych jest zapewnienie świadczeń w ramach

opieki długoterminowej. Społeczeństwo polskie, podobnie jak społeczeństwa całej Europy Zachodniej, starzeje się, w związku z czym niezbędne jest zapewnienie obywatelom odpowiedniego poziomu opieki długoterminowej. Dotychczasowe działania prowadzone w stosunku do świadczeń pielęgnacyjnych i opiekuńczych w ramach opieki długoterminowej są destrukcyjne dla świadczeń opieki zdrowotnej realizowanych przez pielęgniarki opieki długoterminowej.

Zarządzenia prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia:

— Nr 25/2010/DSOZ z dnia 9 czerwca 2010 r. zmieniające zarządzenie w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju świadczenia pielęgnacyjne i opiekuńcze w ramach opieki długoterminowej,

— Nr 89/2010/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 30 grudnia 2010 r. zmieniające zarządzenie w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju świadczenia pielęgnacyjne i w ramach opieki długoterminowej w znacznym stopniu ograniczyły osobom przewlekle chorym, niepełnosprawnym, niezdolnym do samoopieki, a tym samym wymagającym wzmożonej opieki pielęgniarskiej, dostępności do świadczeń realizowanych przez pielęgniarki opieki długoterminowej.

Dodatkowo wprowadzona komunikatem z dnia 7 lutego 2011 r. prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia w sprawie zasad sprawozdawania świadczeń rozliczanych w roku 2011 sprawozdawczość jest zbyt szczegółowa i czasochłonna, a w konsekwencji ogranicza czas bezpośredniej opieki nad pacjentem.

Ponadto obowiązujące warunki i realizacja umów w rodzaju świadczenia pielęgnacyjne i opiekuńcze w ramach opieki długoterminowej pozostają w sprzeczności z:

— art. 68 Konstytucji RP

— art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i rzeczniku praw pacjenta, (Dz. U. z 2009 r. Nr 52, poz. 417, ze zm.)

— § 1 pkt 11 rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 21 sierpnia 2009 r. w sprawie priorytetów zdrowotnych (Dz. U. z 2009 r. Nr 137, poz. 1126).

W związku z powyższym kieruję do Pani Minister następujące pytania:

1. Czy i kiedy planuje się zwiększenie płac pielęgniarek i położnych?

2. Czy i kiedy nastąpi zmiana niekorzystnych przepisów w sektorze długookresowych świadczeń opieki medycznej?

3. Czy wprowadzenie w życie niekorzystnych dla obywateli przepisów ma na celu doprowadzenie do wyeliminowania ze społeczeństwa osób chorych, niepełnosprawnych i niezdolnych do samodzielnego funkcjonowania?

4. Czy polityka resortu zdrowia i podległych mu instytucji realizuje cel stawiany sobie przez eugenikę – stworzenia nadczłowieka: zdrowego, niewymagającego opieki medycznej i pielęgniarskiej?

5. Czy spełnione zostaną postulaty pielęgniarek i położnych dotyczące długoterminowej opieki pielęgniarskiej tj.:

a) zmiany zasad sprawozdawczości dotyczącej rozliczania usług z zakresu świadczeń pielęgnacyjnych i opiekuńczych w ramach opieki długoterminowej wprowadzonych od dnia 01.01.2011 r.,

b) zmniejszenia liczby świadczeniobiorców przebywających pod jednym adresem zamieszkania z 12 do 10,

c) podwyższenia wskaźnika za osobodzień z 0,4 do 0,5,

d) opracowania we współpracy z Naczelną Radą Pielęgniarek i Położnych, ministrem zdrowia i ministrem pracy i polityki społecznej docelowego modelu zabezpieczenia świadczeń zdrowotnych w ramach pielęgniarskiej opieki długoterminowej w domach pomocy społecznej.

Z poważaniem

Poseł Jarosław Żaczek

Warszawa, dnia 15 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22242)

do ministra rozwoju regionalnego

**w sprawie prawidłowości realizacji projektów w ramach regionalnych programów operacyjnych**

Szanowna Pani Minister! Najwyższa Izba Kontroli opracowała dwa dokumenty: „Wybór oraz realizacja indywidualnych projektów kluczowych w ramach Regionalnych Programów Operacyjnych” i „Realizacja przez zarządy województw wybranych zadań instytucji zarządzających Regionalnymi Programami Operacyjnymi”.

W dokumentach tych stwierdzono liczne nieprawidłowości, takie jak np.:

— dokonywanie zmian na listach projektów do zatwierdzenia do dofinansowania (tzw. listy rankingowe) niezgodnie z procedurami lub z zastosowaniem niejasnych kryteriów przez zarządy czterech województw;

— niedochowanie zasady bezstronności przy rozpatrywaniu protestów wnioskodawców od wyników oceny ich wniosków o dofinansowanie w dwóch urzędach marszałkowskich;

— niewywiązywanie się beneficjentów (13 spośród 16) z obowiązku przygotowania projektów w terminach określonych w preumowach;

— dokonywanie zakupów i usług w ramach realizacji projektów pomocy technicznej z naruszeniem przepisów ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r.

Prawo zamówień publicznych w czterech urzędach marszałkowskich;

— nierzetelne sporządzanie przez beneficjentów wniosków o dofinansowanie projektów indywidualnych i uzupełnianie wniosków, co skutkowało wydłużeniem etapu oceny formalnej i merytorycznej.

W związku z tym proszę o odpowiedź: W jaki sposób ministerstwo nadzoruje realizację zadań wykonywanych przez samorządy województw z wykorzystaniem środków z UE i jakie konsekwencje są wyciągane wobec samorządów, które realizują te programy niezgodnie z procedurami?

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Nowak

Warszawa, dnia 31 marca 2011 r.

**Interpelacja**  
(nr 22243)

do ministra zdrowia

**w sprawie programu terapeutycznego  
dotyczącego leczenia wirusowego zapalenia  
wątroby typu B**

Szanowna Pani Minister! 18 lutego br. minister zdrowia wydała rozporządzenie w sprawie nowego programu terapeutycznego dotyczącego leczenia WZW typu B, w którym zawarty został zapis ograniczający możliwość zastosowania nowszych bezpiecznych leków przeciwwirusowych w pierwszej linii leczenia tylko dla wąskiej grupy chorych na WZW typu B, tzw. HBeAg+. Skorzystać z tego będzie mogło jedynie 20% chorych dotychczas nieleczonych. Biorąc pod uwagę statystyki prowadzone przez ekspertów, oznacza to, że starym lekiem, lamiwudyną będą leczyć wszyscy chorzy włączeni do leczenia dotychczas oraz 80% nowo wykrytych przypadków zachorowań.

Tymczasem lamiwudyna nie tylko jest w dłuższej perspektywie czasu nieskuteczna, ale wręcz szkodzi chorym. Badania naukowe udowodniły, że lek ten powoduje wystąpienie oporności (wywołuje mutację wirusa HBV) u 30% leczonych już po roku stosowania, a po 5 latach aż u 80%. Wystąpienie oporności na lamiwudynę znacznie komplikuje dalszą terapię i obniża skuteczność kolejnych leków, przez co naraża chorych na rozwój śmiertelnych chorób, w tym raka wątroby. Dlatego w zdecydowanej większości krajów europejskich, w tym Rumunii i Bułgarii, już się tego leku nie stosuje.

Co więcej, lamiwudyna, która zgodnie z zapisami programu ma być podawana w pierwszej linii leczenia zdecydowanej większości chorych, nie powinna być już w ten sposób stosowana. W maju 2010 r. Europejska Agencja Leków (EMA) podjęła decyzję o zmianie charakterystyki tego leku (nazwa handlowa Zeffix) i w tej

chwili zawiera ona następujący zapis: „jako że wirus zapalenia wątroby typu B może uodpornić się na preparat Zeffix, lekarz powinien rozważyć przepisanie preparatu Zeffix tylko wówczas, gdy nie można zastosować innych opcji leczenia, które raczej nie prowadzą do wystąpienia oporności na lek”.

Zgodnie z opinią ekspertów podział chorych na takich, którzy mogą dostać w pierwszej linii nowe leki (entekawir, adefowir), i tych, którzy będą cały czas leżeni przestarzałą lamiwudyną, nie wynika z żadnych obowiązujących polskich czy międzynarodowych wytycznych klinicznych. Wszystkie one mówią o tym, że lekiem pierwszego rzutu u wszystkich chorych, u których można zastosować interferon, powinien być jeden z nowszych leków przeciwwirusowych (wytyczne wymieniają tu entekawir i tenofowir).

Eksperci podkreślają, że nie ma żadnych badań, które dowodziłyby słuszności dyskryminacji pacjentów z HBeAg-. Przeciwnie, te istniejące pokazują, że wszyscy chorzy największą korzyść odnoszą z zastosowania od razu najskuteczniejszych nowych leków. Ponadto chorzy HBeAg- są to osoby, które zazwyczaj są zakażone od wielu lat i zmiany włóknienia ich wątroby są najczęściej bardzo mocno posunięte. Podawanie osobom z marskością wątroby lamiwudyny, która dodatkowo może wywołać mutacje wirusa i utrudnić całe dalsze leczenie, tym bardziej jest nieetycznym procederem.

Zgodnie z nowym rozporządzeniem podział na pacjentów HBeAg+ i HBeAg- obowiązuje od 1 kwietnia br. i jednocześnie nie daje możliwości automatycznie przejść na nowe leki (entekawir, adefowir) chorym z HBeAg+, którzy rozpoczęli już leczenie lamiwudyną przed 1 kwietnia br., a u których mutacja (lekooporność) jeszcze nie nastąpiła.

Ponadto w nowym programie nadal nie uwzględniono tenofowiru, który (zgodnie ze wszystkimi obowiązującymi standardami medycznymi) jest lekiem z wyboru u chorych, u których wystąpiła oporność na lamiwudynę. Refundowane są natomiast, z niezrozumiałych względów, dwa mniej skuteczne w tym wskazaniu leki, których cena zbliżona jest do ceny tenofowiru. Nie zapewniono więc optymalnej terapii stale poszerzającej się grupie chorych z opornością na lamiwudynę. Należy dodać, iż wśród osób z opornością na lamiwudynę istnieje grupa chorych z zaawansowaną chorobą wątroby (marskość), którzy wyczerpali już wszystkie możliwości leczenia dostępne w istniejących programach terapeutycznych i zastosowanie tenofowiru byłoby dla nich leczeniem ratującym życie.

Ograniczenie stosowania nowszych leków zapisane w programie terapeutycznym oznacza przenoszenie na chorych kosztu zakupu leków, które powinny należeć im się nieodpłatnie. Część chorych na własny koszt kupuje nowe leki w nadziei, że wkrótce będą one dostępne w ramach programu terapeutycznego. Niestety miesięczne koszty terapii przekraczają możliwości finansowe większości chorych.

Eksperci są zgodni, że WZW typu B jest wirusową bombą zegarową i jeśli nie zostaną podjęte szybkie,

zdecydowane działania w kierunku zapewnienia chorym w naszym kraju skutecznego leczenia, w najbliższym czasie dojdzie do konieczności leczenia bardzo licznych poważnych konsekwencji zakażenia HBV, do których należą marskość i rak wątroby, a także prowadzona od ponad 15 lat profilaktyka WZW typu B ze względu na ryzyko zakażenia zmutowanym opornym wirusem nie będzie skuteczna.

Biorąc pod uwagę powyższe fakty, proszę o udzielenie odpowiedzi na poniższe pytania:

1. Jakie były podstawy naukowe ograniczenia grupy pacjentów, którzy mogą otrzymać w pierwszej linii leczenia nowe leki (entekawir, adefowir), do grupy chorych HBeAg+?

2. Dlaczego program terapeutyczny leczenia WZW typu B rekomenduje zastosowanie leku lamiwudyna w pierwszej linii leczenia mimo wprowadzonych z zalecenia EMA (Europejska Agencja Leków) zmian w charakterystyce tego leku ograniczających takie zastosowanie tylko do wyjątkowych przypadków?

3. Czy możliwe jest wprowadzenie zmian do programu terapeutycznego leczenia WZW typu B polegających na usunięciu w części „Kryteria kwalifikacji” zapisu z pkt 6.1 „U pacjentów HBeAg- leczenie należy rozpocząć od lamiwudyny, a u osób HBeAg+ leczenie należy rozpocząć od innego analogu nukleozydowego lub nukleotydu stosowanego w monoterapii” i pozostawienie tym samym lekarzom decyzji o wyborze odpowiedniej terapii?

4. Czy możliwe jest wprowadzenie zmian do programu terapeutycznego leczenia WZW typu B umożliwiających objęcie leczeniem nowszymi lekami również chorych HBeAg+ i HBeAg-, którzy rozpoczęli leczenie lamiwudyną przed 1 kwietnia 2011 r.?

5. Dlaczego w programach terapeutycznych pominięto tenofovir, lek o udowodnionej skuteczności zarówno u pacjentów wcześniej nieleczonych, jak i u chorych z opornością na lamiwudynę, podczas gdy w tym ostatnim wskazaniu refundowane są dwa mniej skuteczne leki o podobnej cenie?

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Nowak

Warszawa, dnia 30 marca 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22244)

do ministra zdrowia

**w sprawie niektórych rozwiązań przyjętych  
w ustawie o działalności leczniczej**

Szanowna Pani Minister! Na posiedzeniu Sejmu w dniu 18 marca 2011 r., w ekspresowym tempie uniemożliwiającym szeroką debatę, uchwalony został rządowy projekt ustawy o działalności leczniczej.

Ustawa w przyjętej przez Sejm treści zawiera szereg unormowań, które budzą wątpliwości, o których mowa poniżej.

W art. 5 ust. 2 pkt 2 ustawy przewidziano możliwość zatrudniania pielęgniarek na podstawie kontraktów, co wywołało szeroki sprzeciw środowiska pielęgniarek, a czego wyrazem był zwłaszcza protest głodowy kilku pielęgniarek w Sejmie. Nadmienić należy, iż pielęgniarki nie oponują przeciwko samej możliwości wykonywania zawodu w ramach kontraktów, a jedynie obawiają się jednostronnie narzuconej przed podmioty lecznicze zmiany formy zatrudnienia z umowy o pracę na tzw. kontrakt.

Zgodnie z art. 38 ust. 2 ustawy jednostka samorządu terytorialnego może nałożyć na podmiot leczniczy, m.in. na spółkę kapitałową, w której jedynym lub większościowym udziałowcem lub akcjonariuszem jest ta jednostka, obowiązek wykonania określonego zadania. Jednakże gdy jednostka samorządu terytorialnego utraci status większościowego udziałowca lub akcjonariusza, traci jednocześnie statutowane tym przepisem uprawnienie. Powyższe rozwiązanie może doprowadzić do zagrożenia dla bezpieczeństwa życia i zdrowia ludności w sytuacjach wyjątkowych, np. klęski żywiołowej czy epidemii, kiedy to samorząd nie będzie mógł nawet odpłatnie nałożyć na spółkę kapitałową dodatkowych zadań.

Z kolei, w przypadku likwidacji samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej (vide: art. 60 ustawy), zrezygnowano z obowiązku przeprowadzenia konsultacji społecznych. Tym samym decyzje o olbrzymim społecznym wydzwieku zostały powierzony wyłącznie w ręce polityków, bez jakiegokolwiek udziału czynnika społecznego.

Nie do zaakrobowania jest rozwiązanie przyjęte w art. 75 ustawy, zgodnie z którym samodzielne zakłady opieki zdrowotnej, dla których podmiotem tworzącym jest jednostka samorządowa, są przekształcane w spółki kapitałowe wyłącznie na podstawie decyzji organów wykonawczych jednostki samorządu terytorialnego, bez jakiegokolwiek udziału rady gminy (miasta), powiatu lub sejmiku wojewódzkiego.

Ustawa w art. 81 nie przewiduje, na wzór uregulowania art. 23 (1) Kodeksu pracy, gwarancji pracowniczych, w tym zwłaszcza nie przewiduje, iż przekształcenie samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej w spółkę kapitałową nie może stanowić przyczyny uzasadniającej wypowiedzenie przez pracodawcę stosunku pracy.

Mając powyższe na uwadze, proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy Ministerstwo Zdrowia zamierza wprowadzić do uchwalonej ustawy gwarancję zatrudnienia pielęgniarek, które nie wyrażają zgody na pracę w ramach tzw. kontraktów, na dotychczasowych zasadach, tj. na podstawie umowy o pracę?

2. Czy Ministerstwo Zdrowia w zakresie zasygnalizowanym niniejszą interpelacją zamierza zaproponować inne rozwiązania, które zapewnią gwarancję praw pracowniczych i udział społeczności lokalnej w



podejmowaniu decyzji odnośnie do funkcjonowania służby zdrowia, a także właściwy nadzór nad podmiotami leczniczymi ze strony jednostek samorządu terytorialnego, a jeżeli tak, to jakie?

Z poważaniem

Posel Edward Czesak

Warszawa, dnia 15 kwietnia 2011 r.

**I n t e r p e l a c j a**  
(nr 22245)

do ministra infrastruktury

**w sprawie dopuszczalnej zawartości alkoholu we krwi kierującego pojazdem**

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnim czasie kilkakrotnie zwracano się do mnie z prośbą o interwencję w sprawie dopuszczalnej zawartości alkoholu we krwi kierującego pojazdem. Oczywiście w żadnym wypadku nie jestem zwolennikiem jazdy pod wpływem alkoholu, ale w dzisiejszych czasach nasz kraj stopniowo coraz bardziej oddala się od stereotypowego „polskiego” picia alkoholu (w zbyt dużych ilościach), na rzecz kulturalnego spożycia alkoholu (np. kieliszek wina do obiadu). Obecny próg dopuszczalnej zawartości alkoholu we krwi kierującego pojazdem wynosi 0,2‰.

W znacznej większości krajów Europy próg dopuszczalnej zawartości alkoholu we krwi kierującego pojazdem wynosi 0,5‰ (np. w Niemczech, Grecji, Holandii, Danii, Hiszpanii i wielu innych), zaś w niektórych dochodzi nawet do 0,8‰ (np. w Wielkiej Brytanii, Malcie czy Luksemburgu). Dla osób lubiących wypić przysłowiową lampkę wina do obiadu (zwłaszcza że wielu lekarzy zaleca taką formę spożycia alkoholu) jest to naprawdę uciążliwe, gdyż muszą liczyć się z tym, że nie będą mogły prowadzić pojazdów.

Ponadto zupełnie bezzasadne jest dla mnie utrzymywanie takiego samego progu dopuszczalnej zawartości alkoholu we krwi u osób kierujących pojazdami rowerowymi. W ostatnim czasie spotkałem się z przykładem osoby, która wsiadła na rower po jednym piwie wypitym w czasie prac na działce i została ukarana za jazdę pod wpływem alkoholu.

Szanowny Panie Ministrze, uwzględniając przedstawioną sytuację, proszę o odpowiedź na pytania:

1. Czy jest szansa, by zwiększyć próg dopuszczalnej zawartości alkoholu we krwi dla osób kierujących pojazdami mechanicznymi z 0,2‰ do 0,5‰, co jest niemalże standardem w krajach Unii Europejskiej?

2. Czy istnieje możliwość, by zwiększyć próg dopuszczalnej zawartości alkoholu we krwi u osób kierujących pojazdami rowerowymi do 0,8‰?

Posel Jerzy Materna

Warszawa, dnia 13 kwietnia 2011 r.

**I n t e r p e l a c j a**  
(nr 22246)

do ministra infrastruktury

**w sprawie dowodów rejestracyjnych pojazdów**

Szanowny Panie Ministrze! W roku 2004 w październiku zmieniły się przepisy dotyczące dowodów rejestracyjnych pojazdów. Nowe dowody rejestracyjne są lepiej zabezpieczone, mają więcej danych na temat pojazdu, jak i właściciela oraz użytkownika auta. Mają jednak pewnie mankament, który jest uciążliwy dla posiadaczy samochodów.

W czasie jednego z dyżurów poselskich jeden z zielonogórskich taksówkarzy zwrócił mi uwagę na fakt, iż mimo zwiększenia liczby stron dowodu rejestracyjnego z czterech do sześciu liczba miejsc do potwierdzenia badania technicznego samochodu zmniejszyła się z ośmiu (w starym dowodzie rejestracyjnym) do sześciu. Powoduje to potrzebę dużo częstszej wymiany dowodów rejestracyjnych pojazdów, a co za tym idzie – częstsze ponoszenie kosztów wymiany dowodu przez właściciela pojazdu.

Szanowny Panie Ministrze, uwzględniając przedstawioną sytuację, proszę o odpowiedź na pytanie: Czy jest szansa, by w dowodzie rejestracyjnym pojazdów część miejsca przeznaczanego na adnotacje urzędowe przeznaczyć na zwiększenie ilości rubryk przeznaczonych na potwierdzenia badania technicznego samochodu?

Posel Jerzy Materna

Warszawa – Zielona Góra, dnia 13 kwietnia 2011 r.

**I n t e r p e l a c j a**  
(nr 22247)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie rządowego projektu nowelizacji ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej, na przykładzie bibliotek publicznych**

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego wpłynął pisemny wniosek środowiska bibliotekarzy z prośbą o podjęcie interwencji w sprawie zagrożeń wynikających z treści zapisów projektu nowelizacji ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej w stosunku do jednostek kultury, jakimi są biblioteki publiczne.

Moi interesanci są zaniepokojeni założeniami ww. aktu prawnego, który wedle przekazanych mi informacji zakłada m.in. możliwość łączenia bibliotek z innymi instytucjami kultury. Wyżej wymienieni wskazują w tym kontekście, iż realizacja tego pomysłu będzie skutkowałą utratą obecnej autonomii bibliotek, a w konsekwencji zakłóci dotychczasowe efektywne i skuteczne funkcjonowanie sieci bibliotek publicznych. Podkreślają również, iż ewentualne włączenie bibliotek do struktur innych instytucji spowoduje utratę samodzielności organizacyjnej, także w odniesieniu do możliwości pozyskiwania środków finansowych m.in. na rozwój.

Kolejne zastrzeżenia moich interesantów w stosunku do ww. nowelizacji budzą zapisy dotyczące zarządzania instytucjami kultury, w tym bibliotekami – będą mogły sprawować je osoby prawne. Uważają, iż osoby podejmujące się tego zadania będą tak ukierunkowywały swoje działania, aby osiągnąć jak największy zysk, podejmując się zadań stricte komercyjnych (obowiązująca ustawa o bibliotekach gwarantuje bezpłatne korzystanie z usług bibliotecznych), kosztem obniżenia jakości świadczonych usług bibliotecznych. Mało tego z przekazanego mi pisma wynika także, iż powyższy akt prawny określa wynagrodzenia pracowników instytucji kultury, w tym bibliotek, na poziomie niższym od minimalnej płacy.

Wyżej wymienieni są zdania, iż wejście w życie tej regulacji prawnej doprowadzi do degradacji bibliotek, zmniejszenia ich roli w środowisku, a tym samym bardzo niekorzystnie odbije się na czytelnictwie, które z roku na rok systematycznie spada.

Należy podkreślić, iż jednym z zadań Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego powinny być m.in. tworzenie projektów i pomoc w ich realizacji celem ułatwienia mieszkańcom naszego kraju dostępu do kultury, w tym literatury, teatru, także poprzez nowoczesne środki przekazu.

Mając na uwadze powyższe, zwracam się z uprzejmą prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie są inne, nie wskazane w niniejszej interpelacji, założenia rządowego projektu nowelizacji ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej dotyczące bibliotek publicznych?

2. W jakim stopniu i zakresie ww. akt prawny był konsultowany z przedstawicielami m.in. środowiska bibliotekarzy, ekspertami czy organizacjami pozarządowymi?

3. Jakie działania prowadzi kierowany przez Pana Ministra resort w celu poprawy funkcjonowania instytucji kultury, w tym także bibliotek publicznych?

Z poważaniem

Poseł Sławomir Zawiślak

Warszawa, dnia 14 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22248)

do ministra finansów

**w sprawie wątpliwości interpretacyjnych  
dotyczących zakresu działania  
samorządowych zakładów budżetowych**

Szanowny Panie Ministrze! W trakcie moich spotkań z samorządowcami Lubelszczyzny, które odbywam regularnie w ramach wykonywanego przeze mnie mandatu poselskiego, ujawniło się w ostatnim czasie wiele wątpliwości interpretacyjnych dotyczących rzeczywistej treści – nakazów i zakazów – ustawy o finansach publicznych po jej nowelizacjach w ostatnich latach. Wątpliwości te rodzą również zasadne pytania co do możliwości realizacji przez gminy zadań własnych i zakresu prowadzenia działalności gospodarczej.

W związku z powyższym uprzejmie proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania, co pozwoli na rozwianie tych wątpliwości:

1. Czy zakłady gospodarki komunalnej, działające w formie samorządowych zakładów budżetowych, mogą wykonywać odpłatnie na rzecz mieszkańców wyłącznie te usługi, które mieszczą się w zakresie zadań własnych jednostki samorządu terytorialnego, określonych w art. 14 ustawy o finansach publicznych, czy też oprócz tych zadań mogą wykonywać odpłatnie także inne usługi, takie jak usługi koparką lub usługi usuwania awarii drenażu czy konserwacji rowów melioracyjnych?

2. Czy gmina może pobierać od mieszkańców opłatę, na podstawie sporządzonej umowy, za wykonanie przyłącza do istniejącej sieci kanalizacyjnej, różnicując te opłaty w zależności od kosztów wykonania takiego przyłącza?

Z poważaniem

Poseł Sławomir Zawiślak

Warszawa, dnia 15 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22249)

do ministra finansów

**w sprawie zagrożeń związanych  
z możliwością wykorzystania Banku  
Gospodarstwa Krajowego do wspierania  
rynku obligacji**

Szanowny Panie Ministrze! W interpelacji sprzed ponad roku zgłaszałem zastrzeżenia do nowelizacji

ustawy o Banku Gospodarstwa Krajowego. Wyrażałem obawę, że nowe przepisy zapisane w przedmiotowej nowelizacji umożliwią Bankowi Gospodarstwa Krajowego prawo do emisji listów zastawnych, co może oznaczać, że dojdzie do procesu, który nazywany jest potocznie drukowaniem pustych pieniędzy. Skutkować to bowiem będzie generowaniem przez BGK niekontrolowanego deficytu budżetowego, a w dalszej kolejności nabywaniem przez NBP listów zastawnych BGK na rynku wtórnym. Konstytucja RP zabrania co prawda finansowania deficytu ze źródeł banku centralnego, ale nowelizacja daje ministrowi finansów możliwość obniżania i podwyższania statutowych funduszy własnych banku, co umożliwi w razie potrzeby przekazanie środków finansowych do budżetu państwa. Ponadto listy zastawne wyemitowane przez BGK mogą nabywać instytucje finansowe i banki, a od nich może je zakupić NBP w czasie operacji otwartego rynku jako instrumenty zabezpieczające emisję pieniądza, co sprowadza się do tego, iż NBP zakupuje w istocie deficyt budżetowy.

W odpowiedzi na tę interpelację minister Dominik Radziwiłł w Pana imieniu zapewnił mnie, że takich zagrożeń nie ma, a zatem de facto Bank Gospodarstwa Krajowego na pewno nie będzie uczestniczył w finansowaniu deficytu budżetowego w taki czy inny sposób.

Minął rok i okazało się, że zapewnienia te chyba są puste. Oto bowiem dowiadujemy się z mediów, że Ministerstwo Finansów „widzi możliwość wykorzystania Banku Gospodarstwa Krajowego do wspierania rynku obligacji, gdyby pojawiły się na nim napięcia niezwiązane z oceną fundamentalną. BGK mógłby wówczas kupować na rynku wtórnym papiery skarbowe”, a zachętą dla banku mogłoby być zapewnienie odkupienia przez rząd kupowanych instrumentów w przyszłości. Możliwość taka powstała właśnie na bazie nowelizacji, do której zgłaszałem moje zastrzeżenia.

Mając na uwadze powyższe, uprzejmie proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy zarysowany w treści niniejszej interpelacji scenariusz nie jest obejściem przepisów konstytucji i wykorzystaniem banku do finansowania deficytu budżetowego?

2. Jakie są rzeczywiste tegoroczne potrzeby pożyczkowe brutto rządu?

3. Jak na dzień dzisiejszy, po upływie ponad kwartału, ocenia Pan realność deficytu budżetowego założonego w ustawie budżetowej?

Z poważaniem

Poseł Sławomir Zawisłak

Warszawa, dnia 15 kwietnia 2011 r.

## Interpelacja (nr 22250)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

### **w sprawie nazbyt rygorystycznego podejścia ARiMR do oceny wypełniania obowiązków przez rolników ubiegających się o pomoc w postaci dopłat, a także spełniania warunków otrzymania pomocy w ramach PROW 2007–2013**

Szanowny Panie Ministrze! Od dłuższego czasu spotykam się ze skargami ze strony rolników, którzy zgłaszają uzasadnione pretensje w sprawie rygorystycznego podejścia urzędników Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w zakresie spełniania przez nich obowiązków wynikających z otrzymywania pomocy w postaci płatności. Niektóre z przykładów – takie jak choćby nieporozumienia wokół obligatoryjności budowy płyty obornikowej – przekazywałem Panu Ministrowi w poprzednich interpelacjach. W niniejszej natomiast chciałbym przedstawić sytuację rolników ubiegających się o płatności do krów. Jednym z warunków otrzymania tej płatności jest zakupienie kolczyków dla każdej sztuki bydła i założenie tych kolczyków na uszy krów.

U jednego z rolników z województwa lubelskiego kontrola z ARiMR wykazała, że choć posiadał on wszelką konieczną dokumentację dla sześciu krów, które objęte były płatnościami, a także zakupił dla tych krów kolczyki znamionowe, to jednak uchybił przepisom prawa, bowiem kolczyki te fizycznie nie znajdowały się na uszach krów. Rolnik przedstawia bardzo logiczną argumentację – jego zdaniem krowy wyrwywają sobie te kolczyki i niszczą je. Tymczasem para kolczyków kosztuje kilkadziesiąt złotych. Z tego powodu kolczyki przetrzymywane były w osobnym miejscu i miały być założone dopiero przed sprzedażą. Niestety ARiMR nie przyjął tej argumentacji i ukarał rolnika odmową przyznania płatności do krów, a także sankcją w wysokości 1385,72 zł.

Nie ma wątpliwości, że rolnik uchybił przepisom prawa, które jednoznacznie wymagają zakolczykowania krów. Podobnie nie ma jednak wątpliwości, że rygoryzm i surowość urzędników ARiMR okazały się całkowicie niewspółmierne do przewinienia, które przecież nikomu nie wyrządziło najmniejszej szkody i z łatwością mogło zostać naprawione. Wystarczyło upomnienie i wezwanie rolnika do zaprzestania naruszania prawa, a nie sankcja, która de facto drastycznie zwiększa jego koszty. W warunkach potężnego kryzysu na polskiej wsi takie działania jawią się jako co najmniej absurdalne.

Innym przykładem jest rygorystyczne i pozbawione logiki podejście do oceny warunków przyznawania płatności w ramach „Ułatwienia startu młodym rolnikom”. Jeden z mieszkańców Zamojszczyzny złożył wniosek o przyznanie takiej pomocy. Niestety spotkał się z odmową ARiMR z uwagi na to, że jego żona

przed 10 laty (w okresie, kiedy jeszcze jej nie znalazł) przez ponad rok była ubezpieczona w KRUS. Niedoszły rolnik miał świadomość tego mankamentu, dlatego przed złożeniem wniosku zawarł z żoną umowę intercyzy. Wychodził ze słusznego założenia, że skoro rozwodnik może otrzymać pomoc w ramach tzw. młodego rolnika pomimo tego, że jego była żona kiedyś posiadała gospodarstwo rolne, to i on powinien otrzymać taką pomoc, bowiem na gruncie majątkowym jego sytuacja jest taka sama, jak owego rozwodnika – nie jest związany ze swą żoną małżeńską wspólnością majątkową. Niestety nic to nie dało, pomocy odmówił także prezes ARiMR, a sprawa znajduje się w WSA w Warszawie – absurd polega na tym, że gdyby niedoszły rolnik wziął fikcyjny rozwód ze swą żoną, to pomoc by otrzymał.

Podobnych przypadków niezwykle rygorystycznego podejścia urzędników ARiMR do rolników jest bardzo wiele. Dlatego, mając na uwadze powyższe, uprzejmie proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy ów rygoryzm wynika ze złej praktyki ARiMR i braku zrozumienia swojej zasadniczej funkcji, jaką jest niesienie pomocy polskiej wsi, czy też wynika ze zbyt rygorystycznie sformułowanych przepisów prawa, zawartych przede wszystkim w rozporządzeniach wydawanych przez Pana Ministra?

2. Czy nie uważa Pan Minister, że kara dla rolnika opisana w pierwszym przypadku przywołanym w treści niniejszej interpelacji jest zupełnie niewspółmierna do zaistniałego przewinienia?

3. Czy rozważa Pan Minister złagodzenie sankcji dla rolników i warunków ubiegania się o pomoc w związku z ogromną liczbą przypadków podobnych do tych, które opisane zostały w treści niniejszej interpelacji?

Z poważaniem

Poseł Sławomir Zawisłak

Warszawa, dnia 15 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22251)

do ministra finansów

### **w sprawie przeprowadzonej reformy organizacji pracy Służby Celnej**

Szanowny Panie Ministrze! Funkcjonariusze Służby Celnej w ostatnim czasie ponownie zwracają szereg uwag do wdrożonego i przeprowadzonego procesu opisu i wartościowania stanowisk służbowych w Służbie Celnej. Z dniem 1 stycznia 2011 r. zaczęły obowiązywać w wyniku tego procesu nowe stanowiska służbowe, a jednocześnie uwidoczniły się wszystkie negatywne strony tego procesu.

Po pierwsze, założenia do procesu opisu i wartościowania stanowisk zostały błędnie opracowane, a sam proces wartościowania zdaniem funkcjonariuszy przebiegał w dużym pośpiechu, bez przeprowadzenia dogłębnej analizy problemu. Zadania były wartościowane bardzo subiektywnie. Samo narzędzie informacyjne Sowa (wspomagające proces wartościowania) jest zdaniem moich rozmówców niedostosowane do realiów, co skutkowało w wielu przypadkach sztucznym rozpisywaniem zadań stanowiska i ich rozdrabnianiem oraz wyliczaniem określonych zadań, którym przydzielano wysoką lub zaniżoną czasochłonność. Przez to sztucznie zawyżano lub obniżano wartość stanowiska. Te same zadania są różnie wyceniane (w zależności od miejsca pracy), co jest efektem sztucznie dopasowywanego pojęcia piramidy stanowisk i jednocześnie sprzecznego z głównymi założeniami i celami całego procesu wartościowania. Sztucznie dopisywano zadania nierealizowane.

Po drugie, zdaniem moich rozmówców uśredniono czasochłonność zadań, co spowodowało, że nie odpowiada to rzeczywistości – czasochłonność zadań zmienia się w krótkim okresie, np. liczba kontroli, a to skutkuje ustawicznym wartościowaniem prawie każdego stanowiska. Występują przez to liczne błędy niedoszacowania czasochłonności zadań.

Po trzecie, zastosowany system zasadniczo nie uwzględnia indywidualnych kwalifikacji funkcjonariuszy i ich dotychczasowego dorobku, co jest sprzeczne z zarządzeniem (§ 1 pkt 2 zarz. nr 43), bowiem przez to występuje brak korelacji doświadczenia zawodowego z opisem stanowisk i brak korelacji wykształcenia z opisem stanowisk.

Zdaniem moich petentów z powyższego wynika, że wprowadzono system antymotywacyjny sprzyjający kreowaniu stanowisk nieodzwierciedlających rzeczywistego zakresu pracy jednostek organizacyjnych i zadań poszczególnych stanowisk. Niskie zwartościowanie stanowisk (w tym w licznych komórkach na stałym poziomie) będzie skutkowało w przyszłości brakiem możliwości awansu dla zdecydowanej większości funkcjonariuszy celnych i rozwoju indywidualnej ścieżki kariery zawodowej.

Zarzutem stawianym przez moich rozmówców jest również to, iż proces opisu i wartościowania stanowisk służbowych w Służbie Celnej przeprowadzono bez wykorzystania wypracowanego przez lata funkcjonowania Służby Celnej, a wcześniej administracji celnej, potencjału ludzkiego wynikającego z wieloletniego doświadczenia i wyszkolenia zawodowego, a także potencjału finansowego wynikającego z odpowiednio wysokiego wynagrodzenia poszczególnych funkcjonariuszy celnych związanego z wypracowanymi przez lata stanowiskami służbowymi. Funkcjonariusze przypominają, że jednym z celów procesu opisu i wartościowania stanowisk służbowych w Służbie Celnej miało być uporządkowanie sytuacji kadrowej w Służbie Celnej, tak aby funkcjonariusze posiadający odpowiednio wysokie stanowiska wykonywali zadania adekwatne do tych stanowisk przy

wykorzystaniu ich wieloletniego doświadczenia i przebytych szkoleń. Była to bardzo dobra okazja, aby funkcjonariuszom, którzy przez kilkanaście lub kilkadziesiąt lat służby dopracowali się odpowiednio wysokich stanowisk, przydzielić zadania o odpowiednio wysokim stopniu trudności, a co za tym idzie, odpowiednio wysokiej wartości. Tymczasem w bardzo wielu przypadkach podczas przyporządkowywania funkcjonariuszy do poszczególnych stanowisk służbowych nie brano pod uwagę posiadanego na koniec 2010 r. stanowiska, stażu służby, przebytych szkoleń czy wysokości wynagrodzenia. Decydujące było natomiast to, kto w jakiej komórce i jakie zadania wykonywał w czasie dokonywania opisu i wartościowania stanowisk. W ten sposób doprowadzono do sytuacji, w której bardzo wielu funkcjonariuszom celnym posiadającym wysoki staż służby, odpowiednio wysokie stanowiska i wynagrodzenie, wykonującym jednak w związku z błędną dotychczasową polityką kadrową (a właściwie jej brakiem) łatwiejsze zadania, zamiast przyporządkować adekwatne zadania i odpowiednio wysokie do dotychczasowych osiągnięć nowe stanowiska, przyporządkowano stanowiska najniższej kategorii. W ten sposób zdaniem moich rozmówców nie tylko zniweczono dorobek kilkunasto- lub kilkudziesięcioletniej służby bardzo dużej ilości funkcjonariuszy celnych, ale w bardzo licznych przypadkach doprowadzono do niczym nieuzasadnionej skokowej podwyżki płac rzędu 800–1200 zł funkcjonariuszom, którzy z dotychczasowych niskich stanowisk nagle otrzymali stanowiska z najwyższych kategorii stanowisk z odpowiednio wysokim wynagrodzeniem.

Mając powyższe na uwadze, uprzejmie proszę Pana Ministra o ustosunkowanie się do zarzutów podnoszonych przez funkcjonariuszy, a przytoczonych w niniejszej interpelacji oraz udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy rozważa Pan możliwość ponownego przeprowadzenia procesu opisu i wartościowania stanowisk służbowych w Służbie Celnej w związku z błędami zarzucanymi przez funkcjonariuszy Służby Celnej?

2. Czy planowane są w najbliższej przyszłości dalsze zmiany w organizacji Służby Celnej w Polsce?

Z poważaniem

Poseł Sławomir Zawisłak

Warszawa, dnia 15 kwietnia 2011 r.

## Interpelacja (nr 22252)

do prezesa Rady Ministrów

### **w sprawie konsekwencji budżetowych wynikających ze stanowiska Ministerstwa Finansów dotyczącego objęcia kontrolą i opodatkowaniem olejów smarowych wykorzystywanych do celów innych niż napędowe lub grzewcze na terytorium Polski**

Od dnia 1 maja 2004 r. Rzeczpospolita Polska, przystępując do Unii Europejskiej, zobowiązała się do stosowania nie tylko norm prawa stanowionego przez organy władzy w ramach krajowego systemu prawa, ale również norm prawa tworzonych przez instytucje Wspólnoty Europejskiej. W myśl art. 2 aktu dotyczącego warunków przystąpienia, będącego integralną częścią traktatu podpisanego w dniu 16 kwietnia 2003 r. w Atenach, państwo członkowskie, jakim jest Polska, związane zostało postanowieniami traktatów założycielskich oraz aktami przyjętymi przez instytucje Wspólnot, jak również wykładnią i stosowaniem prawa wynikającą z orzecznictwa ETS. W związku z powyższym, wprowadzając regulacje dotyczące m.in. olejów smarowych wykorzystywanych do celów innych niż paliwo bądź opał w krajowej ustawie o podatku akcyzowym z 23 stycznia 2004 r., Polska była zobowiązana do zaimplementowania dwóch aktów:

— dyrektywy Rady 2003/96 WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji ram wspólnotowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej (Dz. Urz. UE L.03.283.51) – tzw. dyrektywy energetycznej,

— dyrektywy Rady 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów podlegających podatkowi akcyzowemu, ich przechowywania, przepływu oraz kontrolowania (Dz. Urz. UE L.92.76.1) – tzw. dyrektywy horyzontalnej.

Podczas wystąpień plenarnych, jak również w odpowiedziach na zadawane pytania wiceminister finansów pan Jacek Kapica przekonywał i utwierdzał posłów i senatorów, że przepisy ww. dyrektyw „zostały już implementowane do krajowego porządku prawnego, tj. ustawy z dnia 23 stycznia 2004 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. Nr 29, poz. 257, z późn. zm.), oraz rozporządzenia ministra finansów z dnia 26 kwietnia 2004 r. w sprawie zwolnień od podatku akcyzowego (Dz. U. z 2006 r. Nr 72, poz. 500, z późn. zm.). Regulacje odnoszące się do olejów smarowych przewidują bowiem zwolnienia z akcyzy olejów smarowych w zależności od ich przeznaczenia. System zwolnień nie obejmuje olejów smarowych do silników, w efekcie czego oleje smarowe do silników podlegają opodatkowaniu krajową akcyzą” (m.in. odpowiedź na interpelację nr 4878). Dodatkowo podczas prac legislacyjnych minister finansów przekonywał, że nowe-

lizacja ustawy o podatku akcyzowym, która weszła w życie 1 marca 2009 r., jedynie „doprecyzowuje przepisy normujące opodatkowanie podatkiem akcyzowym olejów smarowych, które funkcjonują w aktualnej ustawie z dnia 23 stycznia 2004 r. o podatku akcyzowym”.

Ponadto wiceminister finansów pan Jacek Kapica w swojej polemice i, jak mniemam, z „dobrą” znajomością problematyki na pytanie senatorów podczas wystąpienia na 23. posiedzeniu Senatu 3 grudnia 2008 r. w sprawach możliwości opodatkowania olejów, ich kontroli oraz wyroków w przedmiotowych sprawach posunął się nawet do oceny orzecznictwa i podważył wyrok wojewódzkiego sądu administracyjnego sygn. akt I SASz 62/08, który został orzeczony w związku z niedostosowaniem przepisów unijnych do ustawy o podatku akcyzowym w sferze opodatkowania i nałożenia warunków i formalności na oleje smarowe wykorzystywane na cele inne niż opał bądź paliwo, twierdząc, iż „wyrok, który zapadł w Szczecinie, jest wyrokiem wojewódzkiego sądu administracyjnego, który nie jest upoważniony do oceniania, czy dane rozwiązanie jest zgodne z dyrektywą czy nie”.

W związku z tak przekonującą argumentacją i stanowczym stanowiskiem Ministerstwa Finansów podczas prac legislacyjnych wnioski posłów PiS zostały odrzucone. Jak się okazuje, w perspektywie twarde niezmiennie stanowisko ministerstwa w sferze opodatkowania i objęcia kontrolą wyrobów energetycznych (olejów bazowych) zostało ostatecznie zakwestionowane w wyrokach Naczelnego Sądu Administracyjnego, pierwszy o sygn. akt I FSK 2057/08 oraz kolejny o sygn. akt I GSK 132/10, jak również w wyroku I GSK 1171/09, które przesądziły o braku trafności wyrażanych ocen przez ministra finansów, również oceny podważającej wyrok WSA w Szczecinie. Jednocześnie sądy administracyjne pokazały, że znajomość problematyki przez ministra odpowiedzialnego za sferę akcyzy w przedmiotowej sprawie jest znikoma, o czym przedstawiciele klubu PiS informowali w swoich wystąpieniach. Po rozpoznaniu skarg kasacyjnych od wyroków sądów I instancji Naczelnego Sądu Administracyjnego uznał, iż oleje smarowe wykorzystywane do celów innych niż napędowe lub grzewcze, oznaczone kodem CN 2710 19 71 – 2710 19 99, nie mogą podlegać na terytorium Polski podatkowi akcyzowemu, a warunki i formalności nałożone krajową ustawą są w sprzeczności z celem dyrektywy energetycznej (2003/96/WE) i horyzontalnej (96/12/EWG zastąpiona dyrektywą 118/2008/WE), jak również naruszają pierwotne prawo, tzw. prawo traktatowe.

Pragnę nadmienić, że stanowisko klubu Prawo i Sprawiedliwość wobec problematyki opodatkowania olejów smarowych niewykorzystywanych do celów napędowych ani opałowych było jednoznaczne i wskazywało na błędne zrozumienie problemu przez Ministerstwo Finansów. Podczas posiedzeń Sejmu i Senatu nad ustawą o podatku akcyzowym wskazywaliśmy zakres niezgodności polskich przepisów z

prawem wspólnotowym w przedmiotowej kwestii, przedstawiając stosowne poprawki, które jednak nie znalazły poparcia większości i zostały odrzucone.

Dzisiaj okazuje się, że na skutek wydanych wyroków minister finansów musiał zmienić indywidualną interpretację podatkową, m.in. nr IPPP1/443-1777/08/11-5/S/SM, w której zgodnie z rozstrzygnięciem sądów administracyjnych (WSA i NSA) przyznał, że ustawa o podatku akcyzowym dotycząca olejów smarowych wykorzystywanych do celów innych niż opał bądź paliwo jest sprzeczna z prawodawstwem unijnym. W konsekwencji czego nałożone obowiązki wynikające z przepisów krajowych, jak również nałożony podatek akcyzowy są rażącym naruszeniem prawa UE, a prymat pierwszeństwa należy przyznać samej dyrektywie.

Zastanawiające jest również, dlaczego mimo często ukształtowanego orzecznictwa minister finansów w swoich wystąpieniach, odpowiedziach oraz interpretacjach podatkowych prezentuje swoje stanowisko diametralnie odmiennie niż sądy. Postawa taka powoduje, że przedsiębiorcy zmuszeni są do kierowania spraw na drogę postępowania sądowego, a to z kolei sprawia, iż idea wydawania interpretacji podatkowych traci sens. Podatnik otrzymuje indywidualną interpretację po rozstrzygnięciach sądów, jednak w tak odległym okresie (trwa to nawet 3 lata), iż pytania zawarte w interpretacjach na skutek nowelizacji ustaw mogą być już nieaktualne.

Ponadto z obecnej sytuacji wynika, że minister odpowiedzialny za współpracę z posłami i senatorami przy pracach legislacyjnych nad ustawą o podatku akcyzowym wprowadził parlamentarzystów w błąd, twierdząc, że stosowne dyrektywy są implementowane do porządku prawnego w Polsce.

Po analizie przytoczonych powyżej wyroków można stwierdzić, że niezgodności w sferze opodatkowania w Polsce olejów smarowych wynikały w głównej mierze z niezrozumienia przez ministra finansów istoty systemu podatku akcyzowego obowiązującego w Unii Europejskiej, jak również ze świadomego fiskalizmu. Stanowisko takie spowodowało, że przedsiębiorcy krajowi są dyskryminowani pod względem przedsiębiorców z UE, gdzie oleje smarowe zgodnie z celem dyrektyw nie podlegają akcyzie ani kontroli, a budżet państwa został narażony na wypłatę nienależnie pobranego podatku wraz z odsetkami i kosztami procesu.

Ponadto z informacji Departamentu Służby Celnej Ministerstwa Finansów wynika, że nie posiada ono danych dotyczących uchylanych decyzji z tytułu orzeczeń sądowych oraz wysokości wypłaconych odszkodowań za szkody wyrządzone ostatecznymi decyzjami podatkowymi. Jednak z informacji, do jakich dotarłam, wynika, że tylko w latach 2005–2008 kwoty kar i odszkodowań wypłacane przez np. Izbę Celną w Szczecinie, gdzie dyrektorem był obecny wice-minister Jacek Kapica, kształtowały się w ogólnej kwocie na poziomie 6 544 801,69 zł, przez Izbę Celną

w Katowicach 1 530 158,61 zł, a Izbę Celną w Łodzi 1 813 874,90 zł.

Pomimo iż 6 grudnia 2008 r. została znowelizowana ustawa o podatku akcyzowym, niezgodność z dyrektywami nadal pozostała. W związku z czym stanowisko klubu PiS wyrażane podczas prac legislacyjnych, podważane przez wiceministra finansów, okazało się słuszne. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Szczecinie potwierdził kwestię niezgodności znowelizowanych przepisów dotyczących olejów smarowych z prawem wspólnotowym w wyroku o sygn. akt I SA/Sz 638/10. O niezgodności stosowania procedur i stawek akcyzy, o których wspominaliśmy podczas prac, potwierdzał również jeszcze na etapie procedowania prof. dr hab. Włodzimierz Nykiel, który wydał opinię jako przedstawiciel biura legislacyjnego przy Kancelarii Prezesa Rady Ministrów do projektu ustawy o podatku akcyzowym.

W trosce o budżet państwa oraz krajowych małych i średnich przedsiębiorców przetwarzających oleje bazowe na środki smarujące w Polsce, którzy w obecnym stanie prawnym są dyskryminowani, proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Dlaczego podległe Panu Ministerstwo Finansów pomimo prawomocnych wyroków sądowych nie zmieniło stanowiska w sferze objęcia kontrolą i opodatkowania olejów smarowych wykorzystywanych na inne cele niż opał bądź paliwo?

2. Jaka ilość wniosków wpłynęła do właściwych urzędów celnych z tytułu zwrotu podatku akcyzowego od olejów smarowych oraz jakie straty z tytułu wypłaconego nienależnie pobranego podatku akcyzowego wraz z odsetkami poniesie i już poniosło państwo?

3. Dlaczego pomimo stanowisk części parlamentarzystów, biura legislacyjnego i wyroków sądów administracyjnych Ministerstwo Finansów utwierdziło w przekonaniu i przyjęło twarde i niezmiennic stanowisko, iż przepisy krajowe są w zgodzie z prawodawstwem unijnym, co w perspektywie czasu okazało się nieprawdą?

4. Czy i kto poniesie odpowiedzialność za narażenie budżetu państwa na straty związane z wypłatą zasądzonych odszkodowań?

5. Dlaczego Ministerstwo Finansów pomimo jednoznacznych wyroków Naczelnego Sądu Administracyjnego nie wydało ogólnej interpretacji podatkowej oraz nie zmieniło, na co pozwala od 1 lipca 2007 r. art. 14e § 1 Ordynacji podatkowej, wydanych interpretacji indywidualnych?

6. W związku z działaniami organów państwa podejmowanymi z pominięciem prawa wspólnotowego, które podważają praworządność Rzeczypospolitej Polskiej, proszę o informację, jakie działania Pan podejmie, aby przywrócić zaufanie przedsiębiorców do organów państwowych.

Poseł Iwona Arent

Olsztyn, dnia 31 marca 2011 r.

## Interpelacja (nr 22253)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

### w sprawie programu rozwoju bibliotek gminnych

Szanowny Panie Ministrze! Z dużą radością przyjęliśmy informację o działaniach mających na celu wsparcie bibliotek gminnych w ramach programu „Kultura+”. Podzielamy założenia ministerstwa, zgodnie z którymi biblioteki gminne powinny stanowić nie tylko zbiory książek, ale lokalne centra życia kulturalnego i kontaktu z nowoczesnymi technologiami.

Z przedstawionych założeń programu wynika, że operatorem omawianej jego części („Biblioteka+ infrastruktura bibliotek”) jest Instytut Książki w Krakowie. Grono podmiotów uprawnionych do składania wniosków stanowią natomiast wyłącznie gminne biblioteki publiczne będące samodzielnymi instytucjami kultury, dla których organizatorem jest gmina wiejska, miejsko-wiejska lub mała gmina miejska (do 15 tys. mieszkańców).

Pomimo jednoznacznie pozytywnej oceny celów projektu pewne wątpliwości budzi określenie jego adresatów. Z naszych doświadczeń popartych opiniami wyborców wynika, że zapotrzebowanie na biblioteki jako centra życia kulturalnego jest porównywalne w gminach miejskich, jak i wiejskich. Jednocześnie stan środków w wielu miastach nie pozwala na zaopatrzenie bibliotek w niezbędne wyposażenie, stąd objęcie ich programem wydałoby się również zasadne.

W związku z powyższym zwracamy się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jakie były przesłanki określenia grona wnioskodawców w przedstawiony wyżej sposób?

2. Czy projekt był konsultowany z samorządami, a jeżeli tak, to jakie były wyniki tych konsultacji?

3. Czy gminy miejskie, w szczególności niebędące dużymi miastami, ale jednak przekraczające 15 tys. mieszkańców, mają dostęp do innych programów umożliwiających rozbudowę bibliotek?

4. Według jakiego trybu i jakich kryteriów dokonano wyboru podmiotu będącego operatorem omawianej części programu Instytutu Książki w Krakowie?

Z wyrazami szacunku

Poseł Krzysztof Brejza  
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 11 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22254)

do ministra finansów

**w sprawie zwrotu części opłaty  
za kartę pojazdu pobieranej przez powiaty  
w latach 2003–2005**

Szanowny Panie Ministrze! Władze powiatowe z województwa lubuskiego są zaniepokojone brakiem działań w sprawie rozwiązania problemu dotyczącego zwrotu części opłaty za kartę pojazdu, pobieranej przez powiaty w latach 2003–2006.

Zgodnie z rozporządzeniem ministra infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 r. w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu (Dz. U. Nr 137, poz. 1310, z późn. zm.) opłata za kartę pojazdu w latach 2003–2006 wynosiła 500 zł. Opłaty pobierał starosta zgodnie z obowiązującym prawem, na podstawie delegacji ustawowej zawartej w art. 77 ust. 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Od 15 kwietnia 2006 r. wysokość opłat za kartę pojazdu uległa zmniejszeniu do 75 zł (rozporządzenie ministra infrastruktury z dnia 28 marca 2006 r., Dz. U. Nr 59, poz. 421). Trybunał Konstytucyjny orzekł, że pobieranie opłat w wysokości przekraczającej faktyczne koszty wystawiania karty pojazdu były sprzeczne z prawem unijnym. Orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego wywołało lawinę przedsądowych wezwań do zapłaty, składanych przez kancelarie prawne, działające w imieniu właścicieli aut na podstawie udzielonych pełnomocnictw. Uchwała Sądu Najwyższego z 7 grudnia 2007 r., sygn. III CZP 125/07, którego teza głosi: „Skarb Państwa nie ponosi odpowiedzialności za szkody wyrządzone przez wydanie rozporządzenia ministra infrastruktury z 28 lipca 2003 r. w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu (Dz. U. Nr 137, poz. 1310) w czasie, gdy przepisy tego rozporządzenia, pomimo stwierdzenia ich sprzeczności z konstytucją i ustawą przez Trybunał Konstytucyjny, dalej obowiązywały”, spowodowała, że z problemem tym zostali wyłącznie samorządowcy, a Skarb Państwa nie będzie ponosić za to żadnej odpowiedzialności.

Samorządowcy jednak tłumaczą, że stosowali obowiązujące wówczas przepisy i nie powinni ponosić konsekwencji rozporządzenia ministra infrastruktury, sprzecznego z ustawodawstwem unijnym. Tym bardziej że przychody z tytułu kart pojazdu z lat 2003–2006 zostały dawno wykorzystane w sposób racjonalny, m.in. na zadania inwestycyjne powiatów w sferze drogownictwa, oświaty i ochrony zdrowia oraz jako dofinansowanie do źródeł pożyczkowych. Brak podjęcia działań na rozwiązanie tego problemu grozi nieobliczalnymi skutkami społecznymi i ekonomicznymi. Dla części powiatów zwrot opłat za karty pojazdów spowoduje zablokowanie budżetów, przekroczenie dopuszczalnego poziomu zadłużenia i w konsekwencji wstrzymanie realizacji zadań.

Wobec powyższego proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie: Czy jest możliwość podjęcia działań mających na celu rozwiązanie powyższego problemu poprzez ustalenie procedury chociaż częściowego przejmowania przez Skarb Państwa tych zobowiązań, ewentualnie jaką inną Pan Minister widzi możliwość rozwiązania sprawy opłat za karty pojazdów?

Z poważaniem

Poseł Bożenna Bukiewicz

Zielona Góra, dnia 15 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22255)

do ministra finansów

**w sprawie podatku naliczanego zgodnie  
z ustawą o podatku od spadków i darowizn  
za nabycie prawa własności w drodze  
zasiedzenia**

Zgodnie z zapisami ustawy o podatku od spadków i darowizn z dnia 28 lipca 1983 r. (Dz. U z 1983 r. Nr 45, poz. 207, ze zm.) nabycie prawa własności w drodze zasiedzenia opodatkowane jest podatkiem w wysokości 7% wartości rzeczy, której własność jest nabywana w ww. sposób. Ustawodawca zdecydował się wprowadzić jedynie zapis korzystny dla podatników, iż od wartości będącej przedmiotem opodatkowania odlicza się wartość poczynionych nakładów. Jednakże mimo to opodatkowanie tak wysoką stawką podatku rodzi wiele problemów dla podatników tego podatku.

Chodzi w szczególności o sytuacje, w których uregulowanie kwestii własności nieruchomości dotyczy nieruchomości rolnych, a nowymi właścicielami w drodze zasiedzenia stają się ich dotychczasowi posiadacze. Osoby te gospodarują nieruchomościami, a uregulowanie prawa własności jest tak naprawdę nie tylko w ich interesie, ale także w interesie porządku publicznego, gdyż w ten sposób przestaje istnieć problem nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym, co wydaje się szczególnie istotne w kontekście dofinansowania polskiego rolnictwa ze środków i funduszy unijnych.

W praktyce fakt nabycia własności przez dotychczasowych posiadaczy nieruchomości, poza kwestiami uregulowania prawnego statusu nieruchomości, nie pociąga za sobą żadnych korzyści finansowych/materialnych dla nowych właścicieli, którzy i tak w praktyce korzystają z nieruchomości. Wiąże się to jednak ze sporym wydatkiem, m.in. opłaty sądowe (np. opłata stała – wpis sądowy – kwota 2 tys. zł), opłaty związane z uregulowaniem spraw wieczystoksięgowych oraz finalnie dodatkowe obciążenie



o charakterze publicznoprawnym – podatek od zasiedzenia – powodują, iż wiele osób, pomimo świadomości, iż należy uregulować stan prawny nieruchomości, nie decyduje się na ten krok właśnie ze względów finansowych.

Oczywiście znany jest pogląd, że ten podatek to rodzaj zapłaty za nabycie prawa własności rzeczy, jednakże z praktycznego punktu widzenia takie stanowisko nie wytrzymuje krytyki w sytuacji, kiedy przedmiotem zasiedzenia stają się nieruchomości (zwłaszcza nieruchomości rolne), których posiadaczami pozostają osoby należące do najbliższej rodziny dotychczasowych właścicieli, a więc osoby, które de facto korzystają z nieruchomości należących jakby do „majątku rodzinnego”.

W związku z powyższym chciałabym zadać następujące pytanie: Czy dla zrealizowania nadrzędnego celu, jakim powinno być uregulowanie stanu prawnego nieruchomości rolnych oraz gruntowych, nie byłoby wskazane wprowadzenie systemu ulg lub też zwolnień podatkowych dotyczących podatku od zasiedzenia w sytuacji, w której nabycia własności w ten sposób dokonują osoby należące do pierwszej lub drugiej grupy podatkowej (chodzi o stopień pokrewieństwa w stosunku do właścicieli nieruchomości), w rozumieniu ustawy o podatku od spadków i darowizn?

Z wyrazami szacunku

Posel Irena Tomaszak-Zesiuk

Turek, dnia 14 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22256)

do ministra zdrowia

**w sprawie nieprzestrzegania art. 99 ust. 3 ustawy Prawo farmaceutyczne stanowiącego, że podmiot ubiegający się o zezwolenie na prowadzenie apteki ogólnodostępnej posiada w danym województwie nie więcej niż 1% tego typu aptek**

Szanowna Pani Minister! Będąc posłanką z Wielkopolski, czuję się zobowiązana do pomocy osobom zgłaszającym się do mojego biura poselskiego ze sprawami dotyczącymi tego regionu. Otrzymałam informację o nieprzestrzeganiu obowiązującego Prawa farmaceutycznego art. 99 ust. 3, który mówi, że zezwolenia na prowadzenie apteki ogólnodostępnej nie wydaje się m.in., w przypadku gdy podmiot ubiegający się o takie zezwolenie prowadzi na terenie województwa więcej niż 1% aptek ogólnodostępnych albo podmioty przez niego kontrolowane w sposób bezpośredni lub pośredni, w szczególności podmioty zależne w rozumieniu przepisów o ochronie konkurencji i

konsumentów, prowadzą łącznie więcej niż 1% aptek na terenie województwa. Występujące – według osób, które zgłosiły się do mojego biura poselskiego – nieprawidłowości dotyczące nieprzestrzegania wyżej przytoczonych przepisów były przedmiotem szeregu pism kierowanych do wojewódzkiego inspektora farmaceutycznego w Poznaniu, do głównego inspektora farmaceutycznego oraz do Pani Minister Zdrowia. Pomimo wielokrotnego zawiadamiania o zaistniałej sytuacji, począwszy od listopada 2010 r. do dnia dzisiejszego nie zostały podjęte żadne działania zmierzające do jej wyjaśnienia. Jak mnie poinformowano, szczegółowy opis przedstawionej przeze mnie sprawy został skierowany do Pani Minister jako zapytanie obywatelskie wysłane 31 marca 2011 r.

Uprzejmie proszę Panią Minister o zbadanie przez podległe jej organy: Czy firmy, tworząc nowe wpisy do KRS, łamią zapis antykoncentracyjny mówiący o posiadaniu w danym województwie nie więcej niż 1% aptek ogólnodostępnych.

Z wyrazami szacunku

Posel Irena Tomaszak-Zesiuk

Turek, dnia 7 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22257)

do ministra infrastruktury

**w sprawie sposobu naliczania opłat za dostawę wody i odprowadzanie ścieków**

Szanowny Panie Ministrze! Usługi dostarczania wody i odprowadzania ścieków świadczone są przez wyspecjalizowane podmioty i realizowane są na podstawie ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. z 2001 r. Nr 72, poz. 747). Realizacja tych usług dla nieruchomości jednorodzinnych i domów jednorodzinnych, poza wieloma wątpliwościami dotyczącymi obciążenia kosztami budowy przyłączy, nie powoduje problemów. Niejasności powstają w przypadkach budynków wielolokalowych. W związku z dynamicznym w ostatnich latach procesem wykupu mieszkań komunalnych i spółdzielczych na odrębną własność powstają liczne problemy z rozliczeniem dostawy wody i odprowadzania ścieków, albowiem obywatele obciążani są za tzw. niedobory lub wodę niezbilansowaną. W przypadku dostarczania innych mediów, np. gazu, energii elektrycznej czy energii cieplnej, usługobiorcę obciąża się kosztami realnego zużycia danego medium, na podstawie wskazań licznika założonego dla indywidualnego lokalu, przemnożonego przez stawkę na podstawie przyjętej taryfy. Przedsiębiorstwa wodno-kanalizacyjne natomiast nie uwzględniają indywidualnych urządzeń

pomiarowych, opierając się jedynie na wskazaniach tzw. licznika głównego. Doprowadza to do sytuacji, w których odpowiedzialność finansową za niedoskonałe i przestarzałe urządzenia wodno-kanalizacyjne lub nieuczciwość sąsiadów, której przecież nie można wykluczyć, ponoszą wszyscy mieszkańcy solidarnie, bez względu na realne zużycie przez nich wody. W przypadku gdy właściciel lokalu pragnie zawrzeć umowę indywidualną na dostarczenie wody i odprowadzanie ścieków, wówczas na podstawie art. 6 ust. 6 pkt 3 przedmiotowej ustawy zobowiązany jest do ustalenia sposobu rozliczeń różnic wskazań między wodomierzem głównym a wodomierzem zainstalowanym w danym lokalu – jednym słowem przymuszony jest do solidarnego pokrywania kosztów wody niezbilansowanej.

Wobec powyższego uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi na poniższe pytania:

1. Dlaczego rozliczenie dostaw wody ma miejsce na innych, mniej korzystnych dla usługobiorców, zasadach niż pozostałych mediów?

2. Czy istnieje możliwość ujednoczenia zasad dostawy i rozliczania wszystkich mediów na takich samych zasadach, tj. na podstawie zapisów urządzeń pomiarowych indywidualnych lokali/nieruchomości poprzez wprowadzenie zmian w zapisach ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków?

a) W przypadku odpowiedzi pozytywnej proszę o określenie terminu, w którym możliwe jest wprowadzenie wskazanej zmiany.

b) W przypadku odpowiedzi negatywnej proszę o przedstawienie przyczyn uniemożliwiających wprowadzenie zmian.

Z wyrazami szacunku,

Poseł Robert Kropiwnicki

Legnica, dnia 13 kwietnia 2011 r.

**I n t e r p e l a c j a**  
(nr 22258)

do ministra finansów

**w sprawie określenia definicji złomu  
na potrzeby rozliczeń VAT**

Szanowny Panie Ministrze! Branża recyklerów boryka się z brakiem definicji złomu na potrzeby rozliczeń VAT. Tymczasem 8 kwietnia br. opublikowane zostało rozporządzenie Rady Unii Europejskiej nr 333/2011 określające, kiedy pewne rodzaje złomu przestają być odpadami (wchodzi w życie 9 października 2011 r.). W ocenie ekspertów podatkowych przedstawione w rozporządzeniu kryteria mogą tylko pomocniczo być stosowane w przypadku ustawy o VAT i problematycznej definicji złomu. Rozporządze-

nie to nie rozwiewa jednak wszystkich wątpliwości związanych z definicją złomu na gruncie przepisów podatkowych. Nie odpowiada np. na pytanie, czy złomem będzie zużyty akumulator, kable czy pojazdy.

Eksperti zwracają uwagę na sposób wprowadzenia regulacji np. w Irlandii, gdzie nowe zasady rozliczeń VAT w stosunku do złomu metali mają obowiązywać 1 maja 2011 r. Irlandzki ustawodawca precyzyjnie zdefiniował pojęcie złomu metali w ustawie o VAT, wyraźnie wskazując, że złomem są zużyte elementy metalowe, metale pochodzące m.in. ze zużytych pojazdów i maszyn itd. Podjęto również szeroką kampanię informacyjną, aby podatnicy nie zostali zaskoczeni i zdążyli się odpowiednio do nich przygotować.

Panie Ministrze! Przekazując powyższe, proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Jakie stanowisko zajmuje ministerstwo w przedmiotowej sprawie?

2. W jakim terminie zostanie wydana interpretacja ogólna w sprawie definicji złomu na potrzeby rozliczeń VAT?

Z poważaniem

Posłowie Grzegorz Roszak  
i Marek Wojtkowski

Warszawa, dnia 13 kwietnia 2011 r.

**I n t e r p e l a c j a**  
(nr 22259)

do ministra zdrowia

**w sprawie zmniejszającej się liczby dzieci  
podlegających obowiązkowemu szczepieniu  
ochronnemu**

Szanowna Pani Minister! Sanepid informuje, że w ostatnim roku w całej Polsce zmniejszył się procent szczepionych dzieci. Szacuje się, iż spadek realizacji niektórych szczepień ochronnych mógł wynieść nawet kilka procent. Głównie dotyczy to szczepionek przeciwko różyczce, odrze i śwince, na których koncentrowały się ataki ruchów antyszczepionkowych, ale także preparatów przeciwko błonicy, tężcowi i krztuścowi, podawanych dzieciom w wieku pięciu lat.

W Polsce ustawy wymóg szczepień traktowany jest liberalnie. Gdy rodzice nie wyrażają zgody na obowiązkowe szczepienie, lekarz zgłasza ten fakt do powiatowego inspektora sanitarnego. W konsekwencji rodzice otrzymują ponaglenie od sanepidu, a do ukarania ich dochodzi bardzo rzadko.

W związku z powyższym pragnę zadać pytania:

1. Jaka jest przyczyna zmniejszającej się liczby dzieci podlegających obowiązkowemu szczepieniu ochronnemu?

2. Ilu rodziców odmówiło obowiązkowego szczepienia dzieci w województwie kujawsko-pomorskim, z uwzględnieniem powiatu inowrocławskiego i włocławskiego?

3. Jakie są podejmowane działania w przedmiocie poprawy programu w zakresie obowiązkowego szczepienia ochronnego?

Z poważaniem

Posłowie Grzegorz Roszak  
i Marek Wojtkowski

Warszawa, dnia 13 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22260)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie konieczności zmiany  
samorządowych przepisów antykorupcyjnych**

Szanowny Panie Ministrze! Z informacji o działalności prowadzonej przez Centralne Biuro Antykorupcyjne za rok 2010 wynika, że co dziesiąte śledztwo prowadzone przez tę specjalną służbę do walki z korupcją w ubiegłym roku dotyczyło administracji samorządowej. W 2010 r. śledczy z CBA przeprowadzili też 97 kontroli i prawie 600 analiz przedkontrolnych. Prawie połowa z nich dotyczyła decyzji gospodarczych. Funkcjonariusze CBA badali przetargi oraz rozporządzanie mieniem państwowym i komunalnym. Dodatkowo 45% kontroli wiązało się z weryfikacją prawdziwości danych zawartych w oświadczeniach majątkowych.

W opinii prawników samorządowe przepisy antykorupcyjne mimo ich kilku nowelizacji nadal są nieprecyzyjne, bowiem w ostatnim czasie zdarzały się przypadki, gdzie na wniosek organów ścigania organy stanowiące jednostek samorządu terytorialnego odwoływały radnych z pełnionych funkcji (za złamanie przepisów antykorupcyjnych), a później powoływały ich na uprzednio pełnione stanowisko.

Zdaniem ekspertów ustanowiony w art. 24f ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym zakaz prowadzenia działalności gospodarczej niewątpliwie miał stanowić gwarancję realizacji rzetelności władzy publicznej, której sprawowanie nie może dawać możliwości do wykorzystania mienia publicznego do prowadzenia tej działalności na własny rachunek lub wspólnie z innymi osobami. Wymóg ten, mimo że obowiązuje już od wielu lat i w sensie ogólnym jest jasny, przy dokładnej analizie poszczególnych przypadków nadal budzi wątpliwości, np. czy prowadzenie działalności gospodarczej z wykorzystaniem użytkownika wieczystego jest korzystaniem z mienia komunalnego w rozumieniu tego wymogu czy też nie.

W ocenie prawników przepisy należy zmodyfikować. W ich opinii z jednej strony wskazuje się przypadki, gdy samorządowcy, prowadząc działalność gospodarczą na mieniu jednostki, w której uzyskali mandat, naruszają ustawowe zakazy, z drugiej zaś strony życie pokazuje przypadki pozwalające na obejście ustawowych zakazów. Ustawowe zakazy powinny być zatem klarowne i nie mogą budzić najmniejszych wątpliwości. Powinna łączyć się z nimi ustawa klauzula nadużycia publicznego prawa podmiotowego. Jak wyjaśniają eksperci, nadużycie prawa podmiotowego, tj. korzystanie z prawa w sprzeczności z jego przeznaczeniem lub zasadami współżycia społecznego (słuszności), nie powinno korzystać z ochrony prawnej. W takiej sytuacji samorządowcy nie korzystaliby z ochrony, a takie czynności, jak ponowne powołanie po utracie mandatu (stanowiska), mimo trwania przyczyny utraty byłyby bezskuteczne.

Dodatkowo w ocenie samych samorządowców niezbędne jest również, by o sankcjach ograniczających prawa obywatelskie decydował niezależny sąd. Możliwe i przydatne byłoby więc wprowadzenie do artykułów antykorupcyjnych zapisów rozszerzających zakres sankcji – od grzywny po utratę mandatu – i oddanie w tej sprawie decyzji sądowi powszechnemu. Z wnioskiem do sądu mógłby wystąpić wojewoda, organ kontrolny, prokurator, rada lub radny, a nawet każdy obywatel, który uzyskał wiedzę na temat naruszenia przepisów przez wybranego samorządowca.

W związku z tym proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy w ministerstwie analizowany jest problem w zakresie nieprecyzyjnych przepisów ustawy o samorządzie gminnym, powiatowym oraz województwa w odniesieniu do zakazu prowadzenia działalności gospodarczej z wykorzystaniem mienia komunalnego?

2. Czy resort przewiduje zmianę odpowiednich ustaw w opisanej przeze mnie sprawie?

Z poważaniem

Posłowie Grzegorz Roszak  
i Marek Wojtkowski

Warszawa, dnia 13 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22261)

do ministra infrastruktury

**w sprawie likwidacji połączeń kolejowych  
w Kietrze, Lekartowie oraz na odcinku  
Polska Cerkiew – Baborów**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana z prośbą o zajęcie stanowiska w sprawie likwidacji połączeń na trzech wymienionych w tytule interpelacji odcinkach. Połączenia te stanowią bowiem bardzo

ważny element logistyczny zapewniający niezbędny transport zakładom produkcyjnym, które w rejonie tych miejscowości są zlokalizowane.

Na terenie miejscowości Kietrze funkcjonuje Kombinat Rolny Kietrze sp. z o.o., który w 100% jest własnością Skarbu Państwa. Kombinat posiada swoją bocznice kolejową wraz z lokomotywą. Całość buraków cukrowych oraz znaczna część środków produkcji w postaci nawozów transportowana jest bowiem koleją.

W przypadku likwidacji połączenia kolejowego towar ten będzie trzeba transportować samochodami. Mając na uwadze fakt, że Kietrze nie posiada obwodnicy transportu rolnego i całość towaru będzie poruszała się ulicami centrum miasta, sytuacja komplikuje się dodatkowo. Likwidacja połączenia kolejowego spowoduje znaczące podniesienie kosztów funkcjonowania spółki, zahamuje także dalszy rozwój gospodarczy i pogorszy jakość i tak już złej infrastruktury drogowej regionu.

W podobnej sytuacji znajduje się Przedsiębiorstwo Zaopatrzenia Rolnictwa Chempest SA, które zajmuje się dystrybucją środków do produkcji rolnej. Od kilku lat firma inwestuje w infrastrukturę kolejową. A podpisane umowy nakładają obowiązek odbierania nawozów droga kolejową, zgodnie z duchem ekologii i polityki państwa. Od kilku lat dostawy większości nawozów azotowych odbywały się poprzez bocznice kolejową w Lenartowie. Od kwietnia 2011 r. zostały wprowadzone ograniczenia przewozowe na odcinku Racibórz – Pietrowice Wielkie, polegające na zakazie dysponowania przesyłek wagonowych do stacji Lekartów. Przyczyną ograniczeń jest wprowadzenie przez PKP Polskie Linie Kolejowe komercyjnych opłat za korzystanie z linii kolejowej. Za możliwość korzystania z bocznic kolejowej w Lekartowie PKP PLK żąda od spółki miesięcznie 27 tys. zł. W praktyce oznacza to brak możliwości odbioru wagonów na bocznicę oraz konieczność przewożenia kilkudziesięciu tysięcy ton nawozów rocznie za pośrednictwem taboru samochodowego po i tak zniszczonych drogach. Ponadto zamknięcie linii kolejowej w szybkim czasie doprowadzi nieuchronnie do jej degradacji.

Problemy, jakie wiążą się z likwidacją transportu kolejowego, dotyczą też zakładu produkcyjnego Cukrownia Cerkiew w Ciężkowicach położonego na terenie gminy Polska Cerkiew, która rocznie przerabia ok. 700 tys. ton buraków cukrowych. W związku z procesem produkcyjnym zakład odbiera rocznie drogą kolejową blisko 36 tys. ton węgla kamiennego i wysyła do odbiorców ok. 15,5 tys. ton melasy. Jest to znaczące obciążenie transportu samochodowego. W związku z planowanym wzrostem produkcji cukru zakład rozważa transport buraków cukrowych także transportem kolejowym, w związku z czym w 2008 r. wyasygnował kwotę 130 tys. zł na modernizację bocznic kolejowej.

Szanowny Panie Ministrze, z przedstawionej powyżej sytuacji jednoznacznie wynika, że transport kolejowy nie tylko odciąży i tak już znajdujące się w ka-

tastroficznym stanie drogi, ale jest także o wiele tańszy i bardziej opłacalny. Ponieważ likwidacja transportu kolejowego na trzech ww. odcinkach znacząco utrudni logistykę transportową, jak i pogorszy płynność ruchu w bezpośrednim sąsiedztwie zakładów, kieruję do Pana następujące pytania:

1. Czy i jakie – zdaniem Pana Ministra – pozytywne aspekty przemawiają za propozycją likwidacji połączeń kolejowych w Kietrze oraz na odcinku Racibórz – Pietrowice Wielkie i Polska Cerkiew – Baborów?

2. Czy istnieją jakiegokolwiek inne zastępcze możliwości rozwiązania problemu transportu kolejowego oprócz drogowego?

3. Co skłoniło Pana Ministra do likwidacji transportu kolejowego na wskazanych odcinkach?

Z poważaniem

Poseł Henryk Siedlaczek

Warszawa, dnia 13 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22262)

do ministra zdrowia

**w sprawie organizacji funkcjonowania dodatkowych miejsc świadczenia nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej**

Szanowna Pani Minister! W dniu 1 grudnia 2010 r. weszła w życie ustawa z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych oraz ustawy o świadczeniu pieniężnym i uprawnieniach przysługujących niewidomym cywilnym ofiarom działań wojennych (Dz. U. z 2010 r. Nr 225, poz. 1465).

Na mocy tej ustawy prezes Narodowego Funduszu Zdrowia wydał zarządzenie nr 85/2010/DSOZ z dnia 23 grudnia 2010 r. w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju podstawowa opieka zdrowotna w zakresie nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej.

W zarządzeniu został określony obszar zabezpieczenia jako wyznaczony przez dyrektora oddziału funduszu spójny terytorialnie obszar (powiat, powiaty, gmina, gminy, dzielnica, dzielnice lub inaczej, jednoznacznie i precyzyjnie określone obszary), którego określenie uzależnione jest od konieczności właściwego zabezpieczenia świadczeń ze względu na wielkość populacji nim objętej, jak i warunki geograficzno-terytorialne danego obszaru.

W zarządzeniu określono podstawowy wskaźnik zabezpieczenia: jeden lekarz i jedna pielęgniarka na 50 000 mieszkańców.

W dniu 28 lutego 2011 r. prezes NFZ wydał zarządzenie nr 10/2011/DSOZ zmieniające zarządzenie w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji

umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju podstawowa opieka zdrowotna w zakresie nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej.

Stworzyło ono możliwość organizowania przez świadczeniodawcę dodatkowych miejsc udzielania świadczeń z tego zakresu w obszarze działania. Jednakże tworzenie takich miejsc zostało obwarowane wszystkimi wymaganiami dotyczącymi podstawowych miejsc udzielania świadczeń, w tym także obowiązkiem pełnego czasu pracy personelu lekarskiego i pielęgniarskiego. W wielu miejscach, szczególnie w małych miasteczkach, tworzenie dodatkowych miejsc z personelem w pełnym wymiarze czasu pracy nie jest konieczne, a bez zwiększania środków NFZ za te świadczenia osłabia główne punkty opieki. Takie punkty mogłyby działać w niepełnym wymiarze godzin, np. punkt lekarsko-pielęgniarski w dni powszednie pracujący w godz. od 18 do 20 lub 22, a w dni wolne od pracy w godz. od 8 do 20, bądź w innych godzinach w zależności od zapotrzebowania lokalnego środowiska. Czasami dla rozwiązania lokalnych potrzeb i dla utrzymania ciągłości leczenia może być wystarczające utrzymywanie samego punktu pielęgniarskiego.

Zgodnie z zarządzeniem tworzenie dodatkowych miejsc udzielania świadczeń nie wiąże się z dodatkowymi kosztami ze strony wojewódzkich oddziałów NFZ. W § 1 pkt 1 zarządzenia prezesa NFZ nr 10/2011/DSOZ określono, że „ryczałt miesięczny przypisany jest do obszaru zabezpieczenia, na który zawarta została umowa, bez względu na liczbę dodatkowych punktów udzielania świadczeń, o których mowa w § 3 ust. 4 (tak określony ryczałt nie podlega podziałowi, na dodatkowe miejsca)”.

Z tego wynika, że świadczeniodawca wyłoniony w drodze konkursu nie otrzyma żadnych dodatkowych środków finansowych, tworząc dodatkowe miejsca udzielania świadczeń. Dodatkowo stawki ryczałtu mają charakter regresywny w zależności od wielkości populacji na danym obszarze. Przykładowo dla obszarów 3R do 150 000 mieszkańców środki na utrzymanie trzeciego zespołu pielęgniarsko-lekarskiego wynoszą ok. 40% zespołu 1R do 50 000 mieszkańców. Mogłoby to być uzasadnione, gdy zgodnie z regułami konkursu ofert zakładano tworzenie tylko jednego punktu opieki.

Tak więc wydaje się uzasadnione, aby organizacja dodatkowych miejsc i harmonogramy czasu pracy personelu były ustalane elastycznie pomiędzy świadczeniodawcą a dyrektorem właściwego wojewódzkiego oddziału NFZ w zależności od potrzeb środowiska lokalnego. Należałoby również przy ich ustalaniu uwzględniać opinię starosty danego powiatu mającego problemy lokalnych środowisk i odpowiedzialnego za organizację opieki zdrowotnej na swoim terenie.

Takie podejście sprzyjałoby większej otwartości świadczeniodawców na tworzenie dodatkowych miejsc udzielania świadczeń oraz zwiększeniu efektywności wykorzystania środków przeznaczonych na organizację nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej.

Nastąpiłaby również poprawa dostępności pacjenta do świadczeń medycznych, a szczególnie pielęgniarskich poza godzinami pracy lekarza POZ.

W związku z powyższymi problemami zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy minister zdrowia widzi potrzebę uelastyczenia reguł określonych w zarządzeniach prezesa NFZ określających zasady działania dodatkowych miejsc udzielania świadczeń z zakresu nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej?

2. Czy minister zdrowia może podjąć działania prawne dla rozwiązania problemów przedstawionych w niniejszej interpelacji?

Z poważaniem

Poseł Janina Okrągły

Warszawa, dnia 14 kwietnia 2011 r.

### Interpelacja (nr 22263)

do ministra skarbu państwa

#### **w sprawie nadzoru ministra nad działalnością spółki Skarbu Państwa Zespół Elektrowni Wodnych Niedzica**

1. Jak zarząd spółki wywiązuje się z zadań w zakresie podstawowej działalności, tj. produkcji energii ze źródeł odnawialnych? Dlaczego w minionych trzech latach kadencji obecnego prezesa nie dokonano żadnych inwestycji w rozbudowę mocy wytwórczych OZE? Trudno za inwestycję w OZE uznać dwa wiatraki, z których jeden się przewrócił, a drugi się nie kręci, bo tereny górskie, na których są położone obiekty ZEW Niedzica, nie stwarzają właściwych warunków dla energetyki wiatrowej.

ZEW Niedzica w pierwszych latach swojego istnienia zainwestowała w budowę elektrowni wodnych Smolice i Łączany. Te inwestycje są źródłem przychodów spółki. Finansowa opłacalność produkcji energii odnawialnej dzięki systemowi „zielonych certyfikatów”, tj. świadectw pochodzenia energii, oraz pierwszeństwo w kupowaniu do sieci energii ze źródeł odnawialnych powinna skłaniać do inwestowania w tej dziedzinie. Po akcesji do UE Polska ma do wypełnienia zobowiązania w zakresie udziału energii ze źródeł odnawialnych w stosunku do zużycia energii elektrycznej brutto w wys. 7,5% w roku 2010, a „Krajowy plan działania w zakresie energii ze źródeł odnawialnych” ustanowiony w celu wdrożenia dyrektywy 2009/28/WE – aktualnie obowiązującego prawa UE w dziedzinie energii ze źródeł odnawialnych – wyznacza cel do osiągnięcia w roku 2020 na 15,5%. ZEW Niedzica – spółka Skarbu Państwa powinna w pierwszym rządzie włączyć się w realizację tych zobowiązań. Dlaczego tego nie robi?

2. W jaki sposób spółka Skarbu Państwa ZEW Niedzica gospodaruje powierzonym jej majątkiem?

Dlaczego obsługę techniczną wyciągu narciarskiego stanowiącego majątek części turystycznej ZEW Niedzica zleca się konkurencji? Dlaczego w sezonie 2008/2009 dzierżawcą wyciągu na Polanie Sosny była firma Czorsztyń-Ski prowadząca w pobliżu własny ośrodek narciarski? Czy w tej sytuacji może dziwić, że w najlepszym okresie sezonu narciarskiego, tj. w okresie świąteczno-noworocznym, gdy w innych stacjach narciarskich były tłumy narciarzy, wyciąg na Polanie Sosny był zamknięty, a położone przy wyciągu obiekty noclegowe (Hotel Pieniny) – puste? Czy w tej sytuacji może dziwić, że część turystyczna spółki ZEW Niedzica przyniosła straty? O ile za rok 2008 strata wynosiła ok. 200 tys., to za kolejne lata pełnienia funkcji przez obecny zarząd, tj. 2009 i 2010, straty sięgają milionów złotych. Czy minister prowadzi nadzór nad spółką? Jak ten nadzór się przejawia?

3. Jak spółka prowadzi politykę zatrudnienia?

Dlaczego ZEW Niedzica zatrudnia na stanowiskach kierowniczych działaczy Platformy Obywatelskiej, którzy stracili pracę w administracji samorządowej? Dlaczego po objęciu przed trzema laty stanowiska przez obecnego prezesa zatrudniono kilkanaście dodatkowych osób? Zmiany struktury organizacyjnej i zwiększanie zatrudnienia nie przekładają się na jakość pracy i realizowanych przez pracowników spółki procedur, skoro o wadliwie przeprowadzonym przetargu na dzierżawę wyciągu narciarskiego na Polanie Sosny w Niedzicy w sezonie 2009/2010 słyszała cała Polska. Jak to możliwe, by ocenę formalnoprawną przeszła i została dopuszczona do udziału w przetargu firma nieposiadająca numeru NIP, REGON, co miało miejsce w przypadku Action Sports Consulting? Dlaczego prowadząc przetarg, nie zastosowano wadium dla oferentów? Przecież Prawo zamówień publicznych nakłada na zamawiającego ten obowiązek? To tylko jeden przykład z wielu bulwersujących zdarzeń, o których słyszy opinia publiczna w związku z działalnością ZEW Niedzica.

4. Dlaczego Pan Minister toleruje nieudolność i brak koncepcji w zarządzaniu spółką? Czy za realizację jakiejś spójnej koncepcji można uznać wykonanie na koronie zapory w Niedzicy trójwymiarowego malowidła przedstawiającego katastrofę zapory, które kosztowało – bagatela – 400 tys. zł i zamknęło dojazd do pół kilkadziesiątu właścicielom gruntów w rejonie jeziora? Czy to jest tylko głupota, czy wprowadzanie pieniędzy ze spółki przed jej prywatyzacją? Jaki cel deklaruje zarząd spółki ZEW Niedzica dla uzasadnienia tej „inwestycji”? Ile będzie kosztowało przywrócenie przejezdności korony zapory dla stałych mieszkańców? Jaki podmiot pokryje te koszty?

5. W związku z planowaną prywatyzacją spółki ZEW Niedzica przedstawiono załodze propozycje dotyczące podziału akcji w procesie prywatyzacji: 60% inwestor strategiczny, 25% inwestor branżowy, 15% załoga. Jak donoszą lokalne media, prezes usiłował szantażem wymusić na załodze przejęcie 5%, tj. 1/3 puli załogi.

Jak Pan Minister ocenia działania prezesa spółki, który próbuje wymusić zgodę załogi na uwłaszczenie się na 5% akcji spółki w procesie jej prywatyzacji?

Jak takie działania mają się do zasad normujących procesy prywatyzacyjne?

Poseł Anna Paluch

Warszawa, dnia 12 kwietnia 2011 r.

#### Interpelacja (nr 22264)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

#### **w sprawie działalności komisji majątkowej do spraw gmin wyznaniowych żydowskich**

Szanowny Panie Premierze! Komisja majątkowa powstała w celu zwrotu majątku nieruchomego zabranego przez państwo w okresie powojennym często w ramach polityki represji. Komisja majątkowa ma charakter mieszany. Komisja majątkowa prowadzi swoją działalność na podstawie ustawowej. Jej efekty mają zasadnicze znaczenie dla statusu majątkowego tego związku wyznaniowego.

W związku z powyższym proszę o udzielenie informacji na następujące pytania:

1. Ile wniosków jest przedmiotem prac komisji?
2. Jakie są to wnioski?
3. Jakiej wartości nieruchomości dotyczą?
4. Na jakim są etapie postępowania?
5. Czy planowana jest likwidacja komisji, jeżeli tak, to kiedy?
6. Kto jest członkiem komisji?
7. Jakie są koszty działalności komisji w 2010 r.?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 14 kwietnia 2011 r.

#### Interpelacja (nr 22265)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

#### **w sprawie działalności Międzykościelnej Komisji Regulacyjnej**

Szanowny Panie Premierze! Komisja majątkowa powstała w celu zwrotu majątku nieruchomego zabranego przez państwo w okresie powojennym często w ramach polityki represji. Komisja majątkowa ma charakter mieszany. Komisja majątkowa prowadzi swoją działalność na podstawie ustawowej. Jej efekty mają zasadnicze znaczenie dla statusu majątkowego Kościoła lub związku wyznaniowego.

W związku z powyższym proszę o udzielenie informacji na następujące pytania:

1. Ile wniosków jest przedmiotem prac komisji?
2. Jakie są to wnioski?
3. Jakiej wartości nieruchomości dotyczą?
4. Na jakim są etapie postępowania?
5. Czy planowana jest likwidacja komisji, jeżeli tak, to kiedy?
6. Kto jest członkiem komisji?
7. Jakie są koszty działalności komisji w 2010 r.?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 14 kwietnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a  
(nr 22266)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie działalności komisji majątkowej  
PAKP**

Szanowny Panie Premierze! Komisja majątkowa powstała w celu zwrotu majątku nieruchomego zabranego przez państwo w okresie powojennym często w ramach polityki represji. Komisja majątkowa ma charakter mieszany. Komisja majątkowa prowadzi swoją działalność na podstawie ustawowej. Jej efekty mają zasadnicze znaczenie dla statusu majątkowego Kościoła prawosławnego.

W związku z powyższym proszę o udzielenie informacji na następujące pytania:

1. Ile wniosków jest przedmiotem prac komisji?
2. Jakie są to wnioski?
3. Jakiej wartości nieruchomości dotyczą?
4. Na jakim są etapie postępowania?
5. Czy planowana jest likwidacja komisji, jeżeli tak, to kiedy?
6. Kto jest członkiem komisji?
7. Jakie są koszty działalności komisji w 2010 r.?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 14 kwietnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a  
(nr 22267)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie działalności komisji majątkowej  
Kościoła Ewangelicko-Augsburskiego**

Szanowny Panie Premierze! Komisja majątkowa powstała w celu zwrotu majątku nieruchomego zabranego przez państwo w okresie powojennym często

w ramach polityki represji. Komisja majątkowa ma charakter mieszany. Komisja majątkowa prowadzi swoją działalność na podstawie ustawowej. Jej efekty mają zasadnicze znaczenie dla statusu majątkowego Kościoła Ewangelicko-Augsburskiego.

W związku z powyższym proszę o udzielenie informacji na następujące pytania:

1. Ile wniosków jest przedmiotem prac komisji?
2. Jakie są to wnioski?
3. Jakiej wartości nieruchomości dotyczą?
4. Na jakim są etapie postępowania?
5. Czy planowana jest likwidacja komisji, jeżeli tak, to kiedy?
6. Kto jest członkiem komisji?
7. Jakie są koszty działalności komisji w 2010 r.?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 14 kwietnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a  
(nr 22268)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie podziału środków z Funduszu  
Kościelnego**

Szanowny Panie Premierze! Fundusz Kościelny powstał na mocy art. 8 ustawy z 20 marca 1950 r. o przejęciu przez państwo dóbr martwej ręki, poręczeniu proboszczom posiadania gospodarstw rolnych i utworzeniu Funduszu Kościelnego. Głównym celem jego działalności było dążenie do zrehabilitowania szkód, jakich doznały Kościoły i inne związki wyznaniowe od państwa, przy czym miał działać pod nadzorem ministra administracji publicznej. Przedmiotowe środki są zabezpieczone w budżecie państwa i są wypłacane na wniosek osób prawnych Kościołów i innych związków wyznaniowych lub z inicjatywy własnej Zarządu Funduszu Kościelnego.

Dlatego, mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. W jakiej wysokości środki zostaną przekazane dla poszczególnych Kościołów w 2011 r.?
2. Jakie środki otrzymały w 2010 r. konkretne Kościoły i związki wyznaniowe?
3. Na jakim etapie jest wypłacanie przedmiotowych rekompensat dla poszczególnych Kościołów w 2011 r.?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 14 kwietnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a  
(nr 22269)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie niejasnej definicji pojazdu  
mechanicznego zawartej w ustawie  
o drogach publicznych**

Szanowny Panie Premierze! Zgodnie z obowiązującymi przepisami za przejazd drogami publicznymi muszą płacić kierowcy tych pojazdów, których masa przekracza 3,5 t, przy czym jest uwzględniany ciężar z przyczepą bądź naczepą.

Nie bez znaczenia pozostaje fakt, iż zapisy ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych wprowadzają ogólną i niedoprecyzowaną definicję pojazdu samochodowego. W praktyce może się okazać, że za przejazd drogami krajowymi zapłacą także kierowcy aut osobowych, choć takie opłaty są przewidziane tylko dla pojazdów o masie powyżej 3,5 t.

Dlatego, mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Jakie kroki prawne zostaną podjęte w celu zmiany zaistniałej sytuacji?

2. Jeśli pozostanie dotychczasowy zapis w nowych przepisach, to ile zapłacą kierowcy takich samochodów za każdy przejechany kilometr?

3. Czy definicja pojazdu samochodowego nie jest zbyt niedookreślona?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 14 kwietnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a  
(nr 22270)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie kar za wyrzucanie śmieci**

Szanowny Panie Premierze! W ostatnim czasie znacząco wzrosła ilość dzikich wysypisk śmieci i tym samym składowanych tam odpadów. Statystyki przedstawiające przedmiotowy problem są niepokojące, gdyż w 2010 r. w lasach zebrano w sumie ponad 115 tys. m<sup>3</sup> śmieci, co stanowi niechlubny wynik i najwyższy też od kilku lat. W 2009 r. zebrano ponad 80 tys. m<sup>3</sup> odpadów, a w 2008 r. było ich niecałe 90 tys. Natomiast w 2007 r. przedmiotowa wartość oscylowała w granicach 66 tys. m<sup>3</sup>. Wiąże się to również z wysokimi kosztami, gdyż w ubiegłym roku Lasy Państwowe wydały ponad 20 mln zł na uprzątnięcie 115 tys. m<sup>3</sup> nielegalnych odpadów. Tym samym jest to znaczące obciążenie nie tylko dla budżetu państwa, ale również i samorządów, które również bory-

kają się z przedmiotowym problemem. Nie bez znaczenia pozostaje również fakt, że kara w postaci mandatu za nielegalny wywóz odpadów – to 500 zł – jest mała i niewspółmierna do popełnionego czynu.

Dlatego, mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Jakie kroki prawne zostaną podjęte w celu zmiany zaistniałej sytuacji?

2. Czy będzie wprowadzana kara za nielegalny wywóz śmieci o bardziej dotkliwych skutkach finansowych?

3. Jeśli tak, to kiedy?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 14 kwietnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a  
(nr 22271)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie planowanej podwyżki cen gazu**

Szanowny Panie Premierze! Wedle wstępnych informacji od 1 czerwca br. ma wzrosnąć cena gazu. Już w tej sprawie Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo złożyło wniosek do Urzędu Regulacji Energetyki, jako powód wskazując znaczący wzrost cen paliwa na rynkach światowych – rosną w bardzo szybkim tempie.

Dlatego, mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. O ile wzrośnie cena gazu za metr sześcienny dla odbiorcy prywatnego?

2. Czy zostały podjęte kroki w celu wprowadzenia tzw. wirtualnego rewersu, czyli możliwości kupowania w Polsce rosyjskiego gazu płynącego do Niemiec gazociągiem jamalskim?

3. Jeśli tak, to na jakim etapie są przedmiotowe działania?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 14 kwietnia 2011 r.



I n t e r p e l a c j a  
(nr 22272)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie systemu rejestracji pojazdów  
przez Internet**

Szanowny Panie Premierze! Zgodnie z obowiązującymi przepisami od 2011 r. każdy urząd powiatowy powinien umożliwić złożenie wniosku o rejestrację samochodu drogą elektroniczną. Niestety w praktyce na 379 powiatów jedynie 15 urzędów daje taką możliwość. Dodatkowym utrudnieniem jest m.in. wymóg opatrzenia dokumentów bezpiecznym podpisem elektronicznym, którego zakup wiąże się z wydatkiem rzędu ponad 200 zł.

Dlatego, mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Jakie kroki prawne zostaną podjęte w celu zmiany zaistniałej sytuacji?
2. Dlaczego dotychczas tylko 15 urzędów powiatowych zapewnia możliwość skorzystania z elektronicznego systemu rejestracji pojazdów?
3. Czy rozważane jest zrezygnowanie z obowiązku opatrzenia dokumentów bezpiecznym podpisem elektronicznym?
4. Jeśli tak, to kiedy to nastąpi?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 14 kwietnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a  
(nr 22273)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie przetargu na częstotliwości  
przeznaczone dla szybkiego Internetu  
w technologii LTE**

Szanowny Panie Premierze! Long Term Evolution (LTE) jest to standard telefonii komórkowej będący następcą systemów trzeciej generacji i stanowiący najnowszy standard przesyłania danych między urządzeniami mobilnymi. Zgodnie z pierwotnymi założeniami w tym roku miał się odbyć przetarg na częstotliwości przeznaczone dla szybkiego Internetu w technologii LTE. Jednak już teraz wiadomo, iż do tego nie dojdzie, gdyż m.in. Urząd Kontroli Elektronicznej nie potrafi dojść do porozumienia z Ministerstwem Obrony Narodowej co do kalendarza działań w tej sprawie oraz w kwestii samych częstotliwości, które polska armia ma oddać na ten cel, a które były dotychczas przez nią używane.

Dlatego, mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Jakie kroki prawne zostaną podjęte w celu zmiany zaistniałej sytuacji?
2. Jaki jest kalendarz działań w przedmiotowej sprawie?
3. Czy resort obrony narodowej zamierza ponownie opracować plan wykorzystania częstotliwości?
4. Jeśli tak, to czemu ma to służyć, skoro już teraz wiadomo, na co mają one zostać przeznaczone?
5. Jakie były rzeczywiste powody braku porozumienia pomiędzy Urzędem Komunikacji Elektronicznej a polską armią, która ma oddać na ten cel LTE używane dotychczas częstotliwości?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 11 kwietnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a  
(nr 22274)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie wprowadzenia nowych dowodów  
osobistych z chipem**

Szanowny Panie Ministrze! Według pierwotnych założeń do 1 lipca 2011 r. miały być gotowe nowe dowody osobiste z chipem. Jednak już teraz wiadomo, iż dotrzymanie pierwotnego terminu jest coraz mniej realne, gdyż dotychczas Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji nie wyłoniło nawet producenta przedmiotowych dokumentów. Tym samym rodzi to poważne obawy, iż faktycznie wyrobienie się do 1 lipca będzie trudne, tym bardziej że w innych krajach, gdzie wprowadzano podobne dowody, testy systemów zajęły prawie rok.

Dlatego, mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jakie kroki prawne zostaną podjęte w celu zmiany zaistniałej sytuacji?
2. Czy realne jest dotrzymanie pierwotnie zakładanego terminu 1 lipca 2011 r. jako terminu wprowadzenia nowych dowodów elektronicznych?
3. Jakie są powody niewyłonienia dotychczas producenta nowych dowodów?
4. Jak wygląda kwestia połączenia tysięcy urzędów siecią wymiany informacji, które będą zapisane w chipach?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 11 kwietnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a  
(nr 22275)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie groźby likwidacji przedszkoli  
powstałych dzięki dofinansowaniu  
ze środków z UE**

Szanowny Panie Premierze! Dzięki środkom pozyskanym z Unii Europejskiej (w wysokości miliarda euro) dotychczas powstało niemal 2600 placówek, w których opiekę znalazło prawie 70 tys. dzieci. Niestety przedmiotowe środki już się niemal wyczerpały. W praktyce oznacza to, iż obowiązek finansowania dodatkowych miejsc spadnie na samorzady, które nie zawsze mają zapewnione pieniądze na ten cel. Tym samym istnieje uzasadniona obawa, iż likwidacji ulegnie połowa z przedszkoli, a samorzady nie mają miejsc, aby zapewnić dla wszystkich chętnych, w innych placówkach.

Dlatego, mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Jakie kroki prawne zostaną podjęte w celu zmiany zaistniałej sytuacji?
2. Ile placówek faktycznie ulegnie likwidacji?
3. Jakie sankcje grożą samorządom za niezapewnienie dzieciom miejsc w przedszkolu?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 11 kwietnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a  
(nr 22276)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie przeprowadzanych przetargów  
outsourcingowych w jednostkach podległych  
Ministerstwu Sprawiedliwości**

Szanowny Panie Ministrze! Sam system outsourcingu jest czymś dobrym i znanym na całym świecie już od dziesiątków lat. Już w 1923 r. Henry Ford stwierdził, że: Jeśli jest coś, czego nie potrafimy zrobić wydajniej, taniej i lepiej niż konkurenci, nie ma sensu, żebyśmy to robili, i powinniśmy zatrudnić do wykonania tej pracy kogoś, kto zrobi to lepiej niż my.

Najważniejszymi powodami stosowania outsourcingu przez przedsiębiorstwa jest m.in. możliwość:

- redukcji i kontroli kosztów operacyjnych,
- uzyskania dostępu do mocy produkcyjnych najlepszej jakości,
- zwolnienia własnych zasobów do innych celów,

- uzyskania zasobów, którymi przedsiębiorstwo nie dysponuje,
- przyspieszenia pojawienia się korzyści wynikających z restrukturyzacji,
- uporania się z funkcją trudną do wykonywania lub niemożliwą do kontrolowania,
- pozyskania kapitału,
- podziału ryzyka,
- dopływu gotówki.

Badania przeprowadzone w 2002 r. przez portal Information Week na 700 przedsiębiorstwach ze Stanów Zjednoczonych wskazały, że ponad 60% respondentów wskazało oszczędności jako podstawowy cel zastosowania outsourcingu. Ponad połowa ankietowanych wymieniła również kwestie specjalizacji operacyjnej i sprawy pracownicze.

Także instytucje podległe Panu Ministrowi korzystają z outsourcingu i powierzają swoje prace i czynności firmom zewnętrznym, mając pewnie na uwadze korzyści z tego tytułu wymienione powyżej. Prace, jakie najczęściej oddawane są firmom zewnętrznym, polegają na ochronie obiektów, a także utrzymaniu czystości i porządku w tych obiektach i na zewnątrz nich.

Wydawałoby się, że są to pokrewne dziedziny i bardzo do siebie zbliżone – ochrona i sprzątanie. Jest to jednak mylne, i to bardzo, rozumowanie.

Usługi ochrony i dozoru podlegają mianowicie ścisłej kontroli Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji i na tego typu działalność usługową wydawana jest przez to ministerstwo koncesja na podstawie specjalnych uprawnień i pozwoleń.

Sprzątanie i utrzymanie czystości jest usługą wykonywaną jako zwykła działalność gospodarcza na podstawie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej. Stąd też widać, jak na pozór bardzo podobne działalności są z prawnego punktu widzenia diametralnie różne.

Dziwi mnie więc, osobę, która przez prawie 16 lat prowadziła działalność usługową w zakresie utrzymania czystości i porządku, że instytucje podległe Ministerstwu Sprawiedliwości przeprowadzają postępowanie przetargowe łącznie na te dwie wymienione usługi.

Takie postępowanie – jedno wspólne na ochronę i sprzątanie zawęża wykonywanie usługi czystościowej poprzez koncesję potrzebną do wykonywania usług ochroniarskich. Firma sprzątająca w przypadku łącznego zamówienia, niemająca koncesji na ochronę, nie może uczestniczyć w przetargu na ochronę i sprzątanie w przetargu prowadzonym łącznie na wykonywanie tych usług.

Zdaniem specjalistów od zamówień publicznych niedopuszczalne jest, a może być nawet korupcjogenne i ustawiające zamówienie, łączenie postępowania przetargowego na ochronę i sprzątanie danego obiektu.

Dziwi mnie więc, że w instytucji stojącej na straży prawa i praworządności, jaką jest Ministerstwo Sprawiedliwości, są stosowane takie praktyki, o których informują mnie przedstawiciele branży usług w

zakresie czystości i porządku. Przykładem jest ostatnio Sąd Rejonowy w Piszcu (łącznie zamówienie przetargowe na ochronę i sprząkanie).

Proszę Pana Ministra o przedstawienie, jakie jest stanowisko ministerstwa w powyższej sprawie, i ewentualne spowodowanie zaniechania takich praktyk i w miarę możliwości odwrócenie zaistniałych sytuacji w postaci unieważnienia postępowań, wypowiedzenia umów i przeprowadzenia rozłącznych, rzetelnych i niebudzących podejrzeń postępowań przetargowych w ww. zakresach, tj. na ochronę obiektów i na utrzymanie w nich czystości.

Wszak zabiegamy, aby Polska była państwem prawa, a społeczeństwo jak najbardziej obywatelskie.

Z poważaniem

Poseł Andrzej Kania

Warszawa, dnia 15 kwietnia 2011 r.

**Interpelacja**  
(nr 22277)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie rozważenia możliwości zmiany  
brzmienia art. 4 ust. 3 ustawy  
o nauczycielskich świadczeniach  
kompensacyjnych**

Szanowna Pani Minister! Zwracam się z pytaniem: Czy Ministerstwo Edukacji Narodowej rozważa możliwość zmiany brzmienia art. 4 ust. 3 ustawy z dnia 22 maja 2009 r. o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych, który jest krzywdzący dla nauczycieli mężczyzn z roczników 1960–1969?

Pragnę wyjaśnić, że zgodnie z przepisami zawartymi w art. 88 Karty Nauczyciela i w art. 4 ust. 3 ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych warunkiem odejścia nauczyciela na emeryturę jest: posiadanie 30-letniego stażu pracy, w tym 20 lat pracy nauczycielskiej w wymiarze co najmniej połowy obowiązkowego wymiaru zajęć, rozwiązanie stosunku pracy, ukończenie 55 lat życia dla kobiet i 56 lat życia dla mężczyzn w latach 2015–2016. Wyszczególnienie poszczególnych roczników precyzuje art. 4 ust. 3 ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych. Jednakże wiek, jaki musi osiągnąć nauczyciel mężczyzna, jest znacznie wyższy w odniesieniu do kobiet nauczycieli. Biorąc pod uwagę fakt, że statystyczny mężczyzna żyje w Polsce ok. 10 lat krócej niż kobieta, mamy do czynienia z dyskryminacją.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź w niniejszej sprawie.

Z poważaniem

Poseł Wiesław Rygiel

Warszawa, dnia 14 kwietnia 2011 r.

**Interpelacja**  
(nr 22278)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie wsparcia udzielanego organom  
prowadzącym szkoły podstawowe w związku  
z wprowadzeniem od 1 września 2012 r.  
obowiązku szkolnego dla sześciolatków**

Szanowna Pani Minister! Nowelizacja ustawy o systemie oświaty z dnia 19 marca 2009 r. wprowadza od 1 września 2012 r. obowiązek szkolny dla dzieci sześciolatków. Jednocześnie nowelizacja ustawy wprowadziła regulacje, zgodnie z którymi w okresie do 1.09.2012 r. decyzję o rozpoczęciu edukacji dziecka sześciolatkowego podejmują rodzice dziecka i dyrektor szkoły.

Przyjęcie przywołanych powyżej regulacji wiąże się z koniecznością stworzenia w szkołach warunków dla przyjęcia sześciolatków wypełniających obowiązek szkolny. W związku z powyższym kieruję do Pani Minister następujące pytania:

1. Jakie narzędzia finansowego wsparcia przygotował rząd dla organów prowadzących szkoły podstawowe w celu przygotowania ich na przyjęcie dzieci sześciolatków?

2. Jakiej wysokości środki finansowego otrzymały w latach 2009–2010 organy prowadzące szkoły podstawowe w ramach rządowego wsparcia celem dostosowania szkół do kształcenia sześciolatków?

3. W jakim stopniu – wg stanu na koniec 2010 r. – szkoły podstawowe w Polsce zostały już przygotowane na przyjęcie dzieci sześciolatków?

Z poważaniem

Poseł Jacek Brzezinka

Warszawa, dnia 14 kwietnia 2011 r.

**Interpelacja**  
(nr 22279)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie refundacji pracodawcom kosztów  
wynagrodzeń wypłacanych pracownikom  
młodocianym zatrudnianym w celu  
przygotowania zawodowego**

Szanowna Pani Minister! Istotnym elementem zdobycia wykształcenia przez uczniów szkół zawodowych jest praktyczna nauka zawodu. Za najlepszą formę praktycznej nauki zawodu uznawana jest nauka zawodu w zakładzie pracy, bowiem odbywa się ona w realnych warunkach pracy. Pracodawcy zatrudniający młodocianych pracowników w celu przy-

gotowania zawodowego mogą liczyć na refundację ze środków Funduszu Pracy wypłacanych wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne.

W ostatnim czasie pojawiły się informacje o wstrzymaniu przez Ochotnicze Hufce Pracy podpisywania umów o refundacji tych kosztów. Prowadzi to do sytuacji, w której pracodawcy zwalniają uczącą się zawodu młodzież, gdyż perspektywa refundacji była istotną zachętą do jej zatrudnienia.

W związku z powyższym kieruję do Pani Minister następujące pytania:

1. Jakie są powody wstrzymania refundacji kosztów zatrudnienia pracowników młodocianych w celu przygotowania zawodowego?

2. Jakie działania podejmuje Minister Pracy i Polityki Społecznej, by zapewnić ciągłość praktycznej nauki zawodu?

3. Czy Minister Pracy i Polityki Społecznej planuje zmiany w systemie wspierania praktycznej nauki zawodu przez uczniów szkół zawodowych i rzemieślniczych?

Z poważaniem

Poseł Jacek Brzezinka

Warszawa, dnia 12 kwietnia 2011 r.

**Interpelacja**  
(nr 22280)

do ministra finansów

**w sprawie problemów wynikających  
z niejednolitej interpretacji art. 89 ustawy  
o podatku akcyzowym**

Art. 89 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym określa stawki akcyzy na wyroby energetyczne. Zgodnie z ust. 5 tego artykułu sprzedawca wyrobów akcyzowych nieobjętych zwolnieniem od akcyzy ze względu na ich przeznaczenie, określonych w ust. 1 pkt 9, 10 i 15, jest zobowiązany do uzyskania od nabywcy oświadczenia, że nabywane wyroby są przeznaczone do celów opałowych lub będą sprzedane do celów opałowych, uprawniających do stosowania stawek akcyzy określonych w ust. 1 pkt 9, 10 i 15.

Niestety, przepisy nie określają wzoru stosownych oświadczeń składanych przez nabywcę, a wymagania co do treści składanych oświadczeń określone w ust. 6 i 8 art. 89 ustawy w ostatnim czasie podlegały zmianom.

W przypadku sprzedaży oleju do celów opałowych osobom prawnym, jednostkom organizacyjnym niemającym osobowości prawnej oraz osobom fizycznym prowadzącym działalność gospodarczą przepis co do

treści oświadczenia, które jest zobowiązany uzyskać sprzedawca wyrobów akcyzowych, zawarty w pkt 1 ust. 6 art. 89 ustawy, w brzmieniu obowiązującym w dniu 1 stycznia 2010 r., nakazał podanie danych dotyczących nabywcy. Ten sam przepis art. 89 ust. 6 pkt 1 w wersji obowiązującej od dnia 1 września 2010 r. brzmi: 1) dane dotyczące nabywcy, w tym nazwę oraz adres siedziby lub zamieszkania, a także NIP lub REGON.

W przypadku sprzedaży oleju do celów opałowych osobom fizycznym nieprowadzącym działalności gospodarczej treść oświadczenia składanego przez nabywcę określa ust. 8. Przepisy tego ustępu również zmieniły się w czasie. Według brzmienia ustawy na dzień 1 stycznia 2010 r. w oświadczeniu należało podać: 1) imię i nazwisko nabywcy, numer dowodu osobistego lub nazwę i numer innego dokumentu stwierdzającego tożsamość nabywcy. Od 1 września 2010 r. przepis art. 89 ust. 8 pkt 1 brzmi: 1) imię i nazwisko, numer dowodu osobistego lub nazwę i numer innego dokumentu stwierdzającego tożsamość, NIP lub numer PESEL (jeżeli został nadany) nabywcy lub pełnoletniej osoby zameldowanej pod tym samym adresem co nabywca.

Zarówno brzmienie przepisów, ich zmiana w czasie, jak i brak załącznika określającego jednoznacznie treść i formę składanego przez nabywcę oświadczenia rodzą wiele problemów interpretacyjnych. Z interwencji i skarg napływających do mojego biura poselskiego wynika, że mało czytelny podpis nabywcy, brak NIP, brak numeru kodu pocztowego w adresie etc. jest powodem kwestionowania oświadczeń przez urzędników aparatu skarbowego, co skutkuje dla firm trudniących się sprzedażą oleju opałowego naliczeniem akcyzy jak dla oleju napędowego za już sprzedany olej do celów opałowych. Niejednolitość interpretacji przepisów przez poszczególne urzędy kontroli skarbowej rodzi dodatkowe problemy. Dla przedsiębiorców skutkuje to zachwianiem pewności obrotu prawnego, zmusza ich do dochodzenia swoich racji w postępowaniach sądowych.

W związku z opisaną sytuacją kieruję do Pana Ministra poniższe pytania:

1. Jakie były powody tak częstej zmiany przepisów ustawy o podatku akcyzowym?

2. Czy jest możliwe określenie w przepisach ustawy lub przepisach wykonawczych jednoznacznego wzoru oświadczeń, o których mowa w art. 89 ust. 5 pkt 1 i 2 tak, by nie narażać przedsiębiorców na problemy wynikające z niejednoznacznej interpretacji przepisów dotyczących treści składanych przez nabywców oświadczeń?

Poseł Anna Paluch  
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 27 marca 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22281)

do ministra gospodarki

**w sprawie definicji małego i średniego przedsiębiorcy oraz kryteriów kwalifikujących do tych kategorii**

Szanowny Panie Premierze! Obecnie w naszym kraju jest wiele polskich przedsiębiorstw szczególnie z sektora rolno-spożywczego, które zazwyczaj działają na terenach małych miast, terenach wiejskich o największym bezrobociu. Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi, ARiMR, PARP, urzędy marszałkowskie interpretują treść definicji MŚP w ten sposób, że aby przedsiębiorstwo zostało zaliczone do grupy dużych przedsiębiorstw, wystarczy przekroczyć zatrudnienie powyżej 250 osób, i pomimo że nie spełniają one innych kryteriów – wysokości obrotu i sumy bilansowej rocznej, są zaliczane do dużych przedsiębiorstw. Ma to znaczenie np. przy składaniu wniosków do ARiMR w ramach PROW – wartość dodana. Te przedsiębiorstwa mogą uzyskać tylko dofinansowanie do 25%, a nie do 50%.

Taka interpretacja definicji MŚP powoduje, że przedsiębiorstwa, które zazwyczaj działają na terenach małych miast, wiejskich o największym bezrobociu mają ograniczane możliwości inwestycyjne, ze względu na ograniczanie wsparcia finansowego.

Niezrozumiałe jest dla mnie wykluczanie krajowych przedsiębiorstw zatrudniających 250 osób i więcej ze wsparcia oferowanego dla MSP. W dużej mierze do dużych przedsiębiorstw zaliczane są przedsiębiorstwa, które spełniają jedynie kryterium zatrudnienia 250 osób i więcej przy jednoczesnym rocznym obrocie nieprzekraczającym 50 mln euro oraz całkowitym bilansie rocznym nieprzekraczającym 43 mln euro. Duże przedsiębiorstwa w rozumieniu obowiązującej definicji są częstokroć pozostawione bez należytego wsparcia finansowego, a to głównie one partycypują w polskim eksporcie towarów i usług.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jaka jest definicja małego i średniego przedsiębiorcy i czy wymienione w poszczególnych definicjach warunki uznania przedsiębiorcy za małego albo średniego objęte są alternatywą czy koniunkcją?

2. Czy przedsiębiorstwo, które zatrudnia więcej niż 250 pracowników i jego roczny obrót nie przekracza 50 mln euro, a roczna suma bilansowa nie przekracza 43 mln euro, jest przedsiębiorstwem średnim czy dużym?

3. Który składnik rozporządzenia jest decydujący przy klasyfikowaniu przedsiębiorstw wg definicji MŚP? Czy decydująca (najważniejsza) jest tylko liczba zatrudnionych pracowników? Czy o zaliczenie do

poszczególnych kategorii przedsiębiorstw decyduje spełnienie wszystkich czynników?

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Borkowski

Siedlce, dnia 15 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22282)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie zmniejszenia środków Funduszu Pracy przeznaczonych na finansowanie aktywnych form przeciwdziałania bezrobociu w 2011 r.**

Szanowna Pani Minister! Z zaniepokojeniem przyjąłem informację o zmniejszeniu środków Funduszu Pracy przeznaczonych na finansowanie aktywnych form przeciwdziałania bezrobociu w 2011 r. o ok. 62% dla województwa lubelskiego w stosunku do roku 2010.

Lubelszczyzna jako region ogromnego niewykorzystanego potencjału potrzebuje stałego, długofalowego i zintegrowanego wsparcia w likwidowaniu barier rozwojowych na rynku pracy. Niezwykle istotną rolę w tym procesie pełnią środki z Funduszu Pracy. W roku 2010 w województwie lubelskim na finansowanie aktywnych form przeciwdziałania bezrobociu (w tym EFS) przeznaczono 290 mln zł. W roku 2011 środki te mają wynieść zaledwie 84 mln zł. Przy tak niskim poziomie finansowania aktywizacją objęte zostaną zaledwie 10 763 osoby (41 157 osób w roku 2010 r.), przyznane zostaną 876 dotacji i 843 refundacje (3921 dotacji i 3309 refundacji w 2010 r.), przeszkolone zostaną 2454 osoby (7684 osób w 2010 r.), a ze staży zawodowych skorzysta jedynie 5404 osób (22 808 w 2010 r.).

Problem braku środków na działania z zakresu promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej spowoduje ogromne skutki społeczne, zburzy lokalne strategie i prowadzone programy, naruszy wypracowane zasady współdziałania z partnerami na rynku pracy. Pomoc społeczna nie może być alternatywą dla aktywnych działań określonych w ustawie o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.

W związku z powyższym zwracam się z uprzejmą prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie jest stanowisko ministerstwa w przedmiotowej sprawie?

2. Z jakiego powodu środki z Funduszu Pracy przeznaczone na finansowanie aktywnych form przeciwdziałania bezrobociu zostały dla województwa

lubelskiego zmniejszone aż o 62% w stosunku do roku 2010?

3. Czy ministerstwo rozważy zwiększenie limitu środków Funduszu Pracy i środków Europejskiego Funduszu Społecznego na współfinansowanie programów i aktywnych działań polityki rynku pracy?

Z wyrazami szacunku

Poseł Joanna Mucha

Lublin, dnia 8 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22283)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie braku środków na organizację  
praktyk zawodowych dla uczniów  
zasadniczych szkół zawodowych**

W 2010 r. Ministerstwo Edukacji Narodowej rozpoczęło szeroko zakrojoną akcję promocji szkolnictwa zawodowego. Groził nam bowiem w najbliższych latach brak wykwalifikowanych rzemieślników i tym samym niebezpieczeństwo braku rąk do pracy w wielu użytecznych i niezbędnych zawodach. O braku perspektywicznej polityki w tym zakresie świadczy m.in. przykład rynku pracy w Niemczech – kraju o drastycznie niskiej liczbie pracowników. Już teraz polscy uczniowie otrzymują propozycje wysokopłatnych praktyk, które w połączeniu z perspektywą zatrudnienia w przyszłości są bardzo korzystną ofertą.

Problem polega na znacznym zmniejszeniu środków przeznaczanych przez Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej na praktyki dla uczniów zasadniczych szkół zawodowych, które miały zrefundować pracodawcom półroczne wydatki. Otrzymane kwoty wystarczyły jedynie dla uczniów klas drugich i trzecich. Niektórzy pracodawcy zatrudniają nawet 20 uczniów, co powoduje, że brak pieniędzy na refundację zmusza ich do dokonywania zwolnień.

Należy podkreślić, że większość programu nauczania obowiązującego w zawodówkach realizowana jest u pracodawców. Zwolnienie oznacza zatem automatycznie skreślenie z listy uczniów. Bez praktyk nie można ukończyć szkoły.

Problem jest poważny i wymaga natychmiastowej interwencji. Zainteresowane środowiska już zbierają listy podpisów pod protestem adresowanym do MPiPS.

Mając na uwadze informacje zamieszczone powyżej oraz względy ekonomiczne i społeczne, zwracam się do Pani Minister z uprzejmą prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie jest stanowisko ministerstwa w tej sprawie?

2. Jakie działania ma zamiar podjąć ministerstwo w celu rozwiązania tego nabrzmiałego problemu?

3. Czy i kiedy ministerstwo wystąpi(ło) do Ministerstwa Finansów z wnioskiem o zwiększenie środków przeznaczonych na refundację praktyk?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Szarama

Bytom, dnia 31 marca 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22284)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie braku rządowego programu  
pomocowego dla współpracowników polskiej  
armii w Afganistanie**

Nieuchronnie zbliża się termin przetransportowania do Polski afgańskich współpracowników polskiej armii, którzy po zakończeniu misji wojskowej ze względów bezpieczeństwa nie mogą pozostać w kraju.

W moim wystąpieniu z dnia 21 lipca 2009 r. (SPS-023-10864/09) w sprawie trudnej sytuacji finansowej Irakijczyków współpracujących z Polskim Kontyngentem Wojskowym wskazywałem na liczne problemy i trudności, z jakimi borykają się osoby objęte rządowym programem pomocy (osiedlenie w małych miejscowościach, gdzie zapotrzebowanie na arabskich tłumaczy jest znikome, konieczność utrzymania tylko z państwowej zapomogi itp.). Program obejmował zaledwie 25 osób, a nie spełnił pokładanych nadziei (pozostali współpracownicy skorzystali z pomocy finansowej i przenieśli się do innych państw).

Po zakończeniu misji afgańskiej rządowi przyjdzie stanąć wobec o wiele bardziej złożonego zadania. Brak na razie szacunków, ilu Afgańczyków zostanie zabranych do Polski, a pracujących dla polskich żołnierzy są setki – tłumacze, współpracownicy prowincjonalnego zespołu odbudowy czy informatorzy służb specjalnych. Oczywiście jest, że część skorzysta z pomocy finansowej i ułoży sobie życie w innym kraju, ale części pozostanie tylko pomoc Polski.

Wyrażam obawę, że osoby odpowiedzialne za przygotowanie pomocy nie wyciągnęły wniosków z doświadczeń irackich. Brakuje profesjonalnego programu pomocowego; nie wystarczy skopiować programu pn. „Rządowy program pomocy cudzoziemcom i innym osobom współpracującym z polskimi kontyngentami wojskowymi oraz kontyngentami policyjnymi i Straży Granicznej, wydzielonymi do realizacji zadań poza granicami państwa” m.in. ze względu na oczekiwaną, o wiele większą grupę Afgańczyków. Nie można powtórzyć błędu i obarczać

całym ciężarem odpowiedzialności Ministerstwa Obrony Narodowej. Należy bezwzględnie podjąć współpracę z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych i Administracji oraz Ministerstwem Pracy i Polityki Społecznej.

Mając na uwadze błędy poprzedniego programu oraz dobro ludzi, którzy narażając życie swoje i bliskich, współpracowali z polskimi żołnierzami, zwiększając tym samym ich bezpieczeństwo, zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Kiedy rozpoczną się prace nad rządowym programem pomocowym przeznaczonym dla współpracowników polskiej armii w Afganistanie?

2. Czy ministerstwo będzie zabiegać o to, aby w prace przygotowawcze włączyć także inne resorty (MSWiA, MPiPS)?

3. W jakich zawodach będą mogli pracować Afgańczycy, szczególnie ci wykształceni, z olbrzymią wiedzą na temat krajów arabskich?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Szarama

Bytom, dnia 31 marca 2011 r.

#### Interpelacja (nr 22285)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

#### **w sprawie działań Policji w Warszawie na ul. Krakowskie Przedmieście w okresie lipiec–grudzień 2010 r.**

W marcu br. szerokiemu odbiorcy udostępniony został film pt.: „Krzyż”, będący kontynuacją głośnego filmu „Solidarni 2010”. Film w reżyserii Ewy Stankiewicz jest dokumentalnym zapisem wydarzeń z Krakowskiego Przedmieścia trwających w okresie kilku miesięcy 2010 r. W dokumencie tym zarejestrowano znaczną liczbę wykroczeń i przestępstw popełnianych przez tzw. przeciwników Krzyża Pamięci, a więc osób domagających się usunięcia znajdującego się tam krzyża wraz z osobami modlącymi się w intencji ofiar tragedii smoleńskiej. Autorka sfilmowała m.in.: spożywanie alkoholu w miejscu publicznym, zakłócanie ciszy nocnej okrzykami i puszczaną z magnetofonu głośną muzyką, lżenie wulgarnymi słowami osób czuwających przy krzyżu, deptanie zniczy, profanowanie symboli religijnych, obrazę uczuć religijnych, próbę zniszczenia krzyża, a nawet ataki fizyczne na modlących się i samą Ewę Stankiewicz. Jeden ze sfilmowanych mężczyzn kilkakrotnie uderzył w trzymaną przez nią kamerę. Wezwana policjantka, zamiast zająć się zatrzymaniem agresywnego i prawdopodobnie nietrzeźwego napastnika, zajęła się legitymowaniem autorki filmu, a na pytanie o

podstawę prawną podjętego działania – odesłała ją do lektury ustawy o Policji.

Film „Krzyż” nie jest jedynym świadectwem dokumentującym zachowania, do jakich dochodziło w 2010 r. i 2011 r. na Krakowskim Przedmieściu. W nocy z 12 na 13 sierpnia 2010 r. przed krzyżem na Krakowskim Przedmieściu znalazła się grupa wulgarnie i agresywnie zachowujących się młodych ludzi. Wykrzykiwali oni obraźliwe słowa w kierunku osób czuwających przy krzyżu, a jeden z nich obnażył się. W grupie tej znajdował się również mężczyzna, któremu nie podobało się, że inna dziennikarka dokumentowała ich napastliwe zachowanie wobec przebywających w tym miejscu ludzi. Mężczyzna obrzucił dziennikarkę inwektywami, po czym zwrócił się do policjantów, mówiąc, że nie życzy sobie, aby robiono mu zdjęcia. Ci wyjaśnili mu, że dziennikarka, zgodnie z prawem prasowym, ma do tego prawo. Mężczyzna zapytał wówczas funkcjonariuszy, co będzie, jeśli zabierze jej aparat. Usłyszał w odpowiedzi, że będzie to czyn karalny. Mimo iż policjanci znajdowali się od niego zaledwie o krok, mężczyzna rzucił się na dziennikarkę, uderzył ją w rękę, a następnie wykręcił, by móc wyszarpnąć zawieszony na pasku aparat. Ze skradzionym aparatem starał się uciec, co zapewne udało mu się, gdyby nie reakcja osób postronnych, które schwytały go i odebrały zrabowaną rzecz. Wedle relacji świadków policja nie interweniowała. Podobnie biernie funkcjonariusze Policji, pomimo stałej obecności na Krakowskim Przedmieściu, zachowywali się, będąc świadkami innych nieprawnych zdarzeń, także tych uwiecznionych w filmie „Krzyż”.

Biorąc powyższe informacje pod uwagę, uprzejmie proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Ile interwencji w okresie od lipca do grudnia 2010 r. podjęli funkcjonariusze Policji wobec osób zakłócających porządek publiczny na Krakowskim Przedmieściu?

2. Ile osób zostało ukaranych mandatami, ile spraw skierowano do sądów powszechnych i grodzkich?

3. Jakie kroki podejmie lub też już podjęła Policja, aby nie dochodziło w najbliższej przyszłości do aktów agresji werbalnej i niewerbalnej wobec osób oddających hołd ofiarom tragedii smoleńskiej?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Szarama

Bytom, dnia 4 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22286)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie wykupu przez emerytów  
wojskowych i wdowy po żołnierzach  
zawodowych kwater administrowanych  
przez Oddział Regionalny Wojskowej Agencji  
Mieszkaniowej w Lublinie, znajdujących się  
w zasobach mieszkaniowych nie do sprzedaży**

Szanowny Panie Ministrze! Zwrócili się do mnie przedstawiciele Zarządu Osiedla Dęblin Lotnisko w imieniu wdów po żołnierzach zawodowych oraz emerytów wojskowych mieszkających w kwaterach stałych na osiedlu Lotnisko w Dęblinie przy ul. Urbanowicza i Kowalskiego w związku z wykupem tych kwater, które administrowane są przez Oddział Regionalny Wojskowej Agencji Mieszkaniowej w Lublinie i znajdują się w zasobach mieszkaniowych nie do sprzedaży.

Na spotkaniu, które odbyło się z inicjatywy zarządu osiedlowego z dyrektorem Oddziału Regionalnego WAM w Lublinie oraz przedstawicielei prezesa WAM z przedstawicielami z Warszawy, mieszkańcy wspomnianego osiedla uzyskali informację o sprzedaniu z zasobów mieszkaniowych administrowanych przez Oddział Regionalny WAM Lublin ponad 1400 lokali zlokalizowanych na terenie Dębina. Ponadto pan dyrektor poinformował zainteresowanych, że na potrzeby zakwaterowania żołnierzy służby stałej wyodrębniono 404 kwatery, w których na dzień dzisiejszy zamieszkuje 64 emerytów i 10 wdów po żołnierzach zawodowych.

Jak sygnalizują przedstawiciele zarządu osiedla, od chwili rozpoczęcia sprzedaży nie informowano i nie przedstawiono żadnych propozycji emerytom i wdowom zajmującym kwatery w zasobach mieszkaniowych nie do sprzedaży, chociaż, co warto zaznaczyć, powyższe osoby zgodnie z art. 23 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 22.06.1995 r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej nabyły prawa do kwatery stałej.

Jak podkreślają zainteresowani, w związku z tą sytuacją czują się pokrzywdzeni, zwłaszcza w kontekście faktu, że z „dobrodziejstw” poprzednich ustaw o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych RP skorzystało wielu żołnierzy zawodowych, emerytów wojskowych i pracowników cywilnych wojska, wykupując zajmowane kwatery.

Mając na względzie powyższe, proszę o informację: Czy ministerstwu znany jest problem emerytowanych żołnierzy i wdów po wojskowych, którzy deklarują chęć wykupu zajmowanych kwater, ale nie mogą tego zrobić w związku z faktem, że nie są przeznaczone do sprzedaży?

Poseł Włodzimierz Karpiński

Warszawa, dnia 23 marca 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22287)

do ministra zdrowia

**w sprawie programu terapeutycznego  
dla leków inkretynowych**

Szanowna Pani Minister! Cukrzyca to jedna z najpoważniejszych chorób, która rokrocznie jest przyczyną zgonów blisko 4 mln ludzi na świecie. W Polsce szacuje się, że ponad 2 mln ludzi ma cukrzycę, z czego zaledwie u 60% została zdiagnozowana. Skutki działania choroby to skracanie długości życia, nie wspominając o jakości oraz szeregu powikłań prowadzących najczęściej do amputacji nóg, niewydolności nerek czy utraty wzroku.

Jak podkreślają członkowie Polskiego Stowarzyszenia Diabetyków Oddział Wojewódzki w Białymstoku, leczenie cukrzycy, które umożliwia zapobieganie powikłaniom, wymaga indywidualnego podejścia do chorego i zastosowania leków, które dla konkretnego pacjenta będą najlepsze. Stąd niezwykle ważne jest zapewnienie choremu dostępu do odpowiedniego leczenia. Aby osiągnąć ten cel, większość chorych na cukrzycę wymaga terapii skojarzonej, w tym farmakoterapii. Obecnie w sprzedaży dostępnych jest szereg leków należących do różnych klas, m.in. metamorfina, pochodne sulfonylomocznika, insulin, analogi insuliny i leki inkretynowe (grupa GLP-1 i DDP-4). Niestety, chociaż te środki są dostępne na rynku, to dla wielu pacjentów barierą w ich stosowaniu jest ich wysoka cena wynikająca z faktu, że pomimo pozytywnych rekomendacji, m.in. Agencji Ochrony Technologii Medycznych, do chwili obecnej Ministerstwo Zdrowia nie podjęło decyzji o ich refundacji.

Z informacji, które otrzymałem od przedstawicieli Polskiego Stowarzyszenia Diabetyków Oddział Wojewódzki w Białymstoku, wynika, że Ministerstwo Zdrowia prowadzi prace nad wprowadzeniem w życie programu terapeutycznego dla analogów insuliny. Jednakże w ocenie zainteresowanych, aby zrealizować długofalowe cele związane z zapewnieniem choremu na cukrzycę dostępu do nowoczesnego i skutecznego leczenia oraz jednocześnie ograniczyć całkowite koszty leczenia cukrzycy, program ten nie powinien być ograniczony wyłącznie do refundacji analogów insuliny. Jak podkreślają członkowie stowarzyszenia program terapeutyczny powinien stworzyć możliwość takiego doboru leków, które zapewnią choremu jak największą korzyść terapeutyczną – dla jednych będzie to insulina, dla innych analogi insuliny, a dla jeszcze innych leki inkretynowe.

Mając na względzie fakt, że włączenie leków inkretynowych do obecnie przygotowywanego programu terapeutycznego dla analogów insuliny pozwoliłoby udostępnić więcej opcji leczenia w ramach tego samego budżetu, chciałbym zapytać: Czy Ministerstwo Zdrowia przewiduje w najbliższym czasie przy-



gotowanie programu terapeutycznego dla leków in-kretynowych? Czy można się spodziewać szybkich decyzji w tym temacie, skoro od roku te środki posiadają pozytywną rekomendację AOTM?

Poseł Włodzimierz Karpiński

Warszawa, dnia 28 marca 2011 r.

**Interpelacja**  
(nr 22288)

do ministra infrastruktury

**w sprawie planowanych zmian  
w funkcjonowaniu placówek  
Poczty Polskiej SA**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra w sprawie planowanych zmian w Poczcie Polskiej i związanych z nimi obaw pracowników o jakość i dostępność świadczonych usług pocztowych, a także związanych z zatrudnieniem. Z problemem tym zwrócili się do mnie przedstawiciele Związku Zawodowego Pracowników Poczty Oddział Bydgoszcz, NSZZ Pracowników Poczty Polskiej oraz Wolnego Związku Zawodowego Pracowników Eksploatacji Poczty Polskiej, którzy są zaniepokojeni planowaną likwidacją urzędów pocztowych i zastąpieniem ich agencjami.

Poczta Polska jako jedna z największych firm w Polsce posiada ponad 8500 placówek i świadczy dzisiaj szeroki zakres usług pocztowych, obsługując mieszkańców wsi i miast, samorządy lokalne, administrację państwową, podmioty gospodarcze.

Poczta Polska SA w prezentacji firmy stwierdza, że: „Nowoczesność firmy to z informatyzowane systemy i zautomatyzowane pocztowe fabryki, które powstają w strategicznych miejscach Polski. Stwarzają one podstawę nowoczesnej i sprawnie funkcjonującej sieci pocztowej”. To bardzo ważne. Jednak równie ważna jest dostępność do usług pocztowych dla ich odbiorców. Poczta Polska to przede wszystkim 100 tys. pracowników.

Zdaniem związkowców planowane zmiany zmierzające do likwidacji placówek pocztowych są szkodliwe dla poczty i dla klientów. Dzisiejsza infrastruktura jest gwarancją wygrywania konkurencji z innymi firmami świadczącymi usługi pocztowe. O przewadze konkurencyjnej decydują również koszty firmy, jednak każda zmiana w organizacji funkcjonowania usług pocztowych powinna uwzględniać zarówno koszty, jak korzyści dla firmy, w tym zwiększenie liczby obsługiwanych klientów, satysfakcję klientów i pracowników w służbie ludziom.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z pytaniami:

1. Czy w strategii rozwoju Poczty Polskiej SA przewiduje się likwidację urzędów pocztowych?

2. Czy w ostatnich latach (2009 r. i 2010 r.) zmniejszyła się ilość przesyłek oraz świadczonych usług przez Poczta Polską? Jeśli tak, to w jakim stopniu?

3. Czy dokonana została analiza ekonomiczna, czy oceniono przesłanki merytoryczne planowanych ewentualnych zmian sieci placówek pocztowych oraz skutki dotyczące zatrudnienia w Poczcie Polskiej?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Grażyna Ciemniak

Bydgoszcz, dnia 11 kwietnia 2011 r.

**Interpelacja**  
(nr 22289)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie obowiązku meldunkowego  
w związku z orzeczoną nakazem eksmisji**

W ramach wykonywania swoich obowiązków poselskich dowiedziałem się od wyborców, że w sytuacji prawomocnie orzeczonego nakazu eksmisji wobec jednego z małżonków i prawomocnego orzeczenia o podziale majątku wspólnego byłych małżonków, w którym sąd przysądza jednemu z małżonków lokal mieszkalny, a na rzecz drugiego zasądza spłatę, nie ma prawnej możliwości natychmiastowego wymeldowania z lokalu tego małżonka, który wskutek orzeczenia utracił do niego tytuł prawny. Brak takiego rozwiązania prawnego w ustawie z dnia 10 kwietnia 1974 r. o ewidencji ludności i dowodach osobistych (t.j. Dz. U. z 2006 r. Nr 139, poz. 993, ze zm.), jak się okazuje, może być wykorzystywany przez tego, kto nie ma tytułu prawnego do lokalu, przeciwko właścicielowi. Postępowanie w sprawie wymeldowania kończy się wydaniem decyzji administracyjnej. Jak pokazuje praktyka, takie postępowanie toczy się przed organem I instancji kilka miesięcy, następnie przed organem II instancji kolejne kilka miesięcy, a potem od rozstrzygnięcia przysługuje skarga do sądu administracyjnego, od wyroku którego strona może jeszcze wnieść skargę kasacyjną do Naczelnego Sądu Administracyjnego. Cała procedura może trwać nawet od 12 do 24 miesięcy i na jej przyspieszenie nie wpływa fakt, że składający wniosek o wymeldowanie dysponuje prawomocnym orzeczeniem sądowym zobowiązującym „uciążliwego lokatora” do opuszczenia zajmowanego lokalu. W tej sytuacji „uciążliwy lokator” wykorzystuje wszelkie możliwe środki prawne, by przedłużyć postępowanie. Tymczasem strona zobowiązana do spełnienia świadczenia spłaty bardzo często musi zbyć lokal, żeby uzyskać odpowiednie środki, tyle tylko, że zbycie lokalu, w którym zameldowana jest osoba trzecia, jest właściwie w praktyce niemożliwe. Powoduje to, że po upływie kilku miesię-

cy od uprawomocnienia się wyroku sądowego staje się on wykonalny i rozpoczyna się naliczanie odsetek od kwoty wymagalnego świadczenia (w przypadku osoby, która zgłosiła się do mnie z tym problemem, jest to kwota 4000 zł miesięcznie; decyzja organu I instancji o wymeldowaniu została wydana po 5 miesiącach od złożenia wniosku), a sprawa administracyjna jest dopiero w I instancji. Niestety ustawa o ewidencji ludności i dowodach osobistych nie zawiera żadnych instrumentów prawnych, które pozwoliłyby przyspieszyć takie postępowanie, nadać decyzji rygor natychmiastowej wykonalności. Wydaje się, że prawomocny wyrok sądowy powinien automatycznie wywoływać skutki w zakresie obowiązku meldunkowego. Na taką potrzebę wskazuje orzecznictwo sądów administracyjnych. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 21 września 2004 r., II SA/Bk 367/04, zapadłego w podobnych okolicznościach faktycznych, stwierdził, że usunięcie skarżącego ze spornego lokalu przez uprawnione do tego organy państwowe uzasadniało też jego wymeldowanie. Analogiczne stanowisko zajął WSA w Bydgoszczy w prawomocnym wyroku z dnia 6 października 2010 r., II SA/Bd 545/10. W rozpoznawanej sprawie eksmisja również nie została wykonana, ponieważ wymeldowywany opuścił miejsce stałego pobytu, a uczestniczka postępowania podjęła kroki zmierzające do uniemożliwienia powrotu do mieszkania skarżącemu, czego przejawem było skierowanie podania o wymeldowanie. Sąd konstatuje, że skutkiem wyprowadzenia się z lokalu zaistniała sytuacja identyczna jak po wykonaniu eksmisji w drodze egzekucji (usunięcie osoby wraz z jej rzeczami). W moim przekonaniu prawo nie powinno tolerować takich sytuacji, a jeżeli do nich dochodzi, być może ustawa o ewidencji ludności i dowodach osobistych zawiera w tym zakresie lukę prawną.

W związku z powyższym zwracam się z następującymi pytaniami do Pana Ministra:

1. Czy Pan Minister widzi rozwiązanie opisanego problemu zgodnie z obowiązującymi przepisami?

2. Czy Pan Minister dostrzega potrzebę nowelizacji ustawy o ewidencji ludności i dowodach osobistych lub Kodeksu postępowania cywilnego w ten sposób, by nie dopuszczać do powstawania sytuacji takich, jak ta opisana w interpelacji?

3. Proszę o informację o tym, jakie działania zostały (zostaną) podjęte przez resort w celu uniemożliwienia osobom eksmitowanym (lub tym, które tracą tytuł prawny do nieruchomości) nadużywania swoich praw w postępowaniu administracyjnym ze szkodą dla strony składającej uzasadniony wniosek o wymeldowanie „uciążliwego lokatora”?

Z poważaniem

Poseł Paweł Poncyłjusz

Warszawa, dnia 4 kwietnia 2011 r.

## Interpelacja (nr 22290)

do ministra pracy i polityki społecznej

### **w sprawie refundacji wynagrodzeń z tytułu zatrudniania młodocianych pracowników**

Szanowna Pani Minister! Środowisko rzemieślników i przedsiębiorców województwa świętokrzyskiego dostrzega zagrożenie zmniejszenia naboru uczniów na praktyczną naukę zawodu i uczniów do szkół zawodowych spowodowane zaniechaniem wypłaty refundacji poniesionych kosztów z tytułu zatrudnienia pracowników młodocianych.

Uczniowie odbywający praktyczną naukę zawodu w znacznej większości pochodzą z terenów wiejskich z wielodzietnych rodzin rolniczych. Ze względów finansowych cenią sobie możliwość wyboru kształcenia opartego na zatrudnieniu w firmie na podstawie umowy o pracę w celu nauki zawodu, mając nadzieję na wcześniejsze usamodzielnienie się czy uzyskanie zatrudnienia w zakładzie, który przygotował ich do pracy zawodowej. Pracodawca, przyjmując ucznia na praktyczną naukę zawodu, przyjmuje na siebie obowiązek przygotowania młodego człowieka do pracy zawodowej, udostępniając stanowisko pracy, materiały, narzędzia i własny czas. Jak każdemu pracownikowi wypłaca również wynagrodzenie (w wysokości 4%, 5%, 6% przeciętnego wynagrodzenia w zależności od roku nauki) i odprowadza składki na ubezpieczenie społeczne.

Przez ostatnie kilkanaście lat bieżące koszty ponoszone na wynagrodzenia i ubezpieczenia refundowane były z Funduszu Pracy, dzięki czemu cechy rzemiosł były w stanie zapewnić miejsce do nauki zawodu wszystkim zainteresowanym uczniom w zrzeszonych zakładach.

Problem z zabezpieczeniem bazy do praktycznej nauki zawodu pojawił się w bieżącym roku. OHP wstrzymało podpisywanie umów z pracodawcami na refundowanie wynagrodzeń za uczniów rozpoczynających naukę zawodu od września 2010 r. Brak jest również jasnej informacji dotyczącej planów Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej w sprawie refundacji. Znosi się na to, że pracodawcy będą zobowiązani przejąć koszty nauki zawodu na siebie.

Rozumiejąc obniżenie środków przeznaczonych na refundację ze względu na kryzys, z jakim boryka się nasz kraj, środowisko rzemieślników i przedsiębiorców zauważa jednak, iż całe społeczeństwo odczuwa skutki kryzysu. Stąd też zasadnym jest dalsze uczestnictwo środków budżetu państwa w kosztach kształcenia uczniów. Jeżeli zaś przedsiębiorcy będą musieli samodzielnie udźwignąć ciężar finansowania kształcenia uczniów, zaczną rezygnować ze szkolenia uczniów, przeznaczając swój czas i środki do udziału i kierowania bieżącą działalnością.

W tym miejscu nasuwa się pytanie: Gdzie młodzież będzie kontynuować naukę po zakończeniu

gimnazjum? Jeżeli rozwiązaniem będą szkoły średnie ogólnokształcące, to część młodzieży pozostanie w domu bez wykształcenia, a problem osób bez zawodu i możliwości wejścia na rynek pracy powróci za kilka lat.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej w 2011 r. zamierza skierować odpowiednie środki finansowe na refundację kosztów kształcenia zawodowego?

2. Czy Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej przewiduje wprowadzenie specjalnych ulg dla pracodawców kształcących uczniów i zatrudniających młodocianych pracowników wynikających z tytułu kosztów z tym związanych?

Z wyrazami szacunku

Poseł Zbigniew Pacelt

Ostrowiec Świętokrzyski, dnia 11 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22291)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie zgodności z przepisami prawa zapisów komunikatu zamieszczonego w dniu 4 marca 2011 r. na stronie PFRON pt. „Obniżenie wpłat na PFRON”**

Szanowna Pani Minister! W komunikacie zamieszczonym w dniu 4 marca 2011 r. na stronie internetowej Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych pt. „Obniżenie wpłat na PFRON” fundusz w swoim komunikacie zawarł, iż: „warunkiem skorzystania przez pracodawców z prawa do udzielania innym pracodawcom informacji o wysokości obniżenia wpłat na PFRON z tytułu zakupu usługi lub produkcji jest zatrudnienie co najmniej 25 pracowników w przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy i osiągnięcie wskaźnika zatrudnienia osób niepełnosprawnych w wysokości co najmniej 30% pracowników niepełnosprawnych zaliczonych do znacznego stopnia niepełnosprawności lub zaliczonych do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności osób: niewidomych, psychicznie chorych lub upośledzonych umysłowo albo osób z całościowymi zaburzeniami rozwojowymi lub epilepsją.

Pamiętać przy tym należy o prawidłowym udokumentowaniu niepełnosprawności oraz jej stopnia, wynikającym wprost z przepisów art. 1 i art. 3 ustawy o rehabilitacji. Wymagane jest posiadanie odpowiedniego orzeczenia o stopniu niepełnosprawności lub traktowanego z nim na równi orzeczenia ZUS o całkowitej lub częściowej niezdolności do pracy. Zgodnie z dyspozycją art. 22 ust. 1 pkt 2 i art. 28 ust. 1 pkt 1 lit. b zwykle zaświadczenie lekarskie nie daje

podstawy do zaliczenia pracownika do osób niewidomych, psychicznie chorych lub upośledzonych umysłowo albo osób z całościowymi zaburzeniami rozwojowymi lub epilepsją. W tym celu niezbędne jest posiadanie orzeczenia o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności wraz ze wskazaniem jej przyczyn”.

Interpretacja ta nie znajduje oparcia w przepisach prawa, tzn. nie wynika z art. 22 ust. 1 pkt 2 ani art. 28 ust. 1 pkt 1 lit. b ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych.

Dokumentem potwierdzającym wystąpienie u pracownika szczególnych schorzeń może być jedno z orzeczeń, o których mowa w ustawie. Jeżeli z orzeczenia tego nie wynika jednoznacznie wystąpienie jednego ze szczególnych schorzeń wymienionych w przepisie, na podstawie którego pracodawca ustala stan zatrudnienia osób o szczególnych schorzeniach, to dokumentem tym może być także zaświadczenie lekarza specjalisty potwierdzające wystąpienie jednego ze szczególnych schorzeń (wyrok WSA w Warszawie z 3 listopada 2009 r., III SA/Wa718/09, LEX nr 588182).

Na stanowisku takim stoi również Biuro Pełnomocnika Rządu ds. Osób Niepełnosprawnych. Schorzenie szczególne na potrzeby art. 22 ust. 1 pkt 2 oraz art. 28 ust. 1 pkt 1 lit. b ustawy o rehabilitacji (...) może być potwierdzone także zaświadczeniem lekarskim (pismo BON-I-5232-11-PM/11 z 2 marca 2011 r.).

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Jakie jest stanowisko Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej w sprawie zapisów zawartych we wcześniej cytowanym komunikacie PFRON-u?

2. Jaka powinna być jednoznaczna interpretacja zapisów zawartych we wcześniej cytowanym komunikacie PFRON-u, z uwagi na fakt rozbieżności interpretacyjnych Biura Pełnomocnika Rządu ds. Osób Niepełnosprawnych i PFRON-u w przedmiotowej sprawie, który wprowadza nieporządek wśród pracodawców?

Z wyrazami szacunku

Poseł Zbigniew Pacelt

Ostrowiec Świętokrzyski, dnia 11 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22292)

do ministra zdrowia

**w sprawie standardów opieki okołoporodowej**

Szanowna Pani Minister! W trakcie sprawowania przeze mnie obowiązków poselskich kilkakrotnie zekłamałem się z problemem, który stanowi istotę tej interpelacji. Niemniej jednak dopiero sprawa obywa-

telki naszego kraju, której dziecko na skutek błędów lekarskich w trakcie przyjmowania porodu zostało trwale naznaczone niepełnosprawnością, zmusza mnie do zadania Pani Minister pytania, którego istotą jest należyta ochrona zdrowia i życia najmłodszych obywateli Rzeczypospolitej Polskiej.

Z dniem 8 kwietnia 2011 r. wchodzi w życie rozporządzenie ministra zdrowia znane jako „Standardy postępowania oraz procedury medyczne przy udzielaniu świadczeń zdrowotnych z zakresu opieki okołoporodowej sprawowanej nad kobietą w okresie fizjologicznej ciąży, fizjologicznego porodu, porodu oraz opieki nad noworodkiem”. Rozporządzenie to jest zaiste wprowadzeniem konkretnych procedur i metod postępowania, jednakże tylko w przypadku ciąży i porodu fizjologicznego, czyli przebiegającego w sposób prawidłowy. W punkcie trzecim rozporządzenia czytamy: „Ingerencja w naturalny proces porodu wiąże się z uzasadnionym medycznie wskazaniem. Uzasadniona konieczność ingerencji w naturalny proces ciąży lub porodu, w szczególności leczenie cukrzycy ciężarnych, znieczulenie farmakologiczne, poród zabiegowy, oznacza, że ciąża lub poród wymaga zastosowania szczególnych procedur wykraczających poza niniejsze standardy”. Określając, iż jest to działanie wykraczające poza metody postępowania opisane w przedmiotowym akcie, pozbawiono prawa do należytego traktowania i postępowania w przypadku kobiet, których ciąża i poród nie przebiegają w sposób prawidłowy. Jest to chociażby poród z zastosowaniem metody cesarskiego cięcia, poród przedwczesny, poród związany z zagrożeniem życia dziecka lub matki.

Szanowna Pani Minister, droga obrona przez Ministerstwo Zdrowia zmierzająca do określenia jasnych procedur i metod postępowania lekarskiego w trakcie ciąży i porodu jest słuszna. Daje ona bowiem możliwość egzekwowania należnych zachowań, a w przypadku ich braku – odpowiedzialności na gruncie prawnym. Nie jest to jednakże dokument kompletny, ponieważ pozostawia poza nawiasem prawnej regulacji przypadki niestandardowe, których zaistnienia nie można wykluczać, a które należy również objąć prawną ochroną. Samo określenie, jakie znajdujemy w punkcie siódmym rozporządzenia, nie wystarczy: „zidentyfikowane czynniki ryzyka, o których mowa w ust. 1–4, należy omówić z ciężarną tak, aby mogła ona podjąć świadomą decyzję odnośnie do miejsca porodu”.

Dlatego w trosce o poszanowanie zasady równości wobec prawa wszystkich obywateli Rzeczypospolitej Polskiej pragnę zapytać Panią Minister: Jakie są plany Ministerstwa Zdrowia w celu włączenia do powyższego rozporządzenia przypadków ciąży i porodów niefizjologicznych?

Z poważaniem

Poseł Marian Filar

Toruń, dnia 11 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22293)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wątpliwości związanych z ustalaniem oraz sposobem dokonywania zwrotów kosztów używania przez pracowników Poczty Polskiej SA do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów, niebędących własnością pracodawcy**

Zwrot kosztów używania przez ww. pracowników Poczty Polskiej SA w jazdach lokalnych samochodów prywatnych do celów służbowych może być rozliczany ryczałtem lub w formie kilometrówki.

Jazdy lokalne rozliczane w formie miesięcznego ryczałtu ustala się, mnożąc stawkę za jeden kilometr przez miesięczny limit przebiegu kilometrów. Pracownik ma obowiązek złożyć pisemne oświadczenie o używaniu przez siebie pojazdu do celów służbowych w danym miesiącu.

Kwota miesięcznego limitu zależy od liczby mieszkańców w danej gminie lub w mieście, w którym pracownik jest zatrudniony, i nie może przekroczyć:

- 300 km – do 100 tys. mieszkańców,
- 500 km – ponad 100 tys. do 500 tys. mieszkańców,
- 700 km – ponad 500 tys. mieszkańców.

Natomiast koszty używania pojazdów do celów służbowych nie mogą być wyższe niż:

- dla samochodu osobowego o pojemności skokowej silnika do 900cm<sup>3</sup> – 0,5214 zł,
- dla samochodu osobowego o pojemności skokowej silnika powyżej 900cm<sup>3</sup> – 0,8358 zł,
- dla motocykla – 0,2302 zł,
- dla motoroweru – 0,1382 zł.

Biorąc pod uwagę wysokie ceny paliwa oraz amortyzację pojazdu, zwrot kosztów w formie miesięcznego ryczałtu nie pokrywa w całości poniesionych wydatków, związanych z używaniem do celów służbowych samochodów prywatnych.

W związku z tym zwracam się do Pana Ministra z następującym pytaniem:

1. Czy Ministerstwo Infrastruktury podejmie działania zmierzające do podniesienia stawki za 1 km przebiegu pojazdu niebędącego własnością pracodawcy?

2. Czy kwoty stanowiące zwrot kosztów używania samochodów prywatnych do celów służbowych do wysokości ustalonych limitów nie są zbyt niskie, biorąc pod uwagę eksploatację samochodu i ciągle rosnące ceny paliw?

Z poważaniem

Poseł Wiesław Janczyk

Limanowa, dnia 23 marca 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22294)

do ministra zdrowia

**w sprawie wdrażania powszechnego  
programu szczepień przeciwko  
pneumokokom**

Szanowna Pani Minister! W Polsce co roku pneumokoki są sprawcami kilkunastu tysięcy zachorowań wiążących się z tak poważnymi powikłaniami jak zakażenia dróg oddechowych, zapalenie opon mózgowo-rdzeniowych i sepsa, po których śmierć następuje u kilkudziesięciorga dzieci. Leczenie jest tu długotrwałe i często nie zapobiega trwałym następstwom zakażenia. Po wprowadzeniu refundacji szczepień z pieniędzy miasta Kielce w 2006 r. wśród dzieci zachorowalność na zapalenie płuc zmalała ze 136 w 2005 r. do 53 w 2007 r. oraz do 18 w roku ubiegłym. Podobny spadek, rzędu 85%, zanotowano w przypadku zapalenia ucha środkowego. Szczepienia dzieci z doskonałym rezultatem przekładają się na stan zdrowia dorosłej części populacji. W Kielcach w grupie osób powyżej 65 lat w 2005 r. na zapalenie płuc chorowało 19,4 osoby na tysiąc mieszkańców, a pięć lat od wprowadzenia szczepień tylko 11. W USA powszechne szczepienia wyeliminowały 98% zakażeń pneumokokami, zarówno u dzieci jak i dorosłych. Podobnie jest we wszystkich krajach UE. Niestety Polska jest tu niechlubnym wyjątkiem, gdzie mimo optymistycznych danych o skuteczności nie wprowadzono powszechnych szczepień. Wprowadzanie programów przez samorządy nie jest zjawiskiem częstym i chwili obecnej obejmuje tylko kilka miast. Wydaje się, że w tej sytuacji konieczne jest wprowadzenie jak najszybszych działań w postaci wprowadzenia powszechnego programu szczepień lub dotacji celowych dla samorządów.

W związku z powyższymi argumentami proszę Panią Minister o odpowiedź na pytania:

Jakie są roczne koszty hospitalizacji pacjentów, z wyszczególnieniem na dzieci oraz dorosłych, cierpiących na choroby wywołane przez pneumokoki?

Jaki jest plan Ministerstwa Zdrowia w sprawie wdrażania powszechnego programu szczepień przeciwko pneumokokom?

Z poważaniem

Poseł Artur Gierada  
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 14 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22295)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie zaniechania wypłaty refundacji  
kosztów poniesionych z tytułu zatrudnienia  
pracowników młodocianych**

Na terenie powiatu staszowskiego istnieje dobrze rozwinięta baza szkoleniowa dotycząca praktycznej nauki zawodu dla uczniów ZSZ. Część uczniów znajduje miejsce do nauki na warsztatach szkolnych. Jednak większość miejsc oferowanych jest przez rzemieślnicze zakłady działające na terenie naszego powiatu. Na dzień dzisiejszy Cech Rzemieślników i Przedsiębiorców w Staszowie zrzesza 150 podmiotów, w tym 108 zakładów szkolących.

Niestety istnieje zagrożenie zmniejszenia naboru uczniów na praktyczną naukę zawodu i uczniów do ZSZ na rok szkolny 2011/2012 – spowodowane jest to zaniechaniem wypłaty ww. refundacji.

1. W roku szkolnym 2008/2009 naukę zawodu podjęło 115 uczniów.

2. W roku szkolnym 2009/2010 naukę zawodu podjęło 108 uczniów.

3. W roku szkolnym 2010/2011 naukę zawodu podjęło 94 uczniów.

Ponad 70% uczniów pochodzi z terenów wiejskich z wielodzietnych rodzin rolniczych. Ze względów finansowych cenią sobie możliwość wyboru kształcenia opartego na zatrudnieniu w firmie na podstawie umowy o pracę w celu nauki zawodu, mając nadzieję na wcześniejsze usamodzielnienie się czy uzyskanie zatrudnienia w zakładzie, który przygotował ich do pracy zawodowej. Pracodawca, przyjmując ucznia na praktyczną naukę zawodu, przyjmuje na siebie obowiązek przygotowania młodego człowieka do pracy zawodowej, udostępniając stanowisko pracy, materiały, narzędzia i własny czas. Jak każdemu pracownikowi, wypłaca on również wynagrodzenie (w wysokości 4%, 5%, 6% przeciętnego wynagrodzenia w zależności od roku nauki), jak i odprowadza składki na ubezpieczenie społeczne. Przez kilkanaście ostatnich lat bieżące koszty ponoszone na wynagrodzenia i ubezpieczenie refundowane były z funduszu pracy, dzięki czemu cech był w stanie zapewnić miejsce do nauki zawodu wszystkim zainteresowanym uczniom w zrzeszonych zakładach.

Problem z zabezpieczeniem bazy do praktycznej nauki zawodu pojawił się w bieżącym roku. OHP wstrzymało podpisywanie umów z pracodawcami na refundowanie wynagrodzeń za uczniów rozpoczynających naukę zawodu do września 2010 r. Brak jest również jasnej informacji dotyczącej planów Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej w sprawie refundacji. Prawdopodobne jest również to, że pracodawcy będą zobowiązani przejąć koszty nauki zawodu na siebie. Jeśli państwo nie będzie uczestniczyło w pokrywaniu kosztów kształcenia uczniów, to przedsię-

biorcy przeznaczają swój czas i środki do udziału i kierowania bieżącą działalnością kosztem rezygnacji ze szkolenia uczniów.

Musimy zadać sobie pytanie: Gdzie młodzież będzie kontynuowała naukę po zakończeniu gimnazjum? Jeżeli jedynym rozwiązaniem będą licea ogólnokształcące, to niestety część młodzieży pozostanie bez wykształcenia, a problem braku wykwalifikowanej grupy pracowników zawodowych odbije się echem na przyszłym rozwoju gospodarczym naszego kraju.

W związku z powyższymi argumentami proszę Panią Minister o odpowiedź na pytanie: Jakie jest stanowisko ministerstwa względem omawianego tematu?

Z poważaniem

Poseł Artur Gierada  
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 14 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22296)

do ministra środowiska

**w sprawie zadania pn. Rewitalizacja  
infrastruktury turystycznej  
na Szczelińcu Wielkim – Widoki bez granic**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się z apelem o dokonanie blokady środków w planie wydatków budżetu Parku Narodowego Gór Stołowych na 2011 r. w kwocie 117 212,50 zł na realizację zadania pn. Rewitalizacja infrastruktury na Szczelińcu Wielkim – Widoki bez granic.

Gmina Radków jako partner wiodący wraz z partnerami projektu: miastem Bromov, miastem Nowa Ruda oraz Parkiem Narodowym Gór Stołowych zgodnie z podpisanym 16.10.2009 r. porozumieniem o współpracy w ramach projektu przeznaczonego do realizacji ze środków Programu Operacyjnego Współpracy Transgranicznej Republika Czeska – Rzeczpospolita Polska 2007–2013 realizuje projekt pod nazwą „Widoki bez granic”.

W ramach ww. projektu na terenie Parku Narodowego Gór Stołowych przeprowadzona zostanie rewitalizacja części trasy turystycznej na Szczelińcu Wielkim. Zakres prac obejmuje:

- 1) wymianę balustrad drewnianych na metalowe na terenie trasy turystycznej na Szczeliniec Wielki;
  - 2) rekonstrukcję i naprawę schodów na trasie wejściowej na Szczeliniec Wielki;
  - 3) wykonane zostaną drewniane podesty na trasie turystycznej;
  - 4) rewitalizację konstrukcji punktu widokowego „Fotel Liczyrzepy”;
  - 5) wykonanie punktu widokowego przy schronisku.
- Park narodowy jako właściciel trasy na Szczeliniec Wielki powinien ponieść koszty brutto 781 413,51

zł na etapie rozliczania płatności. Po rozliczeniu programu współpracy transgranicznej Polska – Czechy koszty zmniejszą się o 85% przez dokonanie zwrotu. W związku z tym, że park narodowy nie uwzględnił kwoty 117 212,50 zł ani też 781 413,51 zł powiększonej o koszty np. kredytowania na etapie rozliczania płatności w budżecie własnym, gmina Radków jako lider projektu odpowiedzialna za jego realizację została zobligowana, a raczej zmuszona do sfinansowania ww. kosztu robót budowlanych zgodnie z umową ramową o współpracy zawartą 20.10.2009 r. w Radkowie pomiędzy polskimi partnerami projektu.

Zrealizowanie projektu zgodnie z zawartą umową między Republiką Czeską, Ministerstwem Rozwoju Regionalnego a gminą Radków nie jest obciążone ryzykiem w wykonawstwie i spowoduje uzyskanie dofinansowania bezwrotnych środków finansowych z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego w wysokości 85,0% ostatecznych wydatków kwalifikowanych.

Szanowny Panie Ministrze! W żadnej mierze nie jest celem niniejszej interpelacji ocena stanowiska dyrektora Parku Narodowego Gór Stołowych z siedzibą w Kudowie-Zdroju zajętego w określonych relatywizmem uwarunkowaniach w stosunku do gminy Radków, na obszarze której geograficznie leży Szczeliniec Wielki w Górach Stołowych.

Celem niniejszej interpelacji jest apel o dokonanie głębszej analizy niż to uczyniła dyrekcja Parku Stołogórskiego i, mimo sytuacji na dziś trudnej, dokonanie blokady środków w planie wydatków niezbędnych do rozliczenia budżetu gminy Radków.

Pozostawienie gminy Radków „samej sobie” z przedstawionym problemem, bez wsparcia przez ministerstwo oraz Park Narodowy Gór Stołowych – współorganizatora, z kwotą po rozliczeniu w wysokości 117 212,50 zł, spowoduje poważne konsekwencje dla gminy, nie tylko finansowe.

Burmistrz miasta i gminy Radków nie dostrzega alternatywy, bowiem zaprzestanie bądź rezygnacja z realizacji zadania są niedopuszczalne.

Celem rzezonego wniosku jest ponad wszystko rewitalizowanie szlaku na Szczeliniec Wielki, tak aby uczynić go bezpiecznym dla ok. 200 000 turystów odwiedzających to miejsce rocznie, z tendencją rosnącą. Dla nich to zadanie burmistrz wraz z dyrektorem parku podjęli i są przekonani, że przy udziale Pana Ministra zakończą.

Szanowny Panie Ministrze! Zatem biorąc po uwagę powyższe argumenty, proszę Pana Ministra o odpowiedź na pytanie: Czy jest szansa na dokonanie blokady środków w planie wydatków budżetu Parku Narodowego Gór Stołowych na 2011 r. w kwocie 117 212,50 zł na realizację zadania pn. Rewitalizacja infrastruktury na Szczelińcu Wielkim – Widoki bez granic?

Z wyrazami należnego szacunku

Poseł Monika Wielichowska

Nowa Ruda, dnia 14 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22297)

do ministra finansów

**w sprawie zrekompensowania samorządom powiatów kosztów poniesionych z tytułu zwrotu części opłaty za wydanie kart pojazdów**

Szanowny Panie Ministrze! Do biur poselskich zgłaszają się samorządy powiatowe z prośbą o interwencję w sprawie zrekompensowania kosztów poniesionych z tytułu zwrotu części opłaty za wydanie kart pojazdów.

Jak podnoszą zainteresowani, wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 17 stycznia 2006 r. o sygn. akt U 6/04 stwierdził niezgodność § 1 ust. 1 rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 r. z prawem Unii Europejskiej oraz art. 217 Konstytucji RP. Wyrok Trybunału Konstytucyjnego, który uznał argumenty rzecznika praw obywatelskich, spowodował skutki dotyczące stronę samorządową. Powyższe oznacza, że opłata za wydanie karty pojazdu sprowadzonego z zagranicy w wysokości 500 zł jest niezgodna z konstytucją i prawem drogowym. Wiadomo było, że 500 zł płać za wydanie karty pojazdu właściciele samochodów sprowadzanych, podczas gdy opłata dla aut kupionych w Polsce wynosi tylko 75 zł.

Pragniemy zwrócić uwagę, że potrzeba dostosowania istniejącego prawa do wyroku trybunału powoduje, że samorządom powiatowym zostają odebrane kolejne dochody własne. W związku z powyższym mogą mieć one duże problemy finansowe, ponieważ zaplanowały wpływy z tego tytułu w budżetach na realizację zadań publicznych. Ponadto mogą wystąpić na gruncie prawa cywilnego roszczenia osób, które poniosły opłatę w wysokości 500 zł.

W związku z powyższym zwracamy się z następującymi pytaniami: Czy jest możliwe i w jaki sposób zrekompensowanie kosztów poniesionych przez samorządy powiatowe z tytułu zwrotu części opłaty za wydanie kart pojazdów? Jakie rozwiązania może zaproponować Ministerstwo Finansów w powyższej sprawie?

Z wyrazami szacunku

Poseł Łukasz Borowiak  
oraz grupa posłów

Leszno, dnia 15 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22298)

do ministra zdrowia

**w sprawie łączenia oddziałów zakaźnych dla dorosłych z oddziałami zakaźnymi dla dzieci**

W związku z oszczędnościami niektóre szpitale, mając na względzie bardziej efektywne zarządzanie oraz racjonalizację kosztów, łączą oddziały szpitalne. Dotyczy to m.in. oddziałów obserwacyjno-zakaźnych dla dorosłych z oddziałami zakaźnymi dla dzieci.

Według personelu medycznego działania takie obniżają jakość świadczonych usług medycznych. Specyfika pracy na wymienionych oddziałach jest, według lekarzy i środowisk pielęgniarek obydwu oddziałów, diametralnie różna. Inne są usługi pielęgniarskie świadczone małym pacjentom i osobom dorosłym. Inaczej w związku z tym prowadzony jest proces pielęgnowania osoby dorosłej i małego dziecka, zarówno w zakresie wywiadu, obserwacji, jak i wykonywania zleceń lekarskich.

Pobieranie krwi i założenie podklucia dożylnego u dziecka, często niemowlęcia, wymaga wysokospecjalistycznych umiejętności, których pielęgniarki pediatryczne nabywają w ciągu długoletniej pracy i specjalistycznego kształcenia. Wykonywanie tych czynności przez pielęgniarki innych specjalności może być problematyczne. W oddziale obserwacyjno-zakaźnym dla dorosłych bardzo często hospitalizuje się pacjentów z rozpoznaniem interny, neurologii, dermatologii, a nie tylko chorób zakaźnych. W pielęgnowaniu tych chorych uczestniczą pielęgniarki o wymaganych specjalnościach, odmiennych niż w przypadku małego pacjenta, gwarantujących wysoką jakość usług.

W opinii lekarzy połączenie oddziałów zagraża bezpieczeństwu pacjentów. Jako przykład podają taki połączony oddział w Kaliszu, który obecnie nie przyjmuje już dzieci, tłumacząc to brakiem kompetencji w ich prowadzeniu. Podobnie w Płocku, który przyjmował dzieci, a obecnie nie mogąc zapewnić całodobowo opieki pediatry zrezygnował z ich leczenia na rzecz oddziału dziecięcego. Na oddział zakaźny przyjmowane są dzieci tylko powyżej 14. roku życia.

W sytuacji połączenia oddziałów zachodzi ryzyko popełnienia błędów diagnostyczno-leczniczych w trakcie zabezpieczenia całodobowego. W trosce o bezpieczeństwo pacjentów oraz zagwarantowanie odpowiedniego poziomu jakości usług środowiska lekarskie oraz pielęgniarskie postulują o uwzględnienie przedstawianych argumentów i apelują o pozostawienie tych oddziałów na dotychczasowych zasadach odrębności.

W związku z powyższym zwracamy się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy łączenie oddziałów zakaźnych dla dzieci i dorosłych nie spowoduje spadku jakości świadczonych usług?

2. Jakie rozwiązania przy łączeniu wymienionych oddziałów stosowane są na terenie kraju?

Z poważaniem

Posel Tomasz Piotr Nowak  
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 14 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22299)

do ministra finansów

**w sprawie opodatkowania podatkiem VAT  
odszkodowań wypłacanych przez najemcę  
na rzecz wynajmującego z tytułu  
przedterminowego rozwiązania umowy  
najmu z winy najemcy**

Szanowny Panie Ministrze! Z docierających do mnie informacji wynika, że do rangi problemu urasta kwestia traktowania na gruncie podatku VAT odszkodowań wypłacanych przez przedsiębiorców w związku z przedterminowym rozwiązaniem umowy najmu. Szczególnie problem ten dotyczy przypadków, w których przedsiębiorcy będący najemcami danego lokalu, zmuszeni sytuacją rynkową, dokonują przedterminowego rozwiązania umowy najmu zawartej na czas oznaczony w formie porozumienia zawieranego z wynajmującym.

Nie jest specjalnie odkrywcze stwierdzenie, że odpowiednia lokalizacja w przypadku całego szeregu branż jest rzeczą absolutnie priorytetową. Dlatego w sytuacji, gdy przedsiębiorca znajdzie lokal spełniający jego wymagania, z zasady zainteresowany jest zawarciem umowy najmu na stosunkowo długi okres bez możliwości jej wypowiedzenia. Ma to bowiem zabezpieczyć go przed ryzykiem niespodziewanego wypowiedzenia umowy najmu przez wynajmującego, w przypadku gdy on poprzez określone nakłady i działania rozwinie swoją działalność w danym miejscu.

Jednakże pomimo najbardziej precyzyjnych i szczegółowych ustaleń oraz analiz dokonywanych przez przedsiębiorców mają miejsce przypadki, kiedy to dalsze prowadzenie działalności w danej lokalizacji staje się ekonomicznie bezzasadne, jeszcze przed upływem okresu, na który została zawarta umowa najmu (ryzyko rynkowe prowadzonej działalności). W efekcie zaistnienia tego rodzaju sytuacji zachodzi konieczność przedterminowego rozwiązania zawartej na czas oznaczony umowy najmu, która z przedstawionych powyżej powodów z zasady nie przewiduje możliwości jej wcześniejszego wypowiedzenia. W

konsekwencji pojawia się konieczność zapłaty na rzecz wynajmującego odszkodowania za szkody powstałe w związku z przedterminowym rozwiązaniem umowy najmu z przyczyn leżących wyłącznie po stronie najemcy. W takich przypadkach niejako dobrą praktyką rynkową stało się zawieranie z wynajmującym porozumień rozwiązujących, w których ustalona zostaje ostateczna wysokość odszkodowania za poniesione przez wynajmującego szkody z tytułu przedterminowego rozwiązania umowy najmu z przyczyn leżących wyłącznie po stronie najemcy. Dodatkowo w porozumieniu takim wynajmujący potwierdza zazwyczaj, że nie będzie dochodził żadnych roszczeń z tytułu przedmiotowej umowy w przyszłości, w tym czynszu najmu oraz opłat eksploatacyjnych.

Wydawałoby się, że jest rzeczą oczywistą, iż tego rodzaju odszkodowania – jako rodzaj rekompensaty/zadośćuczynienia za wyrządzoną szkodę – nie podlegają opodatkowaniu podatkiem VAT, gdyż nie stanowią wynagrodzenia za świadczone jakiegokolwiek usługi oraz nie wiążą się bezpośrednio z żadną czynnością wymienioną w art. 5 ust. 1 ustawy o VAT. Niestety w ocenie podległych Panu Ministrowi organów w tego rodzaju przypadkach dochodzi do odpłatnego świadczenia usług. W ich opiniach opłata otrzymana przez wynajmującego jest ściśle związana z uzyskaniem korzyści przez najemcę, np. w postaci uzyskania zgody na wcześniejsze rozwiązanie umowy najmu, co ma stanowić świadczenie wykonane na rzecz najemcy.

Jak się okazuje, stanowisko to jest powszechnie kwestionowane zarówno przez doktrynę, jak i judykaturę i budzi niezwykle negatywne odczucia u najbardziej zainteresowanych, czyli u przedsiębiorców, dla których tego rodzaju niepewność interpretacyjna jest kompletnie niezrozumiała.

Proszę więc o odpowiedź na pytanie: Czy w przypadku tego rodzaju odszkodowania można w ogóle mówić o dokonywanym na terytorium kraju odpłatnym świadczeniu usług?

Nie ulega wszakże wątpliwości, że w świetle postanowień ustawy o VAT, a w szczególności jej art. 7 w związku z art. 2 pkt 6, w przypadku odszkodowania pieniężnego za szkodę powstałą na skutek przedterminowego rozwiązania umowy najmu nie można mówić o dostawie towarów. Z drugiej zaś strony czynności faktyczne lub prawne, które w żaden sposób nie spełniają określonych w ustawie przesłanek niezbędnych dla przyjęcia, iż zrealizowana została dostawa towarów lub nastąpiło świadczenie usług, stanowią czynności neutralne dla podatku od towarów i usług (wyrok z 1 kwietnia 2008 r., sygn. III SA/Wa 2166/07).

Poddając więc analizie definicję „świadczenia usług” zawartą w art. 8 ust. 1 ustawy o VAT, należy stwierdzić, iż ma ona charakter dopełniający definicję „dostawy towarów” i jest wyrazem realizacji zasady powszechności opodatkowania podatkiem VAT transakcji wykonywanych przez podatników w ramach ich działalności gospodarczej.



Odnosząc się zaś do samego pojęcia odszkodowania, należy zauważyć, iż jest to termin niezdefiniowany w ustawie o VAT. Regulacje dotyczące odszkodowania zostały zawarte w Kodeksie cywilnym. I tak z postanowień art. 361 K.c. wynika wprost, że odszkodowanie to zapłata za wyrządzone szkody, poniesione przez kogoś straty. Zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego wynikła szkoda. Samo naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, jak i korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Warto w tym miejscu zaznaczyć, że przywołany przepis posługuje się pojęciem „zobowiązanego do odszkodowania”, nie wskazując przy tym na to, co jest źródłem zobowiązania. Odszkodowanie nie jest więc niczym innym, jak rodzajem rekompensaty/zadośćuczynienia za spowodowane szkody. Istotą odszkodowania nie jest więc płatność w zamian za świadczenie, lecz rekompensata za wyrządzoną szkodę. W takich przypadkach mamy do czynienia jedynie z wynagrodzeniem, które stanowi rodzaj zadośćuczynienia. Ponadto należy wyraźnie podkreślić fakt, że podstawową cechą odszkodowania z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania jest brak ekwiwalentności świadczeń. W takim przypadku nie mamy do czynienia z transakcją ekwiwalentną, tj. świadczenie w zamian za wynagrodzenie. Nie zmienia tego faktu sytuacja, w której odszkodowanie jest wypłacane na podstawie zawartego porozumienia, w którym wynajmujący zrzeka się wszelkich roszczeń w zamian za ustaloną kwotę odszkodowania.

Analizując zatem pojęcie odszkodowania oraz pojęcie świadczenia usług, dochodzimy do jednoznacznych wniosków, iż zapłata przez najemcę na rzecz wynajmującego odszkodowania za szkodę spowodowaną przedterminowym rozwiązaniem umowy najmu nie może być traktowana jako wynagrodzenie za świadczoną usługę. Otrzymane przez wynajmującego odszkodowanie nie jest bowiem związane z żadnym świadczeniem z jego strony na rzecz najemcy. Zapłata odszkodowania pieniężnego wynika bowiem wyłącznie z faktu niewykonania przez najemcę zawartej umowy najmu i stanowi dla wynajmującego rodzaj rekompensaty/zadośćuczynienia za poniesione szkody/utracone korzyści powstałe w związku z rozwiązaniem umowy najmu z przyczyn leżących wyłącznie po stronie najemcy.

Powyższe znajduje pełne potwierdzenie w niezwykle jednolitym orzecznictwie polskich sądów administracyjnych oraz ETS – np. wyrok z 10 stycznia 2011 r. (III SA/Wa 1294/10); wyrok z 1 kwietnia 2008 r. (III SA/Wa 2166/07), wyrok z 15 grudnia 2010 r. (III SA/Wa 2774/10), orzeczenie ETS w sprawie C-16/93, R. J. Tolsama vs. Inspecteur der Omzetbelasting Leeuwarden; orzeczenie ETS w sprawie C-213/99, Jose Teodoro de Andrade a Director da Alfandega de Leixoes; orzeczenie w sprawie C-404/99 pomiędzy Komisją Europejską a Republiką Francuską).

Warto również nadmienić, że przedmiotowego odszkodowania nie można również w żadnym wypadku uznać za wynagrodzenie z tytułu jakiejkolwiek działalności gospodarczej. Ma ono bowiem na celu wyłącznie rekompensatę poniesionej lub przyszłej szkody, która niewątpliwie wystąpi po stronie wynajmującego. W konsekwencji skoro odszkodowanie nie stanowi wynagrodzenia za świadczone usługi, to należy stwierdzić, iż podatnik nie realizuje żadnego obrotu. Zgodnie bowiem z art. 29 ust. 1 ustawy o VAT obrotem jest kwota należna z tytułu sprzedaży pomniejszona o kwotę należnego podatku (kwota należna obejmuje całość świadczenia należnego od nabywcy). Z kolei nieosiągnięcie obrotu powoduje brak obowiązku rozliczenia podatku od towarów i usług z tytułu otrzymania przez stronę odszkodowania (patrz np. wyrok z 20 października 2010 r. (III SA/Wa 305/10)).

Wreszcie przy rozważaniu przedmiotowego problemu nie sposób pominąć kwestii odpłatności. Wszakże aby w ogóle mówić o opodatkowaniu świadczenia usług, muszą to być czynności odpłatne, albowiem to odpłatność jest elementem koniecznym dla powstania obowiązku w podatku VAT (nieodpłatne świadczenia określone w art. 8 ust. 2 ustawy o VAT stanowią wręcz przysłowiowe potwierdzenie tej reguły). Zatem dla prawidłowego rozpoznania obowiązku podatkowego konieczne jest zdefiniowanie, co oznacza odpłatność na gruncie ustawy o VAT. Ponieważ zarówno polska ustawa o VAT, jak i obecna dyrektywa 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej nie definiuje wprost terminu odpłatności, należy sięgnąć do judykatury.

Zgodnie zaś z powszechnym stanowiskiem judykatury opodatkowaniu podatkiem VAT podlega świadczenie usług za wynagrodzeniem, które powinno mieć formę przysporzenia (zwiększenia aktywów po stronie beneficjenta) z tytułu konkretnego świadczenia. W sytuacji odszkodowań brak jest zachowania symetrii pomiędzy świadczeniem a wynagrodzeniem. W takich przypadkach mamy co do zasady do czynienia jedynie z wynagrodzeniem, które stanowi formę zadośćuczynienia, zatem nie powoduje zwiększenia aktywów po stronie beneficjenta. Źródła takiego zadośćuczynienia mogą być zróżnicowane, począwszy od czynów niedozwolonych, wyrządzonych szkód, do niewypełnienia obowiązków wynikających z umowy.

Warto wreszcie wskazać na niezwykle stanowcze stanowisko wyrażane przez sądy administracyjne, zgodnie z którym „tylko niektóre odszkodowania mają charakter wynagrodzenia, np. w sytuacji przymusowej dostawy na rzecz np. gminy gruntu pod inwestycje infrastrukturalne – jest to wówczas wynagrodzenie za dostawę. O pozostałym opodatkowaniu odszkodowań ustawodawca nie mówi nic. Uznać więc należy, także z tego względu, iż pozostałe odszkodowania nie podlegają opodatkowaniu podatkiem VAT” (np. w przywoływanym już wyroku z 20 października 2010 r. (III SA/Wa 305/10)).

Mając na uwadze powyższe oraz fakt, że przedstawiony przeze mnie problem interpretacyjny wymaga kompleksowego i jednoznacznego rozstrzygnięcia, zwracam się do Pana Ministra z prośbą o udzielenie jednoznacznej odpowiedzi na następujące pytanie: Czy odszkodowanie za szkodę wypłacone przez przedsiębiorcę będącego najemcą na rzecz wynajmującego w związku z przedterminowym rozwiązaniem umowy najmu, z przyczyn leżących po stronie najemcy, którego ostateczna wysokość została ustalona porozumieniem rozwiązującym, nie podlega opodatkowaniu VAT?

Z poważaniem

Posłanki Urszula Augustyn  
i Izabela Katarzyna Mrzygłocka

Warszawa, dnia 15 kwietnia 2011 r.

**I n t e r p e l a c j a**  
(nr 22300)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie zmiany logo PKO BP SA**

Szanowny Panie Ministrze! PKO Bank Polski w ciągu ostatnich trzech lat ponownie zmienia swoje logo. W ocenie profesjonalistów od marketingu wprowadzona zmiana tak naprawdę niczego nie zmienia, oprócz kolorystyki i skreślenia trzech liter. Natomiast koszty tej zmiany określane są w setkach milionów złotych.

Należy zadać pytanie: Jaki cel ma spełnić ta zmiana i czy w dobie kryzysu finansowego powinniśmy wykonywać tak kosztowną operację?

Jakie stanowisko w tej sprawie ma Ministerstwo Skarbu Państwa, które posiada prawie połowę udziałów w PKO Bank Polski, i ile ta zmiana będzie kosztowała?

Z poważaniem

Poseł Henryk Gołębiowski

Wałbrzych, dnia 12 kwietnia 2011 r.

**I n t e r p e l a c j a**  
(nr 22301)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie sprzedaży produktów  
spożywczych oznaczonych jako ekologiczne  
lub typu light**

Szanowny Panie Ministrze! Otrzymałem niedawno informację od konsumentów, którzy czują się

wprowadzani w błąd przez sprzedawców oraz producentów produktów spożywczych. Stosunkowo często spotkać się można z ofertami sprzedaży żywności oznaczonej jako ekologiczna lub też zdrowa. Żywność taka jest zwykle droższa od porównywalnych produktów. Pomimo to spotyka się z zainteresowaniem nabywców, którzy liczą, że produkty ekologiczne zawierają lepsze właściwości odżywcze i mniej substancji szkodliwych. Często dopiero po nabyciu produktu oznaczonego jako ekologiczny okazuje się, że jego skład umieszczony na etykiecie nie odpowiada powszechnym przekonaniom co do warunków, jakie pozwalają na uznanie żywności za ekologiczną.

Odrębny problem stanowi umieszczanie w sklepach, w działach lub na stoiskach z żywnością ekologiczną produktów standardowych. Można to uznać za wprowadzanie konsumentów w błąd przez sprzedawców, którzy z reguły wyjaśniają, że umieszczenie danego produktu w dziale „ekologicznym” było wynikiem pomyłki. W jeszcze większym stopniu powyższe zjawisko dotyczy żywności oznaczanej nazwą „light” lub sformułowaniami podobnymi. W rzeczywistości wiele spośród produktów tego rodzaju ma wyższą zawartość energetyczną niż produkty bez powyższych oznaczeń. Niewielka zawartość tłuszczu jest rekompensowana dużą ilością węglowodanów (zwłaszcza cukru), które sprawiają, że produkt w dalszym ciągu jest niewskazany dla konsumentów poszukujących produktów o niskiej zawartości kalorii.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy przepisy prawa określają reguły oznaczania żywności jako ekologicznej i czy ministerstwo kontroluje przestrzeganie tych przepisów?

2. Czy istnieją reguły dotyczące umieszczania produktów żywnościowych w działach lub na stoiskach z żywnością ekologiczną oraz czy jest kontrolowane ich przestrzeganie?

3. Czy istnieją regulacje dotyczące zasad oznaczania żywności nazwą „light”, a w przypadku odpowiedzi twierdzącej – jakie instytucje dokonują kontroli wykonywania tych obowiązków?

4. Czy ministerstwo dopuszcza możliwość, w dającej się określić perspektywie czasowej, przeprowadzenia działań zmierzających do ograniczenia powyższych zjawisk?

Z wyrazami szacunku

Poseł Krzysztof Brejza

Warszawa, dnia 27 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a  
(nr 22302)

do ministra infrastruktury

**w sprawie odpowiedzialności osób  
prowadzących szkolenia dla kierowców  
samochodów ciężarowych**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra w związku z ujawnionymi w ostatnim czasie w środkach masowego przekazu nagraniami prezentującymi treść informacji przekazywanych przez instruktorów podczas kursu dla kierowców samochodów ciężarowych.

Z podanych do publicznej wiadomości materiałów wynika m.in., że instruktorzy uczyli, aby w sytuacji wyboru pomiędzy utratą ładunku a kolizją z samochodem osobowym wybierali spowodowanie wypadku. Ponadto podczas kursu przekazywane były informacje, w jaki sposób oszukać policjantów prowadzących kontrolę drogową.

W interesie wszystkich użytkowników dróg leży, aby szkolenia dla kierowców były prowadzone w sposób profesjonalny. Dotyczy to szczególnie tych kierowców, którzy korzystają z dróg najczęściej i prowadzą samochody najbardziej niebezpieczne, jak zawodowi kierowcy samochodów ciężarowych. Pomimo jednoznacznej oceny moralnej opisanego wydarzenia, do publicznej wiadomości podawane są informacje, że pociągnięcie instruktorów do odpowiedzialności jest niemożliwe.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jakie jest stanowisko ministerstwa wobec powyżej opisanego problemu?

2. Jaka instytucja sprawuje nadzór nad sposobem prowadzenia obowiązkowych szkoleń kierowców samochodów ciężarowych, jak często prowadzone są kontrole sposobu prowadzenia tych szkoleń i jakie obejmują kryteria?

3. Czy wobec osób, które dopuściły się tego typu sformułowań podczas szkolenia kierowców, wyciągnięta będzie jakakolwiek odpowiedzialność?

Z wyrazami szacunku

Poseł Krzysztof Brejza

Warszawa, dnia 13 kwietnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a  
(nr 22303)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie procederu spalania odpadów  
w gospodarstwach domowych**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra w związku z powszechnym w polskich mia-

stach, według moich obserwacji, procederem spalania śmieci w gospodarstwach domowych.

W okresie grzewczym zarówno w centrach miast, jak i na osiedlach domków jednorodzinnych można zaobserwować znaczne zadymienie wynikające z utylizacji odpadów w piecach grzewczych.

Jak wskazują eksperci, niska temperatura w okresie grzewczym połączona z wysoką wilgotnością powietrza potęguje szkodliwość dymu powstałego przy spalaniu śmieci. Eksperci podkreślają, że w wyniku spalania 1 kg typowych opakowań (PCV) do powietrza dostaje się znaczna ilość szkodliwych substancji: blisko 300 l chlorowodoru, dwutlenek siarki (szkodliwy dla ludzkiego układu oddechowego), tlenki azotu czy też tlenek węgla.

Pyły powstałe w wyniku spalania śmieci zawierają całą gamę związków metali ciężkich, takich jak: ołów, chrom czy też kadm. Spalanie typowych odpadów z gospodarstwa domowego (zwłaszcza plastikowych toreb) prowadzi do wytworzenia wysoko rakotwórczych dioksyn.

Pyły powstałe w wyniku spalania śmieci nie tylko podwyższają ryzyko zachorowania na choroby nowotworowe, ale powodują alergię oraz choroby układu krążenia. Oprócz znacznej szkodliwości dla zdrowia sadze powstałe w wyniku spalania śmieci dewastują stan elewacji budynków położonych w pobliżu budynku truciela.

Niestety z moich konsultacji z funkcjonariuszami służb, takich jak: straż pożarna, Policja czy też straż miejska, wynika, że instytucje te nie mają skutecznych środków do ograniczenia tego problemu. Funkcjonują, co prawda, gminne regulaminy utrzymania czystości i porządku, na podstawie których możliwa jest kontrola dokumentów wywozowych odpadów. W praktyce jest to jednak półśrodek w walce z tym procederem. Właściciel nieruchomości podejrzany o spalanie śmieci nie ma żadnego obowiązku wpuszczenia danej służby do lokalu celem sprawdzenia kotłowni, a samo udowodnienie mu spalania odpadów jest niemal niemożliwe.

Sprawa jest poważna, ponieważ dotyczy zdrowia wielu osób, które, oprócz zwykłego dyskomfortu wynikającego z zanieczyszczonego powietrza, narażone są na styczność z wysoko szkodliwymi czynnikami kancerogennymi. W mojej opinii istnieje konieczność skuteczniejszej walki z tym procederem, połączonej z akcją uświadamiania społeczeństwa o rakotwórczym skutku spalania śmieci.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź:

1. Jakimi instrumentami prawnymi dysponują Policja, straże gminne, straż pożarna czy też Państwowa Inspekcja Sanitarna w walce z procederem spalania odpadów gospodarstw domowych w piecach grzewczych?

2. Jak problem walki z nielegalnym spalaniem śmieci jest uregulowany w innych krajach UE, a zwłaszcza w Niemczech?

3. Jakimi możliwościami w walce z tym procederem dysponują samorządy gminne?

4. Czy ministerstwo zamierza podjąć działania legislacyjne w tym zakresie?

Z wyrazami szacunku

Posel Krzysztof Brejza

Warszawa, dnia 11 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22304)

do ministra infrastruktury

**w sprawie zmian zasad przesyłania listów poleconych przez Poczte Polską SA**

Szanowny Panie Ministrze! Dotarły do mnie informacje o planowanych przez Poczte Polską zmianach sposobu przesyłania listów poleconych. Obecnie każdy list tego rodzaju jest rejestrowany w kolejnych punktach, do których dociera na drodze do adresata. Według planowanych zmian jedyna rejestracja listu będzie się odbywać przy przyjęciu listu w placówce pocztowej. W przypadku niedotarcia listu do adresata nie będzie możliwe sprawdzenie, na jakim dokładnie odcinku nastąpiło jego zaginięcie.

Jak wynika z informacji przekazanych przez Poczte Polską, podane zmiany mają przynieść oszczędności rządu kilkuset milionów złotych. Jednakże ich wprowadzenie budzi moje wątpliwości.

Listy poleczone odgrywają szczególną rolę w funkcjonowaniu gospodarki, w szczególności przesyłane są w ten sposób pisma urzędowe. Jeszcze dalej idące konsekwencje może mieć zaginięcie listu o dużej wartości. Poczta Polska jako operator publiczny korzysta z wielu przywilejów, zachodzi więc wątpliwość co do zakresu samodzielnego kształtowania przez nią sposobu zabezpieczenia przesyłek.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy zasady rejestrowania listów poleconych są uregulowane w przepisach prawa powszechnie obowiązującego?

2. Czy zdaniem ministerstwa planowane przez pocztę zmiany nie wpłyną niekorzystnie na bezpieczeństwo przekazu korespondencji?

Z wyrazami szacunku

Posel Krzysztof Brejza

Warszawa, dnia 11 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22305)

do ministra infrastruktury

**w sprawie zmian dotyczących założeń projektu nowelizacji ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego oraz o zmianie ustawy o dodatkach mieszkaniowych**

Otrzymałem do wiadomości stanowisko Komitetu Obrony Lokatorów wobec projektowanej przez rząd nowelizacji ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego oraz o zmianie ustawy o dodatkach mieszkaniowych. Zdaniem komitetu planowane zmiany uderzą przede wszystkim w mieszkańców zasobów komunalnych i przyczynią się do znacznego pogorszenia sytuacji ludzi ubogich.

Komitet Obrony Lokatorów zaznacza, iż przewidywane zmiany prowadzą do urynkwienia czynszów, co w przyszłości pozwoli gminom na dowolność w ustalaniu ich wysokości oraz na podwyższanie czynszów w bardziej atrakcyjnych dzielnicach. Osoby, które w latach wcześniejszych otrzymały przydziały kwaterunkowe, będą obecnie narażone na kaprysy rynku nieruchomości, pomimo iż nadal obowiązują ich umowy najmu komunalnego. Ponadto rząd proponuje, aby czynsze pokrywały koszty utrzymania budynków i ich bieżących remontów, co będzie wiązać się z koniecznością zwiększania i tak wysokich opłat czynszowych. Zmiana ta jest dalece niesprawiedliwa, bowiem wymusi na lokatorach mieszkających przez lata w zaniedbanych przez gminę kamienicach płacenie o wiele większych czynszów, w stosunku do osób zamieszkujących w budynkach regularnie remontowanych. Należy przy tym podkreślić, iż proponowana regulacja może prowadzić do licznych nadużyć i nieprawidłowości.

Poważne zastrzeżenia Komitetu Obrony Lokatorów wzbudza również przewidywana weryfikacja dochodów. Wprowadzenie takiego rozwiązania jest pozbawione sensu, dopóki nie zostanie urealnione kryterium dochodowe. Obecnie można zaobserwować sytuację, w której osoby osiągające 1500 zł dochodu są uznawane za osoby na tyle zamożne, iż mogą wynajmując mieszkanie na rynku komercyjnym. Rzeczywistość okazuje się jednak bardziej skomplikowana, choćby z uwagi na fakt, że w stolicy dostępne oferty najmu zaczynają się od sumy 1300 zł miesięcznie, nie licząc mediów. Z kolei banki nie udzielają kredytów mieszkaniowych osobom uzyskującym tak niskie przychody. Według istniejącego kryterium dochodowego osoby o zarobkach przekraczających sumę 1500 zł nie będą mogły ubiegać się o mieszkania z zasobów komunalnych, zaś gminy będą mogły rozwiązywać umowy najmu z osobami, których zarobki wzrosły powyżej kwoty dającej prawo do lokalu komunalnego. Takie rozwiązanie, o którym pisały niedawno media,

jeśli wejdzie w życie, będzie faktyczną karą dla tych, którym nieco poprawiła się sytuacja materialna.

Projekt nowelizacji zakłada także zniesienie art. 14 ustawy o ochronie praw lokatorów, który stanowi, że sąd nie może orzec o braku uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego wobec pewnych kategorii najemców. Zniesienie powyższej regulacji może spowodować, iż gminy będą uchylać się od obowiązku przyznawania lokali socjalnych najbardziej potrzebującym, w tym między innymi kobietom w ciąży i osobom w podeszłym wieku.

Należy zatem stwierdzić, iż proponowane przez rząd zmiany są krokiem do dalszej zapaści mieszkalnictwa komunalnego i skazania wielu obywateli na biedę i nierzadko tułaczkę bez stałego dachu nad głową.

Wątpliwości budzi także lista podmiotów, którym przesłano projekt do konsultacji. Poza nielicznymi wyjątkami na liście tej przeważają podmioty reprezentujące właścicieli nieruchomości, nie zaś organizacje reprezentujące lokatorów, których ustawa dotyczy. Nie zwrócono się m.in. o opinię do Komitetu Obrony Lokatorów, czołową organizację reprezentującą interesy lokatorów m.st. Warszawy.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

Czy rząd planuje wdrożyć stosowne projekty finansowane z budżetu państwa, które umożliwią gminom rozwój mieszkalnictwa komunalnego i socjalnego?

Czy rząd nie rozważał powiązania kryterium dochodowego z rzeczywistym kosztem wynajęcia i utrzymania mieszkania na wolnym rynku?

Czy nie należy wdrożyć zapisów, które gwarantują zamieszkiwanie w lokalu komunalnym pewnym kategoriom osób (np. samotnym rodzicom wychowującym małoletnie dzieci, osobom niepełnosprawnym i w podeszłym wieku)?

Czy rząd, przygotowując rozwiązania prawne dotyczące budownictwa komunalnego, może włączyć do listy podmiotów opiniujących założenia projektów ustaw Komitet Obrony Lokatorów z siedzibą w Warszawie, ul. Targowa 22/27a?

Poseł Artur Górski

Warszawa, dnia 19 kwietnia 2011 r.

**Interpelacja**  
(nr 22306)

do ministra zdrowia

**w sprawie dodatkowych obowiązków administracyjnych placówek medycznych**

W ramach wykonywania swoich obowiązków poselskich dowiedziałem się od osób prowadzących placówki medyczne, a również z prasy o nowych, uciążliwych działaniach administracyjnych nałożonych na przychodnie i lekarzy rodzinnych. Konkretnie

chodzi o nałożony na przychodnie i lekarzy rodzinnych obowiązek prowadzenia identycznej dokumentacji jak szpitale i przychodnie specjalistyczne. Dotyczy to w szczególności trzech oświadczeń, których do tej pory powyższe placówki nie wymagały od swoich pacjentów.

Są to oświadczenia, komu przekazywać dane o stanie zdrowia chorego, wskazanie, kto może mieć wgląd w dokumentację medyczną chorego oraz zgodę na jego leczenie.

Oznacza to, iż przychodnia, która obsługuje np. 4 tys. pacjentów, zostanie obciążona posiadaniem dodatkowych 12 tys. kartek w swoich aktach. Co więcej, niektóre mniejsze placówki w zupełności przeszły na dokumentację elektroniczną, a te trzy oświadczenia winny posiadać w wersji papierowej.

Nowe prawo działa także na niekorzyść pacjenta. Dość łatwo sobie wyobrazić niepokój ludzi podpisujących oświadczenie, komu przekazać dokumentację medyczną po ich śmierci, gdy przychodzą do lekarza rodzinnego z gripą.

Ku mojemu ubolewaniu zaistniała sytuacja jest dość uciążliwa zarówno dla lekarzy, jak i dla pacjentów.

W związku z powyższym zwracam się z następującymi pytaniami do Pani Minister:

1. Jakie są powody wprowadzenia takiego rozwiązania?

2. Czy ministerstwo monitoruje, jakie zmiany w funkcjonowaniu placówek medycznych spowodowało nowe prawo?

3. Czy w czasach ograniczenia biurokracji uważa Pani Minister za zasadne wymaganie od placówek medycznych prowadzenie papierowej dokumentacji?

Z poważaniem

Poseł Paweł Poncyłjusz

Warszawa, dnia 13 kwietnia 2011 r.

**Interpelacja**  
(nr 22307)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie szkolnictwa zawodowego**

W związku z wykonywaniem swoich obowiązków poselskich dowiedziałem się z prasy o niepokojącym procederze zanikania znaczenia szkół zawodowych. 15 marca w „Gazecie Wyborczej” ukazał się artykuł pod tytułem „Rzeź polskiego rzemiosła” traktujący właśnie o tym problemie. Autor wskazuje w nim szereg nieprawidłowości w polskim systemie szkolenia zawodowego.

W całym Poznaniu naukę zawodu rzeźnika ukończyło jedynie 4 absolwentów. Żaden z nich nie ma

zamiaru pracować w zawodzie. Analogiczny trend można zaobserwować w całym kraju. W 2004 r. w Polsce na piekarza uczyło się 12,5 tys. uczniów, w tym roku jedynie 4,1 tys. Co więcej, w całym kraju do zawodu szewca (w pierwszym roku kształcenia) uczy się jedynie 25 osób.

Niestety z każdym rokiem ubywa szkół szkolących fachowców oraz zakładów szkolących rzemieślników. Przed 10 laty istniało blisko 50 tys. takich zakładów, obecnie jedynie 28 tys. Upadek szkolnictwa zawodowego jest ściśle powiązany z reformą oświaty z 1999 r., po której liczba uczniów w zawodówkach spadła o 60%.

Pogłębianie się tego procesu grozi brakiem wykształconych fachowców w większości dziedzin i konieczność sprowadzania ich zastępców z zagranicy, np. z Ukrainy i Chin, jak robi się to już dziś.

Ponadto w świetle nabrzmiewającego problemu bezrobocia wśród absolwentów szkół wyższych uważam, że kwesta kształcenia zawodowego jest sprawą niezwykle istotną, a jej rozwiązanie nie powinno być dłużej odwlekane w czasie.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy znane są Pani problemy szkolnictwa zawodowego w Polsce?

2. Dlaczego pomimo zapotrzebowania na wykwalifikowanych pracowników w poszczególnych dziedzinach młodzi ludzie nie chcą kształcić się w szkołach zawodowych?

3. Jakie wysiłki podejmuje ministerstwo w celu zachęcenia młodych ludzi do kształcenia się w szkołach zawodowych?

4. Czy ministerstwo podejmuje jakieś działania w celu zoptymalizowania kształcenia w szkołach zawodowych celem dostosowania ich do wymogów rynku pracy?

Z poważaniem

Poseł Paweł Poncyłjusz

Warszawa, dnia 13 kwietnia 2011 r.

**Interpelacja**  
(nr 22308)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie restrukturyzacji wojskowej służby zdrowia**

Szanowny Panie Ministrze! Trwająca od kilku lat restrukturyzacja wojskowej służby zdrowia zakłada m.in. możliwość przekazywania niektórych zakładów opieki zdrowotnej, dla których MON jest organem założycielskim, innym organom, w tym przede wszystkim samorządom i uczelniom medycznym.

Wśród szpitali, których prowadzenie zostało zaproponowane samorządom, znalazł się 116. Szpital Wojskowy z Przychodnią w Opolu. Jednak z uzyskanych przeze mnie informacji wynika, iż żaden z samorządów opolskich nie wykazał nim zainteresowania.

Pomimo problemów z przeszłości w tej chwili szpital wojskowy w Opolu jest jednostką zbilansowaną pod względem finansowym i doskonale radzi sobie na bardzo trudnym rynku usług medycznych w woj. opolskim, udzielając świadczeń medycznym wszystkim mieszkańcom woj. opolskiego i będąc naturalnym miejscem leczenia pacjentów wywodzących się ze środowiska kombatanckiego.

Z posiadanych przeze mnie informacji wynika też, że minister spraw wewnętrznych i administracji wystąpił do MON z inicjatywą połączenia 116. Szpitala Wojskowego wraz z Przychodnią w Opolu z zakładem opieki zdrowotnej MSWiA, na sytuację którego najistotniejszy wpływ ma zadłużenie powstałe przed 2007 r. W tej chwili zakład ten prowadzi swoją podstawową działalność (w tym przede wszystkim działalność leczniczą) ze znaczącym finansowym wynikiem dodatnim.

Z analizy sytuacji z zakresu działania obu zakładów oraz ich wielkości i położenia wynika, iż zaproponowane połączenie mogłoby w znaczący sposób przyczynić się do wyjścia na prostą ZOZ MSWiA, a szpitalowi wojskowemu dać możliwość dalszego służenia swoim dotychczasowym pacjentom, w tym w szczególności weteranom. Rozwiązanie takie jest również wskazane z punktu widzenia zarządzania w ochronie zdrowia – konsolidacja dwóch średniej wielkości jednostek spowodowałaby lepsze wykorzystanie posiadanego potencjału, a co za tym idzie, znaczące zmniejszenie kosztów funkcjonowania.

Biorąc powyższe pod uwagę oraz fakt, że do końca marca 2011 r. minister obrony narodowej nie ogłosił żadnej oficjalnej decyzji dotyczącej dalszych losów szpitala wojskowego w Opolu, w tym i o jego pozostawieniu w strukturze wojskowej służby zdrowia, proszę Pana Ministra o wyjaśnienie:

1. Czy planowana jest likwidacja 116. Szpitala Wojskowego z Przychodnią w Opolu?

2. Jeśli nie, to jakie ewentualnie koncepcje uwzględniające dalsze funkcjonowanie przedmiotowej jednostki są rozpatrywane lub ewentualnie jakie decyzje zostały już w tej mierze podjęte?

3. Czy minister obrony narodowej rozpatruje możliwość połączenia szpitala wojskowego w Opolu z ZOZ MSWiA w Opolu i kiedy ewentualnie przewidywane jest podjęcie przez niego wiążącej decyzji stanowiącej odpowiedź na inicjatywę ministra spraw wewnętrznych i administracji?

Z poważaniem

Poseł Elżbieta Zakrzewska

Jelenia Góra, dnia 12 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22309)

do ministra finansów  
oraz  
ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie przymusowych ubezpieczeń  
budynków wchodzących w skład  
gospodarstwa rolnego oraz ubezpieczeń OC  
rolników regulowanych przepisami ustawy o  
ubezpieczeniach obowiązkowych**

Szanowny Panie Ministrze! Obowiązkowymi ubezpieczeniami związanymi z posiadaniem gospodarstwa rolnego są trzy ubezpieczenia: ubezpieczenie budynków wchodzących w skład gospodarstwa rolnego, ubezpieczenie OC rolników oraz ubezpieczenie upraw rolnych i zwierząt gospodarskich. Przymus ubezpieczenia powodował, iż po nawałnicach i opadach, podtopieniach ubezpieczeni rolnicy liczyli na rzetelne oszacowanie przez ubezpieczyciela, które w znacznej części wyrówna poniesione straty.

Art. 67 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. wskazuje zrozumiały zapis: Z tytułu ubezpieczenia budynków rolniczych przysługuje odszkodowanie za szkody powstałe w budynkach na skutek zdarzeń losowych w postaci: ognia, huraganu, powodzi, podtopienia, deszczu nawałnego, gradu, opadów śniegu, uderzenia pioruna, eksplozji, obsunięcia się ziemi, tąpnięcia, lawiny lub upadku statku powietrznego.

W przypadku braku jakiegokolwiek działania ze strony rolnika, art. 68 ust. 1 pkt 1: w każdym przypadku niepodjęcia naprawy, odbudowy lub remontu odszkodowanie jest na podstawie cenników stosowanych przez zakład ubezpieczeń.

Niepokojący dla rolnika jest zapis w art. 68 ust. 1 pkt 2: jeśli zaś rolnik podejmie decyzję o odbudowie lub remoncie, odszkodowanie jest ustalane na podstawie kosztorysu sporządzonego przez podmiot dokonujący remontu, określonego zgodnie z obowiązującymi w budownictwie zasadami kalkulacji i ustalania cen robót budowlanych, przy uwzględnieniu dotychczasowych wymiarów, konstrukcji, materiałów i wyposażenia; jeżeli suma ubezpieczenia została ustalona według wartości rzeczywistej, uwzględnia się również faktyczne zużycie budynku od dnia rozpoczęcia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń do dnia powstania szkody.

Ubezpieczyciel, szacując odszkodowanie zużycia materiałów budowlanych, nie opiera się na polskich normach, bo nie istnieją. W związku z powyższym zapisy ksiązkowe nie mogą być traktowane jako norma prawna.

Ustawodawca zobowiązuje zakład ubezpieczeń do weryfikacji zmian cenowych w ust. 2 art. 68 ustawy: Zakład ubezpieczeń jest obowiązany do corocznego aktualizowania cenników. Jednakże ust. 3 daje kompetencje ubezpieczycielowi do weryfikacji: Zakład ubezpieczeń może zweryfikować zasadność wielkości

i wartości robót ujętych w przedstawionym przez ubezpieczającego kosztorysie. Ustawodawca daje możliwość dowolnej oceny szkody i wybór przez ubezpieczyciela (zakład ubezpieczeń) dowolnego sposobu naliczania, w wyniku którego rolnicy otrzymują odszkodowania niepokrywające faktycznej szkody i są zmuszeni dochodzić praw w postępowaniu cywilnym.

W związku z powyższym zwracam się z pytaniami do Szanownego Pana Ministra:

1. Czy zapisy w ustawie mogą być oparte na subiektywnych ocenach, niemających odniesienia do normy? Zgodnie z art. 72 pkt 1 nie są objęte ubezpieczeniem w gospodarstwach rolnych budynki, których stan techniczny osiągnął 100% normy zużycia. Ustawodawca ma obowiązek, jeśli używa nazewnictwa, wyjaśnić w pierwszej części ustawy, co będzie rozumiane przez 100% normy zużycia. Czy w Polsce istnieją PN – zużycia materiałów?

2. Jeśli ustawodawca wymaga od rolników przymusowego ubezpieczenia, to dlaczego zapis w ustawie pozbawia prawa do rzetelnego odszkodowania?

3. Czy wydając nakaz obowiązku ubezpieczenia, nadzoru adresaci zostali poinformowani w sposób zrozumiały, jak będzie kształtować się ich sytuacja co do znikomego odszkodowania?

4. Dlaczego zapis w ustawie daje kompetencje i wybór sposobu szacowania szkody zakładowi ubezpieczeń, podważając art. 67 ustawy oraz ograniczając możliwość ratowania dobytku?

5. Czy ministerstwo przewiduje – i w jakim terminie – regulacje prawne dla rolnictwa, zmianę wadliwych zapisów uniemożliwiających ratowanie własnego dobytku w trakcie zaistnienia szkody i zaraz po wystąpieniu szkody, nakazując przedstawianie kosztorysów, oceny rzeczoznawców, gdy rolnik nie ma funduszy na spłatę kredytów, pożyczek, a przede wszystkim na funkcjonowanie rodziny?

Z poważaniem

Poseł Marek Biernacki

Warszawa, dnia 14 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22310)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie realizacji niektórych postanowień  
zawartych w ustawie o rolnictwie  
ekologicznym**

Szanowny Panie Ministrze! Na podstawie art. 192 Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (M.P. z 2002 r. Nr 23, poz. 398, z późn. zm.) kieruję do Pana interpelację w sprawie realizacji postanowień zawartych w treści art. 20, 21 i 23 ustawy o rolnictwie ekologicznym z dnia 25 czerwca 2009 r. oraz w związku z wątpliwościami związanymi z powoływaniem

przez głównego inspektora jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych inspektorów rolnictwa ekologicznego.

Rolnictwo ekologiczne w swoim nazewnictwie jest stosunkowo nowym rodzajem produkcji rolnej pomimo swej naturalnej istoty metod uprawy i hodowli. Ten rodzaj prowadzenia działalności rolniczej wykorzystuje naturalne walory i potrzeby roślin uprawnych w powiązaniu ze współczesną techniką prowadzenia zabiegów agrotechnicznych. Postępująca od kilkudziesięciu lat globalizacja gospodarki światowej, systematyczne obniżanie jakości produkowanej żywności i związane z tym pogorszenie stanu zdrowia społeczeństw we wszystkich krajach świata wymusiły u społeczeństw krajów rozwiniętych potrzebę spożywania żywności dobrej jakości. Żywność taka jest produktem rolnictwa ekologicznego. Dla ujednoczenia zasad działań rolnictwa ekologicznego (organicznego) w całej Unii Europejskiej Rada Europy (WE) rozporządzeniem 834/2007 oraz Komisja (WE) rozporządzeniem 889/2008 ustaliły, w jaki sposób należy taką działalność prowadzić we wszystkich krajach członkowskich UE. W ramach tych rozporządzeń kraje członkowskie uzyskiwały możliwość ustalania własnych norm prawnych niewykraczających poza reguły zapisane w rozporządzeniach. Uchwalona w dniu 25 czerwca 2009 r. przez Sejm RP ustawa o rolnictwie ekologicznym (Dz. U. Nr 116, poz. 975) jest bardziej restrykcyjna od rozporządzenia 834/2007 oraz rozporządzenia 889/2008. W związku z powyższym proszę o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Ile i jakie normy prywatne zostały uznane w trybie art. 20 ustawy o rolnictwie ekologicznym?

2. W jakiej wysokości zostały udzielone środki z budżetu państwa na finansowanie badań dotyczących rolnictwa ekologicznego w trybie art. 23 ustawy o rolnictwie ekologicznym?

3. Ile osób i według jakich kryteriów zostało wpisanych na listę inspektorów rolnictwa ekologicznego w trybie art. 21 ust. 3 pkt 2 ustawy o rolnictwie ekologicznym?

4. Czy wszyscy powołani przez głównego inspektora jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych członkowie komisji egzaminacyjnej spełniają kryteria zawarte w § 4.1 pkt 2 rozporządzenia MRiRW z dnia 12 maja 2010 r. (Dz. U. Nr 94, poz. 607)?

5. Czy regulamin przeprowadzania egzaminu dla osób ubiegających się o wpis na listę inspektorów rolnictwa ekologicznego uwzględnia prawo kandydata do wglądu w jego dokumenty związane ze sposobem dokonywania oceny udzielonych odpowiedzi na test egzaminacyjny i daje prawo odwołania do innych instancji?

6. Czy dokumenty egzaminacyjne w IJHARS są archiwizowane zgodnie z prawem?

Z poważaniem

Poseł Zbysław Owczarski

Miechów, dnia 18 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22311)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie nowych okoliczności wskazujących na potrzebę przystąpienia przez Polskę do Karty Praw Podstawowych UE**

Szanowny Panie Premierze! Traktat lizboński, podpisany w grudniu 2007 r., wszedł w życie 1 grudnia 2009 r., wraz z nim Karta Praw Podstawowych Unii Europejskiej, dokument o tej samej randze prawnej. Niestety Polska dotąd nie przystąpiła, z powodów niezrozumiałych, do karty.

W końcu grudnia 2007 r. zwróciłem się do Pana z zapytaniem poselskim, kiedy rząd RP wycofa dwuznaczne zastrzeżenia w tej materii. W pokrętej odpowiedzi udzielonej w lutym 2008 r. sekretarz stanu w MSZ Jan Borkowski stwierdził, że: „Decyzja o wycofaniu przez Polskę »zastrzeżeń« do Karty Praw Podstawowych mogłaby być ewentualnie podjęta w przyszłości na podstawie kompleksowej analizy orzecznictwa, praktyki oraz kierunków interpretacji”.

Od tego czasu pojawiły się nowe okoliczności. Przede wszystkim Polska – po wahaniach poprzedniego prezydenta – ratyfikowała traktat lizboński. Zbliżające się nasze przewodnictwo w Unii Europejskiej także powinno nas do tego mobilizować. Wystarczy wspomnieć, że kierujące pracami Unii Węgry w przyjętej właśnie nowej konstytucji zawarły odwołanie do Karty Praw Podstawowych. I na koniec, Pan sam w niedawnym programowym artykule „Trzecia fala nowoczesności” (notabene nawiązującym do książki Alvina Tofflera) napisał: „Nowoczesne państwo musi być nie tylko sprawne. Jest ono również przestrzenią wolności. Dlatego szybkiej ratyfikacji wymaga Karta Praw Podstawowych, której Polska jako jedyna obok Wielkiej Brytanii i Czech jeszcze nie przyjęła” („Gazeta Wyborcza” 19–20 III br.).

Od ukazania się tych słów minął kolejny miesiąc i wciąż nic się nie dzieje w omawianej materii. Dlatego pytam Pana Premiera: Kiedy Polska wreszcie przystąpi do Karty Praw Podstawowych Unii?

Z wyrazami poważania

Poseł Tadeusz Iwiński

Warszawa, dnia 19 kwietnia 2011 r.



I n t e r p e l a c j a  
(nr 22312)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie odpowiedzialności za zamieszczenie  
dyplomatyczno-polityczne wywołane  
umieszczeniem tablicy w miejscu katastrofy  
smoleńskiej**

Szanowny Panie Premierze! W przeddzień pierwszej rocznicy katastrofy smoleńskiej oraz dwa dni przed historyczną wspólną wizytą prezydentów Polski i Federacji Rosyjskiej 11 kwietnia br. w Katyniu doszło do incydentu, który miał poważne reperkusje dyplomatyczno-polityczne oraz medialne o zasięgu międzynarodowym. Cała sytuacja zrodziła się w rezultacie umieszczenia przez część przedstawicieli Stowarzyszenia Rodzin Katyń 2010 w listopadzie ub. r. – bez uzgodnienia z władzami polskimi i rosyjskimi – tablicy upamiętniającej ofiary katastrofy samolotu TU-154M w miejscu tego tragicznego zdarzenia. Strona rosyjska, dla której pewne zapisy na wspomnianej tablicy były nie do przyjęcia, usunęła ją w ostatniej chwili, instalując dwie nowe tablice (w obu wersjach językowych) o zmienionej treści. W powstałym zamieszaniu pojawiły się nawet (kuriozalne) apele o odwołanie wizyty prezydenta Bronisława Komorowskiego. Na szczęście doszła ona do skutku, a głowy obu państw znalazły racjonalne rozwiązanie sytuacji pełnej konfuzji.

Mimo debaty w Sejmie w ramach pytań w sprawach bieżących (14 kwietnia 2011 r.) oraz na posiedzeniu Komisji Spraw Zagranicznych (15 kwietnia br.) – w obu przypadkach z udziałem wiceszefa polskiej dyplomacji Henryka Litwina (notabene szykującego się już do objęcia placówki w Kijowie) – pozostało wiele wątpliwości, szczególnie jeśli chodzi o odpowiedzialność instytucji polskich za cały incydent (pomijam tu swoisty „udział” strony rosyjskiej). Nie wchodzę przy tym w toczące się spory na temat prawnomiędzynarodowej kwalifikacji zbrodni katyńskiej.

Podstawowe pytanie, które kieruję do Pana Premiera, dotyczy właśnie owej kwestii: Kto ponosi odpowiedzialność za niewykorzystanie w należyty sposób aż pięciu miesięcy, w ciągu których można było uzyskać kompromis z właściwymi instytucjami Federacji Rosyjskiej? Czy Ministerstwo Spraw Zagranicznych en bloc czy konkretne osoby z jego kierownictwa? Przecież strona rosyjska wielokrotnie zwracała uwagę, iż samowolna instalacja tablicy zdecydowanie narusza wszelkie regulacje w tej materii! Wydaje się, że stanowisko MSZ – które nie ma sobie nic do zarzucenia – jest nie do przyjęcia. Nieporadność działań polskiej dyplomacji, brak wyobraźni odnośnie do wpływu politycznego „pata” w tym zakresie na rozwój relacji polsko-rosyjskich są wprost uderzające. W tym kontekście słowa ministra Sikorskiego z niedawnej informacji w Sejmie o zadaniach polskiej polityki zagranicznej w 2011 r., że: „Polska diploma-

cja to coraz skuteczniejsza służba (...). W ciągu trzech lat mojej pracy resort stał się, w sensie zarządczym, globalną korporacją (...) Dziś polska dyplomacja może się mierzyć z najlepszymi na świecie” – nabierają zupełnie innego, ironicznego znaczenia. Cały incydent poważnie zaognił ponadto sytuację wewnętrzną w Polsce oraz oddalił perspektywę wewnętrznego porozumienia.

Powraca również – kolejny raz – sprawa realizacji kontrolnej funkcji Sejmu w stosunku Rady Ministrów (zgodnie z art. 95 Konstytucji RP), funkcji wyraźnie osłabionej w kilku ostatnich latach. Rozumiejąc poważne obowiązki w tym czasie ministra spraw zagranicznych poza granicami kraju, trudno zgodzić się z tym, aby wyjaśnienia pana Radosława Sikorskiego ograniczały się do Twittera czy wywiadów prasowych, a nie uwzględniały właściwych organów Sejmu.

I na koniec zwracam się do Pana Premiera z pytaniem o wyciągnięcie wniosków na przyszłość. Jeśli jednym z priorytetów polskiej prezydencji w Unii Europejskiej ma być Partnerstwo Wschodnie, to czy w obecnej sytuacji kadrowej możliwe będzie zrealizowanie zakładanych celów?

Z wyrazami poważania

Poseł Tadeusz Iwiński

Warszawa, dnia 18 kwietnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a  
(nr 22313)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie planów utworzenia spółki Polski  
Holding Nieruchomości SA**

Ukazał się w prasie list otwarty z 4 kwietnia 2011 r., skierowany do Pana Ministra, podpisany przez przedstawicieli pracowników spółki Dipservice w Warszawie SA pana W. W., przewodniczącego rady pracowników, oraz pana H. N., przewodniczącego organizacji zakładowej NSZZ „Solidarność” w tym zakładzie pracy. Pracownicy zdecydowali się na formę listu otwartego, gdyż uważają, że od momentu komercjalizacji firmy w 2009 r. do chwili obecnej działania ministra skarbu państwa „szkodzą pracownikom Dipservice w Warszawie SA”, a „rutynowe formy komunikacji nie odnoszą żadnego skutku”.

W swoim liście pracownicy formułują zarzut, że „przenosząc środki funduszu prywatyzacyjnego na kapitał zapasowy minister zabrał do Skarbu Państwa środki należne pracownikom”. Pracownicy mieli obiecaną przez wiceministra Adama Leszkiewicza opinię prawną na ten temat, ale nigdy jej nie otrzymali.

Przedstawiciele załogi uważają, że fikcją były konsultacje planu połączenia Dipservice w Warszawie SA z innymi spółkami Skarbu Państwa, gdyż rada pracowników otrzymała plan konsolidacji do konsultacji w dniu 25 lutego br. (piątek), a w dniu 28 lutego br. (poniedziałek) plan połączenia został już przyjęty.

Zdaniem sygnatariuszy listu z treści planu połączenia i projektu statutu zawiązywanej spółki Polski Holding Nieruchomości SA wynika, że Pan Minister chce pozbawić pracowników Dipservice w Warszawie SA ich ustawowego uprawnienia do wyboru części składu rady nadzorczej. Pracownicy nie widzą podstaw prawnych do takiego działania i uważają je za umniejszenie ich praw ustawowych.

Jak wynika z treści planu połączenia i projektu statutu nowej spółki, nie chce Pan Minister zawrzeć w statucie spółki Polski Holding Nieruchomości SA postanowień o prawie pracowników do akcji, analogicznych do tych, jakie zawiera aktualnie statut spółki Dipservice w Warszawie SA. „Dla nas jest oczywiste – piszą autorzy listu – że takie postanowienia w statucie nowej spółki powinny się znaleźć, skoro są zawarte w aktualnym statucie spółki Dipservice w Warszawie SA i art. 38b ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji wymaga w przypadku łączenia spółek odpowiedniego stosowania przepisów o uprawnieniu do akcji pracowniczych”.

Przedstawiciele załogi zauważają, że ich obecna firma dzięki wypracowanej pozycji na rynku i osiągniętym wynikom finansowym zapewnia swoim pracownikom bezpieczeństwo pracy. Dlatego oczekują od Pana Ministra „wyraźnego potwierdzenia”, że planowany proces konsolidacji nie spowoduje zwolnień. Mają nadzieję, że zostanie zawarte porozumienie gwarantujące dotychczasowy poziom uprawnień pracowniczych i zawierające gwarancję zachowania pracy, jak miało to miejsce w wielu innych procesach konsolidacji spółek Skarbu Państwa i jest standardem przestrzegany nie tylko przez publicznych, ale i prywatnych przedsiębiorców.

Na końcu listu zawarty jest apel do Pana Ministra o wprowadzenie zmian w treści planu połączenia i statutu nowej spółki, a także „o poszanowanie praw i interesów pracowniczych, o elementarną odpowiedzialność społeczną w prowadzonych działaniach”.

W związku z wyżej przywołaną treścią listu otwartego mam do Pana Ministra następujące pytania:

Czy Pan Minister odpowiedział pisemnie na ten list otwarty? Jeśli nie, będę wdzięczny za odniesienie się do wszystkich kwestii podniesionych przez przedstawicieli pracowników, a jeśli odpowiedź została udzielona, proszę o przesłanie jej kopii.

Jak wygląda analiza korzyści wynikających z połączenia spółek i utworzenia z nich Polskiego Holdingu Nieruchomości SA? Jeśli jest stosowny dokument w powyższej sprawie, uprzejmie proszę o przesłanie jego kopii.

Kto jest merytorycznie i formalnie odpowiedzialny za realizację poszczególnych etapów procesu łą-

czenia spółek? Proszę o przesłanie przygotowanego planu połączenia i projektu statutu spółki Polski Holding Nieruchomości SA.

W jaki sposób Pan Minister chce uwzględnić interes pracowników zatrudnionych w spółkach łączonych w Polski Holding Nieruchomości? Czy rozważy Pan Minister wprowadzenie zmian do statutu nowej spółki, aby uwzględnić słuszne postulaty pracowników?

Z wyrazami szacunku

Poseł Artur Górski

Warszawa, dnia 20 kwietnia 2011 r.

### Interpelacja (nr 22314)

do ministra sprawiedliwości  
oraz  
ministra środowiska

#### **w sprawie blokowania inwestycji przez organizacje ekologiczne**

Szanowny Panie Ministrze! Zjawisko blokowania w złej wierze inwestycji przez organizacje pozarządowe, zwłaszcza proekologiczne, stanowi szkodliwy i niebezpieczny proceder. Jego skutkiem bywa znaczne opóźnianie realizacji przedsięwzięć biznesowych oraz finansowanych ze środków publicznych. Szkodzi to inwestorom, doprowadzając ich do ponoszenia nieprzewidzianych wydatków, zawyżania kosztów procesu inwestycyjnego. Sygnalizowana praktyka niejednokrotnie dotyczy inwestycji przeprowadzanych tam, gdzie są one faktycznie potrzebne, rodząc negatywne skutki dla rozwoju obszarów zaniedbanych. Z wiarygodnych źródeł docierają sygnały o przypadkach żądania przez NGO korzyści majątkowych od przedsiębiorców w zamian za wycofanie protestu przeciwko inwestycji.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z uprzejmym pytaniem: Jak ministerstwo ocenia skalę problemu, jakie są możliwości jego rozwiązania oraz czy zdaniem Pana Ministra utworzenie w KRS wykazu organizacji uznanych za nierzetelne i w efekcie pozbawienie ich przywileju posiadania statusu organizacji pożytku publicznego z wszystkimi wynikającymi z tego konsekwencjami, w tym finansowymi, nie stanowiłoby skutecznego środka przeciwko opisanej wyżej patologii?

Z poważaniem

Poseł Jacek Żalek

Białystok, dnia 15 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22315)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie prawidłowości przeprowadzania  
sprawdzianów w toku aplikacji radcowskiej  
i adwokackiej oraz jakości szkolenia  
aplikantów**

Szanowny Panie Ministrze! Ostatnie statystyki dotyczące wyników sprawdzianów okresowych na aplikacji radcowskiej i adwokackiej budzą szereg wątpliwości związanych z systemem kształcenia, w tym metod egzaminowania osób przygotowujących się do wykonywania zawodu radcy prawnego i adwokata. Niepokoi nadspodziewanie wysoka ilość testów niezaliczonych. Wielu aplikantów musiało powtarzać rok bądź nierzadko porzucić naukę. W drugim z wymienionych przypadków mamy do czynienia ze znieważeniem planów zawodowych absolwentów wydziałów prawa.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z uprzejmymi pytaniami:

1. Zgodnie z rozporządzeniem ministra nauki z 2007 r. absolwent studiów prawnych ma być przygotowany do podjęcia wszystkich rodzajów aplikacji. Czy zdaniem Pana Ministra polskie wydziały prawa wywiązują się z nałożonego na nie w tym zakresie obowiązku? Jakie są koszty kształcenia studenta prawa?

2. Czy egzaminy wstępne na aplikację radcowską i adwokacką w opinii Pana Ministra ze względu na swój poziom trudności stanowią odpowiedni instrument weryfikacji niezbędnej wiedzy?

3. Czy w ocenie Pana Ministra samorządy zapewniają aplikantom odpowiednio wysoki poziom merytoryczny kształcenia? Ilu wykładowców przypada na jednego aplikanta, ilu aplikantów przypada na jednego patrona? Czy złe wyniki egzaminów mogą być spowodowane zbyt słabym kontaktem uczących się ze szkolącymi oraz nieprzedstawianiem zagadnień egzaminacyjnych z odpowiednim wyprzedzeniem?

4. Jakie dochody samorządy radcowskiej i adwokackiej czerpią z opłat pobieranych od aplikantów?

5. Czy testy egzaminacyjne nie charakteryzują się zbyt wysokim poziomem skomplikowania, stanowiąc niemiarodajny instrument oceny zdolności i wiedzy, którą aplikant powinien był nabyć na danym etapie nauki? Czy istnieją dokumenty ministerialne określające zakres rzeczowy tych sprawdzianów?

6. Czy w opinii Pana Ministra uzasadnione jest przypuszczenie, iż selekcja kandydatów, która powinna się odbywać na etapie egzaminu wstępnego, ma miejsce de facto w trakcie aplikacji na skutek strategii przyjętej przez samorządy radcowskiej i adwokackiej zmierzającej do eliminacji liczby aplikantów na sicie

sprawdzianów rocznych, a przez to do ograniczenia dostępności do zawodu radcy i adwokata?

Z poważaniem

Posel Jacek Żalek

Białystok, dnia 15 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22316)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie systemu wsparcia bezpośredniego  
dla rolników w ramach wspólnej polityki  
rolnej**

Szanowny Panie Ministrze! Zgodnie z art. 98 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 rolnicy będą otrzymywali płatność do owoców miękkich (do malin i truskawek) do końca 2011 r.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na pytania:

1. Czy płatności te zostaną przedłużone na lata 2012 i 2013?

2. Jakie działania zostały podjęte w tej kwestii przez Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi?

3. Kwota przejściowa tej płatności wynosi 230 euro. Czy zostanie ona utrzymana w latach 2012 i 2013?

4. Na mocy wymienionej podstawy prawnej nasz kraj może wypłacać pomoc krajową, uzupełniając dopłaty do owoców miękkich, w kwocie do 170 euro. Czy kwota ta zostanie utrzymana w latach 2012 i 2013?

5. Czy taka pozycja znalazła się w wieloletniej prognozie finansowej sporządzonej przez ministra finansów?

6. Maksymalna powierzchnia gruntów, do której przysługuje płatność, została określona na 48 tys. ha. Czy będzie ona modyfikowana?

7. W związku z objęciem prezydencji Polski w Unii Europejskiej chciałbym zapytać, czy resort rolnictwa w tym okresie podejmie działania mające na celu zachowanie płatności z tytułu owoców miękkich po roku 2013?

Łączę wyrazy szacunku

Posel Marek Opiola

Płońsk, dnia 19 kwietnia 2011 r.

Interpelacja  
(nr 22317)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie uchwały władz Litwy godzącej  
w interesy polskich szkół na Litwie**

Szanowny Panie Ministrze! Jest Pan pierwszym od dwudziestu lat szefem resortu spraw zagranicz-

nych, który zabrał głos w kwestii dyskryminującej polityki Republiki Litewskiej wobec Polaków zamieszkujących jego terytorium, a na Wileńszczyźnie stanowiących większość. Działania te zostały dostrzeżone przez społeczność lokalną, a także opinie publiczną w Polsce.

Jednak to, co dzieje się teraz na linii: władze litewskie – polska mniejszość na Litwie – MSZ przekracza dopuszczalne normy poprawnych relacji. Sytuacja ta może bulwersować ze względu na dwadzieścia lat historii bilateralnych relacji, w tym polskiej pomocy gospodarczej, materialnej, militarnej i politycznej.

W ciągu ostatnich tygodni nasze społeczeństwo było świadkiem deliktu, którego dopuścił się litewski MSZ, oświadczając, iż nie zamierza odpowiadać na oficjalne noty naszego ministerstwa. Prasa litewska podsycala atmosferę konfliktu, publikując materiały informujące, że się „Litwa ze strony pana ministra nacierpi”. Natomiast wyrażone przez Pana Ministra oczekiwanie, by nie pogarszać sytuacji polskiego szkolnictwa na Litwie, zostało publicznie zignorowane.

Niestety reakcja ministerstwa na przyjętą uchwałę Sejmu litewskiego, która rażąco uderza w polskie szkoły, mogła być, zdaniem osób zaangażowanych w relacje polsko-litewskie, nieadekwatna do wagi decyzji litewskiego parlamentu. Ich zdaniem nie wpłynie to pozytywnie na prestiż naszego państwa w oczach społeczności międzynarodowej.

Jestem dumny z warunków, jakie stworzyła Rzeczpospolita mniejszości litewskiej na swoim terytorium. W opozycji do tego raz po raz pogarszająca się sytuacja Polaków żyjących na Litwie, którzy stają przed kolejnymi utrudnieniami.

W związku z:

— pogarszającą się stale sytuacją polskiej mniejszości na Litwie w większości dziedzin życia;

— ignorowaniem przez władze litewskie próśb o poprawienie sytuacji Polaków na Litwie zarówno prezydenta RP Bronisława Komorowskiego, jak i prezydenta RP Lecha Kaczyńskiego bezpośrednio przed śmiercią;

— nieadekwatnym do należytego traktowaniem przedstawicieli polskiej władzy;

— ryzykiem zmniejszenia prestiżu Rzeczypospolitej Polskiej;

— łamaniem przez władze litewskie zobowiązań międzynarodowych, w tym traktatu polsko-litewskiego;

— podpisaniem przez prezydenta Litwy uchwały, na skutek której połowa ze 120 polskich szkół została zlikwidowana

chciałbym zadać Panu Ministrowi cztery pytania:

1. Co zamierza Pan uczynić dla poprawienia sytuacji polskiej społeczności na Litwie?

2. Jakie działania planuje Pan podjąć, by Polacy czuli się na ziemi, na której żyją od lat, nie jak pod okupacją, lecz jak w nowoczesnym i otwartym europejskim państwie?

3. Czy bierze Pan pod uwagę zminimalizowanie szkodliwych skutków uchwały do czasu wycofania się przez Litwę z antypolskiej polityki poprzez:

— przejście finansowania szkół przez Rzeczpospolitą Polską, które mają być likwidowane do czasu ponownego przejścia tego obowiązku przez Republikę Litewską, po zmianie postawy jej władz,

— podniesienie konkurencyjności tych szkół względem bardziej nowoczesnych litewskich placówek oświatowych, których absolwenci mają lepszą perspektywę funkcjonowania w społeczeństwie,

— w obecnej sytuacji aktualizację programu promowania kultury polskiej na Litwie z zamiarem wzmocnienia tożsamości narodowej mieszkających tam Polaków?

4. Czy zamierza Pan skutecznie wykorzystać polskie przewodnictwo w Unii Europejskiej, by pobudzić w Republice Litewskiej potrzebę poszanowania obowiązujących w Europie standardów, przestrzegania praw mniejszości i praw człowieka?

Z poważaniem

Posel Michał Jaros

Warszawa, dnia 14 kwietnia 2011 r.

**I n t e r p e l a c j a**  
(nr 22318)

do ministra nauki i szkolnictwa wyższego

**w sprawie finansowania nauki i szkolnictwa wyższego**

Szanowna Pani Minister! Pragnę wyrazić głębokie zaniepokojenie systematycznie malejącymi środkami przeznaczanymi na finansowanie szkolnictwa wyższego oraz nauki w Polsce. Zapisy strategii „Europa 2020” zakładają przeznaczenie 3% PKB na naukę. Zamiast zalecanych przez Unię Europejską 3% w 2010 r. zostało w Polsce przeznaczone 0,58% PKB (w tym z budżetu 0,34%).

Niedofinansowanie uczelni i ośrodków badawczych w połączeniu z niskimi płacami doprowadziło do narastania negatywnych zjawisk w polskiej nauce. W chwili obecnej uczelnie nie są zarządzane przez specjalistów, lecz administrowane przez osoby reprezentujące dalekie od zarządzania specjalności naukowe. Zenująco niskie nakłady oraz złe zarządzanie systemem nauki, przejawiające się zdecydowanie większą dbałością o stan zasobów materialnych w porównaniu z ludzkimi, sprawiają, że wyjątkowo tragiczna jest obecnie sytuacja materialna pracowników uczelni publicznych.

W wyniku wprowadzanych zmian nastąpi dalsze obniżenie poziomu kształcenia, a odrzucenie zapisu o maksymalnym pułapie wynagrodzeń może spowodować redukcję zatrudnienia na uczelniach.

Zbyt małe środki przeznaczane na finansowanie nauki uniemożliwiają Polsce rozwój i budowanie innowacyjnej, konkurencyjnej gospodarki, a to pogłębia przepaść oddzielającą nas od krajów Europy Zachodniej. Wysoki poziom kształcenia oraz budowanie społeczeństwa opartego na wiedzy powinny być priorytetami dla polityki rządu.

Wysokość nakładów finansowych pochodzących z budżetu państwa przeznaczonych na naukę i szkolnictwo wyższe nie powinna być kształtowana przypadkowo, lecz w oparciu o przygotowany plan doświadczenia do unijnych standardów określonych w strategii „Europa 2020”, które określają odsetek PKB przeznaczanego na naukę i szkolnictwo wyższe.

Biorąc pod uwagę powyższe fakty, proszę Panią Minister o odpowiedź na następujące pytania:

1. Co zamierza Pani zrobić, aby osiągnąć cele postawione w strategii „Europa 2020”?

2. Jakie działania są aktualnie prowadzone przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego w celu zwiększenia nakładów na naukę i szkolnictwo wyższe?

Z poważaniem

Poseł Marzena Machałek

Warszawa, dnia 6 kwietnia 2011 r.

**Interpelacja**  
(nr 22319)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie sposobu prywatyzacji  
przedsiębiorstwa Dolfamex w Jeleniej Górze**

Szanowny Panie Ministrze! Z prośbą o interwencję wystąpiła do mnie załoga przedsiębiorstwa Dolfamex, które jest prywatyzowane przez ministerstwo skarbu w trybie przetargu publicznego.

Pracownicy wspomnianej firmy od miesięcy domagają się od kierowanego przez Pana resortu takiego przeprowadzenia procesu zbycia udziałów ich zakładu pracy, które gwarantować będzie podpisanie tzw. pakietu socjalnego. W piśmie z dnia 20 kwietnia 2010 r. podpisanym przez podsekretarza stanu pana Zdzisława Gawlika załoga była zapewniana, że interesy zatrudnionych będą stanowiły ważny czynnik w procesie prywatyzacji spółki. Uruchomienie drugiego już postępowania przetargowego, w którym jedynym kryterium brany pod uwagę jest cena oferowana przez potencjalnego nabywcę za kupowane udziały, jest jawnym złamaniem złożonej w ubiegłym roku obietnicy.

Szanowny Panie Ministrze, opór przeciwko prywatyzacji przedsiębiorstwa Dolfamex w sposób uwzględniający interesy pracowników oburza, szczególnie że załoga nie sprzeciwia się samemu procesowi

sprzedaży firmy. Warto przypomnieć, że przy wcześniejszej próbie zbycia udziałów spółki (w 2008 r.) doszło do parafowania pakietu socjalnego, nie stanowiło to problemu dla potencjalnego inwestora.

Niepokój załogi budzi także fakt znacznego obniżenia ceny minimalnej za oferowane udziały w stosunku do pierwszego, nierozstrzygniętego przetargu.

Zwracam się do Pana Ministra o wstrzymanie procesu sprzedaży udziałów spółki Dolfamex do czasu uzgodnienia metody prywatyzacji uwzględniającej oczekiwania pracowników w zakresie gwarancji socjalnych. Proszę także Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

Dlaczego Ministerstwo Skarbu Państwa wycofało się z obietnicy z 2010 r. gwarantującej sprzedaż udziałów spółki z uwzględnieniem interesów pracowników?

Czy, ustalając nową cenę minimalną za udziały w spółce, Ministerstwo Skarbu Państwa uwzględniło poprawę sytuacji ekonomicznej przedsiębiorstwa w okresie od pierwszego, nierozstrzygniętego przetargu?

Czy, ustalając nową cenę minimalną za udziały w spółce, Ministerstwo Skarbu Państwa uwzględniło zakup przez firmę nowych urządzeń, co mogło mieć wpływ na zwiększenie wartości firmy?

Czy kierowany przez Pana resort zamierza podjąć działania mające na celu zapewnienie podpisania przez inwestora zainteresowanego kupnem Dolfamexu tzw. pakietu socjalnego?

Z poważaniem

Poseł Marzena Machałek

Warszawa, dnia 5 kwietnia 2011 r.

**Interpelacja**  
(nr 22320)

do ministra infrastruktury

**w sprawie planowanego od dnia 1 lipca 2011 r. wprowadzenia na drogach w województwie świętokrzyskim elektronicznego systemu poboru opłat drogowych**

Szanowny Panie Ministrze! Od 1 lipca 2011 r. w Polsce ma zacząć działać elektroniczny system poboru opłat drogowych, tzw. e-myto. Projekt rozporządzenia przewiduje w pierwszym okresie (od lipca 2011 r.) objęcie opłatami ok. 630 km autostrad, ok. 570 km dróg ekspresowych oraz ok. 400 km dróg krajowych dwujezdniowych oraz dróg równoległych zarządzanych przez generalnego dyrektora dróg krajowych i autostrad. Kierowcy posiadający pojazdy o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 3,5 tony na wybranych drogach krajowych, na większości dróg ekspresowych i autostrad w Polsce będą musieli płacić za przejazd. Według taryfikatora pojazdy zostały podzielone na dwie kategorie. Pierwsza z nich obej-

muje samochody od 3,5 tony do 12 ton i druga – pojazdy powyżej 12 ton. Analizując dokumenty, dojdziemy do wniosku, że najczęściej zapłacą kierowcy dużych ciężarówek, które mają silniki starszego typu i emitują większą ilość spalin do atmosfery. Tu stawka za kilometr na autostradzie i drodze ekspresowej wyniesie 53 gr, a na drodze krajowej – 42 gr.

O ile wprowadzenie systemu opłat na autostradach jest dopuszczalne i praktykowane w części krajów zachodnich, to wprowadzenie opłat za przejazd drogami krajowymi jest rzeczą niezwykle kontrowersyjną i szkodliwą społecznie. Wprowadzenie systemu opłat na S7 (na odcinku Skarżysko-Kamienna – Chęciny) wprost przełoży się na wzrost cen biletów w komunikacji autobusowej i minibusowej dla mieszkańców okolicznych miejscowości. Opłaty za przejazd drogą ekspresową będą więc bardzo dotkliwe nie tylko dla dużych firm transportowych (spedycyjnych), ale również dla licznego grona studentów i osób, które codziennie dojeżdżają do pracy lub szkoły z okolic. Kierowcy, aby uniknąć opłat, będą korzystali z lokalnych dróg, które są w kiepskim stanie. Dodatkowo koszty utrzymania tych dróg są w kwestii gminy lub powiatu, a która z gmin lub powiatów będzie w stanie co kilka miesięcy remontować drogi?

Warto w tym momencie zaznaczyć, że obecnie to gminy pokrywają koszty oświetlenia dróg krajowych i ekspresowych. Po wprowadzeniu opłat od 1 lipca zasadne wydaje się, aby to administrator drogi – w przypadku S7 Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad – przejęła płatności za oświetlenie ww. drogi.

Decyzja o wyborze obwodnicy Kielc jako płatnego odcinka drogi krajowej wydaje się być dodatkowo nie-spójna, gdyż w tym roku GDDKiA przeprowadza budowę tej drogi, wraz z całą infrastrukturą drogową. Kierowcy będą musieli liczyć się z uciążliwością podczas prac budowlanych, licznymi korkami i postojami. Termin zakończenia budowy przewidziany jest na 2012 r. Ponadto jędrzejowski odcinek S7 ma być również przebudowywany. Nie jest znany termin rozpoczęcia budowy, ponieważ ministerstwo anulowało przetarg na tym odcinku. Nie bez znaczenia jest fakt, że kilkadziesiąt miesięcy temu GDDKiA zapewniała, że w 2011 r. rozpocznie się budowa odcinka Jędrzejów – Moczydło. Kierowcy będą musieli więc płacić za niebezpieczną, wąską i dziurawą drogę.

W konkluzji należy zaznaczyć, że ministerstwo powinno jak najszybciej wycofać się z wprowadzenia

elektronicznego systemu poboru opłat drogowych na drogach krajowych, a w sposób szczególny na S7 (Skarżysko-Kamienna–Chęciny oraz obwodnica Jędrzejowa), przynajmniej do czasu jej kompleksowego remontu. Jednocześnie powinny być wprowadzone takie zapisy, które będą zwalniać firmy transportowe wykonujące komunikację regularną na podstawie wydanych zezwoleń (autobusy i busy) z obowiązku płatności, tak aby nie przenosić ciężaru nowych opłat na pasażerów (poprzez wzrost ceny biletów).

Wobec powyższego proszę o udzielenie szczegółowych odpowiedzi na pytania:

1. Co zdecydowało o wyborze budowanego odcinka S7, tj. obwodnicy Kielc oraz odcinka obwodnica Jędrzejowa, który jest tylko na 2 km drogą dwujezdniową, do objęcia go elektronicznym systemem poboru opłat drogowych?

2. Czy, mając na względzie ważny interes społeczny, ministerstwo rozważy możliwość wprowadzenia ulg dla firm transportowych wykonujących usługi w zakresie komunikacji regularnej (busowej i autobusowej) dowożących grupy pracowników, studentów do ośrodków akademickich i miejsc pracy?

3. Czy po wprowadzeniu systemu opłat za przejazd drogami zarządcy dróg (krajowych, ekspresowych i autostrad) przejmą w całości lub będą przynajmniej w części partycypować w kosztach oświetlenia płatnych odcinków dróg?

4. Czy zdaniem ministerstwa wprowadzenie opłat nie doprowadzi do sytuacji, którą podnoszą przedstawiciele firm transportowych, iż likwidacji ulegnie część kursów autobusów/busów, czego skutkiem będzie to, iż pasażerowie będą przewożeni w przepełnionych pojazdach lub w znaczący sposób zostanie im ograniczona możliwość dotarcia na odpowiedni czas do celu podróży?

5. Czy ministerstwo nie bierze pod uwagę, że wzrost cen biletów komunikacji, wprowadzenie opłat e-myto, wysokie ceny paliwa, zwiększony podatek VAT doprowadzą do dużej podwyżki cen biletów, co uderzy w kieszenie osób korzystających z komunikacji, studentów, osób starszych?

Z poważaniem

Poseł Beata Kempa

Warszawa, dnia 31 marca 2011 r.

## ZAPYTANIA

Zapytanie

(nr 9409)

do ministra finansów

**w sprawie zasad przekazywania dla GOPR od 1 stycznia 2011 r. przez Ministerstwo Finansów środków finansowych uzyskiwanych ze sprzedaży biletów za udostępnianie szlaków przez parki narodowe**

Szanowny Panie Ministrze! Zgodnie z ustawą o ochronie przyrody z 2004 r. parki narodowe są zobowiązane przekazywać 15% wpływów, jakie uzyskują ze sprzedaży biletów, dla specjalistycznych organizacji ratowniczych prowadzących swoją działalność na ich terenie. Od 1 stycznia 2011 r. weszła w życie nowelizacja ustawy o finansach publicznych, na mocy której zlikwidowano działające przy parkach gospodarstwa pomocnicze. Według nowych przepisów parki przekazują teraz wszystkie zarobione przez siebie pieniądze do budżetu państwa. Opisywana zmiana przepisów nie zniósła jednak konieczności przekazywania przez parki narodowe części środków ze sprzedaży biletów dla np. GOPR. Do tej pory nie ma jednak jasno określonych zasad przekazywania tych środków.

Taka sytuacja budzi duży niepokój wśród ratowników. Dla przykładu podam, że Grupa Karkonoska GOPR otrzymywała rocznie z Karkonoskiego Parku Narodowego z tego tytułu blisko 300 tys. zł. Kwota ta stanowiła ważną pozycję w ich budżecie.

W odpowiedzi, jaką otrzymałem na złożoną w tej sprawie interpelację do ministra środowiska, podsekretarz stanu pan Bernard Błaszczyk napisał: Uwzględniając fakt, że parki narodowe, będąc państwowymi jednostkami budżetowymi, odprowadzają wszystkie uzyskane przychody wprost do budżetu państwa, przekazującym środki z tytułu wpływów z biletów za wstęp do parków narodowych specjalistycznym organizacjom ratowniczym, stosownie do art. 12 ust. 9 ustawy o ochronie przyrody, winien być dysponujący nimi minister właściwy do spraw finansów publicznych.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na poniższe pytania:

1. Na jakich zasadach od 1 stycznia 2011 r. Ministerstwo Finansów zamierza przekazywać dla GOPR 15% środków finansowych uzyskiwanych ze sprzedaży biletów za udostępnianie szlaków przez parki narodowe?

2. Kiedy Karkonoska Grupa GOPR może spodziewać się pierwszych środków finansowych w 2011 r.?

Z wyrazami szacunku

Poseł Adam Lipiński

Jelenia Góra, dnia 27 marca 2011 r.

Zapytanie

(nr 9410)

do ministra infrastruktury

**w sprawie działań restrukturyzacyjnych podjętych przez Zarząd Poczty Polskiej SA**

Szanowny Panie Ministrze! Wiadomości o likwidacji poszczególnych urzędów pocztowych oraz konieczności przekształcenia części z nich w filie, a filii w agencje pocztowe wzbudzają wielki niepokój pracowników Poczty Polskiej oraz obawy klientów o sposób i jakość dalszego świadczenia usług pocztowych. Poczta Polska SA jako operator publiczny jest zobowiązany do zapewnienia powszechnego dostępu do usług. Tym samym musi posiadać odpowiednią liczbę placówek pocztowych na terenie całego kraju. Zgodnie z rozporządzeniem ministra infrastruktury z dnia 20 października 2009 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie warunków wykonywania powszechnych usług pocztowych jedna stała placówka operatora, licząc średnio w kraju, powinna przypadać na 7000 mieszkańców na terenie miast. Pojawiają się jednak obawy o to, że działania restrukturyzacyjne podjęte przez Zarząd Poczty Polskiej SA nie uwzględnią rzeczywistych potrzeb klientów i mogą doprowadzić do obniżenia jakości świadczonych usług pocztowych.

W związku z powyższym, mając na uwadze prośby o interwencję kierowane do mojego biura poselskiego przez władze miast i gmin z terenu woj. śląskiego, uprzejmie zapytuję:

1. Czy Ministerstwo Infrastruktury prowadzi nadzór nad działaniami restrukturyzacyjnymi podjętymi przez Zarząd Poczty Polskiej SA?

2. Czy resort dysponuje danymi dotyczącymi liczby realizowanych usług pocztowych i finansowych, które mogą stanowić podstawę do określenia optymalnej formy organizacyjnej poszczególnych placówek?

Z wyrazami szacunku

Poseł Beata Małecka-Libera

Dąbrowa Górnicza, dnia 21 marca 2011 r.

## Zapytanie

(nr 9411)

do ministra gospodarki

**w sprawie rosnących detalicznych cen paliw w Polsce**

Szanowny Panie Ministrze! W obliczu systematycznie i drastycznie wzrastających w tym roku detalicznych cen paliw w Polsce zwracam się do Pana Premiera z uprzejmą prośbą o udzielenie odpowiedzi na poniższe pytania:

1. Jakże konkretnie koszty, opłaty, podatki (inne) i w jakich dokładnie proporcjach (stosunku procentowym) składają się aktualnie na ostateczną cenę detaliczną benzyny w Polsce?

2. Jak przedstawia się ww. kwestia w poszczególnych krajach sąsiadujących z Polską (w kontekście poszczególnych kosztów i proporcji ich części składowych)?

3. Ile wyniósł import ropy naftowej do Polski w roku 2010?

4. Ile wynosiła gęstość benzyny importowanej w 2010 r. do Polski?

5. Czy w obliczu zaistniałej sytuacji rząd podejmie decyzję o obniżeniu w Polsce podatku akcyzowego?

Z poważaniem

Poseł Dawid Jackiewicz

Warszawa, dnia 28 marca 2011 r.

## Zapytanie

(nr 9412)

do ministra infrastruktury

**w sprawie możliwości rozpoczęcia inwestycji pn. Beskidzka Droga Integracyjna**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra, mając na uwadze uchwalony przez Radę Ministrów „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, jak również działania podejmowane przez Ministerstwo Infrastruktury w celu rozwoju infrastruktury drogowej w Polsce, w sprawie możliwości rozpoczęcia inwestycji pod nazwą Beskidzka Droga Integracyjna.

Jak wskazują w swym apelu radni Rady Miejskiej w Kętach, „Budowa przedmiotowej drogi jest przedsięwzięciem, z którym związane są olbrzymie oczekiwania dotyczące usprawnienia komunikacji”, tym bardziej że większość planowanych inwestycji drogowych na obszarze 12 gmin i 5 miast leżących wzdłuż istniejącego przebiegu drogi krajowej nr 52 (np. budowa obwodnic miast) ma charakter doraźnego i nie-

pełnego rozwiązania problemu, jakim jest bardzo wysokie i równomierne natężenie ruchu sięgające granicy przepustowości.

W „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” nie została ujęta realizacja Beskidzkiej Drogi Integracyjnej. Jednak poziom zaawansowania prac nad projektem jej przebiegu powinien trwać do momentu wypracowania spójnego i możliwego do realizacji planu.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującym pytaniem: Jakie działania na przestrzeni najbliższego roku zamierza podjąć Ministerstwo Infrastruktury w celu możliwie szybkiego i efektywnego rozpoczęcia budowy Beskidzkiej Drogi Integracyjnej?

Z poważaniem

Poseł Beata Szydło

Warszawa, dnia 1 kwietnia 2011 r.

## Zapytanie

(nr 9413)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie tworzenia płatnych parkingów na boiskach szkolnych**

Szanowna Pani Minister! Z przepisów powszechnie obowiązującego prawa wynika, że dyrektor szkoły zapewnia bezpieczne i higieniczne warunki pobytu w szkole lub placówce, a także bezpieczne i higieniczne warunki uczestnictwa w zajęciach organizowanych przez szkołę poza obiektami należącymi do tych jednostek (§ 2 rozporządzenia ministra edukacji narodowej i sportu z dnia 31 grudnia 2002 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny w publicznych i niepublicznych szkołach i placówkach; Dz. U. z 2003 r. Nr 6, poz. 69).

Taki obowiązek wynika z ogólnej odpowiedzialności za opiekę nad uczniami, jaką na dyrektora szkoły nakłada ustawa z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.) – art. 39 ust. 1: „Dyrektor szkoły lub placówki w szczególności:

1) kieruje działalnością szkoły lub placówki oraz reprezentuje ją na zewnątrz;

2) sprawuje nadzór pedagogiczny, z zastrzeżeniem art. 36 ust. 2;

3) sprawuje opiekę nad uczniami oraz stwarza warunki harmonijnego rozwoju psychofizycznego poprzez aktywne działania prozdrowotne”.

Dyrektor szkoły odpowiada więc za bezpieczeństwo użytkowników boiska w zakresie przeprowadzania na nim zajęć szkolnych (obowiązkowych oraz dodatkowych, organizowanych również popołudniami i w dni wolne, jeżeli wynikają z harmonogramu i planu pracy szkoły).



Jednakże otrzymałem wiele sygnałów, że w niektórych szkołach i placówkach oświatowych przylegające do nich tereny sportowe są wykorzystywane przez dyrektorów w celu tworzenia płatnych parkingów. Takie użytkowanie boisk szkolnych, które z założenia powinny być przeznaczone na zajęcia sportowo-rekreacyjne, stoi w rażącej niezgodzie z powyższymi przepisami prawa i godzi w interesy uczniów.

W związku z powyższym kieruję do Pani Minister następujące pytania:

1. Jakie przepisy dopuszczają tworzenie płatnych parkingów na terenach sportowych przylegających do placówek oświatowych?

2. Na jakie cele są przeznaczane dochody pozyskiwane z owej działalności?

Z poważaniem

Poseł Cezary Atamańczuk

Szczecin, dnia 1 marca 2011 r.

#### Zapytanie

(nr 9414)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

#### **w sprawie przyznania Wałbrzychowi statusu miasta na prawach powiatu**

Wałbrzych jest jedynym miastem w Polsce, które zrezygnowało ze statusu miasta na prawach powiatu. Stało się to 1 stycznia 2003 r. na wniosek środowiska politycznego SLD sprawującego wtedy władzę w mieście. Po latach okazało się, że była to szkodliwa decyzja, która wpłynęła nie tylko na spowolnienie rozwoju miasta, ale i problemy z jego skutecznym zarządzaniem. Z powodu rezygnacji z tzw. grodzkości miasto nie może obecnie sięgać po dotacje z Unii Europejskiej, które są zarezerwowane tylko dla miast na prawach powiatu. Władze miasta już od wielu lat deklarują zajęcie się problemem grodzkości, jednak nie widać żadnych efektów podejmowanych przez nich działań, a sprawa w dalszym ciągu nie jest wyjaśniona i nie wiadomo, kiedy uda się w końcu przywrócić Wałbrzychowi statut miasta na prawach powiatu.

W związku z poruszonym problemem zwracam się do pana ministra z zapytaniem poselskim:

1. Na jakim obecnie etapie znajduje się procedura przywrócenia Wałbrzychowi statusu miasta na prawach powiatu?

2. Jakie warunki musi spełnić miasto, by przywrócono mu owy status?

3. Jaki jest przewidziany termin wdrażenia i zakończenia procedur związanych z przywróceniem statusu miasta na prawach powiatu dla Wałbrzycha?

Z poważaniem

Poseł Anna Zalewska

Warszawa, dnia 29 marca 2011 r.

#### Zapytanie

(nr 9415)

do ministra środowiska

#### **w sprawie działalności na terenie Wałbrzycha przedsiębiorstwa Mo-BRUK**

Do mojego biura poselskiego zgłosili się mieszkańcy Wałbrzycha zaniepokojeni działalnością przedsiębiorstwa Mo-BRUK, zajmującego się składowaniem odpadów przemysłowych i recyklingiem. W opinii mieszkańców odpady gromadzone na wysypisku zagrażają zdrowiu i życiu wałbrzyszan. Dotyczy to w szczególności osób mieszkających najbliżej przedsiębiorstwa, czyli mieszkańców ulic: Górniczej, Kaszubskiej, Okrężnej i Małopolskiej, sąsiadujących ze składowiskiem. Ponadto na składowisku dochodzi do częstych wybuchów pojemników z bliżej nieokreśloną zawartością, pożarów oraz wycieków szkodliwych substancji. W pobliżu przedsiębiorstwa unosi się nieprzyjemny fetor. W opinii mieszkańców zabudowania mieszkalne znajdują się zbyt blisko firmy, bo zaledwie w odległości 150 metrów wobec 350 metrów ujętych w odpowiedniej ustawie. Mieszkańcom dokuczają również hałas ciężkich pojazdów przewożących odpady, pomimo zaleceń nadal nie wykonano tam odpowiednich ekranów akustycznych. Władze samorządowe nie potrafią sobie poradzić z zaistniałym problemem.

W związku z zaistniałą sytuacją, działając na podstawie art. 195 regulaminu Sejmu, zwracam się do pana z zapytaniem poselskim: Jakie środki może podjąć ministerstwo w sprawie wyjaśnienia zaistniałego problemu?

Z poważaniem

Poseł Anna Zalewska

Warszawa, dnia 29 marca 2011 r.

#### Zapytanie

(nr 9416)

do ministra pracy i polityki społecznej

#### **w sprawie waloryzacji kryterium dochodowego**

Szanowna Pani Minister! Podczas dyżuru poselskiego zwrócono się do mnie ze sprawą niepokojącą osoby niepełnosprawne. Systematycznie rosną koszty utrzymania, a kryterium dochodowe uprawniające do otrzymania zasiłków z pomocy społecznej pozostaje na niezmiennym poziomie. Osoby niepełnosprawne uważają, że jest to niesprawiedliwe, argu-

mentując, że renciści i emeryci od kilkunastu lat otrzymują corocznie waloryzowane świadczenia wypłacane przez ZUS. Osoby niepełnosprawne są to często osoby prowadzące samodzielnie swoje gospodarstwa i jedynym świadczeniem, na które mogą liczyć, jest zasiłek z miejskiego ośrodka pomocy społecznej. Zasiłek, który otrzymują z MOPS-u, przeznaczają na uiszczenie należności za mieszkanie, energię, zakup najbardziej potrzebnych środków czystości, wykup leków itp. Po uregulowaniu rachunków na bieżące utrzymanie pozostaje niewielka kwota pieniędzy.

Z informacji uzyskanych z MOPS w Bydgoszczy wynika, że w 2010 r. wypłacono 12 613 zasiłków celowych, 3461 specjalnych zasiłków celowych, 31 997 zasiłków na dożywianie, 14 772 zasiłków okresowych oraz 16 562 zasiłków stałych. Z uwagi na przekroczenie kryterium dochodowego 509 osób otrzymało decyzję odmowną. Średnia wysokość jednego zasiłku w 2010 r. kształtowała się następująco:

- zasiłek celowy – ok. 134 zł
- specjalny celowy – ok. 135 zł
- na dożywianie – ok. 90 zł
- okresowy – ok. 220 zł
- stały – ok. 360 zł

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującym pytaniem: Czy przewiduje się zwiększenie kwoty kryterium dochodowego uprawniającego do otrzymania zasiłku z pomocy społecznej w związku z rosnącymi kosztami utrzymania?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Grażyna Ciemniak

Bydgoszcz, dnia 22 marca 2011 r.

Z a p y t a n i e

(nr 9417)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie sytuacji podpułkownika w stanie spoczynku zamieszkałego w Olesznie**

Szanowny Panie Ministrze! Pan J. D. po trzydziestu latach służby w wojsku przeszedł na emeryturę i wraz z rodziną mieszka w mieszkaniu w Olesznie, które otrzymał w 1979 r. zgodnie z zasadami obowiązującymi z Siłach Zbrojnych. Do przydzielonego mieszkania przynależał garaż, działka ogrodowa oraz budynek gospodarczy. Za przydzielone mieszkanie oraz działkę i garaż pan D. regularnie płacił, nigdy jednak nie otrzymywał nakazu uiszczenia opłat za przynależny budynek gospodarczy, w którym po przejściu na emeryturę zajmował się pszczelarstwem, budując ule i inny sprzęt potrzebny do tej działalności. W dniu 14 grudnia 2010 r. wczesnym rankiem

pan D. dowiedział się, że budynkiem gospodarczym, z którego korzystał, zarządza wojskowa administracja mieszkań w Szczecinie. Grupa ludzi, która tego dnia poinformowała pana D., że budynek ten nie jest jego własnością, zaczęła niszczyć wszystko, co się w nim znajdowało. Kierujący tą akcją oświadczył, że ma nakaz wyburzenia tego budynku, lecz nie chciał go pokazać. Wezwana przez pana D. Żandarmeria Wojskowa nie podjęła interwencji. Budynek został zburzony, a mieszczący się w nim sprzęt wyrzucony na śnieg i częściowo spalony.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z pytaniem: Czy Pan Minister zapozna się ze sprawą podpułkownika w stanie spoczynku J. D., który po trzydziestoletniej służbie wojskowej czuje się pokrzywdzony przez urzędników MON?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Wziątek

Połczyn-Zdrój, dnia 28 marca 2011 r.

Z a p y t a n i e

(nr 9418)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie kryteriów, na podstawie których nadawana jest Karta Polaka**

Panie Ministrze! Od kilku lat wydawane są Karty Polaka. Jak można przeczytać w prasie, dotąd wydano ponad 45 tys. takich kart obywatelom Ukrainy, Białorusi, Litwy i Rosji.

Wydając Kartę Polaka konsul ocenia, czy osoba ubiegająca się o nią jest narodowości polskiej czy też polskiego pochodzenia. Ocena przynależności do jakiegoś narodu zwykle dokonywana jest przez samego zainteresowanego. Każdy sam podejmuje decyzję o tym, czy jest Polakiem, Niemcem czy Ukraińcem. Każdy sam ocenia to niejako we własnym sumieniu. Kryterium pochodzenia jest zawodne. Powszechnie znane są bowiem przypadki, że z dwojga rodzeństwa, jedno deklaruje się np. jako Polak, drugie jako Litwin, np. Gabriel Narutowicz i jego brat Stanislovas Narutavičius, Grażyna Bacewicz i jej brat, litewski kompozytor, Bacevičius, albo jeden brat deklaruje się jako Polak, a drugi jako Ukraińiec, np. bracia generał i arcybiskup Szeptyccy.

W przypadku Karty Polaka ocena przynależności narodowej dokonywana jest z zewnątrz, przez urzędnika państwowego, jakim jest konsul.

W związku z tym zwracam się do Pana Ministra z pytaniem, wedle jakich praktycznych kryteriów konsul ocenia, czy ubiegający się o Kartę Polaka rzeczywiście jest Polakiem, bowiem sama jednostronna

deklaracja zainteresowanego o przyznaniu Karty Polaka nie wystarcza.

Czy przyznanie lub odmowa przyznania Karty Polaka jest w rozumieniu prawa decyzją administracyjną, a jeśli tak, to czy na tę decyzję przysługuje zażalenie?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Jan Widacki

Kraków, dnia 28 marca 2011 r.

### Zapytanie

(nr 9419)

do ministra zdrowia

#### **w sprawie jedynej na Pomorzu karetki N zapewniającej bezpieczny transport noworodkom i niemowlętom w stanie zagrożenia życia**

Zwracam się z zapytaniem do Pani Minister w sprawie jedynej na Pomorzu karetki zapewniającej bezpieczny transport noworodkom i niemowlętom w stanie zagrożenia życia.

Już od początku tego roku specjalistyczny szpital na Zaspie opłaca ze swoich środków dyżury ratowniczego zespołu, kupuje benzynę oraz uzupełnia wyposażenie karetki, ponieważ nie ma finansowania z pomorskiego NFZ. Fundusz co prawda jest zobligowany do zapłaty za wszystkie procedury ratujące życie, ale w myśl obowiązującego prawa może z tym zwlekać nawet do grudnia. Tymczasem szpital nie jest w stanie dłużej kredytować działalności karetki. O zwiększenie finansowania do poziomu realnych kosztów szpital na Zaspie zabiega od lat. Kształtują się one na poziomie 4500 zł/dobę. Tymczasem NFZ proponuje kwotę 3250 zł.

Pytania:

1. Dlaczego karetka N na Pomorzu ma najniższą stawkę ryczałtu dobowego w kraju?
2. Dlaczego NFZ odmawia zwiększenia stawki ryczałtu dobowego na funkcjonowanie karetki N, w przypadku gdy jest to jedyny taki pojazd służący noworodkom w skrajnie ciężkich stanach?

Z poważaniem

Poseł Daniela Chrapkiewicz

Starogard Gdański, dnia 5 kwietnia 2011 r.

### Zapytanie

(nr 9420)

do ministra infrastruktury

#### **w sprawie wynajmu placu manewrowego w Pomorskim Ośrodku Ruchu Drogowego w Gdańsku**

Zwracam się z zapytaniem do Pana Ministra w sprawie wynajmu placu manewrowego w Pomorskim Ośrodku Ruchu Drogowego w Gdańsku.

Urząd Marszałkowski w Gdańsku nie wyraził zgody, by na placu Pomorskiego Ośrodka Ruchu Drogowego odbywały się w weekendy jazdy próbne. Na stronie internetowej ośrodka umieszczona została informacja, że wynajem placu wstrzymany został do odwołania. Pomorscy urzędnicy powołali się na rozporządzenie w sprawie szkolenia, egzaminowania i uzyskiwania uprawnień przez kierujących pojazdami. Zgodnie z nim plac manewrowy ma być na stałe wyłączony z ruchu dla pojazdów innych niż przeznaczone do egzaminowania i pojazdów wykorzystywanych przez ośrodek egzaminowania. Przepisy inaczej są interpretowane przez pracowników resortu, którzy pod pojęciem „wyłączony na stałe” rozumieją „na czas przeprowadzania testów praktycznych”.

Pytanie: Czy stanowisko Pomorskiego Ośrodka Ruchu Drogowego słusznie wstrzymało wynajem placu?

Z poważaniem

Poseł Daniela Chrapkiewicz

Starogard Gdański, dnia 5 kwietnia 2011 r.

### Zapytanie

(nr 9421)

do ministra edukacji narodowej

#### **w sprawie środków na przygotowanie placówek oświatowych dla sześciolatków**

Zwracam się z zapytaniem do Pani Minister w sprawie środków na przygotowanie placówek oświatowych dla sześciolatków.

Większość szkół nie jest gotowa na przyjęcie najmłodszych uczniów. Brakuje środków na odpowiednie przygotowanie placówek oświatowych. Nie uda się ich wyremontować na początek roku szkolnego, gdy rozpocznie się obowiązkowa edukacja sześciolatków. Prawie połowa rodziców chce, by ich dzieci w tym właśnie wieku rozpoczęły swoją naukę. Samorządy skarżą się, że dostają zbyt mało pieniędzy od rządu na niezbędne inwestycje. Ministerstwo Edu-

kacji Narodowej nie przewiduje jednak zwiększenia dotacji. Resort twierdzi, że jego zadaniem jest wprowadzanie nowych programów nauczania. Pokontrolny raport głównego inspektora sanitarnego wykazał wiele braków, lecz jednocześnie nie wskazał winnych sytuacji. Protesty rodziców i nauczycieli pozostają bezskuteczne.

Czy reforma systemu oświaty jest przesądzona w zakresie środków przeznaczonych na rozpoczęcie edukacji przez sześciolatków w placówkach oświatowych?

Z poważaniem

Poseł Daniela Chrapkiewicz

Starogard Gdański, dnia 21 marca 2011 r.

### Zapytanie

(nr 9422)

do ministra pracy i polityki społecznej

#### w sprawie dziedziczenia składki emerytalnej

Zwracam się z zapytaniem do Pani Minister w sprawie dziedziczenia składki emerytalnej.

Obecna składka emerytalna w całości wpłacana jest do ZUS (19,52%). Płacona jest w połowie przez pracownika i pracodawcę. Składka, która w ZUS pozostaje, jest wypłacana m.in. na bieżące potrzeby, np. emerytury (umowa pokoleniowa). Pieniądze ze składek emerytalnych nie są dziedziczne, podlegają jedynie rewaloryzacji. Pieniądze wpłacone do OFE, po potrąceniu prowizji, przeliczane są na jednostki rozrachunkowe, a następnie lokowane w bezpieczne inwestycje. Przy wpłacie do ZUS są jeszcze inne składki: rentowa, chorobowa, wypadkowa, zdrowotna, Fundusz Pracy itp. Pieniądze gromadzone przez OFE podlegają dziedziczeniu. Środki te stanowią pewnego rodzaju zabezpieczenie rodziny. Przyrost następuje piramidalnie. Zgromadzona kwota zarabia cały czas. Średnio zgromadzony kapitał jest podwajany przez zyski inwestycyjne co 5–6 lat. Proponowane przez rząd zmiany (dodatkowe 5% składki do ZUS) przy zachowaniu ogólnej składki na poziomie 19,52% oznaczać może jedynie zmierzch funduszy emerytalnych. Jeżeli zmiany te zostaną wprowadzone, powstają następującej treści pytania:

1. Czy te 5% składki emerytalnej, które obecnie podlega dziedziczeniu, po przyłączeniu do składki do ZUS nadal będzie dziedziczne?

2. Czy w związku z przesunięciem tych 5% do I filara nie powstaną w ZUS koszta w związku z powstaniem nowej administracji?

Z poważaniem

Poseł Daniela Chrapkiewicz

Starogard Gdański, dnia 5 kwietnia 2011 r.

### Zapytanie

(nr 9423)

do ministra zdrowia

#### w sprawie sprzedaży środków antykoncepcyjnych

Zwracam się z zapytaniem do Pani Minister w sprawie sprzedaży środków antykoncepcyjnych.

W pomorskich aptekach wkrótce mogą pojawić się problemy z kupnem środków antykoncepcyjnych. Aptekarze, którzy prywatnie są katolikami, nie chcą sprzedawać środków służących do zapobiegania ciąży, ponieważ jest to niezgodne z ich sumieniem. Uważają, że ich pracodawcy zmuszają ich do działania wbrew swojej woli. Powołują się na rezolucję Rady Europy z 2010 r. o prawie do klauzuli sumienia w ramach legalnej opieki medycznej. W Polsce prawo takie, np. do odmowy wykonania zabiegu, mają już lekarze. Pracownicy aptek twierdzą, że są szykanowani przez pracodawców, którzy zmuszają ich pod groźbą utraty pracy do sprzedawania środków farmakologicznych niszczących ludzką płodność lub zabijających zarodek ludzki w początkach jego istnienia.

Pytania:

1. Czy stanowisko farmaceutów, którzy odmawiają sprzedaży środków antykoncepcyjnych, nie narusza prawa obywateli do zakupu środków farmaceutycznych?

2. Czy z tego tytułu mogą być przewidziane sankcje prawne?

Z poważaniem

Poseł Daniela Chrapkiewicz

Starogard Gdański, dnia 5 kwietnia 2011 r.

### Zapytanie

(nr 9424)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

#### w sprawie możliwości pomocy państwa rodzinom tracącym dorobek całego życia na skutek osuwisk

Szanowny Panie Ministrze! W trakcie ostatniej powodzi w 2010 r. na terenie Małopolski wystąpiły ogromne straty w infrastrukturze komunalnej, które przy pomocy środków budżetowych są systematycznie usuwane. Problemem jednak stają się nowe zniszczenia osuwiskowe, które nadal dotyczą mieszkańców.

Sytuacja trudna jest szczególnie na terenach rolniczych w gminie Pleśna, pow. Tarnów. Gospodarstwa rolne na skutek tych zjawisk tracą dochodowość, użytki rolne wypadają z produkcji rolnej, zniszczone przez osuwiska uniemożliwiają staranie się o środki pomocowe, np. obszarowe, na modernizację gospodarstw itp.

W związku z powyższym pytam:

1. Czy dla gospodarstw rolnych, które utraciły na skutek osuwisk zdolność produkcyjną, przewidziana jest pomoc umożliwiająca odbudowanie lub przeniesienie utraconych gospodarstw?

2. Jakie mechanizmy są przewidziane w zakresie pomocy mieszkańcom tych terenów, którzy tracą dobroć życia na skutek osuwisk, które występują teraz, a są konsekwencją opadów i powodzi roku 2010?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Sztorc

Tarnów, dnia 31 marca 2011 r.

Z a p y t a n i e

(nr 9425)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie dofinansowania Związku Kombatantów RP i Byłych Więźniów Politycznych przez Urząd do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych**

Szanowny Panie Premierze! Związek Kombatantów Rzeczypospolitej Polskiej i Byłych Więźniów Politycznych w celu podtrzymania swojej działalności w usilny sposób zabiega o środki finansowe. Związek utrzymuje się jedynie ze składek swoich członków, dziś osób już w wieku bardzo dojrzałym, co nie wystarcza na pokrycie wszystkich kosztów działalności związku, zwłaszcza tych związanych z jego bieżącym funkcjonowaniem. Związkowcy są rozżaleni, że samorządy niechętnie wspierają ich działania. To rozżalenie jest tym większe, że to właśnie m.in. kombatanci zrzeszeni w związku całym swoim życiem przyczynili się do rozwoju naszego kraju.

Należy wspomnieć, że związek, poprzez swoje biura w całej Polsce, wspiera wszystkich mieszkańców w różnych dziedzinach życia, m.in. świadcząc bezpłatną pomoc prawną.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Czy istnieje możliwość dofinansowania związku z Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych? Jeśli tak, to do kogo i jakie wnioski powinien złożyć związek?

2. W jaki sposób i z jakich innych źródeł związek może pozyskiwać dofinansowanie?

Poseł Romuald Ajchler

Wronki, dnia 25 marca 2011 r.

Z a p y t a n i e

(nr 9426)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie planowanej likwidacji Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Busku-Zdroju**

Szanowny Panie Ministrze! Po raz kolejny występuję do Pana Ministra w trosce o sprawne funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości w naszym państwie. Tym razem zaniepokojenie lokalnej społeczności wywołały informacje o działaniach podejmowanych przez Ministerstwo Sprawiedliwości w zakresie reorganizacji sądów powszechnych, których skutkiem może być likwidacja m.in. Sądu Rejonowego w Busku-Zdroju. W tej sprawie stanowisko zajęło Starostwo Powiatowe w Busku-Zdroju, stanowczo protestując przeciw likwidacji tego sądu. Ewentualne przekazanie spraw pracowniczych do innego sądu spowoduje zwiększenie odległości, którą będą mieli do pokonania obywatele, aby dojechać do sądu pracy. Utrudni to dostęp do wymiaru sprawiedliwości i dochodzenia swoich praw. Zwiększą się również wydatki związane ze zwrotem kosztów dojazdów świadków do sądu.

Nadmienić należy, iż powiat buski w tym gmina jak i miasto Busko-Zdrój posiadają wysoki wskaźnik osób zatrudnionych w stosunku do liczby mieszkańców. Miasto jest położone centralnie w południowej części województwa świętokrzyskiego i jest łatwo dostępne komunikacyjnie, a budynek Sądu Rejonowego w Busku-Zdroju jest nowoczesny i funkcjonalny. W regionie znajduje się szereg zakładów pracy o różnej, często niepewnej, kondycji ekonomicznej, co skutkuje znaczną ilością spraw spornych podlegających właściwości Wydziału Pracy Sądu Rejonowego w Busku-Zdroju.

Wobec przedstawionych argumentów chciałbym przyłączyć się do opinii, że istnienie sądu rejonowego jest niezwykle istotne ze względu na realizację ustawowych zadań powiatu. Likwidacja sądu nie przyniosłaby pożądanego efektów ekonomicznych, a jedynie zburzyłaby bardzo sprawnie funkcjonującą strukturę organizacyjną.

Popierając stanowisko samorządowców, jako poseł ziemi świętokrzyskiej wyrażam swój sprzeciw wobec zamiaru likwidacji ww. sądu, jak też innych sądów pracy w miastach powiatowych. Zniweczenie dotychczasowych osiągnięć w dziedzinie sądownictwa po-

wszechnego obywatelom przysporzy tylko dodatkowych kłopotów i trudności.

Reasumując, poza potencjalnym uzyskaniem oszczędności z dodatków funkcyjnych w szerszej perspektywie zmiana ta nie będzie korzystna dla Skarbu Państwa i nie przyczyni się do racjonalizacji kosztów związanych z organizacją sądownictwa. Nastąpi natomiast naruszenie praw obywateli i spowoduje pogłębienie nierówności w rozwoju poszczególnych regionów oraz może się wiązać z utratą pracy przez wartościowych pracowników tych sądów.

Wobec powyższego zwracam się z pytaniem do Pana Ministra:

1. Jakie przesłanki skłaniają Ministerstwo Sprawiedliwości do podejmowania decyzji o likwidacji Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Busku-Zdroju?

2. Czy podejmując ostateczną decyzję resort uwzględni liczne protesty środowisk samorządowych przekazanych do Ministerstwa Sprawiedliwości?

3. Czy Pana resort wziął pod uwagę skutki likwidacji Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Busku-Zdroju, w szczególności w zakresie społecznym oraz ekonomicznym, w odniesieniu do potencjalnych stron postępowania?

4. Jakie korzyści dla budżetu przyniesie proponowana przez resort reorganizacja sądownictwa pracy?

Z poważaniem

Poseł Henryk Milcarz

Kielce, dnia 28 marca 2011 r.

Zapytanie

(nr 9427)

do ministra zdrowia

**w sprawie programu terapeutycznego  
dotyczącego leczenia wirusowego zapalenia  
wątroby typu B**

18 lutego br. pani minister zdrowia wydała rozporządzenie w sprawie nowego programu terapeutycznego dotyczącego leczenia WZW typu B., w którym zawarty został zapis ograniczający możliwość zastosowania nowszych bezpiecznych leków przeciw-wirusowych. Oznacza to, że starym lekiem (lamiwudyną) będą leczeni wszyscy chorzy włączeni do leczenia dotychczas oraz 80% nowo wykrytych przypadków zachorowań.

Tymczasem lamiwudyna nie tylko jest w dłuższej perspektywie czasu nieskuteczna, ale wręcz szkodzi chorym. Badania naukowe udowodniły, że lek ten powoduje wystąpienie oporności, wywołuje mutację wirusa HBV, u 30% leczonych już po roku stosowania, a po 5 latach aż u 80%. Wystąpienie oporności na lamiwudynę znacznie komplikuje dalszą terapię

i obniża skuteczność kolejnych leków, przez co naraża chorych na rozwój śmiertelnych chorób, w tym raka wątroby.

W związku z powyższym proszę panią Ewę Korpacz, ministra zdrowia, o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie były podstawy naukowe ograniczenia grupy pacjentów, którzy mogą otrzymać w pierwszej linii leczenia nowe leki: entekawir, adefowir do grupy chorych HBeAg+?

2. Dlaczego program terapeutyczny leczenia WZW typu B rekomenduje zastosowanie leku lamiwudyna w pierwszej linii leczenia mimo wprowadzonych z zalecenia EMA (Europejska Agencja Leków) zmian w charakterystyce tego leku, ograniczających takie zastosowanie tylko do wyjątkowych przypadków?

3. Czy możliwe jest wprowadzenie zmian do programu terapeutycznego leczenia WZW typu B polegających na usunięciu w części: Kryteria kwalifikacji zapisu z punktu 6.1 „U pacjentów HBeAg- leczenie należy rozpocząć od lamiwudyny, a u osób HBeAg+ leczenie należy rozpocząć od innego analogu nukleozydowego lub nukleotydu stosowanego w monoterapii” i pozostawienie tym samym lekarzom decyzji o wyborze odpowiedniej terapii?

3. Czy możliwe jest wprowadzenie zmian do programu terapeutycznego leczenia WZW typu B umożliwiającego objęcie leczeniem nowszymi lekami również chorych HBeAg+ i HBeAg-, którzy rozpoczęli leczenie lamiwudyną przed 1 kwietnia 2011 r.?

4. Dlaczego w programach terapeutycznych pominięto tenofovir, lek o udowodnionej skuteczności zarówno u pacjentów wcześniej nieleczonych, jak i u chorych z opornością na lamiwudynę, podczas gdy w tym ostatnim wskazaniu refundowane są dwa mniej skuteczne leki o podobnej cenie?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Matuszny

Warszawa, dnia 22 marca 2011 r.

Zapytanie

(nr 9428)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie wyposażenia dodatkowego  
samolotów F-16 należących do Sił  
Powietrznych RP**

Szanowny Panie Ministrze! 8 marca 2011 r. George Standridge, wiceprezes koncernu Lockheed Martin, w wypowiedzi dla „Polski Zbrojnej” stwierdził, że koncern nie otrzymał od MON zamówienia lub informacji o zamiarze zamówienia dodatkowego ekwipunku, który poprawiłby zdolności bojowe pol-

skich F-16: zbiorników konforemnych na paliwo, zasobników Sniper czy nabełmowych wyświetlaczy celu HMDS. O potrzebie dokonania takich zakupów meldowali przełożonym z dowództwa 2. Skrzydła Lotnictwa Taktycznego i Dowództwa Sił Powietrznych piloci latający F-16. Uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Ile zasobników Sniper posiadają Siły Powietrzne?

2. Ile jest nabełmowych wyświetlaczy celu HMDS?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 1 kwietnia 2011 r.

### Zapytanie

(nr 9429)

do ministra obrony narodowej

#### **w sprawie zasad użycia broni przez polskich żołnierzy na misjach zagranicznych**

Szanowny Panie Ministrze! Prezydent RP podpisał niedawno nowelizację ustawy o zasadach użycia lub pobytu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej poza granicami państwa, określającą m.in. zasady użycia broni przez polskich żołnierzy na misjach zagranicznych. Uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy wyeliminowała ona niedorzeczne praktyki w PKW Afganistan w postaci sprawdzania przez żandarmerię i prokuratorów przebiegu każdej akcji, w której użyto broni?

2. Ile przypadków otwarcia ognia przez żołnierzy PKW Afganistan bada obecnie prokuratura wojskowa?

3. Czy zdaniem MON w PKW Afganistan ma miejsce coś, co można nazwać syndromem Nangar Khel? Jakie środki stosuje MON by go zwalczać? Pański doradca, omawiając zadania polskich żołnierzy w Afganistanie, powiedział, że żołnierze zawsze powinni dążyć przede wszystkim do zatrzymania i obezwładnienia, a nie zlikwidowania przeciwnika. Widocznie oznacza to, że generał uznaje, iż wojna polega na wyłapywaniu wrogich żołnierzy i unikaniu przemocy. Jaki wpływ na zachowania żołnierzy mogą mieć takie słowa wpływowego generała Wojska Polskiego?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 1 kwietnia 2011 r.

### Zapytanie

(nr 9430)

do ministra obrony narodowej

#### **w sprawie skuteczności akcji zachęcających do wstępowania do zawodowego wojska i NSR**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z procesem profesjonalizacji polskiej armii MON przeprowadziło szereg akcji promocyjnych. Skuteczność tych akcji najłatwiej ocenić przy użyciu kryterium: koszt – efekt. Uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Ile kosztowały akcje promocyjne „Zawód żołnierz – od zawsze atrakcyjny” i „Zawód żołnierz – dołącz do najlepszych”? Ilu żołnierzy zrekrutowano w latach 2009–2010?

2. Ile kosztowała akcja promująca NSR? Ilu chętnych zgłosiło się do służby w tej formacji w 2010 r.?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 1 kwietnia 2011 r.

### Zapytanie

(nr 9431)

do ministra obrony narodowej

#### **w sprawie zadań stawianych Żandarmerii Wojskowej po zakończeniu procesu uzawodowienia Wojska Polskiego**

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnim czasie Wojsko Polskie zostało liczebnie zredukowane i uzawodowione. W zaistniałej sytuacji zadania stawiane przed Żandarmerią Wojskową powinny być na nowo zdefiniowane. Uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Ile obecnie liczy osób Żandarmeria Wojskowa? Czy planowane są zmiany jej liczebności?

2. Dlaczego Żandarmeria Wojskowa nie może przejąć ochrony wojskowych baz, za którą MON płaci rocznie setki miliony złotych firmom ochroniarskim? Czy jakość usług świadczonych przez firmy ochroniarskie jest Pana zdaniem zadowolająca?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 1 kwietnia 2011 r.

## Zapytanie

(nr 9432)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie zakupu kolejnych samochodów  
Honker**

Szanowny Panie Ministrze! Jesienią ubiegłego roku MON podpisało umowę na zakup 60 samochodów Honker. Zakup ten dziwi, gdyż wcześniej można było usłyszeć, że pojazdy te nie są perspektywiczne, a ponadto jest ich w wojsku pod dostatkiem. Uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Z jakiego powodu dokonano zakupu samochodów?
2. W jakim trybie dokonano zakupu?
3. Jaką wartość ma kontrakt?
4. Do jakich jednostek trafią pojazdy i do jakich celów będą wykorzystywane?
5. Czy pojazdy zostaną wysłane do PKW Afganistan?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 1 kwietnia 2011 r.

## Zapytanie

(nr 9433)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie zasad formowania kolejnych  
zmian PKW Afganistan**

Szanowny Panie Ministrze! Obecnie w Wojsku Polskim służą wyłącznie żołnierze zawodowi. Taka sytuacja powinna ułatwić wystawianie kontyngentów wojskowych wysyłanych na zagraniczne misje. Na misje mogłyby być wyruszać – w zależności od potrzeb – całe oddziały lub pododdziały. Tak się jednak nie dzieje. Uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. W jaki sposób po uzawodowieniu WP formowane są kolejne zmiany PKW Afganistan?
2. Czemu służba w PKW Afganistan ma charakter ochotniczy?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 1 kwietnia 2011 r.

## Zapytanie

(nr 9434)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie częstotliwości ćwiczeń  
poligonowych**

Szanowny Panie Ministrze! Im więcej potu na poligonie, tym mniej krwi na polu walki – tak brzmi znane wojskowe porzekadło. W przypadku szkolenia żołnierzy i dowódców niższego szczebla można uznać, że wystarczające są ćwiczenia poligonowe szczebla pododdziału. Na potrzeby wyższych dowódców i oficerów sztabowych konieczne jest przeprowadzanie manewrów jednostek szczebla batalionu, pułku, brygady i dywizji. Oczywiście ćwiczenia dowódczo-sztabowe mają swoje zalety, jednak mnie interesują te, które odbywały się na poligonach z użyciem jednostek bojowych. Uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Ile manewrów od batalionu wzwyż odbyło się w latach 2005–2010 (uprzejmie proszę o podanie daty oraz nazwy i szczebla jednostki)?

2. Czy w roku 2011 przewidywane są manewry szczebla batalionu, pułku, brygady lub dywizji? Jeśli tak, to której jednostki?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 1 kwietnia 2011 r.

## Zapytanie

(nr 9435)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie planów odkupienia od Niemiec  
używanych zestawów przeciwlotniczych  
Patriot**

Szanowny Panie Ministrze! Z doniesień prasowych wynika, że od kilku miesięcy prowadzi Pan rozmowy na temat odkupienia od Niemiec używanych zestawów przeciwlotniczych Patriot.

1. Ile ma kosztować pojedyncza bateria Patriot z demobilu Bundeswehry?

2. Ile ma Pan zamiar tych baterii zakupić?

3. Czy planuje Pan ich modernizację i jaki byłby tego koszt?

4. Do kiedy zakupiony sprzęt pozostałby w służbie?

5. Czy zakup baterii Patriot od Niemiec w pełni zaspokoi polskie potrzeby w zakresie przeciwlotni-



czych zestawów średniego zasięgu i będzie realizacją tzw. programu operacyjnego: systemy obrony powietrznej i obrony przeciwlotniczej?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 1 kwietnia 2011 r.

Zapytanie

(nr 9436)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie zapowiedzi zmiany charakteru polskiej misji wojskowej w Afganistanie w 2012 r.**

Szanowny Panie Ministrze! Na początku stycznia 2011 zapowiedział Pan, że w 2012 r. polska misja wojskowa w Afganistanie zmieni charakter z bojowej na szkoleniową. Czy Pańska zapowiedź jest wciąż aktualna? Jeśli tak, to czy oznacza to, że natężenie działań rebeliantów systematycznie maleje?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 1 kwietnia 2011 r.

Zapytanie

(nr 9437)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie liczby rannych żołnierzy PKW Afganistan**

Szanowny Panie Ministrze! Pojawiają się w mediach informacje podważające dane MON na temat liczby rannych żołnierzy w PKW Afganistan. W związku z powyższym uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Ilu polskich żołnierzy zostało rannych w zeszłym roku w Afganistanie?

2. Jaka jest definicja rannego Dowództwa Operacyjnego Sił Zbrojnych, a jaka Inspektoratu Wojskowej Służby Zdrowia?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 1 kwietnia 2011 r.

Zapytanie

(nr 9438)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie liczebności komponentu bojowego PKW Afganistan**

Szanowny Panie Ministrze! PKW Afganistan liczy około 2600 żołnierzy. O sile kontyngentu decyduje liczebność jego komponentu bojowego. Uprzejmie proszę o podanie liczby żołnierzy, którzy podczas obecnej zmiany kontyngentu biorą udział w działaniach bojowych.

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 1 kwietnia 2011 r.

Zapytanie

(nr 9439)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie okoliczności przejęcia przez PKW Afganistan odpowiedzialności za prowincję Ghazni**

Szanowny Panie Ministrze! W 2008 zdecydowano o przejęciu przez PKW Afganistan odpowiedzialności za prowincję Ghazni. Obecnie można wyraźnie stwierdzić, że dotychczasowa liczebność polskich sił jest niewystarczająca do kontrolowania tak dużego obszaru. Uprzejmie proszę o odpowiedź, czy w 2008 r. sporządzono analizę, która określała, ile potrzeba wojska do zapewnienia bezpieczeństwa na terytorium prowincji Ghazni. Jeśli tak, to kto je sporządził i jakie były wówczas wnioski?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 1 kwietnia 2011 r.

Zapytanie

(nr 9440)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie wejścia do służby w PKW Afganistan zakupionych jesienią 2010 r. śmigłowców Mi-17**

Szanowny Panie Ministrze! Ostatnio dostarczono do Polski pierwsze śmigłowce Mi-17 zamówione jesie-

nią ubiegłego roku. Są one obecnie przystosowywane do potrzeb misji w Afganistanie. Kiedy wejdą one do służby w PKW Afganistan?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 1 kwietnia 2011 r.

### Zapytanie

(nr 9441)

do ministra obrony narodowej

#### **w sprawie stanu technicznego śmigłowców Mi-8 i Mi-17**

Szanowny Panie Ministrze! Największymi śmigłowcami transportowymi Wojska Polskiego są maszyny należące do rodziny Mi-8/Mi-17. Ostatnio zakupiono 5 kolejnych egzemplarzy. Uprzejmie proszę o odpowiedź na pytanie, w związku z szybszym zużyciem się sprzętu w Afganistanie, jaki jest stan techniczny Mi-8/Mi-17. Jaka była sprawność śmigłowców Mi-8/Mi-17 w 2010 r. w PKW Afganistan?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 1 kwietnia 2011 r.

### Zapytanie

(nr 9442)

do ministra obrony narodowej

#### **w sprawie autonomicznych systemów samoobrony dla śmigłowców Mi-8, Mi-17 i Mi-24**

Szanowny Panie Ministrze! W czerwcu ubiegłego roku zakupiono 12 sztuk autonomicznych systemów samoobrony dla śmigłowców Mi-8, Mi-17 i Mi-24. Do końca 2010 r. jeden ze śmigłowców miał zostać wyposażony w ów system. Ostatnia z wybranych maszyn ma otrzymać system samoobrony do końca 2012 r. Uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy zgodnie z planem jeden ze śmigłowców został wyposażony w autonomiczny system samoobrony? Jeśli tak, to kiedy zostanie skierowany do Afganistanu?

2. Zgodnie z Pańskimi zapowiedziami w 2012 r. polska misja w Afganistanie zmieni charakter z bojowej na szkoleniową. Wynika z tego, że część śmi-

głowców wzbogaconych o system samoobrony nie weźmie udziału w działaniach PKW Afganistan. Dlaczego pozostałe maszyny mają być wyposażane w system na przestrzeni aż 2 lat?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 1 kwietnia 2011 r.

### Zapytanie

(nr 9443)

do ministra obrony narodowej

#### **w sprawie realizacji programu „Armia 2012”**

Od dłuższego czasu realizowany jest program „Armia 2012”. Uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie były pierwotne założenia programu? Czy uległy one korekcie?

2. Jakie działania zrealizowano w ramach programu? Jaki był ich koszt?

3. Jakie działania są w toku realizacji i jaki będzie ich koszt?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 1 kwietnia 2011 r.

### Zapytanie

(nr 9444)

do ministra obrony narodowej

#### **w sprawie jednostek rozpoznawczych Wojsk Lądowych**

Szanowny Panie Ministrze! Ostatnio uległy rozwiązaniu dywizyjne bataliony rozpoznawcze. Za prowadzenie działań rozpoznawczych na korzyść dywizji mają obecnie odpowiadać 3 pułki rozpoznawcze. Uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Z jakiego powodu zrezygnowano z dotychczasowych rozwiązań na rzecz nowej koncepcji? Kto ją opracował?

2. Jaki jest koszt wdrożenia tej koncepcji obejmujący m.in. przenosiny sprzętu i personelu, modernizację infrastruktury koszarowej?

3. W jaki sposób dywizje będą prowadzić działania rozpoznawcze w przypadku niemożności skorzystania z pomocy pułków rozpoznawczych?

4. Jaki był koszt utrzymania pojedynczego batalionu rozpoznawczego w 2010 r., a jaki będzie koszt utrzymania poszczególnych pułków rozpoznawczych w 2011 r.?

5. Czy przyjęte rozwiązanie wzorowane jest na wiodących armiach NATO? Jak zorganizowane jest rozpoznawanie na szczeblu dywizji w armiach: amerykańskiej, brytyjskiej, niemieckiej i francuskiej?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 1 kwietnia 2011 r.

Zapytanie

(nr 9445)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie zmian kadrowych w Wojsku  
Polskim w latach 2009–2010**

Szanowny Panie Ministrze! Jak w każdej firmie, tak i w wojsku trwają ruchy kadrowe. Niewątpliwie nasiliły się one wraz z procesem profesjonalizacji armii. Uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Ilu żołnierzy zawodowych odeszło w 2009 i 2010 r.?

2. Ilu było w grudniu 2010 r. żołnierzy zawodowych i jaka była liczba wakatów?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 1 kwietnia 2011 r.

Zapytanie

(nr 9446)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie losu rozbitego samolotu C-130**

Szanowny Panie Ministrze! W lutym zeszłego roku należący do Sił Powietrznych samolot C-130 Hercules uległ w Afganistanie poważnemu uszkodzeniu. Przyczyny wypadku badali polscy i amerykańscy specjaliści. Uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Do jakich wniosków doszli specjaliści badający przyczyny zdarzenia? Co spowodowało wypadek?

2. Czy samolot został naprawiony? Jeśli tak, to jaki był koszt naprawy? Jeśli nie, to dlaczego?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 1 kwietnia 2011 r.

Zapytanie

(nr 9447)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie komórek resortu odpowiadających  
za zakup sprzętu wojskowego**

Szanowny Panie Ministrze! Niedawno został sformowany Inspektorat Uzbrojenia. Zastąpił on kilka komórek MON, takich jak: Departament Zaopatrywania Sił Zbrojnych, Biuro Analiz Rynku Uzbrojenia, a także – częściowo – Departament Polityki Zbrojeniowej i Agencję Mienia Wojskowego. Uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jaki był budżet i jaka była liczba etatów w latach 2008–2010 Departamentu Polityki Zbrojeniowej, Departamentu Zaopatrywania Sił Zbrojnych, Biura Analiz Rynku Uzbrojenia i Agencji Mienia Wojskowego?

2. Jaki jest budżet na 2011 i jaka jest liczba etatów w nowo utworzonym Inspektoracie Uzbrojenia?

3. Jaki jest budżet na 2011 i jaka jest liczba etatów w Departamencie Polityki Zbrojeniowej?

4. Jaki jest budżet i jaka jest liczba etatów Agencji Mienia Wojskowego w 2011?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 1 kwietnia 2011 r.

Zapytanie

(nr 9448)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie Departamentu Współpracy  
z Przemysłem MON**

Szanowny Panie Ministrze! W 2008 r. planowano powołanie w ramach MON Departamentu Współpracy z Przemysłem. Uprzejmie proszę o odpowiedź na pytanie, czy powołano ów departament, a jeśli nie, to dlaczego.

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 1 kwietnia 2011 r.

## Zapytanie

(nr 9449)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie programu C4ISR**

Szanowny Panie Ministrze! Jednym z programów operacyjnych Sił Zbrojnych jest program „Zintegrowane systemy wsparcia dowodzenia oraz zobrazowania pola walki C4ISR”. Uprzejmie proszę o odpowiedź, jak przebiega realizacja tego programu.

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 1 kwietnia 2011 r.

## Zapytanie

(nr 9450)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie zakupu paliw grzewczych na potrzeby Wojska Polskiego**

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnim czasie pojawiły się niepokojące informacje dotyczące instytucji MON odpowiedzialnych za zakupy. W 2008 r. zdecydowano o przejęciu przez Inspektorat Wsparcia Sił Zbrojnych od Agencji Mienia Wojskowego zakupu paliw grzewczych (olej opałowy, węgiel, koks). Zakupy są realizowane przez 10 rejonowych zarządów infrastruktury. Uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jaki był koszt nabycia 1000 litrów oleju opałowego, tony węgla i tony koksu w poszczególnych miesiącach 2009 i 2010 r. w każdym z 10 rejonowych zarządów infrastruktury?

2. Czy nie uważa Pan za błędne skupienie w jednej instytucji funkcji planistycznych i realizacyjnych przy zakupach?

3. Czy przewidywane jest zwiększenie liczby stanowisk w Inspektoracie Wsparcia Sił Zbrojnych? Jeśli tak, to jaki będzie tego koszt?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 1 kwietnia 2011 r.

## Zapytanie

(nr 9451)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie zakupu zestawów Poprad i Bystra**

Szanowny Panie Ministrze! Trudna sytuacja wojsk obrony przeciwlotniczej wymaga szybkiego zakupu nowego uzbrojenia lub modernizacji już posiadanego. Uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Kiedy i w jakiej liczbie zostaną zakupione zestawy Poprad i Bystra?

2. Czy w związku z modernizacją zestawów Nawa SC MON nie zamierza kupować zestawów krótkiego zasięgu do 2018 r.?

3. O ile planowana modernizacja przedłuży rewers zestawów Nawa SC?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 1 kwietnia 2011 r.

## Zapytanie

(nr 9452)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie oceny stanu Wojska Polskiego sformułowanej przez MON w 2007 r.**

Szanowny Panie Ministrze! W 2007 r. MON dokonało oceny ówczesnego stanu Wojska Polskiego, z uwzględnieniem jego ukończenia, wyposażenia, struktury organizacyjnej, zasobów osobowych oraz realizowanych zadań. Uprzejmie proszę o odpowiedź na pytanie, co zawierała ta ocena.

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 1 kwietnia 2011 r.

## Zapytanie

(nr 9453)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie rozliczania czasu pracy sekretarza gminy w kontekście jego pracy w organach rady gminy lub powiatu**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z pojawiającymi się pytaniami mieszkańców Świebodzina w

sprawie rozliczania czasu pracy sekretarzy gmin pojawia się konieczność wyjaśnienia łączenia funkcji pracownika samorządowego z funkcją radnego.

Pytanie dotyczy rozliczenia czasu pracy sekretarza gminy/powiatu w kontekście jego pracy w organach gminy lub powiatu. Dla przykładu: radny powiatu (funkcja z wyboru) jest jednocześnie sekretarzem gminy zatrudnionym na podstawie umowy o pracę w gminie. Sekretarz gminy jako radny powiatu uczestniczy w posiedzeniach komisji, rady powiatu i sesjach rady. Posiedzenia te odbywają się przeważnie w godzinach pracy urzędu – początek posiedzeń godz. 9 lub 12. Zdaje się, że sekretarz gminy jako radny uczestniczy dodatkowo w posiedzeniach zarządu powiatu. Miesięczna liczba godzin poświęcona na pracę w radzie waha się w granicach 8–15 godz.

Dlatego też zwracam się do Pana Ministra z następującym pytaniem: Czy w związku z uczestnictwem radnego (sekretarza) w posiedzeniach komisji, zarządu powiatu bądź w sesjach sekretarz gminy powinien na ten czas (czas nieobecności w urzędzie w godzinach jego pracy) uzyskać urlop wypoczynkowy, odpracować godziny nieobecności w pracy czy też nie odpracowywać, nie pobierać urlopu wypoczynkowego, argumentując istniejącą sytuację nienormowanym czasem pracy?

Z poważaniem

Poseł Jan Kochanowski

Gorzów Wielkopolski, dnia 5 kwietnia 2011 r.

### Zapytanie

(nr 9454)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie korzystania przez wstępnie uznane grupy i organizacje producentów owoców ze wsparcia w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013, działanie: Zwiększenie wartości dodanej podstawowej produkcji rolnej i leśnej**

Panie Ministrze! Zgodnie z obowiązującymi przepisami m.in. wstępnie uznane grupy i uznane organizacje producentów owoców i warzyw mogą korzystać ze wsparcia w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013, działanie: Zwiększenie wartości dodanej podstawowej produkcji rolnej i leśnej.

Wiele grup i organizacji producentów owoców i warzyw ubiegało się lub zamierza się ubiegać o tego typu dofinansowanie inwestycji dotyczących produkcji soków mętnych, musów jabłkowych, chipsów z jabłek i wielu innych. Grupy, realizując plan dochodzenia do uznania, m.in. budują hale sortowni z ko-

morami chłodniczymi, wykonują przyłącza wodne i energetyczne, utwardzają place manewrowe.

Grupy uzyskują wsparcie z PROW na budowę hali produkcyjnej oraz zakup maszyn i urządzeń do produkcji soków mętnych. W inwestycji nie ma kolizji, jeżeli „sokownia” będzie stanowiła oddzielny obiekt dobudowany do istniejącej hali wybudowanej w ramach realizacji planu dochodzenia do uznania. Problem pojawia się przy używaniu części wspólnych dla obu projektów (tj. utwardzony plac manewrowy oraz korzystanie z przyłączy wody i prądu). Według pojawiających się ustnych interpretacji niektórych oddziałów Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa używanie przez grupę tych części do obsługi „sokowni” będzie skutkowało koniecznością zwrotu wcześniej uzyskanej pomocy.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jak powinno być traktowane częściowe wykorzystanie na potrzeby innego działania grupy mediów i utwardzonych placów manewrowych? Czy po zakończeniu nowej inwestycji (budowa zakładu produkcji soków, musów itp.) będzie możliwość korzystania z tych samych przyłączy, które były wykonane przy budowie poprzedniej dofinansowanej inwestycji, czy też grupy/organizacje będą zmuszone kupić nowy grunt, wykonać nowe przyłącza, nowe place manewrowe, nowe rampy itp.?

2. Czy jabłka gorszej klasy wysortowane w grupie w procesie przygotowania do sprzedaży na „świeży rynek” mogą być przeznaczone do produkcji soków w grupie, czy muszą być sprzedane do zewnętrznego zakładu przetwórczego? Jeżeli jest to możliwe, to w jaki sposób muszą być księgowane?

3. Czy takie owoce mogą być wcześniej przechowywane w chłodniach grupy (przed sortowaniem)?

4. Czy grupa/organizacja może zamontować maszyny do produkcji soków itp. w części budynków wybudowanych w ramach realizacji planu dochodzenia do uznania?

Proszę o udzielenie odpowiedzi na powyżej przedstawione pytania.

Z poważaniem

Poseł Mirosław Maliszewski

Grójec, dnia 5 kwietnia 2011 r.

### Zapytanie

(nr 9455)

do ministra zdrowia

**w sprawie oceny programów profilaktycznych realizowanych przez samorządy**

Szanowna Pani Minister! Art. 48 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków

ków publicznych mówi o ocenianiu przez AOTM programów zdrowotnych realizowanych przez samorządy terytorialne. Zapis ten miał dawać wytyczne, ustalając priorytety zdrowotne, i niejako porządkować dużą rozbieżność w tej tematyce. Pojawiają się jednak pewne wątpliwości radnych decydujących o wydatkowaniu środków finansowych przeznaczonych na realizację programów zdrowotnych oraz stwierdzenia, iż oceny AOTM nie są wiążące, zwłaszcza po przekroczeniu 3-miesięcznego okresu na zapiniowanie. Ponieważ jednostki samorządowe od wielu lat realizują finansowanie programów zdrowotnych, nie bez znaczenia pozostaje realizacja tego artykułu.

W związku z tym zapytuję uprzejmie:

1. Jaką ocenę realizacji art. 48 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych ma Ministerstwo Zdrowia?

2. Ile wniosków do oceny wpłynęło i jakie są opinie wydawane przez AOTM?

3. Czy opinie AOTM usprawniają i zmieniają decyzje podejmowane przez jednostki samorządu terytorialnego i czy na ich podstawie rzeczywiście kształtowane są priorytety w regionalnych programach profilaktycznych i zdrowotnych?

Z poważaniem

Posel Beata Małeczka-Libera

Dąbrowa Górnicza, dnia 6 kwietnia 2011 r.

Zapytanie

(nr 9456)

do ministra infrastruktury

**w sprawie likwidacji placówek pocztowych na skutek zmian organizacyjnych w Poczcie Polskiej SA**

Szanowny Panie Ministrze! Po spotkaniu się z przedstawicielami NSZZ Listonoszy Poczty Polskiej miałem możliwość zapoznania się z ich stanowiskiem w sprawie likwidacji wielu placówek pocztowych na skutek zmian organizacyjnych w Poczcie Polskiej, w tym także z odpowiedzią udzieloną pismem z dnia 9 lutego 2011 r. (ŁP-3wj-0770-3/11) przewodniczącemu NSZZ Listonoszy Poczty Polskiej.

Argumenty przedstawione w ww. piśmie nie są przekonujące, zwłaszcza że przekształcenie urzędów pocztowych w agencje pocztowe będzie mniej kosztochłonne. Z mojego rozpoznania wynika, że brak jest zainteresowania pracowników poczty uruchomieniem agencji pocztowych z uwagi na wysokie koszty bezpośrednie tej działalności na rynku, który stał się już konkurencyjny.

Działania osłonowe, które są podejmowane, a także możliwości przeniesienia pracowników likwidowanych urzędów pocztowych na inne miejsca pracy będą niewystarczające na krótki okres czasu i dotyczyć będą niewielu z pracowników tracących pracę.

Wskazać należy, że po likwidacji urzędów pocztowych mieszkańcy małych wsi i miejscowości będą mieli jeszcze bardziej utrudniony dostęp do usług świadczonych przez pocztę; kwestia ta dalej pogłębi dysproporcję w warunkach życia między nimi a mieszkańcami dużych miast.

Panie Ministrze, zważywszy na powyższe, czy nie należałoby jeszcze raz dogłębnie przeanalizować podejmowanych decyzji w szerszym – ludzkim i społecznym – kontekście, wykraczającym znacznie poza uzasadniony interes gospodarczy?

Z poważaniem

Posel Mirosław Koźlakiewicz

Ciechanów, dnia 31 marca 2011 r.

Zapytanie

(nr 9457)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie likwidacji niektórych wydziałów pracy w sądach rejonowych w woj. świętokrzyskim**

Szanowny Panie Ministrze! W dniu 10 marca 2011 r. wydał Pan rozporządzenia zmieniające rozporządzenie w sprawie utworzenia sądów pracy i sądów ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2011 r. Nr 60, poz. 303). Weszło ono w życie w dniu 1 kwietnia br. W wyniku powyższego w całym województwie pozostawiono zaledwie trzy sądy pracy i jeden sąd ubezpieczeń społecznych, działające jako wydziały przy sądach rejonowych.

Zlikwidowano kilka sądów pracy z terenu województwa świętokrzyskiego, m.in. sąd pracy działający przy Sądzie Rejonowym w Busku-Zdroju. Dokonano tego pomimo, że Sąd Rejonowy w Busku położony jest centralnie w południowej części województwa świętokrzyskiego, posiada łatwą komunikację z sąsiadującymi powiatami i umiejscowiony jest w nowoczesnym i funkcjonalnym budynku.

Stopniowe ograniczanie liczby sądów pracy na terenie województwa świętokrzyskiego, jak również na terenie innych województw stanowi regres, jeżeli chodzi o gwarancje przestrzegania praw pracowniczych. Sądy pracy winny być bowiem łatwo dostępne zarówno dla pracowników, jak i pracodawców. W sytuacji, kiedy znajdują się one jedynie w trzech sądach rejonowych w województwie, ich dostępność dla pracowników zamieszkujących po kilkadziesiąt kilome-

trów od siedziby właściwego miejscowo sądu jest drastycznie ograniczona. Kodeks postępowania cywilnego wskazuje krótkie terminy instrukcyjne dla wyznaczenia pierwszego posiedzenia w sprawie z zakresu prawa pracy. Jednak w sytuacji, kiedy powstają wydziały – molochy, do których wpływają sprawy niemal z całego województwa, staną się one fikcją. A oczekiwanie na rozpatrzenie sprawy wydłuży się niepomiarowo. Sprawiedliwość wymierzona po czasie nie jest już sprawiedliwością, a pracownicy będą oczekiwać na rozstrzygnięcia swych spraw po kilkanaście miesięcy, często bez środków do życia.

Wreszcie zmniejszenie liczby sądów pracy naraża pracowników na kosztowne i długotrwałe dojazdy. W tej sytuacji część z nich rezygnować będzie z dochodzenia swych praw, nawet gdy są one przez pracodawców w sposób oczywisty naruszane.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Ile sądów pracy zostało w skali całego kraju zlikwidowanych w wyniku wejścia w życie rozporządzenia z dnia 10 marca 2011 r., jakie było uzasadnienie dla wydania tego rozporządzenia i jakie kryteria decydowały o likwidacji lub pozostawieniu sądów pracy.

2. Jakie było uzasadnienie dla likwidacji poszczególnych sądów pracy na terenie województwa świętokrzyskiego?

3. Czy zmniejszeniu liczby sądów pracy towarzyszyć będzie zwiększenie liczby etatów sędziowskich w sądach pracy, które pozostawiono?

Z poważaniem

Poseł Sławomir Kopyciński

Kielce, dnia 6 kwietnia 2011 r.

Zapytanie

(nr 9458)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie odszkodowań przyznawanych powodziom**

Zwracam się z zapytaniem do Pana Ministra w sprawie odszkodowań przyznawanych powodziom.

Niektóre firmy ubezpieczeniowe żądają od poszkodowanych przez zeszłoroczną powódź zwrotu odszkodowania. Dotyczy to tych powodzi, którzy oprócz pieniędzy z polisy otrzymali wsparcie z budżetu państwa na odbudowę domów. Firmy ubezpieczeniowe powołały się na regulacje, według których podmiotowi nie przysługują zgodnie z przepisami dwa odszkodowania oparte na jednej podstawie faktycznej.

Pytanie: Czy istnieje możliwość zmiany statusu wypłacanych odszkodowań, tak by miały one formę

zapomogi przyznawanej z powodu wystąpienia stanu klęski i nie kolidowały prawnie z odszkodowaniem z komercyjnej polisy?

Z poważaniem

Poseł Daniela Chrapkiewicz

Starogard Gdański, dnia 11 kwietnia 2011 r.

Zapytanie

(nr 9459)

do ministra infrastruktury

**w sprawie finansowania oświetlenia dróg publicznych przez samorząd terytorialny**

Szanowny Panie Ministrze! Zwrócił się do mnie burmistrz miasta i gminy Serock zaniepokojony niejasnymi regulacjami dotyczącymi finansowania oświetlenia dróg publicznych. Zgodnie z aktualnym stanem prawnym (art. 18 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne – Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625, z późn. zm.) finansowanie oświetlenia ulic, placów i dróg publicznych znajdujących się na terenie gminy należy do zadań własnych gminy w zakresie zaopatrzenia w energię elektryczną. Do zadań własnych gminy zaliczono więc ex lege finansowanie oświetlenia wszystkich dróg publicznych znajdujących się na jej terenie (z wyłączeniem autostrad i dróg ekspresowych).

W związku powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami przekazanymi przez zainteresowanego:

1. Co oznacza zawarte w ww. ustawie pojęcie „finansowanie oświetlenia”? Jego niedoprecyzowanie rodzi wątpliwości przy ustalaniu podmiotów odpowiedzialnych za finansowanie poszczególnych rodzajów kosztów funkcjonowania infrastruktury oświetleniowej na terenie gminy. Nie wiadomo także, czy tak określony obowiązek obejmuje ponoszenie kosztów energii elektrycznej i jej przesyłu czy również koszty utrzymania punktów świetlnych, tj. napraw, konserwacji oraz wymiany wyeksploatowanych opraw.

2. Jeśli przez pojęcie „finansowanie oświetlenia” należy rozumieć nie tylko wydatki na energię elektryczną, lecz także koszty utrzymania tych punktów świetlnych, które nie są własnością samorządu, to jak samorząd, nie mając prawa własności tych punktów, ma w trybie ustawy Prawo zamówień publicznych ogłosić i zrealizować przetarg na ich konserwację i naprawy?

3. W trakcie budowy obwodnicy Serocka Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad nie przedstawiła władzom gminy informacji o rozwiązaniach technicznych projektowanego oświetlenia, źródłach

jego zasilania, ilości punktów świetlnych i mocy żarówek zainstalowanych w lampach. Koszty ponieść ma jednak gmina, co znacząco pogorszy jej sytuację finansową. Czy zatem w ślad za przekazywaniem jednostkom samorządu terytorialnego nowych zadań nie powinny zostać zapewnione środki finansowe gwarantujące możliwość ich realizacji? Jakie rozwiązania ministerstwo rekomenduje w tej sprawie?

Z poważaniem

Poseł Marek Balicki

Warszawa, dnia 11 kwietnia 2011 r.

### Zapytanie

(nr 9460)

do ministra spraw zagranicznych

#### **w sprawie stanowiska rządu polskiego wobec decyzji rządu litewskiego o zamknięciu polskich szkół na Litwie**

Panie Ministrze! Prezydent Litwy Dalia Grybauskaitė podpisała niedawno ustawę o oświacie, której jednym ze skutków może być zamknięcie blisko połowy polskich szkół na Litwie. W odczuciu strony polskiej ustawa ta wpłynie niekorzystnie na sytuację polskiej mniejszości na Litwie.

Czy Pan Minister zamierza zająć się tą sprawą? Jakie działania rząd planuje podjąć?

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Gadowski

Warszawa, dnia 13 kwietnia 2011 r.

### Zapytanie

(nr 9461)

do ministra gospodarki

#### **w sprawie ewolucji rynku dostaw energii elektrycznej**

Panie Ministrze! Od 2007 r. odbiorcy energii elektrycznej mają swobodę w wyborze dostawcy. Mogą wybrać ofertę bardziej konkurencyjną niż ta, którą byli dotychczas związani. Do tej pory z możliwości takiej zmiany skorzystało ponad 7000 podmiotów, głównie przedsiębiorstw, ale nie zabrakło też gospodarstw domowych (według danych na koniec 2010 r.

podanych przez URE było ich 1276). Na podstawie danych liczbowych zauważa się silną i wzrastającą wciąż tendencję przechodzenia konsumentów do innych producentów energii. Interesujące jest, jak w tej rzeczywistości zachowują się odbiorcy tacy jak jednostki samorządu terytorialnego.

Proszę zatem o informację:

1. Jak możliwość zmiany dostawcy energii kształtuje strukturę uwolnionego rynku energetycznego? Proszę o przedstawienie danych obrazujących każdy rok, począwszy od wejścia w życie przepisów w 2007 r.

2. Czy wśród odbiorców podejmujących decyzję o zmianie dostawcy energii są samorządy?

3. Jeśli tak, ile samorządów zdecydowało się na zmianę producenta i dostawcy energii w ostatnich latach?

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Gadowski

Warszawa, dnia 13 kwietnia 2011 r.

### Zapytanie

(nr 9462)

do ministra środowiska

#### **w sprawie koncesji na prowadzenie badań złóż gazu łupkowego w Polsce**

Panie Ministrze! Odkrycie na terenie Polski złóż gazu łupkowego, których ilość szacuje się nawet na 5,3 bln m<sup>3</sup>, rzuca nowe światło na rynek energetyczny-paliwowy oraz na przyszłość energetyczną Polski. Jest wiele firm zainteresowanych ewentualnym wydobyciem gazu, ale poprzedzić je muszą gruntowne badania. Z uwagi na to, że wszelkie kopaliny i bogactwa naturalne z mocy prawa są własnością Skarbu Państwa, działalność związana z ich eksploatacją jest koncesjonowana. Formuła ta dotyczy także działalności badawczej i poszukiwawczej, a wiadomo, że jest już kilkadziesiąt firm, które dysponują taką koncesją.

Proszę o informację:

1. Ile koncesji na prowadzenie badań złóż gazu łupkowego zostało wydanych?

2. Jakie firmy uzyskały koncesję na badania?

3. Jak bardzo zaawansowane są prace badawcze związane z poszukiwaniem i rozpoznaniem złóż położonych na terenie Polski?

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Gadowski

Warszawa, dnia 13 kwietnia 2011 r.



## Zapytanie

(nr 9463)

do ministra gospodarki

**w sprawie kontroli jakości paliw płynnych na polskim rynku paliwowym**

Panie Ministrze! Rynek paliw płynnych jest strukturą szczególnie wrażliwą na zmiany czynników, takich jak sytuacja geopolityczna na świecie lub spadki notowań giełdowych. Ostatnio światowych kryzys, a teraz niestabilność polityczna krajów wschodniej części kontynentu afrykańskiego i Bliskiego Wschodu mocno nadwyrężyły kondycję firm sektora paliwowego, zmuszając je do szukania oszczędności. Ceny produktów paliwowych rosną i są mocno zróżnicowane w zależności od asortymentu. Często metodą na minimalizowanie strat producentów i dystrybutorów jest wprowadzanie na rynek paliw o obniżonych parametrach jakościowych ze szkodą dla końcowych odbiorców. Mając na względzie dobro konsumenta i ochronę jego praw, proszę o informację:

1. Czy jest prowadzony monitoring jakości paliw dostępnych na polskim rynku?

2. Jaka instytucja i w jakim zakresie jest odpowiedzialna za prowadzenie tego typu kontroli i czy są one prowadzone zgodnie z przepisami?

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Gadowski

Warszawa, dnia 13 kwietnia 2011 r.

## Zapytanie

(nr 9464)

do ministra infrastruktury

**w sprawie uruchomienia kolei w Jastrzębiu-Zdroju**

Panie Ministrze! Jastrzębie-Zdrój było kiedyś miastem posiadającym komunikację kolejową. Nierentowność przejazdów oraz fakt, że pociąg kursował z prędkością 20–30 km/h, co skutecznie zniechęcało ewentualnych pasażerów, przyczyniły się do podjęcia decyzji o likwidacji kolei w prawie 100-tysięcznym mieście.

„Wieloletni program inwestycji kolejowych do 2013 r.”, który trafił obecnie do konsultacji międzyresortowych, zakłada zainwestowanie w infrastrukturę kolejową około 39 mld zł. Proszę o informację: Czy w ramach tej kwoty możliwe jest ponowne uruchomienie połączeń kolejowych z Jastrzębiem-Zdrojem?

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Gadowski

Warszawa, dnia 12 kwietnia 2011 r.

## Zapytanie

(nr 9465)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie odszkodowań za krzywdy związane z okresem II wojny światowej**

Szanowna Pani Minister! Do mojego biura poselskiego zgłosił się pan Z. K., który posiada zaświadczenie oparte o materiał dowodowy zebrany w śledztwie nr Ds.14/67 Głównej Komisji Badania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu – IPN – Okręgowej Komisji w Kielcach. Dokument ten zaświadcza, że ojciec zainteresowanego wraz z rodziną został zamordowany przez żandarmów niemieckich w czasie pacyfikacji wsi Młynki w dniu 21 czerwca 1943 r. Oczekiwaniem zainteresowanego jest rekompensata czy zadośćuczynienie ze strony państwa za krzywdy doznane w okresie wojny po stracie bliskich, osób, które walczyły o wolność i niepodległość Rzeczypospolitej Polskiej.

Dlatego też zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o udzielenie mi odpowiedzi na pytania:

1. Czy w obowiązującym prawie istnieją regulacje, które przyznawałyby prawo do odszkodowań dla osób, które utraciły bliskich w czasie II wojny światowej?

2. Czy osoby, które posiadają zaświadczenie o tym, że ich najbliżsi zginęli podczas wojny, mają szansę na uzyskanie jakiegoś zadośćuczynienia od państwa polskiego lub innego państwa?

3. Czy rząd Rzeczypospolitej wystąpił do spadkobierców Trzeciej Rzeszy o zadośćuczynienie krzywdom osób, które były pozbawione rodziców wskutek prześladowań nazistowskich?

Z poważaniem

Poseł Henryk Milcarz

Kielce, dnia 4 kwietnia 2011 r.

## Zapytanie

(nr 9466)

do ministra środowiska

**w sprawie obowiązków sprawozdawczych wynikających ze znowelizowanej ustawy o odpadach**

Szanowny Panie Ministrze! Zgodnie z nowelizacją ustawy o odpadach oraz niektórych innych ustaw z dnia 22 stycznia 2010 r. (Dz. U. Nr 28, poz. 145) każdy przedsiębiorca jest zobowiązany złożyć w urządzie marszałkowskim zbiorcze zestawienie danych o ro-

dzajach i ilości odpadów wytworzonych przez jego firmę. W art. 3 ust. 3 określa się również, że zbiorcze zestawienie danych należy przekazać odpowiedniemu marszałkowi do dnia 15 marca za poprzedni rok kalendarzowy. W 2010 r. termin został przedłużony do 31 marca, w związku z tym większość właścicieli firm właśnie tę datę uważała za właściwą do złożenia dokumentów do marszałków województw również w tym roku.

Organizacje gospodarcze oraz przedsiębiorcy są przeciwni składaniu tych sprawozdań przez wszystkie podmioty. Podnoszą, iż stwarza to bariery administracyjne i biurokratyczne prowadzenia działalności gospodarczej. Wywołuje także znaczne koszty, zwłaszcza w sektorze MSP, bowiem większość małych firm nie potrafi samodzielnie wypełnić sprawozdania i musi zlecać to odpłatnie wyspecjalizowanym podmiotom. Organizacje podnoszą także zaniepokojenie konsekwencjami finansowymi (spóźnienie lub niezłożenie zestawienia niesie ze sobą karę w wysokości 10 000 zł), jakie dotyczą przedsiębiorców w związku z nieterminowym złożeniem 11-stronicowego formularza. Problem jest bardzo poważny, ponieważ zdaniem Związku Przedsiębiorców Polskich dotyczy on ok. 2 mln polskich firm. Także małe, często jednoosobowe firmy zajmujące się np. handlem wytwarzają szkodliwe odpady, jak żarówki, świetlówki, tonery. W ich przypadku otrzymanie kary wynoszącej 10 tys. zł może spowodować bankructwo firmy. Warto także wspomnieć, że obowiązek statystyki i informacji sprawozdawczej realizują również firmy utylizacyjne, które odbierają odpady od przedsiębiorców.

Ponadto osoby zgłaszające do mojego biura poselskiego problemy związane z zaistniałą sytuacją najczęściej uskarżają się nie tylko na ilość stron w formularzu zgłoszeniowym, ale także na brak polityki informacyjnej ze strony Ministerstwa Środowiska dotyczącej obowiązku składania sprawozdań o wytworzonych odpadach także przez małe i średnie przedsiębiorstwa.

W związku z powyższym kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy obowiązki narzucone polskim przedsiębiorcom są konieczne i czy nie można realizować celu, który przyświeca dotychczasowym przepisom, w inny sposób, niewywołujący tylu barier oraz kosztów biurokratycznych i finansowych dla przedsiębiorców oraz osób wykonujących wolne zawody?

2. Jaka jest podstawa prawna prawa Unii Europejskiej wydania polskich przepisów i w których jeszcze krajach Wspólnoty w sposób taki sam, identyczny z Polską, realizowane są te obowiązki?

3. Czy nie sądzi Pan Minister, że należałoby zmienić obecny liczący 11 stron formularz, który dla wielu małych firm, zwłaszcza jednoosobowych, jest niezrozumiały, nieczytelny i trudny do wypełnienia?

4. Czy nie sądzi Pan, że kara przewidziana za niezłożenie w odpowiednim terminie formularza do urzędu marszałkowskiego jest za wysoka, zwłaszcza dla małych i średnich przedsiębiorstw?

5. Czy nie sądzi Pan, że jeżeli firmy zajmujące się utylizacją mają już obowiązek prowadzenia statystyk oraz informacji na temat przyjętych przez siebie odpadów szkodliwych, wystarczyłoby kontrolować, czy dany przedsiębiorca podpisał umowę z odbiorcą odpadów?

6. Przepisy w sprawie sprawozdawczości wymagają pilnej nowelizacji. Czy Pan Minister zamierza taką nowelizację przeprowadzić, jeśli nie, to dlaczego, a jeśli tak, to w jakim kierunku pójść zmiany?

Będę bardzo wdzięczny za udzielenie odpowiedzi i wyjaśnienie dotyczących poruszanego przeze mnie problemu.

Z wyrazami szacunku

Poseł Adam Szejnfeld

Piła, dnia 5 kwietnia 2011 r.

### Zapytanie

(nr 9467)

do ministra gospodarki

#### **w sprawie możliwości poprawy pozycji Polski w rankingu Doing Business poprzez udostępnienie Bankowi Światowemu pełnych informacji o polskich rejestrach kredytowych**

Szanowny Panie Ministrze! Ranking Banku Światowego Doing Business od wielu lat dostarcza informacji na temat warunków prowadzenia działalności gospodarczej w poszczególnych gospodarkach świata. Wysoka pozycja kraju w rankingu sprzyja tworzeniu pozytywnego klimatu wokół możliwości robienia interesów w danym kraju lub z danym krajem. Tymczasem, jak się wydaje, pozycja Polski jest zaniżona w tym rankingu ze względu na niepełną informację o regulacjach i instytucjach funkcjonujących na rynku kredytowym. W podrankingu (łącznie jest 9 podrankingów) zwanym Getting Credit w 2011 r. Polska zajmuje 15 pozycję na 183 oceniane gospodarki. Gdyby jednak uzupełnić brakujące informacje na temat polskich rejestrów kredytowych, to Polska zajmowałaby 2 pozycję wraz m.in. z Hongkongiem i Wielką Brytanią, a przy tym wyprzedziłaby wszystkie kraje regionu. Poza tym w wyniku poprawy miejsca Polski w rankingu Getting Credit poprawie uległaby ogólna ocena Polski jako przyjaznego miejsca do robienia biznesu. Polska przesunęłaby się w górę w rankingu ogólnym z obecnego 70. miejsca na 66.

Powodem zaniżonej pozycji Polski w rankingu Doing Business jest brak informacji o trzech polskich rejestrach kredytowych działających w oparciu o ustawę o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych. Są to następujące rejestry: InfoMonitor, ERIF i KR. Informacje do

rankingu Doing Business zostały pozyskane wyłącznie z jednego źródła i pochodzą jedynie z BIK (Biuro Informacji Kredytowej). Jednak BIK jako rejestr kredytowy jest, i owszem, istotnym, ale wyłącznie bankowym rejestrem i nie posiada pewnych ważnych dla rankingu cech, które to cechy posiadają wymienione trzy rejestry. Jeśli uwzględnić te cechy, to wpływ na poprawę pozycji Polski w rankingu byłby taki, jak pokazano wyżej.

W raporcie Biura Inwestycji i Cykli Ekonomicznych z marca 2011 r. autorstwa pana Alfreda Bieca i Michała Wierzbickiego przedstawiona została dokładna analiza i symulacja pozycji Polski w rankingu Doing Business w sytuacji dostarczenia pełnych informacji dotyczących rejestrów kredytowych w naszym kraju. Wynika z niej, że wystarczy poza przekazywaniem Bankowi Światowemu informacji z BIK dołączyć również te pochodzące z BIG (Biuro Informacji Gospodarczej), nad którymi ustawy nadzór pełni minister gospodarki. To spowoduje odzwierciedlenie realnych warunków prowadzenia biznesu i zapewni prawdziwe, a nie zaniżone miejsce w rankingu zarówno tym dotyczącym łatwości pozyskiwania kredytów, jak i ogólnym.

Szanowny Panie Ministrze! Wydaje się, że to właśnie minister gospodarki mógłby do Banku Światowego dostarczać niezbędne dane o BIG i tym samym w prosty sposób zapewnić lepszy wizerunek polskiej gospodarki w świecie. Chciałbym zapytać zatem: Czy zostaną podjęte działania, by opisany wyżej „błąd” w rankingu Doing Business naprawić? A także czy będą podjęte starania, by w przyszłości podobnego typu zaniżenia pozycji Polski w renomowanych międzynarodowych rankingach się nie pojawiały?

Z poważaniem

Poseł Adam Szejnfeld

Piła, dnia 1 kwietnia 2011 r.

Zapytanie

(nr 9468)

do ministra finansów

#### **w sprawie likwidacji ulg na polisy zdrowotne**

Kupowanie polis zdrowotnych może zostać znacznie ograniczone, ponieważ ich nabywcy nie będą mieli z tego tytułu ulgi w PIT. Propozycji Ministerstwa Zdrowia w tej sprawie sprzeciwił się resort finansów. Odliczanie wydatków na polisy stanowić miało podstawowy postulat projektu ustawy o dodatkowych ubezpieczeniach zdrowotnych. Ze stanowiska ministerstwa wynika jednak, że nowych ulg nie będzie.

Pytanie: Czy istnieje możliwość ustawowego wyliczenia określonych grup zawodowych, dla których

możliwość utrzymania ulgi od podatku dochodowego będzie dalej możliwa? (Dotyczy to zwłaszcza grup o podwyższonej uciążliwości czynników szkodliwych w pracy).

Z poważaniem

Poseł Daniela Chrapkiewicz

Starogard Gdański, dnia 12 kwietnia 2011 r.

Zapytanie

(nr 9469)

do ministra infrastruktury

#### **w sprawie unijnej dyrektywy dotyczącej bezpieczeństwa na drogach**

Zwracam się z zapytaniem do Pana Ministra w sprawie unijnej dyrektywy dotyczącej bezpieczeństwa na drogach. Polska z powodu niewprowadzenia unijnej dyrektywy może stracić ok. 46 mld zł. Komisja Europejska ostrzegła, że z tego powodu może nie wypłacić wstępnie zapowiedzianej kwoty. 19 grudnia 2010 r. minął termin, do którego polskie władze powinny były wprowadzić zapisy dotyczące bezpieczeństwa na drogach. Unia wydała je, by radykalnie obniżyć liczbę śmiertelnych wypadków. Spełnienie unijnych norm jest warunkiem koniecznym do otrzymania dotacji na budowę dróg. Dyrektywa nakazuje również przeprowadzanie ocen pod kątem bezpieczeństwa ruchu i okresowe zewnętrzne audyty. Obowiązkowo trzeba to zrobić przy inwestycjach na drogach należących do Transeuropejskiej Sieci Transportowej, dotyczy to ok. tysiąca kilometrów dróg.

Pytanie: Zwracam się do Pana Ministra z zapytaniem: Czy w innych gałęziach transportu, przede wszystkim kolejowym i wodnym, zostały dokonane podobne zapisy?

Z poważaniem

Poseł Daniela Chrapkiewicz

Starogard Gdański, dnia 7 kwietnia 2011 r.

Zapytanie

(nr 9470)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

#### **w sprawie ewentualnych zmian w Prawie prasowym, w tym dotyczących prasy lokalnej**

Szanowny Panie Ministrze! O tym, że w procesie kształtowania postaw obywatelskich, który jest pod-

stawą budowania nowoczesnego społeczeństwa demokratycznego, jedną z dominujących ról powinna i może spełniać prasa lokalna, nie trzeba nikogo przekonywać. W Polsce rola prasy lokalnej w czasach przemiany ustrojowej niewątpliwie była ogromna. Działalność lokalnych gazet wywarła ogromny wpływ na budowanie poczucia współodpowiedzialności za losy własnego miasta czy regionu. Jednak od czasu przemian lat 90. nastąpiło wiele zjawisk znacznie utrudniających działalność lokalnym wydawcom oraz też takich, które podważają wiarygodność lokalnych gazet.

Oczywiste jest, że wydawcy lokalni muszą konkurować z tytułami ogólnopolskimi, lecz tu ich siłą jest oryginalna, bliższa konkretnym społecznościom tematyka. Coraz częstsza praktyka wydawania bezpłatnych dodatków lokalnych przez gazety ogólnopolskie znacznie zakłóca konkurencję na tym rynku i przypomina słynne działania Microsoftu, który do systemu operacyjnego dołączał bezpłatnie przeglądarkę internetową, tym samym uzyskując monopol nie tylko na rynku przeglądarek. Jednak zjawiskiem dużo groźniejszym jest wydawanie gazet i czasopism niebędących broszurami informacyjnymi przez samorządy lub spółki od nich zależne.

Pierwszym aspektem tego zjawiska jest zaburzenie konkurencyjności na rynku prasy lokalnej. Dzieje się tak, iż często gazety wydawnictw samorządowych są sprzedawane po znacznie niższych cenach ze względu na pośrednie lub bezpośrednie dofinansowywanie de facto z pieniędzy publicznych. Tu pierwsze pytanie do Pana Ministra: Czy odbywa się to zgodnie z obowiązującym prawem?

Po drugie, występuje poważne zagrożenie konfliktem interesów, gdyż poza funkcją informacyjną jednym z zasadniczych zadań prasy lokalnej jest pełnienie funkcji kontrolnej względem działań władz. Ta funkcja, będąca wynikiem zasady rzetelności i prawdy w informowaniu, z oczywistych względów może w pewnych sytuacjach stać w sprzeczności z interesami rządzących. Wydawcy prasy lokalnej uważają, iż jest to poważne naruszenie zasad transparentności działań władz, a przez to też poważne zaburzenie procesu budowania społeczeństwa obywatelskiego. Ponadto kolejnym skutkiem omawianego konfliktu interesów jest utrudnianie prywatnym wydawcom zdobycia informacji dotyczących działań lokalnych władz. Przyczyną takiego stanu rzeczy może być czasem chęć ukrycia pewnych działań, lecz częściej wystarczy spowodowanie opóźnienia w uzyskaniu informacji, by obniżyć konkurencyjność tytułów prywatnych względem tzw. samorządówek, jak nazywają prasę samorządową wydawcy niezależni.

Po trzecie, wiele z gazet samorządowych jest również finansowanych z reklam komercyjnych. Ta działalność nie dość, że ogranicza możliwości zdobycia finansowania przez prywatnych, niezależnych wydawców, to może stać się narzędziem niezwykle korupcyjnym. Można wyobrazić sobie niezdrową sytuację, w której przedsiębiorca zamieszcza ogłosze-

nia o swoich produktach czy inwestycjach na łamach prasy należącej do jednostki samorządu terytorialnego, pomijając inne gazety. W ten sposób zapewnia samorządowemu wydawcy dochody, a samorząd w zamian jest być może skłonny „lepiej” rozpatrywać jego wnioski, np. o wydanie pozwolenia na budowę. Wcale zresztą nie musi tu zaraz chodzić o wydawanie decyzji sprzecznych z prawem czy nawet tylko o przyspieszenie rozpatrzenia jakiejś sprawy administracyjnej, lecz rzecz może mieć na celu przychylnie usposobienie do siebie lokalnych urzędników lub polityków. Już tego rodzaju korzyść budzi istotne wątpliwości co do zasad sprawowania władzy i przejrzystości działania administracji publicznej. Choć według profesjonalnych opinii prawnych udostępnianie powierzchni reklamowych w tego typu gazetach firmom, których działalność w jakikolwiek sposób koresponduje z działalnością i interesami samorządu, jest wątpliwe moralnie i prawnie.

Po czwarte, można zaobserwować, szczególnie w okresach przedwyborczych, działania lokalnych gazet wydawanych przez samorządy, które ewidentnie są nastawione na kreowanie wizerunku polityków dotychczas rządzących. Ponadto w segmencie prasy lokalnej mieszczą się też gazety zakładane lub sponsorowane przez innych lokalnych polityków. Zjawisko to nasila się w każdym okresie przedwyborczym. Stan ten powoduje zacieranie granic między autentyczną prasą lokalną, a pismami służącymi jedynie realizacji doraźnych interesów poszczególnych osób lub grup interesów i obniżają prestiż prasy lokalnej. To również podważa wiarygodność lokalnych gazet i szkodliwie zaniża standardy dziennikarstwa.

Jak widać, jednym z najważniejszych zagadnień w relacjach media lokalne – samorząd terytorialny jest kwestia swobodnego dostępu dziennikarza do informacji o działalności lokalnej władzy i podmiotów jej podporządkowanych. W tych relacjach rola samorządu jest ogromna i nie powinno się dopuszczać niepotrzebnych ograniczeń. Jedną z najistotniejszych jest zasada pomocniczości, z której wynika m.in. dbałość o równy dostęp do informacji i równe warunki konkurencji. Wydaje się więc, że dostęp do informacji publicznej, której winny udzielać samorządy, oraz dostęp do informacji niepublicznej, będącej w gestii podmiotów gospodarczych, instytucji, stowarzyszeń i fundacji, organizacji spółdzielczych i wspólnot mieszkaniowych, być może winien znaleźć jednoznaczne uregulowanie w Prawie prasowym, tak by tylko ono regulowało tę kwestię w zakresie pozyskiwania informacji przez dziennikarza. Jest to szczególnie ważne w kontekście jeszcze jednego codziennego utrudnienia pracy dziennikarza, jakim jest odmowa udzielenia informacji, nazywana często przez fachowców piętą achillesową obowiązującego Prawa prasowego.

Szanowny Panie Ministrze! Jakkolwiek zapewnienie równych warunków konkurowania jest istotne, to działania w tym kierunku nie powinny prowadzić do zakazywania wydawania samorządowych informatorów czy biuletynów informacyjnych, gdyż

te są niewątpliwie potrzebne. Samorząd, radni, powinni moc korzystać bowiem z każdego „pasa transmisyjnego” do przenoszenia informacji o swojej pracy do wyborców. Wydawcy niezależni podnoszą jednak postulat, by może rozważyć zakaz rejestracji w sądzie wydawnictw gazet samorządowych. Innym rozwiązaniem może być wprowadzenie poprawek do art. 8 ustawy Prawo prasowe zaproponowanych przez Izbę Wydawców Prasy, mających na celu skuteczne uniemożliwienie samorządom posiadania komercyjnych wydawnictw prasowych. Oto proponowane brzmienie tego artykułu:

Art. 8. 1) Wydawcą druków prasowych, agencyjnych serwisów informacyjnych oraz zarejestrowanych stron internetowych może być osoba fizyczna posiadająca pełną zdolność do czynności prawnych, osoba prawna lub jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej.

2) Organ administracji rządowej lub jednostka samorządu terytorialnego nie może być bezpośrednio lub pośrednio wydawcą, o którym mowa w ust. 1, ani posiadać udziałów lub akcji w spółkach będących wydawcą.

3) Wydawca może powierzyć wykonywanie czynności wydawcy, z wyjątkiem powoływania redaktora naczelnego oraz podejmowania decyzji o rozpowszechnieniu publikacji, innemu podmiotowi działającemu jako nakładca.

Co bardzo ważne, w kontekście dbałości o renomę prasy istnieje też obawa o zbyt daleko idące regulacje, których intencją może być podniesienie prestiżu dziennikarstwa, lecz skutkiem może okazać się utrudnienie dostępu do zawodu ludziom utalentowanym, rzetelnym i wybitnym, którzy jednak nie będą posiadali wymaganych licencji. We współczesnej praktyce wielu znakomitych dziennikarzy przecież nie kończyło studiów w tym zakresie, a ich wartość, talent i umiejętności bardzo skutecznie weryfikują czytelnicy. Jaskrawym przykładem tego zjawiska są sukcesy osób piszących blogi internetowe. W związku z tym wydaje się istotne, by przy wprowadzaniu ewentualnych zmian w Prawie prasowym zachować pełny i równy dla wszystkich dostęp do zawodu dziennikarza. Nie może więc on być w jakikolwiek sposób utrudniony lub ograniczany.

Szanowny Panie Ministrze! W świetle omówionych problemów można stwierdzić, że jest potrzebne Prawo prasowe, które nie będzie tylko swoistym Kodeksem karnym czy Kodeksem postępowania administracyjnego, lecz integralnym, niepodzielnym, zwartym aktem prawnym, który będzie szanowany i przestrzegany przez wszystkie podmioty, zarówno wydawców jak i dziennikarzy, przedsiębiorców i samorządowców oraz społeczników i urzędników. Wydaje się oczywiste, że aby takim właśnie aktem było Prawo prasowe, to musi ono obligować do przestrzegania zawartych w nim norm wszystkie podmioty, nie tylko dziennikarzy, redakcje i wydawców. Nade wszystko jednak z tego aktu powinna wynikać gwarancja swobód w celu wypełniania podstawowych

funkcji przez media i swobodnego wypełniania ich misji. Zaś na pewno prawo to nie może być straszakiem wobec dziennikarzy i wydawców, pozbawiającym prasę należytego wywiązywania się z kontrolnej funkcji wobec władzy i informacyjnej funkcji wobec społeczeństwa.

Chciałbym więc spytać:

1. Czy są podejmowane działania w celu nowelizacji lub uchylecia i stworzenia nowego Prawa prasowego?

2. Jeśli tak, to chciałbym też zapytać, czy planuje się uregulowanie kwestii wydawania własnych gazet przez jednostki samorządu terytorialnego lub im podległe podmioty?

3. Czy rząd planuje podjąć działania mające na celu jednoznacznie uregulować kwestie dostępu dziennikarzy do informacji publicznych i niepublicznych, aby umożliwić prawidłowe pełnienie przez nich podstawowych funkcji kontrolnych wobec władz i informacyjnych wobec społeczeństwa?

4. Czy w nowelizowanym Prawie prasowym znajduje się bezwzględna gwarancja nieograniczonego, niczym poza talentem, dostępu do zawodu dziennikarza?

Z poważaniem

Posel Adam Szejnfeld

Piła, dnia 14 kwietnia 2011 r.

Z a p y t a n i e

(nr 9471)

do ministra infrastruktury

**w sprawie uciążliwości podróżowania  
taborem kolejowym**

Zwracam się z zapytaniem do Pana Ministra w sprawie uciążliwości podróżowania taborem kolejowym.

Obecnie, podróżując koleją, nierzadko natknąć można się na przegrzane pociągi. Dotyczy to głównie pociągów podmiejskich dowożących pasażerów do dużych aglomeracji miejskich. Wagony często wyposażone są w plastikowe, czerwone siedzenia, pod którymi znajdują się grzejniki. Na wysoką temperaturę, której nie można wyregulować, narażeni są głównie pasażerowie podróżujący starym ponad 20-letnim taborem, w tym słynnym i jeszcze bardzo powszechnym pociągiem EN57. Początkowo zakładano, że czas jazdy pasażera będzie stosunkowo krótki, a przy wielokrotnym zatrzymaniu się takiego pociągu na każdym przystanku, grzejniki muszą być bardzo wydajne, by ogrzewać wychładzaną przestrzeń. Obecnie 120 pojazdów to pociągi z siedzeniami plastikowymi.

Pytania:

1. Czy istnieją normy określające parametry podróży pociągami w zakresie temperatury panującej wewnątrz pojazdu?

2. Czy w ostatnim czasie sporządzona została kalkulacja opłacalności użytkowania energochłonnych pociągów starego typu?

Z poważaniem

Poseł Daniela Chrapkiewicz

Starogard Gdański, dnia 12 kwietnia 2011 r.

### Zapytanie

(nr 9472)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

#### **w sprawie bardzo niepokojących i wielce bulwersujących informacji w kwestii sprzedaży Stada Ogierów Biały Bór przez Agencję Nieruchomości Rolnych**

Szanowny Panie Ministrze! Uzasadnienie. Mieszkańcy gminy Białego Boru wraz z władzami samorządowymi są głęboko zaniepokojeni, a jednocześnie wielce poruszeni docierającymi zewsząd nieoficjalnymi informacjami w kwestii sprzedaży Stada Ogierów Skarbu Państwa w Białym Borze. Informacje to tyleż alarmistyczne, co bardzo irytujące mieszkańców Białego Boru, i to nie tylko z powodów dramatycznych konsekwencji społeczno-gospodarczych dla mieszkańców tej gminy, ale także z przyczyn całkowitego ich lekceważenia i dokonywania tej sprzedaży bez zasięgnięcia jakiegokolwiek opinii władz samorządowych czy też mieszkańców oraz pracowników tej placówki Skarbu Państwa.

Należy szczególnie podkreślić, że sprzedaż i likwidacja tej instytucji Skarbu Państwa dla mieszkańców i władz samorządowych Białego Boru jest całkowicie niezrozumiała, albowiem wysoce niekorzystna w aspekcie dobrego gospodarowania majątkiem Skarbu Państwa, z jednej strony, z drugiej zaś, bardzo bolesna, ponieważ spycha ich małą ojczyznę na margines społeczno-gospodarczy tej części województwa zachodniopomorskiego i kraju.

Stąd ogólny protest całej społeczności gminy Białego Boru. Istotą tego protestu podzielałam w całej rozciągłości jako poseł tej ziemi, doskonale znając trudne uwarunkowania utrzymania podstawowych wskaźników społeczno-gospodarczych tej gminy i jej perspektywnego rozwoju.

Gmina Biały Bór to ok. 5500 mieszkańców, z wysoką stopą bezrobocia, bo aż 20,1%.

Przedsiębiorstwo Stado Ogierów Skarbu Państwa w Białym Borze to nie tylko źródło wielu wymiernych dochodów (m.in.: podatek od nieruchomości, zatrud-

nienie mieszkańców tej gminy, kooperujące z SO małe firmy w obsłudze zaopatrzeniowej, technicznej itd.), ale także marka tej gminy, tradycja i jej chluba.

Stado Ogierów w Białym Borze współpracuje z Technikum Hodowli Koni w Zespole Szkół im. Oskara Langego w Białym Borze w zakresie prowadzenia praktycznej nauki zawodu, a więc to także ubogacenie zajęć dydaktycznych wraz ze wzmocnieniem wartości bogactwa lokalnego patriotyzmu i stwarzania alternatywy dla tej młodzieży, by po ukończeniu studiów m.in. nie była zmuszona do emigracji w inne regiony Polski bądź za granicę, tym bardziej że gmina Biały Bór współpracuje z wieloma miastami partnerskimi: Pasewalk, Bosau, Salzhausen, Łuck, Lwów, czy też La Trimouille we Francji, a wymiana grup młodzieżowych, często o profilu sportowo-kulturalnym, w dużym wymiarze opiera się o zwiedzanie watorów czołowego ośrodka działającego na rzecz hodowli koni i jeździectwa w Polsce o znaczeniu europejskim.

Niewiele miejsc w Polsce może się pochwalić tak wspaniałymi plenerami, gdzie kręcono m.in. „Pana Wołodyjowskiego”, a miejscowy, niezwykle osobliwy ukraiński zespół tańca ludowego Witrohon występował także w „Ogniem i mieczem”, gdzie odbywają się międzynarodowe oficjalne zawody, mistrzostwa Europy juniorów, mistrzostwa Polski, Mistrzostwa Europy Młodych Jeźdźców w Wszechstronnym Konkursie Konia Wierzchowego (WKKW) i wiele innych prestiżowych konkursów i zawodów jeździeckich, gdzie Klub Jeździecki „Hubertus”, w oparciu o grupę ok. 15 koni, specjalizujący się w konkurencji wszechstronnego konkursu konia wierzchowego odnosi sukcesy w Polsce i za granicą, a w rankingach Polskiego Związku Jeździeckiego klub od kilku lat zajmuje czołowe lokaty. Dość powiedzieć, że w rozegranych w dniach 8–10 października 2010 r. zawodach finałowych w Walewicach zawodnicy KJ „Hubertus” Biały Bór utrzymali ubiegłoroczne miejsca w pucharze Polski. Trenują tutaj zawodnicy kadry narodowej, młodzież szkolna i dzieci pod kierunkiem trenera Bogusława Jareckiego, 3-krotnego olimpijczyka z Seulu, Barcelony i Atlanty oraz 8-krotnego mistrza Polski seniorów WKKW, oraz Kamila Rajnerta, członka kadry narodowej w WKKW, olimpijczyka z Aten i kilkukrotnego mistrza Polski seniorów. Na tych olimpiadach sportowych, m.in. w Seulu i Atlancie, startowały białoborskie konie, rozślawiając także to miasteczko na cały świat. Tu jest unikatowy na skalę światową stadion ujeżdżeniowy z krytymi trybunami na 5000 osób, zbudowany z drewna, z usytuowanymi w parku kilkudziesięcioma przeszkodami krosowymi, z których buduje się trasy zawodów we wszechstronnym konkursie konia wierzchowego, z powozownią z 20 zabytkowymi powozami i saniami. To tutaj hoduje się konie rasy małopolskiej, wielkopolskiej, holenderskiego konia wierzchowego, czyli rasy KWPN (Koninklijke Warmbloed Paardenstamboek in Nederland), polskiego konia szlacheckiej półkrwi, polskie-

go konia zimnokrwistego, czy też ogiery przeznaczone do dzierzawy.

Wyżej wymienione, tylko niektóre, wartości istnienia Stada Ogierów Skarbu Państwa w Białym Borze w pełni uzasadniają zdecydowany protest jej mieszkańców oraz mój przeciwko zamiarowi jego sprzedaży.

Ostry nasz sprzeciw jest uzasadniony zarówno w aspekcie ekonomicznym, per saldo całkowicie chybnym, a także protest w wymiarze bezceremonialnego zamachu władz państwowych na tradycje i dumę społeczności lokalnej, jaką jest funkcjonowanie tej instytucji Skarbu Państwa, tym bardziej że zachodzi uzasadnione podejrzenie, że zwierzchnie władze państwowe z premedytacją dokonywały pewnych celowych działań, które, niestety, mogą dowodzić zbywania majątku narodowego za wszelką cenę, tylko dla doraźnych, zresztą wysoce wątpliwych, korzyści finansowych. Byłoby to działaniem wysoce nieodpowiedzialnym i nagannym, w którym straty będą niepowetowane, a, co gorsza, nieodwracalne. Bo jakże nazwać działania Skarbu Państwa, który wydaje kilka milionów na modernizację i rozbudowę tej instytucji, a jednocześnie wyraźnie ogranicza ofertę i wygasza działalność w niektórych działach zarobkowych tego zakładu? Odnosi się nieodparte wrażenie, że wzorem innych tego rodzaju sprzedaży majątku publicznego agencja nieruchomości rolnych dokonuje celowych działań, które mają sprzyjać tylko i jedynie potencjalnemu inwestorowi zewnętrznemu kosztem majątku Stada Ogierów Skarbu Państwa, nie zważając na istotne przykre i nieodwracalne konsekwencje dla lokalnej społeczności.

W załączonym piśmie burmistrza Białego Boru do prezesa ANR wyraźnie są wskazane powyżej opisane czynności bardzo dziwne i wręcz nieuprawnione w aspekcie gospodarności majątkiem Skarbu Państwa i dyscypliny finansów publicznych, nie wyłączając szeroko rozumianego aspektu groźnych implikacji społeczno-gospodarczych dla tego regionu<sup>\*)</sup>.

W związku z powyższym szereg pytań:

1. Czy są konkretne działania zmierzające do sprzedaży Stada Ogierów Skarbu Państwa w Białym Borze?

2. Skoro był i jest zamiar sprzedaży, to dlaczego dokonano wielomilionowego nakładu środków na modernizację i rozbudowę stada: powiększenie pensjonatu „Hubertus”, remont całej infrastruktury stajni i terenu wokół, stadionu ujeżdżeniowego oraz zakup mienia ruchomego, m.in. ciągnika z przyczepą (75 tys. zł), koniowozu marki Mercedes (190 tys. zł), samochodu terenowego marki Toyota Hi Lux (60 tys. zł) itp.?

3. W przypadku sprzedaży co się stanie ze zbiorem historycznych powozów i sani o znacznej wartości zabytkowej, z których część stanowią dary dla spo-

łeczności Białego Boru? Co z ewentualną kwestią własności tych dóbr zabytkowych?

4. Dlaczego nie wykorzystuje się w pełni możliwości zwiększenia i poszerzenia ofert w prowadzeniu działalności związanej m.in. z hodowlą i treningiem koni, rozwijaniem hippiki, sportów jeździeckich, szerszym wykorzystaniem terenów crossowych, a także modną obecnie hipoterapią? Dlaczego ustanawia się barierę cenową dla długoterminowego treningu koni i ich pobytu w stajniach, niejako celowo doprowadzając do rezygnacji z tych usług? Dlaczego działalność stada ogierów jest tak ustawiona, by indywidualni turyści nie mogli korzystać z usług nauki i treningu jazdy konnej, tym bardziej w odniesieniu do osób korzystających z usług pensjonatu, które nie mogą wynająć powozu lub umówić się na naukę jazdy konnej?

5. Czy rozważano kwestię nieodpłatnego korzystania z infrastruktury Stada Ogierów Skarbu Państwa dla zawodników Klubu Jeździeckiego „Hubertus”?

6. Co się stanie z publiczną placówką oświaty, tj. Technikum Hodowli Koni w ramach Zespołu Szkół im. Oskara Langego w Białym Borze?

7. Czy ministerstwo rozważa koncepcję przekazania majątku na rzecz komunalizacji dla gminy Biały Bór, która – w razie decyzji o sprzedaży – wystąpi o komunalizację nieruchomości oraz wszelkich wartości ruchomych nierozzerwalnie związanych z gminą, które będą służyć realizacji zadań własnych gminy?

8. Dlaczego ministerstwo dopuszcza do tego, by tak brzemiennie w skutkach decyzje dla gminy i jej mieszkańców były podejmowane bez jakiegokolwiek wiedzy i konsultacji społecznych?

Z poważaniem

Posel Czesław Hoc

Kołobrzeg – Warszawa, dnia 5 kwietnia 2011 r.

Zapytanie

(nr 9473)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie udostępnienia biura byłym  
funkcjonariuszom Służby Bezpieczeństwa  
PRL przez Agencję Bezpieczeństwa  
Wewnętrzne**

Szanowny Panie Premierze! Prasa ujawniła informację, jakoby Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego udostępniała lokal byłym funkcjonariuszom Służby Bezpieczeństwa. Związek Byłych Funkcjonariuszy Służb Ochrony Państwa korzysta z adresu ABW i płaci za biuro jedynie koszty eksploatacyjne.

<sup>\*)</sup> Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

Związek zrzesza ok. 250 tys. byłych funkcjonariuszy peerelowskiej bezpieki, także tych, którzy po nie przeszli pozytywnie weryfikacji i musieli odejść ze służb III RP. Organizacja zajmuje się głównie ochroną interesów byłych esbeków i krytykuje obniżanie ich emerytur. Nie jest to więc organizacja działająca w interesie państwa polskiego i nie jest godna, aby uzyskiwać wsparcie instytucji mającej dbać o bezpieczeństwo państwa.

Czy w związku z powyższym Pan Premier zobliguje szefa ABW, wywodzącego się z Platformy Obywatelskiej, Krzysztofa Bondaryka do zaprzestania tej praktyki i wypowiedzenie lokalu byłym funkcjonariuszom SB?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Pięta

Bielsko-Biała, dnia 12 kwietnia 2011 r.

### Zapytanie

(nr 9474)

do ministra sprawiedliwości

#### **w sprawie właściwego interpretowania treści art. 3 Konwencji Narodów Zjednoczonych dotyczącej norm międzynarodowej sprzedaży towarów**

Wielce Szanowny Panie Ministrze! Na podstawie art. 195 ust. 1 i 2 w zw. z art. 192 Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej zwracam się do Pana Ministra z zapytaniem dotyczącym właściwego interpretowania treści art. 3 Konwencji Narodów Zjednoczonych o normach międzynarodowej sprzedaży towarów sporządzonej w Wiedniu dnia 11 kwietnia 1980 r., ratyfikowanej w Warszawie w dniu 13 marca 1995 r. (Dz. U. z 1995 r. Nr 45, poz. 286).

Według interweniującego w moim biurze poselskim interesanta podana wyżej konwencja została nieprawidłowo przetłumaczona na język polski i zawiera zapis w sposób zasadniczy odbiegający od treści wynikającej w art. 3 – wersji angielskiej\*).

Z art. 3 ust. 1 zdanie pierwsze wynika, że umowy na dostawę towarów przewidzianych do wytworzenia lub wyprodukowania będą uważane za umowy sprzedaży. W pierwszej części tego przepisu wyrażono zasadę, że dostawa towarów, które są przewidziane do przetworzenia, traktowane będą jak umowa sprzedaży.

Z oficjalnego i legalnego tłumaczenia drugiej części tego przepisu wynika, że nie będzie uznawana za sprzedaż towarów, jeżeli strona zamawiająca nie przyjmie na siebie obowiązku dostawy zasadniczej

części materiałów niezbędnych do ich wykonania lub wyprodukowania.

Z kolei z dosłownego tłumaczenia przepisu z języka angielskiego wynika odmienna interpretacja tej części przepisu i brzmi następująco: Umowy na dostawę towarów przewidzianych do wytworzenia lub wyprodukowania będą uważane za umowy sprzedaży, chyba że strona zamawiająca towary przyjmie na siebie obowiązek dostawy zasadniczej części materiałów niezbędnych do ich wykonania lub wyprodukowania.

Wersja polska wydaje się być niezgodna z celem konwencji. W konwencji chodziło bowiem o to, aby na równi ze sprzedażą towarów traktować sytuację, gdy zbywający towary jest jednocześnie ich producentem, a jego świadczenie polega na wytworzeniu i sprzedaży towaru, czyli funkcjonalnie taka dostawa zrównana jest ze sprzedażą. Z kolei wolą umawiających się stron było, jak się wydaje, wyłączenie z zakresu uregulowania konwencji sytuacji, gdy nabywca zapewnia zasadniczą część materiałów do wytworzenia produktu bądź dostawca świadczy jedynie usługę siły roboczej w postaci przetworzenia lub uszlachetnienia surowca w produkt gotowy.

Reasumując, problem sprowadza się do wątpliwości, czy legalne tłumaczenie nie jest dotknięte błędem tłumaczenia w art. 3 ust. 1 konwencji.

W oficjalnej wersji mowa jest, że dostawa towarów uważana będzie za umowę sprzedaży, chyba że strona zamawiająca (te towary) nie przyjmie na siebie obowiązku dostawy zasadniczej części materiałów do ich wykonania lub wyprodukowania.

Z kolei w wersji oryginalnej mowa jest, iż: umowy na dostawę towarów przewidzianych do wytworzenia lub wyprodukowania uznawane będą za umowy sprzedaży, chyba że strona zamawiająca przyjmie na siebie obowiązek zasadniczej dostawy części materiałów niezbędnych do ich wykonania lub wyprodukowania.

Te dwie wersje językowe przywołanego przepisu art. 3 konwencji są odmienne i do siebie nieprzystające, przy czym wersja polska wydaje się nie oddawać sensu i celu zawartej konwencji.

W tym stanie rzeczy zwracam się do Pana Ministra o informację, czy nie mamy przypadkiem do czynienia z błędnym przekładem treści konwencji oraz czy nie należałoby treści polskiej sprostować, ponieważ ma to istotne znaczenie dla gospodarki narodowej.

Pozostający z należnym wobec Pana szacunkiem

Poseł Jerzy Kozdroń

Kwidzyn, dnia 12 kwietnia 2011 r.

\*) Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.



## Zapytanie

(nr 9475)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie likwidacji cukrowni w Żninie**

Szanowny Panie Ministrze! Pracownicy cukrowni w Żninie są zaniepokojeni, że w najbliższym czasie ma zostać ostatecznie zlikwidowana cukrownia.

Mając na względzie trudną sytuację społeczną i gospodarczą miasta Żnin oraz całego województwa kujawsko-pomorskiego (bezrobocie należy do najwyższych w kraju), proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

Czy rzeczywiście planowane jest zamknięcie tego zakładu?

Czy jest szansa, aby na terenach żnińskiej cukrowni prowadzona była produkcja zstępcza, aby uchronić miejsca pracy?

Jeśli ma nastąpić likwidacja, to czy istnieją plany dotyczące zatrudnienia obecnych pracowników?

Czy przewidywana jest sprzedaż majątku, czy inne zagospodarowanie?

Z poważaniem

Poseł Anna Bańkowska

Bydgoszcz, dnia 6 kwietnia 2011 r.

## Zapytanie

(nr 9476)

do ministra infrastruktury

**w sprawie zakupu masztów z obudowami urządzeń rejestrujących, tzw. fotoradarów**

W dniu 30 marca 2011 r. dziennikarze TVN programu Superwizjer przeprowadzili ze mną rozmowę dotyczącą wdrażania w życie ustawy z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (tzw. ustawy fotoradarowej) – Dz. U. Nr 225, poz. 1466. W trakcie tej rozmowy poinformowali mnie, iż uzyskali informację, według której istnieje prawdopodobieństwo, że przed wejściem w życie tej ustawy zakupione zostały i zainstalowane przez Generalną Dyрекcję Dróg Krajowych i Autostrad maszty z obudowami na urządzenia rejestrujące w ilości ponad 1000 sztuk, a do nich tylko ok. 100 urządzeń rejestrujących, w zdecydowanej większości od jednej firmy. Problem polega na tym, że do tych „pustych” ok. 900

obudów mogą być prawdopodobnie zainstalowane urządzenia rejestrujące tylko tego samego wykonawcy co maszty i obudowy. Jeżeli tak jest, to GDDKiA w ten sposób skazała się na to, że, zwiększając ilość urządzeń rejestrujących, będzie zmuszona korzystać tylko z jednego, tego samego dostawcy. Wejście w życie ww. ustawy przyspiesza konieczność takich zakupów, których dokonać musi Inspekcja Transportu Drogowego.

Prace nad tą ustawą zostały podjęte decyzją prezydium sejmowej Komisji Infrastruktury na wniosek Ministerstwa Infrastruktury i przedstawione na posiedzeniu prezydium przez głównego inspektora transportu drogowego. Komisja przyjęła taki tryb pracy nad tą ustawą, aby przyspieszyć jej uchwalenie, i w ten sposób zapobiec utracie przez Ministerstwo Infrastruktury 50 mln euro przeznaczonych przez UE na wdrożenie w Polsce elektronicznego nadzoru nad ruchem drogowym.

W trakcie wielomiesięcznych prac nad tą ustawą uczestniczący w posiedzeniach Komisji Infrastruktury przedstawiciele Ministerstwa Infrastruktury, przedstawiciele GDDKiA i Inspekcji Transportu Drogowego nigdy nie podnosili, że taki poważny (lobbinowy) problem istnieje.

W trakcie prac sejmowej Komisji Infrastruktury wypracowano consensus poprzez wprowadzenie szeregu poprawek, w tym zgłoszonych przez Ministerstwo Infrastruktury, co spowodowało, że ustawa została poparta przez rząd i wszystkie kluby poselskie.

W związku z tym zwracam się do Pana Ministra z pytaniami:

1. Czy rzeczywiście takie zakupy w większości u jednego dostawcy i z przyjęciem w stosunku do tego dostawcy takiego zobowiązania miały miejsce?

2. Jeżeli tak, to dlaczego zgodzono się na takie warunki? Przecież było więcej niż pewne, że ilość urządzeń rejestrujących należy co najmniej systematycznie zwiększać.

3. Dlaczego dokonywano zakupów w tak niekorzystnej proporcji, na dziesięć obudów jedno urządzenie rejestrujące? Przewidzenie sytuacji, że kierowcy szybko się w tym zorientują i podejmą przeciwdziałania, winno mieć miejsce.

4. W przygotowaniu omawianej ustawy przez Inspekcję Transportu Drogowego uczestniczyli także przedstawiciele Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad. Dlaczego nie uprzedzili oni ITD, a potem sejmowej Komisji Infrastruktury o tak poważnym zagrożeniu?

5. Czy była to nieudolność, czy świadome działanie i kto za to odpowiada?

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Tchórzewski

Siedlce, dnia 4 kwietnia 2011 r.

## Zapytanie

(nr 9477)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie działań podjętych przez rząd  
po przyjęciu rekomendacji Komitetu Praw  
Człowieka ONZ w zakresie usprawnienia  
systemu sądownictwa**

Panie Ministrze! Jako rezultat dokonanego przez Komitet Praw Człowieka ONZ przeglądu zakresu przestrzegania praw człowieka w dniu 29 października 2010 r. komitet ten opublikował rekomendację skierowaną do rządu RP.

Jedna z nich dotyczy zarówno prawnych uregulowań tymczasowego aresztowania (pozwalających na trwanie aresztu przez okres ponad 2-letni), jak i praktyki jego stosowania. Co resort sprawiedliwości zrobił (lub zamierza w najbliższym czasie zrobić) dla załatwienia tego problemu, w szczególności poprzez zmianę przepisów?

Inna rekomendacja Komitetu Praw Człowieka ONZ dotyczy słabości zarządzania sądami i słabości zarządzania przez sędziów sprawami, co skutkuje przewlekłością postępowań sądowych. Co Ministerstwo Sprawiedliwości zrobiło w tej sprawie i co zamierza zrobić w najbliższej przyszłości? Jaki pomysł na usprawnienie pracy sądów oraz skrócenie procedur sądowych ma Ministerstwo Sprawiedliwości?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Jan Widacki

Kraków, dnia 4 kwietnia 2011 r.

## Zapytanie

(nr 9478)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie działań podjętych przez rząd  
po przyjęciu rekomendacji Komitetu Praw  
Człowieka ONZ w zakresie dyskryminacji  
mniejszości narodowych**

Szanowny Panie Premierze! Jako rezultat dokonanego przez Komitet Praw Człowieka ONZ przeglądu zakresu przestrzegania praw człowieka w dniu 29 października 2010 r. komitet ten opublikował rekomendację skierowaną do rządu RP.

Jedna z nich dotyczy istotnego wzrostu zgłaszanych władzom przypadków nienawiści rasowej i jednocześnie niewielkiej liczby prowadzonych w tym zakresie spraw karnych. Inna rekomendacja dotyczy społecznej marginalizacji i dyskryminacji mniejszości romskiej.

W związku z tym zwracam się do Pana Premiera z pytaniem: Co po otrzymaniu od Komitetu Praw Człowieka ONZ w jesieni ubiegłego roku rekomendacji rząd zrobił lub zamierza zrobić w realizacji tych zaleceń?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Jan Widacki

Kraków, dnia 4 kwietnia 2011 r.

## Zapytanie

(nr 9479)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie działań podjętych przez rząd  
po przyjęciu rekomendacji Komitetu Praw  
Człowieka ONZ w zakresie nieprawidłowości  
w funkcjonowaniu Policji**

Panie Ministrze! Jako rezultat dokonanego przez Komitet Praw Człowieka ONZ przeglądu zakresu przestrzegania praw człowieka w dniu 29 października 2010 r. komitet ten opublikował rekomendację skierowaną do rządu RP.

Jedna z nich dotyczy nieproporcjonalnego użycia siły przez policję i wzrostu skarg na zachowania policjantów. Komitet uznał, że Polska powinna zintensyfikować wysiłki, żeby ograniczyć liczbę nieprawidłowych zachowań policji. Komitet zalecił m.in. utworzenie niezależnego i bezstronnego podmiotu, który zająłby się wyjaśnianiem nieprawidłowych zachowań policji i policjantów.

W związku z tym zwracam się z pytaniem: Czy i w jaki sposób zalecenia Komitetu Praw Człowieka ONZ są realizowane?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Jan Widacki

Kraków, dnia 4 kwietnia 2011 r.

## Zapytanie

(nr 9480)

do ministra środowiska

**w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów  
związanych z ochroną przeciwpowodziową  
na terenie pow. tarnowskiego**

Szanowny Panie Ministrze! Straty powstałe w wyniku powodzi w 2010 r. na obiektach związanych z ochroną przeciwpowodziową administrowanych

przez Małopolski Zarząd Melioracji i Urządzeń Wodnych w Krakowie wynoszą ponad 800 mln zł, natomiast straty poniesione na urządzeniach administrowanych przez Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej w Krakowie zostały oszacowane na przeszło 600 mln zł.

Kolejne inwentaryzacje przeprowadzane na obiektach administrowanych przez wyżej wspomniane instytucje w poszczególnych gminach wykazały szereg uszkodzeń, których naprawa, jak się okazywało, często wykraczała poza możliwości finansowe budżetów poszczególnych jednostek i wymagała wsparcia finansowego z budżetu państwa. W związku z powyższym zachodzi prawdopodobieństwo, że wiele przedmiotowych uszkodzeń nie zostało do dnia dzisiejszego naprawionych, co stwarza realne zagrożenie dla tych terenów, a przede wszystkim jego mieszkańców.

Ponadto już wcześniej, przed powodzią 2010 r., w wyniku kontroli przeprowadzonej przez Najwyższą Izbę Kontroli Delegatura w Krakowie (sygn. P/09/143, nr ewid. 179/2009/P09143/LKR), stwierdzono szereg zaniedbań w infrastrukturze przeciwpowodziowej, a w szczególności wałów przeciwpowodziowych na terenie woj. małopolskiego, ze względu na niedostateczny stan ich utrzymania oraz niewłaściwą konserwację, co w rezultacie nie gwarantuje żadnego zabezpieczenia dla mieszkańców tych rejonów.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie:

1. Czy po ubiegłorocznej powodzi na terenie powiatu zostały naprawione wszystkie powstałe wówczas uszkodzenia obiektów związanych z ochroną przeciwpowodziową?

2. Ponadto jakie inwestycje poprawiające bezpieczeństwo przeciwpowodziowe mieszkańców zostały zrealizowane na terenie powiatu?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 28 marca 2011 r.

Zapytanie

(nr 9481)

do ministra środowiska

**w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów związanych z ochroną przeciwpowodziową na terenie pow. brzeskiego**

Patrz zapytanie nr 9480, str. 228.

Zapytanie

(nr 9482)

do ministra środowiska

**w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów związanych z ochroną przeciwpowodziową na terenie pow. bocheńskiego**

Patrz zapytanie nr 9480, str. 228.

Zapytanie

(nr 9483)

do ministra środowiska

**w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów związanych z ochroną przeciwpowodziową na terenie pow. wielickiego**

Patrz zapytanie nr 9480, str. 228.

Zapytanie

(nr 9484)

do ministra środowiska

**w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów związanych z ochroną przeciwpowodziową na terenie pow. proszowickiego**

Patrz zapytanie nr 9480, str. 228.

Zapytanie

(nr 9485)

do ministra środowiska

**w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów związanych z ochroną przeciwpowodziową na terenie pow. dąbrowskiego**

Patrz zapytanie nr 9480, str. 228.

## Zapytanie

(nr 9486)

do ministra środowiska

**w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów  
związanych z ochroną przeciwpowodziową  
na terenie pow. chrzanowskiego**

Patrz zapytanie nr 9480, str. 228.

## Zapytanie

(nr 9487)

do ministra środowiska

**w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów  
związanych z ochroną przeciwpowodziową  
na terenie pow. gorlickiego**

Patrz zapytanie nr 9480, str. 228.

## Zapytanie

(nr 9488)

do ministra środowiska

**w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów  
związanych z ochroną przeciwpowodziową  
na terenie pow. krakowskiego**

Patrz zapytanie nr 9480, str. 228.

## Zapytanie

(nr 9489)

do ministra środowiska

**w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów  
związanych z ochroną przeciwpowodziową  
na terenie pow. limanowskiego**

Patrz zapytanie nr 9480, str. 228.

## Zapytanie

(nr 9490)

do ministra środowiska

**w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów  
związanych z ochroną przeciwpowodziową  
na terenie pow. miechowskiego**

Patrz zapytanie nr 9480, str. 228.

## Zapytanie

(nr 9491)

do ministra środowiska

**w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów  
związanych z ochroną przeciwpowodziową  
na terenie pow. myślenickiego**

Patrz zapytanie nr 9480, str. 228.

## Zapytanie

(nr 9492)

do ministra środowiska

**w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów  
związanych z ochroną przeciwpowodziową  
na terenie pow. nowotarskiego**

Patrz zapytanie nr 9480, str. 228.

## Zapytanie

(nr 9493)

do ministra środowiska

**w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów  
związanych z ochroną przeciwpowodziową  
na terenie pow. nowosądeckiego**

Patrz zapytanie nr 9480, str. 228.

## Zapytanie

(nr 9494)

do ministra środowiska

**w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów związanych z ochroną przeciwpowodziową na terenie pow. olkuskiego**

Patrz zapytanie nr 9480, str. 228.

## Zapytanie

(nr 9495)

do ministra środowiska

**w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów związanych z ochroną przeciwpowodziową na terenie pow. oświęcimskiego**

Patrz zapytanie nr 9480, str. 228.

## Zapytanie

(nr 9496)

do ministra środowiska

**w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów związanych z ochroną przeciwpowodziową na terenie pow. suskiego**

Patrz zapytanie nr 9480, str. 228.

## Zapytanie

(nr 9497)

do ministra środowiska

**w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów związanych z ochroną przeciwpowodziową na terenie pow. tatrzańskiego**

Patrz zapytanie nr 9480, str. 228.

## Zapytanie

(nr 9498)

do ministra środowiska

**w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów związanych z ochroną przeciwpowodziową na terenie pow. wadowickiego**

Patrz zapytanie nr 9480, str. 228.

## Zapytanie

(nr 9499)

do ministra środowiska

**w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów związanych z ochroną przeciwpowodziową na terenie miasta Tarnowa**

Szanowny Panie Ministrze! Straty powstałe w wyniku powodzi w 2010 r. na obiektach związanych z ochroną przeciwpowodziową administrowanych przez Małopolski Zarząd Melioracji i Urządzeń Wodnych w Krakowie wynoszą ponad 800 mln zł, natomiast straty poniesione na urządzeniach administrowanych przez Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej w Krakowie zostały oszacowane na przeszło 600 mln zł.

Kolejne inwentaryzacje przeprowadzane na obiektach administrowanych przez wyżej wspomniane instytucje w poszczególnych gminach wykazały szereg uszkodzeń, których naprawa, jak się okazało, często wykraczała poza możliwości finansowe budżetów poszczególnych jednostek i wymagała wsparcia finansowego z budżetu państwa. W związku z powyższym zachodzi prawdopodobieństwo, że wiele przedmiotowych uszkodzeń nie zostało do dnia dzisiejszego naprawionych, co stwarza realne zagrożenie dla tych terenów, a przede wszystkim jego mieszkańców.

Ponadto już wcześniej, przed powodzią 2010 r., w wyniku kontroli przeprowadzonej przez Najwyższą Izbę Kontroli Delegatura w Krakowie (sygn. P/09/143, nr ewid. 179/2009/P09143/LKR), stwierdzono szereg zaniedbań w infrastrukturze przeciwpowodziowej, a w szczególności wałów przeciwpowodziowych na terenie woj. małopolskiego, ze względu na niedostateczny stan ich utrzymania oraz niewłaściwą konserwację, co w rezultacie nie gwarantuje żadnego zabezpieczenia dla mieszkańców tych rejonów.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie:

1. Czy po ubiegłorocznej powodzi na terenie miasta zostały naprawione wszystkie powstałe wówczas uszkodzenia obiektów związanych z ochroną przeciwpowodziową?

2. Ponadto jakie inwestycje poprawiające bezpieczeństwo przeciwpowodziowe mieszkańców zostały zrealizowane na terenie miasta?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 28 marca 2011 r.

Zapytanie

(nr 9500)

do ministra środowiska

**w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów  
związanych z ochroną przeciwpowodziową  
na terenie miasta Krakowa**

Patrz zapytanie nr 9499, str. 231.

Zapytanie

(nr 9501)

do ministra środowiska

**w sprawie naprawy uszkodzeń obiektów  
związanych z ochroną przeciwpowodziową  
na terenie miasta Nowego Sącza**

Patrz zapytanie nr 9499, str. 231.

Zapytanie

(nr 9502)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wykonywania powszechnych  
usług pocztowych przez Poczta Polska SA  
na terenie gm. Niepołomice**

Szanowny Panie Ministrze! Rozporządzenie Ministra Infrastruktury w sprawie warunków wykonywania powszechnych usług pocztowych nakłada na Poczta Polska obowiązek uruchomienia co najmniej jednej stałej placówki w każdej gminie, z zastrzeżeniem, że w gminie poniżej 5 tys. mieszkańców placówka pocztowa może prowadzić działalność, mając siedzibę w sąsiedniej gminie, ale pod warunkiem, że zapewni to sprawniejszą obsługę klienta.

Jeszcze w 2005 r. w Polsce było 8 tys. urzędów pocztowych, a teraz mamy ich 5 tys. oraz około 3 tys. agencji i filii pocztowych. Jak wynika z posiadanych przeze mnie informacji, w najbliższym czasie również planuje się likwidację kolejnych urzędów, których ma

zostać około 1,5 tys. Te radykalne zmiany dotkną również urzędy na terenie województwa małopolskiego.

Dotychczasowe doświadczenia wyraźnie wskazują, że proponowane zmiany, polegające na przejęciu części usług urzędów pocztowych przez agencje, w praktyce będą oznaczać poważne ograniczenie w dostępie Polaków do usług pocztowych.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie:

1. Ile placówek pocztowych będzie działać na terenie gminy w rezultacie planowanych zmian?

2. Czy przewidywane zmiany zapewnią lepszą obsługę klientów na terenie gminy i w jaki sposób będzie to realizowane?

3. Czy powstałe agencje zagwarantują zachowanie poufności korespondencji na dotychczasowym poziomie?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 11 kwietnia 2011 r.

Zapytanie

(nr 9503)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wykonywania powszechnych  
usług pocztowych przez Poczta Polska SA  
na terenie gm. Biskupice**

Patrz zapytanie nr 9502, str. 232.

Zapytanie

(nr 9504)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wykonywania powszechnych  
usług pocztowych przez Poczta Polska SA  
na terenie gm. Gdów**

Patrz zapytanie nr 9502, str. 232.

Zapytanie

(nr 9505)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wykonywania powszechnych  
usług pocztowych przez Poczta Polska SA  
na terenie gm. Kłaj**

Patrz zapytanie nr 9502, str. 232.

## Zapytanie

(nr 9506)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wykonywania powszechnych  
usług pocztowych przez Poczta Polska SA  
na terenie gm. Ciężkowice**

Patrz zapytanie nr 9502, str. 232.

## Zapytanie

(nr 9507)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wykonywania powszechnych  
usług pocztowych przez Poczta Polska SA  
na terenie gm. Ryglice**

Patrz zapytanie nr 9502, str. 232.

## Zapytanie

(nr 9508)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wykonywania powszechnych  
usług pocztowych przez Poczta Polska SA  
na terenie gm. Tuchów**

Patrz zapytanie nr 9502, str. 232.

## Zapytanie

(nr 9509)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wykonywania powszechnych  
usług pocztowych przez Poczta Polska SA  
na terenie gm. Wietrzychowice**

Patrz zapytanie nr 9502, str. 232.

## Zapytanie

(nr 9510)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wykonywania powszechnych  
usług pocztowych przez Poczta Polska SA  
na terenie gm. Wojnicz**

Patrz zapytanie nr 9502, str. 232.

## Zapytanie

(nr 9511)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wykonywania powszechnych  
usług pocztowych przez Poczta Polska SA  
na terenie gm. Zakliczyn**

Patrz zapytanie nr 9502, str. 232.

## Zapytanie

(nr 9512)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wykonywania powszechnych  
usług pocztowych przez Poczta Polska SA  
na terenie gm. Żabno**

Patrz zapytanie nr 9502, str. 232.

## Zapytanie

(nr 9513)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wykonywania powszechnych  
usług pocztowych przez Poczta Polska SA  
na terenie gm. Gromnik**

Patrz zapytanie nr 9502, str. 232.

## Zapytanie

(nr 9514)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wykonywania powszechnych  
usług pocztowych przez Poczta Polską SA  
na terenie gm. Lisia Góra**

Patrz zapytanie nr 9502, str. 232.

## Zapytanie

(nr 9515)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wykonywania powszechnych  
usług pocztowych przez Poczta Polską SA  
na terenie gm. Pleśna**

Patrz zapytanie nr 9502, str. 232.

## Zapytanie

(nr 9516)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wykonywania powszechnych  
usług pocztowych przez Poczta Polską SA  
na terenie gm. Radłów**

Patrz zapytanie nr 9502, str. 232.

## Zapytanie

(nr 9517)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wykonywania powszechnych  
usług pocztowych przez Poczta Polską SA  
na terenie gm. Rzepiennik Strzyżewski**

Patrz zapytanie nr 9502, str. 232.

## Zapytanie

(nr 9518)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wykonywania powszechnych  
usług pocztowych przez Poczta Polską SA  
na terenie gm. Skrzyszów**

Patrz zapytanie nr 9502, str. 232.

## Zapytanie

(nr 9519)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wykonywania powszechnych  
usług pocztowych przez Poczta Polską SA  
na terenie gm. Szerzyny**

Patrz zapytanie nr 9502, str. 232.

## Zapytanie

(nr 9520)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wykonywania powszechnych  
usług pocztowych przez Poczta Polską SA  
na terenie gm. Wierzchosławice**

Patrz zapytanie nr 9502, str. 232.

## Zapytanie

(nr 9521)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wykonywania powszechnych  
usług pocztowych przez Poczta Polską SA  
na terenie gm. Radziemice**

Patrz zapytanie nr 9502, str. 232.



## Zapytanie

(nr 9522)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wykonywania powszechnych  
usług pocztowych przez Poczta Polska SA  
na terenie gm. Wieliczka**

Patrz zapytanie nr 9502, str. 232.

## Zapytanie

(nr 9523)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wykonywania powszechnych  
usług pocztowych przez Poczta Polska SA  
na terenie gm. Proszowice**

Patrz zapytanie nr 9502, str. 232.

## Zapytanie

(nr 9524)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wykonywania powszechnych  
usług pocztowych przez Poczta Polska SA  
na terenie gm. Radgoszcz**

Patrz zapytanie nr 9502, str. 232.

## Zapytanie

(nr 9525)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wykonywania powszechnych  
usług pocztowych przez Poczta Polska SA  
na terenie gm. Koniusza**

Patrz zapytanie nr 9502, str. 232.

## Zapytanie

(nr 9526)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wykonywania powszechnych  
usług pocztowych przez Poczta Polska SA  
na terenie gm. Koszyce**

Patrz zapytanie nr 9502, str. 232.

## Zapytanie

(nr 9527)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wykonywania powszechnych  
usług pocztowych przez Poczta Polska SA  
na terenie gm. Nowe Brzesko**

Patrz zapytanie nr 9502, str. 232.

## Zapytanie

(nr 9528)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wykonywania powszechnych  
usług pocztowych przez Poczta Polska SA  
na terenie gm. Pałecznicza**

Patrz zapytanie nr 9502, str. 232.

## Zapytanie

(nr 9529)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wykonywania powszechnych  
usług pocztowych przez Poczta Polska SA  
na terenie gm. Gręboszów**

Patrz zapytanie nr 9502, str. 232.

## Zapytanie

(nr 9530)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wykonywania powszechnych  
usług pocztowych przez Poczta Polska SA  
na terenie gm. Mędrzechów**

Patrz zapytanie nr 9502, str. 232.

## Zapytanie

(nr 9531)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wykonywania powszechnych  
usług pocztowych przez Poczta Polska SA  
na terenie gm. Olesno**

Patrz zapytanie nr 9502, str. 232.

## Zapytanie

(nr 9532)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wykonywania powszechnych  
usług pocztowych przez Poczta Polska SA  
na terenie gm. Dąbrowa Tarnowska**

Patrz zapytanie nr 9502, str. 232.

## Zapytanie

(nr 9533)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wykonywania powszechnych  
usług pocztowych przez Poczta Polska SA  
na terenie gm. Szczucin**

Patrz zapytanie nr 9502, str. 232.

## Zapytanie

(nr 9534)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wykonywania powszechnych  
usług pocztowych przez Poczta Polska SA  
na terenie gm. Bolesław**

Patrz zapytanie nr 9502, str. 232.

## Zapytanie

(nr 9535)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wykonywania powszechnych  
usług pocztowych przez Poczta Polska SA  
na terenie gm. Szczurowa**

Patrz zapytanie nr 9502, str. 232.

## Zapytanie

(nr 9536)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wykonywania powszechnych  
usług pocztowych przez Poczta Polska SA  
na terenie gm. Iwkowa**

Patrz zapytanie nr 9502, str. 232.

## Zapytanie

(nr 9537)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wykonywania powszechnych  
usług pocztowych przez Poczta Polska SA  
na terenie gm. Dębno**

Patrz zapytanie nr 9502, str. 232.

## Zapytanie

(nr 9538)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wykonywania powszechnych  
usług pocztowych przez Poczta Polska SA  
na terenie gm. Borzęcin**

Patrz zapytanie nr 9502, str. 232.

## Zapytanie

(nr 9539)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wykonywania powszechnych  
usług pocztowych przez Poczta Polska SA  
na terenie gm. Gnojnik**

Patrz zapytanie nr 9502, str. 232.

## Zapytanie

(nr 9540)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wykonywania powszechnych  
usług pocztowych przez Poczta Polska SA  
na terenie gm. Czchów**

Patrz zapytanie nr 9502, str. 232.

## Zapytanie

(nr 9541)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wykonywania powszechnych  
usług pocztowych przez Poczta Polska SA  
na terenie gm. Brzesko**

Patrz zapytanie nr 9502, str. 232.

## Zapytanie

(nr 9542)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wykonywania powszechnych  
usług pocztowych przez Poczta Polska SA  
na terenie gm. Żegocina**

Patrz zapytanie nr 9502, str. 232.

## Zapytanie

(nr 9543)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wykonywania powszechnych  
usług pocztowych przez Poczta Polska SA  
na terenie gm. Trzciana**

Patrz zapytanie nr 9502, str. 232.

## Zapytanie

(nr 9544)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wykonywania powszechnych  
usług pocztowych przez Poczta Polska SA  
na terenie gm. Rzeszawa**

Patrz zapytanie nr 9502, str. 232.

## Zapytanie

(nr 9545)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wykonywania powszechnych  
usług pocztowych przez Poczta Polska SA  
na terenie gm. Łapanów**

Patrz zapytanie nr 9502, str. 232.

## Zapytanie

(nr 9546)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Lipnica Murowana**

Patrz zapytanie nr 9502, str. 232.

## Zapytanie

(nr 9547)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Drwinia**

Patrz zapytanie nr 9502, str. 232.

## Zapytanie

(nr 9548)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Bochnia**

Patrz zapytanie nr 9502, str. 232.

## Zapytanie

(nr 9549)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wykonywania powszechnych usług pocztowych przez Poczta Polską SA na terenie gm. Tarnów**

Patrz zapytanie nr 9502, str. 232.

## Zapytanie

(nr 9550)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie wstrzymania decyzji dotyczącej rozbiórki zabytkowych budynków po byłej Cukrowni Rejowiec**

Szanowny Panie Ministrze! Uprzejmie informuję, że do mojego biura poselskiego wpłynęło pismo od wójta gminy Rejowiec z prośbą o podjęcie działań interwencyjnych zmierzających do wstrzymania decyzji o rozbiórce zabytkowych budynków i budowli fabrycznych po byłej Cukrowni Rejowiec, zlokalizowanych przy ul. Fabrycznej 16.

Główny budynek fabryki powstał w 1896 r. i ze względu na swoją murowaną strukturę wykonaną z połączenia takich materiałów budowlanych jak kamień ciosany i cegła został jako unikatowy obiekt pod względem architektonicznym wpisany do rejestru zabytków.

W tym samym okresie (przy wykorzystaniu takiej samej technologii budowlanej) wzniesione zostały również budynki mieszkalne dla pracowników cukrowni, które do chwili obecnej charakteryzują się dobrym stanem technicznym i nadal są zamieszkiwane.

Niniejsze budowle pozostałe po cukrowni wraz z budynkami mieszkalnymi stanowią integralną, fabryczną, zabytkowo-reprezentacyjną część miejscowości Rejowiec.

Władze samorządowe chcą zachować tę niepowtarzalną architekturę i przekazać, nie tylko młodym pokoleniom z terenu Rejowca, ale również mieszkańcom obszaru całej Polski wschodniej, najważniejsze tradycje i wartości związane z funkcjonowaniem cukrownictwa na ziemiach polskich. W związku z tym czynią starania w kierunku utworzenia na bazie owych zabytkowych budynków muzeum cukrownictwa wieków.

Lokalizacja muzeum w głównym budynku byłej fabryki oraz na terenach przyległych pozwoli wiarygodnie odtworzyć proces produkcji, a tym samym zachować namiastkę zagłębia cukrowego, jakim była Lubelszczyzna.

Wobec powyższego proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie przesłanki zadecydowały o podjęciu decyzji o rozbiórce zabytkowych budynków po byłej cukrowni Rejowiec?

2. Czy powyższa decyzja była konsultowana z władzami samorządowymi gminy?

3. Czy ministerstwo, uwzględniając powyższe argumenty, wstrzyma decyzje o rozbiórce zabytkowych budynków i umożliwi władzom samorządowym utworzenie muzeum w ww. miejscu?

Z wyrazami szacunku

Poseł Zbigniew Matuszczak

Chełm, dnia 7 kwietnia 2011 r.

## Zapytanie

(nr 9551)

do ministra rozwoju regionalnego

**w sprawie opóźnień w realizacji działania  
6.2 PO KL w Mazowieckiej Jednostce  
Wdrażania Programów Unijnych**

Szanowna Pani Minister! W związku z interwencją w moim biurze poselskim zwracam się do Pani Minister z następującą sprawą. Zwróciła się do mnie osoba, która jest beneficjentem pomocy z działania 6.2 PO KL. Skończyła I etap szkoleń w sierpniu 2010 r. Do końca 2010 r. po napisaniu biznesplanu miała otrzymać środki na rozpoczęcie działalności gospodarczej – 40 tys. zł. Z uwagi na opóźnianie terminu złożenia biznesplanu po otrzymaniu zapewnienia, iż można to zrobić w terminie późniejszym, biznesplan został złożony i oceniony w końcu stycznia z wynikiem pozytywnym 70 punktów i 83 punkty. Do chwili obecnej – 1 kwietnia 2011 r. – osoba ta nie ma informacji na temat przydzielenia funduszy. Beneficjenci pomocy, którzy złożyli biznesplany w grudniu, otrzymali 1/2 środków na działalność. Projekt trwa do kwietnia 2011 r. W Mazowieckiej Jednostce Wdrażania Programów Unijnych w rozmowach telefonicznych pracownicy opóźnienia tłumaczą nawarstwieniem realizowanych zadań i sukcesywnym ich załatwianiem. Tymczasem beneficjenci czekają, nie uzyskując żadnej informacji.

Wobec powyższego chciałabym zadać Pani Minister następujące pytania:

1. Czy MJWPU może w tym przypadku zablokować wcześniej przyznane środki beneficjentowi lub dokonać ich zmniejszenia? Według wcześniejszych zapewnień wszyscy uczestnicy projektu mieli mieć zapewnione środki po pozytywnej ocenie biznesplanu?

2. Interwencja wskazuje na niewystarczającą politykę informacyjną – beneficjentów odsyła się z kwitkiem stwierdzeniami ogólnymi o opóźnieniach i nawarstwieniu zadań. Czy istnieje jasny harmonogram działań, którzy urzędnicy obowiązani są przedstawić beneficjentowi to tak, by nie był on skazany na „dopraszanie się” o informację?

Poseł Izabela Kloc

Warszawa, dnia 1 kwietnia 2011 r.

## Zapytanie

(nr 9552)

do ministra infrastruktury

**w sprawie odszkodowań z tytułu zajęcia  
na rzecz Skarbu Państwa lub jednostek  
samorządu terytorialnego terenów  
prywatnych właścicieli pod drogi publiczne**

Szanowny Panie Ministrze! W myśl ustawy z dnia 13 października 1998 r. Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną (Dz. U. z dnia 29 października 1998 r.) w kwestii odszkodowania z tytułu zajęcia nieruchomości na drogi publiczne odszkodowanie to wypłacane jest na wniosek właściciela, o ile złożony został w okresie od 1 stycznia 2001 r. do 31 grudnia 2005 r. Po upływie tego okresu roszczenie wygasa. Podstawą do ujawnienia w księdze wieczystej przejścia na własności Skarbu Państwa nieruchomości jest ostateczna decyzja wojewody wydana na wniosek właściciela zarządu dróg.

Jednakże zdarzają się sytuacje, gdy ze względu na zawile losy rodzinne osoby nie wiedziały o swoim prawie do nieruchomości w terminie uprawniającym do złożenia wniosku lub też tereny zajęte na drogi widniały jedynie w planach lub na mapach urzędów, a właściciele nie byli świadomi, że utracili nieruchomości na rzecz Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego.

Wobec powyższego chciałabym zadać Panu Ministrowi następujące pytanie: Czy wobec powyższego przewiduje się przywrócenie możliwości dochodzenia odszkodowań dla tych, którzy z przytoczonych powyżej względów nie mogli tego zrobić w wyznaczonym terminie bądź wyznaczenie dodatkowego terminu dla poszkodowanych?

Poseł Izabela Kloc

Mikołów, dnia 6 kwietnia 2011 r.

## Zapytanie

(nr 9553)

do ministra środowiska

**w sprawie kategorię rozstrzygnięcia  
odnośnie do podmiotu zobowiązanego  
do wypłaty odszkodowania rolnikowi  
z Kołobrzegu za znaczne i stale powtarzające  
się szkody wyrządzone przez zwierzęta  
łowne na jego gruntach uprawnych  
znajdujących się w granicach  
administracyjnych miasta i jednocześnie  
wchodzących w skład obwodu łowieckiego**

Uzasadnienie. Wydawało się, że kilkunastoletnia gehenna i zmagania się rolnika z Kołobrzegu z insty-

tucjami państwowymi, samorządami oraz Kołem Łowieckim w Kołobrzegu w kwestii wypłacenia odszkodowania za znaczne i stale powtarzające się szkody wyrządzone przez zwierzęta łowne (dziki) na jego gruntach uprawnych będących w granicach administracyjnych miasta z dniem 1 sierpnia 2009 r. skończyły się. W tym dniu, na podstawie art. 10 pkt 6b–c ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwach (Dz. U. z 2009 r. Nr 92, poz. 753) w związku z art. 1 pkt 7 ustawy z dnia 18 czerwca 2009 r. zmieniającej ustawę o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w organizacji i podziale zadań administracji publicznej, weszły w życie zmiany do ustawy z dnia 13 października 1995 r. Prawo łowieckie (t.j. Dz. U. z 2005 r. Nr 127, poz. 1066, ze zm.). Wprowadzone zmiany po raz pierwszy od 1996 r. (data wejście w życie ustawy Prawo łowieckie) wprowadziły wypłatę odszkodowań za szkody czynione przez niektóre gatunki zwierząt łownych: dziki, łosie, jelenie, daniela i sarny na obszarach niewchodzących w skład obwodów łowieckich.

Należy w tym miejscu zdecydowanie podkreślić, że owe zmiany były spowodowane m.in. moimi interwencjami poselskimi (w tym interpelacja poselska nr 3106 w poprzedniej, V kadencji Sejmu z 2006 r. oraz zapytanie poselskie tej kadencji Sejmu nr 2776 z dnia 4 listopada 2008 r). Już w odpowiedzi podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego na moje ostatnie zapytanie była zapowiedź długo oczekiwanych zmian legislacyjnych: „(...) prowadzone są obecnie prace legislacyjne nad zmianą w art. 50 ustawy Prawo łowieckie w zakresie wskazania podmiotu odpowiedzialnego za szacowanie szkód łowieckich i wypłatę odszkodowań”. Albowiem, należy dodać, do tego momentu była olbrzymia luka prawna, mianowicie dotychczasowe regulacje przewidywały jedynie odpowiedzialność zarządu województwa na takich terenach w odniesieniu do zwierząt łownych objętych całoroczną ochroną, tj. łosia (!?), natomiast nie było takiej odpowiedzialności w zakresie innych zwierząt niż łoś (jelenie, daniela, sarny, dziki, muflony) w odniesieniu do szkód wyrządzonych na terenach wyłączonych z obwodu łowieckiego na mocy art. 26 Prawa łowieckiego.

Zatem można było otrzymać odszkodowanie za szkody wyrządzone przez łosie, które takich szkód nie wyrządzały bądź czyniły je niezmiernie rzadko, natomiast nie można było otrzymać żadnego odszkodowania za szkody wyrządzone przez dziki, sarny, jelenie, które je zawsze wyrządzały.

Toteż po wielu latach i bardzo wielu interwencjach wreszcie dotarło do wysokich urzędników, że należy to prawo nowelizować. Ale już, niestety, nie wykazano należytej staranności w kwestii poruszanych wielokrotnie przeze mnie – że są tereny rolne położone w granicach administracyjnych miasta, które wchodzi w skład obwodu łowieckiego, tak jak w przypadku właśnie rolnika z Kołobrzegu, na mocy

rozporządzenia wojewody (najpierw koszalińskiego, a obecnie zachodniopomorskiego) w sprawie podziału na obwody łowieckie. Otóż gospodarstwo rolne mieszkańca Kołobrzegu znajduje się na obszarze zamkniętym granicami obwodu łowieckiego nr 8 (dawniej nr 39).

Tak więc radość rolnika z Kołobrzegu była bardzo krótka. I gehenna rolnika z Kołobrzegu powróciła.

Oto zgodnie z obecną treścią art. 50 ust. 1b Prawa łowieckiego Skarb Państwa odpowiada za szkody wyrządzone przez dziki, łosie, jelenie, daniela i sarny na obszarach niewchodzących w skład obwodów łowieckich. Na tych terenach oględzin i szacowania szkód dokonują przedstawiciele urzędu marszałkowskiego – departament rolnictwa i ochrony środowiska (art. 50 ust. 4 Prawa łowieckiego). Odszkodowania wypłaca zarząd województwa ze środków budżetu państwa (art. 50 ust. 3 Prawa łowieckiego).

Natomiast w odniesieniu do szkód czynionych w uprawach i płodach rolnych przepisy Prawa łowieckiego oraz rozporządzenia ministra środowiska z dnia 15 lipca 2002 r. w sprawie sposobu postępowania przy szacowaniu szkód oraz wypłat odszkodowań za szkody w uprawach i płodach rolnych określają szczególne zasady postępowania. W art. 46 ust. 1 Prawa łowieckiego ustawodawca wydzielił dwa rodzaje (kategorie) szkód łowieckich: 1) w uprawach i płodach rolnych; 2) przy wykonywaniu polowania – zobowiązując zarządców i dzierżawców obwodów łowieckich do wynagradzania za ww. szkody.

Minister środowiska rozporządzeniem z dnia 15 lipca 2002 r. w sprawie sposobu postępowania przy szacowaniu szkód oraz wypłat odszkodowań za szkody w uprawach i płodach rolnych (Dz. U. z 2002 r. Nr 126, poz. 1081) ustalił sposób postępowania przy szacowaniu szkód oraz wypłacie odszkodowań na terenach obwodów łowieckich, uwzględniając m.in. terminy zgłoszenia szkody, obowiązek szacowania wstępnego i ostatecznego.

I w tym momencie wkracza, tak powszechnie spotykany, relatywizm prawa, który dla urzędników jest być może nawet zabawny, natomiast dla obywatela fatalny w skutkach. Oto Urząd Marszałkowski Województwa Zachodniopomorskiego z siedzibą w Szczecinie pismem WRiOŚ-IV-MS-6122/4/10 informuje rolnika z Kołobrzegu, że „pańskie gospodarstwo pozostaje włączone do obwodu łowieckiego nr 8, co za tym idzie, zarząd nie jest podmiotem właściwym do wypłaty odszkodowania”.

Z kolei stosowne Koło Łowieckie w Kołobrzegu oświadcza: „nowelizacja Prawa łowieckiego dokonana ustawą z dn. 23.01.2009 r. o zmianie (...) powoduje nowe brzmienie art. 50 Prawa łowieckiego, które stanowi, że za szkody wyrządzone przez zwierzynę łowną w granicach administracyjnych miast odpowiada Skarb Państwa, a wypłaca zarząd województwa ze środków budżetu państwa. W związku z powyższym Zarząd Koła Łowieckiego nie czuje się w obowiązku szacowania powstałych szkód i wypłace-

nia należnego odszkodowania. Z myśliwskim pozdrowieniem. Darz Bór!”

Wobec powyższego, Szanowny Panie Ministrze:

1) Kto jest zobowiązany do szacowania powstałych szkód i wypłacenia należnego odszkodowania rolnikowi z Kołobrzegu za znaczne i stale powtarzające się szkody wyrządzone przez zwierzęta łowne (dziki) na jego gruntach rolnych w granicach administracyjnych miasta będących jednocześnie obwodem łowieckim?

2) Czy zgodnie z konstytucyjnym zapewnieniem przez państwo poczucia bezpieczeństwa publicznego oraz w ujęciu funkcjonalnego tłumaczenia prawa zasadne i zgodne z prawem jest istnienie obwodu łowieckiego na gruntach uprawnych będących własnością obywatela i mieszczącego się w granicach administracyjnych miasta?

3) Jak można wyegzekwować zakaz polowania i odstrzału dzików przez myśliwych na gruntach uprawnych będących własnością rolnika z Kołobrzegu, skoro wszelkie interwencje i zgłoszenia do stosownych służb, w tym organów ścigania, nie dają żadnych rezultatów?

Z załączeniu: (tylko niektóre) stosowne pisma.<sup>\*)</sup>

Z poważaniem

Poseł Czesław Hoc

Kołobrzeg – Warszawa, dnia 7 kwietnia 2011 r.

### Zapytanie

(nr 9554)

do ministra infrastruktury

#### **w sprawie przebudowy skrzyżowania drogi krajowej nr 4 oraz budowy podziemnego przejścia dla pieszych w miejscowości Nagawczyna**

Szanowny Panie Ministrze! Mieszkańcy miejscowości Nagawczyna w województwie podkarpackim zgłosili się do mojego biura poselskiego w sprawie rozwiązania problemu bezpieczeństwa na skrzyżowaniu drogi krajowej nr 4 z drogą wyjazdową z tej miejscowości. Istniejące rozwiązania komunikacyjne zagrażają bezpieczeństwu jej użytkowników przy włączaniu się do ruchu z drogą krajową. Problem ten dotyczy zarówno przejścia dla pieszych, usytuowanego na tym skrzyżowaniu, jak również zjazdu z trasy E4 i wyjazdu na nią z miejscowości Nagawczyna. Wielokrotnie na tym odcinku dochodziło do wypadków i kolizji drogowych. Z przejścia dla pieszych codziennie korzystają mieszkańcy Nagawczyny, przede wszystkim dzieci i młodzież uczęszczające do szkół. Należy zwrócić uwagę, że droga krajowa nr 4 jest

<sup>\*)</sup> Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

ciągim komunikacyjnym o bardzo dużym natężeniu ruchu. Według danych z przeprowadzonego w 2010 r. generalnego pomiaru ruchu na odcinku Dębica – Lubzina, na którym znajduje się przedmiotowe skrzyżowanie, średni dobowy ruch wynosi 15 463 pojazdów silnikowych. Z powodu braku działań Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad Oddział w Rzeszowie, mających na celu poprawę bezpieczeństwa na przedmiotowym skrzyżowaniu, mieszkańcy w 2010 r. zawiązali komitet protestacyjny oraz przeprowadzili m.in. blokowanie drogi krajowej. W wyniku akcji protestacyjnych, jak również działań i negocjacji wójta gminy Dębica doszło do zawarcia porozumienia z przedstawicielami GDDKiA. Jego przedmiotem było określenie zasad przeprowadzenia inwestycji przebudowy skrzyżowania drogi krajowej nr 4 w km 551 + 834 z drogą wojewódzką nr 985 wraz z budową nowego odcinka drogi gminnej, łączącej drogę powiatową DP 1298R w miejscowości Nagawczyna z nowo projektowanym rondem i budową przejścia podziemnego. W myśl tego porozumienia GDDKiA Oddział w Rzeszowie miała opracować koncepcję i dokumentację podziemnego przejścia dla pieszych oraz ronda na skrzyżowaniu drogi krajowej w miejscowości Nagawczyna, a następnie miała pozyskać środki i własnym kosztem i staraniem zrealizować tę inwestycję. Wstępna realizacja tych zadań została przewidziana na rok 2012. Mimo zawartego porozumienia planowane inwestycje nie są realizowane przez GDDKiA Oddział w Rzeszowie, gdyż jak twierdzą jej przedstawiciele, nie posiada ona odpowiednich środków finansowych na ten cel.

W związku z tą sytuacją zwracam się do Pana Ministra z następującym pytaniem: Jakie działania zamierza podjąć ministerstwo w kierunku rozwiązania problemu mieszkańców Nagawczyny, które doprowadzą do realizacji przebudowy drogi krajowej nr 4, likwidującej przedstawione wyżej zagrożenia?

Z poważaniem

Poseł Jan Warzecha

Warszawa, dnia 13 kwietnia 2011 r.

### Zapytanie

(nr 9555)

do ministra infrastruktury

#### **w sprawie dróg wojewódzkich nr 892 Zagórz – Komańcza i nr 897 Komańcza – Radoszyce**

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego wpłynęło pismo od burmistrza miasta i gminy Zagórz z województwa podkarpackiego, dotyczące dróg wojewódzkich nr 892 Zagórz – Komańcza i nr 897 Komańcza – Radoszyce. Drogi te są w bardzo złym stanie, nawierzchnia jest zniszczona, występu-

ją przewężenia, brak jest poboczy. Sytuacja ta wpływa w negatywny sposób na bezpieczeństwo kierowców i pieszych. Należy podkreślić, że drogi te są dla wielu tysięcy mieszkańców tych górzystych terenów najważniejszym, a często jedynym szlakiem komunikacyjnym prowadzącym do szkół, miejsc pracy, urzędów oraz szpitala w głównym mieście regionu – Sanku. Jednocześnie w sezonie turystycznym jest to jedna z głównych dróg prowadzących w Bieszczady. Dla Zagórza i jego okolic trasa ta ma strategiczne znaczenie, gdyż w połączeniu z drogą krajową decyduje o rozwoju społeczno-gospodarczym tej gminy. Władze województwa podkarpackiego umieściły remont i unowocześnienie tej trasy w wieloletnim planie inwestycyjnym, planując na realizację tej inwestycji prawie 80 mln zł. Regionalna dyrekcja ochrony środowiska wydała pozytywną decyzję w sprawie tej inwestycji, lecz została ona chwilowo zablokowana przez jedną z organizacji ekologicznych. Władze miasta i gminy Zagorz wyrażają obawy, że przedłużająca się procedura może skutkować tym, że środki finansowe przeznaczone na tę inwestycję, jak i jej sama realizacja, mogą być zagrożone.

W związku z przedstawioną sytuacją zwracam się do Pana Ministra z następującym pytaniem: Jakie działania planuje podjąć ministerstwo w celu przyspieszenia realizacji przedmiotowej inwestycji?

Z poważaniem

Posel Jan Warzecha

Warszawa, dnia 13 kwietnia 2011 r.

Zapytanie

(nr 9556)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie możliwości inwestycyjnego wykorzystania gruntów Agencji Nieruchomości Rolnych Oddział Terenowy w Gdańsku**

Szanowny Panie Ministrze! Opinia publiczna w województwie pomorskim szeroko opisuje sytuację, w jakiej znalazła się jedna z największych firm w regionie, bytowski Drutex, w kontekście planów jej rozwoju. Sprawa jest tym bardziej doniosła, iż planuje się radykalne zwiększenie zatrudnienia. Firma Drutex zatrudnia obecnie około 1,5 tys. pracowników, a ma w planach dać pracę jeszcze takiej samej liczbie ludności. To kluczowe, gdyż w powiecie bytowskim stopa bezrobocia na koniec lutego br. wyniosła aż 24% (wobec średniej w województwie pomorskim na poziomie 13,4%). Spółka, której siedziba znajduje się na obrzeżach Bytowa, w ciągu drogi wojewódzkiej 212, jest zaangażowana w intensywną współpracę z lokalną

społecznością. Z tego względu podejmuje liczne działania sponsoringowe w aspekcie zarówno pomocy charytatywnej, jak również wspieraniu polskiego sportu. Tym samym jej rozwój jest także gwarancją rozwoju Bytowa, powiatu bytowskiego i jego mieszkańców.

W najbliższych 2–3 latach firma chce znacząco rozszerzyć swoją produkcję, stworzyć Europejskie Centrum Okien oraz zwiększyć zatrudnienie do 3 tys. osób. Aby te plany można było zrealizować, firma potrzebuje kilkudziesięciu hektarów po obu stronach drogi z Bytowa do Dąbia. Hektary pod miastem mają być podstawą rozwoju przedsiębiorstwa, które nie ma miejsca na stawianie kolejnych hal i tworzenie nowych linii produkcyjnych.

Firma ma tylko jeden problem: Agencja Nieruchomości Rolnych nie wystawia działek na przetarg. Dlatego też władze firmy i pracownicy usilnie zabiegają, aby agencja wystawiła na nieograniczony przetarg wspomnianą ziemię, co pozwoliłoby ubiegać się o wykup gruntów pod rozwój firmy. Warto wskazać, że przedmiotowe nieruchomości ujęto w opracowaniu studium przeznaczenia tego terenu na funkcję przemysłowo-usługową.

Od początku swojej działalności Agencja Nieruchomości Rolnych, realizując ustawę o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa, wspiera liczne gminy w całym kraju, przekazując im nieodpłatnie grunty. Dzięki temu powstało wiele nowych obiektów poprawiających jakość życia mieszkańców. Ale agencja aktywnie wspiera także przedsiębiorców, oferując nieruchomości o charakterze inwestycyjnym. W tym charakterze brała udział nawet w prestiżowych targach inwestycyjnych w Cannes, prezentując pakiet 669 działek inwestycyjnych o powierzchni ponad 5688 ha. Wszystkie te działania pokazują, iż agencja stara się poszukiwać potencjalnych inwestorów dla swych nieruchomości. W powyższym przypadku mamy do czynienia z odmienną sytuacją, która to powinna wydawać się komfortowa. Duża ogólnopolska firma sama aspiruje do wzięcia udziału w przetargu na nieruchomości sąsiadujące z jej siedzibą, będące w gestii ANR, a gmina już dawno przewidziała dla tego terenu funkcję przemysłowo-usługową.

Biorąc powyższe pod uwagę, tym ciężiej zrozumieć zaistniałą sytuację, która wydaje się, że nie jest dla nikogo korzystna – ani dla firmy, pracowników, mieszkańców i bezrobotnych, ani dla gminy i przede wszystkim Skarbu Państwa. W związku z tym, kieruję do Pana Ministra, jako sprawującego nadzór nad działalnością Agencji Nieruchomości Rolnych, następujące zapytanie:

Czy planowane jest zorganizowanie przetargu na sprzedaż nieruchomości położonych w sąsiedztwie drogi wojewódzkiej nr 212 pomiędzy miejscowościami Bytów i Dąbie?

Z poważaniem

Posel Piotr Stanke

Warszawa, dnia 11 kwietnia 2011 r.



## Zapytanie

(nr 9557)

do ministra infrastruktury

**w sprawie opóźnień na budowanym odcinku autostrady A4 Brzesko – Wierzchosławice**

Szanowny Panie Ministrze! Wiele emocji wzbudzają informacje dotyczące odstąpienia od realizacji budowy odcinka autostrady A4 Brzesko – Wierzchosławice przez konsorcjum NDI – Granit. Nie wnikając w uwarunkowania, jakie były powodem odstąpienia od realizacji tego zadania zarówno przez GDDKiA, jak i wspomniane konsorcjum, ważne jest, aby inwestycja ta była ukończona na rozpoczynające się w przyszłym roku Euro 2012.

W związku z wątpliwościami co do sposobu i trybu realizacji wspomnianej inwestycji pytam:

1. Kto poniesie koszty związane z procedurą wyłaniania kolejnego wykonawcy tego odcinka autostrady A4, tj. inwentaryzacji geodezyjnej, projektu różnicowego, przetargu na wykonanie wspomnianego odcinka A4, i jaka jest ich szacunkowa wartość?

2. Jaki jest ostateczny termin zakończenia budowy odcinka autostrady A4 Brzesko – Wierzchosławice?

3. Jaki jest termin ukończenia budowy autostrady A4 na odcinku Kraków – Tarnów wraz z planowanymi zjazdami z autostrady?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Sztorc

Tarnów, dnia 6 kwietnia 2011 r.

## Zapytanie

(nr 9558)

do ministra środowiska

**w sprawie niszczenia wałów przeciwpowodziowych przez bobry**

Jako mieszkaniec i poseł województwa pomorskiego jestem szczególnie zainteresowany bezpieczeństwem przeciwpowodziowym. Ujście Wisły do Bałtyku oraz cała delta Wisły co roku stwarzają duże zagrożenie dla mieszkańców. Szczególnie zagrożeni są mieszkańcy Żuław i Mierzei Wiślanej. Przypomnę, iż Żuławy obejmują obszary zamieszkiwane przez naszą ludność w dorzeczu Wisły, Nogatu i Szkarpany oraz mniejszych rzek.

Bezpieczeństwo mieszkańców Żuław i Mierzei Wiślanej w bardzo dużym stopniu uzależnione jest od stanu urządzeń melioracji wodnych podstawowych i

szczegółowych, jak również od stanu wałów przeciwpowodziowych wzdłuż wspomnianych rzek. Ostatnio po raz kolejny, tym razem przez mieszkańców gminy Sztutowo, zostałem poinformowany o naruszeniu wałów przeciwpowodziowych przez bobry. Ta niszczycielska działalność bobrów została potwierdzona wieloma podpisami mieszkańców. Potwierdzają to również wójtowie gmin żuławskich. Od władz państwowych oczekuje się podjęcia konkretnych działań. Dlatego uprzejmie zapytuję:

W jakim stopniu Ministerstwo Środowiska dysponuje informacjami o niszczeniu wałów przeciwpowodziowych w dolnej Wiśle i reszcie Żuław przez bobry? Na ile sytuacja rozwoju populacji bobrów w tym obszarze jest monitorowana? W jakim stopniu prawo unijne, dyrektywy unijne, określają rozwój i limitację bobrów? Jakie działania podjęło lub podejmuje Ministerstwo Środowiska na rzecz ograniczenia rozwoju bobrów i ich niszczycielskiej działalności na wałach przeciwpowodziowych?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jan Kulas

Warszawa, dnia 13 kwietnia 2011 r.

## Zapytanie

(nr 9559)

do ministra środowiska

**w sprawie protestów organizacji ekologicznych dotyczących przedsięwzięcia pn. „Rozbudowa drogi wschodniej nr 892 Zagórz – Komańcza km 0+000 – 27+706 i drogi wojewódzkiej nr 897 Tylawa – Komańcza – Radoszyce – Cisna – Ustrzyki Dolne – Wołosate – granica państwa, odcinek Komańcza – Radoszyce km 33+000 – 39+300”**

Szanowny Panie Ministrze! Drogi wojewódzkie nr 892 Zagórz – Komańcza o długości 28,7 km i 897 Komańcza – Radoszyce o długości 6,3 km są niezwykle ważnym szlakiem komunikacyjnym łączącym Bieszczady z głównym miastem – Sanokiem. Ma charakter typowo górskiej drogi z dużą liczbą zakrętów i serpentyn. Jednocześnie trasa ta odznacza się katastrofalnym stanem technicznym, który doprowadził już do wielu wypadków, niestety także śmiertelnych. Samorząd Podkarpacia, widząc wagę problemu i chcąc nie dopuścić do kolejnych tragedii, umożliwił remont i niezbędne unowocześnienie przedmiotowych arterii komunikacyjnych w wieloletnim planie inwestycyjnym, planując na tę inwestycję prawie 80 mln zł.

Przedmiotową decyzją wspomniana inwestycja stała się jedną z najważniejszych z zaplanowanych na Podkarpaciu. Oczywiście, zamierzając rozpocząć remont przedmiotowej trasy górskiej, władze samorządowe rozpoczęły „kompletowanie” niezbędnych dokumentów, a co za tym idzie zwróciły się do niezbędnych instytucji celem uzyskania pozwoleń, opinii i uzgodnień.

Niestety, w tym miejscu, ku wręcz ogromnej rozpaczy władz i społeczności lokalnej gmin Zagórze i Komańczy, rozpoczęły się problemy. Mianowicie, mimo pozytywnych uwarunkowań środowiskowych wydanych przez Regionalną Dyрекję Ochrony Środowiska w Rzeszowie dla przedmiotowej inwestycji, jedna z organizacji ekologicznych z Bielska-Białej złożyła odwołanie od wydanej decyzji administracyjnej do organu wyższej instancji. Powodem sprzeciwu, jak wynika z informacji posiadanych przez mnie, jest brak przeprowadzenia, w toku wydawania przedmiotowej decyzji, oceny oddziaływania na środowisko obejmującej aspekt transgranicznego oddziaływania przedmiotowej inwestycji w kontekście innych inwestycji z zakresu infrastruktury drogowej w rejonie Bieszczad. Tym samym rozpoczęcie remontu i unowocześnienia zostało wstrzymane.

Staram się zrozumieć argumenty ekologów, ale ta droga istnieje i nie ma być budowana od zera, ale modernizowana, tak by była bezpieczna dla ludzi, którzy niestety nadal na niej giną.

Władze samorządowe miasta i gminy Zagórze i Komańczy nieustannie podkreślają znaczenie i wagę remontu, a także niebagatelny wpływ przedmiotowej inwestycji na bezpieczeństwo mieszkańców. Jednocześnie określają ją mianem strategicznej dla rozwoju społeczno-gospodarczego gmin. Należy więc sądzić, że ekolodzy z Bielska-Białej „wiedzą lepiej”, czego potrzeba społeczności lokalnej gmin Zagórze i Komańcza. Pozwolę sobie w tym miejscu zadać pytania: Czy tak ma wyglądać w praktyce zasada decentralizacji i samorządności władzy, która jest w zasadzie ubezwłasnowolniona przez zewnętrzne podmioty niezwiązane z lokalną społecznością? Czy nie mamy tu do czynienia z tzw. ekoterroryzmem?

W związku powyższym uprzejmie proszę Pana Ministra o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Czy resort środowiska zna przedstawiłą sprawę oraz jaka jest opinia merytoryczna w przedmiotowej kwestii?

2. Czy ministerstwo posiada stosowne możliwości prawne umożliwiające przyspieszenie ustosunkowania się do zarzutów, a w konsekwencji wydania decyzji przez generalnego dyrektora ochrony środowiska?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marek Rząsa

Przemyśl, dnia 7 kwietnia 2011 r.

## Zapytanie

(nr 9560)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

### **w sprawie postępowania niektórych ubezpieczycieli polegającego na pomniejszaniu wypłacanych odszkodowań za szkody spowodowane przez ubiegłoroczną powódź o kwotę otrzymanego przez poszkodowanego zasiłku celowego z budżetu państwa**

W związku z informacjami prasowymi – niektórzy ubezpieczyciele pomniejszają (lub usiłują pomniejszyć) wypłacane odszkodowania za szkody spowodowane przez ubiegłoroczną powódź o kwotę otrzymanego przez poszkodowanego zasiłku celowego z budżetu państwa. Praktyka ta została poddana krytyce przez rzecznika ubezpieczonych jako niezgodna z prawem. W mojej ocenie wskazane byłoby także zajęcie w tej sprawie zdecydowanego stanowiska przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji w celu ochrony interesów poszkodowanych.

Wobec powyższego zwracam się do Pana Ministra z zapytaniem: Czy i jakie działania zamierza podjąć Pan Minister w celu wyeliminowania niezgodnego z prawem działania ubezpieczycieli?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Wojciechowski

Warszawa, dnia 11 kwietnia 2011 r.

## Zapytanie

(nr 9561)

do ministra edukacji narodowej

### **w sprawie likwidacji szkoły podstawowej w Krzyżu**

Szanowna Pani Minister! Na początku roku kalendarzowego w gminie Czerny (woj. pomorskie) rozpowszechniono wiadomość na temat likwidacji szkół podstawowych. Głównie rozchodzi się o zlikwidowanie szkoły podstawowej w Krzyżu, która funkcjonuje do tej pory jako odrębna jednostka z własną dyrekcją oraz administracją. Rada Miejska w Czerny podjęła w sprawie zamiaru likwidacji placówki uchwałę nr IV/26/11 w dniu 24.02.2011 r. W uzasadnieniu swojej decyzji pisze, że koniecznością likwidacji placówki jest zmniejszająca się liczba dzieci w gminie. Do tej pory szkoła w Krzyżu obejmuje cały etap kształcenia podstawowego klas 0–VI. Władze postanowiły, by stała się ona filią szkoły podstawowej w Rytle i obejmowała etap kształcenia wczesnoszkolnego klas 0–III,

wchodząc tym samym w skład zespołu szkół. Starsze dzieci miałyby uczęszczać do szkoły w Rytle. Chodzi także o obniżenie kosztów utrzymania szkoły.

Przeciwna likwidacji szkoły w Krzyżu jest rada rodziców, nauczyciele, sołtys sołectwa Krzyż, związki zawodowe oświaty, mieszkańcy wsi, a także proboszcz pobliskiej parafii. Dyrektorka szkoły w Krzyżu tłumaczy, że placówka jest centrum wsi, do której przeprowadza się coraz więcej młodych ludzi z dziećmi. Wraz z likwidacją szkoły wieś przestanie się rozwijać. Likwidacja szkoły wiąże się również ze zwolnieniami pracowników administracji oraz nauczycieli, co zwiększy bezrobocie w regionie.

W związku z powyższą sytuacją zwracam się do Pani Minister z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Zważywszy na fakt, że likwidacja jakiegokolwiek placówki oświatowej powinna być ostatecznością, dlaczego władze lokalne chcą zlikwidować dobrze prosperującą szkołę w Krzyżu, gdy powinni mieć na względzie rozwój i solidne wykształcenie młodego człowieka?

2. Szkoła w Krzyżu powstała w 1899 r., w związku z tym ma już wyrobioną tradycję wychowywania i nauczania dzieci. W 2003 r. otrzymała z rąk prezydenta RP tytuł „Szkoły z klasą”. Dlaczego zatem władze chcą pozbawić miejscowe dzieci rzetelnego zdobywania wiedzy na wysokim poziomie nauczania?

3. Dlaczego władze miasta Czerska inwestowały w remonty placówki, m.in. budowę nowej kotłowni, a teraz chcą ją zamknąć?

4. Dlaczego szkoła ma być zamknięta, gdy prognozy demograficzne dla niej wskazują w najbliższych latach tendencję wzrostową?

5. Dlaczego władze lokalne wraz z decyzją likwidacji szkoły chcą pozbawić mieszkańców okolicznych wsi „wiejskiego centrum kultury”?

6. Dlaczego ministerstwo z jednej strony mówi o jak najlepszym poznaniu ucznia przez nauczyciela, a tym samym dobrym kontakcie, a z drugiej zmniejsza subwencje, co przyczynia się do likwidacji małych placówek i posyłania dzieci do dużych zespołów szkół, gdzie dziecko staje się anonimowe, jest oddzielane od rodziców?

7. Czy ministerstwo, mając na względzie dobro dzieci uczących się w szkole w Krzyżu, ma zamiar podjąć interwencję w tej sprawie?

8. Kiedy pojawia się według przepisów prawa konieczność zamykania placówek oświatowych?

9. Czy władze lokalne mają obowiązek konsultacji z ministerstwem decyzji zamykania placówek oświatowych?

10. Proszę o wskazanie informacji statystycznej dotyczącej kosztów utrzymania podobnych placówek w podobnych miejscowościach. Czy one też są zamykane?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak

Warszawa, dnia 12 kwietnia 2011 r.

Zapytanie

(nr 9562)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie godziny, o której w dniu 10 kwietnia 2010 r. nastąpił wylot rządowego samolotu TU-154M z lotniska Okęcie**

Szanowny Panie Premierze! W dniu 10 kwietnia 2010 r. miała miejsce katastrofa samolotu rządowego TU-154M, w wyniku której zginął śp. prezydent RP Lech Kaczyński wraz z małżonką oraz 94 towarzyszące im osoby.

W przekazach medialnych pojawiają się informacje o opóźnieniu w planowanym wylocie samolotu w dniu 10 kwietnia 2010 r.

Kierowana przez pana ministra Jerzego Millera komisja dokonała publicznej prezentacji dokonanych w toku prac komisji ustaleń, m.in. opinia publiczna mogła zobaczyć zdjęcia rządowego samolotu TU-154M przed startem w dniu 10 kwietnia 2010 r.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. O której godzinie w dniu 10 kwietnia 2010 r. nastąpił wylot rządowego samolotu TU-154M z lotniska na Okęciu?

2. Na podstawie jakich danych została ustalona godzina wylotu w dniu 10 kwietnia 2010 r. rządowego samolotu TU-154M?

Z poważaniem

Poseł Jolanta Szczypińska

Warszawa, dnia 12 kwietnia 2011 r.

Zapytanie

(nr 9563)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie określenia, kto ostatecznie podjął decyzję o wyborze załącznika nr 13 konwencji chicagowskiej jako podstawy do wyjaśnienia przyczyn katastrofy rządowego samolotu TU-154M, która miała miejsce w dniu 10 kwietnia 2010 r.**

Szanowny Panie Premierze! Dnia 13 marca 2011 r. pan premier Donald Tusk był gościem redaktor Moniki Olejnik w programie „7 dzień tygodnia” emitowanym w rozgłośni Radio ZET.

W czasie rozmowy, odpowiadając na pytania redaktor Moniki Olejnik, Pan Premier stwierdził, że osobiście podjął decyzję o wyborze załącznika nr 13 konwencji chicagowskiej jako podstawy do wyjaśniania przyczyn katastrofy rządowego samolotu

TU-154M w dniu 10 kwietnia 2010 r. Poniżej steno-gram rozmowy ze strony <http://www.radiozet.pl/Programv/7-Dzien-Tvgodnia/Donald-Tusk2#content>:

Monika Olejnik: A przygotowuje pan białą księgę, żebyśmy wiedzieli, kto, kiedy i dlaczego zdecydował o konwencji chicagowskiej?

Donald Tusk: Nie jest potrzebna żadna biała księga, ja zdecydowałem i generalnie w polskim rządzie ja decyduję w sytuacjach, które wymagają decyzji, więc, i mówiłem to już pięćset dwadzieścia trzy razy, w związku z tym nie widzę powodu, dla którego wokół tego należy wytwarzać aurę tajemniczości, tu nie jest potrzebna żadna, biała księga.

Monika Olejnik: To dobrze, żeby pan powiedział pięćset dwudziesty czwarty raz: tak, to ja zdecydowałem.

Donald Tusk: Tak.

Monika Olejnik: Tak, to ja Donald Tusk, premier Donald Tusk zdecydowałem i namówiłem do tego moich ministrów, żebyśmy poszli tą drogą.

Donald Tusk: Nie, nie musiałem nikogo namawiać.

Monika Olejnik: A nie myślał pan o tym, żeby poprosić o pomoc NATO, na przykład, w tej sprawie?

Donald Tusk: Analizowaliśmy w ciągu tych godzin i dni wszystkie możliwości skutecznego postępowania i podjęliśmy decyzję, która była jedyną realistyczną.

W dniu 23 marca 2011 r. do mojego biura poselskiego wpłynęła pismo z dnia 15 marca 2011 r., znak: BMP-0714-2-9/11/JD, będące odpowiedzią na moje zapytanie w sprawie trybu dokonania wyboru załącznika nr 13 konwencji chicagowskiej jako podstawy do badania przyczyn katastrofy samolotu TU-154M. W piśmie tym na str. 2 czytamy: Jako że standardem wynikającym zarówno z obowiązujących przepisów prawa międzynarodowego, jak i ze stosowanej praktyki jest, że stroną uprawnioną do zainicjowania procesu badania wypadku lotniczego jest kraj miejsca wypadku, strona rosyjska zdecydowała o przeprowadzeniu badania wymienionego wypadku zgodnie z procedurą opisaną w załączniku 13 do konwencji. Strona polska po uzyskaniu opinii kierowanych na miejsce zdarzenia polskich specjalistów, którzy potwierdzali zasadność stosowania tej procedury przy badaniu tej katastrofy, oraz na podstawie dokonanej analizy zgodziła się na podjęcie współpracy ze stroną rosyjską w tym właśnie reżimie prawnym”.

W związku z powyższym, mając na uwadze słowa Pana Premiera z dnia 13 marca 2011 r., zwracam się z uprzejmą prośbą o udzielenie odpowiedzi na poniższe pytania:

1. Kiedy (proszę podać datę) Pan Premier zdecydował o wyborze załącznika nr 13 konwencji chicagowskiej, jako podstawy do badania przyczyn katastrofy rządowego samolotu TU-154M?

2. Kiedy (proszę podać datę i godzinę) Pan Premier uzyskał opinie „polskich specjalistów” skierowanych na miejsce katastrofy?

3. Kim są „polscy specjaliści”, którzy wydali opinię, w oparciu o którą Pan Premier zdecydował o

wyborze załącznika nr 13 konwencji chicagowskiej, jako podstawy do badania przyczyn katastrofy rządowego samolotu TU-154M? Proszę podać nazwiska i funkcję tych specjalistów.

4. Czy opinia „polskich specjalistów” została sporządzona na piśmie? Jeżeli tak, proszę o kopię tej opinii. Jeżeli opinia była ustna, proszę o informację, czy została sporządzona stosowna notatka służbowa i proszę o kopię tej notatki.

5. Kto dokonał „analizy”, na podstawie, której „strona polska” „zgodziła się na podjęcie współpracy ze stroną rosyjską w tym właśnie reżimie prawnym” (załącznika nr 13 konwencji chicagowskiej)? Czy tej analizy dokonywał tylko Pan Premier?

6. Czy na okoliczność podjęcia przez Pana Premiera decyzji o wyborze załącznika nr 13 konwencji chicagowskiej została sporządzona stosowna notatka służbowa bądź została przez Pana Premiera wydana stosowna decyzja? Jeżeli tak, proszę o kopię notatki służbowej bądź kopię decyzji.

7. Czy sformułowanie „strona polska” w piśmie z dnia 15 marca 2011 r., znak: BMP-0714-2-9/11/JD, oznacza Pana Premiera?

8. Kto ostatecznie podjął decyzję, by Polska nie zwracała się o pomoc do NATO w sprawie wyjaśnienia przyczyn katastrofy smoleńskiej?

Z poważaniem

Poseł Jolanta Szczypińska

Warszawa, dnia 13 kwietnia 2011 r.

Z a p y t a n i e

(nr 9564)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

### **w sprawie przyszłości Zespołu Pałacowego w Czerniejewie**

Szanowny Panie Ministrze! Prasa lokalna, władze samorządowe oraz mieszkańcy Czerniejewa w powiecie gnieźnieńskim podczas dyżurów poselskich zgłaszają potrzebę remontów i inwestycji w Zespole Pałacowym w Czerniejewie zarówno w budowlach, budynkach oraz infrastrukturze parkowej. W ostatnich latach zauważa się pogorszenie funkcjonowania zespołu oraz trudną sytuację finansową spółki związanej z prowadzeniem działalności rolniczej.

Szanowny Pani Minister! Wobec powyższego proszę o odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie działania remontowe planuje podjąć spółka zarządzająca pałacem w 2011 r. i latach następnych w Zespole Pałacowym w Czerniejewie?

2. Czy Agencja Nieruchomości Rolnych rozważy przekazanie pałacu i przyległych terenów marszałkowi województwa wielkopolskiego?

3. Czy pomieszczenia hotelowe będą wykorzystane we współpracy z innymi podmiotami podczas Euro 2012?

4. Jaka jest kondycja finansowa spółek w Czerniejewie i Żydowie?

5. Czy Agencja Nieruchomości Rolnych planuje zmiany organizacyjne w funkcjonowaniu spółek Skarbu Państwa w Żydowie, Czerniejewie i Iwnie?

Z poważaniem

Posel Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 13 kwietnia 2011 r.

Zapytanie

(nr 9565)

do ministra finansów

**w sprawie planów zaniechania podwyżek płac dla sędziów i prokuratorów w 2012 r.**

Szanowny Panie Ministrze! Z informacji medialnych wynika, że resort finansów planuje wynagrodzenia sędziów, prokuratorów i asesorów na poziomie 2011 r.

Decyzja resortu spotyka się z dużym niezadowoleniem w sądach i prokuraturach.

Przyjęte wcześniej zobowiązania rządu przewidują, iż wynagrodzenia tej grupy uzależnione są od wysokości przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce i będą wzrastały automatycznie.

Szanowny Panie Ministrze! Wobec powyższego proszę o odpowiedź na pytanie: Czy rząd planuje w 2012 r. zamrożenie pensji dla sędziów i prokuratorów?

Z poważaniem

Posel Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 14 kwietnia 2011 r.

Zapytanie

(nr 9566)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie realizacji i rozliczania zajęć z zakresu pomocy psychologiczno-pedagogicznej (terapia pedagogiczna, rewalidacja) w jednostkach 60-minutowych w roku szkolnym 2011/2012**

Szanowna Pani Minister! W myśl § 13 rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 17 listopada 2010 r. w sprawie zasad udzielania i organizacji pomocy psy-

chologiczno-pedagogicznej w publicznych przedszkolach, szkołach i placówkach (Dz. U. z dnia 2 grudnia 2010 r.) : „Godzina zajęć rozwijających uzdolnienia i zajęć dydaktyczno-wyrównawczych trwa 45 minut, a godzina zajęć specjalistycznych – 60 minut. W uzasadnionych przypadkach dopuszcza się prowadzenie zajęć specjalistycznych w czasie krótszym niż 60 minut, zachowując ustalony dla ucznia łączny czas tych zajęć”.

Jednocześnie w § 36 powyższego rozporządzenia czytamy: „W szkołach podstawowych i szkołach ponadgimnazjalnych, z wyjątkiem szkół podstawowych specjalnych i szkół ponadgimnazjalnych specjalnych oraz oddziałów specjalnych zorganizowanych w szkołach podstawowych ogólnodostępnych i szkołach ponadgimnazjalnych ogólnodostępnych, pomoc psychologiczno-pedagogiczna na zasadach określonych w rozporządzeniu jest udzielana od roku szkolnego 2012/2013”.

Do mojego biura poselskiego docierają jednak informacje i pytania od nauczycieli wskazujących, że dyrektorzy szkół już od roku szkolnego 2011/2012 planują rozliczenie zajęć z zakresu pomocy psychologiczno-pedagogicznej (rewalidacja) w jednostkach 60-minutowych, powołując się na rozporządzenie MEN z dnia 21 maja 2001 r. w sprawie ramowych statutów publicznego przedszkola oraz publicznych szkół (Dz. U. Nr 61, poz. 624, z późn. zm.) Nadmieniam, że do tej pory zajęcia te były rozliczane w jednostkach 45-minutowych.

Wobec powyższego kieruję do Pani Minister następujące pytanie: Czy dyrektor szkoły podstawowej może zarządzić w roku szkolnym 2011/2012 realizację i rozliczanie zajęć z zakresu pomocy psychologiczno-pedagogicznej (terapia pedagogiczna, rewalidacja) w jednostkach 60-minutowych?

Z poważaniem

Posel Grzegorz Tobiszowski

Warszawa, dnia 12 kwietnia 2011 r.

Zapytanie

(nr 9567)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie podjęcia niezgodnej z prawem próby prywatyzacji Małopolskiego Centrum Biotechniki sp. z o.o. w Krasnem**

Szanowny Panie Ministrze! Składam zapytanie w sprawie nieprawidłowości jakie zaistniały w trakcie trwania procesu prywatyzacyjnego Małopolskiego Centrum Biotechniki spółka z o. o. w Krasnem. Według informacji pochodzących od pracow-

ników MCB, jak również informacji prasowych, w ostatnim okresie uruchomiano działania noszące znamiona przestępstwa, których celem jest prywatyzacja Małopolskiego Centrum Biotechniki w Krasnem, niezgodnie z założeniami prywatyzacji przedstawionymi w ogłoszeniu Ministerstwa Skarbu z sierpnia 2010 r.

Proceder przestępczy ma polegać na tym, że nieznanemu inwestorowi dotarł do uprawnionych rolników do nabycia udziałów prywatyzowanej spółki, aby oni nabyli należne im udziały za środki przekazane im przez tego inwestora. Następnie rolnik za zbycie inwestorowi nabytych udziałów otrzyma 10 tys. zł wynagrodzenia. Jeśli minister skarbu dopuściłby do takiej prywatyzacji, to niewątpliwie doszłoby do legalizacji przestępstwa.

Małopolskie Centrum Biotechniki trafiłoby w niepowołane ręce, a sama działalność spółki niekoniecznie byłaby dalej prowadzona, tym bardziej, że znaczna część gruntów należąca do MCB ma bardzo atrakcyjne położenie. Tak przeprowadzona prywatyzacja odbyłaby się ze szkodą dla pracowników spółki, jak również dla tych rolników, którzy uczciwie chcieli wziąć udział w prywatyzacji MCB. Z kolei zaniechanie dotychczasowej działalności spółki odbiłoby się niekorzystnie dla rolnictwa południowej części Polski.

Moje pytanie do Pana Ministra: Czy Pan Minister podejmie zdecydowane i skuteczne kroki celem zapobieżenia planowanemu procederowi przestępczemu i doprowadzi do prywatyzacji zgodnej z pierwotnym zamiarem Ministerstwa Skarbu?

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Popiołek

Warszawa, dnia 12 kwietnia 2011 r.

Zapytanie

(nr 9568)

do ministra infrastruktury

**w sprawie przebudowy drogi S8  
Wyszków – Białystok**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z otrzymanym sprzeciwem Rady Gminy Szumowo dotyczącym przesunięcia przebudowy drogi S8 Wyszków – Białystok na listę inwestycji rezerwowych, które mogą być wykonane do roku 2013 w programie przebudowy dróg krajowych w latach 2011–2015, proszę o szczegółowe wyjaśnienie przyczyn tej decyzji.

Projektowany odcinek przebudowy drogi S8 na odcinku woj. podlaskiego posiada już prawomocną

decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia, zaś w 2011 r. wojewoda podlaski może wydać zezwolenie na realizację inwestycji drogowej, które umożliwi rozpoczęcie prac budowlanych. Projektowana trasa ekspresowa S8 na terenie woj. podlaskiego ma przebiegać przez teren gminy Szumowo. Dzięki przebudowie trasy ekspresowej S8 gmina Szumowo miałaby wielką szansę na rozwój. Wybudowanie w całości tej trasy dałoby możliwość połączenia z Białymstokiem i Warszawą, a co za tym idzie, z pozostałą częścią kraju i innymi państwami Europy. Jej zbudowanie dałoby znaczący impuls do dalszego rozwoju lokalnych firm oraz znacznego wykorzystania potencjału gospodarczego i turystycznego gminy. Droga krajowa nr 8 w obecnym stanie w znaczny sposób utrudnia normalną działalność kilkuset rolników – mieszkańców gminy Szumowo. Przy bardzo dużym natężeniu ruchu pojazdów samochodowych rolnicy muszą tracić bardzo dużo czasu na przywiezienie płodów rolnych czy też transport zwierząt hodowlanych i jest to dla nich bardzo niebezpieczne. Wybudowanie dróg dojazdowych, serwisowych oraz bezpiecznych przejazdów przez drogę S8 dałoby nowy impuls do rozwoju gospodarstw rolnych leżących w gminie Szumowo.

W latach 2008–2010 na drodze krajowej nr 8 na terenie powiatu zambrowskiego wydarzyło się 45 wypadków i 348 kolizji drogowych, w wyniku czego 37 osób zostało rannych i aż 12 osób straciło życie. Są to liczby chyba najbardziej przemawiające za podjęciem niezwłocznie przebudowy drogi S8 do standardów drogi bezpiecznej.

Wobec powyższego proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy jest możliwe podjęcie natychmiastowych działań zmierzających do tego, by inwestycja przebudowy drogi S8 Wyszków – Białystok przebiegająca m.in. przez teren gminy Szumowo znalazła się w załączniku nr 1 (tj. listy zadań inwestycyjnych, których budowa rozpocznie się do roku 2013) do uchwały Rady Ministrów w sprawie Programu Budowy Dróg Krajowych w latach 2011–2015, a jeżeli nie, to dlaczego?

2. Jakie były przyczyny umieszczenia inwestycji, o której mowa w moim zapytaniu na liście inwestycji rezerwowych, które mogą być wykonane do roku 2013?

3. Czy prawdziwe są doniesienia prasowe, z których wynika, że nie jest możliwe przesunięcie środków unijnych przeznaczonych dotąd na realizację inwestycji związanych z infrastrukturą kolejową na budowę sieci drogowej, i jakie działania zostaną w związku z tym podjęte?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Gwiazdowski

Warszawa, dnia 14 kwietnia 2011 r.

## Zapytanie

(nr 9569)

do ministra infrastruktury

**w sprawie zapewnienia środków w budżecie na budowę mostu na rzece Poprad, mającego połączyć miasto i gminę Piwniczną-Zdrój ze słowackim Mniszkiem**

Szanowny Panie Ministrze! Z wielkim niepokojem powziąłem wiadomość o braku zabezpieczenia środków w budżecie państwa na rok 2011 na budowę mostu na rzece Poprad, który ma połączyć miasto i gminę Piwniczną-Zdrój ze słowackim Mniszkiem. Istnieje także wysokie prawdopodobieństwo, że środki na tę inwestycję nie zostaną zabezpieczone w najbliższych latach w budżecie państwa. Jako parlamentaryzista z Sądecczyzny wyrażam z tego powodu dezaprobatę i głębokie ubolewanie nad takim stanem faktycznym.

Inwestycja ta miała być alternatywą dla popularnej drogi przez byłe przejście graniczne pomiędzy Rzeczpospolitą Polską a Republiką Słowacji, tj.: Piwniczna-Zdrój-Mniszek. Dla przypomnienia dodam, że droga ta została mocno uszkodzona na skutek powodzi, charakteryzując ją znaczne zwiężenia utrudniające ruch. Doraźne naprawy umożliwiły jedynie ruch samochodów osobowych, natomiast pojazdy o masie powyżej 2,5 tony muszą nakładać drogi i korzystać z objazdów. Nie jest racjonalne umacnianie tej drogi, ponieważ z uwagi na fakt, że na tej drodze jest siedem osuwisk, jej stabilizacja byłaby bardzo kosztowna, a i tak nie byłoby pewności co do efektywności tego działania. Zatem z punktu widzenia celowości i gospodarności wydatkowania środków publicznych, a także mając na uwadze potrzeby społeczności lokalnej, turystów z całego kraju, jak i z zagranicy, najlepszym rozwiązaniem jest budowa mostu wraz z drogą transgraniczną łączącą miasto i gminę Piwniczną-Zdrój ze słowackim Mniszkiem.

Podkreślić należy, że przygotowania do tej inwestycji trwają od 2004 r. Została zgromadzona niezbędna dokumentacja planistyczna i architektoniczno-budowlana tejże inwestycji. Strona słowacka zabezpieczyła także środki niezbędne na jej realizację, niestety strona polska tego nie uczyniła. Mało tego, tak kluczowa dla rejonu inwestycja nie znalazła się nawet na tzw. liście rezerwowej. Mając na uwadze, że większość inwestycji mają sfinansować Słowacy, bowiem jak donoszą media, Główna Dyrekcja Krajowych Dróg i Autostrad miała zająć się jedynie stworzeniem niezbędnej infrastruktury i drogi dojazdowej do mostu nad Popradem, to brak działania z strony polskiego rządu należy uznać za przejaw kompromitacji międzynarodowej.

Mając na uwadze powyższe fakty, a także niepokojące doniesienia, że realizacja tejże inwestycji może zostać odłożona na czas bliżej nieokreślony, ponadto

wychodząc naprzeciw przejawom zainteresowania przez Pana Ministra przedmiotową problematyką, uwidocznionym podczas tegorocznej zimowej wizyty na Sądecczyźnie, zwracam się z prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Dlaczego w tegorocznym budżecie kierowany przez Pana Ministra resort nie zabezpieczył niezbędnych środków na budowę mostu na rzece Poprad, który miałby połączyć miasto i gminę Piwniczną-Zdrój ze słowackim Mniszkiem?

2. Dlaczego ww. inwestycja nie została nawet ujęta w tegorocznym budżecie na liście rezerwowej i jakie działania resort podjął, aby to zmienić?

3. Jaki jest realny termin rozpoczęcia i zakończenia realizacji przedmiotowej inwestycji?

Z wyrazami szacunku

Poseł Arkadiusz Mularczyk

Warszawa, dnia 13 kwietnia 2011 r.

## Zapytanie

(nr 9570)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie udostępnienia zdjęć satelitarnych miejsca katastrofy samolotu TU-154M wykonanych w dniu 10 kwietnia 2010 r.**

Szanowny Panie Premierze! W dniu 10 kwietnia 2010 r. w Smoleńsku miała miejsce katastrofa rządowego samolotu TU-154M, w wyniku której zginęli prezydent RP Lech Kaczyński wraz z małżonką oraz towarzyszące im 94 osoby. Jednym z dowodów mogących pomóc w ustaleniu przyczyn i przebiegu katastrofy są zdjęcia satelitarne miejsca katastrofy. W dniu 29 kwietnia 2010 r. sekretarz rządowego Kolegium do Spraw Służb Specjalnych powiedział w Sejmie, że Polska od Stanów Zjednoczonych otrzymała zdjęcia satelitarne przedstawiające miejsce katastrofy.

Informację o tym, że Polska dysponuje zdjęciami satelitarnymi miejsca katastrofy rządowego samolotu TU-154M wykonanymi 10 kwietnia 2010 r. potwierdził minister Jerzy Miller, odpowiadając na moje zapytanie. Poniżej treść odpowiedzi ze strony Sejmu <http://orka2.seim.gov.pl/IZ6.nsf/main/OF244326>:

Odpowiedź ministra spraw wewnętrznych i administracji na zapytanie nr 7697 w sprawie zdjęć satelitarnych miejsca katastrofy samolotu TU-154M wykonanych w dniu 10 kwietnia 2010 r.:

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 18 sierpnia 2010 r. (sygn. SPS-024-7697/10) dotyczącego zapytania posła na Sejm RP pani Jolanty Szczypińskiej w sprawie zdjęć satelitarnych miejsca katastrofy samolotu TU-154M wykonanych

w dniu 10 kwietnia 2010 r., z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, w porozumieniu z sekretarzem Kolegium do Spraw Służb Specjalnych uprzejmie informuję, że przedmiotowe zdjęcia zostały przekazane Wojskowej Prokuraturze Okręgowej w Warszawie.

Z wyrazami szacunku

Minister Jerzy Miller

Warszawa, dnia 29 września 2010 r.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Premiera z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Kiedy (proszę podać datę) zdjęcia satelitarne miejsca katastrofy rządowego samolotu TU-154M z dnia 10 kwietnia 2010 r. zostały przekazane Wojskowej Prokuraturze Okręgowej w Warszawie?

2. Czy zdjęcia satelitarne miejsca katastrofy rządowego samolotu TU-154M z dnia 10 kwietnia 2010 r. są utajnione?

3. Czy zdjęcia satelitarne miejsca katastrofy rządowego samolotu TU-154M z dnia 10 kwietnia 2010 r. zostaną przedstawione polskiej opinii publicznej?

4. Kiedy Pan Premier udostępni zdjęcia satelitarne miejsca katastrofy rządowego samolotu TU-154M z dnia 10 kwietnia 2010 r. przekazane Polsce przez Stany Zjednoczone zespołowi parlamentarnemu ds. katastrofy smoleńskiej?

Z poważaniem

Poseł Jolanta Szczypińska

Warszawa, dnia 14 kwietnia 2011 r.

### Zapytanie

(nr 9571)

do prezesa Rady Ministrów

#### **w sprawie ujawnienia opinii publicznej pełnej treści zapisów z rejestratora głosów rządowego samolotu TU-154M, odcyfrowanych przez polskich specjalistów Instytutu Ekspertyz Sądowych**

Szanowny Panie Premierze! Dnia 1 czerwca 2010 r. na stronach internetowych polskiego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji opublikowany został stenogram zapisów rejestratora dźwięku MARS-BM samolotu TU-154M. Stenogram sporządzona w dniu 2 maja 2010 r. strona rosyjska prowadząca postępowanie w sprawie i w dniu 31 maja 2010 r. przekazała je stronie polskiej.

Przekazany stenogram zapisów z rejestratora dźwięków zawierał znaczne luki, ok. 20–30% zapisanych na taśmie rejestratora wypowiedzi nie udało się stronie rosyjskiej odczytać. Pomimo luk stenogram

został podany do wiadomości publicznej i stał się podstawą wielu analiz medialnych.

Polskim specjalistom z Instytutu Ekspertyz Sądowych udało się odcyfrować kilkadziesiąt słów zarejestrowanych przez rejestrator głosów rządowego samolotu TU-154M, których nie udało się odczytać rosyjskim specjalistom.

Dnia 18 stycznia 2011 r. Komisja Badania Wypadków Lotniczych Lotnictwa Państwowego kierowana przez pana ministra Jerzego Millera przedstawiła opinii publicznej prezentację będącą odpowiedzią na konferencję MAK, na której przedstawiono symulację lotu rządowego samolotu TU-154M w dniu 10 kwietnia 2010 r. Symulacja ta zawiera zapisy dźwiękowe z rejestratora dźwięku MARS-BM samolotu TU-154M. W swojej prezentacji komisja podała m.in., że na 22 sekundy przed katastrofą na wysokości 100 m k apitan podał komendę „odchodzimy”, informacji tej nie zawierały opublikowane 1 czerwca 2010 r. stenogramy przekazane przez stronę rosyjską.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Kiedy Pan Premier poznał treść odczytanych zapisów rejestratora dźwięku MARS-BM samolotu TU-154, którego to odczytania dokonali polscy specjaliści z Instytutu Ekspertyz Sądowych?

2. Kiedy Pan Premier przedstawi opinii publicznej pełną treść stenogramu odczytanego przez polskich specjalistów?

Z poważaniem

Poseł Jolanta Szczypińska

Warszawa, dnia 14 kwietnia 2011 r.

### Zapytanie

(nr 9572)

do ministra zdrowia

#### **w sprawie programu terapeutycznego dla chorych na ciężką astmę alergiczną**

Szanowna Pani Minister! Zwróciła się do mnie Organizacja Pacjentów i Osób Wspierających Chorych na Astmę Ciężką „Odzyskać oddech”, zaniepokojona brakiem programu terapeutycznego dla chorych na ciężką astmę alergiczną. Zainteresowani obawiają się, że prace nad tym programem rozpoczęte wrześniu 2010 r. pomimo przyjęcia na kierownictwie ministerstwa zdrowia w marcu 2011 r. projektu zdrowotnego programu terapeutycznego „Leczenie ciężkiej astmy alergiczej IgE zależnej”, będą się przedłużać, co będzie skutkowało dalszym brakiem dostępu do regularnego, nowoczesnego leczenia pacjentów z tym schorzeniem.



W związku powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami przekazanymi przez zainteresowanych:

1. Czy w ww. programie uwzględniono stosowanie terapii biologicznej anti-IgE i refundowanie odpowiednich preparatów?

2. Czy w ww. programie wzięto pod uwagę skodliwość przerywania terapii anti-IgE, związaną obecnie z przyznawaniem i cofaniem refundacji odpowiednich preparatów przez NFZ?

3. Kiedy projekt programu „Leczenie ciężkiej astmy alergicznej IgE zależnej” zostanie wdrożony?

Z poważaniem

Poseł Marek Balicki

Warszawa, dnia 14 kwietnia 2011 r.

### Zapytanie

(nr 9573)

do ministra zdrowia

#### **w sprawie wyłączenia z obszaru obsługiwane przez płońską ortopedię gminy i miasta Raciąż**

Od 2009 r. w związku z decyzją o powiększeniu obsługiwane przez płoński oddział urazowo-ortopedyczny rejonu o powiat nowodworski i gminę Świercze – na 15 łóżek płońskiej ortopedii przypadła niebotyczna liczba ponad 190 tysięcy mieszkańców.

Na początku obecnego roku decyzją wojewody mazowieckiego oraz konsultanta wojewódzkiego w dziedzinie ortopedii i traumatologii narządu ruchu z dniem 1 marca, rejon obsługiwany przez Oddział Ortopedyczno-Urazowy Samodzielnego Publicznego Zespołu Zakładów Opieki Zdrowotnej w Płońsku został zmniejszony do obszaru 13 gmin. Niespodziewanie, w obszarze tym po raz pierwszy w historii nie znalazła się gmina i miasto Raciąż należące od 1999 r. do powiatu płońskiego. Do gmin obsługiwanych przez płońską ortopedię zaliczono natomiast gminę Świercze z powiatu pułtuskiego oraz gminy: Nasielsk (powiat nowodworski), Pomiechówek i Zakroczym (powiat pułtuski). Gminę i miasto Raciąż przypisano do obszaru obsługiwane przez szpital w Ciechanowie. Zarówno samorząd gminny, jak i miejski w Raciążu wystosowały w tej materii uchwały wyrażające głęboki sprzeciw wobec podjętej decyzji. Podczas zebrania sołeckich przedstawiana decyzja wojewody i konsultanta wojewódzkiego nie spotkała się ze społeczną akceptacją.

Decyzja o włączeniu Raciąża do obszaru obsługiwane przez szpital w Ciechanowie jest kontrowersyjna z punktu widzenia bezpieczeństwa pacjentów. Skoro dojazd z Raciąża do Ciechanowa jest niemal dwa

razy dłuższy niż do Płońska, czas dojazdu zespołu medycznego do potencjalnego wypadku musi ulec wydłużeniu. A przecież przy wypadkach to właśnie czas dojazdu często decyduje o powodzeniu akcji ratunkowej. Tym bardziej dziwi fakt, że do rejonu płońskiego włączono gminę Świercze, skoro ze Świercz do Ciechanowa jedzie się krócej niż do Płońska (!). Na marginesie należy zauważyć, że taki stan rzeczy będzie zwiększał koszty dojazdu zespołu medycznego do pacjenta, co z kolei uderzy w sytuację finansową szpitala.

Wydaje się, że decyzja o wyłączeniu gminy i miasta Raciąż spod opieki płońskiego szpitala nie posiada żadnego racjonalnego uzasadnienia. Zarówno gmina, jak i miasto Raciąż należały do samorządów, które zainicjowały rozbudowę płońskiego szpitala współfinansowaną ze środków samorządowych oraz wspierały finansowo zakup sprzętu specjalistycznego. Raciąż jest dobrze skomunikowany ze stolicą powiatu mieszczącą inne instytucje administracji publicznej, z których korzystają mieszkańcy. Umieszczenie ważnych instytucji publicznych w jednym miejskim centrum miało wedle twórców reformy administracyjnej ułatwić ich dostęp dla mieszkańców. Zatem utrzymanie w mocy funkcjonującego od 1 marca nowego kształtu rejonizacji szpitala płońskiego w sposób oczywisty i zupełnie niezrozumiały utrudnia życie mieszkańcom gminy i miasta Raciąż.

W związku z tym proszę Panią Minister o przychylnie potraktowanie próśb samorządów gminy i miasta Raciąż o ponowne włączenie do rejonu obsługiwane przez szpital w Płońsku i pytam, kiedy taka zmiana rejonizacji mogłaby zostać wdrożona w życie.

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Marek Opiola

Płońsk, dnia 13 kwietnia 2011 r.

### Zapytanie

(nr 9574)

do ministra edukacji narodowej

#### **w sprawie szeroko pojętej polityki oświatowej**

Szanowna Pani Minister! Zwracam się z prośbą o uwzględnienie wniosków samorządowców z terenu powiatu dębickiego dotyczących szeroko pojętej polityki oświatowej ze szczególnym zwróceniem uwagi na aspekt finansowy. Niniejszy wniosek składam w poczuciu wspólnej troski o poziom edukacji i właściwe zabezpieczenie realizacji obowiązku szkolnego.

Z uwagi na to uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

— Czy ministerstwo edukacji przewiduje zwiększenie kwoty subwencji oświatowej w przeliczeniu na jednego ucznia w odniesieniu do szkół o małej liczbie uczniów?

— Czy nadal przewiduje się zapewnienie tzw. średnich wynagrodzeń dla nauczycieli bez względu na liczbę uczniów w klasach i szkołach i wypłacanie dodatku wyrównawczego tym nauczycielom, którzy osiągnęli średnią zgodnie z Kartą Nauczyciela?

— Czy rozważa się możliwość wliczenia do średniego wynagrodzenia nauczycieli kwoty dodatku wiejskiego oraz mieszkaniowego, które to kwoty obecnie dotkliwie obciążają budżety samorządów?

— Czy przewiduje się objęcie subwencją oświatową prowadzenie oddziałów zerowych i przedszkolnych, które samorzady uważają za integralną część składową systemu oświaty?

— Czy z uwagi na liczne jednoroczne urlopy na poratowanie zdrowia ministerstwo nie planuje przeniesienia finansowania ich kosztów z budżetu organu prowadzącego na ZUS (na podstawie uprzedniego wprowadzenia obowiązku uzyskania stosownego orzeczenia lekarskiego orzecznika ZUS)?

— Czy planuje się wprowadzenie prawnej możliwości rozwiązywania umów o pracę z nauczycielami, którzy do końca grudnia 2008 r. nabyli uprawnienia do wcześniejszej emerytury?

Z uwagi na bardzo trudną sytuację samorządów i potrzebę zapewnienia bezpieczeństwa realizacji obowiązku szkolnego oraz uprawnienia kadry pedagogicznej wynikające z obowiązującego prawa uprzejmie proszę o odpowiedź na zadane pytania i informację o zamierzeniach ministerstwa wspierających jednostki samorządu terytorialnego w ich bardzo trudnej sytuacji finansowej.

Z poważaniem

Posel Wiesław Rygiel

Warszawa, dnia 14 kwietnia 2011 r.

#### Zapytanie

(nr 9575)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

#### **w sprawie utworzenia muzeum powstań śląskich**

Szanowny Panie Ministrze! Trzy powstania śląskie, które miały miejsce w latach 1919–1921, sprawiły, że region Górnego Śląska powrócił do ziem Rzeczypospolitej. Czyn zbrojny ludności Górnego Śląska był dowodem jej wielkiej odwagi, bohaterstwa i miłości do Ojczyzny. W historii regionu, powstania śląskie zajmują miejsce szczególne.

Pomimo że wśród nas nie ma już żyjących powstańców, pamięć społeczności Górnego Śląska o trzech powstaniach śląskich jest nadal bardzo żywa. Niestety do dziś brak instytucji, która skupiałaby tę pamięć i ją promowała.

W związku z przypadającą w tym roku 90. rocznicą III powstania śląskiego zrodziła się w regionie idea utworzenia muzeum powstań śląskich. Inicjatywa ta ma poparcie bardzo wielu środowisk.

Dlatego też proszę o odpowiedź na pytania:

1. Jaki jest stosunek Pana Ministra do tej inicjatywy?

2. Na jaką pomoc Pana Ministra mieszkańcy Śląska mogą liczyć?

Z wyrazami szacunku

Posel Maria Nowak

Warszawa, dnia 15 kwietnia 2011 r.

#### Zapytanie

(nr 9576)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

#### **w sprawie prac prowadzonych przez Międzyresortowy Zespół ds. Zwiększenia Przejrzystości Rynku Artykułów Rolno-Spożywczych i Poprawy Funkcjonowania Łańcucha Żywnościowego**

Szanowny Panie Ministrze! Z zainteresowaniem, ale i z niepokojem przyjąłem informacje dotyczące prac powołanego przez Pana Międzyresortowego Zespołu ds. Zwiększenia Przejrzystości Rynku Artykułów Rolno-Spożywczych i Poprawy Funkcjonowania Łańcucha Żywnościowego, mających na celu wprowadzenie zakazu ściągania od dostawców opłat za promocję ich towaru w sieciach handlowych.

Rozumiejąc, a nawet podziwiając pańską troskę o dostawców sieci handlowych, którzy znaleźli się w sytuacji, kiedy za promocję towarów wymaga się ponoszenia przez nich znacznych kosztów, wyrażam obawę, iż wysiłek, jaki zostanie włożony w stworzenie regulacji mających chronić dostawców sieci handlowych, pójdzie na marne. Jestem przekonany, że sieci handlowe znajdą sposób na obejście przygotowywanych regulacji, odrabiając utracone korzyści w innym miejscu swego funkcjonowania na rynku. Proszę zwrócić uwagę, że podobnie jak w przypadku podatków, tak samo w przypadku ponoszenia kosztów mamy do czynienia z ich „przerzucalnością”. Koszty promocji tak czy inaczej ponoszą konsumenci.

W moim przekonaniu o wiele efektywniejsze w sprawie poprawienia sytuacji dostawców byłaby likwidacja barier prawnoadministracyjnych w prowadzeniu działalności gospodarczej oraz przy tworzeniu i funkcjonowaniu związków czy też grup dostawców.

Powołując się na historyczne choć nie tak dawne przykłady, pragnę zwrócić Pana uwagę na brak skuteczności ingerencji w rynek produkcji i skupu żywności czyli powstanie tzw. świńskiej górki, a także mającą znakomity wpływ na zwiększenie produkcji alkoholu i wpływów do budżetu państwa decyzję z 2002 r. w sprawie zmniejszenia akcyzy na wyroby spirytusowe.

Te dwa wskazane wyżej przykłady dobrze obrazują, która droga oddziaływania na gospodarkę jest najlepsza. Prosząc Pana Ministra o przedstawienie postępu prac Międzyresortowego Zespołu ds. Zwiększenia Przejrzystości Rynku Artykułów Rolno-Spożywczych i Poprawy Funkcjonowania Łańcucha Żywnościowego, przesyłam jednocześnie zapytanie, czy istnieje możliwość wystąpienia przez Pana z wnioskiem o choćby niewielkie obniżenie obciążeń fiskalnych bezpośrednio dotyczących dostawców sieci handlowych, takich jak zmniejszenie opłaty paliwowej, akcyzy na paliwa, podatku dochodowego lub podatku rolnego. Czy możliwe jest także obniżenie opłat sądowych i administracyjnych związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej? Czy przewiduje się wprowadzenie ułatwień w zakładaniu i prowadzeniu działalności gospodarczej przez grupy dostawców oraz czy kierowane przez Pana Ministerstwo ma w planach przedstawienie do rozpatrzenia przez Radę Ministrów podobnych rozwiązań?

Z poważaniem

Poseł Edward Czesak

Warszawa, dnia 15 kwietnia 2011 r.

### Z a p y t a n i e

(nr 9577)

do ministra pracy i polityki społecznej

#### **w sprawie procedur i dokumentów wymaganych do zarejestrowania się jako osoba bezrobotna**

Szanowna Pani Minister! Z docierających do mnie sygnałów wynika, że w Powiatowym Urzędzie Pracy w Tarnowie wymaga się od osób ubiegających się o zarejestrowanie jako bezrobotne przedstawienia między innymi umów cywilnoprawnych, na podstawie których były wcześniej zatrudniane, a także – co może budzić ogromne zdziwienie – osoby te zobowiązane są do przedstawiania zaświadczeń, iż umowy te nie zostały przedłużone.

Rodzi to duże problemy dla bezrobotnych, którzy w celu uzyskania wyżej wymienionych zaświadczeń zmuszani są w ten sposób do odwiedzenia wielu miejsc, gdzie wcześniej byli zatrudniani. Zdarza się również, że bezrobotni szukają byłych pracodawców w miejscowościach oddalonych o kilkaset kilometrów,

ponieważ pracodawcy zakończyli już działalność w miejscu zamieszkania bezrobotnego, co niejednokrotnie oznacza konieczność odbycia wielogodzinnych podróży i ponoszenia dodatkowych kosztów.

W związku z powyższym proszę o podanie podstawy prawnej obligującej bezrobotnych do składania w urzędzie pracy oświadczeń byłych pracodawców, iż nie są już dłużej u nich zatrudniani na podstawie np. umów cywilnoprawnych.

Jeżeli taka podstawa prawna nie istnieje, proszę o interwencję w Powiatowym Urzędzie Pracy w Tarnowie, który stosuje wyżej opisane praktyki.

Jeżeli jednak – w co trudno uwierzyć – istnieje podstawa prawna zobowiązująca bezrobotnych do składania stosownych zaświadczeń, proszę o zwrócenie uwagi na nonsensowność takiego stanu rzeczy. Należy się zastanowić, czy istnieje możliwość zweryfikowania, np. w urzędzie skarbowym, przekazanych przez bezrobotnego informacji. Jeżeli informacji podanych przez bezrobotnego o zakończeniu zatrudnienia nie da się zweryfikować, to wymaganie zaświadczeń i tak niczego nie zmieni w sytuacji, gdy bezrobotny będzie chciał te informacje zataić, ponieważ odpowiednich zaświadczeń po prostu nie dostarczy, oświadczając, że wcześniej nie był zatrudniony. Jeżeli jednak dane o zatrudnieniu można zweryfikować przez informacje z innych urzędów, to składanie zaświadczeń nie ma praktycznego znaczenia i jest tylko wykonywaniem bezsensownych czynności, które stwarzają niepotrzebne problemy i koszty dla osób bezrobotnych.

Z poważaniem

Poseł Edward Czesak

Warszawa, dnia 15 kwietnia 2011 r.

### Z a p y t a n i e

(nr 9578)

do ministra gospodarki

#### **w sprawie tworzenia perspektyw i prawnych warunków dla inwestycji w sektorze energetycznym**

Szanowny Panie Premierze! Sprawy przygotowania Polski i polskich przedsiębiorców, w tym elektrowni do udziału w europejskim systemie handlu emisjami mają ogromne znaczenie gospodarcze na wiele lat. Rząd polski czyni w tym kierunku różne działania, których skuteczność jest mocno dyskusyjna, o czym świadczą głosy odnoszące się do przyznanych efektów derogacji dla krajowych elektrowni, które są znacznie mniejsze aniżeli to wynika z oświadczeń rządowych. Niepokój budzi przygotowanie zarówno krajowego planu inwestycyjnego dla

elektrowni, jak i formalnoprawnych możliwości przyznania nowym elektrowniom uprawnień do emisji CO<sub>2</sub>. W opinii ekspertów zagrożenie wiąże się z brakiem poddania pod dyskusję krajowego planu inwestycyjnego, którego wartość powinna odpowiadać wartości darmowych uprawnień do emisji CO<sub>2</sub>. Prognozy wskazują na wzrost w najbliższych latach zapotrzebowania energii elektrycznej, której cena w przypadku ograniczonych możliwości wytworzenia w sprzyjających warunkach prawnych będzie rosła. Biorąc pod uwagę prawo unijne, w szczególności dotyczące tzw. handlu emisjami ETS-CO<sub>2</sub> i innymi gazami cieplarnianymi, problem dostosowania zapisów w prawie polskim jest bardzo istotny. W szczególności ważna wydaje się możliwość prawna uzyskania darmowych uprawnień przez kilka nowych elektrowni, które mogą być zakwalifikowane przez Komisję Europejską i władze krajowe jako te, które nie spełniają prawa unijnego, tzn. rozpoczęcia procesu inwestycyjnego przed 31 grudnia 2008 r. Tworzenie sprzyjających warunków dla inwestorów w tym obszarze z punktu widzenia rozwoju gospodarczego kraju jest oczywiste. Jednak opłacalność inwestycji uzależniona jest w przypadku nowych elektrowni od możliwości skorzystania przynajmniej w części z darmowych emisji CO<sub>2</sub>.

Panie Premierze! Czy i w jaki sposób rząd zamierza przygotować i wesprzeć elektrownie, aby faktycznie mogły skorzystać tych derogacji?

Z poważaniem

Poseł Edward Czesak

Warszawa, dnia 15 kwietnia 2011 r.

Zapytanie

(nr 9579)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie potrzeby przywrócenia pasma programów regionalnych na antenie programu 2 TVP dla mieszkańców Podkarpacia, szczególnie dla jego południowej części**

Z dniem 1 stycznia 2011 r. decyzją zarządu spółki Telewizja Polska SA w Warszawie zostało zlikwidowane pasmo programów regionalnych na antenie TVP2. Na skutek tej decyzji zaprzestano m.in. emitowania programów regionalnych rzeszowskiego oddziału telewizji polskiej skierowanych do mieszkańców Podkarpacia. Jednocześnie została wyłączona cyfrowa emisja testowa TVP Info z nadajnika na Suchej Górze k. Krosna pozwalająca odbierać TVP Rzeszów posiadaczom odbiorników cyfrowych i abonentom telewizji kablowych w południowej części woj. podkarpackiego.

Największym zainteresowaniem wśród odbiorców na Podkarpaciu cieszył się program informacyjny „Aktualności”, realizowany przez dziennikarzy Oddziału TVP Rzeszów, którego treścią były bieżące informacje z regionu. Z tej oferty programowej korzystali masowo widzowie z obszaru woj. podkarpackiego, czerpiąc ważne wiadomości dotyczące miejscowych wydarzeń, życia społecznego czy też przydatnych codziennie informacji (np. lokalne prognozy pogody).

Krzywdzące i niesprawiedliwe w stosunku do odbiorców z Podkarpacia, w tym szczególnie z jego południowej części, gdzie zdecydowana większość mieszkańców nie ma innej możliwości odbioru TVP Rzeszów, jest pozbawienie ich pasma programów regionalnych na antenie TVP 2.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z zapytaniem: Czy rozważy Pan skierowanie interwencji do Zarządu Telewizji Polskiej SA, aby oferta programowa TVP2 została poszerzona poprzez przywrócenie pasma programów regionalnych, w tym TVP Rzeszów dla odbiorców z Podkarpacia, a także aby został ponownie umożliwiony odbiór emisji testowej TVP Info przez mieszkańców południowej części woj. podkarpackiego?

Z poważaniem

Poseł Piotr Babinetz

Krosno, dnia 15 kwietnia 2011 r.

Zapytanie

(nr 9580)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie bezprawnego działania służb mundurowych w czasie likwidacji manifestacji stowarzyszenia Solidarni 2010 i Koliber w dniu 11 kwietnia 2011 r.**

Szanowny Panie Ministrze! Z informacji medialnych z dnia 11 kwietnia 2011 r. wynika, że doszło w tym dniu do bezprawnych działań służb porządkowych w Warszawie, a w szczególności: użycia środków przymusu bezpośredniego – w tym kajdanek względem dziennikarza „Gazety Polskiej” z Gdyni oraz likwidacji legalnej manifestacji stowarzyszenia Solidarni 2010 oraz Koliber, którą właśnie relacjonował redaktor.

W wyniku tego zajścia redaktor został hospitalizowany, m.in. został mu wybity ząb; ma objawy wstrząśnienia mózgu. Do momentu złożenia niniejszego pisma nie opuścił szpitala. Szczegółowy zapis wideo tego zajścia znajduje się na stronie głównej radia Wnet pod adresem: [www.radiownet.pl](http://www.radiownet.pl).

Informacje te poprzedzone były doniesieniami z dni wcześniejszych: o bezprawnym inwigilowaniu i próbie zatrzymania innego dziennikarza „Gazety Polskiej” przez policję w dniu 9 kwietnia oraz naruszeniu nietykalności fizycznej posłów na Sejm RP przez funkcjonariuszy służb mundurowych w dniu 10 kwietnia w Warszawie pod pałacem prezydenckim.

W związku z uprawnieniami kontrolnymi MSWiA uprzejmie prosimy o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jakiej podstawie prawnej doszło w dniu wczorajszym zatrzymania przez Straż Miejską m.st. Warszawy w obecności funkcjonariuszy Policji dziennikarza „Gazety Polskiej” oraz szefa Trójmiejskich Klubów „Gazety Polskiej”?

2. Kiedy przeprowadzona zostanie kontrola działań straży miejskiej w tym konkretnym przypadku, zwłaszcza pod kątem nieprawidłowości użycia środków bezpośredniego przymusu (tj. kajdanek), a co za tym idzie, możliwego popełnienia przestępstwa w tej sprawie? Istniejące nagrania wideo wskazują bowiem na to, że nie zaszła żadna z przewidzianych prawem przesłanek umożliwiających Straży Miejskiej takie działanie.

3. Kiedy MSWiA przeprowadzi kontrolę działań Stołecznej Komendy Policji pod kątem niepodjęcia interwencji w czasie bezprawnych działań, jakich podjęli się funkcjonariusze straży miejskiej w opisanym przypadku?

4. Kiedy MSWiA przeprowadzi kontrolę operacji zabezpieczenia manifestacji pod ambasadą rosyjską w dniu 9 kwietnia pod kątem użycia środków kontroli operacyjnej (obserwacja, podsłuch, podgląd) względem uczestników tej legalnej demonstracji, zwłaszcza pod kątem prawidłowości obserwacji i zatrzymania dziennikarza „Gazety Polskiej” zatrzymanego w trzy godziny po demonstracji przez nieumundurowanych funkcjonariuszy w jednym z warszawskich tramwajów?

5. Jakie postępowania zostały wszczęte względem funkcjonariuszy Policji obecnych w czasie zatrzymania przez straż miejską dziennikarza „Gazety Polskiej”, którzy nie przerwali bezprawnego zatrzymania dokonanego przez strażników miejskich?

6. Jakie środki prawne zamierza zastosować minister spraw wewnętrznych i administracji względem komendanta straży miejskiej w Warszawie w związku z jego działaniami w dniu 10 oraz 11 IV, a zwłaszcza dopuszczeniem do naruszenia nietykalności cielesnej posłów na Sejm RP oraz bezprawnego zatrzymania redaktora?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Girzyński  
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 15 kwietnia 2011 r.

## Zapytanie

(nr 9581)

do ministra edukacji narodowej  
oraz  
ministra pracy i polityki społecznej

### **w sprawie kształcenia zawodowego polskiej młodzieży w Niemczech**

Szanowna Pani Minister! Od dnia 1 maja 2011 r. zostanie wprowadzona na obszarze Unii Europejskiej pełna swoboda przepływu pracowników, kapitału i usług, jak również otworzy się możliwość kształcenia zawodowego za granicą dla polskiej młodzieży. Od 1 września polska młodzież, absolwenci gimnazjów będzie miała możliwość uczyć się zawodu w szkołach w Niemczech. Staż odbywać się będzie w tzw. dualnym systemie kształcenia, łącząc zajęcia teoretyczne w szkołach z praktycznymi w niemieckich przedsiębiorstwach.

Polskim absolwentom gimnazjów oferuje się system atrakcyjnych stypendiów, lepsze wyposażenie placówek szkolnych w pomoce dydaktyczno-naukowe, lepsze warunki bytowe w internatach, atrakcyjne wynagrodzenie z zakładu pracy, w którym odbywa praktykę i świadczenia socjalne. Po ukończeniu szkoły na terenie Niemiec rząd niemiecki zobowiązuje się na zatrudnienie do 1 roku w okresie 2 lat od jej ukończenia.

W województwach zachodnich obserwuje się duże zainteresowanie młodzieży i ich rodziców atrakcyjnymi ofertami szkół niemieckich, szczególnie tych położonych niedaleko polskiej granicy. Dla Polski może to oznaczać odpływ młodego pokolenia, wyludnianie się terenów przygranicznych, a co za tym idzie, znaczne pogorszenie sytuacji demograficznej, gospodarczej i finansowej naszego kraju. Młodzież, która skończy szkołę zawodową i podejmie po jej ukończeniu pracę, może już nigdy nie powrócić do rodzinnego kraju. Dodatkowo w przedstawianych ofertach szkół nie ma mowy o nauce języka polskiego i polskiej historii.

W związku z powyższym zadaję pytania:

1. Jakie działania zwiększające atrakcyjność ofert polskiego szkolnictwa zawodowego i praktyk zawodowych podejmują minister edukacji narodowej oraz minister pracy i polityki społecznej?

2. Jakie działania zwiększające zainteresowanie przedsiębiorców współpracą ze szkołami zawodowymi i szkoleniem zawodowym uczniów podejmują oba resorty?

3. Czy Ministerstwo Edukacji Narodowej podejmuje rozmowy z odpowiednimi resortami w Niemczech w sprawie zapewnienia młodzieży polskiej kształcącej się w niemieckich szkołach zawodowych możliwości nauki języka polskiego i historii Polski?

Z poważaniem

Poseł Janina Okrągły

Warszawa, dnia 15 kwietnia 2011 r.

## Zapytanie

(nr 9582)

do ministra infrastruktury

**w sprawie projektu rozporządzenia  
określającego wzór znaków drogowych D-52  
„strefa ruchu” i D-53 „koniec strefy ruchu”  
oraz ich znaczenie i zasady stosowania na  
drogach wewnętrznych**

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego napływają informacje o braku możliwości nakładania mandatów przez służby porządkowe na kierowców łamiących przepisy na osiedlach i sklepowych parkingach. Straż miejska odmawia jednak przyjazdu na osiedla. Tłumaczy to brakiem znaku drogowego, który ma określić początek i koniec strefy ruchu, a więc obszaru, na którym może karać np. za rozmowę przez komórkę bez zestawu głośnomówiącego, nadmierną prędkość czy jazdę w stanie nietrzeźwości.

W związku z powyższym pragnę zadać pytanie: Kiedy zostanie wydane rozporządzenie określające możliwość nakładania mandatów na kierowców łamiących przepisy na drogach wewnętrznych?

Z poważaniem

Posłowie Grzegorz Roszak  
i Marek Wojtkowski

Warszawa, dnia 13 kwietnia 2011 r.

## Zapytanie

(nr 9583)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie pasa ochrony rzeki Odry  
na odcinku miejscowości Ligota Tworkowska  
i Nieboczowy**

Szanowny Panie Ministrze! W maju 2010 r. podczas powodzi został przerwany pas ochronny rzeki Odry na odcinku ok. 200 m w miejscowości Ligota Tworkowska i Nieboczowy.

Zimą tego roku w sposób prowizoryczny został on odbudowany. Stan obecny pasa nie gwarantuje bezpieczeństwa naszym miejscowościom, bowiem przy małym wezbraniu rzeki grozi jego przerwanie.

Ponieważ sytuacja obecna stwarza realne zagrożenie dla okolicznych mieszkańców związane z możliwością wystąpienia kolejnej powodzi, kieruję do Pana następujące zapytanie:

Czy resort planuje podjąć jakiegokolwiek działania zmierzające do poprawy sytuacji na rzece Odrze w

rejonie Ligoty Tworkowskiej i Nieboczów, a jeżeli tak, to jakie to będą konkretnie działania?

Z poważaniem

Poseł Henryk Siedlaczek

Marklowice, dnia 15 kwietnia 2011 r.

## Zapytanie

(nr 9584)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie okoliczności zatrzymania,  
aresztowania i osadzenia publicysty  
„Super-Nowej – Internetowego Dziennika  
Informacyjnego”**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się z pytaniem: Czy w przypadku zatrzymania, aresztowania i osadzenia pana M. P. przez CBA zostały zachowane wszystkie prawa obywatelskie gwarantowane Konwencją o ochronie praw człowieka oraz Międzynarodowym paktem praw obywatelskich i politycznych?

Pragnę wyjaśnić, że pan M. P., prawnik i publicysta pracujący w gazecie „Super-Nowa – Internetowy Dziennik Informacyjny” został we wrześniu 2010 r. zatrzymany i aresztowany przez CBA, a potem osadzony w więzieniu w Gliwicach. Redakcyjni koledzy pana M. twierdzą, że w tym konkretnym przypadku doszło do naruszenia podstawowych praw obywatelskich, takich jak prawo do właściwego, niezależnego i bezstronnego sądu, zasada domniemania niewinności, ochrona przed bezprawną ingerencją w życie prywatne oraz zakaz niehumanitarnego lub poniżającego traktowania i karania.

W związku z powyższym proszę o wyjaśnienia w niniejszej sprawie.

Z poważaniem

Poseł Wiesław Rygiel

Warszawa, dnia 14 kwietnia 2011 r.

## Zapytanie

(nr 9585)

do ministra sportu i turystyki

**w sprawie nieuwzględnienia obowiązkowego  
udziału przewodnika terenowego w wycieczkach  
dla zorganizowanych grup turystów w miastach  
i na obszarach nieujętych w § 15 rozporządzenia  
ministra sportu i turystyki z dnia  
4 marca 2011 r. w sprawie przewodników  
turystycznych i pilotów wycieczek**

Szanowny Panie Ministrze! Z bezpośrednich kontaktów z wyborcami i drogą mailową dowiadu-

ję się często o odczuciach pewnej zawodowej grupy profesjonalistów i pasjonatów – przewodników terenowych.

Jak podkreślają zainteresowani, czują się pokrzywdzeni i niedoceniani poprzez zapisy zawarte w wyżej wymienionym rozporządzeniu. Na tę sytuację wpływa fakt nieujęcia w zapisie § 15 miast, miejscowości i obiektów leżących poza wielkimi aglomeracjami. Towarzyszy temu również odczucie bezsensu zdobywania oraz wykonywania profesji przewodnika terenowego, która – jak podkreślają zainteresowani – kosztuje wiele wysiłku i wyrzeczeń.

Ponadto poprzez zapisy w § 15 i § 17 rozporządzenia przewodnicy czują się zawodowcami drugiej kategorii. Widzą realne zagrożenie w marginalnym oraz nieprofesjonalnym poznawaniu obszarów, za które może być odpowiedzialny pilot wycieczki, a nie przewodnik terenowy.

Zatem czy dostrzega Pan Minister niebezpieczeństwo promowania wielkich aglomeracji kosztem innych terenów?

Jaki sens ma zdobywanie uprawnień przewodnika terenowego oraz dalsze funkcjonowanie tej profesji w świetle obecnego brzmienia rozporządzenia i braku zmian w tym zakresie w rozporządzenia ministra sportu i turystyki z dnia 4 marca 2011 r. w sprawie przewodników turystycznych i pilotów wycieczek?

Z poważaniem

Posel Pawel Arndt

Gniezno, dnia 15 kwietnia 2011 r.

### Zapytanie

(nr 9586)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

#### **w sprawie funkcjonowania Rządowego Centrum Zarządzania Kryzysowego po przyjęciu informacji o katastrofie rządowego samolotu TU-154M w dniu 10 kwietnia 2010 r.**

Szanowny Panie Ministrze! Jednym z zarzutów podnoszonych przez niektóre środowiska, dotyczących działań organów państwa po katastrofie smoleńskiej, jest brak sekcji lub niewłaściwie przeprowadzone sekcje ofiar wypadków. Być może są to zarzuty bezpodstawne. Niemniej faktem jest, że ani Rządowe Centrum Zarządzania Kryzysowego, ani minister zdrowia nie wykorzystali wszystkich możliwości, aby sekcje te lub choćby asysta przy sekcjach wykonywanych przez lekarzy rosyjskich dokonane były przez osoby najbardziej w Polsce kompetentne.

Kodeks postępowania karnego w art. 209 mówi, że oględzin zwłok, a także ich otwarcia dokonuje się

z udziałem biegłego lekarza, w miarę możliwości z zakresu medycyny sądowej. Zatem wymogiem prawa jest, aby czynności te wykonywane były przez biegłych medyków sądowych. Lekarze różnych specjalności (np. patomorfologów) mogą te czynności dokonywać tylko wyjątkowo, gdy z jakichś względów nie było możliwości skorzystania z pomocy medyka sądowego. Nie ulega wątpliwości, że taka sytuacja nie miała miejsca po katastrofie smoleńskiej.

Dodać należy, że polscy medycy sądowi, i w zasadzie tylko oni, mają zarówno przygotowanie teoretyczne, jak i praktykę w wykonywaniu oględzin zwłok ofiar wypadków lotniczych, ich identyfikacji i sekcji, a także w należyтым zgodnym ze standardami światowymi dokumentowaniu tych czynności.

Ani Rządowe Centrum Zarządzania Kryzysowego, ani minister zdrowia nie zwrócili się w tej sprawie do konsultanta krajowego w dziedzinie medycyny sądowej.

Co więcej, mimo że konsultant krajowy sam, z własnej inicjatywy przygotował zespół lekarzy – medyków sądowych z różnych uniwersyteckich zakładów medycyny sądowej i sam zgłosił krajowemu centrum gotowość tego zespołu, nie tylko nie skorzystano z tej oferty, ale w ogóle pozostawiono ją bez odpowiedzi.

Do Rosji pojechał zespół lekarzy skompletowany na nieznanych krajowemu konsultantowi zasadach.

Można wnosić, że Rządowe Centrum Zarządzania Kryzysowego nie tylko nie ma wypracowanych zasad kontaktu ze specjalistami z zakresu medycyny sądowej i całym systemem uniwersyteckich zakładów tej specjalności, ale w ogóle nie wie, że jest taka specjalność, a udział medyków sądowych w oględzinach i sekcjach zwłok ofiar katastrof jest wymagany przez prawo.

W związku z tym zwracam się do zapytaniem: Dlaczego przy oględzinach i sekcjach zwłok ofiar katastrofy smoleńskiej nie zwrócono się do krajowego konsultanta? Dlaczego skład ekipy lekarskiej udającej się do Smoleńska i Moskwy nie był z konsultantem krajowym nawet konsultowany? Dlaczego nie odpowiedziano nawet na ofertę krajowego konsultanta w dziedzinie medycyny sądowej?

Zwracam się również z zapytaniem: Czy z przypadku tego wyciągnięto jakieś wnioski na przyszłość? Czy wypracowano jakieś schematy postępowania, formy kontaktów krajowego centrum z krajowym konsultantem w dziedzinie medycyny sądowej?

Tłumaczenie, że była to sytuacja nadzwyczajna, o tyle nie jest na miejscu, że centrum zarządzania kryzysowego stworzono – jak sama nazwa wskazuje – do zarządzania w sytuacjach nadzwyczajnych, jakimi jest ex definitione kryzys.

Łączę wyrazy szacunku

Posel Jan Widacki

Kraków, dnia 11 kwietnia 2011 r.

## Zapytanie

(nr 9587)

do ministra nauki i szkolnictwa wyższego

**w sprawie zmian w niepublicznych uczelniach wyższych**

Zwracam się z zapytaniem do Pani Minister w sprawie zmian w niepublicznych uczelniach wyższych.

Rząd planuje zaprzestanie dodatkowego dotowania niepublicznych uczelni w zakresie studiów stacjonarnych. Część szkół już zapowiedziało likwidację kierunków dziennych. Resort tłumaczy, że w budżecie nie ma na ten cel środków oraz że dzięki programom unijnym podmioty te i tak uzyskują duże wsparcie. Prywatne uczelnie już ponad pięć lat czekają na stosowną decyzję w zakresie tych zmian.

Pytania:

1. Czy wchodząca w październiku reforma szkolnictwa wyższego rekompensuje uczelniom prywatnym zaprzestanie dotowania studiów stacjonarnych inną formą wsparcia finansowego?

2. Czy uczelnie państwowe są w stanie zagwarantować absolwentom szkół średnich odpowiednią ilość miejsc w przypadku gdy zaczną ich brakować na uczelniach prywatnych?

Z poważaniem

Poseł Daniela Chrapkiewicz

Starogard Gdański, dnia 15 kwietnia 2011 r.

## Zapytanie

(nr 9588)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie zamiaru likwidacji Wydziału Gospodarczego w Sądzie Rejonowym w Zabrze**

W moim wystąpieniu z dnia 13 stycznia br. (SPS-023-20250/11) w sprawie planów likwidacji wydziałów gospodarczych zwracałem uwagę na wątpliwości środowiska sędziów i prokuratorów dotyczące projektu likwidacji. Uspokajające zapewnienia i przedstawione dane nie przekonują także przedsiębiorców. Związek Pracodawców Budownictwa w Gliwicach otrzymuje regularnie niepokojące sygnały od stowarzyszonych członków, firm, przedsiębiorstw z terenu Gliwic, Rudy Śląskiej i Zabrze związane z funkcjonowaniem wydziałów gospodarczych. Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej nie posiada wydziału gospodarczego; zatem właściwy dla przedsiębiorców z Rudy Śląskiej jest Sąd Rejonowy w Zabrzu. Zgodnie z informacjami

dostarczonymi przez prezesa Związku Pracodawców Budownictwa w Gliwicach miasto Zabrze liczy 176 140 mieszkańców (dane urzędu miasta z 30 czerwca 2010 r.). Natomiast Ruda Śląska ma około 153 tys. mieszkańców, co pod względem ich liczby plasuje ją na 8 miejscu w aglomeracji górnośląskiej. Miasto posiada bardzo intensywną gęstość zaludnienia – 1961 osób/km<sup>2</sup>. Dla porównania gęstość zaludnienia w woj. śląskim wynosi 394 osoby/km<sup>2</sup>.

Przedsiębiorcy obawiają się, że likwidacja wydziału gospodarczego skutkować będzie wydłużeniem terminów rozpatrywania spraw ze względu na duże obciążenie. Według danych umieszczonych na stronie internetowej sądu w I półroczu 2009 r. do Wydziału Gospodarczego w Sądzie Rejonowym w Zabrzu wpłynęły 1043 sprawy, z czego załatwionych zostało 1019 spraw, w całym 2009 r. wpłynęło 2189 spraw, natomiast w I półroczu 2010 r. odnotowano 1256 spraw, które wpłynęły do Wydziału Gospodarczego Sądu Rejonowego w Zabrzu, z czego załatwione zostały 1224 sprawy, w ciągu całego 2010 r. wpłynęło ich 2611. ZPB w Gliwicach przytacza też dodatkowe dane: z porównania wyników pracy wszystkich wydziałów gospodarczych okręgu gliwickiego wynika, że dużo lepsze wyniki osiąga się w wydziałach mniejszych. Mimo zwiększonego wpływu spraw i zmniejszenia obsady sędziowskiej w Wydziale Gospodarczym w Sądzie Rejonowym w Zabrzu, wydział odnotował obok Sądu Rejonowego w Rybniku najlepszy wskaźnik sprawności postępowania, a także najlepszy wynik w 2010 r. w sprawach GNc oraz najmniejszą liczbę spraw ponadrocznych. Niewątpliwie świadczy to o dużej sprawności pracy wydziału.

Mając na uwadze przedstawione powyżej informacje i dane, zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jaka jest opinia ministerstwa w przedmiotowej sprawie?

2. Czy ministerstwo odstąpi od planu likwidacji Wydziału Gospodarczego w Sądzie Rejonowym w Zabrzu?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Szarama

Bytom, dnia 6 kwietnia 2011 r.

## Zapytanie

(nr 9589)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie planowanej likwidacji posterunków Policji na Lubelszczyźnie**

Szanowny Panie Ministrze! Jednym z tematów, które ostatnio pojawiają się w trakcie spotkań z miesz-



kańcami Lubelszczyzny, są zmiany w sieci posterunków Policji. Ta sprawa porusza oczywiście także lokalnych samorządowców zainteresowanych zapewnieniem bezpieczeństwa na terenie gmin, którymi zarządzają. Proces likwidacji małych, kilkuosobowych posterunków Policji funkcjonujących dotychczas na terenie jednej gminy i powoływanie w to miejsce kilkunastoetatowych posterunków obejmujących działalnością sąsiednie miejscowości rodzi wiele pytań i spotyka się ze zrozumiałym zaniepokojeniem.

Argumenty przemawiające za ww. zmianami koncentrują się wokół tego, że dotychczas funkcjonująca struktura jest przestarzała, niedostosowana do obecnych potrzeb. Autorzy tych propozycji ponadto argumentują, że po zmianach policjanci będą mogli lepiej poznać potrzeby lokalnej społeczności w zakresie ogólnie pojętego bezpieczeństwa.

Tych i innych argumentów nie podzielają mieszkańcy oraz władze samorządowe miejscowości, w których mają przestać funkcjonować posterunki. Podnoszą, że po zmianach pogorszy się stan bezpieczeństwa na terenie danych społeczności. Znaczna odległość dzieląca najbliższy posterunek od potrzebujących pomocy mieszkańców uniemożliwi niezwłoczną interwencję w sytuacjach kryzysowych. Na znaczeniu straci również prewencyjna rola Policji. Obecność policyjnych patroli, a nawet sama świadomość, że wezwane mogą się pojawić w ciągu kilku minut, ma zdecydowanie korzystny wpływ na ograniczenie agresywnych zachowań oraz zwiększa poczucie bezpieczeństwa mieszkańców. Nie do przecenienia jest znaczenie Policji, zwłaszcza w miejscowościach atrakcyjnych turystycznie, które wymagają szczególnego zainteresowania ze względu na dużą liczbę turystów. Społeczności lokalne tych miejscowości niepokoją się, jak Policja będzie w stanie pełnić należycie swoje funkcje, obsługując sąsiednie gminy.

Pełni powyższych obaw są m.in. mieszkańcy gminy Stężyca wyrażający zdecydowany sprzeciw wobec planów likwidacji posterunku w ich miejscowości. Wieloletnia obecność posterunku Policji przyczynia się do zapewnienia bezpieczeństwa mieszkańcom gminy, ochronie mienia, a w niedalekiej przyszłości, jak podkreślają przedstawiciele Towarzystwa Przyjaciół Stężycy, także bezpieczeństwa turystów, co ma związek z obecnie realizowaną inwestycją pn. „Storozecze Wisły – aktywna rekreacja w Stężycy”, która ma szansę stać się jedną z większych atrakcji turystycznych naszego regionu.

Jak podkreślają przedstawiciele stowarzyszenia, organizacja weekendowych koncertów, zabaw muzycznych wymaga właściwego zabezpieczenia i zagwarantowania bezpieczeństwa bawiącym się mieszkańcom oraz odpoczywającym turystom, a lokalizacja posterunku Policji w bezpośrednim sąsiedztwie terenów objętych działaniami inwestycyjnymi gwarantuje szybką reakcję w razie niebezpieczeństwa. Przedstawiciele stowarzyszenia obawiają się, że nawet zwiększone i częste patrole policjantów z Dębina lub Ryk nie będą w stanie zapewnić ko-

niecznego standardu obsługi dla rozległego obszaru, jakim jest gmina Stężyca.

W związku z powyższym chciałbym zapytać, jakie są powody likwidacji posterunku Policji w Stężycy. Czy decyzja o likwidacji posterunku w Stężycy jest ostateczna i czy przy podejmowaniu decyzji uwzględniono zwiększenie ruchu turystycznego w związku z ww. inwestycją? Ponadto proszę o informacje, jakie rozwiązania zapewniające bezpieczeństwo mieszkańcom zostaną wprowadzone w zamian likwidowanych posterunków. Proszę również o informację na temat innych posterunków Policji, które zostaną zlikwidowane w woj. lubelskim w najbliższym roku?

Poseł Włodzimierz Karpiński

Warszawa, dnia 15 kwietnia 2011 r.

### Zapytanie

(nr 9590)

do ministra pracy i polityki społecznej

#### **w sprawie marnotrawstwa środków budżetowych przeznaczanych na szkolenia w powiatowych urzędach pracy w woj. świętokrzyskim**

Szanowna Pani Minister! W tym roku wydatki na aktywne formy zwalczania bezrobocia zostały w sposób drastyczny obniżone. Jednocześnie w powiatowych urzędach pracy realizujących zadania określone w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy rozkwita działalność określona przez wiceminister Czesławę Ostrowską w piśmie kierowanym do powiatowych urzędów pracy jako „turystyka szkoleniowa”. W tej sprawie Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej wystąpiło o informacje na temat wydatków na szkolenia pracowników urzędów pracy oraz kryteriów wyboru szkoleń. Okazuje się, że w samym tylko woj. świętokrzyskim Wojewódzki Urząd Pracy i 14 powiatowych urzędów pracy wydały w roku 2010 na szkolenia swoich pracowników niemal 1,7 mln zł. Wydatki w tym zakresie osiągały w roku ubiegłym zawrotne kwoty: Powiatowy Urząd Pracy w Kielcach wydał 357 090 zł, Miejski Urząd Pracy w Kielcach – 252 922 zł, Powiatowy Urząd Pracy w Starachowicach – 176 423 zł, Powiatowy Urząd Pracy w Sandomierzu – 151 827 zł, Powiatowy Urząd Pracy w Skarżysku-Kamiennej – 132 800 zł. Szczególnie intensywnie przebiegała działalność „szkoleniowa” w roku 2010 w Powiatowym Urzędzie Pracy w Kielcach. Przeszkoleniu podlegało 65 pracowników. Tematyka szkoleń obejmowała m.in.: etykę pracownika urzędu pracy, przejawy dyskryminacji w przygotowaniu ofert pracy, zasady równości szans kobiet i mężczyzn, ale również, co brzmi co najmniej frapująco: „kurs inspiracyjno-poradni-

kowy”. Dla tak szeroko zakrojonej działalności szkoleniowej Polska okazała się zbyt mała i przedstawiciele Powiatowego Urzędu Pracy w Kielcach szkolili się intensywnie również w takich krajach, jak: Norwegia, Francja, Portugalia, Łotwa, Estonia i Szwecja. Bezrobotni zapewne z uznaniem doceniliby fakt, że obsługują ich urzędnicy bywali w świecie, gdyby nie to, że na szkolenia zagraniczne szeregowi pracownicy nie jeździli. Gruntowne przeszkolenie za granicą odbyła dyrektorka Powiatowego Urzędu Pracy w Kielcach – 4 wyjazdy zagraniczne, w tym jeden (do Norwegii) wraz z główną księgową tegoż urzędu.

Cieszę się, jako członka sejmowej Komisji Finansów Publicznych, że wreszcie i Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej dostrzegło szkodliwość urządzania pod pretekstem pseudoszkoleń wycieczek i szastania środkami, które w założeniu swym miały podnosić kwalifikacje pracowników urzędów pracy, jednak to ministerstwo ustala limit wydatków na szkolenia i to ministerstwo zaniedbało obowiązek nadzoru nad celowością wydatkowania tych środków. Odpowiedzialność w tej mierze spoczywa zatem po części również na ministerstwie.

W związku z powyższym proszę Panią Minister o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie są ustalenia kontroli celowości wydatków na szkolenia pracowników urzędów pracy w roku 2010?

2. Jakie środki przeznaczono w roku 2011 na szkolenia pracowników urzędów pracy, z rozbiciem na poszczególne województwa?

3. Wedle jakich kryteriów dokonuje się określenia wysokości i sposobu podziału środków na szkolenia pracowników urzędów pracy pomiędzy poszczególne województwa i urzędy pracy?

4. Czy i jakie kroki zostaną podjęte wobec osób odpowiedzialnych za dokonywanie niecelowych wydatków na szkolenia pracowników oraz za wykorzystywanie środków na szkolenia w celu organizowania pod pretekstem szkoleń wyjazdów o charakterze de facto turystycznym?

Z poważaniem

Poseł Sławomir Kopyciński

Kielce, dnia 11 kwietnia 2011 r.

Zapytanie

(nr 9591)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie budowy Muzeum Ziemi Zachodnich we Wrocławiu**

Szanowny Panie Ministrze! W trakcie debaty sejmowej, która odbyła się w dniu 17 grudnia 2010 r., oświadczył Pan Minister, że do budowy Muzeum

Ziemi Zachodnich we Wrocławiu nie dojdzie ze względu na nieodpowiednią (w opinii Pana Ministra) lokalizację proponowanej instytucji, a także to, iż zdaniem Pana Ministra „władze Wrocławia (...) nie przygotowały dokumentacji technicznej ani studium wykonalności do tego projektu”. Dodał Pan Minister, iż „jeżeli władze samorządowe Wrocławia wystąpią z adekwatnym projektem, dobrze przygotowanym, będzie studium wykonalności, jak również inne elementy składające się na budowany prestiż tej instytucji, na pewno ten pomysł zostanie wsparty. W tej chwili nie mam czego wspierać”.

W nawiązaniu do przedmiotowej dyskusji zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

Jakie dokładnie warunki muszą zostać spełnione, aby Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego zdecydowało się na partycypację w kosztach budowy tego muzeum?

Na jakich konkretnych warunkach i w jakim zakresie mógłby Pan Minister wesprzeć realizację tej inicjatywy?

Uprzejmie proszę Pana Ministra o odpowiedź na powyższe zapytanie. Wierzę, iż kwestia tak znaczącego dla stolicy Dolnego Śląska tematu spotka się ze szczególnym zrozumieniem Pana Ministra jako wrocławianina i byłego prezydenta miasta Wrocławia, świadomego bez wątpienia znaczenia i potrzeby realizacji postulowanej inicjatywy.

Z poważaniem

Poseł Dawid Jackiewicz

Warszawa, dnia 8 kwietnia 2011 r.

Zapytanie

(nr 9592)

do ministra finansów

**w sprawie opodatkowania podatkiem od towarów i usług czynności wykonywanych przez niepubliczne placówki doskonalenia, kształcenia lub kształcenia ustawicznego nauczycieli w ramach studiów podyplomowych organizowanych wraz z uczelnią wyższą**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra z pytaniem, które dotyczy niepublicznych placówek doskonalenia, kształcenia lub kształcenia ustawicznego nauczycieli, powołanych przez stowarzyszenia edukacyjne do realizacji zadań w ww. zakresie, a organizowanych wraz z uczelniami wyższymi

Mam tu na myśli placówki, nad którymi nadzór pedagogiczny sprawują kuratorzy oświaty, a zarejestrowane są w wykazach placówek doskonalenia marszałków województw i przy założeniu, że posiadają akredytację wydaną przez kuratora oświaty.

Placówki, o których mowa, zajmują się organizowaniem i prowadzeniem:

- doradztwa organizacyjno-prawnego w bazie placówki,
- konsultacji indywidualnych,
- warsztatów metodycznych,
- kursów doskonalących i kwalifikacyjnych.

W oparciu o porozumienie współorganizują i współprowadzą wspólnie z uczelniami wyższymi studia podyplomowe dla nauczycieli, nadające drugą specjalność nauczycielską. Studia te realizowane są w oparciu o porozumienie dwóch stron: placówka – uczelnia, w którym to porozumieniu zawarte są zadania dla placówki i zadania dla uczelni. Między innymi kadra pedagogiczna placówek posiadająca uprawnienia i tytuły naukowe prowadzi za zgodą uczelni wykłady i ćwiczenia na studiach podyplomowych, prowadzi i ocenia praktyki pedagogiczne. Opracowuje programy autorskie tych zajęć, a więc realizuje nie tylko zadania organizacyjne, ale także dydaktyczne. Jest partnerem uczelni do realizacji studiów podyplomowych, a nie tylko podmiotem odpowiadającym za stronę organizacyjną. Zgodnie z założeniami statutów, te placówki są placówkami non profit. Są też placówkami oświatowymi w rozumieniu przepisów ustawy o systemie oświaty. Nie generują zysków, zaś wpływy pokrywają wydatki związane z prowadzeniem form kształcenia ustawicznego nauczycieli. Placówki są dostawcą towarów, a świadczenie usług jest ściśle z tymi usługami związane, chodzi o usługi kształcenia. Świadczą usługi o charakterze edukacyjnym. Organizując i prowadząc różne formy kształcenia ustawicznego wpisują się wprost w realizację celu głównego, tj. udzielanie pomocy organizacyjnej i programowej, zmierzającej do wyposażenia nauczycieli w wiedzę i umiejętności potrzebne do realizacji zadań w placówkach oświatowych. Placówki swoją działalnością przybliżają uczelnie do miejsca pracy nauczycieli. Odpłatność za studia jest zwykle niższa niż na uczelniach, zaś słuchacze oszczędzają znaczne środki na dalekich dojazdach do uczelni, na zakwaterowanie i wyżywienie. Doradztwo organizacyjno-prawne, konsultacje indywidualne i warsztaty metodyczne organizowane są bezpłatnie.

W związku z powyższym uprzejmie pytam Pana Ministra: Czy niepubliczne placówki doskonalenia, doksztalcenia lub kształcenia ustawicznego nauczycieli w ramach studiów podyplomowych organizowanych wraz z uczelnią wyższą, działające na zasadach, których istotą jest udzielanie pomocy organizacyjnej i finansowej nauczycielom, są zwolnione z podatku od towarów i usług?

Z poważaniem

Poseł Marek Rząsa

Przemyśl, dnia 14 kwietnia 2011 r.

## Zapytanie

(nr 9593)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

### **w sprawie brutalnej interwencji przeciwko posłom PiS chcącym złożyć znicze i kwiaty pod pałacem prezydenckim w rocznicę tragedii smoleńskiej**

W dniu 10 kwietnia 2011 r. w trakcie obchodów pierwszej rocznicy „katastrofy smoleńskiej” po mszy świętej w kościele seminaryjnym posłowie Prawa i Sprawiedliwości chcieli przejść pod pałac prezydencki, aby złożyć kwiaty i znicze. Część z nich została zablokowana przez funkcjonariuszy Policji oraz Biura Ochrony Rządu. Posłowie PiS byli popychani, szarpani i gnieceni, mimo iż okazywali legitymacje poselskie. W moim przekonaniu zachowanie funkcjonariuszy Policji i BOR było skandaliczne, posłów potraktowano bez szacunku, do tego poturbowano kobiety.

W związku z powyższym uprzejmie proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Z jakich przyczyn służby porządkowe próbowały uniemożliwić posłom Prawa i Sprawiedliwości składanie kwiatów oraz zniczy pod pałacem prezydenckim 11 kwietnia 2011 r.?

2. Dlaczego funkcjonariusze Policji i BOR nie uszanowali immunitetu poselskiego, szarpiąc i popychając posłów i posłanki?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marek Matuszewski

Warszawa, dnia 15 kwietnia 2011 r.

## Zapytanie

(nr 9594)

do ministra finansów

### **w sprawie sprzedaży alkoholu na stacjach benzynowych**

Zwracam się z zapytaniem do Pana Ministra w sprawie w sprzedaży alkoholu na stacjach benzynowych.

Według ekonomistów planowany zakaz sprzedaży alkoholu na stacjach benzynowych może spowodować podwyżkę cen paliw nawet o 10 groszy na litrze. Skutki tego pomysłu w trosce o bezpieczeństwo kierowców mogą okazać się bardzo niekorzystne dla koncernów paliwowych. Znaczna część ich przychodów pochodzi właśnie ze sprzedaży artykułów alkoholowych i papierosów, na których wypracowywana

jest ok. 40-procentowa marża. Przedstawiciele sieci uważają, że decyzja o zakazie sprzedaży alkoholu spowodować może podniesienie marży na paliwa od kilku do nawet 10 groszy na litrze.

Pytanie: Czy minister finansów posiada prawne zdolności w zakresie swoich kompetencji, które wpływałyby na ustalenie maksymalnej wysokości marży na paliwa osiągniętej przez dystrybutorów?

Z poważaniem

Poseł Daniela Chrapkiewicz

Starogard Gdański, dnia 7 kwietnia 2011 r.

Zapytanie

(nr 9595)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie prywatyzacji i związanego z nią ograniczonego badania Fabryki Zapalek Czechowice SA w Czechowicach-Dziedzicach**

Szanowny Panie Ministrze! Jako poseł na Sejm RP jestem zaniepokojona sytuacją pracowników czechowickiej Fabryki Zapalek Czechowice SA, dalszym losem przedsiębiorstwa oraz przyszłości zatrudnionych w nim ludzi. Nasuwa się bowiem oczywiste pytanie, czy zmiana właściciela zapewni im dotychczasowe miejsca pracy oraz godziwe zarobki. Czy właściwe instytucje państwowe będą nadzorować prawidłowość procesu prywatyzacji, aby odbył się z korzyścią dla pracowników, przedsiębiorstwa, a także miasta Czechowice-Dziedzice? Prywatyzacja ww. zakładu wzbudza coraz większy niepokój nie tylko pracowników zakładu. W przypadku prywatyzacji każdego przedsiębiorstwa celem nadrzędnym powinno być zabezpieczenie interesów pracowniczych. Pracownicy spółki zawiązali spółkę pracowniczą w celu wykupienia zakładu. Chcą w ten sposób uniknąć losu innych załóg, które doprowadzone do prywatyzacji, a potem upadłości traciły miejsca pracy. Konsekwencje prywatyzacji najboleśniej zazwyczaj odczuwają niestety pracownicy.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy na obecnym etapie prowadzonej procedury prywatyzacji przedsiębiorstwa przewiduje się organizację spotkań związków zawodowych z potencjalnymi inwestorami prowadzącymi ograniczone badanie spółki?

2. Czy ministerstwo, działając w porozumieniu z załogą pracowniczą może podejmować działania umożliwiające wykupienie swojego zakładu pracy?

3. Jak rząd zamierza przeciwdziałać sytuacjom, w których nowy właściciel firmy realizuje jedynie

własną strategię, nie bacząc na utratę miejsc pracy przez załogę?

4. Kiedy ministerstwo umożliwi potencjalnemu inwestorowi podjęcie negocjacji ze związkami zawodowymi w sprawie pakietu socjalnego?

Z poważaniem

Poseł Bożena Kotkowska

Bielsko-Biała, dnia 18 kwietnia 2011 r.

Zapytanie

(nr 9596)

do ministra infrastruktury

**w sprawie przystosowania infrastruktury do potrzeb osób niepełnosprawnych w związku z rozgrywkami Euro 2012**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra w związku z otrzymanymi informacjami, związanymi z przygotowaniem infrastruktury na rozgrywki Euro 2012.

W ramach przygotowań do tej imprezy sportowej w całym kraju ma miejsce wiele inwestycji budowlanych polegających na budowie lub rozbudowie obiektów, ale także na ich remontowaniu lub odnawianiu.

Z przepisów prawa budowlanego wynika, że podczas budowy lub rozbudowy obiekty powinny być wyposażane w ułatwienia pozwalające na pełne korzystanie z nich przez osoby niepełnosprawne. Podobnych wymogów nie ma w przypadku remontowania lub odnawiania budowli już istniejących.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jaka orientacyjnie liczba obiektów jest remontowana lub odnawiana w związku z przygotowaniem do Euro 2012?

2. Jaki odsetek remontowanych lub odnawianych obiektów zostanie jednocześnie, pomimo braku prawnego obowiązku, przystosowany do potrzeb osób niepełnosprawnych?

Z wyrazami szacunku

Poseł Krzysztof Brejza

Warszawa, dnia 19 kwietnia 2011 r.

## Zapytanie

(nr 9597)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie zmniejszenia środków z PFRON w 2011 r. dla samorządu miasta Leszna**

Szanowna Pani Minister! W roku bieżącym samorząd Leszna otrzymał tylko 458 tys. zł z Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych. To oznacza, że np. na dotacje do turnusów rehabilitacyjnych czy zakup sprzętu dla osób niepełnosprawnych będzie znacznie mniej pieniędzy. PFRON finansuje rehabilitację społeczną i zawodową osób niepełnosprawnych. Jeszcze w 2008 r. mieszkańcom Leszna przekazano ponad 1,6 mln zł, a potem co roku kwoty były znacznie mniejsze.

Obecna kwota, niespełna pół miliona złotych, to zdecydowanie za mało. Samorząd zmuszony będzie dołożyć pewną kwotę ze swojego budżetu, ale to i tak nie wystarczy na potrzeby związane z dopłatami do rozpoczęcia działalności gospodarczej osób niepełnosprawnych, przygotowania stanowisk pracy dla takich osób w firmach, a także na staże i szkolenia. Niewystarczająca też będzie pula środków na dotationie zakupu sprzętu rehabilitacyjnego przedmiotów ortopedycznych, środków higienicznych, turnusów, jak również na usuwanie barier architektonicznych w domach osób niepełnosprawnych.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z zapytaniem:

1. Czy Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych dysponować będzie jeszcze w tym roku dodatkową pulą środków, jeśli tak, to kiedy?

2. Czy miasto Leszno otrzyma jeszcze w tym roku z PFRON dodatkową kwotę, jeśli tak, to w jakiej wysokości i kiedy?

Z poważaniem

Poseł Wiesław Andrzej Szczepański

Leszno, dnia 19 kwietnia 2011 r.

## Zapytanie

(nr 9598)

do ministra zdrowia

**w sprawie braku zapłaty przez NFZ za nadwykonania dla Wojewódzkiego Szpitala Zespołonego w Lesznie**

Szanowna Pani Minister! Działalność Wojewódzkiego Szpitala Zespołonego w Lesznie zamknęła się za rok 2010 kilkumilionową stratą. Jest tak m.in. dla-

tego, że szpital przyjmował więcej pacjentów, niż pozwalała na to kontrakt. Dzięki temu chorzy w Lesznie mogli korzystać z zabiegów ratujących życie, chemioterapii i dializ. Na dzień dzisiejszy szpital ma kłopoty, bo Narodowy Fundusz Zdrowia nie chce zapłacić za nadwykonania. Sytuacja jest absurdalna, a na wszystkim cierpią pacjenci, których szpital nie może przyjąć, choć ma wolne miejsce, odpowiednie kwalifikacje, nowoczesny sprzęt i dobrych fachowców. Ręce ma jednak związane kontraktem, który podpisuje się z NFZ, z wyprzedzeniem na cały rok.

Zapotrzebowanie społeczeństwa na usługi medyczne zawsze było dużo większe niż wartość kontraktów, a więc szpital przyjmował pacjentów poza limitami. Były to przyjęcia ludzi chorych, a więc w pełni uzasadnione i fundusz przez lata płacił za te usługi. Od roku 2009 sytuacja ta się zmieniła. Spowodowało to np. taką sytuację, że na oddziale onkologicznym od sierpnia 2010 r. szpital nie przyjmował nowych pacjentów na cykle chemioterapii, bo fundusz uznał, że chemioterapia nie jest zabiegiem ratującym życie i za nadwykonanie nie zapłaci. Pacjenci byli kierowani do Poznania, Wrocławia, Zielonej Góry. Limity zostały również przekroczone na innych oddziałach. Dyrekcja wystąpiła do Narodowego Funduszu Zdrowia o zapłatę świadczeń w kilku zakresach, nie licząc na odzyskanie części pieniędzy. Nie ma jednak na razie odpowiedzi.

Zwracam się zatem do Pani Minister z zapytaniem:

1. Dlaczego fundusz zdrowia nie uznaje chemioterapii jako zabiegów ratujących życie?

2. Czy Wojewódzki Szpital Zespołony w Lesznie ma szansę na odzyskanie części środków za te nadwykonania w 2010 r., jeśli tak, to za jakie zabiegi i w jakiej wysokości oraz kiedy to nastąpi?

Z poważaniem

Poseł Wiesław Andrzej Szczepański

Leszno, dnia 19 kwietnia 2011 r.

## Zapytanie

(nr 9599)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wątpliwości związanych z wprowadzeniem opłaty za przejazd tzw. zakopianką na trasie z Krakowa do Lubnia, południowej obwodnicy Krakowa od węzła Balice do Szarowa oraz drogi krajowej nr 94 z Krakowa przez Olkusz do Dąbrowy Górniczej dla samochodów powyżej 3,5 t**

Ministerstwo Infrastruktury ma zamiar wprowadzić opłatę za przejazd ww. trasami dla samochodów

powyżej 3,5 tony. Taka sytuacja może doprowadzić do upadku wielu małych i średnich firm transportowych, które podróżują obwodnicami lub drogami ekspresowymi, a i również do zakorkowania miast, gdyż przewoźnicy nie będą już tak często korzystać z płatnych dróg w celu uniknięcia wysokich opłat za przejazd. Wzrosną również ceny biletów u przewoźników międzymiastowych, co negatywnie odbije się na finansach obywateli. Mimo propozycji wyłączenia z opłat regularnych przewoźników na trasach do 100 km oraz zróżnicowania opłat dla minibusów i dużych autobusów, nie odniesiono się do nich w żaden sposób. GDDKiA w Krakowie ma zamiar wprowadzić opłaty na drogach objętych programem ETC. Płatne będzie 1800 km autostrad oraz dróg ekspresowych i krajowych. Oznacza to, iż system sam będzie naliczał liczbę przejechanych płatnych odcinków dróg oraz wysłał rachunek właścicielowi samochodu. Co gorsza stawki niewiele odbiegają od odpłat za autostradę, gdzie za kilometr wynosi ona około 46 groszy.

Mając na uwadze powyższe, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy możliwe jest znaczne obniżenie cen za przejazd ww. trasami dla firm transportowych oraz wyłączenie z opłat regularnych przewoźników na dystansie do 100 km (busów, autobusów)?

2. Czy nie należałoby wprowadzić różnorodności w opłatach za przejazd tzw. zakopianką (minibusy i duże autobusy)?

3. Dlaczego Ministerstwo Infrastruktury nie bierze pod uwagę innych przeciwwskazań do wprowadzenia opłat: korki w miastach, które odtąd będą stale oblegane przez przewoźników chcących jazdy płatnymi odcinkami dróg, a także tzw. czynnika ludzkiego – stałego podnoszenia cen biletów?

4. Dlaczego ministerstwo wprowadza opłaty za poruszanie się fatalną, dziurawą i niebezpieczną drogą nr 94?

Z poważaniem

Poseł Wiesław Janczyk

Limanova, dnia 13 kwietnia 2011 r.

Zapytanie

(nr 9600)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie środków Funduszu Pracy  
przeznaczonych na aktywizację zawodową  
i społeczną bezrobotnych na 2011 r.  
dla pow. rypińskiego**

Otrzymałem stanowisko Rady Powiatu w Rypinie na temat niepokojącej sprawy zmniejszenia wysokości limitów środków Funduszu Pracy przyznanych dla powiatu rypińskiego na finansowanie programów

na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej w 2011 r.

Przyznane środki Funduszu Pracy dla powiatu rypińskiego uległy znacznemu ograniczeniu w stosunku do ubiegłorocznego limitu. Przyznana na rok 2011 kwota 1 904 800 zł stanowi zaledwie 23,8% limitu z roku 2010, który stanowił kwotę 8 017 583 zł. Zmniejszenie środków Funduszu Pracy jest odwrotnie proporcjonalne do wielkości bezrobocia, które w styczniu 2011 r. wzrosło w stosunku do stycznia 2010 r.

Zmniejszenie kwot wpłynie znacząco na ograniczenie w 2011 r. liczby zaktywizowanych osób bezrobotnych, a tym samym na zmniejszenie pomocy skierowanej do tych osób, które pozostają bez zatrudnienia.

Wart podkreślenia jest fakt, iż w niewielkim powiecie rypińskim, w którym dominuje produkcja rolnicza, trudno znaleźć zatrudnienie w innych sektorach, natomiast podjęcie pracy poza Rypinem znacznie utrudnia jego oddalenie od większych miast.

W związku z powyższym proszę o poinformowanie mnie, w jaki sposób można rozwiązać zgłoszony przeze mnie problem.

Z poważaniem

Poseł Jarosław Katulski

Tuchola, dnia 8 kwietnia 2011 r.

Zapytanie

(nr 9601)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie lokalizacji Centralnej  
Dyspozytorni Ratownictwa Medycznego  
dla woj. kujawsko-pomorskiego**

Dotarła do mnie informacja o decyzji podjętej przez wojewodę kujawsko-pomorskiego w sprawie lokalizacji Centralnej Dyspozytorni Ratownictwa Medycznego dla województwa kujawsko-pomorskiego w Toruniu.

Decyzja ta budzi liczne kontrowersje. W otrzymanym przeze mnie apelu Rady Miasta Bydgoszczy w rzeczonyj sprawie radni podnoszą argumenty przemawiające za ulokowaniem wspomnianej instytucji w Bydgoszczy.

Wykorzystanie funkcjonującej infrastruktury, potencjału technicznego i logistycznego Bydgoskiego Centrum Bezpieczeństwa pozwoliłoby zniwelować koszty organizacji CDRM, a także skrócić czas potrzebny na przygotowanie tej jednostki. Kontrowersje budzi też argument pani wojewody zakładający możliwość zamiennej pracy CDRM i Wojewódzkiego Centrum Powiadomienia Ratunkowego w sytuacji awaryjnej, gdyż odmienne możliwości oraz różnice w charakterze za-

dań pomiędzy dyspozytorskim CDRM i operatorskim WCPR czynią taką alternację niemożliwą.

W związku z powyższym proszę o poinformowanie mnie, w jaki sposób można rozwiązać zgłoszony przeze mnie problem.

Z poważaniem

Poseł Jarosław Katulski

Tuchola, dnia 6 kwietnia 2011 r.

### Zapytanie

(nr 9602)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

#### **w sprawie informacji, które obligatoryjnie powinny znajdować się na etykiecie środków ochrony roślin dopuszczonych do obrotu i stosowania w kraju**

Panie Ministrze! W związku z wątpliwościami pojawiającymi się w środowisku sadowniczym dotyczącymi zamieszczania przez producentów środków ochrony roślin na etykietach opakowań niekompletnych i niewyczerpujących informacji odnoszących się do danego preparatu zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy producent środków ochrony roślin jest zobowiązany do wskazania na etykiecie miejsca (kraju) produkcji danego preparatu?

2. Czy na etykiecie środków ochrony roślin musi znajdować się data produkcji i okres ważności stosowania danego środka?

3. Jakie inne informacje powinny znajdować się na etykiecie?

4. Czy w przypadku braku wymaganych danych na opakowaniu jest obowiązek dołączenia dodatkowej instrukcji stosowania preparatu wewnątrz opakowania?

Proszę o udzielenie odpowiedzi na powyżej przedstawione pytania.

Z poważaniem

Poseł Mirosław Maliszewski

Grójec, dnia 22 kwietnia 2011 r.

### Zapytanie

(nr 9603)

do ministra edukacji narodowej

#### **w sprawie planowanych zmian w ustawie o systemie oświaty**

Szanowna Pani Minister! Będąc przewodniczącym Polsko-Brytyjskiej Grupy Parlamentarnej, mia-

łem okazję zapoznać się ze stanowiskiem Zrzeszenia Nauczycielstwa Polskiego za Granicą dotyczącym trwających prac nad projektem Ministerstwa Edukacji Narodowej z dnia 9 marca 2011 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw. Jest to organizacja zrzeszająca nauczycieli nauczających języka i kultury polskiej poza granicami kraju, która pozwoliła sobie wyrazić swoje stanowisko na podstawie listu ministra edukacji narodowej oraz projektu ustawy. Główne wątpliwości, jakie kieruje środowisko nauczycielskie, prowadzą się do sposobu finansowania szkół niepublicznych oraz nauczycieli poza granicami, różności w dostępie do edukacji, możliwości wystąpienia komplikacji administracyjnych dla szkół niepublicznych, czy niezwykle ważnej kwestii przygotowania i kompetencji nauczycieli, którzy będą wysyłani z Polski do szkół za granicą. W związku z powyższym chciałbym spytać Panią Minister: Czy stanowisko Zrzeszenia Nauczycielstwa Polskiego za Granicą jest znane w ministerstwie? Jakie jest stanowisko Pani Minister w tej sprawie? Czy w ramach projektowanych zmian przewidywane są szczególne rozwiązania dla dzieci uczących się w krajach, w których w ostatnich latach nastąpiła duża emigracja, np. Wielkiej Brytanii?

Uważam, że fakt wyjazdu z Polski ponad miliona obywateli polskich do Wielkiej Brytanii jest niezwykle ważnym zjawiskiem społecznym, którym zajmowała się Polsko-Brytyjska Grupa Parlamentarna w ramach prac rządowego programu „Powroty. Masz plan na powrót”. W związku z powyższym wyrażam nadzieję, że uda się znaleźć rozwiązania uwzględniające dynamikę wyjazdów Polaków w ostatnich latach.

Z wyrazami szacunku

Poseł Grzegorz Karpiński

Toruń, dnia 11 kwietnia 2011 r.

### Zapytanie

(nr 9604)

do ministra infrastruktury

#### **w sprawie uprzątnięcia odpadów zalegających przy torowiskach kolejowych**

Szanowny Panie Ministrze! W obszarze terenów kolejowych w kierunku Gliwic, Dąbrowy znajdują się różne odpady, które po stopnieniu śniegów zalegają przy torowiskach, powodując nieprzyjemny obraz dla podróżujących. Chciałem zauważyć, że odpady, o których wspominałem, leżą przy torach, po których jeź-

dążą również pociągi InterCity, którymi podróżują goście z zagranicy, dlatego też uważam, że należy uprzętnąć ten obszar, gdyż jest on niekorzystną wizytówką naszego kraju.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z zapytaniami:

1. Jakie kroki zostaną podjęte przez ministerstwo w celu uprzętnienia terenów kolejowych w tym obszarze wymienionym w piśmie?

2. W jakim terminie należy spodziewać się uprzętnienia odpadów i małych wysypisk zalegających na terenie kolejowym?

Z poważaniem

Poseł Grzegorz Tobiszowski

Ruda Śląska, dnia 20 kwietnia 2011 r.

### Zapytanie

(nr 9605)

do ministra infrastruktury

#### **w sprawie realizacji prac dotyczących rewitalizacji dworców w Rudzie Śląskiej**

W sierpniu zeszłego roku zwróciłem się Pana Ministra z zapytaniem, czy zostaną podjęte działania, aby mieszkańcy Rudy Śląskiej, miasta liczącego ponad 140 000 mieszkańców, mogli korzystać ze swoich dworców w warunkach przyzwoitych, niewłaczających godności ludzkiej. W odpowiedzi na wyżej zadane pytanie otrzymałem odpowiedź, w której stwierdzono, że „PKP SA Oddział Gospodarowania Nieruchomościami w Katowicach, ze względu na większe znaczenie historyczne i zabytkowe dworca kolejowego w Rudzie Śląskiej-Chebzu, planuje przeprowadzenie jego rewitalizacji w latach 2011–2013”. Według ministerstwa koszt przeprowadzenia modernizacji (w tym: opracowanie dokumentacji projektowo-kosztorysowej wraz z oceną techniczną całego budynku, inwentaryzacja, wykonanie i uzgodnienie projektu budowlano-wykonawczego, przeprowadzenie robót konstrukcyjnych i remont dachu, wymiana stolarki okiennej i drzwiowej oraz odnowienie elewacji, jak również wykonanie robót wykończeniowych wewnętrznych, instalacji elektrycznych i teletechnicznych, instalacji wodno-kanalizacyjnych i c.o. wraz z kotłownią lokalną, wentylacji i klimatyzacji, a także wymiana przyłączy wodociągowych, kanalizacyjnych, zagospodarowanie zewnętrzne, w tym parking i zieleń) miał wynieść ok. 3500 tys. zł. Co zaś dotyczy dworca kolejowego w Rudzie Śląskiej, według ministerstwa planowano w najbliższym cza-

nie przeprowadzenie oceny stanu technicznego tego dworca i sporządzenie stosownych kosztorysów inwestorskich na wykonanie niezbędnych prac remontowych. Po wykonaniu powyższego miała zostać podjęta decyzja w sprawie zakresu i terminu remontu dworca.

W zapytaniu poruszyłem także kwestię dotyczącą nieczynnych kas biletowych oraz niewystarczającego zagospodarowania innych pomieszczeń na terenie obu dworców (biura wagonowe, rewidenci), w odpowiedzi na co ministerstwo zapewniło mnie, że oddział gospodarowania nieruchomościami PKP SA miał powrócić do tego w rozmowach i uzgodnieniach z przewoźnikami, spółkami Przewozy Regionalne oraz InterCity, zaraz po zakończeniu wspomnianych wyżej remontów.

Szanowny Panie Ministrze! Od otrzymanej odpowiedzi na moje zapytanie minęło już ponad pół roku i jak mi wiadomo, nic w powyższej sprawie się nie zmieniło oprócz dalszej degradacji dworców. W odpowiedzi, którą otrzymałem, padł termin realizacji dworca w Rudzie Śląskiej-Chebzu w latach 2011–2013, a rozpoczyna nam się 5. miesiąc roku 2011 i nie rozpoczęto żadnych działań modernizacyjno-naprawczych dworców.

W związku z powyższym zwracam się ponownie do Pana Ministra z zapytaniem: Czy zostaną podjęte stosowne działania, aby mieszkańcy Rudy Śląskiej, miasta liczącego ponad 140 000 mieszkańców, mogli korzystać ze swoich dworców w warunkach przyzwoitych, niewłaczających godności ludzkiej?

Z poważaniem

Poseł Grzegorz Tobiszowski

Ruda Śląska, dnia 20 kwietnia 2011 r.

### Zapytanie

(nr 9606)

do ministra pracy i polityki społecznej

#### **w sprawie wątpliwości dotyczących systemu PFRON**

Szanowna Pani Minister! Do mojego biura poselskiego zwrócił mieszkaniec gminy Krzeszowice z wieloma pytaniami, jednakże nie czuję się na tyle kompetentny, by udzielić na nie odpowiedzi.

W związku z powyższym kieruje na ręce Pani Minister następujące pytania:

1. Dlaczego emeryt, osoba niepełnosprawna, nie jest dofinansowywana z PFRON-u?

2. Czym się różni osoba niepełnosprawna na emeryturze od osoby niepełnosprawnej na rencie?



3. Dlaczego osoba będąca na rencie drugiej lub trzeciej grupy posiada licencję ochrony (osoba, która robi kurs licencyjny, musi być sprawna, a osoba będąca na rencie jest osobą niepełnosprawną)?

4. Jak może pracować rencista z pierwszą grupą?

5. Jak rencista może pracować na dwa etaty?

6. Dlaczego emeryt posiadający uprawnienia odejścia na emeryturę wcześniej blokuje prace młodym?

7. Dlaczego dodatek nocny jest wliczony do najniższej krajowej? „Pracownik na nocnej zmianie jest okradany”.

8. Dlaczego w Polsce likwiduje się kopalnie węgla, a Czesi wykupują i otwierają kopalnie w Polsce?

9. Dlaczego pieniądze uzyskane ze sprzedaży węgla z kopalni nie są przeznaczane na modernizację kopalni, tylko trafiają do pracowników spółek?

10. Dlaczego marszałkowie Sejmu przyznają sobie kolosalne sumy premii, za co, skoro kraj jest zadłużony, a ludzi biednych i bezrobotnych jest coraz więcej?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Adamczyk

Warszawa, dnia 22 kwietnia 2011 r.

Zapytanie

(nr 9607)

do ministra infrastruktury

**w sprawie zmiany lokalizacji zatoki autobusowej na drodze wojewódzkiej nr 786**

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego zwróciła mieszkanka Włoszczowy, która w swym wystąpieniu wyraża zaniepokojenie propozycją zmiany zatoki autobusowej km 67+098,48 na drodze wojewódzkiej nr 786 przy ul. Partyzantów we Włoszczowie w woj. świętokrzyskim. Wnosząca zwraca uwagę na fakt, iż obecna lokalizacja zatoki autobusowej ma być zmieniona z miejsca bardzo bezpiecznego i dogodnego dla mieszkańców Włoszczowy w miejsce mniej bezpieczne i bardziej odległe.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy i na kiedy została zaplanowana zmiana ww. zatoki autobusowej?

2. Z jakich powodów planuje się zmienić obecne położenie zatoki autobusowej?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Adamczyk

Warszawa, dnia 22 kwietnia 2011 r.

## ODPOWIEDZI NA ZAPYTANIA

Odpowiedź

**ministra spraw wewnętrznych i administracji  
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -  
na zapytanie poseł Jolanty Szczypińskiej**

**w sprawie umowy podpisanej w maju 2010 r.  
przez ministra spraw wewnętrznych  
i administracji, dotyczącej procedury  
wyjaśnienia przyczyn katastrofy samolotu  
TU-154M (8584)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 28 stycznia 2011 r. (sygn. SPS-024-8584/11) dotyczącego zapytania posła na Sejm RP pani Jolanty Szczypińskiej w sprawie umowy podpisanej w maju 2010 r. przez ministra spraw wewnętrznych i administracji dotyczącej procedury wyjaśnienia przyczyn katastrofy samolotu TU-154M, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

W dniu 31 maja 2010 r. w Moskwie minister spraw wewnętrznych i administracji Rzeczypospolitej Polskiej, w imieniu Komisji Badania Wypadków Lotniczych Lotnictwa Państwowego, podpisał memorandum o porozumieniu w sprawie przekazania stronie polskiej zapisów rejestratorów pokładowych samolotu TU-154M, numer pokładowy 101, Rzeczypospolitej Polskiej, który uległ katastrofie 10 kwietnia 2010 r. pod Smoleńskiem. Na podstawie przedmiotowego memorandum w dniu 31 maja 2010 r. w Międzypaństwowym Komitecie Lotniczym (MAK) w obecności przedstawicieli obydwu stron, Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, Prokuratury Generalnej Federacji Rosyjskiej i MAK skopiowano i przekazano kopie zapisów rejestratorów pokładowych i zapisów rozmów członków załogi wskazanego wyżej samolotu ministrowi spraw wewnętrznych i administracji Rzeczypospolitej Polskiej.

Stosownie do ww. memorandum przekazanie Rzeczypospolitej Polskiej oryginałów zapisów rejestratorów pokładowych może zostać dokonane na podstawie decyzji właściwego organu Federacji Rosyjskiej po zakończeniu śledztwa lub dochodzenia sądowego.

Z wyrazami szacunku

Minister  
Jerzy Miller

Warszawa, dnia 5 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Bożeny Kotkowskiej**

**w sprawie kontraktowania  
świadczeń zdrowotnych przez Śląski Oddział  
Wojewódzki NFZ na 2011 r. (8695)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pani Bożeny Kotkowskiej, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 7 lutego 2011 r., w sprawie kontraktowania świadczeń zdrowotnych przez Śląski Oddział Wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia na 2011 r., przekazane przy piśmie Marszałka Sejmu z dnia 17 lutego 2011 r., znak: SPS-024-8695/11, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Odnosząc się do sprawy kontraktowania świadczeń zdrowotnych przez Śląski Oddział Wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia na 2011 r., uprzejmie informuję, że warunki udzielania świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych oraz zasady i tryb postępowania w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej reguluje ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.).

Umowa o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej może być zawarta wyłącznie ze świadczeniodawcą, który został wybrany do udzielania świadczeń opieki zdrowotnej na zasadach określonych w dziale VI ww. ustawy, a zatem w trybie konkursu ofert albo rokoowań, o czym stanowi art. 139 ust. 1 tejże ustawy.

Narodowy Fundusz Zdrowia zobowiązany jest zapewnić równe traktowanie wszystkich świadczeniodawców ubiegających się o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej i prowadzić postępowanie w sposób gwarantujący zachowanie uczciwej konkurencji. Wszystkie wymagania, wyjaśnienia i informacje, a także dokumenty związane z postępowaniem w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej udostępnianie są świadczeniodawcom na takich samych zasadach (art. 134 ww. ustawy).

Przedmiot postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, kryteria oceny ofert oraz warunki wymagane od świadczeniodawców określa prezes NFZ zgodnie z art. 146 ust. 1 ww. ustawy.

W trakcie procedury konkursowej, zgodnie z art. 148 tejże ustawy, fundusz porównuje złożone przez świadczeniodawców oferty, a w szczególności: ciągłości, kompleksowości, dostępności, jakości udzielanych świad-

czeń, kwalifikacji personelu, wyposażenia w sprzęt i aparaturę medyczną, oraz ceny i liczby oferowanych świadczeń opieki zdrowotnej oraz kalkulacji kosztów, a następnie zgodnie z przepisem art. 142 ust. 5 pkt 1 ww. ustawy może wybrać ofertę lub większą liczbę ofert, które zapewniają ciągłość udzielania świadczeń opieki zdrowotnej, ich kompleksowość i dostępność oraz przedstawiają najkorzystniejszy bilans ceny w odniesieniu do przedmiotu zamówienia.

Odnosząc powyższe do kwestii poruszonych w zapytaniu pani poseł, uprzejmie informuję, że według wyjaśnienia dyrektora Śląskiego OW NFZ w wyniku przeprowadzonych postępowań konkursowych zakupiono świadczenia zdrowotne dla mieszkańców województwa śląskiego na poziomie nie mniejszym niż miało to miejsce w roku 2010.

Przed ogłoszeniem postępowań konkursowych z informacji Śląskiego OW NFZ wynika, że oddział wielokrotnie zwracał uwagę oferentom na następujące zależności: złożenie oferty nie jest równoznaczne z jej wybraniem, o wyborze oferenta do zawarcia umowy zadecyduje perfekcyjnie przygotowana oferta, ocenie w postępowaniu konkursowym nie podlega zakład opieki zdrowotnej, lecz złożona przez ten zakład oferta.

Ponadto dyrektor oddziału poinformował, iż ocena ofert dokonywana była w części jawnej i w części niejawniej postępowania konkursowego. W części jawnej postępowania złożone oferty poddane zostały procedurze weryfikacyjnej pod kątem spełnienia wymogów formalnych i wymogów bezwzględnie obowiązujących. Oferty niespełniające tych wymogów z mocy prawa zostały przez komisje konkursowe odrzucone. Zaznaczyć należy, że komisje konkursowe obowiązywał przy tym zapis ustawowy, nakazujący bez żadnych wyjątków odrzucić ofertę niespełniającą wymogów określonych w rozporządzeniach ministra zdrowia w sprawie świadczeń gwarantowanych oraz zarządzeniach prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, określenia kryteriów oceny ofert w postępowaniu w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Na tym etapie postępowania nie było też prawnej możliwości do poprawy lub uzupełnienia złożonej oferty.

Zgodnie z informacją przekazaną przez dyrektora oddziału, konkursy ofert ogłoszone przez Śląski OW NFZ przeprowadzane były w oparciu o ustawę o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, rozporządzenia ministra zdrowia, akty prawa wewnętrznego NFZ – zarządzenia prezesa funduszu oraz regulamin uchwalony przez radę funduszu, procedurę kontraktowania świadczeń – wprowadzoną na podstawie pisma Centrali NFZ, znak: F/DSOZ/KAC/2010/075/0830/W/18141, system informatyczny wspomagający proces kontraktowania świadczeń.

Ponadto dyrektor Śląskiego OW NFZ podkreślił, iż komisje konkursowe zobowiązane były do ścisłego

przestrzegania przepisów prawa i ustalonych procedur, a co za tym idzie, nie mogły działać na zasadach dowolności.

Odnosząc się do podniesionej przez panią poseł kwestii weryfikacji przeprowadzonego kontraktowania świadczeń, pragnę zwrócić uwagę, że przepisy ww. ustawy o świadczeniach nie dają upoważnień ministrowi zdrowia do takich działań.

Natomiast zgodnie z przepisami tej ustawy świadczeniodawcom, których interes prawny doznał uszczerbku w wyniku naruszenia przez fundusz zasad przeprowadzania postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, przysługują środki odwoławcze i skarga na zasadach określonych w art. 152–154 ww. ustawy.

Z poważaniem

Sekretarz stanu  
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 1 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Wiesława Janczyka**

**w sprawie odmowy MOW NFZ dotyczącej  
zakontraktowania świadczeń w Oddziale  
Neurochirurgii Podhalańskiego Szpitala  
Specjalistycznego im. Jana Pawła II  
w Nowym Targu (8717)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana Wiesława Janczyka, posła na Sejm RP, z dnia 11 lutego 2011 r., przesłane przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu, z dnia 23 lutego 2011 r. (znak: SPS-024-8717/11), w sprawie odmowy Małopolskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia zakontraktowania świadczeń w Oddziale Neurochirurgii Podhalańskiego Szpitala Specjalistycznego im. Jana Pawła II w Nowym Targu, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zasady realizacji świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych zostały określone w przepisach ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, ze zm.), aktach wykonawczych do ww. ustawy oraz zarządzeniach prezesa NFZ, dotyczących postępowań w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w poszczególnych rodzajach i zakresach.

Zgodnie z art. 97 ww. ustawy, do zakresu działania Narodowego Funduszu Zdrowia należy m.in. określanie jakości i dostępności oraz analiza kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym

dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej oraz przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Ponadto, zgodnie z art. 146 ust. 1 ww. ustawy, prezes Narodowego Funduszu Zdrowia określa przedmiot postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, kryteria oceny ofert oraz warunki wymagane od świadczeniodawców.

Odnosząc się do kwestii zawartych w treści zapytania, przede wszystkim należy zwrócić uwagę na zasady zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Zgodnie z przepisem art. 107 ust. 5 pkt 8 i 10 cytowanej ustawy, do zadań dyrektora oddziału wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia należy przeprowadzanie postępowań w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, w tym świadczeń wysokospecjalistycznych, a także zawieranie i rozliczanie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, w tym świadczeń wysokospecjalistycznych oraz zawieranie i rozliczanie umów o realizację programów zdrowotnych. Podstawą do udzielania świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, zgodnie z przepisem art. 132 ust. 1 ww. ustawy, jest umowa o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, zawarta pomiędzy świadczeniodawcą a dyrektorem oddziału wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia. Zgodnie z przepisem art. 134 przytoczonej ustawy, Narodowy Fundusz Zdrowia jest obowiązany zapewnić równe traktowanie wszystkich świadczeniodawców ubiegających się o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej i prowadzić postępowanie w sposób gwarantujący zachowanie uczciwej konkurencji. W trakcie trwania procedury konkursowej, zgodnie z art. 148 cytowanej na wstępie ustawy, fundusz porównuje złożone przez świadczeniodawców oferty w zakresie ciągłości, kompleksowości, dostępności, jakości udzielanych świadczeń, kwalifikacji personelu, wyposażenia w sprzęt i aparaturę medyczną oraz ceny i liczby oferowanych świadczeń opieki zdrowotnej oraz kalkulacji kosztów, a następnie, zgodnie z przepisem art. 142 ust. 5 pkt 1 ww. ustawy, może wybrać ofertę lub większą liczbę ofert, które zapewniają możliwie najlepsze warunki udzielania świadczeń opieki zdrowotnej.

Jednocześnie należy zwrócić uwagę na fakt, iż w trakcie postępowania konkursowego świadczeniodawca może negocjować liczbę i cenę planowanych do udzielenia świadczeń opieki zdrowotnej, co bezpośrednio wynika z art. 142 ust. 6 cytowanej ustawy. Należy jednak podkreślić, iż ilość planowanych świadczeń ambulatoryjnych, szpitalnych, a także świadczeń opieki zdrowotnej z innych zakresów, wynika z danych historycznych, prognozy wynikającej z danych epidemiologicznych oraz przepisu art. 132 ust. 5 ww. ustawy, w świetle którego, wysokość łącznych zobowiązań funduszu wynikających z zawartych ze świadczeniodawcami umów nie może przekroczyć

wysokości wydatków przewidzianych na ten cel w planie finansowym funduszu.

Mając na uwadze przytoczone przepisy, uprzejmie informuję Pana Marszałka, iż Ministerstwo Zdrowia zwróciło się do Małopolskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia o zajęcie stanowiska do kwestii i pytań poruszonych w treści zapytania. Zgodnie z wyjaśnieniami płatnika świadczeń, w celu zakontraktowania świadczeń na rok 2011 i lata następne, małopolski oddział funduszu ogłosił i przeprowadził postępowania konkursowe, zgodnie z przyjętym planem zakupu świadczeń i w trybie określonym cytowaną na wstępie ustawą. Do konkursu ofert ogłoszonego przez fundusz mogły przystąpić na równych prawach wszystkie podmioty z obszaru zdefiniowanego w ogłoszeniu konkursowym, spełniające wymagania określone przepisach szczegółowych. Każda prawidłowo złożona oferta podlegała ocenie według jednolitych i jawnych kryteriów (jakość, dostępność, ciągłość, kompleksowość, cena), określonych w zarządzeniu nr 73/2009/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 13 listopada 2009 r. w sprawie określenia kryteriów oceny ofert w postępowaniu w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej (ze zm.). Ostatecznie wyborowi podlegały oferty uszeregowane według tzw. rankingu końcowego, począwszy od najwyższej ocenionej aż do wyczerpania kwoty danego postępowania.

Należy zaznaczyć, że obowiązujące szczegółowe kryteria oceny ofert, zapisy ustawowe (art. 134 ust. 1 cytowanej na wstępie ustawy) oraz praktyka orzecznicza (decyzja prezesa UOKiK nr RWA 9/2009 z dnia 10 lipca 2009 r.) nie pozwalają na stosowanie jakichkolwiek preferencji wobec dotychczasowych świadczeniodawców w stosunku do nowych oferentów, gdyż takie praktyki byłyby uznane za przejaw nierównego traktowania. Wobec powyższego procedura konkursowa nie gwarantuje kontynuacji umowy z dotychczasowym świadczeniodawcą, jeżeli jego oferta została oceniona niżej niż oferty pozostałych podmiotów, w tym nowych oferentów.

Jak wskazuje Małopolski OW NFZ, w postępowaniu konkursowym w rodzaju: leczenie szpitalne, oferta Oddziału Neurochirurgii Podhalańskiego Szpitala Specjalistycznego im. Jana Pawła II w Nowym Targu została oceniona i sklasyfikowana na ostatniej pozycji, co uniemożliwiło jej wybór. Przygotowując się do rozmów z oferentem, komisja konkursowa dodatkowo poddała analizie profil świadczeń realizowanych w ww. oddziale, stwierdzając, iż w przeważającej większości sprawozdawane świadczenia związane z urazami mogą być realizowane i rozliczane także w ramach oddziału chirurgii urazowo-ortopedycznej, pełniącym całodobowy dyżur w ramach wieloprofilowego szpitala.

W szczególności, jak wskazuje Narodowy Fundusz Zdrowia, specjalistyczny szpital w Nowym Targu zatrudnia 2 lekarzy specjalistów w dziedzinie neurochirurgii, którzy mogą samodzielnie wykonywać

leczenie urazów głowy w oddziale chirurgii urazowo-ortopedycznej z uwagi na posiadany przez szpital sprzęt diagnostyczno-leczniczy, który pozwala na udzielanie natychmiastowej pomocy lekarskiej pacjentom z urazami głowy.

Małopolski OW NFZ, uwzględniając natomiast stan powstały po rozstrzygnięciu postępowań konkursowych, dokonał już zwiększenia planu umowy dla oddziału chirurgii urazowo-ortopedycznej Podhalańskiego Szpitala Specjalistycznego im. Jana Pawła II w Nowym Targu, z uwagi na możliwość rozliczania świadczeń dotychczas wykonywanych w oddziale neurochirurgii.

Z poważaniem

Sekretarz stanu  
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 1 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra gospodarki  
na zapytanie posła  
Mieczysława Marcina Łuczaka**

**w sprawie dotrzymania terminu opłat  
za wydaną koncesję na sprzedaż napojów  
alkoholowych do 4,5% i piwa oraz powyżej 4,5%  
(8736)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie posła Mieczysława Marcina Łuczaka, przekazane przy piśmie z dnia 28 lutego 2011 r., znak: SPS-024-8736/11, w sprawie przepisów ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2007 r. Nr 70, poz. 473, ze zm.) regulujących wnoszenie opłat za korzystanie z zezwoleń na sprzedaż detaliczną napojów alkoholowych, przedstawiam następujące stanowisko.

Ministerstwo Gospodarki generalnie opowiada się za ograniczaniem barier administracyjnych dla przedsiębiorców oraz zwiększaniem swobody w zakresie podejmowania i prowadzenia działalności gospodarczej. Jednakże, odnosząc się do stanowiska pana posła wskazującego na zbyt rygorystyczne i restrykcyjne dla przedsiębiorców przepisy regulujące pobieranie opłat za korzystanie z zezwoleń na sprzedaż detaliczną napojów alkoholowych, pragnę zwrócić uwagę na zadania określone w ww. ustawie, w szczególności dotyczące przeciwdziałania alkoholizmowi. Wykonuje się je między innymi przez odpowiednie kształtowanie polityki społecznej w kierunku tworzenia warunków motywujących ograniczanie spożycia alkoholu. Napoje alkoholowe są specyficznym towarem, którego sprzedaż odbywa się na podstawie zezwoleń. Ustawodawca, określając regulacje w tym zakresie, kierował się ważnym interesem pu-

blicznym, jakim jest zmniejszenie szkód zdrowotnych i społecznych wynikających z nadmiernego spożycia napojów alkoholowych. Ograniczenia wynikające z przepisów regulujących prowadzenie obrotu napojami alkoholowymi mają również na celu realizację zadań w zakresie rozwiązywania problemów alkoholowych oraz dyscyplinowanie przedsiębiorców w kierunku przestrzegania obowiązujących w tym zakresie regulacji.

Biorąc pod uwagę wagę problemu, jakim jest zapobieganie negatywnym skutkom spożywania alkoholu, uprzejmie informuję, iż nie przewiduję podjęcia działań w kierunku liberalizacji przepisów dotyczących poruszonych przez pana posła kwestii.

Łączę wyrazy szacunku

Minister  
Waldemar Pawlak

Warszawa, dnia 4 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Haliny Olendzkiej**

**w sprawie uregulowań prawnych dotyczących  
zawodu rzeczoznawcy samochodowego (8789)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo z dnia 28 lutego 2011 r., nr SPS-024-8789/11, przy którym przekazano interpelację poseł na Sejm RP pani Haliny Olendzkiej w sprawie uregulowań prawnych dotyczących zawodu rzeczoznawców samochodowych, wyjaśniam, że przepisy dotyczące działalności w procesie likwidacji szkód komunikacyjnych oraz zawierania umów obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej nie należą do ministra właściwego do spraw transportu.

Informuję, że rzeczoznawcą samochodowym jest osoba, która spełnia wymagania określone w ustawie z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, w tym posiada certyfikat w zakresie rzeczoznawstwa samochodowego, wydany przez jednostkę akredytowaną w polskim systemie akredytacji. Ww. ustawa określa przypadki, w których rzeczoznawca samochodowy wydaje opinie w sprawach dopuszczenia pojazdu do ruchu.

Mając na uwadze, że przedmiotowa interpelacja dotyczy aspektów związanych z ubezpieczeniami, wystąpiłem do ministra finansów o stanowisko w tej sprawie. W otrzymanej odpowiedzi nr FN-6/0602/45-1/LPM/PSZC1-132/11 z dnia 24 marca 2011 r. pan Wiesław Szczuka podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów, wyjaśnia:

„Odnosząc się do kwestii udziału rzeczoznawców samochodowych w procesie likwidacji szkód komuni-

kacyjnych (czyli do jednego z zadań, które mogą wykonywać rzeczoznawcy samochodowi) pragnę wskazać, iż ewentualne zmiany co do roli tych podmiotów oraz wystawianych przez nich opinii w procesie likwidacji szkód mogłyby zostać uregulowane w przepisach ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152, z późn. zm.). Tym niemniej konieczność wprowadzenia potencjalnych zmian w tym zakresie będzie przedmiotem dyskusji na kolejnym posiedzeniu Grupy Roboczej do spraw przeglądu prawa ubezpieczeń gospodarczych powołanej w ramach Rady Rozwoju Rynku Finansowego, zaś zmiany takie powinny stanowić wypadkową kompleksowych regulacji dotyczących rzeczoznawców samochodowych.

Odnosząc się do propozycji wprowadzenia obowiązku ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej rzeczoznawców samochodowych, należy wskazać, iż co do zasady ubezpieczenia obowiązkowe powinny być wprowadzane tam, gdzie w ochronie określonej kategorii dóbr zainteresowane jest całe społeczeństwo lub gdzie istnieje możliwość wyrządzenia znacznych szkód majątkowych, a byłoby jednocześnie ryzykowne poleganie na świadomości właścicieli tych dóbr czy też podmiotów odpowiedzialnych cywilnie za określone rodzaje szkód. (...)

W tym miejscu należy nadmienić, iż po wprowadzeniu określonego obowiązku ubezpieczenia OC minister finansów w drodze rozporządzenia określa jedynie, co wynika z systemowych regulacji dotyczących ubezpieczeń obowiązkowych, szczegółowy zakres takiego ubezpieczenia, termin powstania obowiązku ubezpieczenia oraz minimalną sumę gwarancyjną. Tym niemniej sam obowiązek ubezpieczenia oraz delegacja ustawowa do wydania takiego aktu wykonawczego powinny wynikać z przepisów ustawy, która będzie regulowała zawodową działalność rzeczoznawców samochodowych. Przepisy tej ustawy powinny również określać zasady kontroli spełnienia obowiązku zawarcia umowy ubezpieczenia obowiązkowego (organy kontrolne) oraz konsekwencje jego niespełnienia (sankcje za niedopełnienie obowiązku)".

Uwzględniając powyższe, stwierdzam, że wprowadzenie kompleksowych wymagań dla rzeczoznawców w procesie likwidacji szkód komunikacyjnych i obowiązku zawierania przez nich umów ubezpieczenia OC należy do regulacji będących we właściwości Ministerstwa Finansów, które według otrzymanych wyjaśnień zamierza podjąć dyskusję w tych sprawach, a nie do zakresu przepisów ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym.

Z poważaniem

Sekretarz stanu  
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 11 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej  
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie przygotowań resortu do udziału  
w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej  
(8808)**

W odpowiedzi na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego przekazane przy piśmie z dnia 28 lutego (znak: SPS-024-8808/11), w sprawie przygotowań MPiPS do udziału w polskiej prezydencji w Radzie UE, poniżej przekazuję odpowiedzi na przekazane pytania.

Jakie priorytety z obszarów kompetencji Pani Minister będzie realizować rząd w czasie prezydencji?

Priorytetami prezydencji w obszarze zatrudnienia i polityki społecznej będą następujące kwestie:

1. Solidarność pokoleń: w stronę demograficznej przyszłości Europy

W ramach ww. priorytetu prezydencja będzie propagować rozwiązania ułatwiające godzenie życia zawodowego z osobistym, w tym poprawę dostępności usług opiekuńczych dla dzieci oraz osób starszych, zwiększenie i wydłużenie aktywności zawodowej różnych grup społecznych, podniesienie opłacalności mobilności na rynku pracy, zwiększenie znaczenia dialogu społecznego dla realizacji celów polityki społecznej. Przewiduje się kontynuację prac nad rewizją dyrektywy 92/85/EWG w sprawie wprowadzenia środków służących wspieraniu poprawy w miejscu pracy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników, które niedawno rodziły, i pracowników karmiących piersią oraz zainicjowanie prac nad raportem, który zostanie opracowany przez Europejski Instytut ds. Równości Kobiet i Mężczyzn. Kwestia godzenia ról zawodowych i prywatnych znajdzie odzwierciedlenie w konkluzjach wypracowanych przez Radę.

Aktywna Europa

Realizując ww. priorytet, prezydencja podejmie debatę na temat wpływu modelu flexicurity na poziom zatrudnienia, w szczególności osób starszych. Debatą będzie również dotyczyła wpływu aktywizacji zawodowej na ograniczenie ubóstwa i wykluczenia społecznego. Podczas prezydencji zostanie przeprowadzony przegląd czynników motywujących i zniechęcających pracowników do utrzymywania i wydłużania aktywności zawodowej. W ramach omawianego priorytetu prezydencja spróbuje ocenić, na ile kryzys gospodarczy przyczynił się do reform rynków pracy, a także zaproponuje spojrzenie na przyszłość europejskiego rynku pracy po 2020 r. Wynik debaty znajdzie odzwierciedlenie w konkluzjach wypracowanych przez Radę.

2. Partnerstwo obywatelskie: władze publiczne i organizacje pozarządowe w realizacji celów polityki społecznej.

W tym obszarze prezydencja zainicjuje debatę dotyczącą roli i znaczenia organizacji pozarządowych oraz innych partnerów w realizacji polityki społecznej. Planowana jest dyskusja na temat wolontariatu jako innowacyjnego instrumentu realizacji celów społecznych i jego dalszego rozwoju. Ważnym wydarzeniem, które przypadnie na okres przewodnictwa Polski w Radzie UE, będzie podsumowanie Europejskiego Roku Wolontariatu 2011.

Jakie środki finansowe w latach 2010–2011 w budżecie resortu są przeznaczone na przygotowania do polskiego przewodnictwa w Unii Europejskiej?

W ramach programu wieloletniego pn. „Przygotowanie, obsługa i sprawowanie przewodnictwa Polski w Radzie Unii Europejskiej w II połowie 2011 r.” MPiPS na lata 2010–2011 dysponuje kwotą 3,736 mln zł.

Czy w ramach polskiej prezydencji w Polsce odbędą się spotkania formalne lub nieformalne ministrów państw Unii Europejskiej z udziałem Komisji Europejskiej w obszarach, które Pani koordynuje?

Podczas prezydencji polskiej planowane są następujące spotkania ministerialne z udziałem Komisji Europejskiej w Polsce:

— 9–10.06.2011 r., Warszawa – spotkanie dyrektorów generalnych ds. stosunków przemysłowych,

— 7–8.07.2011 r., Sopot – nieformalne spotkanie ministrów ds. zatrudnienia i polityki społecznej,

— 26.09.2011 r., Wrocław – konferencja ministerialna nt. priorytetu społecznego,

— 10–11.10.2011 r., Warszawa – konferencja ministerialna nt. wybranego priorytetu prezydencji w obszarze zatrudnienia,

— 17–18.10.2011 r., Kraków – konwencja europejskiej platformy,

— 21.10.2011 r., Kraków – nieformalne spotkanie ministrów ds. rodziny i równości płci,

— 8–9.12.2011 r., Warszawa – spotkanie szefów publicznych służb zatrudnienia UE.

Minister  
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 15 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Andrzeja Adamczyka**

**w sprawie zabezpieczenia  
przeciwpowodziowego na Wiśle  
w miejscowości Kłokoczyn (8819)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Andrzeja Adamczyka z dnia 22 lutego 2011 r., znak: SPS-024-8819/11, w sprawie

zabezpieczenia przeciwpowodziowego na rzece Wiśle w miejscowości Kłokoczyn, uprzejmie informuję, iż odpowiedź została przygotowana w oparciu o informacje udzielone przez prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej oraz marszałka województwa małopolskiego.

Ad 1. Czy zamierza Pan Minister zabiegać podczas prac rządu RP o wsparcie finansowe dla remontu wałów przeciwpowodziowych na Wiśle w Kłokoczynie?

Na wstępie wyjaśniam, iż uszkodzenie lewego wału przeciwpowodziowego w km 41+330 – 41+390 (odcinek 60 m) w miejscowości Kłokoczyn – Machaczki zostało w trybie natychmiastowym awaryjnie zabezpieczone przez Małopolski Zarząd Melioracji i Urządzeń Wodnych w Krakowie. Ponadto w miesiącach wrzesień–listopad 2010 r. opracowano ekspertyzę stanu technicznego lewego wału przeciwpowodziowego rzeki Wisły na odcinku 60 m z poszerzeniem w zakresie zabezpieczenia międzywała w km 41 + 330 – 41+390 w miejscowości Kłokoczyn (Machaczki) oraz dokumentację techniczną na zadanie pn. „Usuwanie szkód powodziowych w lewym wale rzeki Wisły w km 40 + 670 – 41 + 470 w miejscowości Kłokoczyn (Machaczki), gm. Czernichów, pow. krakowski”. Szacunkowa wartość zadania wynosi 4380 tys. zł. Przedmiotowe zadanie zostanie zrealizowane w ramach przyznanej dla Województwa Małopolskiego w 2011 r. dotacji z rezerwy celowej budżetu państwa na realizację zadań w zakresie usuwania skutków klęsk żywiołowych w urządzeniach melioracji wodnych podstawowych w wysokości 40 mln zł. Obecnie Małopolski Zarząd Melioracji i Urządzeń Wodnych w Krakowie jest na etapie przygotowywania dokumentacji przetargowej dla ww. zadania. Ogłoszenie przetargu będzie możliwe po uzyskaniu właściwej decyzji ministra finansów.

Ponadto Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej w Krakowie zinwentaryzował powstanie szkody w dorzeczu Górnej Wisły, tj. powstanie wyrwy brzegowej, zniszczenie międzywała i podmycie stopy wału w rejonie km 41+100 rzeki Wisły w m. Kłokoczyn. Szkada ta została ujęta w zestawieniu szkód powodziowych z 2010 r., a zadanie polegająca na usunięciu zagrożenia zostało zgłoszone do sfinansowania w ramach środków pochodzących z rezerwy celowej w 2011 r. Realizacja ww. zadania możliwa będzie dopiero po otrzymaniu wnioskowanych środków.

Z wnioskiem o sfinansowanie między innymi tego zadania minister środowiska, na wniosek prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej, wystąpił do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji o przyznanie środków z rezerwy celowej „Kredyty i środki krajowe na przeciwdziałanie i usuwanie skutków klęsk żywiołowych”. Wyżej wymienione środki finansowe zostaną przyznane po uzyskaniu stosownej decyzji ministra finansów w tej sprawie.

Ad 2. Czy kierowany resort zamierza włączyć się w sprawę ochrony przed powodzią dorzecza górnej Wisły, w szczególności zaś na wskazanym odcinku?

Tak ważna kwestia jak sprawa ochrony przed powodzią jest priorytetowym programem działań rządu, w związku z czym prowadzone były intensywne prace nad implementacją dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2007/60/WE z dnia 23 października 2007 r. w sprawie oceny ryzyka powodziowego i zarządzania nim (Dz. Urz. UE L 288 z 6.11.2007, str. 27) poprzez przygotowanie projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo wodne oraz niektórych innych ustaw.

Dyrektywa 2007/60/WE dąży do zminimalizowania ryzyka oraz właściwego zarządzania ryzykiem, jakie może stwarzać powódź dla ludzkiego zdrowia, środowiska, działalności gospodarczej i dziedzictwa kulturowego. Zobowiązania nałożone na państwa członkowskie wynikające z tej dyrektywy polegają na konieczności opracowania wstępnej oceny ryzyka powodziowego, map zagrożenia i ryzyka powodziowego, koordynacji działań we wspólnie zarządzanych dorzeczach międzynarodowych, a także opracowania planów zarządzania ryzykiem powodziowym i zapewnienie szerokiego procesu konsultacji społecznych. Celem tych wszystkich działań ma być zdecydowane ograniczenie strat powodziowych oraz zniwelowanie zagrożenia życia ludności oraz zmniejszenie zagrożenia dla obiektów dziedzictwa kulturowego. Działania takie, nakierowane na ochronę obszarów narażonych na niebezpieczeństwo powodzi przed intensywnym zagospodarowywaniem, określane są działaniami nietechnicznymi, niegenerującymi działań inwestycyjnych (technicznych). Jest to niezwykle ważne podejście do zagadnienia ochrony przeciwpowodziowej. Nowelizacja ustawy Prawo wodne przewiduje ważną zmianę w zakresie planowania przestrzennego poprzez wprowadzenie obligatoryjnego terminu 18 miesięcy na uwzględnienie granic terenów zagrożonych powodzią w planach zagospodarowania przestrzennego województw, studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin oraz miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. Dodatkowo w sierpniu 2010 r. weszła w życie ustawa z dnia 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych (Dz. U. Nr 143, poz. 963). Ustawa wprowadza do systemu prawnego rozwiązania, które pozwolą na uproszczenie oraz przyspieszenie prac związanych z przygotowaniem do realizacji inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych.

Przedmiotowy projekt nowelizacji Prawa wodnego został skierowany pod obrady parlamentu we wrześniu 2010 r., gdzie prace trwały do dnia 5 stycznia br. Ustawa uchwalona przez parlament została przekazana prezydentowi RP do podpisu w dniu 10 stycznia 2011 r. Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 31 stycznia 2011 r. podpisał ustawę o zmianie ustawy Prawo wodne oraz niektórych innych ustaw i zarządził jej ogłoszenie w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej, w związku z czym proces transpozycji ww. dyrektywy został zakończo-

ny. Ustawa nowelizująca została opublikowana w dniu 15 lutego br. (Dz. U. Nr 32, poz. 159) i weszła w życie z dniem 18 marca 2011 r.

Zgodnie z dyrektywą 2007/60/WE oraz nowelizacją ustawy Prawo wodne sporządzone zostaną istotne dokumenty planistyczne: wstępna ocena ryzyka powodziowego (opracowana do dnia 22 grudnia 2011 r.). Określone zostaną w niej obszary, na których istnieje znaczące ryzyko powodzi lub wystąpienie znaczącego ryzyka powodzi jest prawdopodobne (tzw. obszary narażone na niebezpieczeństwo powodzi).

Następnie dla tych obszarów będą sporządzone mapy zagrożenia powodziowego (opracowane do dnia 22 grudnia 2013 r.). Na mapach zagrożenia określone zostaną obszary, na których prawdopodobieństwo wystąpienia powodzi jest: niskie (raz na 500 lat), średnie (nie częściej niż co 100 lat) oraz wysokie (raz na 10 lat). Ponadto wskazane zostaną głębokości wody oraz prędkości przepływu wody.

Uzupełnieniem map zagrożenia powodziowego będą mapy ryzyka powodziowego (opracowane do dnia 22 grudnia 2013 r.), w których uwzględniona zostanie liczba mieszkańców dotkniętych powodzią, zagrożenia dla infrastruktury, w tym szczególnie dla instalacji mogących zagrażać środowisku, jak np. oczyszczalnie ścieków oraz wszelkie inne informacje mające wpływ na szacowanie ryzyka.

Następnie dla całych obszarów dorzeczy przygotowane zostaną plany zarządzania ryzykiem powodziowym (opracowane do dnia 22 grudnia 2015 r.). Będą one obejmować wszystkie aspekty zarządzania ryzykiem powodziowym, w szczególności działania ukierunkowane na zapobieganie, ochronę i właściwe przygotowanie, w tym prognozowanie powodzi i systemy wczesnego ostrzegania. Dla obszarów, gdzie występuje lub może wystąpić istotne ryzyko powodzi, ustalone zostaną odpowiednie cele zarządzania ryzykiem powodziowym. Plany zarządzania ryzykiem powodziowym uwzględniać będą m in. analizę kosztów i korzyści, zasięg powodzi i trasy przejścia fali powodziowej, obszary o potencjalnych możliwościach retencyjnych, a także cele środowiskowe zawarte w ramowej dyrektywie wodnej, zasady gospodarowania wodą i gruntami, elementy planowania przestrzennego i zagospodarowania terenu oraz ochronę przyrody.

Dodatkowo dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej, tzw. ramowa dyrektywa wodna (RDW) zobowiązuje wszystkie państwa członkowskie do podjęcia działań na rzecz ochrony śródlądowych wód powierzchniowych, wód przejściowych, wód przybrzeżnych oraz wód podziemnych. Jej celem jest osiągnięcie do 2015 r. (a w uzasadnionych przypadkach do 2021 lub 2027 r.) dobrego stanu wód i ekosystemów od nich zależnych. Zapisy dyrektywy nakazują opracować plany gospodarowania wodami na poszczególnych obszarach dorzeczy istniejących w danym państwie.



Zgodnie z tymi wymogami sporządzono plan gospodarowania wodami na obszarze dorzecza Wisły. Dokument ten jest podstawą do podejmowania decyzji mających wpływ na stan zasobów wodnych, a ponadto określa zasady gospodarowania wodami w trakcie 6-letniego cyklu planistycznego. Ustalenia planu gospodarowania wodami uwzględnia się w koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju, strategii rozwoju województwa oraz w planach zagospodarowania przestrzennego województwa. Plan ma wpływ nie tylko na kształtowanie gospodarki wodnej, ale także na inne sektory, w tym m.in. na: przemysł, gospodarkę komunalną, rolnictwo, leśnictwo, transport, rybołówstwo, turystykę.

Wyrażam przekonanie, iż przedstawione wyjaśnienia stanowią wyczerpującą odpowiedź na pytania zawarte w zapytaniu pana posła Andrzeja Adamczyka.

Z poważaniem

Sekretarz stanu  
Stanisław Gawłowski

Warszawa, dnia 5 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie  
Spraw Wewnętrznych i Administracji  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Marzeny Machałek**

**w sprawie rządowej pomocy w odbudowie  
zniszczeń popowodziowych w Bolkowie  
na Dolnym Śląsku (8820)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 3 marca 2011 r. (sygn. SPS-024-8820-8853/11), przekazującego zapytania posła na Sejm RP pani Marzeny Machałek w sprawach rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w Bolkowie, w Świerzawie, w Szklarskiej Porębie, w Karpaczu; w powiatach: złotoryjskim, legnickim, kamiennogórskim, jeleniogórskim, jaworskim, lubańskim, lwóweckim, zgorzeleckim oraz w gminach: Gryfów Śląski, Żukowice, Zawidów, Wojcieszów, Wleń, Warta Bolesławiecka, Stara Kamienica, Świeradów-Zdrój, Podgórzyn, Platerówka, Pielgrzymka, Piechowice, Mysłakowice, Mściwojów, Męcinka, Marciszów, Lwówek Śląski, Lubomierz, Lubań, Leśna, Kowary, a także w mieście Zgorzelec na Dolnym Śląsku, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Wzorem lat ubiegłych w 2010 r. minister spraw wewnętrznych i administracji wystąpił do wojewodów z prośbą o przeanalizowanie zadań samorządów w zakresie usuwania skutków klęsk żywiołowych ze

szczególnym uwzględnieniem zadań związanych z ubiegłoroczną powodzią i przygotowanie listy jednostek i zadań planowanych do realizacji w 2011 r.

Na podstawie przekazanych przez wojewodów informacji w dniu 11 lutego 2011 r. minister spraw wewnętrznych i administracji przyznał z rezerwy celowej budżetu państwa na przeciwdziałanie i usuwanie skutków klęsk żywiołowych 63 jednostkom samorządu terytorialnego województwa dolnośląskiego promesy w wysokości 36,2 mln zł. Wysokość przyznanych dotacji w 2010 r. oraz w 2011 r. jednostkom samorządu terytorialnego wymienionym w przedmiotowym wystąpieniu na zadania związane z remontem lub odbudową infrastruktury zniszczonej podczas powodzi z 2010 r. przedstawia tabela.

w złotych

L.p.	Gmina/Miasto	Powiat	Straty poniesione w infrastrukturze w 2010 r.	Dofinansowanie w 2010 r.	Dofinansowanie w 2011 r.
1	Gryfów Śląski		8 598 000		1 400 000
2	Karpacz		1 371 000		300 000
3	Kowary		2 636 350		500 000
4	Leśna		19 882 000	1 171 148	1 100 000
5	Lubań gmina		3 059 800	800 000	300 000
6	Lwówek Śląski		9 729 000	700 000	700 000
7	Marciszów		1 196 000	100 000	300 000
8	Męcinka		804 225	179 976	200 000
9	Mściwojów		450 000		100 000
10	Mysłakowice		3 622 000	1 092 025	500 000
11	Piechowice		8 486 000	1 600 000	500 000
12	Pielgrzymka		10 821 000		600 000
13	Platerówka		816 557	149 649	180 000
14	Podgórzyn		4 799 000	270 000	300 000
15	Stara Kamienica		7 093 138	90 000	600 000
16	Szklarska Poręba		5 292 220		700 000
17	Świeradów-Zdrój		11 838 444	1 100 000	700 000
18	Świerzawa		958 100	250 000	200 000
19	Warta Bolesławiecka		1 320 000	42 700	200 000
20	Wleń		774 000	360 000	150 000
21	Wojcieszów		2 537 000		300 000
22	Zawidów		1 887 000		600 000
23	Zgorzelec gmina miejska		9 321 094		800 000
24	Żukowice		4 353 553	4 000 000	80 000
25		Powiat jaworski	1 890 000	1 183 870	250 000
26		Powiat jeleniogórski	21 774 000	4 100 000	1 500 000
27		Powiat kamiennogórski	14 210 000	3 997 290	1 000 000
28		Powiat legnicki	782 197	400 000	300 000
29		Powiat lubański	23 627 000	2 000 000	600 000

30		Powiat lwówecki	8 973 352	1 599 997	800 000
31		Powiat zgorzelecki	13 495 527	1 269 961	500 000
32		Powiat zlotoryjski	2 769 137	125 000	400 000
	Razem		209 166 694	26 581 616	16 660 000

W poz. 2 i 21 uwzględnione zostały straty z 2009 r., zaś w poz. 9 straty z 2001 r.

Przy rozdysponowaniu środków finansowych przeznaczonych na remont (odbudowę) infrastruktury komunalnej pod uwagę brano w szczególności: wielkość zniszczeń w poszczególnych jednostkach, znaczenie infrastruktury dla w miarę normalnego funkcjonowania transportu lokalnego umożliwiającego dojazd do szkół, szpitali, zakładów pracy, zakończenie zadań wcześniej rozpoczętych, a także możliwość naprawienia zniszczeń w ramach dochodów własnych jednostek samorządu terytorialnego.

Propozycja podziału kwot dotacji na usuwanie skutków klęsk żywiołowych dla poszczególnych województw w 2011 r. oparta została na następujących parametrach wyjściowych:

— wysokość szkód powstałych w latach 2008–2010,

— wysokość przekazanego dofinansowania w latach 2008–2010,

— procent pokrycia strat mierzony stosunkiem przekazanej dotacji do poniesionych strat,

— wysokość środków proponowanych do podziału w I etapie promes (tj. ok. 450 mln zł).

Jednocześnie uprzejmie informuję, że wsparcie finansowe z budżetu państwa na odbudowę zniszczonej w wyniku ubiegłorocznej powodzi infrastruktury komunalnej jednostek samorządu terytorialnego będzie udzielane nadal, w miarę posiadanych w budżecie państwa środków finansowych przeznaczonych na przeciwdziałanie i usuwanie skutków klęsk żywiołowych.

Ponadto krajowe środki finansowe przeznaczone na przedmiotowy cel zwiększone zostaną o środki pochodzące z Funduszu Solidarności Unii Europejskiej, o które rząd RP wystąpił z wnioskiem zaaprobowanym przez Komisję Europejską w grudniu 2010 r.

Dodatkowym źródłem finansowania zniszczonej infrastruktury drogowej są środki pochodzące z „Narodowego programu przebudowy dróg lokalnych”. W ramach tego programu gminy i powiaty mogą starać się o przyznanie dotacji z budżetu państwa na pokrycie połowy kosztów inwestycji drogowych planowanych na dany rok. W związku z wielkością strat w infrastrukturze komunalnej spowodowanych ubiegłoroczną powodzią wprowadzono zmiany w zasadach oceniania wniosków składanych w ramach „Narodowego programu przebudowy dróg lokalnych” przez samorządy. W ramach merytorycznej oceny wniosków spełniających wymogi formalne przyznaje się dodatkowo 10 punktów wnioskowi, którymi objęte zostały odcinki dróg zniszczone lub uszkodzone

w 2010 r. w wyniku powodzi lub osunięć ziemi wywołanych opadami atmosferycznymi.

Istnieje również możliwość korzystania przez jednostki samorządu terytorialnego z pozabudżetowych źródeł dofinansowania odbudowy uszkodzonej (zniszczonej) w wyniku ubiegłorocznej powodzi infrastruktury komunalnej, takich jak: Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej lub wojewódzkie fundusze ochrony środowiska i gospodarki wodnej.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu  
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 5 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie  
Spraw Wewnętrznych i Administracji  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Marzeny Machałek**

**w sprawie rządowej pomocy w odbudowie  
zniszczeń popowodziowych w Świerzawie  
na Dolnym Śląsku (8821)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8820, str. 275.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie  
Spraw Wewnętrznych i Administracji  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Marzeny Machałek**

**w sprawie rządowej pomocy w odbudowie  
zniszczeń popowodziowych  
w Szklarskiej Porębie na Dolnym Śląsku (8822)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8820, str. 275.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie  
Spraw Wewnętrznych i Administracji  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Marzeny Machałek**

**w sprawie rządowej pomocy w odbudowie  
zniszczeń popowodziowych w Karpaczu  
na Dolnym Śląsku (8823)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8820, str. 275.

## Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie  
Spraw Wewnętrznych i Administracji  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Marzeny Machałek**

**w sprawie rządowej pomocy w odbudowie  
zniszczeń popowodziowych  
w pow. złotoryjskim na Dolnym Śląsku (8824)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8820, str. 275.

## Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie  
Spraw Wewnętrznych i Administracji  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Marzeny Machałek**

**w sprawie rządowej pomocy w odbudowie  
zniszczeń popowodziowych w pow. legnickim  
na Dolnym Śląsku (8825)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8820, str. 275.

## Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie  
Spraw Wewnętrznych i Administracji  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Marzeny Machałek**

**w sprawie rządowej pomocy w odbudowie  
zniszczeń popowodziowych  
w pow. kamiennogórskim na Dolnym Śląsku  
(8826)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8820, str. 275.

## Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie  
Spraw Wewnętrznych i Administracji  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Marzeny Machałek**

**w sprawie rządowej pomocy w odbudowie  
zniszczeń popowodziowych  
w pow. jeleniogórskim na Dolnym Śląsku (8827)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8820, str. 275.

## Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie  
Spraw Wewnętrznych i Administracji  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Marzeny Machałek**

**w sprawie rządowej pomocy w odbudowie  
zniszczeń popowodziowych w pow. jaworskim  
na Dolnym Śląsku (8828)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8820, str. 275.

## Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie  
Spraw Wewnętrznych i Administracji  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Marzeny Machałek**

**w sprawie rządowej pomocy w odbudowie  
zniszczeń popowodziowych w pow. lubańskim  
na Dolnym Śląsku (8829)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8820, str. 275.

## Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie  
Spraw Wewnętrznych i Administracji  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Marzeny Machałek**

**w sprawie rządowej pomocy w odbudowie  
zniszczeń popowodziowych w pow. lwóweckim  
na Dolnym Śląsku (8830)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8820, str. 275.

## Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie  
Spraw Wewnętrznych i Administracji  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Marzeny Machałek**

**w sprawie rządowej pomocy w odbudowie  
zniszczeń popowodziowych  
w pow. zgorzeleckim na Dolnym Śląsku (8831)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8820, str. 275.

## Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie  
Spraw Wewnętrznych i Administracji  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Marzeny Machałek**

**w sprawie rządowej pomocy w odbudowie  
zniszczeń popowodziowych  
w gm. Gryfów Śląski na Dolnym Śląsku (8832)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8820, str. 275.

## Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie  
Spraw Wewnętrznych i Administracji  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Marzeny Machałek**

**w sprawie rządowej pomocy w odbudowie  
zniszczeń popowodziowych w gm. Żukowice  
na Dolnym Śląsku (8833)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8820, str. 275.

## Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie  
Spraw Wewnętrznych i Administracji  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Marzeny Machałek**

**w sprawie rządowej pomocy w odbudowie  
zniszczeń popowodziowych w gm. Zawidów  
na Dolnym Śląsku (8834)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8820, str. 275.

## Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie  
Spraw Wewnętrznych i Administracji  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Marzeny Machałek**

**w sprawie rządowej pomocy w odbudowie  
zniszczeń popowodziowych w gm. Wojcieszów  
na Dolnym Śląsku (8835)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8820, str. 275.

## Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie  
Spraw Wewnętrznych i Administracji  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Marzeny Machałek**

**w sprawie rządowej pomocy w odbudowie  
zniszczeń popowodziowych w gm. Wleń  
na Dolnym Śląsku (8836)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8820, str. 275.

## Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie  
Spraw Wewnętrznych i Administracji  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Marzeny Machałek**

**w sprawie rządowej pomocy w odbudowie  
zniszczeń popowodziowych w gm. Warta  
Bolesławiecka na Dolnym Śląsku (8837)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8820, str. 275.

## Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie  
Spraw Wewnętrznych i Administracji  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Marzeny Machałek**

**w sprawie rządowej pomocy w odbudowie  
zniszczeń popowodziowych  
w gm. Stara Kamienica na Dolnym Śląsku  
(8838)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8820, str. 275.

## Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie  
Spraw Wewnętrznych i Administracji  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Marzeny Machałek**

**w sprawie rządowej pomocy w odbudowie  
zniszczeń popowodziowych  
w gm. Świeradów-Zdrój na Dolnym Śląsku  
(8839)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8820, str. 275.

## Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie  
Spraw Wewnętrznych i Administracji  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Marzeny Machałek**

**w sprawie rządowej pomocy w odbudowie  
zniszczeń popowodziowych w gm. Podgórzyn  
na Dolnym Śląsku (8840)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8820, str. 275.

## Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie  
Spraw Wewnętrznych i Administracji  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Marzeny Machałek**

**w sprawie rządowej pomocy w odbudowie  
zniszczeń popowodziowych w gm. Platerówka  
na Dolnym Śląsku (8841)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8820, str. 275.

## Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie  
Spraw Wewnętrznych i Administracji  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Marzeny Machałek**

**w sprawie rządowej pomocy w odbudowie  
zniszczeń popowodziowych w gm. Pielgrzymka  
na Dolnym Śląsku (8842)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8820, str. 275.

## Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie  
Spraw Wewnętrznych i Administracji  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Marzeny Machałek**

**w sprawie rządowej pomocy w odbudowie  
zniszczeń popowodziowych w gm. Piechowice  
na Dolnym Śląsku (8843)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8820, str. 275.

## Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie  
Spraw Wewnętrznych i Administracji  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Marzeny Machałek**

**w sprawie rządowej pomocy w odbudowie  
zniszczeń popowodziowych w gm. Mysłakowice  
na Dolnym Śląsku (8844)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8820, str. 275.

## Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie  
Spraw Wewnętrznych i Administracji  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Marzeny Machałek**

**w sprawie rządowej pomocy w odbudowie  
zniszczeń popowodziowych w gm. Mściwojów  
na Dolnym Śląsku (8845)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8820, str. 275.

## Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie  
Spraw Wewnętrznych i Administracji  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Marzeny Machałek**

**w sprawie rządowej pomocy w odbudowie  
zniszczeń popowodziowych w gm. Męcinka  
na Dolnym Śląsku (8846)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8820, str. 275.

## Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie  
Spraw Wewnętrznych i Administracji  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Marzeny Machałek**

**w sprawie rządowej pomocy w odbudowie  
zniszczeń popowodziowych w gm. Marciszów  
na Dolnym Śląsku (8847)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8820, str. 275.

## Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie  
Spraw Wewnętrznych i Administracji  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Marzeny Machałek**

**w sprawie rządowej pomocy w odbudowie  
zniszczeń popowodziowych  
w gm. Lwówek Śląski na Dolnym Śląsku (8848)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8820, str. 275.

## Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie  
Spraw Wewnętrznych i Administracji  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Marzeny Machałek**

**w sprawie rządowej pomocy w odbudowie  
zniszczeń popowodziowych w gm. Lubomierz  
na Dolnym Śląsku (8849)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8820, str. 275.

## Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie  
Spraw Wewnętrznych i Administracji  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Marzeny Machałek**

**w sprawie rządowej pomocy w odbudowie  
zniszczeń popowodziowych w gm. Lubań  
na Dolnym Śląsku (8850)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8820, str. 275.

## Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie  
Spraw Wewnętrznych i Administracji  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Marzeny Machałek**

**w sprawie rządowej pomocy w odbudowie  
zniszczeń popowodziowych w gm. Leśna  
na Dolnym Śląsku (8851)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8820, str. 275.

## Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie  
Spraw Wewnętrznych i Administracji  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Marzeny Machałek**

**w sprawie rządowej pomocy w odbudowie  
zniszczeń popowodziowych w gm. Kowary  
na Dolnym Śląsku (8852)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8820, str. 275.

## Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie  
Spraw Wewnętrznych i Administracji  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Marzeny Machałek**

**w sprawie rządowej pomocy w odbudowie  
zniszczeń popowodziowych w mieście Zgorzelec  
na Dolnym Śląsku (8853)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8820, str. 275.

## Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Sprawiedliwości  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Beaty Mazurek**

**w sprawie planowanej  
przez Ministerstwo Sprawiedliwości likwidacji  
Ośrodka Zamiejscowego w Chełmie  
Prokuratury Okręgowej w Lublinie oraz  
Prokuratury Rejonowej w Parczewie (8856)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pani poseł Beaty Mazurek w sprawie planowanej likwidacji Ośrodka Zamiejscowego w Chełmie Prokuratury Okręgowej w Lublinie oraz Prokuratury Rejonowej w Parczewie, przesłane przy piśmie z dnia 3 marca 2011 r., nr SPS-024-8856/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Naczelnym organem prokuratury, zgodnie z art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. z 2008 r. Nr 7, poz. 39, z późn. zm.), jest prokurator generalny. Z uwagi na dokonane z dniem 31 marca 2010 r. rozdzielenie urzędów ministra sprawiedliwości i prokuratora generalnego, wprowadzone ustawą z dnia 9 października 2009 r. o zmianie ustawy o prokuraturze (Dz. U. Nr 178, poz. 1375), podnieść należy, iż problematyka objęta zapytaniem w sensie koncepcyjnym pozostaje obecnie w gestii prokuratora generalnego, natomiast ostateczną decyzję w zakresie utworzenia lub zniesienia jednostek

organizacyjnych prokuratury, jak również określenia ich właściwości oraz tworzenia i znoszenia ośrodków zamiejscowych prokuratur okręgowych lub rejonowych podejmuje minister sprawiedliwości, którego ustawodawca upoważnił, na podstawie delegacji ustawowych zawartych w art. 17 ust. 13 i 15 ustawy o prokuraturze, do wydawania rozporządzeń normujących tą problematykę.

Informacje przekazane przez prokuratora generalnego wskazują, że w Prokuraturze Generalnej trwają prace powołanego zarządzeniem z dnia 7 grudnia 2010 r. Zespołu do oceny zasadności dalszego funkcjonowania ośrodków zamiejscowych prokuratur okręgowych i rejonowych, jednostek szczebla rejonowego o obsadzie od 3 do 5 etatów orzeczniczych oraz jednostek szczebla rejonowego, które na obszarze swojej właściwości nie posiadają siedziby sądu rejonowego.

Zgodnie z powyższym zakresem zadań zespołu jego prace obejmą obie jednostki prokuratury wskazane w zapytaniu: Ośrodek Zamiejscowy Prokuratury Okręgowej w Lublinie z siedzibą w Chełmie oraz Prokuraturę Rejonową w Parczewie, a dokonana w ich wyniku ocena zasadności ich dalszego funkcjonowania uwzględniać będzie specyfikę obu tych jednostek wynikającą z objęcia obszarem ich właściwości terenów przygranicznych oraz charakter popełnianych tam przestępstw.

Stanowisko w zakresie ewentualnej likwidacji tego ośrodka zamiejscowego prokuratury okręgowej, jak również prokuratury rejonowej zostanie określone po zakończeniu prac zespołu na podstawie jego ustaleń i rekomendacji.

Ocena zespołu będzie podstawą do podejmowania dalszych działań w zakresie znoszenia prokuratur rejonowych i ośrodków zamiejscowych.

Opierając się na informacjach przedstawionych przez prokuratora generalnego w odniesieniu do postawionych przez panią poseł pytań, należy podnieść, że w toku prac zespołu brane są pod uwagę stanowiska władz lokalnych wraz z uzasadniającą je argumentacją.

Ewentualne zniesienie wymienionych w zapytaniu jednostek organizacyjnych prokuratury nie powinno spowodować nieprawidłowości w prowadzeniu i nadzorowaniu postępowań przygotowawczych na obszarze objętym ich właściwością. Podkreślić należy, że ocena dokonana przez zespół uwzględni zarówno możliwości przejęcia spraw oraz kadry orzeczniczej i urzędniczej przez jednostki ościenne, jak też zapewnienia w przyszłości takim jednostkom – przy zwiększonym obszarze ich właściwości miejscowej – możliwości prawidłowej realizacji ustawowych zadań.

Zważyć jednocześnie należy, że ośrodki zamiejscowe Prokuratury Okręgowej w Lublinie są obecnie jedynymi – w skali kraju – tego rodzaju jednostkami organizacyjnymi prokuratury. Prokuratury okręgowe wykonują swoje ustawowe zadania co do zasady bez udziału ośrodków zamiejscowych.

Ewentualne zniesienie wskazanych jednostek organizacyjnych nie spowoduje również utraty miejsc pracy. Zgodnie bowiem z art. 17 ust. 16 ustawy o prokuraturze pracownicy zniesionego ośrodka zamiejscowego przechodzą do prokuratury, której ośrodek zamiejscowy został zniesiony.

W przypadku natomiast zniesienia prokuratury rejonowej kadra orzecznicza i administracyjna takiej jednostki zostanie przejęta przez jednostkę przejmującą jej zadania.

Dotychczas prokurator generalny nie przedstawił ministrowi sprawiedliwości stanowiska odnośnie do dalszego funkcjonowania Prokuratury Rejonowej w Parczewie oraz Ośrodka Zamiejscowego w Chełmie Prokuratury Okręgowej w Lublinie.

W wypadku wysunięcia postulatu likwidacji tych jednostek organizacyjnych prokuratury ostateczną decyzję w oparciu o przedstawione przez prokuratora generalnego argumenty podejmie minister sprawiedliwości jako organ uprawniony do podejmowania – w porozumieniu z prokuratorem generalnym – czynności władczych w tym zakresie na podstawie wspomnianych upoważnień ustawowych zawartych w art. 17 ust. 13 i 15 ustawy o prokuraturze.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu  
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 31 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Środowiska  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Beaty Mazurek**

**w sprawie możliwości utworzenia na bazie  
Leśnego Ośrodka Edukacyjno-Szkoleniowego  
„Sosna” w Biłgoraju obiektu sanatorium  
dla pracowników PGL Lasy Państwowe  
chorych na boreliozę (8858)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją poseł Beaty Mazurek przekazaną przy piśmie, znak: SPS-024-8858/11, z dnia 3 marca br. w sprawie możliwości utworzenia na bazie Leśnego Ośrodka Edukacyjno-Szkoleniowego w Biłgoraju sanatorium dla pracowników PGL LP chorych na boreliozę, na podstawie stanowiska dyrektora Regionalnej Dyrekcji Lasów Państwowych w Lublinie, przedstawiam poniższe informacje.

Obecne potrzeby szkoleniowe i edukacyjne Regionalnej Dyrekcji Lasów Państwowych w Lublinie są zaspokajane przez Ośrodek Edukacji Ekologicznej w Janowie Lubelskim. Przedmiotowy ośrodek w Bił-

goraju jest ośrodkiem generującym straty. Ze względu na fakt dobrego stanu i wyposażenia ośrodka Nadleśnictwo Biłgoraj podjęło w 2010 r. bez rezultatu próbę jego wydzierżawienia. W przypadku dalszych niepowodzeń w działaniach prowadzonych w tym kierunku nadleśniczy Nadleśnictwa Biłgoraj zamierza podjąć kroki w celu sprzedaży ośrodka.

Jednocześnie informuję, iż zgodnie z przepisami ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych zakłady lecznictwa uzdrowiskowego w postaci sanatoriów uzdrowiskowych tworzone są na obszarach gmin posiadających status uzdrowiska, nadany, po wystąpieniu zainteresowanej gminy w tym zakresie do ministra właściwego do spraw zdrowia, rozporządzeniem Rady Ministrów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 7 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie  
Spraw Wewnętrznych i Administracji  
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -  
na zapytanie poseł Beaty Mazurek**

**w sprawie dokonania przejęcia  
przez Lubelski Zarząd Przejść Granicznych  
w Chełmie działek od PKG SA w Warszawie  
na rozbudowę przejścia granicznego  
w Dorohusku (8859)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do pisma z dnia 3 marca 2011 r. (sygn. SPS-024-8859/11) przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pani Beaty Mazurek w sprawie dokonania przejęcia przez Lubelski Zarząd Przejść Granicznych w Chełmie działek od PKG SA w Warszawie na rozbudowę przejścia granicznego w Dorohusku, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, w porozumieniu z ministrem sprawiedliwości uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Z wyjaśnień przekazanych przez wojewodę lubelskiego – wyłącznego dysponenta wierzytelności Skarbu Państwa wobec Polskiego Konsorcjum Gospodarczego SA w Warszawie (PKG SA) – wynika, iż zobowiązania ww. spółki wobec Skarbu Państwa powstały w wyniku wzajemnych rozliczeń, określonych w umowie zawartej w 1996 r. pomiędzy wojewodą białskopodlaskim, działającym w imieniu Skarbu Państwa, a PKG SA.

Na mocy tej umowy PKG SA w zamian za możliwość podłączenia się do sieci energetycznej, telefonicznej, kanalizacyjnej i drogowej projektowanego terminalu zobowiązało się do nieodpłatnego przekazania na rzecz Skarbu Państwa prawa własności nieruchomości gruntowej, położonej w Koroszczynie o powierzchni 20,5 ha. Na ww. działce zbudowano obiekty terminalu samochodowego. Ponadto PKG SA zobowiązało się do uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa odpowiedniej rekompensaty w przypadku wyższych kosztów budowy sieci niż zostały zaplanowane.

W podpisanym w 1998 r. porozumieniu dodatkowym do ww. umowy z 1996 r. określono zasady rozliczenia kosztów budowy sieci i wysokość zobowiązań PKG SA wobec Skarbu Państwa.

W celu ostatecznego rozliczenia inwestycji w Koroszczynie w dniu 26 listopada 2002 r. zawarto porozumienie między wojewodą lubelskim reprezentującym Skarb Państwa a PKG SA. Zgodnie z tym porozumieniem zwolnienie PKG SA z długu miało polegać na dokonaniu kompensaty należności Skarbu Państwa przeniesieniem praw przysługujących spółce do nieruchomości położonych w miejscowości Hrebenne o wartości 2 393 046 zł. Pozostała należność Skarbu Państwa miała zostać skonwertowana na akcje PKG SA.

Łączna wartość długu PKG SA wobec Skarbu Państwa z uwzględnieniem odsetek wyniosła 4 596 727,47 zł.

Realizując pierwszą część porozumienia, w dniu 30 grudnia 2002 r. podpisano umowę przeniesienia na Skarb Państwa własności działek gruntu należących do PKG SA położonych w Hrebennem o łącznej powierzchni 81 899 m<sup>2</sup>. Wartość nieruchomości ustalono w oparciu o wycenę rzeczoznawcy majątkowego na kwotę 2 393 046 zł, co stanowi 29,21 zł za m<sup>2</sup>. Nabyte grunty wykorzystano pod rozbudowę drogowego przejścia granicznego w Hrebennem.

W celu doprowadzenia do wykonania drugiej części porozumienia, tj. kompensaty pozostałej należności Skarbu Państwa w wysokości 2 203 681,47 zł poprzez nabycie przez Skarb Państwa akcji PKG SA, wojewoda lubelski pismem z dnia 19 czerwca 2007 r. wezwał PKG SA do podjęcia działań w tym zakresie, pod rygorem odstąpienia od tej części porozumienia. Jednakże w związku z niekorzystną sytuacją ekonomiczną spółki zamiana przysługujących Skarbowi Państwa wierzytelności na akcje PKG SA była nieopłacalna.

Z uwagi na trudności w wyegzekwowaniu od PKG SA, w tym również w postępowaniu sądowym, pozostałej kwoty wynikającej z naliczonych odsetek za zwłokę w spłacie zobowiązań oraz wobec pogarszającej się sytuacji finansowej PKG SA, w celu zabezpieczenia interesów Skarbu Państwa zdecydowano o przejęciu od PKG SA nieruchomości gruntowych położonych w bliskiej odległości od przejścia granicznego w Dorohusku. Przejęcie gruntów wiązało się



z rozwiązaniem sprawy zadłużenia PKG SA wobec Skarbu Państwa.

Odnosząc się do poszczególnych kwestii poruszonych w przedmiotowym wystąpieniu, wojewoda lubelski poinformował, iż w latach 2007–2009 sporządzone zostały trzy wyceny gruntów należących do PKG SA położonych w miejscowości Okopy przez:

— rzeczoznawcę majątkowego o uprawnieniu nr 659, który dokonał wyceny gruntów w czerwcu 2007 r.: wyceną objęto wszystkie działki należące do PKG SA położone w Okopach, wartość gruntów została oszacowana na łączną kwotę 2 092 531 zł (słownie: dwa miliony dziewięćdziesiąt dwa tysiące pięćset trzydzieści jeden złotych);

— rzeczoznawcę majątkowego o uprawnieniu nr 1847, który dokonał wyceny w sierpniu 2008 r.: przedmiotem wyceny było 18 działek gruntu należących do PKG SA o łącznej powierzchni 7,22 ha, wartość gruntów została oszacowana na kwotę 4990 tys. zł (słownie: cztery miliony dziewięćset dziewięćdziesiąt tysięcy złotych);

— rzeczoznawcę majątkowego o uprawnieniu nr 3183, który dokonał wyceny gruntów w okresie luty–marzec 2009 r.: przedmiotem wyceny było sześć działek gruntu o powierzchni 6,99 ha należących do spółki, wartość nieruchomości została oszacowana na kwotę 1 105 120 zł (słownie: jeden milion sto pięć tysięcy sto dwadzieścia złotych).

Skarb Państwa przejął od PKG SA wszystkie grunty będące własnością tej spółki, położone w miejscowości Okopy, o łącznej powierzchni 8,99 ha, a zatem obszar znacznie większy niż objęty drugą i trzecią wyceną.

W okresie od 2009 r. do 2010 r. w województwie lubelskim (na obszarach wiejskich) wartość gruntów inwestycyjnych (przeznaczonych pod drogi) wahała się od 13 zł do 30 zł za m<sup>2</sup>, w zależności od położenia nieruchomości.

Z uwagi na przedłużające się postępowanie i brak rozstrzygnięcia sądowego co do wydania nakazu zapłaty oraz wobec słabej sytuacji finansowej PKG SA uznano, że należy podjąć rozmowy z dłużnikiem w związku z jego propozycją rozliczenia zadłużenia w zamian za przekazanie na rzecz Skarbu Państwa gruntów położonych w miejscowości Okopy.

W latach 2008–2009 zorganizowano szereg spotkań przedstawicieli Lubelskiego Urzędu Wojewódzkiego i Lubelskiego Zarządu Przejść Granicznych z przedstawicielami PKG SA. W trakcie prowadzonych negocjacji spółka wycofała się z propozycji przekazania wszystkich swoich nieruchomości położonych w Okopach, uzasadniając, iż w związku z położeniem nieruchomości w pobliżu przejścia granicznego ich wartość jest wyższa od należności Skarbu Państwa.

Ostatecznie ustalono, że wszystkie grunty będące własnością PKG SA spółka przekaże na rzecz Skarbu Państwa w zamian za zwolnienie z długu, pod warunkiem akceptacji takiego rozwiązania przez ministra skarbu państwa.

Po przedstawieniu propozycji uregulowania zadłużenia PKG SA minister skarbu państwa uznał, że z uwagi na rezygnację z koncepcji objęcia przez Skarb Państwa akcji tej spółki wyłącznym dysponentem wierzytelności Skarbu Państwa jest wojewoda lubelski.

W związku z powyższym, zdecydowano o realizacji uzgodnień podjętych w wyniku przeprowadzonych negocjacji w latach 2008–2009, kierując się następującymi przesłankami:

— lokalizacją przejmowanych od PKG SA gruntów w sąsiedztwie działek należących już do Skarbu Państwa, co w przyszłości stwarzało możliwość racjonalnego zagospodarowania przejętych od PKG SA nieruchomości, przy czym nie bez znaczenia było tu położenie działek w bliskim sąsiedztwie przejścia granicznego w Dorohusku – pod uwagę brano była możliwość ewentualnego wykorzystania tych nieruchomości pod lokalizację parkingu buforowego;

— poważnymi trudnościami, a praktycznie niemożnością wyegzekwowania od PKG SA (w drodze sądowej i pozasądowej) środków finansowych na zaspokojenie wierzytelności Skarbu Państwa, co było spowodowane słabą sytuacją ekonomiczną spółki.

Opinię o wartości nieruchomości położonych w Okopach należących do PKG SA przedstawił Wydział Geodezji i Nieruchomości Lubelskiego Urzędu Wojewódzkiego, uznając tym samym, że wynegocjowana cena odzwierciedla wartość tych gruntów.

Na tej podstawie wojewoda lubelski zaaprobował uzgodniony z PKG SA sposób zaspokojenia wierzytelności Skarbu Państwa. Na podstawie art. 19 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o województwie i administracji rządowej w województwie (Dz. U. z 2009 r. Nr 31, poz. 206, z późn. zm.) wojewoda lubelski udzielił dyrektorowi Lubelskiego Zarządu Przejść Granicznych (będącego w tym czasie gospodarstwem pomocniczym) pełnomocnictwa do dokonania w jego imieniu ściśle określonych czynności związanych z nabyciem gruntów należących do PKG SA położonych w miejscowości Okopy.

Grunty przejęte od PKG SA zostały nabyte na rzecz Skarbu Państwa w trwały zarząd Lubelskiego Zarządu Przejść Granicznych w Chełmie, powstający z mocy prawa na podstawie art. 17 ust. 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (t.j.: Dz. U. z 2010 r. Nr 102, poz. 651, z późn. zm.).

Dla gruntów nabytych przez Skarb Państwa od PKG SA prowadzona jest księga wieczysta KW nr 52358 przez Sąd Rejonowy w Chełmie Wydział Ksiąg Wieczystych. Nieruchomości gruntowe o powierzchni 8,99 ha podzielone są na 27 działek. Zostały nabyte w istniejącym stanie geodezyjnym.

Nieruchomości nabyte od PKG SA przez Skarb Państwa położone są przy drodze krajowej nr 12 prowadzącej do przejścia granicznego. W studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Dorohusk nieruchomości te położone są na obszarze przeznaczonym pod zabudowę

usługową oraz lokalizację inwestycji celu publicznego o znaczeniu lokalnym i ponadlokalnym.

Działania mające na celu odzyskanie należności Skarbu Państwa na drodze sądowej prowadzone były od 2001 r. Wojewoda lubelski złożył do Sądu Okręgowego w Warszawie pozew o zapłatę z dnia 14 sierpnia 2001 r. przeciwko PKG SA.

Z uwagi, iż porozumienie dodatkowe z 1998 r. przewidywało tytułem zaspokojenia należności objęcie części akcji dłużnika, spółka wystąpiła do ministra skarbu państwa o wyrażenie zgody na przekazanie swoich akcji Skarbowi Państwa, o czym powiadomiła sąd. Powyższe stanowiło podstawę do zawieszenia postępowania przez sąd rejonowy w Warszawie postanowieniem z dnia 13 października 2003 r.

Wobec stanowiska ministra skarbu państwa, który decyzję o ewentualnym nabyciu akcji PKG SA pozostawił wojewodzie lubelskiemu, ponownie przeanalizowano sytuację finansową dłużnika. Z uwagi na niekorzystny stan finansowy spółki uznano, że nabycie akcji w zamian za dług jest nieopłacalne. Spółka w ostatnich latach nie osiągała zysku i nie wypłacała akcjonariuszom dywidendy.

Wobec powyższego ponownie wystąpiono do dłużnika o spłatę długu oraz wystąpiono do sądu o podjęcie zawieszono postępowania. W odpowiedzi na wezwanie wojewody o spłatę długu dłużnik zaproponował m.in. rozliczenie zadłużenia w zamian za przekazanie przez niego aktywów trwałych w postaci gruntów położonych w miejscowości Okopy.

W związku z przedłużającym się postępowaniem i brakiem rozstrzygnięcia sądowego – co do wydania nakazu zapłaty – uznano, że należy podjąć rozmowy z dłużnikiem w celu polubownego załatwienia sprawy. Z uwagi na sytuację finansową spółki uznano, że przejęcie gruntów jest optymalnym sposobem zabezpieczenia interesów Skarbu Państwa. W wyniku prowadzonych rozmów strony ustaliły sposób uregulowania zaspokojenia roszczenia Skarbu Państwa.

Wojewoda lubelski wskazał przy tym, iż nabyte od PKG SA nieruchomości położone są w miejscowości Okopy, a nie – jak wskazano w wystąpieniu – w miejscowości Dorohusk. Projekt budowy parkingu buforowego uwzględnił docelowo również rozbudowę parkingu na tych gruntach.

Lokalizacja parkingu buforowego w miejscowości Okopy była przedmiotem analiz Zespołu do Spraw Zagospodarowania Granicy Państwowej i uzyskała jego pozytywną opinię. Uzasadniało to sporządzenie w 2009 r. dokumentacji projektowej budowy parkingu na terenie wsi Okopy.

Z uwagi jednak na przygotowywaną koncepcję przebiegu trasy ekspresowej S12 zakładającej w jednym z wariantów przejście przez teren planowanego parkingu we wsi Okopy konieczne byłoby wprowadzenie szczególnych rozwiązań, co w konsekwencji wydłużyłoby okres realizacji i zwiększyłoby koszty inwestycji.

W związku z powyższym oraz z uwagi na fakt, iż budowa terminala odpraw dla przejścia granicznego

w Dorohusku przewidziana była jako drugi przyszłościowy etap inwestycji, służby graniczne zwróciły się do wojewody lubelskiego z prośbą o podjęcie starań w celu realizacji parkingu buforowego poprzez rozbudowę tzw. płyty południowej.

Na wniosek wojewody lubelskiego Zespół do Spraw Zagospodarowania Granicy Państwowej podjął decyzję o zmianie lokalizacji parkingu buforowego. Pierwotna wersja zakłada budowę parkingu 2,5 km przed przejściem, natomiast obecnie przyjęty wariant przewiduje rozbudowę platformy południowej przejścia granicznego.

Opracowany harmonogram budowy parkingu buforowego na ok. 500 miejsc na obszarze sąsiadującym bezpośrednio z platformą południową przejścia przewiduje wykonanie inwestycji w latach 2011–2013.

Lokalizacja parkingu buforowego w miejscowości Okopy była przedmiotem analiz Zespołu do Spraw Zagospodarowania Granicy Państwowej i uzyskała jego pozytywną opinię. Natomiast zabezpieczenie gruntów pod budowę parkingu stanowiło zadanie wojewody i dlatego sposób ich pozyskania nie był konsultowany z ww. zespołem.

Odnosząc się do przedstawionego w wystąpieniu opisu położenia działek przejętych przez Skarb Państwa, wojewoda lubelski wskazał, iż nabyte od PKG SA nieruchomości położone są w miejscowości Okopy, a nie w miejscowości Dorohusk, a zatem opis ten nie odpowiada rzeczywistości.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż kwestie dotyczące działań podejmowanych przez Prokuraturę Okręgową w Białej Podlaskiej w przedmiotowej sprawie pozostają poza zakresem właściwości ministrów spraw wewnętrznych i administracji oraz sprawiedliwości. Organem właściwym w powyższym zakresie jest prokurator generalny.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Piotr Stachańczyk

Warszawa, dnia 31 marca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**ministra skarbu państwa  
na zapytanie posła Arkadiusza Mularczyka**

**w sprawie udziału w radach nadzorczych  
spółek Skarbu Państwa marszałka,  
wicemarszałków oraz członków Zarządu  
Województwa Małopolskiego (8877)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie udziału w radach nadzorczych spółek Skarbu Państwa marszałka, wicemarszałków oraz członków

zarządu województwa małopolskiego przedstawiam poniższą informację.

Zagadnienie członkostwa w radach nadzorczych w spółkach z udziałem Skarbu Państwa regulują następujące przepisy:

— ustawa z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji (t.j. Dz. U. z 2002 r. Nr 171, poz. 1397, z późn. zm.),

— ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne (t.j. Dz. U. z 2006 r. Nr 216, poz. 1584, z późn. zm.),

— ustawa z dnia 3 marca 2000 r. o wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi (Dz. U. z 2000 r. Nr 26, poz. 306, z późn. zm.),

— zarządzenie nr 45 ministra skarbu państwa z dnia 6 grudnia 2007 r. w sprawie zasad i trybu doboru kandydatów do składu rad nadzorczych spółek handlowych z udziałem Skarbu Państwa oraz rad nadzorczych innych podmiotów prawnych nadzorowanych przez ministra skarbu państwa (Dz. Urz. MSP z 2007 r. Nr 2, poz. 4).

Art. 12 ust. 1 ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji stanowi, iż w czasie, w którym Skarb Państwa pozostaje jedynym akcjonariuszem spółki powstałej w wyniku komercjalizacji, członków rady nadzorczej powołuje i odwołuje walne zgromadzenie, z tym że dwie piąte składu rady nadzorczej stanowią osoby wybrane przez pracowników albo osoby wybrane w jednej piątej przez pracowników i w jednej piątej przez rolników lub rybaków.

Obecnie, zgodnie z postanowieniami ww. zarządzenia nr 45 ministra skarbu państwa, wskazanie przez ministra skarbu państwa kandydata na członka rady nadzorczej spółki z udziałem Skarbu Państwa poprzedzone jest postępowaniem kwalifikacyjnym, chyba że odrębne przepisy stanowią inaczej. Postępowanie kwalifikacyjne odbywa się w trybie publicznym, poprzez ogłoszenie o naborze zamieszczane na stronach internetowych Ministerstwa Skarbu Państwa.

Zgodnie z zapisami art. 15a ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji osobami wskazanymi przez Skarb Państwa lub inne państwowe osoby prawne do pełnienia funkcji członka rady nadzorczej spółki powstałej w drodze komercjalizacji nie mogą być osoby:

— zatrudnione w biurach poselskich, senatorskich, poselsko-senatorskich lub biurach posłów do Parlamentu Europejskiego na podstawie umowy o pracę, umowy zlecenia lub innej umowy o podobnym charakterze,

— wchodzące w skład organów partii politycznych reprezentujących partie polityczne na zewnątrz oraz uprawnionych do zaciągania zobowiązań,

— zatrudnione przez partie polityczne na podstawie umowy o pracę.

Natomiast postanowienia ustawy o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby

pełniące funkcje publiczne umożliwiają m.in. członkom zarządów województw zajmowanie stanowisk w organach spółek, o ile zostały te osoby zgłoszone do objęcia takich stanowisk w spółce prawa handlowego przez: Skarb Państwa, inne państwowe osoby prawne, spółki, w których udział Skarbu Państwa przekracza 50% kapitału zakładowego lub 50% liczby akcji, jednostki samorządu terytorialnego, ich związki lub inne osoby prawne jednostek samorządu terytorialnego; osoby te nie mogą zostać zgłoszone do więcej niż dwóch spółek prawa handlowego z udziałem podmiotów zgłaszających te osoby. Wyżej wymienione osoby mogą otrzymywać odrębne wynagrodzenie z tytułu sprawowania funkcji w spółce prawa handlowego, do której zostały wyznaczone jako reprezentanci Skarbu Państwa, na zasadach określonych w ustawie z dnia 3 marca 2000 r. o wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi.

Zgodnie z powyższą ustawą osoby pełniące funkcje publiczne są obowiązane do złożenia oświadczenia o swoim stanie majątkowym. Oświadczenie to powinno również zawierać dane dotyczące prowadzenia działalności gospodarczej oraz pełnienia funkcji w spółkach lub spółdzielniach.

Ponadto zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi jedna osoba może być członkiem rady nadzorczej tylko w jednej z niżej wymienionych spółek:

— jednoosobowej spółce prawa handlowego utworzonej przez Skarb Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego,

— spółce prawa handlowego, w której udział Skarbu Państwa przekracza 50% kapitału zakładowego lub 50% liczby akcji,

— spółce prawa handlowego, w której udział jednostek samorządu terytorialnego przekracza 50% kapitału zakładowego lub 50% liczby akcji,

— spółce prawa handlowego, w której udział ww. spółek przekracza 50% kapitału zakładowego lub 50% liczby akcji.

Na podstawie informacji, w których posiadaniu jest minister skarbu państwa, a które również są publikowane na stronach internetowych Ministerstwa Skarbu Państwa, spośród osób wymienionych przez pana posła jedynie pan M. S. zasiada w radzie nadzorczej spółki Skarbu Państwa „Uzdrowisko Krynica – Żegiestów” SA od dnia 23 czerwca 2010 r. i pobiera wynagrodzenie w wysokości jednokrotności przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w czwartym kwartale roku poprzedniego, ogłoszonego przez prezesa Głównego Urzędu Statystycznego (zgodnie z art. 8 pkt 8 ustawy o wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi).

Ponadto informuję, iż osoba będąca reprezentantem Skarbu Państwa w spółce z udziałem Skarbu Państwa jest zobowiązana do aktualizowania swoich danych osobowych w kwestionariuszu osobowym,

jak również do składania stosownych oświadczeń o braku przeciwwskazań do zasiadania w radzie nadzorczej danej spółki.

Z poważaniem

Minister  
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 31 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Arkadiusza Mularczyka**

**w sprawie zmiany koncepcji  
województwa małopolskiego i pozostawienia  
zespołu ratownictwa medycznego, tj. podstacji  
SPZOZ Sądeckiego Pogotowia Ratunkowego  
z karetką w Piwnicznej-Zdroju (8878)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Arkadiusza Mularczyka przesłane przy piśmie z dnia 25 marca 2011 r., znak: SPS-024-8878/11, w sprawie zmiany koncepcji wojewody małopolskiego i pozostawienia zespołu ratownictwa medycznego, tj. podstacji SPZOZ Sądeckiego Pogotowia Ratunkowego z karetką w Piwnicznej-Zdroju, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

W myśl art. 19 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. Nr 191, poz. 1410, z późn. zm.) nadzór nad systemem na terenie kraju sprawuje minister właściwy do spraw zdrowia, zaś planowanie, organizowanie, koordynowanie systemu oraz nadzór nad systemem na terenie województwa jest zadaniem wojewody. W ramach nadzoru, o którym mowa powyżej, wojewoda sporządza wojewódzki plan działania systemu, który jest następnie zatwierdzany przez ministra zdrowia, zgodnie z procedurą określoną w art. 21 ww. ustawy. W ww. planie wojewoda wskazuje liczbę i rozmieszczenie na obszarze województwa zespołów ratownictwa medycznego, kierując się kryterium zapewnienia określonych w art. 24 ustawy parametrów czasu dotarcia zespołu ratownictwa medycznego na miejsce zdarzenia od chwili przyjęcia zgłoszenia przez dyspozytora medycznego.

Zgodnie z założeniami dotyczącymi funkcjonowania systemu Państwowe Ratownictwo Medyczne w powiecie nowosądeckim, ujętymi w nowym „Wojewódzkim planie działania systemu Państwowego Ratownictwa Medycznego” zatwierdzonym przez ministra zdrowia w dniu 14 marca 2011 r., od 1 lipca 2011 r. podstawowy zespół ratownictwa medycznego (ZRM „P”) stacjonujący w Piwnicznej-Zdroju przesunięty zostanie do Nowego Sącza, zaś teren miasta i gminy

Piwniczna-Zdrój oraz gminy Rytko obsługiwany będzie przez ZRM „S” stacjonujący w Starym Sączu (odległość kilkunastu kilometrów). Z analizy danych dotyczących liczby interwencji ZRM „P” stacjonującego w Piwnicznej-Zdroju, którego obszar działania obejmuje miasto i gminę Piwniczna-Zdrój oraz gminę Rytko, wynika, iż ten ZRM interweniował 1044 razy, co daje niecałe 3 interwencje na dobę, przy średniej w skali województwa małopolskiego wynoszącej 5 wyjazdów na dobę. W tym samym czasie na terenie miasta i gminy Nowy Sącz 3 ZRM, w tym 2 ZRM „S” i 1 ZRM „P”, interweniowały 6814 razy, co daje 6 wyjazdów na dobę.

Jednocześnie z informacji uzyskanych od wojewody małopolskiego wynika, iż planowane od 1 lipca 2011 r. zmiany na terenie powiatu nowosądeckiego dotyczące organizacji systemu Państwowego Ratownictwa Medycznego uznane zostały przez starostę powiatu nowosądeckiego za najbardziej korzystne dla mieszkańców z punktu widzenia szybkiego dostępu do przedszpitalnej pomocy medycznej.

W związku z powyższym, biorąc pod uwagę dane dotyczące liczby interwencji ZRM w gminie Piwniczna-Zdrój, uruchomienie dodatkowego ZRM nie znajduje uzasadnienia. Natomiast alokowanie ZRM „P” z Piwnicznej-Zdroju do Nowego Sącza wydaje się optymalnym rozwiązaniem z punktu widzenia zapewnienia bezpieczeństwa zdrowotnego mieszkańców powiatu nowosądeckiego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Marek Haber

Warszawa, dnia 18 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu  
w Ministerstwie Skarbu Państwa  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Ryszarda Zbrzyznego**

**w sprawie sytuacji w PLL LOT SA (8884)**

W odpowiedzi na pismo z dnia 4 marca 2011 r., znak SPS-024-8884/11, złożone w trybie zapytania poselskiego przez pana Ryszarda Zbrzyznego, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, w sprawie sytuacji w PLL LOT SA uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Na wstępie chciałbym podkreślić, że branża lotniczych przewozów pasażerskich przeżywa głęboki kryzys. W ocenie Międzynarodowego Zrzeszenia Przewoźników Lotniczych (IATA) rozmiary przedmiotowego kryzysu osiągnęły w 2010 r. poziom największy od zakończenia II wojny światowej. Dodatkowo w 2010 r. skutki kryzysu zostały pogłębione

z powodu ograniczeń ruchu w przestrzeni powietrznej spowodowanych erupcją wulkanu na Islandii. Wprawdzie w IV kwartale 2010 r. zaobserwowano na rynku wzrost popytu na pasażerskie przewozy lotnicze, lecz nie można jeszcze stwierdzić, że nastąpił koniec kryzysu branży lotniczej. Skutkiem kryzysu są m.in. generowane przez przewoźników lotniczych wysokie straty finansowe i zmiany strukturalne linii lotniczych. W branży lotniczych przewozów pasażerskich występuje bardzo silna, agresywna konkurencja, co powoduje konieczność dostosowywania zakresu prowadzonej działalności do potrzeb zmieniającego się rynku.

Kryzys, o którym mowa powyżej, dotknął także bezpośrednio działalności PLL LOT SA. W spółce prowadzone są działania mające na celu zmniejszenie skutków kryzysu i zapobieżenie niekorzystnym tendencjom rynkowym. Działania te konkretyzują się w postaci procesu restrukturyzacji obejmującego wszystkie obszary funkcjonowania spółki.

Odnosząc się do podniesionej przez pana kwestii cen biletów lotniczych i poziomu wypełnienia samolotów PLL LOT SA w stosunku do innych przewoźników, a co za tym idzie, porównania wpływu jednostkowego u różnych operatorów, podkreślam, że udzielenie precyzyjnej odpowiedzi w tym obszarze jest niezmiernie trudne. Wynika to stąd, że informacje z tego obszaru stanowią tajemnicę linii lotniczych jako kluczowy element realizacji biznesu lotniczych przewozów pasażerskich. Natomiast jak wskazują dostępne informacje, wypełnienie samolotów PLL LOT SA i konkurencyjnych linii lotniczych typu tradycyjnego występuje na porównywalnym poziomie. Należy także mieć na uwadze fakt, że w ostatnich latach rynek przewozów lotniczych w Polsce podlegał radykalnym przemianom związanym z dynamicznym rozwojem lotnictwa niskokosztowego oraz zwiększeniem konkurencji ze strony tradycyjnych przewoźników w związku z integracją Polski z Unią Europejską. Trudne jest jednoznaczne dookreślenie relacji cen biletów PLL LOT SA do cen biletów konkurencyjnych. Na różnice w cenach jednostkowych wpływa kierunek, data i godzina wylotu, prowadzone aktualnie promocje, czy też typ statku powietrznego wykorzystywany do wykonania danej operacji. Jednocześnie należy podkreślić, iż poziom wypełnienia samolotów PLL LOT SA jest porównywalny do konkurencji i różny w zależności od takich samych jak wcześniej wymienione parametry. Nie można też porównywać kosztów operacyjnych ponoszonych przez wskazaną przez pana Lufthansę, tj. jedną z największych globalnych linii lotniczych, ze średniej wielkości operatorem lotniczym, jakim jest PLL LOT SA. Jednocześnie należy zwrócić uwagę, że na koszty każdej linii lotniczej składa się szereg pozycji, z których każda ma różny wpływ na działalność podstawową spółki. W celu prawidłowego porównania struktury kosztów przedsiębiorstw lotniczych trzeba wziąć pod uwagę kluczowe pozycje kosztowe, w tym w szczególności koszty floty, koszty paliwa, koszty

obsługi naziemnej, koszty obsługi technicznej, które w największym stopniu wpływają na działalność operacyjną przewoźników lotniczych. Mówiąc jedynie o porównaniu kosztów pracy, nie uwzględniając struktury, wieku i różnorodności floty będącej w posiadaniu danego przewoźnika, a co za tym idzie, związanego z tym m.in. braku unifikacji szkoleń i obsługi technicznej oraz ograniczeń wynikających z przepisów lotniczych, nie można wysuwać tezy, iż to koszty pracy determinują zysk lub stratę na działalności podstawowej. Koszty pracy stanowią zatem jeden z ważnych czynników wpływających na rentowność prowadzonej działalności lotniczej i tym samym mogą wspierać konkretne działania strategiczne spółki oraz jej konkurencyjność.

Natomiast w odróżnieniu od struktury PLL LOT SA struktura szeregu europejskich linii lotniczych typu tradycyjnego, w tym wymienionej przez pana Lufthansy, jest w wysokim stopniu elastyczna i tym samym dostosowana do potrzeb zmieniającego się rynku. W celu wyeliminowania ww. różnic oraz zwiększenia konkurencyjności PLL LOT SA w przedsiębiorstwie realizowany jest proces restrukturyzacji.

Przedstawione w zapytaniu stwierdzenie, iż Zarząd PLL LOT SA „niemal całkowicie zerwał kontakty z załogą”, wydaje się nieuzasadnione. W spółce obowiązuje system informowania pracowników o sytuacji i wydarzeniach bieżących, celach i realizacji strategii. Informacje te przekazywane są za pośrednictwem wydawnictwa wewnętrznego „Żurawie” ukazującego się regularnie raz w miesiącu, codziennego e-mailingu w postaci komunikatów, listów czy ogłoszeń oraz w miarę możliwości spotkań organizowanych z całą załogą. Spółka prowadzi również bieżącą współpracę z zakładowymi organizacjami związkowymi. Nadto należy mieć na uwadze, że w strukturze organów spółki zasiadają przedstawiciele pracowników (1 członek zarządu i 3 członków rady nadzorczej). Zatem wydaje się, że kontakt zarządu z załogą jest skutecznie realizowany.

Natomiast w kwestii wskazanego przez pana zamiaru zwolnienia z pracy kapitana B767 wyjaśniam, że PLL LOT SA nie podjął decyzji o rozwiązaniu umowy o pracę z tym pracownikiem.

Odnosnie do pytania dotyczącego kształtowania przez MSP składu Zarządu PLL LOT SA wyjaśniam, że stosownie do regulacji art. 19a ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji, zarząd spółki powoływany i odwoływany jest przez Radę Nadzorczą w drodze odpowiedniego postępowania kwalifikacyjnego. Celem postępowania kwalifikacyjnego jest sprawdzenie i ocena kwalifikacji kandydatów oraz wyłonienie najlepszego kandydata na członka zarządu.

W kwestii bezpłatnych biletów w PLL LOT SA informuję, iż bilety bezpłatne to według zasad rozliczeniowych i budżetowych obowiązujących w PLL LOT SA bilety ze zniżką 75% i wyższą. Realizacja biletów bezpłatnych w 2010 r. wynosiła 69 152 bilety, w tym tzw. bilety pracownicze na podróże zagraniczne w ilości 7477 oraz nieewidencjonowane bilety dla

pracowników i ich rodzin w podróży krajowych. Do tej grupy pasażerów należy doliczyć niemowlęta oraz dzieci do 2. roku życia, które w myśl prawa lotniczego są również pasażerami bezpłatnymi, choć nie zajmują miejsca w samolocie.

Odnosząc się natomiast do relacji finansowych pomiędzy PLL LOT SA a spółkami zależnymi oraz postulatu o przeprowadzenie odpowiedniego audytu, informuję, iż PLL LOT SA podlega kontrolom bieżącej działalności, w tym audytom zewnętrznym i badaniu przez biegłego rewidenta skonsolidowanego sprawozdania finansowego grupy kapitałowej oraz jednostkowego sprawozdania finansowego. Gwarancją rzetelnej oceny audytorów wybieranych przez radę nadzorczą do badania ww. sprawozdań finansowych jest fakt, że przedmiotowi audytorzy należą do renomowanych międzynarodowych podmiotów o uznanym powszechnie wysokim profesjonalizmie działania. Dla przykładu sprawozdanie finansowe oraz skonsolidowane sprawozdanie finansowe grupy kapitałowej PLL LOT SA za rok obrotowy 2010 badają audytorzy z Ernst & Young.

W kwestii wskazanego przez pana konkurowania PPL i PLL LOT SA wyjaśniam, że podmioty te prowadzą inną działalność gospodarczą i tym samym nie konkurują ze sobą. PPL jest operatorem infrastruktury lotniskowej w porcie lotniczym Warszawa-Okecie, a PLL LOT SA jest jedną z linii lotniczych wykonującą operacje lotnicze z tego portu. Natomiast jako główni partnerzy gospodarczy PPL i PLL LOT SA winny kształtować współpracę na zasadach racjonalnych, zorientowanych na długookresową perspektywę. Taki charakter współpracy posiadają relacje wierzycielskie ww. podmiotów. Oczekiwać należy stosowania ww. zasad w ramach współpracy PPL i PLL LOT SA w pozostałych obszarach.

Odpowiadając na pana kolejne pytanie dotyczące oceny właściwego wykonywania przez ministra skarbu państwa obowiązków właścicielskich, uważam, że obowiązki te wykonywane są w sposób właściwy, mając przy tym na uwadze ograniczenia dla akcjonariusza wynikające z obowiązującego reżimu prawnego, m.in. z art. 375 (1) K.s.h., który obejmuje zakaz wydawania wiążących poleceń zarządowi i radzie nadzorczej.

Natomiast w kwestii nieposiadania przez członków zarządu odpowiedniego doświadczenia informuję, że rada nadzorcza dokonuje wyboru na ww. funkcje wyłącznie spośród zgłaszających się osób, nawet jeżeli brak wśród nich kandydatów z kwalifikacjami z branży lotniczej. Rada nadzorcza wspomaga się w tym zakresie pomocą wyspecjalizowanych podmiotów. Rada dokonuje wyboru spośród złożonych zgłoszeń. Aktualnie rada nadzorcza prowadzi postępowanie kwalifikacyjne w celu wyłonienia członka zarządu ds. operacyjnych.

Przyznać należy, że działalność podmiotów konsultingowych w PLL LOT SA zwiększa koszty operacyjne linii lotniczej i tym samym wpływa na generowane wyniki finansowe. Jednak współczesne linie

lotnicze powszechnie korzystają z usług wyspecjalizowanych zewnętrznych doradców i konsultantów, przy czym istotne jest, żeby działalność ta była w pełni racjonalna i ekonomicznie uzasadniona.

Odnosząc się natomiast do współpracy PLL LOT SA ze spółką Silesia Aviation sp. z o.o., informuję, że współpraca ta została zainicjowana z powodów ekonomicznych w związku z decyzją w zakresie wsparcia obsługi pokładowej pasażerów statków powietrznych. Dokonane analizy wskazują, iż taka forma pozyskania personelu pomocniczego posługującego się językiem wietnamskim jest o ok. 20–25% efektywniejsza kosztowo w stosunku do zatrudnienia tych osób bezpośrednio w PLL LOT SA. Obecnie trwają analizy ekonomiczne ewentualnego pozyskania w drodze współpracy z Silesia Aviation personelu pokładowego pracującego sezonowo na rzecz PLL LOT SA. Wariant taki może być przedmiotem decyzji Zarządu PLL LOT SA, pod warunkiem iż ta forma współpracy okaże się efektywniejsza kosztowo od zatrudnienia sezonowego personelu pokładowego na zasadach obowiązujących w spółce. Jednocześnie informuję, iż osoby ze znajomością języka wietnamskiego wykonują pracę na pokładzie samolotów PLL LOT SA w charakterze personelu pomocniczego. Potrzeba ta wynika z konieczności zapewnienia odpowiedniego standardu obsługi pasażerom posługującym się wyłącznie językiem wietnamskim, a tym samym wpłynie to na zwiększenie konkurencyjności oferty naszej spółki na tej trasie. Do obowiązków tych osób należy wygłaszanie zapowiedzi w języku wietnamskim, komunikowanie się z pasażerami w tym języku oraz wspieranie załogi PLL LOT SA w kontaktach z pasażerami. Dodatkowo do ich obowiązków należy obsługa pasażerów w ramach serwisu pokładowego.

W odpowiedzi zaś na pytanie dotyczące operacji lotniczych wykonywanych przez PLL LOT SA z Krakowa informuję, iż w związku z prowadzonym w spółce procesem restrukturyzacji, w tym optymalizacji kosztów funkcjonowania, Zarząd PLL LOT SA podjął decyzję o ograniczeniu oferowania rejsów z Krakowa i zmianie warunków pracy grupie pracowników Biura Personelu Pokładowego polegającej na zmianie miejsca świadczenia pracy z Krakowa na Warszawę. Decyzja Zarządu PLL LOT SA poprzedzona została szczegółową analizą i miała uzasadnienie ekonomiczne i organizacyjne.

W kwestii strategii PLL LOT SA wyjaśniam, że została ona przyjęta przez radę nadzorczą spółki na mocy uchwały z dnia 17 marca 2011 r. W dniu 18 marca 2011 r. założenia strategiczne zostały zaprezentowane pracownikom. W strategii PLL LOT SA założono, że celem spółki jest zdobycie czołowej pozycji jako wschodnioeuropejskiego przewoźnika sieciowego, z bazą w Warszawie, o zrównoważonej sieci połączeń oraz wysokiej jakości obsługi pasażera. Port lotniczy w Warszawie winien mieć status portu transferowego między Wschodem a Zachodem. Celem PLL LOT SA jest zapewnienie zrównoważonego, dochodowego i rozwijającego się biznesu poprzez genero-

wanie przychodów, obniżanie kosztów i rozwój pracowników. Loty w kierunku wschodnim są dla PLL LOT SA strategicznie ważne. Loty na Wschód (w nocy) mogą zwiększyć godziny blokowe do poziomu ponad 9 godzin na dobę i wspomóc ekonomikę latania na Zachód. Na wschodnich połączeniach obserwowany jest wysoki wzrost ruchu pasażerskiego przy jednocześnie ograniczonej konkurencji. W porcie lotniczym Warszawa-Okecie spółka PLL LOT SA posiada lepszą od konkurencji flotę i 3 godziny blokowe przewagi kosztowej ze względu na położenie geograficzne, żeby obsługiwać loty na Wschód. Rozwój połączeń na Wschód wraz ze zmianami w rozkładzie i rotacji lotów powinien przynieść ok. 160 mln zł rocznie dodatkowej kontrybucji. Natomiast nowa flota długodystansowa (B787) da możliwość rentownego otwierania połączeń do Ameryki Płn. i na Daleki Wschód. Ważne miejsce w strategii PLL LOT SA zajmuje kwestia unowocześnienia i optymalnego wykorzystania floty samolotów.

Podsumowując, strategia PLL LOT SA zakłada większe zbilansowanie siatki połączeń lotniczych w kierunkach Wschód-Zachód oraz wykorzystanie położenia Warszawy dla budowy portu przesiadkowego – hub Warszawa. Powyższe założenia strategiczne były prezentowane na posiedzeniu Komisji Skarbu Państwa i Komisji Infrastruktury Sejmu RP.

Odpowiadając zaś na pytanie dotyczące planów ministra skarbu państwa odnośnie do PLL LOT SA i możliwości zastosowania wobec tego podmiotu scenariusza restrukturyzacji podobnego jak w przypadku Swissair lub Sabeny, wyjaśniam, że Skarb Państwa równolegle wspiera w dozwolonych prawem formach proces restrukturyzacji spółki i realizuje proces przekształceń własnościowych PLL LOT SA. Realizacja tego procesu uzależniona jest od czynników obiektywnych (m.in. faktycznego zainteresowania potencjalnych inwestorów, sytuacji w branży), co utrudnia precyzyjne wskazywanie harmonogramów transakcji. Założono, że proces pozyskiwania inwestora zostanie przeprowadzony w trybie podwyższenia kapitału zakładowego. Proces prowadzony jest przez zarząd przy pomocy renomowanego doradcy banku Morgan Stanley. Podkreślam przy tym, że nie ma planów przeprowadzenia restrukturyzacji PLL LOT SA poprzez upadłość tego podmiotu.

Ponadto odnosząc się do pytania dotyczącego spółki LOT AMS i wskazanych nieprawidłowości w obszarze jej funkcjonowania, informuję, że zgodnie z przyjętym przez Zarząd PLL LOT SA planem restrukturyzacji zorganizowana część przedsiębiorstwa – wcześniej baza techniczna PLL LOT SA – została wyodrębniona z dniem 14 lipca 2010 r. w niezależny podmiot prawa handlowego. Od tego dnia zarząd nowej spółki LOT Aircraft Maintenance Services sp. z o.o. samodzielnie podejmuje decyzje dotyczące rozwoju przedsiębiorstwa. Odpowiedzialny za wyodrębnienie LOT AMS jest Zarząd PLL LOT SA, zaś za sferę funkcjonowania tego podmiotu – Zarząd LOT AMS.

W świetle obowiązujących przepisów prawa podniesiona przez pana kwestia weryfikacji naruszenia przepisów prawa, w tym stosunków pracowniczych i związkowych w LOT AMS, należy do dyskrecjonalnych kompetencji odpowiednio umocowanych organów państwowych, w szczególności do właściwych w sprawie prokuratur i sądów oraz Urzędu Lotnictwa Cywilnego w zakresie bezpieczeństwa operacji lotniczych. Zatem osoby posiadające informacje o naruszeniu w ww. zakresie obowiązujących przepisów prawa zobowiązane są do niezwłocznego poinformowania o tych kwestiach stosownych organów. Minister skarbu państwa nie posiada instrumentów prawnych do weryfikacji przedmiotowych informacji.

Odpowiadając zaś na pana pytania dotyczące podania kwot pozyskanych przez PLL LOT SA ze sprzedaży majątku w latach 2008–2010, w tym akcji Pekao SA, wyjaśniam, że informacje te stanowią tajemnicę handlową przedsiębiorstwa i tym samym nie mogą być ujawnione. Spółka we wskazanym okresie pozyskała znaczne środki ze zbycia majątku niezwiązanego bezpośrednio z działalnością operacyjną, które następnie przeznaczono na restrukturyzację PLL LOT SA.

Odnośnie do strategii sprzedaży spółki na rynku amerykańskim i izraelskim informuję, że PLL LOT SA w 2010 r. podjął decyzję o zmianie strategii dystrybucji na wybranych rynkach sprzedaży zagranicznej w celu zwiększenia wpływów oraz podniesieniu poziomu sprzedaży poprzez dotarcie do bardziej rentownych klientów na rynkach. W wyniku zmiany strategii PLL LOT SA dokonał zmiany z dniem 1 lipca 2010 r. w Izraelu i z dniem 1 stycznia 2011 r. w USA i Kanadzie. Zmiany strategii były oparte na założeniach strategicznych dla rozwoju handlowego, który również uwzględnia podniesienie skuteczności sprzedaży, w związku z wprowadzeniem w 2012 r. do floty nowego samolotu Boeing 787 Dreamliner. Wcześniej organizacja sprzedaży w Izraelu, USA i Kanadzie nie gwarantowała zwiększenia wpływów PLL LOT SA na tych rynkach i tym samym nie zapewnia fundamentów do maksymalizacji wpływów w przyszłości. Do współpracy na wszystkich powyżej wymienionych rynkach został wybrany agent generalny sprzedaży, tzw. general sales agent (GSA). Jest to rozwiązanie, z którego korzysta wiele dużych linii lotniczych na rynkach zarówno kluczowych, jak i pozostałych. Ponadto spółka już wcześniej współpracowała w tej formie z kilkoma GSA na swoich rynkach. Partner GSA zapewnia dedykowanych przedstawicieli handlowych oraz zespół wsparcia sprzedaży. PLL LOT SA zdecydował o utrzymaniu funkcji country managerów (CM) w Izraelu i w północnej Ameryce w celu sprawowania kontroli nad wdrożeniem i egzekucją umowy z partnerem. CM są odpowiedzialni za utrzymywanie relacji handlowych z najważniejszymi agentami sprzedaży usług spółki. Ponadto w celu zabezpieczenia sprzedaży etnicznego kanału dystrybucji w północnej Ameryce partner zatrudnił handlowca pracującego w przedstawicielstwie w Nowym Jorku

posiadającego historię współpracy z agentami. Wybrani partnerzy przedstawili najbardziej profesjonalne strategie sprzedaży przy akceptowalnym poziomie kosztów. Partner w północnej Ameryce zapewnia zatrudnienie etatów sprzedażowych, w tym nowy agencyjny help desk dla wybranych agentów i marketing. GSA posiada handlowców zlokalizowanych w najważniejszych centrach aglomeracji US/CA. Zapewnia funkcje wspierania sprzedaży, których PLL LOT SA nie miały, a są one niezbędne do realizacji sprzedaży poprzez agentów.

Wyrażam nadzieję, że poruszone wyżej kwestie stanowią wyczerpującą odpowiedź na zadane przez pana pytania.

Sekretarz stanu  
Jan Bury

Warszawa, dnia 7 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu  
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Adama Krupy**

**w sprawie wysokości pomocy finansowej  
udzielonej z budżetu Ministerstwa Pracy  
i Polityki Społecznej w 2010 r. dla rodzin  
wychowujących dzieci w ramach  
rodzin zastępczych (8895)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo Pana Marszałka, znak: SPS-024-8895/11, dotyczące zapytania poselskiego posła Adama Krupy w sprawie wysokości udzielanej pomocy finansowej z budżetu Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej w 2010 r. dla rodzin zastępczych, uprzejmie informuję.

Zgodnie z ustawą z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2009 r. Nr 175, poz. 1362, z późn. zm.) za organizowanie opieki w rodzinach zastępczych, udzielanie pomocy pieniężnej na częściowe pokrycie kosztów utrzymania umieszczonych w nich dzieci oraz wypłacanie wynagrodzenia niespokrewnionym z dzieckiem zawodowym rodzinom zastępczym odpowiedzialny jest samorząd powiatu. Jest to jego zadanie własne.

Minister pracy i polityki i społecznej, zgodnie z art. 23 ust. 1 pkt 7a ustawy o pomocy społecznej, może wspierać realizację tych zadań w ramach przyjętych programów. Od wielu lat, corocznie, ogłaszany jest przez ministra pracy i polityki społecznej konkurs dla jednostek samorządu terytorialnego na finansowe wspieranie jednostek samorządu terytorialnego w budowaniu lokalnego systemu opieki nad dzieckiem i rodziną. W roku 2010 r. udzielono dotacji 158 podmiotom na łączną kwotę 7800 tys. zł.

Powyższe środki przeznaczone były zwłaszcza na projekty, których celem było:

1) tworzenie niespokrewnionych z dzieckiem rodzin zastępczych, zawodowych niespokrewnionych z dzieckiem rodzin zastępczych oraz rodzinnych domów dziecka, w tym dofinansowanie wynagrodzeń nowo powstających rodzin zastępczych zawodowych;

2) wspieranie istniejących niespokrewnionych z dzieckiem rodzin zastępczych i zawodowych niespokrewnionych z dzieckiem rodzin zastępczych oraz rodzinnych domów dziecka poprzez m.in. dofinansowanie dodatkowych szkoleń dla rodzin zastępczych i osób prowadzących rodzinne domy dziecka, wyposażenie rodzinnych form pieczy zastępczej w niezbędny sprzęt domowy;

3) wspieranie rozwoju wychowanków rodzinnej pieczy zastępczej poprzez m.in. dofinansowanie zajęć pozalekcyjnych;

4) tworzenie infrastruktury niezbędnej dla dobrego funkcjonowania rodzinnej pieczy zastępczej, w tym rodzin zastępczych (dostęp do specjalistów z różnych dziedzin oraz do różnych form wsparcia rodzin zastępczych) oraz tworzenie jednostek specjalistycznego poradnictwa dla rodzin naturalnych, zastępczych oraz adopcyjnych;

5) wsparcie procesu usamodzielnienia wychowanków pieczy zastępczej;

6) pomoc dla rodzin z małoletnimi dziećmi w sytuacjach kryzysowych, wynikających z bezradności w sprawach opiekuńczo-wychowawczych, w tym działania asystenta rodziny;

7) rozwój środowiskowych form pomocy dzieciom i rodzinie.

Ze wstępnych wyliczeń dokonanych na podstawie sprawozdań MPiPS – 03 wynika, że w roku 2010 r. średnie miesięczne koszty utrzymania dzieci w rodzinnej pieczy zastępczej wyniosły: w zawodowych niespokrewnionych z dzieckiem rodzinach zastępczych – 1443 zł (w tym również wynagrodzenia dla zawodowych rodzin zastępczych), w niespokrewnionych rodzinach zastępczych – 806 zł, a w spokrewnionych rodzinach zastępczych – 644 zł.

Zgodnie z obowiązującym stanem prawnym rodzina zastępcza otrzymuje świadczenia na częściowe pokrycie kosztów utrzymania dziecka w rodzinie zastępczej. Wysokość tej pomocy jest określona procentowo od kwoty zdefiniowanej w ustawie o pomocy społecznej jako „podstawa” (aktualnie podstawa wynosi 1647 zł) i jest taka sama dla rodzin spokrewnionych i niespokrewnionych. Zróżnicowanie kwot może być jedynie spowodowane wiekiem dziecka, stanem zdrowia oraz faktem niedostosowania społecznego dziecka. I tak, wysokość pomocy pieniężnej na częściowe pokrycie kosztów utrzymania dziecka w rodzinie zastępczej wynosi miesięcznie, w przypadku dziecka:

1) do 7 lat – nie mniej niż 60% podstawy,

2) do 7 lat, posiadającego orzeczenie o niepełnosprawności – nie mniej niż 80% podstawy,



3) od 7 do 18 lat, posiadającego orzeczenie o niepełnosprawności albo orzeczenie o umiarkowanym lub znacznym stopniu niepełnosprawności – nie mniej niż 60% podstawy,

4) od 7 do 18 lat, umieszczonego w rodzinie zastępczej na podstawie ustawy o postępowaniu w sprawach nieletnich – nie mniej niż 60% podstawy,

5) od 7 do 18 lat, posiadającego orzeczenie o niepełnosprawności albo orzeczenie o umiarkowanym lub znacznym stopniu niepełnosprawności i umieszczonego w rodzinie zastępczej – nie mniej niż 80% podstawy.

Natomiast wszystkie rodziny zastępcze wychowujące zdrowe dziecko w wieku od 7 do 18 lat otrzymują nie mniej niż 40% podstawy.

Jeżeli dziecko umieszczone w rodzinie zastępczej posiada swój dochód, wysokość pomocy pomniejszona jest o 50% dochodu dziecka, nie mniej jednak niż 20% podstawy.

Oprócz świadczenia na częściowe pokrycie kosztów utrzymania dziecka rodzina zastępcza może także otrzymać świadczenie jednorazowe z tytułu przyjęcia dziecka do rodziny oraz jednorazowe lub okresowe świadczenie pieniężne na pokrycie skutków zdarzenia losowego.

Ponadto rodziny zastępcze niespokrewnione z dzieckiem otrzymują dodatek w wysokości 10% świadczenia na częściowe pokrycie kosztów utrzymania dziecka, zgodnie z art. 78 ust. 7 ustawy o pomocy społecznej, wypłacany z tytułu sprawowania osobistej opieki nad dzieckiem i jego wychowania.

Ponadto informuje, że w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej opracowane zostały rozwiązania dotyczące pieczy zastępczej, które zakładają szereg systemowych zmian sprzyjających rozwojowi rodzinnej pieczy zastępczej. Celem proponowanych zmian jest doprowadzenie do rozwoju oraz poprawy jakości funkcjonowania rodzin zastępczych i rodzinnych domów dziecka, a tym samym odwrócenie niepokojącej tendencji do umieszczania dziecka pozbawionego opieki rodziny w placówkach opiekuńczo-wychowawczych. Propozycje zawarte w rządowym projekcie ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej są obecnie przedmiotem prac parlamentarnych.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu  
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 5 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu  
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Adama Krupy**

**w sprawie wysokości środków finansowych przekazanych przez Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej na utrzymanie placówek opiekuńczo-wychowawczych w 2010 r. (8896)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo Pana Marszałka, znak: SPS-024-8896/11, dotyczące zapytania poselskiego posła Adama Krupy w sprawie wysokości przekazanych środków finansowych przez Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej na utrzymanie placówek opiekuńczo-wychowawczych w 2010 r., uprzejmie informuję.

Zgodnie z ustawą z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2009 r. Nr 175, poz. 1362, z późn. zm.) zapewnienie opieki i wychowania dzieciom całkowicie lub częściowo pozbawionym opieki rodziców, poprzez prowadzenie placówek opiekuńczo-wychowawczych dla dzieci i młodzieży oraz pokrywanie kosztów utrzymania dzieci umieszczonych w tych placówkach, jest zadaniem samorządu powiatowego. Minister pracy i polityki społecznej, w myśl art. 23 ust. 1 pkt. 7a ustawy o pomocy społecznej, może jedynie wspierać realizację tych zadań ze środków pochodzących z budżetu państwa. Począwszy od roku 2007, w rezerwie celowej budżetu państwa planowane są środki na dofinansowanie zadań własnych powiatów w zakresie osiągania standardów w placówkach opiekuńczo-wychowawczych. W roku 2010 na podstawie przesłanych przez urzędy wojewódzkie zapotrzebowań przekazano na ten cel 10 mln zł. Z tych środków mogły skorzystać zarówno publiczne, jak i niepubliczne placówki opiekuńczo-wychowawcze.

Odnosnie do pytania o koszt utrzymania dziecka w placówce opiekuńczo-wychowawczej informuję, że ze wstępnych wyliczeń, dokonanych na podstawie sprawozdań MPiPS – 03 oraz danych Ministerstwa Finansów, wynika, iż przeciętny miesięczny koszt utrzymania dziecka w całodobowych placówkach opiekuńczo-wychowawczych w roku 2010 wyniósł 3152 zł.

Ponadto informuje, że w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej opracowane zostały rozwiązania dotyczące pieczy zastępczej, które zakładają szereg systemowych zmian w zakresie pieczy zastępczej. W projekcie ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej (druk sejmowy nr 3378) zakłada się wprowadzenie innej niż dotychczas, kompleksowej organizacji pieczy zastępczej. Wprowadzane zmiany dotyczą zarówno rodzinnych, jak i instytucjonalnych form pieczy zastępczej. Proponowane zmiany mają prowadzić w perspektywie kilku lat do zmniejszenia liczby dzieci umieszczanych w całodobowych placówkach opiekuńczo-wychowawczych. Instytucjonalne

formy pieczy zastępczej docelowo powinny funkcjonować jako małe, specjalistyczne placówki o charakterze domowym, w których przebywać będzie nie więcej niż 14 dzieci. Instytucje te przeznaczone będą dla dzieci starszych (docelowo od 10. roku życia) oraz dzieci wymagających szczególnej opieki, które mają trudności w przystosowaniu się do życia rodzinnego.

Prace nad projektem ustawy zakończone zostały w połączonych Komisjach: Polityki Społecznej i Rodziny oraz Samorządu Terytorialnego i Polityki Regionalnej. Zakłada się, że ustawa uchwalona zostanie do końca I połowy 2011 r.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu  
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 5 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu  
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Adama Krupy**

**w sprawie wysokości wypłaconego w 2010 r.  
dodatku dla rodzica wychowującego  
samotnie dziecko (8897)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 11 marca 2011 r., znak: SPS-024-8897/11, dotyczące zapytania poselskiego posła Adama Krupy w sprawie wysokości wypłaconego w 2010 r. dodatku dla rodzica wychowującego samotnie dziecko, uprzejmie informuję.

W ramach funkcjonującego systemu świadczeń rodzinnych, określonego ustawą z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 139, poz. 992, z późn. zm.), istnieje dodatek do zasiłku rodzinnego z tytułu samotnego wychowywania dziecka. Jest to świadczenie przysługujące osobom samotnie wychowującym dzieci (tj. matce, ojcu, opiekunowi faktycznemu albo opiekunowi prawnemu dziecka) w przypadku braku możliwości zasądzenia alimentów od drugiego z rodziców, ponieważ: drugi z rodziców dziecka nie żyje, ojciec dziecka jest nieznan lub powództwo o ustalenie świadczenia alimentacyjnego od drugiego z rodziców zostało oddalone. Dodatek przysługuje również pełnoletniej osobie uczącej się, jeżeli oboje jej rodzice nie żyją. Jego wysokość wynosi 170 zł miesięcznie na dziecko, nie więcej jednak niż 340 zł na wszystkie dzieci, a w przypadku dziecka legitymującego się orzeczeniem o niepełnosprawności lub orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności kwotę dodatku zwiększa się

o 80 zł na dziecko, nie więcej jednak niż o 160 zł na wszystkie dzieci.

Jak wynika z gromadzonych przez Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej danych, pochodzących z przekazywanych przez gminy – za pośrednictwem wojewodów – sprawozdań rzeczowo-finansowych z zakresu świadczeń rodzinnych, w 2010 r. na dodatki do zasiłku rodzinnego z tytułu samotnego wychowywania dziecka wydatkowano kwotę 291 990 tys. zł. Przeciętnie miesięcznie wypłacano 139,4 tys. dodatków z tytułu samotnego wychowywania dziecka. Szacuje się, że w 2011 r. dodatkiem do zasiłku rodzinnego objętych zostanie 127,9 tys. świadczeniobiorców, zaś wydatki budżetu państwa na ten cel wyniosą 267 855 tys. zł.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu  
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 5 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu  
w Ministerstwie Skarbu Państwa  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posłów Grzegorza Roszaka  
i Marka Wojtkowskiego**

**w sprawie wątpliwości dotyczących działań  
ENERGA Oświetlenie sp. z o.o. (8898)**

Odpowiadając na zapytanie poselskie panów posłów Marka Wojtkowskiego i Grzegorza Roszaka (pismo z dnia 11 marca 2011 r., znak: SPS-024-8898/11), w sprawie wątpliwości dotyczących działań spółki ENERGA Oświetlenie spółka z o.o., po uzyskaniu wyjaśnień ze strony Zarządu ENERGA SA uprzejmie informuję, co następuje.

Zwiększenie efektywności gospodarowania Grupy Kapitałowej ENERGA wymagało skoncentrowania działalności usługowej w zakresie oświetlenia ulicznego i drogowego w jednej spółce. Dokonano przeniesienia zorganizowanej części przedsiębiorstwa zajmującej się usługami oświetleniowymi ze spółki ENERGA-Operator SA do spółki ENERGA Oświetlenie sp. z o.o. Wydzielając oświetlenie ze struktur ENERGA-Operator SA, Grupa ENERGA wyeliminowała subsydiowanie usług oświetleniowych przez taryfę operatora. Zrealizowane zostały tym samym wymogi ustawy Prawo energetyczne oraz wymagania prezesa Urzędu Regulacji Energetyki.

Z końcem 2010 r. wygasła większość umów o świadczenie usług oświetleniowych, jakie zawarte były pomiędzy gminami oraz ENERGA Operator SA. Propozycję kontynuacji usług oraz projekt nowej umowy

zostały przedłożone gminom przez spółkę ENERGA Oświetlenie sp. z o.o. Analiza zasad świadczenia usług oświetleniowych do końca 2010 r. wykazała, że w niektórych regionach stosowane były rażąco niskie, od wielu lat niezmiennie, stawki za usługę oświetleniową. Stawki stosowane w województwie kujawsko-pomorskim były niższe o ponad 50% niż w innych regionach i nie pokrywały kosztów usług świadczonych dotychczas przez spółkę ENERGA-Operator SA.

Wyjątkowo duże nieprawidłowości występowały w gminie miejskiej Ciechocinek. Ponoszone przez gminę opłaty za konserwację oświetlenia prawie w całości wracały natychmiast do kasy gminy w postaci podatku od urzędzeń oświetleniowych. Usługi świadczone na rzecz Ciechocinka były więc niemal bezpłatnie, gmina była w znaczącym stopniu subsydiowana, a istotne straty z tego tytułu ponosiła spółka ENERGA-Operator SA. Konieczność eliminacji subsydiowania oraz zaniżonych stawek spowodowała, że oferta przedstawiona gminom przez spółkę ENERGA Oświetlenie sp. z o.o. przewidywała stawki wyraźnie wyższe od dotychczasowych.

Biorąc pod uwagę ograniczoną zdolność do zwiększania wydatków budżetowych gmin, spółka ENERGA Oświetlenie sp. z o.o. wyraźnie informowała, że jej intencją jest stopniowe, w okresie 2–3 lat, dojście do stawki zapewniającej minimum pokrycia kosztów świadczenia usług. Część gmin odmówiła jednak zarówno podpisania nowych umów, jak i przystąpienia do negocjacji warunków świadczenia usług. Gminy te w celu obrony systemu subsydiowanych stawek zawiązały tzw. porozumienie ciechocińskie.

Gminy skierowały do Urzędu Regulacji Energetyki oraz do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów skargi, w których spółce ENERGA Oświetlenie Sp. z o.o. zarzucono stosowanie praktyk monopolistycznych. Spółka złożyła wyjaśnienia i obecnie trwa postępowanie wyjaśniające. Nie ulega wątpliwości, że Urząd Regulacji Energetyki, jak i Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów są instytucjami kompetentnymi do wyjaśnienia sporu i ustalenia, czy zarzuty stawiane spółce ENERGA Oświetlenie sp. z o.o. są uzasadnione.

Podkreślenia wymaga fakt, że pomimo odmowy podpisania umów oraz podjęcia negocjacji na ten temat spółka ENERGA Oświetlenie sp. z o.o., mając na uwadze interes społeczny, nadal świadczy gminom usługi oświetleniowe, nie pobierając z tego tytułu żadnego wynagrodzenia. Spółka konsekwentnie dąży również do porozumienia z gminami. Na spotkaniu w dniu 7 marca 2011 r. w Ciechocinku spółka wystąpiła z inicjatywą opracowania przez niezależnego doradcę pod patronatem marszałka województwa kujawsko-pomorskiego audytu usług oświetleniowych. Audyt miałby odnieść się zarówno do uwarunkowań prawnych, jak i ekonomicznych świadczenia przez przedsiębiorstwo energetyczne usług oświetleniowych na rzecz gmin. Do czasu opracowania audytu spółka zaoferowała świadczenie usług po ubiegło-

rocznych niskich stawkach. Do tego momentu powinno też być znane stanowisko Urzędu Regulacji Energetyki i Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, wpływające na wyjaśnienie wątpliwości.

Z poważaniem

Sekretarz stanu  
Jan Bury

Warszawa, dnia 6 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Gospodarki  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posłów Grzegorza Roszaka  
i Marka Wojtkowskiego**

**w sprawie wątpliwości dotyczących działań  
ENERGA Oświetlenie sp. z o.o. (8898)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Grzegorza Roszaka oraz pana posła Marka Wojtkowskiego przesłaną przy piśmie z dnia 11 marca 2011 r. (znak: SPS-023-8898/11) w sprawie działań przedsiębiorstwa ENERGA Oświetlenie sp. z o.o. w zakresie realizacji oświetlenia miejsc publicznych, uprzejmie przedstawiam następujące wyjaśnienia.

W celu udzielenia wyczerpującej odpowiedzi na interpelację panów posłów minister gospodarki wystąpił do prezesa zarządu grupy ENERGA SA z prośbą o udzielenie wyjaśnień w sprawie. Z przedstawionego przez grupę ENERGA SA stanowiska wynika, że przeniesienie zorganizowanej części przedsiębiorstwa zajmującej się usługami oświetleniowymi ze spółki ENERGA-Operator SA do spółki ENERGA Oświetlenie sp. z o.o. było spowodowane zwiększeniem efektywności gospodarowania grupy ENERGA. Wydzielając oświetlenie ze struktur ENERGA-Operator SA, według grupy energetycznej wyeliminowane zostało subsydiowanie usług oświetleniowych przez taryfę operatora. Zrealizowane zostały tym samym wymogi ustawy Prawo energetyczne oraz wymagania prezesa Urzędu Regulacji Energetyki.

Zgodnie z wyjaśnieniami grupy energetycznej analiza zasad świadczenia usług oświetleniowych do końca 2010 r. wykazała, że w niektórych regionach stosowane były rażąco niskie, od wielu lat niezmiennie stawki za usługę oświetleniową. Stawki stosowane w woj. kujawsko-pomorskim były niższe o ponad 50% niż w innych regionach i nie pokrywały kosztów usług świadczonych dotychczas przez spółkę ENERGA-Operator SA.

Według przedsiębiorstwa energetycznego wyjątkowo duże nieprawidłowości występowały w gminie

miejskiej Ciechocinek. Ponoszone przez gminę opłaty za konserwację oświetlenia prawie w całości wracały natychmiast do kasy gminy w postaci podatku od urządzeń oświetleniowych. Usługi świadczone na rzecz Ciechocinka były więc nieomal bezpłatnie, gmina była w znaczącym stopniu subsydiowana, a istotne straty z tego tytułu ponosiła spółka ENERGA-Operator SA.

Konieczność eliminacji subsydiowania oraz zaniżonych stawek spowodowała, że oferta przedstawiona gminom przez spółkę ENERGA Oświetlenie sp. z o.o. przewidywała stawki wyraźnie wyższe od dotychczasowych. Biorąc pod uwagę ograniczoną zdolność do zwiększania wydatków budżetowych gmin, spółka ENERGA Oświetlenie sp. z o.o. wyraźnie informowała, że jej intencją jest stopniowe w okresie 2–3 lat dojście do stawki zapewniającej minimum pokrycia kosztów świadczenia usług. Według przedsiębiorstwa energetycznego część gmin odmówiła jednak zarówno podpisania nowych umów, jak i przystąpienia do negocjacji warunków świadczenia usług.

Podkreślenia wymaga fakt, że pomimo odmowy podpisania umów oraz podjęcia negocjacji na ten temat spółka ENERGA Oświetlenie sp. z o.o., mając na uwadze interes społeczny, nadal świadczy gminom usługi oświetleniowe, nie pobierając z tego tytułu żadnego wynagrodzenia. Spółka konsekwentnie dąży również do porozumienia z gminami. Na spotkaniu w dniu 7 marca 2011 r. w Ciechocinku spółka wystąpiła z inicjatywą opracowania przez niezależnego doradcę, pod patronatem marszałka woj. kujawsko-pomorskiego, audytu usług oświetleniowych. Audyt miałby odnieść się zarówno do uwarunkowań prawnych, jak i ekonomicznych świadczenia przez przedsiębiorstwo energetyczne usług oświetleniowych na rzecz gmin. Do czasu opracowania audytu spółka zaoferowała świadczenie usług po ubiegłorocznych ratach niskich stawkach.

Z informacji uzyskanych przez Ministerstwo Gospodarki wynika, że gminy skierowały skargi do Urzędu Regulacji Energetyki oraz do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w których spółce ENERGA Oświetlenie sp. z o.o. zarzucono stosowanie praktyk monopolistycznych. Należy podkreślić, że Urząd Regulacji Energetyki i Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów są instytucjami kompetentnymi do wyjaśnienia sporu i ustalenia, czy zarzuty stawiane spółce ENERGA Oświetlenie sp. z o.o. są uzasadnione.

Ocena przez ministra gospodarki postępowania stron zaistniałego sporu, bez uprzedniego postępowania wyjaśniającego przeprowadzonego przez właściwe organy, jest niewskazana, a ingerencja w spór na obecnym etapie mogłaby skutkować przekroczeniem przypisanych ministrowi gospodarki kompetencji.

Odnosząc się natomiast do kwestii swobody wyboru przez samorząd przedsiębiorstwa, które zajmie się konserwacją infrastruktury oświetleniowej należącej do innego podmiotu, pragnę wyrazić pogląd, iż

powierzenie zadania eksploatacji punktów świetlnych osobie trzeciej jest możliwe, zgodnie z przepisami prawa cywilnego, jedynie za zgodą właściciela.

Przedsiębiorstwo będące właścicielem urządzeń oświetleniowych ma prawo odmówić innym przedsiębiorcom dostępu do swoich instalacji, a co za tym idzie, nie wyrazić zgody, aby gminy na podstawie przepisów o zamówieniach publicznych dokonywały wyboru podmiotów świadczących usługi polegające na utrzymaniu punktów świetlnych stanowiących jego własność. Powierzenie przez gminę urządzeń przedsiębiorstwa do eksploatacji podmiotom trzecim stanowiłoby ograniczenie wyrażonego w art. 140 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. z 1964 r. Nr 16, poz. 93, z późn. zm.) prawa własności. Należy podkreślić, że gminie pozostaje możliwość negocjacji z właścicielem infrastruktury postanowień umowy określającej zasady eksploatacji punktów świetlnych, w tym zasad wyłaniania podmiotów wykonujących te czynności oraz pobieranych stawek opłat.

Inaczej kształtuje się sytuacja swobody wyboru przez samorząd przedsiębiorstwa obrotu energią elektryczną – sprzedawcy energii elektrycznej. Zgodnie z art. 4j ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625, z późn. zm.) odbiorca energii ma prawo zakupu energii od wybranego przez siebie sprzedawcy. Z punktu widzenia przepisów ww. ustawy Prawo energetyczne zasadnicze znaczenie ma więc fakt, kto w konkretnym przypadku jest odbiorcą energii elektrycznej. Zgodnie z definicją odbiorcy energii zawartą art. 3 pkt 13 ww. ustawy poprzez odbiorcę rozumiemy każdego, kto otrzymuje lub pobiera paliwa lub energię na podstawie umowy z przedsiębiorstwem energetycznym. Natomiast stosownie do art. 3 pkt 13a) tej ustawy poprzez pojęcie odbiorcy końcowego należy rozumieć odbiorcę dokonującego zakupu energii na własny użytek; do własnego użytku nie zalicza się energii elektrycznej zakupionej w celu jej zużycia na potrzeby wytwarzania, przesyłania lub dystrybucji. Z powyższych przepisów wynika, że odbiorcą energii jest podmiotem, który dokonuje zakupu energii i ma podpisaną umowę z przedsiębiorstwem energetycznym.

Należy podkreślić, że realizacja oświetlenia miejsc publicznych odbywa się zazwyczaj poprzez zawarcie z właścicielem majątku oświetleniowego tak zwanej umowy o świadczenie usługi oświetleniowej. Przepisy prawa nie zawierają definicji pojęcia usługi oświetleniowej, ale usługa ta najczęściej polega na zapewnieniu odpowiedniej jakości oświetlenia powierzchni drogi lub placu oraz wykonywaniu eksploatacji instalacji. W przypadku, gdy gmina finansuje wyłącznie koszty zakupu usługi oświetleniowej i nie posiada podpisanej odrębnej umowy na zakup energii elektrycznej, należy uznać, że podmiot ten jest odbiorcą usługi oświetleniowej, nie jest natomiast odbiorcą energii w rozumieniu przepisów ustawy Prawo energetyczne.

Istnieje jednak możliwość zawarcia innego rodzaju umowy pomiędzy gminą a właścicielem infrastruktury oświetleniowej, np. umowy ograniczającej się wyłączenie do konserwacji i eksploatacji infrastruktury oświetleniowej przez przedsiębiorstwo będące właścicielem tej infrastruktury, natomiast odbiorcą energii elektrycznej może pozostawać gmina. Należy także podkreślić, iż gmina może dzierżawić od właściciela infrastrukturę służącą do realizacji oświetlenia miejsc publicznych. W przedstawionych powyżej sytuacjach, gdy gmina jest odbiorcą energii elektrycznej, podmiot ten powinien, zgodnie z przepisami ustawy Prawo energetyczne, posiadać swobodę w wyborze sprzedawcy energii elektrycznej.

Wyrażam przekonanie, że przedstawione wyjaśnienia stanowią wyczerpującą odpowiedź na interpelację pana posła Grzegorza Roszaka oraz pana posła Marka Wojtkowskiego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Joanna Strzelec-Łobodzińska

Warszawa, dnia 20 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu  
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posłów Grzegorza Roszaka  
i Marka Wojtkowskiego**

**w sprawie projektu ustawy o wspieraniu  
rodziny i systemie pieczy zastępczej (8900)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na wystąpienie Pana Marszałka z dnia 11 marca 2011 r., znak: SPS-024-8900/11, dotyczące zapytania posłów Grzegorza Roszaka i Marka Wojtkowskiego w sprawie projektu ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej, przedstawiam następujące stanowisko.

Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej, kształtując system pieczy zastępczej nad dzieckiem, kieruje się przede wszystkim zasadą dobra dziecka, a nie istniejącymi uwarunkowaniami prawnoadministracyjnymi, do których należy dostosować funkcjonowanie różnych instytucji zajmujących się dzieckiem. Przykładem takich działań jest przygotowywany w MPiPS projekt ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej nad dzieckiem, gdzie dla dobra dziecka planuje się zmiany w kompetencjach samorządów, w sposobie funkcjonowania różnych instytucji samorządowych.

Projekt ww. ustawy został opracowany w celu stworzenia nowego systemu umożliwiającego jak naj-

dłuższy pobyt dziecka w rodzinie własnej oraz wprowadzenia nowoczesnych rozwiązań w systemie pieczy zastępczej.

W kwestii sprawowania pieczy zastępczej nad nieletnimi, którzy wcześniej byli wychowankami placówek opiekuńczo-wychowawczych, należy wyjść od zabezpieczenia ich praw jako dzieci, przede wszystkim prawa do stałości środowiska wychowawczego. Koncepcja, aby wychowanek przebywający kilka lat w oświatowej instytucji wychowawczej, jaką jest młodzieżowy ośrodek wychowawczy, jednocześnie był wychowankiem innej instytucji wychowawczej (placówki opiekuńczo-wychowawczej), jest nie do przyjęcia przede wszystkim ze względu na dobro nieletniego, który jako dziecko ma prawo do stabilnego środowiska wychowawczego. Pozostając wychowankiem dwóch instytucji, na pewno nie będzie miał szans na stałe środowisko wychowawcze, a proces resocjalizacji zostanie osłabiony. Nie można przecież porównywać instytucji wychowawczej do rodziny. Placówka opiekuńczo-wychowawcza nigdy nie zastąpi rodziny, nie jest nawet jej namiastką, może jedynie wypełniać niektóre funkcje opiekuńcze i wychowawcze, które są również wypełniane w młodzieżowym ośrodku wychowawczym. Taka sytuacja stała się podstawą do wprowadzenia do projektu ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej rozwiązań zawartych w art. 579<sup>3</sup> Kodeksu postępowania cywilnego.

Należy przy tym zauważyć, że powyższy przepis nie dotyczy wychowanków rodzin zastępczych, którzy zostali umieszczeni w młodzieżowych ośrodkach wychowawczych. Oni pozostają nadal wychowankami swoich rodzin, zobowiązanych do sprawowania ciągłej opieki nad powierzonymi im dziećmi (np. odwiedzają wychowanków w placówce, zapewniają im odzież, podręczniki, środki czystości itp., dzieci spędzają u nich tzw. przepustki na święta czy z innej okazji).

Pokrywanie kosztów utrzymania nieletniego, pochodzącego z placówki opiekuńczo-wychowawczej, umieszczonego w młodzieżowym ośrodku wychowawczym powinno być uregulowane analogicznie, jak wobec wychowanków, którzy zostali w nim umieszczeni bezpośrednio z rodziny. Koszty pobytu w MOW nieletnich z rodzin o niskim statusie materialnym powinny być pokrywane przez gminę lub powiat pochodzenia dziecka, ale nie wskutek pośredniego finansowania poprzez placówkę opiekuńczo-wychowawczą. W obecnym stanie prawnym zachodzi podwójne finansowanie, gdyż samorząd powiatowy musi zabezpieczyć dla tego samego wychowanka środki w dwóch różnych instytucjach wychowawczych na swoim terenie.

W dniu 14 września 2010 r. projekt ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej został przyjęty przez Radę Ministrów i przekazany pod obrady Sejmu RP. Obecnie trwają prace w Komisji Polityki Społecznej i Rodziny nad połączonymi projektami ustaw: poselskiego projektu ustawy o rodzin-

nej opiece zastępczej (druk nr 628) oraz rządowego projektu ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej (druk nr 3378).

Z szacunkiem

Sekretarz stanu  
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 5 kwietnia 2011 r.

Od p o w i e d ź

**sekretarza stanu  
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Elżbiety Rafalskiej**

**w sprawie rozwiązania stosunku pracy  
lub rezygnacji ze świadczenia emerytalnego  
przez pracujących emerytów po otrzymaniu  
informacji z ZUS w Gorzowie (8905)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem pani poseł Elżbiety Rafalskiej, przesłanym przy piśmie, znak: SPS-024-8905/11, w sprawie informacji przesłanej pracującym emerytom, dotyczącej rozwiązania stosunku pracy jako warunku pobierania emerytury, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Z dniem 1 stycznia 2011 r. wszedł w życie przepis art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z późn. zm.), dodany art. 6 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726), który powoduje, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego.

W przypadku osób, które, pozostając w zatrudnieniu, nabyły prawo do emerytury w 2011 r., organ rentowy w ogóle nie podejmuje wypłaty świadczenia, jeżeli nie nastąpiło rozwiązanie stosunku pracy. Po rozwiązaniu umowy o pracę osoby te mogą zatrudnić się ponownie u tego samego lub innego pracodawcy – w takim przypadku emerytura będzie wypłacana.

Natomiast osoby, którym prawo do emerytury przyznano przed dniem 1 stycznia 2011 r. i które nadal pracują na podstawie tej samej umowy o pracę u tego samego pracodawcy, u którego pracowały bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, będą mieć emeryturę wypłacaną do końca września

br. Wobec tych emerytów przepis art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS będzie bowiem stosowany dopiero od dnia 1 października 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wstrzyma wypłatę emerytury od października br., jeśli emeryt nie przedłoży wcześniej w organie rentowym świadectwa pracy lub zaświadczenia potwierdzającego, że nastąpiło rozwiązanie stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury.

W związku z tym, że ustawa z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych (...) nałożyła na ZUS obowiązek poinformowania zainteresowanych do końca stycznia 2011 r. o wprowadzonych zmianach w zasadach wypłaty emerytur, do pracujących emerytów wysłano informację o nowych przepisach. Nie każdy emeryt, który otrzymał tę informację, musi rozwiązać aktualny stosunek pracy, aby dalej pobierać świadczenie. Wysłano ją do szerszej grupy emerytów, ponieważ obowiązujące przed dniem 1 stycznia 2011 r. przepisy pozwalały pobierać emeryturę pomimo kontynuowania tego samego zatrudnienia u tego samego pracodawcy, a w związku z tym nie wszyscy emeryci informowali organ rentowy, że w międzyczasie rozwiązali stosunek pracy, a następnie zatrudnili się ponownie na podstawie nowej umowy o pracę.

Tak więc emeryci, którzy po uzyskaniu emerytury rozwiązali stosunek pracy, a następnie ponownie podjęli zatrudnienie u tego samego lub innego pracodawcy, nie muszą powtórnie rozwiązywać stosunku pracy. Osoby, którym prawo do emerytury przyznano od dnia przypadającego po dniu rozwiązania stosunku pracy, również nie muszą rozwiązywać stosunku pracy, aby móc pobierać emeryturę.

Przepis art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS nie ma bowiem zastosowania do emerytów, którzy rozwiązali stosunek pracy nawiązany przed nabyciem prawa do emerytury, a następnie ponownie zawarli umowę o pracę z tym samym lub innym pracodawcą. Osoby, które wprawdzie są zatrudnione u dotychczasowego pracodawcy, ale w związku z przejściem na emeryturę rozwiązały stosunek pracy, a następnie zatrudniły się ponownie, będą więc nadal miały prawo do wypłaty emerytury.

Obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą, w celu kontynuowania pobierania emerytury, dotyczy tylko tych osób, które przed dniem 1 stycznia 2011 r. przeszły na emeryturę bez rozwiązania umowy o pracę i nadal kontynuują to zatrudnienie. Jeśli do końca września 2011 r. nie rozwiążą stosunku pracy, to od października br. organ rentowy wstrzyma wypłatę emerytury. Po rozwiązaniu umowy o pracę osoby te mogą zatrudnić się ponownie – w takim przypadku emerytura będzie wypłacana.

W przypadku jakichkolwiek pytań lub wątpliwości emeryci powinni kontaktować się z najbliższą pla-

cówką Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Numery telefonów wszystkich terenowych jednostek ZUS można znaleźć na stronie internetowej <http://www.zus.pl/>.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu  
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 5 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Stanisława Szweda**

**w sprawie zmiany rozporządzenia  
ministra finansów z dnia 22 grudnia 2010 r.  
w sprawie wykonania niektórych przepisów  
ustawy o podatku od towarów i usług (8908)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem z dnia 14 marca 2011 r. (znak: SPS-024-8908/11), przy którym przesłano zapytanie pana posła Stanisława Szweda dotyczące zmiany rozporządzenia ministra finansów z dnia 22 grudnia 2010 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług, uprzejmie informuję, co następuje.

Ustawą z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 226, poz. 1476) został uchylony załącznik nr 4 do ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, z późn. zm.), zawierający wykaz usług zwolnionych od VAT. Jednocześnie uregulowania dotyczące tej tematyki zostały przeniesione do art. 43 cytowanej ustawy z dnia 11 marca 2004 r. Przy określaniu nowego zakresu zwolnień odstąpiono od ich identyfikacji przy pomocy klasyfikacji statystycznych, ustalając ich zakres z wykorzystaniem przepisów prawa unijnego (w tym dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej) oraz orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

W wyniku tych zmian od dnia 1 stycznia 2011 r., na mocy art. 43 ust. 1 pkt 18 i 19 ustawy o podatku od towarów i usług, w brzmieniu nadanym ww. ustawą z dnia 29 października 2010 r. zwolnieniem od podatku od towarów i usług objęte są:

1) usługi w zakresie opieki medycznej służące profilaktyce, zachowaniu, ratowaniu, przywracaniu i poprawie zdrowia oraz dostawa towarów i świadczenie usług ściśle z tymi usługami związane, wykonywane przez zakłady opieki zdrowotnej;

2) usługi w zakresie opieki medycznej, służące profilaktyce, zachowaniu, ratowaniu, przywracaniu i poprawie zdrowia, świadczone przez:

a) lekarzy i lekarzy dentyków,

b) pielęgniarki i położne,

c) osoby wykonujące inne zawody medyczne, o których mowa w art. 18d ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej,

d) psychologów.

Na podstawie tych regulacji ze zwolnienia mogą korzystać wyłącznie ww. usługi związane z opieką medyczną świadczone przez zakłady opieki zdrowotnej oraz przez podmioty wymienione w art. 43 ust. 1 pkt 19 ustawy o podatku od towarów i usług.

Omówione powyżej przepisy ustawy nie stanowią podstawy do objęcia zwolnieniem turnusów rehabilitacyjnych w rozumieniu przepisów o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych organizowanych przez inne podmioty niż zakłady opieki zdrowotnej oraz usług świadczonych w ramach zawodów medycznych, o których mowa w art. 43 ust. 1 pkt 19 ustawy o podatku od towarów i usług (w tym w zakresie rehabilitacji), na rzecz pacjentów u podatników, którzy ich zatrudniają.

W związku z tym konieczne było wprowadzenie przepisów, które eliminowałyby różnice w opodatkowaniu ww. usług związanych z opieką medyczną, przy zachowaniu zgodności wprowadzonych zmian z prawem Unii Europejskiej.

W podpisany w dniu 28 lutego 2011 r. rozporządzeniu ministra finansów zmieniającym rozporządzenie w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 44, poz. 230), wprowadzono zwolnienie od VAT dla usług turnusów rehabilitacyjnych w rozumieniu ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, świadczonych na zasadach określonych w tej ustawie oraz dostawy towarów i świadczenia usług ściśle z tymi usługami związanymi, wykonywanych przez podmioty inne niż wymienione w art. 43 ust. 1 pkt 18 ustawy o podatku od towarów i usług (vide § 13 ust. 1 pkt 25 i ust. 8 rozporządzenia ministra finansów z dnia 22 grudnia 2010 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług).

Rozporządzenie weszło w życie z dniem ogłoszenia (tj. z dniem 1 marca 2011 r.), z tym że organizatorzy turnusów rehabilitacyjnych mogą stosować zwolnienie (na zasadzie prawa wyboru) od 1 stycznia 2011 r.

Ponadto ustawą z dnia 18 marca 2011 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz ustawy Prawo o miarach (Dz. U. Nr 64, poz. 332) nadano nowe brzmienie art. 43 ust. 1 pkt 19 ustawy o podatku od towarów i usług, zgodnie z którym zwolnieniu od VAT podlegają usługi w zakresie opieki medycznej, służące profilaktyce, zachowaniu, ratowaniu, przy-

wracaniu i poprawie zdrowia, świadczone w ramach wykonywania zawodów:

- a) lekarza i lekarza dentystry,
- b) pielęgniarki i położnej,
- c) medycznych, o których mowa w art. 18d ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej,
- d) psychologa.

Powyższa zmiana ma na celu doprecyzowanie, iż przewidziane w tym przepisie zwolnienie ma również zastosowanie do usług świadczonych przez wykonujących te zawody na rzecz pacjentów u podatników, którzy ich zatrudniają. Ustawa z dnia 18 marca 2011 r. zakłada, że zwolnienie to podatnicy mogą stosować od dnia 1 stycznia 2011 r.

Reasumując, zmiany wprowadzone ww. rozporządzeniem ministra finansów z dnia 28 lutego 2011 r. oraz przewidziane w ustawie z dnia 18 marca 2011 r. eliminują różnice w opodatkowaniu usług w zakresie opieki medycznej (w tym rehabilitacyjnych), które powstały w związku z wejściem w życie powołanej wyżej ustawy z dnia 20 października 2010 r., obejmującej zwolnieniem turnusy rehabilitacyjne świadczone przez inne podmioty niż zakłady opieki zdrowotnej oraz przypadki, gdy usługi lekarzy i przedstawicieli innych zawodów medycznych świadczone są na rzecz pacjentów u podatników (niemających statusu ZOZ), którzy ich zatrudniają. Dodatkowo należy wskazać, że wprowadzone zmiany również wskazują, że zwolnienie ma charakter podmiotowo-przedmiotowy, co znajduje uzasadnienie w art. 132 (1) lit. b i c dyrektywy 2006/112/WE.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 4 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posłów Andrzeja Jaworskiego  
i Zbigniewa Kozaka**

**w sprawie przebudowy drogi krajowej nr 22  
Czersk – Chojnice (8909)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie panów posłów Andrzeja Jaworskiego i Zbigniewa Kozaka przekazane przy piśmie z dnia 14 marca 2011 r. (sygn. SPS-024-8909/11) w sprawie przebudowy drogi krajowej nr 22 na odcinku Chojnice – Czersk, uprzejmie przedstawiam informacje w sprawie.

W dniu 25 stycznia br. Rada Ministrów uchwaliła „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”. W programie uwzględniono przede wszystkim budowę autostrad i dróg ekspresowych. Uwzględniono także wybrane obojętne miejscowości i kilka zadań polegających na przebudowie i wzmocnieniu, głównie na drogach leżących w korytarzach transeuropejskich TEN-T.

Zakres rzeczowy zawarty w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” został dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

1) Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,

2) ustawie budżetowej na rok 2011 z dnia 20 stycznia 2011 r. (Dz. U. z 9 lutego 2011 r. Nr 29, poz. 150), która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków na zadania drogowe zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego (KFD),

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

Z uwagi na powyższe zadanie polegające na przebudowie drogi krajowej nr 22 na odcinku Chojnice – Czersk nie zostało ujęte w ramach przedmiotowego programu.

Z uwagi na te ramy finansowe zadania ujęte w programie zostały podzielone na 3 grupy i umieszczone w 3 załącznikach: 1, 1a i 2. W załączniku nr 1 umieszczono inwestycje, których realizacja rozpocznie się do 2013 r. Tworząc listę zadań do załącznika nr 1, w pierwszej kolejności uwzględniono zadania autostradowe, zadania współfinansowane ze środków UE w ramach perspektywy finansowej 2007–2013 oraz zadania będące w budowie. W załączniku nr 1a umieszczono zadania, których stan przygotowania pozwala na ich rozpoczęcie do 2013 r., a dokładna data rozpoczęcia prac jest uzależniona od zapewnienia dodatkowych środków finansowych. W załączniku nr 2 znalazły się zadania, dla których w przeważającej części rozpoczęto prace przygotowawcze w ramach realizacji Programu budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”, których zaawansowanie nie pozwoli jednak na rozpoczęcie robót budowlanych do 2013 r.

Ograniczenia finansowe dotyczą nie tylko zadań inwestycyjnych finansowanych ze środków KFD, do których kwalifikują się również przebudowy. Limity zostały wskazane również dla zadań finansowanych z budżetu państwa, do których zaliczają się m.in. remonty, bieżące utrzymanie i prace przygotowawcze dla zadań inwestycyjnych, w tym przebudów.

Nieznaczné środki przeznaczone na prace przygotowawcze w ramach kolejnych ustaw budżetowych będą przeznaczone w ciągu najbliższych trzech lat głównie na przygotowanie zadań inwestycyjnych objętych programem, tak aby możliwe było płynne przej-



ście w fazę ich realizacji po uzyskaniu środków finansowych.

Kontynuowanie prac przygotowawczych dla pozostałych zadań możliwe będzie w przypadku znacznego zwiększenia zaplanowanych nakładów budżetowych w kolejnych latach, które zgodnie z ustawą budżetową na rok 2011 określono na następujących poziomach: 2,994 424 tys. zł w 2011 r., 3 mld zł w 2012 r. i 3,1 mld zł w 2013 r.

Jednocześnie informuję, że w 2012 r., zgodnie z założeniami przyjętego przez Radę Ministrów „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” nastąpi aktualizacja programu. Nastąpi to w momencie, kiedy znane już będą poziomy finansowania infrastruktury drogowej dostępne dla Polski w wieloletnich ramach finansowych Unii Europejskiej na lata 2014–2020 oraz urealnione będą prognozy makroekonomiczne dla dwóch ostatnich lat realizacji programu. Pozwoli to na precyzyjne określenie potrzeb finansowych, w tym udziału środków krajowych, dla zakresu rzeczowego programu realizowanego w latach 2014–2015. Wysokość środków dostępnych na realizację programu, a tym samym szybkość jego całkowitej realizacji, będzie nie bez znaczenia dla terminu rozpoczęcia innych, nieujętych w programie, zadań inwestycyjnych na sieci dróg krajowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 1 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Sprawiedliwości  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Krzysztofa Brejzy**

**w sprawie karania osób, które dopuszczają się  
czynów przestępnych wobec dzieci (8911)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Krzysztofa Brejzy, przesłane przy piśmie z dnia 15 marca 2011 r., nr SPS-024-8911/11, w sprawie karania osób, które dopuszczają się czynów przestępnych wobec dzieci uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Przestępstwa seksualne, których ofiarami są małoletni, stanowią niewątpliwie jedną z tych kategorii przestępstw, które cechuje niezwykle wysoki stopień społecznej szkodliwości, wynikający bezpośrednio z faktu, że ofiary tego rodzaju przestępczości zazwyczaj nie mają możliwości stawiania skutecznego oporu sprawcy przestępstwa, zaś następstwa tego rodzaju zachowań wywierają głęboko destrukcyjny wpływ

na osobowość dziecka, jego stan psychiczny, a niejednokrotnie również na jego dalsze życie i rozwój. Należy jednocześnie zwrócić uwagę, że przestępczość o charakterze seksualnym, której ofiarami są małoletni, nie ma jednolitego charakteru. Część bowiem zachowań mających znamiona typów czynów zabronionych skierowanych przeciwko wolności seksualnej i obyczajności dokonywanych na szkodę małoletnich podejmowana jest przez osoby z zaburzeniami preferencji seksualnych, wśród których to zaburzeń najczęściej występującą jest pedofilia. Jednocześnie jednak, jak wykazują badania kryminologiczne, znaczna część przestępstw o charakterze seksualnym na szkodę małoletnich popełniana jest przez osoby nieposiadające tego rodzaju zaburzeń. Stąd też niezwykle istotne jest zapewnienie organom wymiaru sprawiedliwości właściwych instrumentów reakcji karnoprawnej, które powinny nie tylko obejmować środki represji karnej, ale również gwarantować instrumenty o charakterze profilaktycznym, ukierunkowane na efektywne zapobieganie tego rodzaju przestępstwom.

Ministerstwo Sprawiedliwości stale monitoruje zjawisko przestępczości seksualnej na szkodę małoletnich, podejmując niezbędne inicjatywy legislacyjne, zmierzające do zagwarantowania właściwych instrumentów prawnych w celu zapewnienia możliwie najbardziej skutecznej ochrony małoletnich.

Należy zauważyć, że ustawą z dnia 5 listopada 2009 r. o zmianie ustawy Kodeks karny, ustawy - Kodeks postępowania karnego, ustawy Kodeks karny wykonawczy, ustawy Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 206, poz. 1589, z późn. zm.), która weszła w życie z dniem 8 czerwca 2010 r., dokonano istotnej nowelizacji przepisów części szczególnej Kodeksu karnego, m.in. przez rozszerzenie ochrony małoletnich przed czynami skierowanymi przeciwko wolności seksualnej i obyczajności.

Ustawa ta zaostrzyła sankcje karne w stosunku do sprawców przestępstw zgwałcenia małoletniego poniżej lat 15 i zgwałcenia kazirodczego (art. 197 § 3 K.k.) oraz wprowadziła nowe typy czynów zabronionych w postaci:

— nawiązania, za pośrednictwem systemu teleinformatycznego lub sieci telekomunikacyjnej, kontaktu z małoletnim poniżej lat 15 w celu popełnienia przestępstwa określonego w art. 197 § 3 pkt 2 K.k. (zgwałcenie pedofilskie) lub art. 200 K.k. (obcowanie płciowe z małoletnim poniżej 15 lat) i wprowadzenia w błąd małoletniego, wyzyskania błędu lub niezdolności należytego pojmowania sytuacji albo przy użyciu groźby bezprawnej, w zamiarze spotkania się z nim (art. 200a § 1 K.k.),

— złożenia, za pośrednictwem systemu teleinformatycznego lub sieci telekomunikacyjnej, małoletniemu poniżej lat 15 propozycji obcowania płciowego, poddania się lub wykonania innej czynności seksualnej lub udziału w produkowaniu lub utrwalaniu treści pornograficznych, z zamiarem jej realizacji (art. 200a § 2 K.k.),

— propagowania lub pochwalania zachowań o charakterze pedofilskim (art. 200b K.k.).

Poza zmianami w zakresie części szczególnej Kodeksu karnego wprowadzono również niezwykle istotny z punktu widzenia oddziaływania profilaktycznego środek zabezpieczający, określony w art. 95a Kodeksu karnego, zgodnie z którym w każdym wypadku skazania sprawcy na bezwzględną karę pozbawienia wolności za przestępstwo przeciwko wolności seksualnej popełnione w związku z zaburzeniami preferencji seksualnych sąd może orzec umieszczenie sprawcy po odbyciu tej kary w zakładzie zamkniętym albo skierowanie go na leczenie ambulatoryjne w celu przeprowadzenia terapii farmakologicznej lub psychoterapii, zmierzających do zapobieżenia ponownemu popełnieniu takiego przestępstwa, w tym w szczególności poprzez obniżenie zaburzonego popędu seksualnego sprawcy. Przedmiotowy środek zabezpieczający orzeka się obligatoryjnie wobec sprawcy przestępstwa zgwałcenia małoletniego poniżej lat 15 oraz tzw. zgwałcenia kazirodczego (art. 197 § 3 pkt 2 i 3 K.k.). Należy zwrócić uwagę, że powyższy środek zapobiegawczy został wprowadzony przede wszystkim z myślą o profilaktycznym oddziaływaniu na sprawców przestępstw przeciwko wolności seksualnej popełnianych na szkodę małoletnich z rozpoznaniem zaburzenia preferencji seksualnych w postaci pedofilii.

Warto także zwrócić uwagę na opracowany w Ministerstwie Sprawiedliwości projekt ustawy o zmianie ustawy Kodeks karny, ustawy Kodeks postępowania karnego oraz ustawy o wykonywaniu kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego. Projekt ten dokonuje modyfikacji art. 95a K.k. w celu podwyższenia efektywności kontroli zachowania prawomocnie skazanych sprawców najcięższych przestępstw seksualnych poprzez wprowadzenie nowego środka zabezpieczającego, jakim jest skierowanie na kontrolowane leczenie ambulatoryjne. Ma ono polegać na zastosowaniu wobec sprawcy kontroli miejsca pobytu przy użyciu aparatury monitorującej, określonej w przepisach o wykonywaniu kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego. Skierowanie na kontrolowane leczenie ambulatoryjne można będzie orzec, jeżeli wobec sprawcy tytułem środka karnego, o którym mowa w art. 41a, orzeczono obowiązek powstrzymywania się od przebywania w określonych miejscach lub zakaz zbliżania się do określonych osób. W takim wypadku za pomocą aparatury monitorującej będzie kontrolowane przestrzeganie tego obowiązku lub zakazu przy jednoczesnej kontroli miejsca pobytu sprawcy. Przede wszystkim jednak przewidziana w projekcie możliwość kontrolowania miejsca pobytu skazanego przy wykorzystaniu aparatury monitorującej stanowi dodatkowe zabezpieczenie – ma na celu ochronę potencjalnych ofiar w sytuacji, gdy sprawca przebywa na wolności, a jego terapia nie została jeszcze ukończo-

na. Kontrola będzie prowadzona przy użyciu systemów wykorzystujących technologię GPS.

W odniesieniu do problematyki przeciwdziałania przestępstwom seksualnym popełnianym na szkodę małoletnich należy ponadto wskazać na niezwykle istotne w tym zakresie instrumenty prawne obowiązujące jeszcze przed wyżej wskazaną nowelizacją Kodeksu karnego. Ważnym instrumentem prawnym jest przewidziany w art. 41 § 1a i § 1b K.k. środek karny w postaci zakazu zajmowania wszelkich lub określonych stanowisk, wykonywania wszelkich lub określonych zawodów albo działalności związanych z wychowaniem, edukacją, leczeniem małoletnich lub z opieką nad nimi. Środek ten może być orzekany na zawsze w razie skazania na karę pozbawienia wolności za przestępstwo przeciwko wolności seksualnej lub obyczajności na szkodę małoletniego, a wypadku ponownego skazania na karę pozbawienia wolności za tego rodzaju przestępstwo środek ten orzekany jest obligatoryjnie.

Charakter zabezpieczający ma również środek karny przewidziany w art. 41a § 1–3 K.k., który polega na nałożeniu na skazanego obowiązku powstrzymania się od przebywania w określonych środowiskach lub miejscach, zakazu kontaktowania się z określonymi osobami lub zakazu opuszczania określonego miejsca pobytu bez zgody sądu. Wskazany środek karny może być orzeczony m.in. w razie skazania za przestępstwo przeciwko wolności seksualnej lub obyczajności na szkodę małoletniego, zaś w przypadku wymierzenia sprawcy tego rodzaju przestępstwa bezwzględnej kary pozbawienia wolności orzeczenie omawianego środka jest obligatoryjne. Wskazany środek karny orzekany jest w latach od roku do lat 15. Warto także zauważyć, że art. 41a § 3 przewiduje możliwość orzeczenia tego środka karnego na zawsze w wypadku ponownego skazania na bezwzględną karę pozbawienia wolności orzeczoną za przestępstwo przeciwko wolności seksualnej lub obyczajności na szkodę małoletniego.

Kolejne zmiany w zakresie przestępstw przeciwko wolności seksualnej i obyczajności popełnionych na szkodę małoletnich przewidziane zostały w opracowanym w Ministerstwie Sprawiedliwości projekcie ustawy o zmianie ustawy Kodeks karny i niektórych innych ustaw. Projekt ten ma na celu dostosowanie polskiego porządku prawnego do postanowień m.in. Konwencji Rady Europy z dnia 25 października 2007 r. o ochronie dzieci przed seksualnym wykorzystywaniem i niegodziwym traktowaniem w celach seksualnych. Wskazany projekt ustawy znajduje się obecnie na końcowym etapie prac rządowych – w dniu 16 marca 2011 r. został przyjęty przez Komitet Stały Rady Ministrów i rekomendowany Radzie Ministrów.

Projekt zakłada rozszerzenie zakresu penalizacji korzystania z prostytutki małoletnich na zachowania seksualne podejmowane również z inicjatywy samych małoletnich. Ponadto przewiduje się istotną modyfikację przestępstw odnoszących się do pornografii dziecięcej, obejmując prawnokarną ochroną wszyst-

kich małoletnich poniżej lat 18. W myśl projektowanych przepisów penalizowane będą bowiem zachowania polegające na sprowadzaniu, przechowywaniu lub posiadaniu treści pornograficznych z udziałem małoletniego. Odrębnym typem, zagrożonym surowszą sankcją karną, będzie utrwalanie, produkowanie oraz udostępnianie tego rodzaju treści. Warto zauważyć, że w dotychczasowym stanie prawnym wyżej wskazane zachowania, w odniesieniu do małoletnich w przedziale wiekowym 15–18 lat, penalizowane były wyłącznie wtedy, gdy sprawca działał w celu rozpowszechniania tego rodzaju treści.

Projekt przewiduje jednocześnie wprowadzenie typów kwalifikowanych wskazanych wyżej przestępstw, gdzie znamiennym decydującym o surowszej odpowiedzialności karnej będzie wiek małoletniego (poniżej lat 15) albo działanie sprawcy w celu rozpowszechniania tego rodzaju treści pornograficznych.

Projekt zakłada ponadto wprowadzenie nowych typów przestępstw polegających na rekrutacji lub doprowadzeniu małoletniego do prezentacji czynności seksualnej, jak również czerpania korzyści majątkowych lub osobistych z tego rodzaju prezentacji. Celem tychże przepisów jest objęcie kryminalizacją przedstawień organizowanych na żywo ukazujących czynność seksualną z udziałem małoletniego. Penalizacją objęto ponadto uczestniczenie w charakterze widza we wskazanych wyżej prezentacjach.

Niezwykle istotną zmianą jest również zniesienie wnioskowego trybu ścigania w odniesieniu do przestępstwa zgwałcenia (art. 197 K.k.) oraz seksualnego wykorzystania (art. 199 § 1 K.k.) w tych wszystkich wypadkach, gdy pokrzywdzonym jest małoletni.

Przedstawione wyżej obowiązujące regulacje, jak i projektowane rozwiązania Kodeksu karnego uzasadniają pogląd, że problematyka przestępstw przeciwko wolności seksualnej i obyczajności popełnianych na szkodę małoletnich stanowi w ostatnim okresie jedną z najważniejszych płaszczyzn działalności ustawodawczej w zakresie prawa karnego. Podejmowane na przestrzeni ostatnich lat inicjatywy legislacyjne dotyczące przestępczości seksualnej na szkodę małoletnich ukierunkowane były na zapewnienie możliwie najpełniejszego zakresu ochrony małoletnich przed tego rodzaju przestępczością. Należy zwrócić uwagę, że ustawodawca w odniesieniu do analizowanego rodzaju przestępczości zdecydował się na wprowadzenie szerokiego wachlarza instrumentów reakcji prawnokarnej, w ramach którego istotną rolę, obok represji karnej, odgrywają środki zabezpieczające oraz środki karne, których podstawową funkcją jest właśnie funkcja prewencyjna. Wydaje się zatem, że obecne regulacje prawne, uzupełnione o wskazane wyżej projektowane instytucje, pozwolą zapewnić pożądaną, wzmocnioną, a przy tym adekwatną do ujawniających się zagrożeń poziom prawnokarnej ochrony małoletnich przed różnego rodzaju formami ich seksualnego wykorzystywania.

W odniesieniu do zagadnienia dotyczącego ewentualnej kontroli sposobu przeprowadzenia wskaza-

nego w zapytaniu postępowania karnego pragnę poinformować, że kontrola taka w odniesieniu do decyzji sądowych o charakterze orzeczniczym może być realizowana wyłącznie w trybie instancyjnym, zaś w odniesieniu do działań prokuratora możliwość jej przeprowadzenia należy do kompetencji prokuratora przełożonego, w zakresie i na zasadach określonych w przepisach ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. z 2008 r. Nr 7, poz. 39, z późn. zm.).

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu  
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 4 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia  
na zapytanie posła Jacka Falfusa**

**w sprawie finansowania służby zdrowia  
w Bielsku-Białej (8912)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem pana Jacka Falfusa, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 28 lutego 2011 r., w sprawie finansowania służby zdrowia w Bielsku-Białej, które zostało przesłane przy piśmie marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 14 marca 2011 r. (znak: SPS-024-8912/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Pragnę poinformować, że zadania z zakresu określania jakości i dostępności oraz analizy kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, a także monitorowanie ich realizacji i rozliczanie, zgodnie z przepisem art. 97 ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) należą do kompetencji Narodowego Funduszu Zdrowia, natomiast zgodnie z art. 107 ust. 5 do zadań dyrektora OW NFZ należy m.in. efektywne i bezpieczne gospodarowanie środkami finansowymi oddziału oraz zawieranie i rozliczanie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej.

Jednocześnie należy zwrócić uwagę, że planowanie środków na poszczególne zakresy świadczeń w ramach planu finansowego oddziału wojewódzkiego należy do kompetencji dyrektora tego oddziału. Również w zakresie kompetencji dyrektora oddziału wojewódzkiego funduszu leży, zgodnie z art. 124 ust. 5 ww. ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej

finansowanych ze środków publicznych, możliwość dokonywania przesunięć w ramach kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w planie finansowym tego oddziału.

Uwzględniając powyższe, w związku z zapytaniem pana posła, minister zdrowia wystąpił do dyrektora Śląskiego OW NFZ z prośbą o przedstawienie stanowiska w przedmiotowej sprawie.

Dyrektor Śląskiego OW NFZ poinformował, odnosząc się do pytania pana posła dotyczącego dysproporcji w wysokości środków finansowych przeznaczanych na zabezpieczenie medyczne mieszkańców w poszczególnych rejonach województwa śląskiego, że nie podziela stanowiska pana posła w kwestii dotyczącej wysokości środków finansowych przypadających na 1 mieszkańca. W przypadku miasta Bielsko-Biała wartość tych środków na 1 mieszkańca wynosi 1586 zł.

Odnosząc się do kwestii nierównego traktowania świadczeniodawców w procesie uzgadniania warunków umów na rok 2011 w rodzaju leczenie szpitalne, dyrektor Śląskiego OW NFZ poinformował, że propozycje planów rzeczowo-finansowych zostały opracowane w oparciu o zatwierdzony dla Śląskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ na rok 2011 plan finansowy, zgodnie z obowiązującymi regulacjami prawnymi, z zastosowaniem jednakowych zasad dla wszystkich świadczeniodawców, w tym również dla szpitali zlokalizowanych na terenie miasta Bielsko-Biała. Podstawę określenia wysokości kontraktów dla świadczeń realizowanych w oddziałach szpitalnych w trybie hospitalizacji stanowiła wartość kontraktów obowiązujących w roku 2010 według stanu na dzień 31 lipca 2010 r. W ramach tak określonej kwoty (kontrakt obowiązujący w dniu 31 lipca 2010 r.), w odniesieniu do każdego świadczeniodawcy, w pierwszej kolejności zabezpieczono środki finansowe na realizację świadczeń tzw. nielimitowanych do pełnej wysokości, wynikającej symulacji ich rocznego wykonania w roku 2010. W procesie uzgodnień przedstawione świadczeniodawcom propozycje wysokości środków finansowych zabezpieczały świadczenia nielimitowane na poziomie 80%. Pozostałe 20% pozostawiono w dyspozycji Śląskiego OW NFZ, celem bieżącego zwiększania wartości umów z chwilą przekroczenia przez świadczeniodawców limitów określonych w nich dla przedmiotowych świadczeń. Śląski OW NFZ poinformował świadczeniodawców o wysokości rezerwy i zobowiązał się do sukcesywnego jej uruchamiania z chwilą przekroczenia kontraktu w zakresach nielimitowanych. Jako kolejne zabezpieczono środki na sfinansowanie świadczeń, uznanych przez oddział jako tzw. świadczenia ratujące życie (m.in. udary, intensywna terapia, hematologia, onkologia), na poziomie 94% symulacji rocznego wykonania w roku 2010. W odniesieniu do świadczeń realizowanych w szpitalnym oddziale ratunkowym oraz izbie przyjęć wartości zaproponowanych ryczałtów dobowych wynikały ze współczynnika RF,

tj. punktacji uzyskanej z wypełnionych przez świadczeniodawców ankiet oraz stawki bazowej przyjętej odpowiednio w wysokości 4500 zł i 800 zł – zgodnie ze wzorem określonym z zarządzeniu nr 69/2009/DSOZ prezesa NFZ z 3 listopada 2009 r., w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju: leczenie szpitalne (z późn. zm.). Pozostałe środki finansowe, będące różnicą pomiędzy kwotą zobowiązania określoną w umowie na rok 2010 (kontrakt obowiązujący w dniu 31 lipca 2010 r.) a wartością określaną dla świadczeń nielimitowanych, świadczeń specjalistycznych oraz SOR i izb przyjęć, zostały podzielone na pozostałe zakresy świadczeń. Świadczeniodawcy realizujący świadczenia wyłącznie w trybie planowym i jednodniowym zostali objęci odrębnymi zasadami z uwagi na fakt, że ich kontrakty w 2010 r. uległy znacznemu obniżeniu w stosunku do roku 2009, a ich wyrównanie nastąpiło po 31 lipca 2010 r. Zasady podziału środków finansowych zostały ustalone przy uwzględnieniu trybu realizacji świadczeń przez świadczeniodawców, nie zaś w oparciu o rodzaj podmiotu czy też jego lokalizację na terenie województwa śląskiego. Należy zaznaczyć, że prowadzenie działalności w trybie planowym lub leczenia jednego dnia z uwagi na charakter podejmowanych interwencji nie wiąże się z koniecznością gotowości świadczeniodawcy do realizowania świadczeń w trybie nagłym.

Konsekwencją takiego stanu rzeczy jest fakt wyceny punktowej poszczególnych świadczeń, która jest zróżnicowana adekwatnie do trybu realizowanych świadczeń, co w praktyce oznacza, że to samo świadczenie wyceniane jest wyżej wtedy, gdy realizowane jest w trybie hospitalizacji, zaś niżej, gdy jest realizowane w trybie np. hospitalizacji planowej. Równocześnie część świadczeń przewidziana jest do realizacji wyłącznie w trybie hospitalizacji przypisanej szpitalom wykonującym pełen zakres świadczeń (ostrych i planowych).

W odniesieniu do pytania pana posła, czy Ministerstwo Zdrowia sprawuje nadzór nad Narodowym Funduszem Zdrowia, uprzejmie informuję, że zgodnie z przepisem art. 162 ust. 1–2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.), nadzór nad działalnością funduszu sprawuje minister właściwy do spraw zdrowia. Natomiast nadzór w zakresie gospodarki finansowej funduszu sprawuje minister właściwy do spraw finansów publicznych.

Z poważaniem

Sekretarz stanu  
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 5 kwietnia 2011 r.

## Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Sprawiedliwości  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Iwony Arent**

**w sprawie wydania przepisów wykonawczych  
odnośnie do wykazu chorób, z tytułu których  
funkcjonariuszowi Służby Więziennej  
przysługuje jednorazowe odszkodowanie (8913)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pani poseł Iwony Arent w sprawie wydania przepisów wykonawczych odnośnie do wykazu chorób, z tytułu których funkcjonariuszowi Służby Więziennej przysługuje jednorazowe odszkodowanie, przekazane pismem z dnia 11 marca 2011 r., nr SPS-024-8913/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Zgodnie z art. 118 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej (Dz. U. Nr 79, poz. 523, z późn. zm.) funkcjonariusz, który wskutek wypadku pozostającego w związku z pełnieniem służby albo wskutek choroby powstałej w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby doznał uszczerbku na zdrowiu, otrzymuje jednorazowe odszkodowanie. Z kolei w art. 118 ust. 6 ustawy o Służbie Więziennej określono, że funkcjonariuszowi przysługuje jednorazowe odszkodowanie w wysokości 70% miesięcznego najniższego uposażenia zasadniczego funkcjonariusza należnego w dniu wydania decyzji w sprawie odszkodowania, za każdy procent uszczerbku na zdrowiu. Następne przepisy art. 118, w szczególności ust. 8 i 9 ustawy o Służbie Więziennej, przewidują podwyższenie jednorazowego odszkodowania w razie dalszego pogarszania się stanu zdrowia funkcjonariusza. Ponadto w art. 118 ust. 16 w zdaniu pierwszym ustawy wskazano, że o uszczerbku na zdrowiu funkcjonariusza wskutek wypadku lub choroby, o uznaniu za całkowicie niezdolnego do służby oraz do samodzielnej egzystencji, a także o związku śmierci funkcjonariusza z wypadkiem lub chorobą, orzekają komisje lekarskie podległe ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych. Jednocześnie minister sprawiedliwości w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych, ministrem właściwym do spraw zdrowia i ministrem właściwym do spraw zabezpieczenia społecznego został zobowiązany do określenia, w drodze rozporządzenia, wykazu chorób, z tytułu których funkcjonariuszowi Służby Więziennej przysługuje jednorazowe odszkodowanie (art. 118 ust. 18 ustawy). Stosowne rozporządzenie minister sprawiedliwości wydał w dniu 11 sierpnia 2010 r. (Dz. U. Nr 147, poz. 989).

Właściwość oraz tryb pracy komisji lekarskich, o których mowa wyżej, określają przepisy rozporządzenia ministra spraw wewnętrznych z dnia 9 lipca 1991 r. w sprawie właściwości i trybu postępowania komisji lekarskich podległych ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych (Dz. U. Nr 79, poz. 349,

z późn. zm.). Zgodnie z § 1 ust. 2 pkt 1 w zw. z ust. 1 pkt 5 rozporządzenia komisje lekarskie orzekają o stopniu uszczerbku na zdrowiu spowodowanym wypadkiem lub chorobami pozostającymi w związku ze szczególnymi warunkami lub właściwościami służby w stosunku do funkcjonariuszy Służby Więziennej. Jednocześnie przepis § 15 ust. 1 rozporządzenia wskazuje, że ten zakres spraw regulują odrębne przepisy, tj.: rozporządzenie ministra spraw wewnętrznych z dnia 22 marca 1973 r. w sprawie ustalania trwałego uszczerbku na zdrowiu oraz związku śmierci funkcjonariusza Milicji Obywatelskiej ze służbą wskutek wypadku lub choroby (Dz. U. Nr 11, poz. 83, z późn. zm.). W § 5 ust. 1 rozporządzenia z dnia 22 marca 1973 r. przewiduje się, że komisja lekarska wydaje orzeczenie o stopniu trwałego uszczerbku na zdrowiu na podstawie bezpośredniego badania funkcjonariusza oraz na podstawie dokumentacji lekarskiej, protokołu powypadkowego i innych dokumentów dotyczących w szczególności przebiegu i warunków pełnienia służby. Z kolei w § 10 oraz § 11 rozporządzenia określa się, że orzeczenie komisji lekarskiej, dotyczące ustalenia stopnia trwałego uszczerbku na zdrowiu, powinno zawierać rozpoznanie lekarskie, określenie stopnia uszkodzenia czynności naruszonego organu, narządu albo układu łącznie z towarzyszącymi powikłaniami, a także procentowego stopnia trwałego uszczerbku na zdrowiu oraz ustalenie, czy stwierdzony trwały uszczerbek na zdrowiu pozostaje w związku ze służbą wskutek wypadku lub choroby związanej ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby. Orzeczenie powinno ponadto zawierać szczegółowe uzasadnienie oraz pouczenie o prawie wniesienia odwołania, ze wskazaniem terminu do wniesienia i komisji właściwej do rozpatrzenia odwołania.

Mając na uwadze powyższe, należy wskazać, że kwestie dotyczące wydawania przez komisje lekarskie orzeczeń o uszczerbku na zdrowiu funkcjonariuszy Służby Więziennej wskutek wypadku lub choroby, z których tytułu przysługuje odszkodowanie, zostały szczegółowo uregulowane przywołanymi wyżej przepisami.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu  
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 1 kwietnia 2011 r.

## Odpowiedź

**sekretarza stanu**  
**w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej**  
**- z upoważnienia ministra -**  
**na zapytanie posłów**  
**Beaty Szydło i Andrzeja Adamczyka**

**w sprawie obniżenia przez PFRON dotacji**  
**na prowadzenie świetlic terapeutycznych**  
**dla osób niepełnosprawnych (8917)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przysłane przy piśmie z dnia 11 marca 2011 r. (znak: SPS-024-8917/11) zapytanie poselskie pani poseł na Sejm Beaty Szydło i pana posła na Sejm Andrzeja Adamczyka z dnia 4 marca 2011 r. w sprawie obniżenia przez PFRON dotacji na prowadzenie świetlic terapeutycznych dla osób niepełnosprawnych, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

W planie finansowym PFRON na rok 2011 stanowiącym załącznik do ustawy budżetowej na rok 2011 na realizację zadań z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych zleczonych fundacjom oraz organizacjom pozarządowym na podstawie art. 36 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2008 r. Nr 14, poz. 92, z późn. zm.) przeznaczono środki w wysokości 20 mln zł. Szczupłość zaplanowanych w ubiegłym roku środków w tym tytule planu finansowego podyktowana była zmniejszonymi przychodami PFRON i koniecznością zapewnienia przede wszystkim środków na zadania o charakterze obligatoryjnym – realizowanych na podstawie art. 25a i 26a ustawy o rehabilitacji (...). Trudności w realizacji zadań wynikały z jednej strony z systematycznie rosnącego z miesiąca na miesiąc poziomu wydatków obligatoryjnych (związanych z dofinansowaniem do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych), z drugiej strony ze zmniejszających się przychodów funduszu. W celu przeciwdziałania narastaniu tej trudnej sytuacji Sejm na 77. posiedzeniu uchwalił ustawę z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz niektórych innych ustaw, która wprowadziła zmiany w zakresie wspierania zatrudnienia osób niepełnosprawnych. Dzięki tym zmianom zostały zrationalizowane i ograniczone niektóre obligatoryjne wydatki funduszu, co powinno umożliwić dokonanie przesunięć w sferze wydatków PFRON i uzyskanie środków niezbędnych na finansowanie wszystkich ustawowych zadań przewidzianych w przepisach ustawy o rehabilitacji (...), w tym zadań realizowanych przez organizacje pozarządowe działające na rzecz osób niepełnosprawnych.

Biorąc pod uwagę powyższą nowelizację, zarząd funduszu na początku 2011 r. podjął działania w celu zwiększenia w planie finansowym środków na zada-

nia zlecane o kwotę 105 mln zł, tj. do wysokości 125 mln zł. Zwiększenie środków w tym tytule planu finansowego PFRON na 2011 r. poprzez dokonanie przesunięć środków w planie wymaga uzyskania zgody ministra finansów i opinii sejmowej komisji ds. budżetu.

Do czasu uzyskania zgody ministra finansów, aby zapewnić ciągłość finansowania działań objętych umowami wieloletnimi realizowanymi przez organizacje, Zarząd PFRON w dniu 10 lutego 2011 r. zdecydował przyznać dla biura i oddziałów PFRON limity środków w kwocie 18,7 mln zł stanowiące podstawę do udzielenia organizacjom dofinansowania w formie zaliczek, odpowiadających 36% planowanej kwoty dofinansowania na 2011 r. Zainteresowane organizacje, w tym Fundacja im. Brata Alberta, zostały poinformowane o decyzji Zarządu PFRON. Fundusz zwyczajowo poprosił wnioskodawców o deklarację dotyczącą możliwości realizacji umowy w oparciu o przyznaną zaliczkowo kwotę dofinansowania. Fundacja im. św. Brata Alberta otrzymała informację na temat wysokości proponowanego zaliczkowego dofinansowania na łączną kwotę 428 453,16 zł do dwóch zawartych umów wieloletnich:

— umowy wieloletniej nr ZZB/000037/BF/D z dnia 10 sierpnia 2009 r.: kwota zaliczki – 189 576,33 zł (przewidywana wysokość dofinansowania na 2011 r. – 527 773,76 zł);

— umowy wieloletniej nr ZZB/000038/BF/D z dnia 10 sierpnia 2009 r.: kwota zaliczki 238 876,83 zł (przewidywana wysokość dofinansowania na 2011 r. – 665 024,59 zł).

Z informacji uzyskanych z PFRON wynika, że w dniu 10 marca 2011 r. na spotkaniu Zarządu PFRON z przedstawicielami Rady Fundacji im. Brata Alberta omówiono zasady dalszego finansowania zadań realizowanych przez fundację ze środków PFRON. W wyniku tych rozmów dokonano następujących ustaleń.

PFRON nie oczekuje, by zaliczka była wystarczająca na zrealizowanie całości projektu, a jej przekazanie ma umożliwić fundacji zachowanie płynności finansowej.

Fundacja przedstawiła kosztorys uwzględniający zakres działań w ramach przyznanej zaliczki wraz z przedziałem czasowym przewidzianym na ich realizację.

Przedstawiciele fundacji zgodzili się na otrzymanie dofinansowania w formie zaliczki w wysokości ok. 36% planowanego dofinansowania na 2011 r., przy czym zaliczka nie stanowi ostatecznej kwoty dofinansowania.

Po uzyskaniu zgody ministra finansów, o którą wystąpił PFRON, na dokonanie przeniesień w planie finansowym PFRON umożliwiających zwiększenie kwoty przeznaczonej na realizację zadań zleczonych będzie możliwe przekazanie kolejnej części środków na realizację zgłoszonego przez fundację projektu.

W związku z osiągniętym porozumieniem fundacja zadeklarowała dalsze prowadzenie świetlic terapeutycznych, których działalność trwa nieprzerwanie od 2001 r.

Z poważaniem

Sekretarz stanu  
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 1 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra obrony narodowej  
na zapytanie posła Jerzego Materny**

**w sprawie restrukturyzacji Wojska Polskiego  
dotyczącej Komendy 5. Rejonowej Bazy  
Materiałowej w Nowogrodzie Bobrzańskim  
(8918)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Jerzego Materny w sprawie restrukturyzacji Wojska Polskiego dotyczącej Komendy 5. Rejonowej Bazy Materiałowej w Nowogrodzie Bobrzańskim (SPS-024-8918/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zmiany organizacyjne w logistyce podyktowane są między innymi potrzebą dostosowania jej stacjonarnego potencjału do potrzeb armii, stosownie do obecnych zagrożeń bezpieczeństwa państwa i wymagań wynikających ze zobowiązań sojuszniczych oraz potrzeb operacyjnych, a także procesu profesjonalizacji Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej.

Odnosząc się do pytań zawartych w interpelacji pana posła Jerzego Materny, informuję, że zgodnie z postanowieniami „Programu rozwoju Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w latach 2009–2018” i „Planu zamierzeń organizacyjnych i dyslokacyjnych Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej na 2011 r.” oraz głównych kierunków zmian organizacyjnych na 2012 r. realizowane są działania mające na celu przeformowanie ośmiu rejonowych baz materiałowych i dwóch baz materiałowo-technicznych w cztery regionalne bazy logistyczne, z ich komendami dyslokowanymi w miastach: Kraków, Wałcz, Warszawa i Wrocław. Rozformowanie komendy 5. Rejonowej Bazy Materiałowej w Nowogrodzie Bobrzańskim jest częścią prowadzonych zmian w stacjonarnym systemie zabezpieczenia logistycznego armii.

Jednocześnie w ramach wdrażania terytorialnego systemu zabezpieczenia funkcjonowania jednostek wojskowych w garnizonach Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej formowane są wojskowe oddziały gospodarcze, między innymi w Krośnie Odrzańskim.

Przyjęte, optymalne z punktu widzenia zabezpieczenia potrzeb armii, rozmieszczenie siedzib poszcze-

gólnych komend regionalnych baz logistycznych oraz wojskowych oddziałów gospodarczych jest wynikiem analiz i wniosków z przeprowadzonych rekonesansów w ramach prac podejmowanych nad rozwojem systemu logistycznego Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej. Słuszność przyjętych rozwiązań w zakresie dyslokacji poszczególnych komend wojskowych oddziałów gospodarczych potwierdził także przegląd garnizonów, który miał na celu m.in. ocenę potrzeb operacyjnych, stacjonarnej bazy koszarowej i magazynowej oraz możliwości zabezpieczenia logistyczno-finansowego w garnizonach, a także określenie perspektyw funkcjonowania zabezpieczanych jednostek wojskowych.

Przyczyną rezygnacji z lokalizacji jednej z komend wojskowych oddziałów gospodarczych w Nowogrodzie Bobrzańskim był głównie czynnik jej operacyjnego położenia, który dodatkowo utrudnia osiągnięcie zdolności do kierowania zabezpieczeniem logistycznym jednostek wojskowych w rejonie jej odpowiedzialności. Natomiast za lokalizacją jednej z takich komend w Krośnie Odrzańskim przemawia fakt, że w tamtejszym garnizonie znajdują się jednostki, które wejdą na jego zaopatrzenie i jest tam odpowiednia baza magazynowa.

Ponadto obiekty po rozformowywanej komendzie 5. Rejonowej Bazy Materiałowej w Nowogrodzie Bobrzańskim nie zapewniają właściwej liczby stanowisk pracy pozwalającej na rozlokowanie komendy wojskowego oddziału gospodarczego, mogą jednak być, stosownie do potrzeb, wykorzystane przez Komendę Składu Materiałowego w Nowogrodzie Bobrzańskim, który w zrestrukturyzowanym systemie logistyki stacjonarnej podlegać będzie 4. Regionalnej Bazie Logistycznej we Wrocławiu.

Pragnę poinformować, że część personelu rozformowywanej Komendy 5. Rejonowej Bazy Materiałowej może znaleźć zatrudnienie w ramach tworzonego Wojskowego Oddziału Gospodarczego w Krośnie Odrzańskim. Będzie to jednak proces indywidualny, uzależniony od posiadania kwalifikacji wymaganych na nowym stanowisku pracy. Przy tworzeniu nowych instytucji w pierwszej kolejności zatrudniani będą pracownicy jednostek wojskowych, na bazie których tworzone są te instytucje, a następnie wakuujące stanowiska uzupełniane będą pracownikami z innych jednostek przy zachowaniu pierwszeństwa pracowników już zatrudnionych w instytucjach i jednostkach wojskowych.

W przypadku wystąpienia konieczności zwolnienia żołnierzy zostaną oni objęci systemem pomocy rekonwersyjnej, a w stosunku do zwalnianych pracowników wojska podjęte zostaną działania osłonowe przewidziane w ustawie z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz. U. Nr 90, poz. 844, ze zm.). Ponadto wszelkie przedsięwzięcia dotyczące pracowników będą prowadzone na podstawie ustawy z dnia 26 czerw-

ca 1974 r. Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94, ze zm.).

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostając w przekonaniu, że uznaje Pan Marszałek za wystarczające.

Z wyrazami szacunku i poważania

Minister  
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 31 marca 2011 r.

### Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie  
Spraw Wewnętrznych i Administracji  
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -  
na zapytanie posła Sławomira Zawisłaka**

**w sprawie możliwości otrzymania  
odszkodowania przez rodziców  
funkcjonariusza BOR poległego w czasie  
polskiej misji stabilizacyjnej w Iraku (8919)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 11 marca 2011 r. (sygn. SPS-024-8919/11) dotyczącego zapytania posła na Sejm RP pana Sławomira Zawisłaka w sprawie możliwości otrzymania odszkodowania przez rodziców funkcjonariusza BOR poległego w czasie polskiej misji stabilizacyjnej w Iraku, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Stosownie do art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 16 marca 2001 r. o Biorze Ochrony Rządu (t.j. Dz. U. z 2004 r. Nr 163, poz. 1712, z późn. zm.), w przypadku gdy śmierć funkcjonariusza BOR pozostaje w związku ze służbą, członkowie rodziny otrzymują jednorazowe odszkodowanie na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 16 grudnia 1972 roku o odszkodowaniach przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą w Policji (Dz. U. Nr 53, poz. 345, z późn. zm.). W myśl art. 6 ust. 1 pkt 2 ww. ustawy rodzicom funkcjonariusza przysługuje prawo do odszkodowania, jeżeli w dniu śmierci funkcjonariusza spełniali warunki wymagane do uzyskania renty rodzinnej, określone w ustawie z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (t.j. Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 67, z późn. zm.).

Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego MSWiA rozpatrzył złożone w dniu 30 stycznia 2009 r. przez

rodziców zmarłego funkcjonariusza BOR wnioski o przyznanie renty rodzinnej i wydał decyzje odmowne. Od wydanych decyzji wnioskodawcom przysługiwało prawo wniesienia odwołania do Sądu Okręgowego, XIII Wydziału Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie, w terminie miesiąca od daty doręczenia decyzji, z którego wyżej wskazani nie skorzystali, w konsekwencji czego decyzje stały się prawomocne.

Wskazać należy, że w zakresie uprawnienia wskazanego w art. 61 ust. 1 ustawy o Biorze Ochrony Rządu odszkodowanie zostało wypłacone w pełnej wysokości małżonce zmarłego funkcjonariusza.

Ponadto stosownie do art. 106 ustawy o Biorze Ochrony Rządu, w brzmieniu obowiązującym w 2007 r. w myśl którego osobie, która pokryła koszty pogrzebu funkcjonariusza, przysługuje zasiłek pogrzebowy; małżonkowi, dzieciom, wnukom, rodzeństwu lub rodzicom albo innej osobie, która prowadziła z tym funkcjonariuszem wspólne gospodarstwo domowe – w wysokości trzymiesięcznego uposażenia zasadniczego wraz z dodatkami o charakterze stałym, należnego funkcjonariuszowi na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym, Biuro Ochrony Rządu zrealizowało wskazane należności (szczegółowe zestawienie kosztów określa załącznik do pisma)\*.

Tym samym Biuro Ochrony Rządu zrealizowało wszelkie możliwe należności pieniężne wynikające z ustawy o Biorze Ochrony Rządu.

Jednocześnie odnosząc się do poruszanej w wystąpieniu kwestii odszkodowań dla najbliższych członków rodzin wojskowych, którzy zginęli w katastrofie samolotu CASA pod Mirosławcem, uprzejmie informuję, iż z dostępnych informacji wynika, że część rodzin ofiar katastrofy samolotu zawarła z ministrem obrony narodowej ugody w sprawie wypłaty zadośćuczynienia za śmierć bliskich. Podstawę prawną roszczeń stanowiły przepisy Kodeksu cywilnego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 4 kwietnia 2011 r.

### Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Marii Nowak**

**w sprawie refundacji przez NFZ leku  
o nazwie lapatinib (8920)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie złożone przez panią poseł Marię Nowak,

\* Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.



przesłane przy piśmie z dnia 11 marca 2011 r. (SPS-024-8920/11), w sprawie finansowania leczenia preparatem lapatinib chorych z rozpoznaniem raka piersi, proszę o przyjęcie następujących informacji.

Finansowanie leczenia powyższym preparatem odbywa się w ramach terapeutycznego programu zdrowotnego „Leczenia raka piersi” zgodnie z rozporządzeniem ministra zdrowia z dnia 11 stycznia 2010 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu programów zdrowotnych.

Kryteria kwalifikacji do leczenia w programie określają zapisy programu opracowane w porozumieniu z konsultantem krajowym w dziedzinie onkologii klinicznej panem prof. Maciejem Krzakowskim. Zgodnie z powyższymi kryteriami do leczenia zaawansowanego raka piersi lapatinibem kwalifikują się pacjenci z:

1) histologicznym rozpoznaniem raka piersi z przerzutami (IV stopień) - (dla trastuzumabu i lapatinibu z kapecytabiną);

2) udokumentowaną progresją po uprzednim leczeniu trastuzumabem jako kryterium włączenia do leczenia lapatinibem w skojarzeniu z kapecytabiną;

3) stanem sprawności 0–2 wg WHO;

4) prawidłowymi wskaźnikami czynności nerek;

5) prawidłowymi wskaźnikami czynności wątroby (możliwość kwalifikowania chorych z umiarkowanym wzrostem aktywności transaminaz, to znaczy do 3-krotnego wzrostu aktywności transaminaz w stosunku do wartości prawidłowych);

6) prawidłowymi wskaźnikami czynności szpiku;

7) nieobecnością nasilonej duszności spoczynkowej związanej z zaawansowanym nowotworem;

8) wykluczeniem ciąży.

Tak więc sytuacja o której pani pisze, odmowy sfinansowania leczenia powyższym preparatem z powodu przebytej przez pacjenta wcześniejszej terapii innymi lekami nie powinna mieć miejsca, gdyż, jak wynika z powyższych zapisów, terapia przeznaczona jest dla pacjentów po uprzednio przebytych ww. terapiach zakończonych niepowodzeniem.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Adam Fronczak

Warszawa, dnia 8 kwietnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Jana Warzechy**

**w sprawie działalności zakładu Serwimed  
w Dębicy (8932)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana Jana Warzechy – posła na Sejm Rzeczypospo-

litej Polskiej, przesłane przy piśmie z dnia 11 marca 2011 r. (znak: SPS-024-8932/11), dotyczące działalności zakładu Serwimed sp. z o.o. z Dębicy, uprzejmie informuję, iż zasady działalności zakładów opieki zdrowotnej udzielających świadczeń opieki zdrowotnej reguluje ustawa z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89, z późn. zm.). Zgodnie z art. 9 ust. 1 ww. ustawy pomieszczenia i urządzenia zakładu opieki zdrowotnej powinny odpowiadać określonym wymaganiom fachowym i sanitarnym. Wymagania powyższe zostały określone w rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 10 listopada 2006 r. w sprawie wymagań, jakim powinny odpowiadać pod względem fachowym i sanitarnym pomieszczenia i urządzenia zakładu opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 213, poz. 1568 oraz z 2008 r. Nr 30, poz. 187). Spełnienie ww. wymagań stanowi przedmiot oceny przez Narodowy Fundusz Zdrowia w procesie kontraktowania świadczeń opieki zdrowotnej. Stosownie bowiem do przepisu art. 149 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) odrzuca się ofertę, jeżeli oferent lub oferta nie spełniają wymaganych warunków określonych w przepisach prawa. Narodowy Fundusz Zdrowia nie dokonuje natomiast kontroli wymagań sanitarnych spełnianych przez zakłady opieki zdrowotnej. Narodowy Fundusz Zdrowia jako podmiot zawierający ze świadczeniodawcą umowę o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej nie dysponuje instrumentami służącymi do weryfikacji prawidłowości działań podejmowanych przez zakład opieki zdrowotnej z przepisami określającymi wymagania sanitarne. W tym zakresie ustawową kontrolę sprawują organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej, zgodnie z art. 1 pkt 7 ustawy z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. z 2006 r. Nr 122, poz. 851, z późn. zm.).

Z informacji uzyskanej od Głównego Inspektoratu Sanitarnego wynika, że państwowy powiatowy inspektor sanitarny w Dębicy w 2009 r. dwukrotnie przeprowadził w tej firmie kontrolę. Pierwsza kontrola przeprowadzona w dniu 25 lutego 2009 r. obejmowała magazynowanie odpadów, stan formalnoprawny dotyczący działalności firmy Serwimed sp. z o.o. w zakresie transportu i unieszkodliwiania odpadów. Druga kontrola z kolei, przeprowadzona w dniu 27 października 2009 r., obejmowała przestrzeganie przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy. Jak wynika z informacji uzyskanej z Głównego Inspektoratu Sanitarnego, podczas obu kontroli nie stwierdzono nieprawidłowości. W roku 2009 kontrolę w firmie Serwimed Sp. z o.o. przeprowadził również państwowy wojewódzki inspektor sanitarny w Rzeszowie, na wniosek podkarpackiego wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska. Również podczas tej kontroli nie wykazano nieprawidłowości. Stwierdzono wówczas, że odpady powstające po unieszkodliwieniu odpadów medycznych nie stanowią zagrożenia dla życia i zdrowia ludzi. Ponadto w dniu 9 czerwca 2010 r., na skutek zgłoszenia mieszkańców osiedla Słoneczne w Dębicy w sprawie zalania firmy

Serwimed sp. z o.o. wodami powodziowymi, państwowy powiatowy inspektor sanitarny w Dębicy dokonał wizji zalanego terenu, w wyniku której również nie stwierdzono żadnego zagrożenia dla zdrowia i życia ludzi.

Narodowy Fundusz Zdrowia, z którym świadczeniodawca ma podpisaną umowę o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, nie może wchodzić w kompetencje kontrolne innych organów (w tym w szczególności organów Państwowej Inspekcji Sanitarnej). Zakres kontroli sprawowanej przez fundusz sprowadza się do oceny prawidłowości wykonywania umowy z publicznym płatnikiem, co znajduje swe ustawowe oparcie w art. 64 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych. Dopiero w przypadku, gdy na skutek działań podejmowanych przez organy właściwe w zakresie kontroli sanitarnej dyrektor oddziału wojewódzkiego Funduszu podejmuje wiadomość, np. o utracie przez świadczeniodawcę uprawnień koniecznych do udzielania świadczeń lub o udzielaniu świadczeń w sposób i w warunkach istotnie nieodpowiadających wymogom określonym w obowiązujących przepisach prawa lub w umowie, dysponuje on uprawnieniem do rozwiązania umowy w części lub w całości, bez zachowania okresu wypowiedzenia (§36 ust. 1 pkt 1 i 5 rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 6 maja 2008 r. w sprawie ogólnych warunków umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, Dz. U. Nr 81, poz. 484).

Z poważaniem

Sekretarz stanu  
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 1 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Marii Nowak**

**w sprawie planowanych działań dotyczących  
dworców PKP Chorzów Miasto  
i Chorzów Batory (8934)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z nadesłanym przy piśmie z dnia 11 marca 2011 r., znak SPS-024-8934/11, zapytaniem poseł Marii Nowak, dotyczącym planowanych działań wobec dworców PKP Chorzów Miasto oraz Chorzów Batory, poniżej przedstawiam informacje w przedmiotowej sprawie.

W ślad za stanowiskiem Zarządu PKP SA uprzejmie informuję, iż w 2009 r. wykonano malowanie elewacji i wnętrza budynku dworca Chorzów Miasto, ponadto w związku z odnotowaniem licznych przypadków dewastacji budynku wystąpiono do służb po-

ządkowych, tj. Straży Miejskiej i Policji o wzmożone patrole w tym obszarze. Zarząd PKP SA poinformował, że planuje przekazanie nieruchomości dworcowej do samorządu lokalnego, w związku z czym zamierza skierować propozycję porozumienia w rzeczowej sprawie do urzędu miasta, z określeniem formy przekazania/przejęcia budynku dworca.

W odniesieniu do budynku dworca Chorzów Batory, uprzejmie informuję, iż ostatni główny remont dworca przeprowadzony został 15 lat temu. Zarząd PKP SA poinformował, że na 2011 r. planuje prace remontowe tegoż budynku w zakresie dotyczącym częściowej naprawy dachu, tj. wymiany części gąsiorów, uzupełnienia poszycia dachu, założenia płotków odśnieżnych oraz usunięcia graffiti z elewacji budynku dworca. Dach został uszkodzony przez kibiców piłkarskich.

W ślad za stanowiskiem Zarządu PKP SA informuję, iż kompleksowa przebudowa/modernizacja dworca Chorzów Batory zaplanowana jest na 2013 r. W zakresie przedmiotowych prac będzie znajdowało się: odnowienie elewacji, holu dworca, przebudowa poczekalni oraz likwidacja przestarzałej kotłowni koksowej i zastąpienie jej nowoczesną kotłownią gazową.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu  
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 1 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa  
na zapytanie poseł Beaty Mazurek**

**w sprawie planowanej sprzedaży spółki  
ENEA SA państwowej spółce francuskiej EdF  
(8936)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pani poseł Beaty Mazurek z dnia 2 marca 2011 r. w sprawie planowanej sprzedaży spółki ENEA SA francuskiej spółce EdF uprzejmie informuję, co następuje.

Działania ministra skarbu państwa w obszarze prywatyzacji sektora elektroenergetycznego stanowią konsekwencję określonych dokumentów rządowych („Program dla elektroenergetyki” przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 28 marca 2006 r., „Plan prywatyzacji na lata 2008–2011” przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 22 kwietnia 2008 r., jego aktualizacja – „Kluczowe spółki do prywatyzacji w latach 2009–2010” przyjęta przez Radę Ministrów w dniu 11 sierpnia 2009 r. oraz dokument rządowy „Polityka energetyczna Polski do 2030 roku” wraz ze

zmianą przyjętą przez Radę Ministrów w dniu 29 września 2010 r.).

Minister skarbu państwa, dokonując wyboru ścieżki prywatyzacyjnej, uwzględnia zarówno interes Skarbu Państwa, jak również interes spółki. W przypadku ENEA SA pożądana byłaby sprzedaż akcji inwestorowi branżowemu. Istotnym czynnikiem, który za tym przemawia, jest fakt, iż branżowy inwestor strategiczny posiadający wiedzę, doświadczenie oraz zaplecze badawcze może zagwarantować dostęp do najnowocześniejszych technologii. Realizując wynikające z umowy zobowiązania inwestycyjne, przyczynia się do rozwoju przedsiębiorstwa, co leży zarówno w interesie inwestora, jak również w interesie Skarbu Państwa, w interesie spółki i jej pracowników, a przede wszystkim w interesie ostatecznych odbiorców energii.

W odniesieniu do zastrzeżeń dotyczących EdF należy podkreślić, iż do chwili obecnej nie została podjęta decyzja o sprzedaży akcji ENEA SA temu konkretnemu inwestorowi. Niemniej jednak, mając na uwadze cytowane przez panią poseł za przedstawicielami związków zawodowych twierdzenie, iż „EdF jako inwestor nie przyniesie jakiegось szczególnego know-how”, należy zauważyć, że EdF jest światowym liderem w branży energetycznej posiadającym kompetencje we wszystkich jej dziedzinach, począwszy od produkcji, poprzez obrót energią i jej dystrybucję, skończywszy na zarządzaniu sieciami przesyłowymi. Do Grupy EdF w Polsce należą jedne z największych elektrowni i elektrociepłowni w kraju, w tym Elektrownia Rybnik wytwarzająca około 7% energii elektrycznej produkowanej w kraju. Obecnie EdF posiada około 10-procentowy udział w rynku energii elektrycznej i około 20-procentowy w rynku ciepła sieciowego w Polsce. Krajowe spółki należące do grupy produkują energię i ciepło głównie z węgla. Przy zakupie rządu 7 mln ton węgla rocznie Grupa EdF jest drugim co do wielkości odbiorcą tego surowca w kraju.

Jednocześnie w odniesieniu do realizacji przez EdF zobowiązań inwestycyjnych trudno również bezspornie przyjąć twierdzenie, iż „EdF będzie inwestował jedynie na poziomie zdolności kredytowej spółki ENEA bez wartości dodanej”. W dniu 7 października 1997 r. pomiędzy Skarbem Państwa a konsorcjum EdF International/Finelex BV zawarta została umowa sprzedaży akcji spółki Elektrociepłownia Kraków SA z siedzibą w Krakowie. Do chwili obecnej wartość zrealizowanych inwestycji związanych z tą prywatyzacją przekroczyła zobowiązania inwestycyjne przewidziane w zawartej umowie. W dniu 21 czerwca 2000 r. pomiędzy Skarbem Państwa a EdF International SA i GDF International SA została zawarta umowa sprzedaży akcji Zespołu Elektrociepłowni Wybrzeże SA z siedzibą w Gdańsku. Umowa przewidywała zobowiązania, które zgodnie z informacjami będącymi w posiadaniu Ministerstwa Skarbu Państwa zostały w znacznej większości zrealizowane (końcowe rozliczenie jeszcze nie nastąpiło). W dniu

28 marca 2001 r. pomiędzy Skarbem Państwa a EdF International SA oraz EnBW Energie Baden-Württemberg AG z siedzibą w Karlsruhe została zawarta umowa sprzedaży akcji Elektrowni Rybnik SA. Inwestycje w rzeczowy majątek trwały przekroczyły w tym przypadku ponad trzykrotnie zobowiązania inwestycyjne przewidziane w umowie.

Jak wynika z powyższego, EdF realizował zobowiązania prywatyzacyjne wynikające z umów zawieranych ze Skarbem Państwa. Trudno zatem na gruncie dotychczasowych doświadczeń odnaleźć argumenty, które potwierdzałyby wątpliwości, iż EdF może nie realizować inwestycji sieciowych, wstrzymać bieżące inwestycje, ograniczyć inwestycje w energetykę węglową, jak również zakończyć współpracę z zakładami Cegielskiego.

Dodatkowo informujemy, iż Ministerstwo Skarbu Państwa nie może dokonywać publicznej oceny ofert i inwestorów oraz wypowiadać się na ich temat w trakcie trwania procesu bądź dokonywać szczegółowego porównania ofert, co wiązałoby się z ich ujawnieniem. Ministerstwo Skarbu Państwa prowadzi negocjacje z udziałem wysoko wyspecjalizowanych firm doradczych, których profesjonalizm daje gwarancję rzetelnej oceny złożonych ofert i inwestorów.

Jednocześnie w związku z dużym zainteresowaniem trwającym procesem prywatyzacji pragnę zwrócić uwagę na status ENEA SA jako spółki publicznej. W odniesieniu do tego rodzaju spółek, poza ograniczeniami informacyjnymi wynikającymi m.in. z art. 62 ust. 2 ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji (Dz. U. z 2002 r. Nr 171, poz. 1397, z późn. zm.), obowiązują również inne ograniczenia informacyjne, a w szczególności wynikające z ustawy o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 185, poz. 1439, ze zm.). Chciałbym podkreślić, iż Ministerstwo Skarbu Państwa dokłada wszelkich starań, aby w jak najwyższym stopniu przestrzegać zasad ładu korporacyjnego. Z uwagi na powyższe, mając również na względzie dobro procesu prywatyzacji, praktyką stosowaną w Ministerstwie Skarbu Państwa jest rozpowszechnianie wszystkich informacji, które powinny zostać przekazane do publicznej wiadomości, w formie komunikatów zamieszczanych na stronie internetowej MSP i danych zawartych w kartach prywatyzacyjnych. Drugim źródłem informacji są strony internetowe prywatyzowanych spółek. Wszelkie inne informacje, z uwagi na dobro procesu prywatyzacji, do czasu jego zakończenia powinny zostać niejawnne.

Z poważaniem

Minister  
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 31 marca 2011 r.

## Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Jana Kulasa**

**w sprawie określenia statusu i rangi zawodu  
fizjoterapeuty w projekcie ustawy o niektórych  
zawodach medycznych (8939)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do zapytania pana posła Jana Kulasa, przekazanego przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 11 marca br., znak: SPS-024-8939/11, dotyczącego zawodu fizjoterapeuty oraz projektu ustawy o niektórych zawodach medycznych i zasadach uzyskiwania tytułu specjalisty w innych dziedzinach mających zastosowanie w ochronie zdrowia przekazuję na ręce Pana Marszałka poniższe informacje.

Pragnę podziękować za zainteresowanie wyrażone przez pana posła Jana Kulasa w odniesieniu do przedmiotowego projektu ustawy, który w sposób kompleksowy reguluje kwalifikacje i zasady wykonywania wybranych zawodów medycznych, w tym m.in. zawodu fizjoterapeuty.

Zgodnie z przedmiotowym projektem ustawy kwalifikacje do wykonywania zawodu fizjoterapeuty posiada osoba, która:

— rozpoczęła po dniu 31 grudnia 1997 r. studia wyższe na kierunku fizjoterapia zgodnie ze standardami kształcenia określonymi w odrębnych przepisach i uzyskała tytuł licencjata lub magistra na tym kierunku,

— rozpoczęła przed dniem 1 stycznia 1998 r. studia wyższe na kierunku rehabilitacja ruchowa i uzyskała tytuł magistra na tym kierunku,

— rozpoczęła przed dniem 1 stycznia 1998 r. studia wyższe w Akademii Wychowania Fizycznego i uzyskała tytuł magistra oraz ukończyła specjalizację I lub II stopnia w dziedzinie rehabilitacji ruchowej,

— rozpoczęła przed dniem 1 stycznia 1980 r. studia wyższe na kierunku wychowanie fizyczne i uzyskała tytuł magistra na tym kierunku oraz ukończyła w ramach studiów dwuletnią specjalizację z zakresu gimnastyki leczniczej lub rehabilitacji ruchowej, potwierdzoną legitymacją instruktora rehabilitacji ruchowej lub gimnastyki leczniczej,

— rozpoczęła przed dniem 1 stycznia 1980 r. studia wyższe na kierunku wychowanie fizyczne i uzyskała tytuł magistra na tym kierunku oraz ukończyła 3-miesięczny kurs specjalizacyjny z rehabilitacji zgodnie z przepisami Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Sportu,

— ukończyła przed dniem wejścia w życie ustawy szkołę policealną publiczną lub niepubliczną o uprawnieniach szkoły publicznej i uzyskała tytuł zawodowy technika fizjoterapii.

Ponadto informuję, iż przedmiotowe kwalifikacje są kompatybilne z kwalifikacjami określonymi w:

rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 30 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu rehabilitacji leczniczej (Dz. U. Nr 140, poz. 1145, z późn. zm.), rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu opieki paliatywnej i hospicyjnej (Dz. U. Nr 139, poz. 1138, z późn. zm.), rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu leczenia szpitalnego (Dz. U. Nr 140, poz. 1138, z późn. zm.), rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 30 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu opieki psychiatrycznej i leczenia uzależnień (Dz. U. Nr 140, poz. 1146, z późn. zm.) oraz rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 30 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu świadczeń pielęgnacyjnych i opiekuńczych w ramach opieki długoterminowej (Dz. U. Nr 140, poz. 1147, z późn. zm.).

Pragnę zwrócić uwagę na fakt, iż aktualnie w Polsce nie ma jednolitych zasad określających dostęp do wykonywania tak bardzo odpowiedzialnych zawodów, jakimi są zawody medyczne ujęte w projekcie ustawy o niektórych zawodach medycznych i zasadach uzyskiwania tytułu specjalisty w innych dziedzinach mających zastosowanie w ochronie zdrowia. W związku z powyższym zdarza się, że w systemie ochrony zdrowia pracują osoby, które nie posiadają właściwych kwalifikacji zawodowych, a wykonują zawód medyczny na zasadzie przyuczenia do zawodu na stanowisku pracy. Brak właściwych kwalifikacji może doprowadzić do istotnych dla zdrowia i życia pacjenta zagrożeń, wynikających zarówno z błędnej diagnostyki, jak i zaniechania istotnych dla zdrowia działań lub też błędnie wykonywanych zadań zawodowych. W odniesieniu do zawodu fizjoterapeuty może się zdarzyć, że w gabinecie fizjoterapeutycznym udzielają świadczeń osoby, które np. ukończyły kurs masażu obejmujący 270 godzin kształcenia. Biorąc pod uwagę fakt, iż studia licencjackie na kierunku fizjoterapia trwają 3 lata i obejmują co najmniej 3800 godzin, możliwość wykonywania świadczeń fizjoterapeutycznych przez osoby, które nie posiadają właściwych kwalifikacji, stanowi istotne zagrożenie dla zdrowia i życia pacjentów. Zagrożenie to dotyczy w największym procencie pacjentów korzystających ze świadczeń udzielanych w gabinetach prowadzonych w oparciu o ustawę z dnia 19 listopada 1999 r. Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 101, poz. 1178, z późn. zm.). Należy bowiem zaznaczyć, iż osoby nieposiadające kwalifikacji do wykonywania zawodu fizjoterapeuty, które ukończyły np. kursy z zakresu masażu, mogą prowadzić działalność związaną z realizacją usług dla ludności w ramach prowadzonej działalności gospodarczej w oparciu o przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 grudnia 2007 r. w sprawie Polskiej Klasyfikacji Działalności (PKD) (Dz. U. Nr 251, poz. 1885, z późn. zm.) w ramach działu 96.04.Z.

Pragnę jednakże zwrócić uwagę na fakt, iż ustawa Prawo działalności gospodarczej nie przyznaje organowi ewidencyjnemu (gminie) uprawnienia do weryfikacji, czy wnioskujący o wpis posiada stosowne uprawnienia zawodowe. Dlatego projekt ustawy o niektórych zawodach medycznych i zasadach uzyskiwania tytułu specjalisty w innych dziedzinach mających zastosowanie w ochronie zdrowia reguluje wymagania kwalifikacyjne do wykonywania zawodów medycznych, ale także daje prawo organom ewidencyjnym do sprawdzenia zgodności posiadanych kwalifikacji z wymaganiami kwalifikacyjnymi dla danego zawodu. W związku z powyższym tak istotne jest wprowadzenie przepisów projektowanej ustawy o niektórych zawodach medycznych i zasadach uzyskiwania tytułu specjalisty w innych dziedzinach mających zastosowanie w ochronie zdrowia.

Jednocześnie pragnę podkreślić, iż ww. projekt ustawy wprowadza rozwiązania systemowe, w wyniku których zapewniona ma być m.in. właściwa jakość udzielanych świadczeń zdrowotnych. Z uwagi bowiem na fakt, iż wykonywanie ujętych w przedmiotowym projekcie ustawy zawodów polega na udzielaniu w sposób osobisty usług o wyjątkowym charakterze społecznym, wymaga to od osób je wykonujących szczególnych cech psychofizycznych i moralnych oraz wysokich, stale podnoszonych kwalifikacji zawodowych.

W związku z powyższym ww. projekt ustawy zawiera przepisy dotyczące doskonalenia zawodowego, które poza kursami doskonalącymi będzie mogło być realizowane także w ramach kursów kwalifikacyjnych, specjalizacji, jak i samokształcenia. Projekt ustawy wprowadza rozwiązania regulujące systemowo organizację kształcenia podyplomowego, w tym mechanizmy sprawowania nadzoru nad prowadzeniem przedmiotowego kształcenia. Jednocześnie pragnę podkreślić, iż projektowana ustawa reguluje również kwestie związane m.in. z udzielaniem osobom podejmującym doskonalenie zawodowe urlopu szkoleniowego, jak również zwrotu kosztów związanych z odbywaniem tego doskonalenia. Ponadto ww. projekt ustawy przewiduje możliwość dofinansowania specjalizacji oraz kursów kwalifikacyjnych lub doskonalących ze środków publicznych przeznaczonych na ten cel w budżecie państwa z części, której dysponentem jest minister zdrowia, w ramach posiadanych środków i limitów miejsc szkoleniowych dla poszczególnych rodzajów doskonalenia zawodowego.

Ponadto projektowana ustawa wprowadza przepisy umożliwiające prowadzenie rejestru osób uprawnionych do wykonywania zawodów w ochronie zdrowia. Jest to mechanizm, który pozwoli na łatwą identyfikację świadczeniodawcy oraz sprawdzenie, czy dana osoba wykonująca dany zawód medyczny posiada właściwe kwalifikacje. Wpisanie do rejestru będzie miało charakter fakultatywny, jednakże należy podkreślić, iż osoby, które uzyskają taki wpis, będą miały znacznie korzystniejszą sytuację w procesie uznawania kwalifikacji w innych państwach człon-

kowskich Unii Europejskiej. Zaświadczenie o wpisie do rejestru będzie bowiem państwowym dokumentem potwierdzającym posiadanie w Polsce uprawnień do wykonywania danego zawodu medycznego. W związku z powyższym projektowane przepisy w sposób znaczący przyczynią się do zapewnienia realizacji jednej z fundamentalnych swobód Unii Europejskiej, jaką jest swoboda przepływu osób.

Jednocześnie wejście w życie projektowanej ustawy wpłynie na bezpieczeństwo pacjenta w oparciu o przepisy umożliwiające skuteczne pociągnięcie do odpowiedzialności zawodowej osoby wykonującej zawód medyczny w przypadku nienależytego lub nierzetelnego przestrzegania określonych w tej ustawie obowiązków. Jeżeli projektowana ustawa nie wejdzie w życie, w dalszym ciągu nie będzie tych istotnych instrumentów zwiększających bezpieczeństwo pacjentów.

Mając na uwadze zagrożenia, o których mowa powyżej, dotyczące wykonywania świadczeń zdrowotnych (w tym świadczeń fizjoterapeutycznych) przez osoby nieposiadające kwalifikacji do zawodu fizjoterapeuty oraz w związku z ww. rozwiązaniami przyjętymi w projektowanej ustawie, które są korzystne m.in. dla grupy zawodowej fizjoterapeutów, uważam za zasadne i potrzebne uwzględnienie przedmiotowego zawodu w projekcie ustawy o niektórych zawodach medycznych i zasadach uzyskiwania tytułu specjalisty w innych dziedzinach mających zastosowanie w ochronie zdrowia.

W odniesieniu do kwestii związanej ze współpracą i konsultacjami Ministerstwa Zdrowia z Polskim Towarzystwem Fizjoterapii, dotyczącymi projektu ustawy o niektórych zawodach medycznych i zasadach uzyskiwania tytułu specjalisty w innych dziedzinach mających zastosowanie w ochronie zdrowia informuję, iż ww. projekt został przesłany do bardzo szerokiej konsultacji społecznych, w tym również do ww. towarzystwa oraz innych towarzystw i stowarzyszeń reprezentujących środowisko fizjoterapeutów, w tym m.in. do: Ogólnopolskiego Związku Zawodowego Pracowników Diagnostyki Medycznej i Fizjoterapii, Ogólnopolskiego Związku Zawodowego Fizjoterapii, Zarządu Krajowej Sekcji Niewidomych Masażystów i Fizjoterapeutów, Polskiego Towarzystwa Rehabilitacji, Młodzieżowego Europejskiego Stowarzyszenia Fizjoterapeutów. Problemy zgłaszane w toku konsultacji społecznych zostały omówione na konferencji uzgodnieniowej.

Doceniam udział Polskiego Towarzystwa Fizjoterapii w pracach nad przedmiotowym projektem ustawy. Jednocześnie pragnę zapewnić, iż wszelkie uwagi zgłaszane do projektowanej ustawy przez ww. towarzystwo były wnikliwie i szczegółowo analizowane. W mojej opinii projektowane przepisy przyczynią się do podniesienia jakości świadczeń fizjoterapeutycznych w Polsce. Tym bardziej miło mi poinformować, iż Zarząd Główny Polskiego Towarzystwa Fizjoterapii w piśmie z dnia 20 kwietnia 2010 r., skierowanym do pana Michała Boniego, ministra członka

Rady Ministrów, przewodniczącego stałego komitetu Rady Ministrów, wyraził poparcie dla prowadzonych prac nad uregulowaniem kwestii dotyczących wykonywania zawodu fizjoterapeuty w Polsce w projekcie ustawy o niektórych zawodach medycznych i zasadach uzyskiwania tytułu specjalisty w innych dziedzinach mających zastosowanie w ochronie zdrowia.

W odniesieniu do zapytania o stan prac nad projektem ustawy o niektórych zawodach medycznych i zasadach uzyskiwania tytułu specjalisty w innych dziedzinach mających zastosowanie w ochronie zdrowia informuję, iż obecnie projekt ten oczekuje na rozpatrzenie przez Radę Ministrów. Przedmiotowy projekt ustawy został bowiem 8 lipca 2010 r. przyjęty i zarekomendowany Radzie Ministrów przez komitet stały Rady Ministrów.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu  
Andrzej Włodarczyk

Warszawa, dnia 31 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie  
Spraw Wewnętrznych i Administracji  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Jana Kulasa**

**w sprawie zabezpieczenia finansowego  
Państwowej Straży Pożarnej  
i ochotniczej straży pożarnej  
w budżecie państwa na 2011 r. (8940)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 11 marca 2011 r. (sygn. SPS-024-8940/11), przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pana Jana Kulasa w sprawie zabezpieczenia finansowego Państwowej Straży Pożarnej i ochotniczej straży pożarnej w budżecie państwa na 2011 r., uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Wydatki Państwowej Straży Pożarnej pokrywane są z budżetu państwa z części 42: Sprawy wewnętrzne

oraz części 85: Budżety wojewodów. Poszczególni wojewodowie jako dysponenci środków budżetowych otrzymują na podstawie zatwierdzonych przez Radę Ministrów wskaźników makroekonomicznych kwoty limitów wydatków budżetowych, w tym kwoty dla jednostek Państwowej Straży Pożarnej, do opracowania projektu budżetu na następny rok. Limity wydatków określone przez wojewodów wpływają na sytuację finansową jednostek Państwowej Straży Pożarnej w danym województwie. Ponadto zauważyć należy, że dysponenci danej części budżetowej w ramach posiadanych wolnych środków finansowych mogą w trakcie roku zwiększyć przyznany limit na wydatki.

Wykonanie planu budżetowego przez Państwową Straż Pożarną w latach 2006–2010 przedstawia poniższa tabela.

W 2011 r. wysokość środków finansowych przeznaczonych na funkcjonowanie Państwowej Straży Pożarnej wynosi 2 231 552 000 zł (część 42: Sprawy wewnętrzne – 165 312 000 zł, część 85: Budżety wojewodów – 2 066 240 000 zł).

Wzrost środków finansowych przeznaczonych na funkcjonowanie Państwowej Straży Pożarnej w 2011 r. w porównaniu do 2010 r. spowodowany jest zwiększeniem limitów o środki finansowe na zapewnienie gotowości bojowej jednostek ochrony przeciwpożarowej działających w ramach krajowego systemu ratowniczo-gaśniczego oraz na wypłatę rekompensaty pieniężnej dla funkcjonariuszy Państwowej Straży Pożarnej za przedłużony czas służby ze względu na konieczność zapewnienia ciągłości służby.

W ramach realizacji ustawy z dnia 12 stycznia 2007 r. o ustanowieniu „Programu modernizacji Policji, Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej i Biura Ochrony Rządu w latach 2007–2011” (Dz. U. Nr 35, poz. 213, z późn. zm.) przekazane zostały środki finansowe na rozbudowę bazy poligonowej Szkoły Aspirantów Państwowej Straży Pożarnej w Krakowie w miejscowości Kościelec oraz na budowę szkolnego poligonu pożarniczego w Luboniu (I etap) dla Szkoły Aspirantów Państwowej Straży Pożarnej w Poznaniu.

Ponadto w latach 2007–2010 w ramach ww. programu przekazane zostały środki finansowe w wysokości 857 771 000 zł m.in. na zakup i wymianę sprzętu transportowego, zakup sprzętu i wyposażenia specjalnego, zakup i wymianę sprzętu oraz systemów

w tys. zł

Wyszczególnienie	Ustawa budżetowa	Wykonanie	Ustawa budżetowa	Wykonanie	Ustawa budżetowa	Wykonanie	Ustawa budżetowa	Wykonanie	Ustawa budżetowa	Wykonanie
	2006 r.		2007 r.		2008 r.		2009 r.		2010 r.	
część 42: Sprawy wewnętrzne	140 240	133 117	157 742	158 524	143 758	142 304	123 813	129 247	119 463	166 143
w tym: SGSP	24 514	24 534	26 208	26 339	29 178	28 923	33 315	33 315	35 507	35 427
część 85: Budżety wojewodów	1 421 114	1 427 885	1 454 966	1 671 837	1 834 230	1 929 344	2 038 615	2 115 812	1 960 073	2 109 024
RAZEM	1 561 354	1 561 002	1 612 708	1 830 361	1 977 988	2 071 648	2 162 428	2 245 059	2 079 536	2 275 167

teleinformatycznych, budowę nowych i modernizację użytkowanych obiektów, wzmocnienie motywacyjnego systemu uposażeń funkcjonariuszy oraz zastąpienie funkcjonariuszy pracownikami cywilnymi.

Zestawienie środków finansowych dla jednostek ochotniczych straży pożarnych w ramach zlecenia zadań publicznych w zakresie przygotowania jednostek ochotniczych straży pożarnych do działań ratowniczo-gaśniczych w latach 2006–2011 przedstawia poniższa tabela:

rok	dotacja w całości	wydatki bieżące	wydatki majątkowe
2006	25 992 000 zł	12 409 000 zł	13 583 000 zł
2007	27 492 000 zł	11 409 000 zł	16 083 000 zł
2008	33 674 000 zł	12 671 000 zł	21 003 000 zł
2009	30 314 000 zł	12 671 000 zł	17 643 000 zł
2010	27 526 000 zł	11 404 000 zł	16 122 000 zł
2011	28 247 000 zł	12 000 000 zł	16 247 000 zł

Zestawienie środków finansowych przekazanych dla jednostek ochotniczych straży pożarnych w ramach krajowego systemu ratowniczo-gaśniczego przedstawia poniższa tabela (2011 r. – planowana wysokość środków finansowych określona w projekcie rozporządzenia ministra spraw wewnętrznych i administracji w sprawie wysokości środków finansowych i ich podziału między jednostki ochrony przeciwpożarowej działające w ramach krajowego systemu ratowniczo-gaśniczego).

rok	wydatki
2006	23 958 582 zł
2007	28 937 539 zł
2008	28 610 978 zł
2009	36 123 290 zł
2010	53 447 016 zł
2011	74 050 500 zł

Pragnę jednocześnie zauważyć, iż jednostki ochotniczych straży pożarnych, funkcjonując w oparciu o przepisy ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r. Prawo o stowarzyszeniach (t.j. Dz. U. z 2001 r. Nr 79, poz. 855, z późn. zm.) oraz ustawy o ochronie przeciwpożarowej, mogą korzystać z następujących form pomocy:

1) środków pochodzących z Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej przeznaczonych na zakup i karosację samochodów pożarniczych, których wysokość określana jest w formie aneksu do porozumienia ministrów: środowiska oraz spraw wewnętrznych i administracji. Jednostki ochotniczej straży pożarnej mogą również ubiegać się o dofinansowanie ze środków wojewódzkich funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej;

2) środków przekazywanych przez zakłady ubezpieczeń – zgodnie z art. 38 ust. 1a ustawy o ochronie przeciwpożarowej – Zarządowi Głównemu Związku Ochotniczych Straży Pożarnych RP oraz komendantowi głównemu PSP;

3) środków rzeczowych – zgodnie z art. 31 ust. 1 ustawy o ochronie przeciwpożarowej;

4) środków przekazywanych przez samorządy terytorialne – na podstawie art. 32 ust. 3b ustawy o ochronie przeciwpożarowej.

Ponadto pragnę poinformować, iż prezes Rady Ministrów wydał w dniu 1 czerwca 2010 r. zarządzenie nr 34 w sprawie przyznania ministrowi spraw wewnętrznych i administracji, z ogólnej rezerwy budżetowej, środków finansowych z przeznaczeniem na odtworzenie części sprzętu i wyposażenia ratowniczego Związku Ochotniczych Straży Pożarnych Rzeczypospolitej Polskiej zniszczonego lub całkowicie zużytego w trakcie działań związanych ze zwalczaniem skutków powodzi, skutkujące zwiększeniem z ogólnej rezerwy budżetowej wydatków w części, której dysponentem jest minister SWiA, o kwotę 5 000 000 zł. W dniu 2 lipca 2010 r. minister spraw wewnętrznych i administracji podpisał z Zarządem Głównym Związku Ochotniczych Straży Pożarnych RP umowę zlecenia zadania pn. „Odtworzenie części sprzętu i wyposażenia ratowniczego Związku Ochotniczych Straży Pożarnych RP zniszczonego lub całkowicie zużytego w trakcie działań związanych ze zwalczaniem skutków powodzi”. Przedmiotowe środki finansowe przeznaczone zostały na zakup umundurowania strażackiego, sprzętu przeciwpożarowego oraz motopomp i sprzętu ratownictwa technicznego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Zbigniew Sosnowski

Warszawa, dnia 20 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Środowiska  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Jana Kulasa**

**w sprawie dofinansowania urządzeń melioracji  
wodnych na Żuławach w 2011 r. (8941)**

Odpowiadając na zapytanie pana posła Jana Kulasa z dnia 4 marca 2011 r., znak: SPS-024-8941/11, w sprawie dofinansowania urządzeń melioracji wodnych na Żuławach w 2011 r., uprzejmie informuję, iż odpowiedź została przygotowana w oparciu o informacje udzielone przez ministra rolnictwa i rozwoju wsi oraz prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej.

Ad 1. Jak Ministerstwo Środowiska postrzega kwestię bezpieczeństwa Żuław?

Kwestia zabezpieczenia przeciwpowodziowego Żuław jest sprawą priorytetową dla ministra środowiska, w związku z czym w maju 2010 r. został zatwierdzony, wykonany na zlecenie Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej (RZGW) w Gdańsku, do-

kument strategiczny „Program kompleksowego zabezpieczenia przeciwpowodziowego Żuław do roku 2030 (z uwzględnieniem etapu 2015)”, zwany dalej „Programem żuławskim – 2030”. Wyżej wymieniony dokument programowy stanowi podstawę do aplikacji o środki finansowe krajowe i europejskie. Dokument dostępny jest na stronie [www.kzgw.gov.pl](http://www.kzgw.gov.pl).

Pierwszy etap „Programu żuławskiego – 2030” realizowany będzie do roku 2015. Składa się z 6 komplementarnych projektów realizowanych w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”. Zadania realizuje 6 beneficjentów: Zarząd Melioracji i Urządzeń Wodnych Województwa Pomorskiego w Gdańsku, Żuławski Zarząd Melioracji i Urządzeń Wodnych w Elblągu, miasto Elbląg, miasto na prawach powiatu Gdańsk, powiat gdański z siedzibą w Pruszczu Gdańskim oraz Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej w Gdańsku.

Podstawowe działania RZGW w Gdańsku realizowane w ramach projektu „Kompleksowe zabezpieczenie przeciwpowodziowe Żuław – etap I” to:

- Przebudowa ujścia Wisły,
- odbudowa ostróg na rzece Wiśle (30 szt.),
- przebudowa koryta rzeki Motława,
- przebudowa koryta rzeki Wąska,
- przebudowa koryta rzeki Dzierżgoń (zadanie rezerwowe),

— system monitoringu ryzyka powodzi (zadanie nieinwestycyjne).

Ad 2. Jakie nakłady finansowe zabezpieczono w budżecie państwa 2011 r. na ochronę przeciwpowodziową Żuław?

Ad 3. Jak te środki przedstawiają się w stosunku do podobnych wydatków w latach 2006–2010?

Utrzymanie urządzeń melioracji wodnych podstawowych, w tym m.in. wałów przeciwpowodziowych i stacji pomp, oraz utrzymanie wód istotnych dla regulacji stosunków wodnych na potrzeby rolnictwa realizują marszałkowie województw jako zadania z zakresu administracji rządowej. Środki finansowe na ten cel planują natomiast wojewodowie w swoich budżetach, kierując się ustaloną przez siebie hierarchią potrzeb oraz limitami wydatków budżetowych dla poszczególnych województw określanymi corocznie przez ministra finansów. Budżety wojewodów są więc podstawowym źródłem finansowania powyższych zadań.

W ustawie budżetowej na 2011 r. w budżetach wojewodów zaplanowano na ten cel środki w łącznej wysokości 126 063 tys. zł, co stanowi niewielki wzrost w stosunku do roku ubiegłego (125 384 tys. zł). W województwie warmińsko-mazurskim wojewoda zaplanował środki w wysokości 11 625 tys. zł co stanowi 94% w stosunku do roku 2010 (12 425 tys. zł), natomiast w województwie pomorskim wojewoda zaplanował na 2011 r. środki w wysokości 15 400 tys. zł, tj. na poziomie roku 2010.

Jednocześnie w rezerwach celowych budżetu państwa na 2011 r. przewidziano dodatkowe środki w wysokości 210 000 tys. zł przeznaczone na utrzymanie urządzeń melioracji wodnych podsta-

wowych i wód istotnych dla regulacji stosunków wodnych na potrzeby rolnictwa, w tym 6 000 tys. zł dla spółek wodnych na realizację zadań z zakresu utrzymania urządzeń melioracji wodnych szczegółowych. Rezerwy na ten cel nie było w budżecie państwa w 2010 r.

W wyniku podziału powyższej rezerwy wojewodzie pomorskiemu przyznano dodatkowe środki w wysokości 14 688 tys. zł na utrzymanie urządzeń melioracji wodnych podstawowych oraz 217 tys. zł dla spółek wodnych, a wojewodzie warmińsko-mazurskiemu – 14 076 tys. zł na utrzymanie urządzeń melioracji wodnych podstawowych oraz 199 tys. zł dla spółek wodnych.

Środki przewidziane w RZGW w Gdańsku na realizację w roku 2011 zadań z zakresu ochrony przed powodzią Żuław stanowiąc będą ok. 85% wszystkich wydatków poniesionych na realizację prac w latach 2006–2010 łącznie.

Koszty realizacji zadań związanych z ochroną przeciwpowodziową Żuław razem z zimową osłoną przeciwpowodziową w latach 2006–2010 wyniosły łącznie 27 182,5 tys. zł, w tym:

— koszty pogotowia lodołamaczy i lodołamania – 19 072,4 tys. zł.,

— środki kredytu Europejskiego Banku Inwestycyjnego i towarzyszące im środki budżetowe na usuwanie skutków powodzi – 4818,6 tys. zł,

— przygotowywanie do realizacji projektu „Kompleksowe zabezpieczenie przeciwpowodziowe Żuław – etap I – 1597 tys. zł,

— środki budżetowe przyznane na działalność statutową – 1694,5 tys. zł.

Na realizację zadań RZGW w Gdańsku, w ramach projektu „Kompleksowe zabezpieczenie przeciwpowodziowe Żuław – etap I”, przewidziana jest kwota 99,84 mln zł. Na realizację całego I etapu „Programu Żuławskiego – 2030” kwota 647,3 mln zł (wszyscy beneficjenci). Zakończenie realizacji zadań inwestycyjnych I etapu „Programu Żuławskiego – 2030” jest planowane w roku 2015. W 2011 r. RZGW w Gdańsku na realizację projektu planuje wydać 18 600,0 tys. zł. Są to środki pochodzące z Unii Europejskiej (85%) oraz budżetu państwa (15%). Ponadto planowane są do wydania środki z rezerwy celowej na udroźnienie ujścia rzeki Wisły w wysokości 4478,0 tys. zł.

Ad 4. Jakie inne dodatkowe środki finansowe można pozyskać, poza budżetem państwa, na bezpieczeństwo przeciwpowodziowe Żuław?

Inwestycje z zakresu melioracji wodnych związane z budową nowych urządzeń melioracji wodnych oraz odbudową i modernizacją urządzeń już istniejących, w tym związanych z ochroną przed powodzią użytków rolnych, mogą być realizowane przy wsparciu Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013, w działaniu 125: Poprawianie i rozwijanie infrastruktury związanej z rozwojem i dostosowywaniem rolnictwa i leśnictwa, schemat II: Gospodarowanie rolniczymi zasobami wodnymi.



Instytucją zarządzającą wymienionym programem jest minister rolnictwa i rozwoju wsi, a działanie to jest wdrażane przez samorządy województw. Beneficjentami działania są wojewódzkie zarządy melioracji i urządzeń wodnych. Pomoc w ramach ww. działania wynosi maksymalnie 100% kosztów kwalifikowalnych inwestycji. Wymagany krajowy wkład środków publicznych, w wysokości co najmniej 25% kosztów kwalifikowalnych projektu, pochodzi z budżetu państwa. Na realizację tego działania przeznaczono 440 mln euro.

Jednocześnie w ramach podziału dodatkowych środków finansowych (przyszanych Polsce w ramach pakietu Europejskiego Planu Odbudowy Gospodarczej (EERP) na realizację tzw. nowych wyzwań wynikających z przeglądu wspólnej polityki rolnej, środki w wysokości 33 778 000 euro zasilą część unijną budżetu PROW 2007–2013 z przeznaczeniem na realizację projektów z zakresu małej retencji wodnej. Wymagany krajowy wkład środków publicznych w przypadku projektów dotyczących tzw. nowych wyzwań powinien wynosić minimum 10% kosztów kwalifikowalnych projektu i będzie pochodzić z budżetu państwa

Ad 5. Jakie dodatkowe działania będzie podejmować Ministerstwo Środowiska, aby wzmocnić bezpieczeństwo przeciwpowodziowe na Żuławach?

Poza działaniami bieżącymi z zakresu utrzymania rzek (udrażnianie koryt rzek – usuwanie zatorów, koszenie i hakowanie roślinności wodnej, roboty podczyszczeniowe) oraz coroczną zimową osłoną przeciwpowodziową, realizowanymi w ramach przyznanego środków na działalność statutową RZGW w Gdańsku, do roku 2015 prowadzone będą na Żuławach działania w ramach projektu „Kompleksowe zabezpieczenie przeciwpowodziowe Żuław – etap I”. Będzie to realizacja robót przewidzianych w poszczególnych zadaniach.

W ramach prowadzonych działań planowane jest także przygotowanie/określenie zadań z zakresu ochrony przeciwpowodziowej dla drugiego etapu „Programu Żuławskiego – 2030” celem dofinansowania ich w następnej perspektywie finansowej. Szczegółowy zakres zadań będzie wynikał z opracowanych map zagrożenia i ryzyka powodziowego oraz planu zarządzania ryzykiem powodziowym, które zgodnie z wymogami postanowień dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2007/60/WE z dnia 23 października 2007 r. w sprawie oceny ryzyka powodziowego i zarządzania nim zostaną wykonane do roku 2015.

Wyrażam przekonanie, iż przedstawione wyjaśnienia stanowią wyczerpującą odpowiedź na pytania zawarte w zapytaniu pana posła Jana Kulasa.

Podsekretarz stanu  
Bernard Błaszczyk

Warszawa, dnia 6 kwietnia 2011 r.

## Odpowiedź

**sekretarza stanu  
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Jarosława Sellina**

**w sprawie uwzględnienia w działaniach resortu przesłania Narodowego Dnia Życia obchodzonego, zgodnie z uchwałą Sejmu RP z dnia 27 sierpnia 2004 r., 24 marca (8944)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 11 marca 2011 r., znak: SPS-024-8944/11, dotyczące zapytania poselskiego posła Jarosława Sellina w sprawie uwzględnienia w działaniach resortu przesłania Narodowego Dnia Życia obchodzonego, zgodnie z uchwałą Sejmu RP z dnia 27 sierpnia 2004 r., 24 marca, uprzejmie odpowiadam.

Minister pracy i polityki społecznej kieruje m.in. działem administracji rządowej „rodzina”. Zgodnie z art. 28a ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437, z późn. zm.) dział ten obejmuje sprawy dotyczące następujących kwestii:

- uwarunkowań demograficznych w kraju;
- opieki nad dzieckiem do lat 3;
- ochrony i wspierania rodziny z dziećmi na utrzymaniu, w szczególności rodzin znajdujących się w trudnej sytuacji materialnej i społecznej;
- rozwoju systemu pieczy zastępczej nad dzieckiem;
- koordynowania i organizowania współpracy organów administracji publicznej, organizacji pozarządowych i instytucji w zakresie realizacji praw rodziny i dziecka;
- współpracy międzynarodowej dotyczącej realizacji i ochrony praw rodziny i dziecka.

Aktywność ministra pracy i polityki społecznej na rzecz wsparcia i ochrony życia, a w szczególności wsparcia i ochrony rodzin z dziećmi na utrzymaniu, jest wielowymiarowa i wpisuje się w przesłanie Narodowego Dnia Życia. Dotyczy ona działań w obszarze wsparcia materialnego, stanowienia prawa przyjaznego rodzinie i ją chroniącego, rozwoju infrastruktury społecznej na rzecz rodziny. Działania ministra pracy i polityki społecznej, ale też działania innych resorów (np. Ministerstwa Finansów w zakresie podatkowej ulgi prorodzinnej, Ministerstwa Edukacji Narodowej w zakresie rozwoju edukacji przedszkolnej i systemu stypendialnego), służą – na miarę możliwości budżetu państwa – tworzeniu warunków przyjaznych rodzinie i dziecku.

W ostatnich latach, z inicjatywy ministra pracy i polityki społecznej, podjęto różne działania na rzecz wsparcia rodzin z dziećmi na utrzymaniu. Wspomnieć tu należy o wydłużeniu okresu urlopów macierzyńskich, wprowadzeniu urlopów ojcowskich i dodatkowych urlopów macierzyńskich, wzroście pod-

stawy wymiaru składki na ubezpieczenie emerytalne i rentowe za osoby przebywające na urlopach wychowawczych z 420 zł do kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę (obecnie 1386 zł), wzmocnieniu ochrony prawnej osób korzystających z tych form urlopów, możliwości łączenia niektórych z ww. form urlopów z pracą, czy też o wzroście o ponad 40% kwot zasiłku rodzinnego i o 100 zł kwoty świadczenia pielęgnacyjnego, a także o zniesieniu kryterium dochodowego przy ubieganiu się o to świadczenie. Istotnym jest również zrównanie w uprawnieniach wynikających z rodzicielstwa rodziców adopcyjnych z rodzicami naturalnymi.

Niektóre z tych działań będą realizowane również w latach najbliższych, co jest konsekwencją rozwiązań zawartych w ustawie z dnia 6 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy Kodeks pracy oraz zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 237, poz. 1654). W najbliższych latach stopniowo wydłużany będzie wymiar dodatkowego urlopu macierzyńskiego w taki sposób, aby w 2014 r. wynosił on do 6 tygodni – w przypadku urodzenia jednego dziecka przy jednym porodzie albo do 8 tygodni – w przypadku urodzenia dwojga lub więcej dzieci przy jednym porodzie (obecnie wynosi on odpowiednio do 2 tygodni lub do 3 tygodni). Od 1 stycznia 2012 r. wzrośnie również do 2 tygodni wymiar fakultatywnego urlopu ojcowskiego (obecnie wynosi on 1 tydzień), zaś podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie emerytalne i rentowe za osoby przebywające na urlopach wychowawczych stanowić będzie kwota otrzymywanego wynagrodzenia za pracę, nie więcej jednak niż 60% przeciętnego wynagrodzenia.

W dniu 4 lutego 2011 r. została uchwalona ustawa o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3 (Dz. U. Nr 45, poz. 235). Wejdzie ona w życie w dniu 4 kwietnia 2011 r. Jej celem jest rozwój zróżnicowanych form opieki nad małymi dziećmi (żłobek, klub dziecięcy, dzienny opiekun, niania), poprawa standardów funkcjonowania placówek, wsparcie rodziców w planach prokreacyjnych, umożliwienie rodzicom i opiekunom dzieci podjęcia aktywności zawodowej oraz promocja równości rodzinnej i zawodowej między kobietą i mężczyzną. Istotnym celem powyższej ustawy jest również wsparcie rodziców w procesie wychowania dzieci. Z jednej bowiem strony, posiadający odpowiednie kwalifikacje opiekun, prowadzący zajęcia w żłobku lub klubie dziecięcym, zobowiązany będzie do bieżącej współpracy z rodzicami dzieci uczęszczających na zajęcia, w szczególności poprzez prowadzenie konsultacji i udzielanie porad rodzicom w zakresie pracy z dziećmi. W przypadku dziennego opiekuna współpraca z rodzicami, oprócz prowadzenia konsultacji i udzielania porad, będzie się odbywać również poprzez korzystanie przez niego z pomocy rodziców w sprawowaniu opieki w czasie prowadzenia zajęć. Z drugiej zaś – zadaniem żłobków, klubów dziecięcych i dziennego opiekuna będzie m.in. zapewnienie dzieciom w nich przebywającym warunków zbliżonych do domowych i prowadzenie zajęć o charakterze opiekuń-

czo-wychowawczym i edukacyjnym, służących rozwojowi dzieci. Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej przygotowało również resortowy program rozwoju instytucji opieki nad dziećmi w wieku do lat 3 „Maluch”, który przewiduje dofinansowanie ze środków budżetu państwa – w drodze otwartego konkursu ofert – inicjatyw dotyczących tworzenia przez gminy różnych instytucji opieki nad małymi dziećmi. W perspektywie 3 lat (lata 2011–2013) zakłada się przeznaczenie na ten cel ze środków budżetu państwa kwoty 190 mln zł, co ma umożliwić dodatkowe wykreowanie w skali kraju ok. 41 tys. nowych miejsc opieki nad małym dzieckiem. W bieżącym roku na realizację tego zadania przewidziano w budżecie państwa kwotę 40 mln zł. Tegoroczna edycja konkursu została ogłoszona w dniu 4 marca.

Wśród działań związanych ze wsparciem i ochroną rodzin z dziećmi na utrzymaniu istotne miejsce powinna zajmować również profilaktyka i intensywna praca z rodziną przeżywającą problemy, głównie natury opiekuńczo-wychowawczej. Dostrzegając istotę tego problemu (tj. brak realnej pomocy rodzinie zmarginalizowanej lub rodzinie w kryzysie), przygotowano projekt ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej. Został on przyjęty przez Radę Ministrów przekazany do dalszych prac parlamentarnych. Obecnie trwają nad nim prace w komisjach sejmowych. Istotą proponowanych rozwiązań jest stworzenie spójnego systemu opieki nad dzieckiem i rodziną je wychowującą, jeżeli ma ona trudności w prawidłowym wypełnianiu swoich funkcji. Działania podejmowane w ramach tego systemu mają zapewnić rodzinie taką pomoc (m.in. powołanie asystentów rodzinnych), aby w jej efekcie wyeliminowane zostało zagrożenie zabrania dziecka z rodziny, lub zapewnić szybki do niej powrót dziecka, które z uwagi na jego dobro okresowo musiało zostać umieszczone poza rodziną. Działaniom profilaktycznym, mającym na celu stworzenie dziecku odpowiednich warunków życia w jego środowisku rodzinnym, będą towarzyszyć działania na rzecz doskonalenia i rozwoju różnych form pieczy zastępczej nad dzieckiem. Należy przy tym podkreślić, że powinny mieć one charakter okresowy i wszędzie tam, gdzie jest to możliwe, zmierzać do integracji dziecka z jego rodziną. Wśród instytucji sprawujących pieczę zastępczą nad dzieckiem szczególne miejsce będą zajmować rodzinne formy. Przewiduje się ponadto znaczne ograniczenie roli placówek opiekuńczo-wychowawczych w opiece nad dzieckiem.

Minister pracy i polityki społecznej dostrzega również potrzebę zmian w zakresie wsparcia materialnego rodzin z dziećmi na utrzymaniu, tj. w systemie świadczeń rodzinnych, w tym zwłaszcza potrzebę podwyższenia wysokości kryterium dochodowego uprawniającego do zasiłku rodzinnego, jak i wysokości niektórych świadczeń rodzinnych. Miałoby to na celu m.in. zwiększenie wsparcia materialnego przez państwo rodzin wychowujących dzieci. Biorąc powyższe pod uwagę, w Ministerstwie Pracy

i Polityki Społecznej rozpoczęto – w oparciu o dane o charakterze demograficznym i statystyczno-finance-  
rowym – prace analityczne dotyczące różnych wariantów zmian w zakresie świadczeń rodzinnych. W planach działań dotyczących świadczeń rodzinnych jest nowelizacja ustawy o świadczeniach rodzinnych w zakresie podwyższenia kryterium dochodowego, co pozwoliłoby na zwiększenie liczby rodzin z dziećmi uprawnionych do korzystania z zasiłków rodzinnych i odpowiednich dodatków. Opracowanie założeń zmiany ustawy o świadczeniach rodzinnych, a następnie projektu ustawy w tym zakresie jest jednym z działań objętych planem prac legislacyjnych na 2011 r., przyjętym przez Radę Ministrów w dniu 15 lutego 2011 r.

Wsparcie rodziny jest również zadaniem pomocy społecznej jako instytucji polityki społecznej państwa o ograniczonym potencjale instytucjonalnym, mającej na celu umożliwienie osobom i rodzinom przezwyciężenie trudnych sytuacji życiowych, których nie są one w stanie pokonać, wykorzystując własne uprawnienia, zasoby i możliwości. Jest ona organizowana przez organy administracji rządowej i samorządowej, we współpracy w tym zakresie, na zasadach partnerstwa, z organizacjami społecznymi i pozarządowymi, Kościołem katolickim, innymi kościołami, związkami wyznaniowymi oraz osobami fizycznymi i prawnymi (ustawa z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej – Dz. U. z 2009 r., Nr 175, poz. 1362, z późn. zm.). Głównymi ryzykami zagrażającymi życiu są ubóstwo i wykluczenie społeczne. Ważnym świadczeniem pomocy społecznej, celem którego jest pomoc osobom i rodzinom we wzmocnieniu lub odzyskaniu zdolności do funkcjonowania w społeczeństwie poprzez pełnienie odpowiednich ról społecznych, jest praca socjalna świadczona przez osoby profesjonalnie przygotowane do udzielania tego świadczenia pomocy społecznej. Pracownik socjalny przy wykonywaniu swoich zadań jest obowiązany kierować się zasadami etyki zawodowej, zasadą dobra osób i rodzin, którym służy, poszanowania ich godności i prawa tych osób do samostanowienia, a także przeciwdziałać praktykom niehumanitarnym i dyskryminującym osobę, rodzinę i grupę dotkniętą ubóstwem i wykluczeniem społecznym.

Skala działań w obszarze polityki prorodzinnej na rzecz wspierania rodzin z dziećmi na utrzymaniu jest ściśle związana z możliwościami budżetu państwa. Te zaś obecnie są istotnie ograniczone ze względu na trudną kondycję finansów publicznych. Tym niemniej, jak wynika z powyższego, Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej podejmuje szereg inicjatyw na rzecz wsparcia i ochrony rodzin z dziećmi na utrzymaniu.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu  
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 5 kwietnia 2011 r.

## Odpowiedź

### podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji - z upoważnienia ministra - na zapytanie posła Jana Widackiego

#### w sprawie finansowania etatów policyjnych przez samorzady (8949)

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 11 marca 2011 r. (sygn. SPS-024-8949/11) przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pana Jana Widackiego w sprawie finansowania etatów policyjnych przez samorzady uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Zgodnie z art. 13 ust. 4 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (t.j. Dz. U. z 2001 r. Nr 43, poz. 277, z późn. zm.) oraz rozporządzeniem ministra spraw wewnętrznych i administracji z dnia 4 marca 1999 r. w sprawie szczegółowych warunków porozumienia między organem powiatu lub gminy a komendantem wojewódzkim Policji w zakresie pokrywania kosztów utrzymania dodatkowych etatów Policji w rewirach dzielnicowych i posterunkach Policji (Dz. U. Nr 22, poz. 208, z późn. zm.) na wniosek rady powiatu lub rady gminy liczba etatów Policji w rewirach dzielnicowych i posterunkach Policji na terenie powiatu lub gminy może ulec zwiększeniu, jeżeli organy te zapewnią pokrycie kosztów utrzymania etatów Policji przez okres co najmniej 5 lat.

Stosownie do wskazanej regulacji – według stanu na 31 grudnia 2010 r. – w skali całego kraju funkcjonowało 120 etatów policyjnych, na których 119 policjantów pełniło służbę w rewirach dzielnicowych i posterunkach Policji, finansowanych przez właściwy miejscowo organ samorządu lokalnego. Etaty te nie są doliczane do ogólnego stanu etatowego Policji (102 309 etatów). Nieobsadzony był jeden etat w województwie śląskim z powodu niemożności zatrudnienia policjanta o wymaganych kwalifikacjach. Jednakże od 1 stycznia 2011 r. stan etatowy w województwie śląskim jest tożsamy ze stanem zatrudnienia.

Liczbę etatów i stan zatrudnienia, w rozbiu na poszczególne województwa, prezentuje poniższa tabela:

Lp.	Województwo	Stan etatowy	Stan zatrudnienia	Liczba wakatów
1.	Dolnośląskie	6	6	0
2.	Lubuskie	18	18	0
3.	Łódzkie	11	11	0
4.	Małopolskie	3	3	0
5.	Mazowieckie	6	6	0
6.	Opolskie	4	4	0
7.	Pomorskie	2	2	0
8.	Śląskie	61	60	1
9.	Wielkopolskie	5	5	0
10.	Komenda Stołeczna Policji	4	4	0
Ogółem:		120	119	1

W 2010 r. w ramach kontynuowanego pięcioletniego pokrywania kosztów utrzymania dodatkowych etatów Policji wpływających na poprawę ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego na obszarze danego powiatu lub gminy władze samorządowe w skali kraju poniosły koszty w wysokości 7 589 604,69 zł. Szczegółowy wykaz kosztów, w rozbiciu na poszczególne województwa, zawiera poniższa tabela:

Województwo	Stan zatrudnienia	Wydatki poniesione w 2010 r. przez samorządy na funkcjonowanie dodatkowych etatów policyjnych
Dolnośląskie	6	563 269,49 zł
Lubuskie	18	1 145 242,30 zł
Łódzkie	11	529 967,08 zł
Małopolskie	3 <sup>*)</sup>	190 000 zł
Mazowieckie	6	356 090,04 zł
Opolskie	4	190 692,90 zł
Pomorskie	2	98 169,81 zł
Śląskie	60	3 655 768 zł
Wielkopolskie	5	565 557,57 zł
Komenda Stołeczna Policji	4	294 847,50 zł
Wydatki samorządów ogółem:		7 589 604,69 zł

\*) W okresie od stycznia do kwietnia 2010 r. finansowanych było 5 etatów, natomiast od maja do grudnia 2010 r. finansowane były 3 etaty.

W odniesieniu do liczby wakatów ich szczegółowy wykaz z podziałem na województwa zawiera poniższa tabela:

L.p.	Województwo	Wakaty (ilościowo)
1	Dolnośląskie	365
2	Kujawsko-pomorskie	255
3	Lubelskie	222
4	Lubuskie	114
5	Łódzkie	349
6	Małopolskie	282
7	Mazowieckie	258
8	Opolskie	115
9	Podkarpackie	160
10	Podlaskie	143
11	Pomorskie	315
12	Śląskie	527
13	Świętokrzyskie	170
14	Warmińsko-mazurskie	166
15	Wielkopolskie	367

16	Zachodniopomorskie	220
17	Komenda Stołeczna Policji	566
	Ogółem:	4594

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 4 kwietnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Sprawiedliwości  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Jana Widackiego**

**w sprawie przymusowego umieszczania  
w szpitalach psychiatrycznych cudzoziemców  
(8952)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie poselskie pana posła Jana Widackiego, przekazane przy piśmie Pana Marszałka z dnia 11 marca 2011 r., nr SPS-024-8952/11, w sprawie przymusowego umieszczania w szpitalach psychiatrycznych cudzoziemców w Polsce uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

Przedstawione w zapytaniu poselskim wątpliwości Pana Posła co do braku podstaw jurysdykcyjnych sądu polskiego w sprawie o przyjęcie cudzoziemca do szpitala psychiatrycznego, prowadzonej na podstawie przepisów ustawy z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego (Dz. U. z 1994 r. Nr 111, poz. 535, z późn. zm.), dotyczą tylko tych przypadków, w których cudzoziemiec nie zamieszkuje i nie przebywa na stałe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. W takich sytuacjach, w ocenie Pana Posła, brak jest w Kodeksie postępowania cywilnego podstaw jurysdykcyjnych sądu polskiego, co skutkować powinno podjęciem określonych działań legislacyjnych.

Pogląd taki nie wydaje się uzasadniony w świetle aktualnego brzmienia art. 1110 K.p.c., nadanego ustawą z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2008 r. Nr 234, poz. 1571), obowiązującego od dnia 1 lipca 2009 r.

Art. 1110 K.p.c. w dawnym brzmieniu opierał jurysdykcję sądów polskich w postępowaniu nieprocesowym wobec cudzoziemca o dwa łączniki podmiotowe odnoszące się do przynajmniej jednego z uczestników postępowania nieprocesowego: obywatelstwa polskiego lub miejsca zamieszkania albo siedziby na terytorium RP. Tym samym w stanie prawnym obowiązującym przed wspomnianą nowelizacją należało

przyjmować brak jurysdykcji w stosunku do cudzoziemców, którzy w Polsce jedynie przebywali.

Aktualnie obowiązujący przepis art. 1110 K.p.c. wprowadza dodatkowy łącznik jurysdykcyjny: jeżeli sprawa z innych względów wykazuje wystarczający związek z polskim porządkiem prawnym. Treść tego przepisu pozwala na przyjęcie jurysdykcji polskiego sądu w sprawie cudzoziemca, który jedynie znajduje się na terytorium RP, ale nie ma tu miejsca zamieszkania ani miejsca stałego pobytu. Dodatkowo należy pamiętać o celach ustawy o ochronie zdrowia psychicznego. Ustawa ta ma w swym założeniu regulować tryb i przesłanki przyjęcia osoby do szpitala psychiatrycznego w przypadkach, w których wskutek swego stanu zdrowia psychicznego osoba ta naraża porządek publiczny lub stanowi dla tego porządku zagrożenie (zagroża bezpośrednio własnemu życiu albo życiu lub zdrowiu innych osób).

Mając na uwadze powyższe, przyjęcie trzeba, że regulacja art. 1110 K.p.c. może stanowić podstawę do ustalenia jurysdykcji sądu polskiego w sprawach z ustawy o ochronie zdrowia psychicznego dotyczących cudzoziemców przebywających czasowo w Polsce, jeżeli sprawa wykazuje wystarczający związek z polskim porządkiem prawnym.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu  
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 6 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej  
na zapytanie poseł  
Izabeli Katarzyny Mrzygłockiej**

**w sprawie programów specjalnych  
realizowanych w ramach ustawy o promocji  
zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (8953)**

W związku z przekazaniem przy piśmie znak: SPS-024-8953/11 z dnia 11 marca 2011 r. zapytania pani poseł Izabeli Katarzyny Mrzygłockiej w sprawie programów specjalnych realizowanych w ramach ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy uprzejmie informuję, co następuje.

W ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.) wprowadzono przepisy dotyczące programów specjalnych, które umożliwiają rozwijanie inicjatyw lokalnych w sposób uwzględniający specyfikę i uwarunkowania lokalnych rynków pracy. Działania te mogą być realizowane przez starostę samodzielnie lub we współpracy z pracodawcą lub innymi podmiotami zajmującymi

się problematyką rynku pracy (jednostkami samorządu terytorialnego, organizacjami pozarządowymi, związkami zawodowymi, organizacjami pracodawców, instytucjami szkoleniowymi, agencjami zatrudnienia, centrami integracji społecznej). Programy specjalne mogą być również zlecane podmiotom zajmującym się problematyką rynku pracy.

Specyfiką wprowadzonego rozwiązania jest możliwość łączenia ustawowych usług i instrumentów rynku pracy ze specyficznymi rozwiązaniami dostosowanymi do indywidualnych potrzeb uczestników programu oraz możliwość obejmowania każdego uczestnika programu kilkoma formami aktywizacji zawodowej przy równoczesnym wspieraniu całokształtu działań „specyficznymi elementami wspierającymi zatrudnienie” w sytuacji, kiedy proces aktywizacji i doprowadzenia do zatrudnienia wymaga niestandardowych rozwiązań.

W ramach programu specjalnego podejmowane mogą być działania adresowane w pierwszej kolejności do bezrobotnych i niektórych kategorii osób poszukujących pracy, w stosunku do których zastosowane wcześniej usługi i instrumenty rynku pracy okazały się niewystarczające do powrotu na rynek pracy bądź utrzymania miejsc pracy.

W nawiązaniu do pytań zawartych w przesłanym piśmie uprzejmie informuję, że:

Ad 1. Zgodnie z przepisami ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy za specyficzne elementy wspierające zatrudnienie należy uznać finansowanie z Funduszu Pracy racjonalnych wydatków innych niż usługi i instrumenty rynku pracy, niezbędnych do realizacji działań dostosowanych do indywidualnych potrzeb uczestników programu specjalnego, adekwatnych do uwarunkowań lokalnego rynku pracy.

Ten integralny element programu specjalnego, jak wskazuje limit określony w ustawie, ma charakter wspomagający dla działań podejmowanych na rzecz coraz skuteczniejszej aktywizacji osób bezrobotnych i poszukujących pracy i służy niwelowaniu barier utrudniających zatrudnienie. Konstrukcja przepisów daje starostom swobodę decydowania o wyborze nowatorskiej formy wsparcia, jednakże przy zachowaniu pewnych rygorów wynikających zarówno z przepisów ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, jak i rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej z dnia 23 marca 2009 r. w sprawie programów specjalnych (Dz. U. Nr 50, poz. 401).

Dla ukierunkowania działań zaproponowano w § 5 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia o programach specjalnych otwarty katalog wydatków, które mogą być uznane za specyficzne elementy wspierające zatrudnienie, pozostawiając tym samym możliwość ostatecznego wyboru formy wsparcia inicjatorom programów specjalnych.

Inicjator programu specjalnego powinien, na podstawie analizy i prognoz lokalnego rynku pracy oraz informacji przekazanych w szczególności przez pra-

owników kluczowych powiatowego urzędu pracy, wyłonić i dokonać doboru uczestników programu specjalnego oraz zakresu i form niezbędnego wsparcia. Jego zadaniem będzie również ocena, czy udział w zajęciach terapii uzależnień (zakup usługi, o którym mowa w § 5 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia o programach specjalnych) stanowić będzie integralny element programu specjalnego niezbędny w procesie aktywizacji zawodowej lub utrzymaniu miejsc pracy.

W związku z wątpliwością wynikającą z postawionego pytania uprzejmie wyjaśniam, że przepis art. 66a ust. 8 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy ma za zadanie wskazać, że instrumenty rynku pracy lub usługi rynku pracy realizowane przez urzędy pracy w ramach programu specjalnego, z zastosowaniem przepisów wykonawczych do ustawy, są finansowane ze środków Funduszu Pracy jedynie w zakresie określonym w art. 108 ust. 1 ww. ustawy. Nie dopuszcza się zwiększenia kwot wynikających z przepisów.

Ad 2. Wsparcie adresowane w ramach programów specjalnych do przedsiębiorstw zdefiniowanych w art. 1 załącznika I do rozporządzenia Komisji (WE) nr 800/2008 z dnia 6 sierpnia 2008 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne ze wspólnym rynkiem w zastosowaniu art. 87 i 88 traktatu (ogólne rozporządzenie w sprawie wyłączeń blokowych) jest pomocą de minimis.

Przy wystąpieniu wątpliwości natury prawnej w przypadku wsparcia noszącego znamiona pomocy publicznej, adresowanego do przedsiębiorstw w ramach specyficznych elementów wspierających zatrudnienie organ inicjujący program specjalny powinien zasięgnąć opinii Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (UOKiK).

Ad 3. Zgodnie z art. 66a<sup>1</sup> ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w przypadku gdy elementem programu specjalnego są prace interwencyjne, roboty publiczne lub jednorazowa refundacja kosztów składek na ubezpieczenia społeczne w związku z zatrudnieniem skierowanego bezrobotnego, pomoc w tym zakresie jest przyznawana na zasadach pomocy de minimis.

Mając na uwadze powyższe, przepisy rozporządzenia z dnia 7 stycznia 2009 r. w sprawie organizowania prac interwencyjnych i robót publicznych oraz jednorazowej refundacji kosztów z tytułu opłaconych składek na ubezpieczenia społeczne (Dz. U. Nr 5, poz. 25) w zakresie zasad udzielania pomocy publicznej nie będą miały zastosowania do ww. instrumentów rynku pracy. Oznacza to, że pomoc publiczna w ramach programów specjalnych będzie w tym zakresie przyznawana tylko i wyłącznie na podstawie przepisów rozporządzenia Komisji (WE) nr 1998/2006 z dnia 15 grudnia 2006 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 traktatu do pomocy de minimis i ustawy o promocji zatrudnienia (...).

a) Z uwagi na to, że przepisy rozporządzenia Komisji (WE) nr 1998/2006 nie zawierają wymagań odnośnie okresów, przez jakie podmiot otrzymujący

pomoc obowiązany jest zatrudniać skierowane osoby bezrobotne, zastosowanie będą miały w tym względzie odpowiednie przepisy ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.

b) Przepisy ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz rozporządzenia w sprawie organizowania prac interwencyjnych i robót publicznych (...) wyraźnie wskazują, jakie podmioty nie mogą być organizatorami prac interwencyjnych i robót publicznych.

Jednocześnie należy zauważyć, że przepisy unijne dotyczące pomocy publicznej stosuje się jedynie do podmiotów będących przedsiębiorcami, przy czym pojęcie to powinno być rozumiane bardzo szeroko. Obejmuje ono bowiem swym zakresem wszelkie kategorie podmiotów prowadzących działalność gospodarczą niezależnie od ich formy prawnej i źródeł finansowania oraz bez względu na to, czy przepisy krajowe przyznają danemu podmiotowi status przedsiębiorcy. Nie jest tu również istotne występowanie zarobkowego charakteru działalności, w związku z czym działalność gospodarczą w rozumieniu prawa unijnego może być prowadzona przez podmioty typu non profit. Ponadto, zgodnie z orzecznictwem TS UE, władza publiczna prowadząca działalność gospodarczą może być uznana za przedsiębiorstwo publiczne i nie ma przy tym znaczenia fakt, czy jednostka prowadząca działalność gospodarczą posiada osobowość prawną, czy też nie posiada osobowości prawnej i funkcjonuje w strukturach władz publicznych.

Mając na uwadze powyższe, podmioty będące jednostkami organizacyjnymi samorządu terytorialnego mogą otrzymać wsparcie ze środków publicznych. Jednakże wsparcie to będzie stanowiło pomoc publiczną tylko w odniesieniu do podmiotów mogących być beneficjentami tej pomocy.

a) Wnioskowanie o środki związane z realizacją programu specjalnego nakłada na pracodawcę obowiązek wypełnienia formularza, którego wzór określono w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 29 marca 2010 r. w sprawie zakresu informacji przedstawianych przez podmiot ubiegający się o pomoc de minimis (Dz. U. Nr 53, poz. 311). W części B tego formularza wnioskodawca podaje informacje, na podstawie których organ udzielający pomocy ma możliwość określenia jego sytuacji ekonomicznej.

W związku z tym wydaje się, iż składanie oświadczenia, o którym mowa w § 2 rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej z dnia 7 stycznia 2009 r. w sprawie organizowania prac interwencyjnych i robót publicznych oraz jednorazowej refundacji kosztów z tytułu opłaconych składek na ubezpieczenia społeczne (Dz. U. Nr 5, poz. 25), nie jest konieczne.

b) Mimo iż z przepisów rozporządzenia Komisji (WE) nr 1998/2006 oraz ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy nie wynika obowiązek zwrotu udzielonej pomocy w przypadku, gdy podmiot złożył niezgodne z prawdą oświadczenie o fakcie niepozostawiania w trudnej sytuacji, z uwagi na to, że generalnie pomoc de minimis nie może być

udzielana takim podmiotom, pomoc będzie podlegała zwrotowi. Dlatego też umowa o organizowanie prac interwencyjnych (robót publicznych) powinna zawierać takie postanowienie.

Niedotrzymanie okresów zatrudnienia, o których mowa w lit. a, nie ma znaczenia z punktu widzenia przepisów o pomocy publicznej. Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1998/2006 nie przewiduje okresów utrzymania stanowiska pracy, zatem utrzymanie zatrudnienia nie jest warunkiem dopuszczalności pomocy de minimis.

Jednocześnie pragnę nadmienić, iż wykluczenie konieczności zwrotu przez beneficjenta środków otrzymanych w związku z organizowaniem prac interwencyjnych w ramach programu specjalnego jest możliwe w przypadku, gdy przyjmujemy, iż refundacja będzie następowała po złożeniu przez pracodawcę dokumentów potwierdzających zatrudnienie określonej osoby bezrobotnej w minionym miesiącu oraz wypłaceniu jej wynagrodzenia za ten czas (refundacja poniesionych kosztów). Niedostarczenie dokumentów do organu udzielającego pomocy będzie wówczas równoznaczne z niewypłaceniem środków za miniony miesiąc.

c) Do udziału w pracach interwencyjnych w ramach programu specjalnego mogą być kierowani wszyscy bezrobotni, o których mowa w art. 49a ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.

d) Maksymalna wysokość refundacji jest określona przepisami ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 1998/2006.

e) Rozporządzenie ministra pracy i polityki społecznej z dnia 23 marca 2009 r. w sprawie programów specjalnych (Dz. U. Nr 50, poz. 401) określające szczegółowe zasady organizacji i realizacji programów specjalnych, zakres ich stosowania, sposób wyłaniania i doboru uczestników programów specjalnych oraz sposób finansowania tych programów z Funduszu Pracy pozostaje aktualne.

Jednocześnie informujemy, że na stronie internetowej MPiPS w BIP zamieszczony jest projekt rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej zmieniającego rozporządzenie w sprawie programów specjalnych.

Zmiana rozporządzenia wynika przede wszystkim z konieczności dostosowania przepisów obowiązującego rozporządzenia do przepisów znowelizowanej ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2007 r. Nr 59, poz. 404, z późn. zm.) i doprecyzowania warunków udzielania pomocy de minimis.

Wprowadzono również w § 11 w ust. 4 rozporządzenia zapisy rozszerzające katalog załączników do wniosku, który składa starosta ubiegający się o przyznanie dodatkowych środków Funduszu Pracy na realizację programu specjalnego.

Pełne przeznaczenie na realizację programu specjalnego dostępnego dla starosty limitu jest warun-

kiem, którego spełnienie umożliwi ubieganie się o przyznanie dodatkowych środków.

Ad 4. Z uwagi na to, że pomoc publiczna, o której mowa w rozporządzeniu w sprawie organizowania prac interwencyjnych i robót publicznych (...), nie jest pomocą de minimis, nie ma podstaw, by pracodawca zgodnie z brzmieniem § 14 ust. 1 tego rozporządzenia składał oświadczenie o spełnianiu warunków udzielenia tej pomocy. Dodatkowe wyjaśnienia przedstawione zostały w odpowiedzi na pytanie 3 lit. c.

Ad 5. Jeżeli program specjalny obejmuje okres dłuższy niż rok budżetowy, to działania realizowane po dniu 31 grudnia 2011 r. powinny być finansowane ze środków, o których mowa w art. 109 ust. 10 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, z zastrzeżeniem art. 66a ust. 4.

Oznacza to, że starosta musi oszacować i przeznaczyć na realizację programu specjalnego w kolejnym roku budżetowym kwotę nie większą niż 10-procentowy limit określony w oparciu o pisemną informację o ustalonej dla powiatu wysokości środków Funduszu Pracy, jakie mogą być wydatkowane w roku budżetowym na finansowanie zadań realizowanych przez samorząd powiatu, którą to informację otrzyma dopiero po uchwaleniu ustawy budżetowej na kolejny rok. W przypadku przeszacowania części budżetu programu specjalnego przypadającego na kolejny rok realizacji, w stosunku do 10-procentowego limitu przypadającego na ten rok, starosta zmuszony będzie dokonać stosownych zmian w programie specjalnym.

Ad 6. W lutym br. minister pracy i polityki społecznej podjął decyzję o przeznaczeniu w roku bieżącym części środków rezerwy Funduszu Pracy będącej w jego dyspozycji w kwocie 75,5 mln zł na finansowanie/dofinansowanie programów specjalnych, które obecnie nie są realizowane przez powiatowe urzędy pracy na zadowalającym poziomie.

Informacje dotyczące procedury ubiegania się o dodatkowe środki Funduszu Pracy na realizację programów specjalnych oraz kryteria, w oparciu o które dokonywana będzie weryfikacja i ocena wniosków na poziomie województw, zamieszczone zostały w „Zasadach ubiegania się o dodatkowe środki Funduszu Pracy z rezerwy ministra pracy i polityki społecznej na finansowanie/dofinansowanie programów specjalnych w 2011 r.”, które przekazane zostały do wszystkich marszałków województw i starostów powiatów oraz dostępne są na stronie internetowej: [www.psz.praca.gov.pl](http://www.psz.praca.gov.pl).

Wyrażam przekonanie, że przedstawione szczegółowe informacje dotyczące realizacji programów specjalnych zostaną uznane przez panią poseł Izabelę Katarzynę Mrzygłocką za wyczerpujące.

Minister  
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 20 kwietnia 2011 r.

## Odpowiedź

**sekretarza stanu  
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Artura Dunina**

**w sprawie 1% podatku dla fundacji Medor  
w Zgierzu (8955)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 11 marca 2011 r. (sygn. SPS-024-8955/11) przekazującego zapytanie pana posła Artura Dunina w sprawie 1% podatku dla fundacji Medor Przyjaciele Bezdomnych Zwierząt z siedzibą w Zgierzu, proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Stosownie do art. 27a ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2003 r. poz. 96, Nr 873) znowelizowanej ustawą z dnia 22 stycznia 2010 r. o zmianie ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2010 r. Nr 28, poz. 146), wykaz prowadzony w formie elektronicznej przez ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego i zamieszczany na stronie internetowej Biuletynu Informacji Publicznej Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej nie później niż do dnia 15 grudnia roku podatkowego zawiera organizacje mające status organizacji pożytku publicznego na dzień 30 listopada roku podatkowego, na które podatnik podatku dochodowego od osób fizycznych, zgodnie z odrębnymi przepisami, może przekazać 1% podatku z zeznań podatkowych składanych za rok podatkowy.

Wykaz opublikowany 15 grudnia 2010 r. nie uwzględnił organizacji pożytku publicznego:

1) które nie przekazały ministrowi właściwemu do spraw zabezpieczenia społecznego, w terminie, o którym mowa w art. 23 ust. 4 ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (tj. w ciągu 15 dni od zatwierdzenia sprawozdań), sprawozdania merytorycznego ze swojej działalności oraz sprawozdania finansowego, o których mowa w art. 23 ust. 1 i 2 ww. ustawy, w roku, za który składane jest zeznanie podatkowe,

2) w stosunku do których wpisano do Krajowego Rejestru Sądowego informację o otwarciu likwidacji lub ogłoszeniu upadłości.

Zważywszy na fakt, że zgodnie z ustawą z dnia 22 stycznia 2010 r. o zmianie ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie oraz niektórych innych ustaw powiązanie wypełniania obowiązku sprawozdawczego z możliwością uzyskania 1% podatku obowiązuje od 1 września 2010 r., Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej, w drodze wyjątku, zamieściło w wykazie organizacji pożytku publicznego uprawnionych do uzyskania 1% podatku za rok 2010 te organizacje, które złożyły bądź opublikowały na stronie internetowej Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej co najmniej jedno ze sprawozdań nie

później niż do dnia 15 grudnia 2010 r., a więc do dnia, w którym zgodnie z ustawą wykaz miał zostać sporządzony.

Biorąc pod uwagę fakt, iż fundacja Medor Przyjaciele Bezdomnych Zwierząt z siedzibą w Zgierzu nie spełniła żadnego z powyższych warunków, nie było podstaw do umieszczenia jej w wykazie organizacji pożytku publicznego uprawnionych do otrzymania 1% podatku dochodowego od osób fizycznych za rok 2010.

Ponadto pragnę poinformować, iż zgodnie z art. 27a. ust. 5 ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie, organizacje pożytku publicznego mogły składać pisemne zastrzeżenia co do poprawności danych zawartych w wykazie z dnia 15 grudnia 2010 r. do dnia 31 grudnia 2010 r. Odwołanie do wykazu z fundacji Medor wpłynęło do Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej dnia 27 stycznia 2011 r. Pisemna odpowiedź na to pismo została udzielona przez Departament Pożytku Publicznego MPiPS dnia 2 marca 2011 r. i przedstawiła powody nieumieszczenia fundacji w wykazie.

Zgodnie z przepisami ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie, fundacja Medor Przyjaciele Bezdomnych Zwierząt znajdzie się w wykazie organizacji pożytku publicznego uprawnionych do otrzymania 1% podatku za rok 2011, jeśli w terminie, o którym mowa w art. 23 ust. 4 ww. ustawy, przekaze ministrowi właściwemu do spraw zabezpieczenia społecznego sprawozdanie finansowe oraz merytoryczne ze swojej działalności za rok 2010.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu  
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 4 kwietnia 2011 r.

## Odpowiedź

**szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów  
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -  
na zapytanie posła Mariusza Błaszczaka**

**w sprawie czynności podjętych  
przez sekretarza stanu w MSWiA w związku  
z konkursem na stanowisko prezesa  
Regionalnej Izby Obrachunkowej  
w Katowicach (8956)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 11 marca 2011 r. (SPS-024-8956/11), w sprawie zapytania poselskiego z dnia 9 marca 2011 r. pana posła Mariusza Błaszczaka dotyczącego czynności podjętych przez sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji w związku z konkursem na stanowisko prezesa



Regionalnej Izby Obrachunkowej w Katowicach, na podstawie art. 193 ust. 2 regulaminu Sejmu (uchwała Sejmu RP z dnia 30 lipca 1992 r., M.P. z 2009 r. Nr 5, poz. 47, ze zm.) przedstawiam z upoważnienia prezesa Rady Ministrów następujące informacje.

Niniejsza sprawa była przedmiotem licznych wystąpień kandydata na stanowisko prezesa RIO w Katowicach pana M. W. skierowanych zarówno do prezesa Rady Ministrów, do pani Julii Pitery, sekretarza stanu w KPRM, ministra spraw wewnętrznych i administracji, jak i do sejmowej Komisji do Spraw Kontroli Państwowej<sup>1)</sup>.

Ze stanowiska MSWiA wynika, iż działania ministerstwa w sprawie powołania prezesa RIO w Katowicach były skutkiem przypisanej ministrowi właściwemu do spraw administracji publicznej kompetencji sprawowania nadzoru nad działalnością izb na podstawie art. 16 ustawy z dnia 7 października 1992 r. o regionalnych izbach obrachunkowych (Dz. U. z 2001 r. Nr 55, poz. 577, ze zm.). W zakresie tej kompetencji pozostaje wstępna analiza przedkładanej dokumentacji pod kątem zgodności z prawem trybu procedowania. Przysługująca ministrowi kompetencja nadzoru nad działalnością RIO obliгуje do weryfikacji prawidłowości funkcjonowania regionalnych izb obrachunkowych.

Minister spraw wewnętrznych i administracji jako organ, który składa ww. wniosek do prezesa Rady Ministrów (na podstawie art. 16 ustawy z dnia 7 października 1992 r. o regionalnych izbach obrachunkowych), bierze pełną odpowiedzialność za kandydaturę, którą rekomenduje. Jeśli w toku konkursu doszło do naruszenia prawa, minister powinien podjąć działania w celu usunięcia nieprawidłowości. Dlatego też przed przedłożeniem wniosku prezesowi Rady Ministrów badana jest formalna i prawna prawidłowość przeprowadzonego konkursu na to stanowisko. Jak wynika ze stanowiska ministra, powodem odstąpienia od skierowania wniosku o powołanie prezesa RIO w Katowicach były zastrzeżenia dotyczące oceny działań komisji konkursowej oraz kolegium izby w odniesieniu do czynności podejmowanych w trakcie procedury konkursowej. Szczegółowa argumentacja w tej sprawie przedstawiona jest w pismach do Kolegium RIO w Katowicach i Kancelarii Prezesa Rady Ministrów (kopie w załączeniu)\*).

Ponadto uprzejmie informuję Pana Marszałka, że kandydat na prezesa RIO w Katowicach pan M. W. złożył skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego na odmowę skierowania wniosku o powołanie na prezesa do prezesa Rady Ministrów. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji wniosło

<sup>1)</sup> Sprawa konkursu na prezesa RIO w Katowicach była również przedmiotem posiedzenia sejmowej Komisji do Spraw Kontroli Państwowej w dniu 2 marca 2011 r. w ramach omawianej „Informacji ministra spraw wewnętrznych i administracji dotyczącej przebiegu postępowań konkursowych na stanowiska prezesów regionalnych izb obrachunkowych”.

do sądu o odrzucenie skargi. Wobec powyższego wiążące rozstrzygnięcie w sprawie wyda niezawisły sąd administracyjny.

Z poważaniem

Szef Kancelarii Prezesa Rady Ministrów  
Tomasz Arabski

Warszawa, dnia 31 marca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu  
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Stanisława Rydzonia**

**w sprawie udzielania wsparcia finansowego  
dla bezrobotnych zarejestrowanych  
w Powiatowym Urzędzie Pracy w Oświęcimiu  
(8957)**

W odpowiedzi na zapytanie poselskie pana posła Stanisława Rydzonia z dnia 11.03.2011 r., znak: SPS-024-8957/11, w sprawie udzielania wsparcia finansowego dla bezrobotnych zarejestrowanych w Powiatowym Urzędzie Pracy w Oświęcimiu, uprzejmie informuję, iż na podstawie art. 29 ust. 6 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240) oraz § 7 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 lipca 2009 r. w sprawie algorytmu ustalania kwot środków Funduszu Pracy na finansowanie zadań w województwie (Dz. U. Nr 123, poz. 1019), zgodnie z podziałem dokonany przez marszałka województwa małopolskiego, ustaliłam na 2011 r. kwoty środków Funduszu Pracy na realizację zadań samorządu powiatu oświęcimskiego.

Starosta powiatu oświęcimskiego decyzją z dnia 03.02.2011 r., znak: DF-I-4021-a-6-2-MK/11, otrzymał kwotę 3752,6 tys. zł na finansowanie programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej. W ramach ww. decyzji starosta powiatu oświęcimskiego otrzymał także kwotę 828,6 tys. zł na finansowanie innych fakultatywnych zadań samorządu powiatu.

W celu szerszego zobrazowania sytuacji uprzejmie informuję, że zaplanowane wydatki Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu w 2011 r. wynoszą w skali kraju 3 235 080 tys. zł. W powyższej kwocie mieszczą się środki przeznaczone na, realizowane przez powiatowe urzędy pracy, projekty współfinansowane z Europejskiego Funduszu Społecznego oraz programy na rzecz promocji

\* Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej.

Mając na uwadze powyższe, należy zwrócić uwagę, iż w trakcie prac parlamentu nad ustawą budżetową na 2011 r. w ramach zaplanowanej kwoty wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu dokonano zmiany struktury tych wydatków, która pozwoliła na zwiększenie puli środków przeznaczanej dla powiatowych urzędów pracy o 464 mln zł.

Rada Ministrów, określając wydatki Funduszu Pracy na rok bieżący, kierowała się koniecznością ograniczeń wydatków publicznych w celu korekty deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych do poziomu nie wyższego niż 3% PKB oraz ograniczenia potrzeb pożyczkowych budżetu państwa związanych z koniecznością uzupełniania niedoboru w Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (FUS), wynikającego z dotychczasowego systemu emerytalnego powstającego w wyniku przekazywania części składki emerytalnej do otwartych funduszy emerytalnych (OFE), powodujących narastające zagrożenia dla długu publicznego, który zbliża się do II progu ostrożnościowego określonego w ustawie o finansach publicznych na poziomie 55% PKB.

Aktualnie prowadzone w Sejmie prace nad rządowym projektem ustawy o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz o zmianie niektórych ustaw pozwalają oczekiwać, że w przypadku uchwalenia przez Sejm RP poprawki wniesionej przez klub parlamentarny Polskiego Stronnictwa Ludowego do projektu wyżej wymienionej ustawy, ograniczającej od dnia 1 kwietnia br. poziom składki na ubezpieczenie emerytalne pochodzącej ze składki ubezpieczeniowego odprowadzanej przez ZUS do OFE, możliwe będzie istotne ograniczenie wydatków budżetu państwa na pokrycie niedoboru w FUS z tytułu przekazywania do OFE części składki emerytalnej.

Ta oszczędność ograniczy potrzeby pożyczkowe państwa realizowane dotychczas na rynku finansowym oraz związane z tym koszty, przez co zmniejszy się również zagrożenie wspomnianego wyżej przekroczenia II progu ostrożnościowego, a pod rządami nowej ustawy budżetowej i znowelizowanej ustawy o finansach publicznych pozwoli w konsekwencji na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy i zwiększenie wydatków funduszu przeznaczanych na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu jeszcze przed 1 maja 2011 r. zgodnie z uzasadnionymi potrzebami krajowego rynku pracy.

Bez takiej zmiany niemożliwe jest uzyskanie zgody ministra finansów w oparciu o przepisy art. 29 ust. 1 pkt 8–12 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy i zwiększenia jego wydatków w 2011 r.

W dniu 25.02.2011 r. wystąpiłam do ministra finansów o zwiększenie wydatków Funduszu Pracy w 2011 r. o kwotę 1 200 605 tys. zł. W dniu 7.03.2011 r. minister finansów odmówił udzielenia takiej zgody, uzasadniając to wdrożeniem procedur oszczędności-

wych dotyczących konieczności ograniczenia deficytu instytucji rządowych i samorządowych do 3% PKB w 2012 r.

Zapewniam, że pozostanę aktywna w monitorowaniu sytuacji na krajowym rynku pracy oraz jej rozwoju wynikającego z poziomu i stopy bezrobocia w poszczególnych województwach, jak i reagowaniu w przypadku niekorzystnego rozwoju sytuacji, także poprzez uruchamianie 163 mln zł istniejącej rezerwy środków Funduszu Pracy będącej w dyspozycji ministra, jak również kolejnym wnioskowaniu w sprawie zmiany planu finansowego Funduszu Pracy w oparciu o realizowane dodatkowe przychody Funduszu Pracy. Nie zmienia to jednak faktu, iż zadania powiatowego urzędu pracy realizowane muszą być w roku 2011 w oparciu o skromniejsze środki Funduszu Pracy, przyznane zgodnie z algorytmem podziału oraz pozyskane z rezerwy ministra bądź innych dostępnych źródeł.

W nawiązaniu do zapytania pana posła, jakie działania Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej zamierza podjąć celem zatrzymania wzrostu bezrobocia w powiecie oświęcimskim, informuję, że w dniu 18.03.2011 r. podjęłam decyzję o przeznaczeniu w roku bieżącym części środków rezerwy Funduszu Pracy będącej w dyspozycji ministra pracy i polityki społecznej w kwocie 75 464,4 tys. zł na finansowanie/dofinansowanie programów specjalnych, które obecnie nie są realizowane przez powiatowe urzędy pracy na zadawalającym poziomie.

Ideą tychże programów jest umożliwienie powiatowym urządowi pracy, jako kreatorowi sytuacji na lokalnych rynkach pracy, większego uelastycznienia form pomocy przez nie oferowanej. Programy specjalne przewidują rozwiązania umożliwiające aktywizację bezrobotnych, potrzebujących specyficznej pomocy w doprowadzeniu do podjęcia pracy. W ramach programów specjalnych istnieje możliwość łączenia ustawowych usług i instrumentów rynku pracy z tzw. specyficznymi elementami wspierającymi zatrudnienie, które mają stanowić drogę do przezwyciężenia barier utrudniających osobom bezrobotnym znalezienie zatrudnienia.

Podstawę prawną realizacji programów specjalnych stanowi art. 66b ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.) oraz rozporządzenie ministra pracy i polityki społecznej z dnia 23 marca 2009 r. w sprawie programów specjalnych (Dz. U. Nr 50, poz. 401).

Przyjęłam założenie, że projekty programów specjalnych będą przygotowywane przez powiatowe urzędy pracy i zgłaszane przez starostów powiatów do dnia 29 kwietnia br. do marszałków województw, którzy dokonają weryfikacji i oceny projektów, a następnie przedłożą do dnia 16 maja br. do Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej rekomendowane projekty programów specjalnych wraz z wnioskami o przyznanie dodatkowych środków Funduszu Pracy na ich realizację. Podjęłam również decyzję, że do

aplikowania o środki uprawnione będą jedynie wniośki, których wnioskowana kwota wyniesie minimum 1,5 mln zł, nie więcej jednak niż 2,5 mln zł, przy jednoczesnym założeniu efektywności programu na poziomie co najmniej 70%.

Z uwagi na obecny poziom środków Funduszu Pracy przeznaczonych na aktywizację zawodową przewidzianych w tegorocznej ustawie budżetowej staroście powiatu przysługuje możliwość złożenia do Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej, za pośrednictwem marszałka województwa, tylko jednego wniosku projektu programu specjalnego.

Wyrażam przekonanie, że podjęcie powyższych działań doprowadzi do znacznego zwiększenia poziomu aktywizacji osób bezrobotnych i poszukujących pracy również w powiecie oświęcimskim.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu  
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 31 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Środowiska  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Michała Jarosa**

**w sprawie nieprawidłowości  
w Zespole Szkół Leśnych w Miliczu (8959)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją posła Michała Jarosa przesłaną pismem z dnia 16 marca 2011 r., znak: SPS-024-8959/11, w sprawie pana K. S., byłego nauczyciela Zespołu Szkół Leśnych w Miliczu, poniżej przedstawiam stanowisko w sprawie.

Minister środowiska jako organ prowadzący i sprawujący nadzór pedagogiczny nad wszystkimi szkołami leśnymi, w tym także nad Zespołem Szkół Leśnych w Miliczu, prowadzi je na podstawie określonych przepisów prawa oświatowego, które w sposób szczegółowy określają jego zadania i kompetencje.

Zgodnie z art. 39 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.) dyrektor szkoły jest kierownikiem zakładu pracy dla zatrudnionych w szkole lub placówce nauczycieli i pracowników niebędących nauczycielami i decyduje m.in. o zatrudnianiu i zwalnianiu nauczycieli oraz dokonuje oceny realizacji powierzonych im zadań. Z art. 3 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeksu pracy (t.j. Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94) wynika, że pracodawcą jest jednostka organizacyjna, choćby nie posiadała osobowości prawnej, a także osoba fizyczna, jeżeli zatrudniają

one pracowników. Czynności w sprawach z zakresu prawa pracy dokonuje osoba lub organ zarządzający tą jednostką albo inna wyznaczona do tego osoba (art. 3 K.p.). W przedmiotowej sprawie czynności z zakresu prawa pracy dokonuje dyrektor szkoły (lub osoba wyznaczona do zastępowania dyrektora), który jest pracodawcą dla nauczycieli oraz pracowników zatrudnionych w Zespole Szkół Leśnych w Miliczu. W przypadku stwierdzenia braku przygotowania pedagogicznego kompetencją dyrektora jest zastosowanie właściwych rozwiązań prawnych.

Należy zauważyć, że nawet Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 12 maja 2004 r., U.1/2004 (Dz. U. Nr 122, poz. 1290) orzekł, że decydowanie o kwalifikacjach nauczycieli zatrudnianych przez dyrektora szkoły nie leży w gestii kuratora oświaty jako organu sprawującego nadzór pedagogiczny. Wyrok ten został wykorzystany w orzeczeniu Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 8 maja 2008 r., III SA/Gd 86/2008, zgodnie z którym dokonywanie oceny kwalifikacji nauczyciela, zwłaszcza jeżeli chodzi o dokonywanie zbliżenia kierunku studiów z nauczonym przedmiotem, należy do kompetencji dyrektorów szkół, i stanowisko to jest wiążące.

W świetle powyższego decyzje w powyższych sprawach nie leżą w kompetencji organu prowadzącego i sprawującego nadzór pedagogiczny, lecz są przypisane wyłącznie dyrektorowi Zespołu Szkół Leśnych w Miliczu, a sprawy sporne w takich przypadkach rozstrzyga sąd pracy.

Mając na uwadze liczne interpretacje i wykładnie prawne dotyczące słuszności podjętej przez dyrektora decyzji w sprawie zwolnienia pana K. S., a także zaangażowanie w sprawę milickiego starostwa powiatowego, prasy lokalnej, społeczności szkolnej i osób ze szkołą zupełnie niezwiązanych, minister środowiska stoi na stanowisku, że najlepszym rozwiązaniem jest pozostawienie rozstrzygnięcia zasadności rozwiązania umowy o pracę z tym nauczycielem właściwym ku temu organom.

Rozstrzyga to art. 91c ust. 2 ustawy Karta Nauczyciela, zgodnie z którym spory o roszczenia ze stosunku pracy nauczycieli są rozpatrywane przez sąd pracy.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 31 marca 2011 r.

## Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Zbysława Owczarskiego**

**w sprawie niejasności związanych  
z rozporządzeniem ministra rolnictwa  
i rozwoju wsi z dnia 19 marca 2009 r.,  
a w szczególności z zapisem dotyczącym  
szczegółowego sposobu obliczania wsparcia  
na zalesianie i premii pielęgnacyjnej  
w przypadku gruntów z sukcesją naturalną  
(8960)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Zbysława Owczarskiego przesłane pismem z dnia 16 marca 2011 r., znak: SPS-024-8960/11, w sprawie obliczania wysokości wsparcia na zalesianie oraz premii pielęgnacyjnej w ramach schematu II działania: Zalesianie gruntów rolnych oraz zalesianie gruntów innych niż rolne objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013, pragnę przekazać, co następuje.

Zgodnie z rozporządzeniem ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 19 marca 2009 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania pomocy finansowej w ramach działania: Zalesianie gruntów rolnych oraz zalesianie gruntów innych niż rolne objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 (Dz. U. Nr 48, poz. 390, z późn. zm.) pomoc na zalesianie przyznawana jest do gruntów rolnych (I schemat) oraz gruntów innych niż rolne (II schemat). W ramach schematu II pomoc może być przyznawana do gruntów z sukcesją naturalną (czyli zmianami w zbiorowiskach roślinnych na gruntach odłogowanych, których skutkiem jest pojawienie się roślinności drzewiastej w sposób naturalny) na minimum 10% powierzchni gruntu przeznaczonego do zalesienia, a w tym przypadku płatność jest naliczana w zależności od tego, czy kępy samosiewu występują na ponad 50% powierzchni gruntu, czy też zajmują 10–50% powierzchni gruntu.

W sytuacji gdy kępa lub kępy samosiewu zajmują więcej niż 50% powierzchni gruntu, cały ten grunt (zarówno kępy samosiewu, jak również miejsca, które jeszcze nie zostały obsiane) objęty jest wsparciem na zalesienie oraz premią pielęgnacyjną. W przypadku tym założono, iż procesy sukcesji naturalnej zachodzące na danym terenie doprowadzą w sposób naturalny do powstania lasu. Dlatego też nie planuje się tu dolesiania, a tym samym możliwości uzyskania wsparcia na sztuczne wprowadzanie gatunków (poprzez siew, sadzenie). Z tego względu stawki wsparcia na zalesienie, w tym wariantcie, wahają się od 1700 zł do 2310 zł, a co za tym idzie, są dużo niższe niż w przypadku zalesień sztucznych (w wariantcie z samosiewem od 10 do 50% powierzchni gruntu).

W przypadku gdy samosiew zajmuje od 10 do 50% powierzchni gruntu, wsparcie na zalesienie oraz premia pielęgnacyjna przysługuje jedynie do części gruntu, na której planowane jest wprowadzanie nasadzeń. Istniejące na tym gruncie samosiewy przeznacza się do adaptacji, z tym że nie są one objęte wsparciem na zalesienie i premią pielęgnacyjną. W tym wariantcie zakłada się, iż refundowane będzie jedynie dolesianie, czyli wprowadzanie nowych nasadzeń przy jednoczesnym wymogu utrzymania istniejącego już samosiewu, za które nie przysługuje wsparcie. Podkreślenia wymaga jednak fakt, że w przypadku tym wsparcie na zalesienie i premia pielęgnacyjna będą wahały się od 4160 zł do 6230 zł, a co za tym idzie, będą wyższe niż w wariantcie zakładającym sukcesję naturalną na ponad 50% powierzchni gruntu.

Mając na uwadze powyższe, pragnę poinformować, że wysokość stawek płatności i sposób ich obliczania zależy od konkretnego wariantu (udziału kępy samosiewu na gruncie, a także udziału gatunków liściastych i iglastych w strukturze uprawy leśnej). Kalkulacja wysokości wsparcia na zalesienie oraz premii pielęgnacyjnej bazuje na rzeczywistych kosztach związanych z zakładaniem, pielęgnacją i ochroną upraw leśnych w różnych regionach kraju, jakie obowiązywały w 2006 r. (w trakcie prac nad programem) i została opracowana przez Instytut Badawczy Leśnictwa na zlecenie MRiRW.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Tadeusz Nalewajk

Warszawa, dnia 6 kwietnia 2011 r.

## Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej  
na zapytanie poseł Joanny Fabisiak**

**w sprawie refundacji kosztów wynagrodzeń  
i składek na ubezpieczenie społeczne  
pracodawcom zatrudniającym młodocianych  
w celu przygotowania zawodowego (8961)**

W odpowiedzi na zapytanie pani poseł Joanny Fabisiak w sprawie refundacji kosztów wynagrodzenia i składek na ubezpieczenia społeczne pracodawcom zatrudniającym młodocianych w celu przygotowania zawodowego, przekazane wystąpieniem Marszałka Sejmu RP z dnia 16 marca 2011 r., znak: SPS-024-8961/11, uprzejmie informuję.

Fundusz Pracy wspomaga finansowanie kształcenia zawodowego młodocianych na dwa sposoby:

1) zgodnie z art. 12 ust. 7 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach

rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.), jest to możliwość refundacji wynagrodzeń pracodawcom i składek na ubezpieczenie społeczne dla młodocianych pracowników, którzy mają umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego, realizowanego w dwóch formach: nauki zawodu (2–3 lata) lub przyuczenia do pracy (3–6 miesięcy); zgodnie z przepisami wynagrodzenie młodocianych może być refundowane w kolejnych latach nauki zawodu odpowiednio w wysokości 4%, 5% i 6% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej, i są to obecnie kwoty rzędu 137 zł, 171 zł i 206 zł; przy formie przyuczenia do pracy refunduje się 4% przeciętnego wynagrodzenia (137 zł); dystrybucją tych środków zajmują się Ochotnicze Hufce Pracy;

2) od 2009 r. na podstawie art. 108 ust. 1 pkt 55 ustawy o promocji zatrudnienia (...) z Funduszu Pracy wypłacana jest pracodawcom obligatoryjna dotacja za wykształcenie młodocianego po zakończeniu przygotowania zawodowego (wcześniej finansowana z budżetu); przy 2-letnim okresie kształcenia – w wysokości 4587 zł, przy 3-letnim okresie kształcenia – 7645 zł, a w przypadku przyuczenia do pracy – 240 zł za każdy miesiąc kształcenia; kwoty te podlegają waloryzacji o wskaźniki inflacji a ich wysokość wynika z przepisu art. 70b ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.); dystrybucja tych środków realizowana jest przez gminy.

W planie finansowym Funduszu Pracy na rok 2011, przyjętym w ustawie budżetowej, środki przeznaczone dla Ochotniczych Hufców Pracy na refundowanie wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników określone zostały na kwotę 170 mln zł. Taką kwotą środków dysponuje komendant główny OHP z przeznaczeniem na zawieranie nowych umów z pracodawcami oraz na wypłatę refundacji wynikających z umów zawartych w latach 2009 i 2010. W ubiegłym roku wydano na ten cel kwotę 230 mln zł, a OHP określili potrzeby na rok 2011 na poziomie 250 mln zł.

Zdaniem komendanta głównego OHP ustalona w planie finansowym Funduszu Pracy na 2011 r. kwota środków na refundację wynosząca 170 mln zł nie zabezpieczy nawet w całości zobowiązań wynikających z już zawartych przez OHP umów z pracodawcami. Niezbędne środki Funduszu Pracy do pełnej realizacji wypłat na podstawie zawartych umów to kwota ponad 205,6 mln zł. W związku z powyższym deficyt środków na pokrycie wydatków związanych z podpisanymi umowami wynosi 35,6 mln zł.

Ponadto środki z Funduszu Pracy przeznaczone w 2010 r. na obligatoryjne dotacje za wykształcenie młodocianych pracowników były znacznie wyższe niż środki skierowane na refundację wynagrodzeń i przekroczyły 330 mln zł. Natomiast w planie Funduszu Pracy na rok 2011 przewidziano kwotę 303 mln zł.

Komendant główny OHP dysponuje środkami finansowymi Funduszu Pracy przeznaczonymi na re-

fundację wynagrodzeń i w związku z tym może podejmować zobowiązania finansowe tylko do wysokości środków zabezpieczonych na ten cel w planie finansowym, gdyż zgodnie z art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) jednostki sektora finansów publicznych mogą zaciągać zobowiązania do sfinansowania w danym roku do wysokości wynikającej z planu wydatków (...) pomniejszonej o płatności wynikające ze zobowiązań zaciągniętych w latach poprzednich (...).

W związku z powyższym należy stwierdzić, że komendant główny OHP jest właściwym organem do podjęcia decyzji o zawieraniu umów o refundację wynagrodzeń wypłacanych młodocianym pracownikom, a także o wstrzymaniu zawierania umów w sytuacji braku możliwości sfinansowania zobowiązań wynikających z tych umów w ramach środków Funduszu Pracy przeznaczonych na ten cel w planie Funduszu Pracy na 2011 r.

Rada Ministrów, określając wydatki Funduszu Pracy na rok bieżący, kierowała się m.in. koniecznością ograniczeń wydatków publicznych w celu korekty deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych do poziomu nie wyższego niż 3% PKB oraz ograniczenia potrzeb pożyczkowych budżetu państwa związanych z koniecznością uzupełniania niedoboru w Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (FUS) wynikającego z dotychczasowego systemu emerytalnego, powstającego w wyniku przekazywania części składki emerytalnej do otwartych funduszy emerytalnych (OFE) powodującego narastające zagrożenia dla długu publicznego, który zbliża się do II progu ostrościowego określonego w ustawie o finansach publicznych (...) na poziomie 55% PKB.

Mając powyższe na uwadze, Rada Ministrów przyjęła propozycje zmiany w funkcjonowaniu OFE. Ich celem jest, z jednej strony, zabezpieczenie interesów przyszłych emerytów, z drugiej – zmniejszenie narastającego zadłużenia państwa. Na 700 mld zł zadłużenia aż 200 mld zł jest wynikiem finansowania OFE tym długiem. Tylko w 2010 r. wysokość refundacji FUS składki przekazywanej do OFE wyniosła 22,5 mld zł, zaś od początku reformy emerytalnej, od 1999 r. do 2010 r., bezpośredni koszt refundacji z budżetu państwa ubytku składki emerytalnej w FUS wskutek jej przekazania do OFE wyniósł ok. 162 mld zł. Reforma okazała się więc bezwzględnie konieczna. Zgodnie z projektem rządowym, w latach 2012–2013 składka przekazywana do OFE ulegnie zmniejszeniu z 7,3% do 2,3%. W kolejnych latach składka przekazywana do OFE będzie stopniowo rosnąć, tak aby w 2017 r. osiągnąć 3,5%. Ustawa o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem systemu ubezpieczeń społecznych została uchwalona przez Sejm RP w dniu 25 marca 2011 r. i podpisana przez prezydenta w dniu 7 kwietnia br.

Wcześniej prowadzone były prace nad rządowym projektem ustawy o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz o zmianie niektórych ustaw,

do którego w trakcie prac sejmowych wniósł Klub Parlamentarny Polskiego Stronnictwa Ludowego poprawkę ograniczającą od dnia 1 kwietnia 2011 r. poziom składki na ubezpieczenie emerytalne pochodzącej ze składki ubezpieczonego, odprowadzanej przez ZUS do OFE, zbieżną w tym zakresie z aktualnym projektem rządowym. Po przyjęciu przez Sejm RP ograniczenia wysokości przekazywanej do OFE składki, zgodnie z ww. projektami, możliwe będzie istotne ograniczenie wydatków budżetu państwa na pokrycie niedoboru w FUS z tytułu przekazywania do OFE części składki emerytalnej. Należy zaznaczyć, że deficyt budżetu państwa z ww. tytułu rośnie w tempie ok. 2000 mln zł miesięcznie.

Ta oszczędność ograniczy potrzeby pożyczkowe państwa realizowane dotychczas na rynku finansowym oraz związane z tym koszty, przez co zmniejszy się również zagrożenie wspomnianym wyżej przekroczeniem II progu ostrożnościowego, a pod rządami nowej ustawy budżetowej i znowelizowanej ustawy o finansach publicznych (...) pozwoli w konsekwencji na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy i zwiększenie wydatków funduszu przeznaczanych na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu, w tym na refundację wynagrodzeń młodocianych pracowników zgodnie z uzasadnionymi potrzebami krajowego rynku pracy.

Reagując na liczne protesty środowiska rzemieślniczego przekazywane przez Związek Rzemiosła Polskiego, cechy i izby rzemieślnicze oraz bezpośrednio przez pracodawców, minister pracy i polityki społecznej – w oparciu o przepis art. 29 ust. 12 ustawy o finansach publicznych – w dniu 25 lutego br. wystąpił do ministra finansów z wnioskiem o wyrażenie zgody na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy skutkującą zwiększeniem środków Funduszu Pracy na realizację w 2011 r. zadań na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej łącznie o kwotę 1 200 605 tys. zł, w tym o zwiększenie środków Funduszu Pracy przeznaczonych na refundowanie wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników o kwotę 80 000 tys. zł. W dniu 7 marca 2011 r. minister finansów odmówił udzielenia takiej zgody, uzasadniając odmowę wdrożeniem procedur oszczędnościowych dotyczących konieczności ograniczenia nadmiernego deficytu instytucji rządowych i samorządowych do 3% PKB w 2012 r.

Informuję ponadto, iż na bieżąco monitoruję sytuację na krajowym rynku pracy oraz w poszczególnych województwach, a w przypadku jej niekorzystnego rozwoju podejmę środki polegające na uruchomieniu 163 mln zł z istniejącej rezerwy środków Funduszu Pracy będącej w dyspozycji ministra, a także kolejnym wnioskowaniu w sprawie zmiany planu finansowego Funduszu Pracy w oparciu o realizowane dodatkowe przychody Funduszu Pracy. Minister pracy i polityki społecznej liczy na to, że działania takie spotkają się ze wsparciem ze strony sejmowej komisji do spraw budżetu poprzez wyrażenie pozy-

tywnej opinii w zakresie ewentualnych wniosków kierowanych do ministra finansów w oparciu o przepisy art. 29 ust. 1 pkt 8–12 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych.

Odnosnie do niemieckich ofert kształcenia polskiej młodzieży to ogólne przepisy prawa pierwotnego Unii Europejskiej będące gwarancjami prawnymi o charakterze nadrzędnym w stosunku do przepisów krajowych regulują zarówno prawo do swobodnego przemieszczania się obywateli Unii Europejskiej, jak i dostępu do kształcenia zawodowego na jej terytorium. Prawo do swobodnego przemieszczania się i przebywania przez obywateli Unii Europejskiej na terytorium państw członkowskich gwarantują art. 20 ust. 2 lit. a i art. 21 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Również art. 166 ust. 2 tiret 3, umiejscowiony w tytule XII „Edukacja, kształcenie zawodowe, młodzież i sport” ww. traktatu w sposób wyraźny wskazuje, że działanie Unii zmierza do ułatwienia dostępu do kształcenia zawodowego i sprzyjania mobilności instruktorów i kształcących się, a zwłaszcza młodzieży. Z powyższych przepisów w sposób jednoznaczny wynika prawo do zdobywania umiejętności zawodowych przez obywateli polskich na terytorium całej Unii Europejskiej, a nie tylko kraju macierzystego.

Ponadto absolwenci gimnazjów jako osoby niepełnoletnie zgodnie z art. 92 ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. Kodeks rodzinny i opiekuńczy (Dz. U. Nr 9, poz. 59, z późn. zm.) aż do osiągnięcia pełnoletniości pozostają pod władzą rodzicielską. I tylko rodzice mogą podjąć w tym przypadku decyzję o wyjeździe dziecka do szkoły w Niemczech. Przy tym należy zauważyć, że art. 70 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej gwarantuje rodzicom wolność wyboru dla ich dzieci szkoły innej niż szkoła publiczna. Nie istnieje zatem możliwość prawnego zakazu nauki absolwentów polskich gimnazjów w niemieckich szkołach zawodowych.

Należy jednak podkreślić, że z informacji uzyskanych w kuratoriach oświaty z województw położonych wzdłuż granicy polsko-niemieckiej wynika, iż do chwili obecnej nie zaobserwowano w szkołach prowadzenia przez niemieckie izby rzemieślnicze lub inne organizacje czy instytucje reprezentujące niemieckich pracodawców bądź rządy landów położonych przy granicy z Polską akcji nakłaniania polskich uczniów do podjęcia nauki w niemieckich szkołach. Spotkania z przedstawicielami niemieckich szkół lub stowarzyszeń odbyły się w kilku polskich szkołach, które od lat współpracują ze stroną niemiecką, m.in. w zakresie organizowania w niemieckich ośrodkach kształcenia zawodowego praktycznej nauki zawodu dla uczniów polskich szkół prowadzących kształcenie zawodowe.

Jesteśmy ponadto w posiadaniu informacji, iż w maju 2011 r. powinien ruszyć pierwszy pilotażowy projekt w ramach Euroregionu Sprewa-Nysa-Bóbr umożliwiający udział w przygotowaniu zawodowym młodym obywatelom z Polski. W ramach tego projek-

tu 14 młodych osób z Polski będzie mogło otrzymać przygotowanie zawodowe i uzyskać świadectwa czeladnicze. Podobne projekty są planowane w przyszłości w Meklemburgii-Pomorzu Przednim w ramach Euroregionu Pomerania i w Saksonii w ramach Euroregionu Nysy. Projekty te w chwili obecnej mają zasięg lokalny i ich celem jest głównie pogłębianie współpracy w ramach euroregionów. Planuje się, że w projekcie saksońskim będą brali udział także młodzi ludzie z Czech. Takie projekty poprawiają stosunki dwustronne w regionach przygranicznych, dają możliwość młodzieży zdobycia kwalifikacji i doświadczenia w innym kraju, a także są realizacją idei mobilności zawodowej, która jest jednym z priorytetów rozwoju Unii Europejskiej. A zatem, biorąc pod uwagę powyższe, należy raczej ocenić pozytywnie możliwości otwierające się przed absolwentami polskich gimnazjów i nie należy ich traktować jako zagrożenia, czy też poważnej konkurencji dla rodzimego systemu kształcenia zawodowego młodzieży.

Minister  
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 12 kwietnia 2011 r.

#### Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Barbary Bartuś**

**w sprawie planowanej likwidacji urzędu  
Poczty Polskiej SA w Muszynie (8963)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie poseł Barbary Bartuś w sprawie urzędu Poczty Polskiej SA w Muszynie (SPS-024-8963/11), pragnę przedstawić, co następuje.

Jak już wcześniej informowałem panią poseł, pragnę pokreślić raz jeszcze, że minister infrastruktury, który reprezentuje Skarb Państwa wobec Poczty Polskiej SA i posiada uprawnienia przewidziane dla walnego zgromadzenia, może ingerować w sprawy spółki jedynie w zakresie określonym w przepisach. Zgodnie z § 26 ust. 2 statutu Poczty Polskiej SA wszelkie sprawy związane z prowadzeniem spraw spółki (w tym organizacja funkcjonowania placówek pocztowych) należą do kompetencji zarządu. Jednocześnie zgodnie z art. 375<sup>1</sup> Kodeksu spółek handlowych walne zgromadzenie i rada nadzorcza nie mogą wydawać zarządowi wiążących poleceń dotyczących prowadzenia spraw spółki.

W myśl powyższego zwróciłem się do Zarządu Poczty Polskiej SA z prośbą o przedstawienie wyjaśnień w sprawie kwestii poruszonych w zapytaniu.

Opierając się na uzyskanych od Zarządu Poczty Polskiej SA informacjach, wyjaśniam, że Urząd Poczty w Muszynie nie jest ujęty w planie przekształ-

ceń na lata 2011–2013, w związku z powyższym będzie on funkcjonować w obecnym kształcie i świadczyć dotychczasowy zakres usług pocztowych.

W chwili obecnej przeprowadzone są analizy o charakterze ekonomiczno-organizacyjnym, dotyczące planu przekształceń placówek i tworzenia w ich miejsce placówek w nowej formie organizacyjnej. Szczegółowej ponownej analizie poddawane są dotychczas uzyskiwane i szacowane przychody i ponoszone koszty związane z funkcjonowaniem placówek. W każdym przypadku dokonywana jest ocena zasadności dokonywanej zmiany, z uwzględnieniem rzeczywistego zapotrzebowania na usługi pocztowe na danym obszarze oraz zapewnienia lokalnym społecznościom właściwej dostępności do usług pocztowych. Analizowane są również możliwości organizacyjne, eksploatacyjne i komunikacyjne przeprowadzenia planowanej zmiany m.in. pod względem nie pogorszenia jakości świadczonych usług na danym terenie oraz wpływ tej zmiany na inne placówki pocztowe funkcjonujące na danym obszarze. Wyniki tych analiz stanowiące będą podstawę do ostatecznych rozstrzygnięć do planu przekształceń placówek w roku bieżącym oraz latach następnych.

Przedstawiając powyższe, wyrażam nadzieję, że zaprezentowane informacje w sposób wyczerpujący wyjaśniają kwestie poruszone w zapytaniu pani poseł.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu  
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 4 kwietnia 2011 r.

#### Odpowiedź

**ministra obrony narodowej  
na zapytanie posła Włodzimierza Karpińskiego**

**w sprawie Wojskowych Zakładów  
Inżynierskich SA w Dęblinie w kontekście  
realizacji przez rząd „Strategii konsolidacji  
i wspierania rozwoju  
polskiego przemysłu obronnego  
w latach 2007–2012” (8967)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Włodzimierza Karpińskiego w sprawie Wojskowych Zakładów Inżynierskich SA w Dęblinie w kontekście realizacji przez rząd „Strategii konsolidacji i wspierania rozwoju polskiego przemysłu obronnego w latach 2007–2012” (SPS-024-8967/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

„Strategia konsolidacji i wspierania rozwoju polskiego przemysłu obronnego w latach 2007–2012”, przyjęta przez Radę Ministrów w dniu 31 sierpnia 2007 r., przewiduje konsolidację w Grupie Bumar jedenastu wojskowych przedsiębiorstw remontowo-

-produkcyjnych, w których uprawnienia Skarbu Państwa wykonuje minister obrony narodowej, zgodnie z art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 7 października 1999 r. o wspieraniu restrukturyzacji przemysłowego potencjału obronnego i modernizacji technicznej Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 83, poz. 932, ze zm.). We wspomnianej grupie przedsiębiorstw znajdują się m.in. Wojskowe Zakłady Inżynieryjne SA w Dęblinie.

Zamiar konsolidacji podmiotów przemysłowego potencjału obronnego jest przedsięwzięciem pożądanym w świetle dynamicznie postępujących w Europie i świecie zjawisk globalizacji gospodarki, w tym w sektorze obronnym. Zachodzące zmiany umożliwiają podmiotom tego sektora włączanie się w ponadnarodową konkurencję, szybszy rozwój technologiczny, także w ramach programów międzynarodowych, a w efekcie zachowanie miejsc pracy.

Konsolidacja podmiotów przemysłowego potencjału obronnego ma istotne znaczenie również ze względu na konieczność wdrożenia do polskiego porządku prawnego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2009/81/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania niektórych zamówień na roboty budowlane, dostawy i usługi przez instytucje lub podmioty zamawiające w dziedzinach obronności i bezpieczeństwa, zmieniającej dyrektywy 2004/17/WE i 2004/18/WE (Dz. Urz. UE L 216 z dnia 20 sierpnia 2009 r., s. 76). Znacznie większe niż dotychczas otwarcie, od dnia 21 sierpnia br., europejskiego rynku wyrobów obronnych może spowodować likwidację słabych ekonomicznie i technicznie podmiotów. Odpowiedzią na to ma być narodowy koncern obronny. Dlatego też w Strategii 2012 jednoznacznie wskazano, że wobec wojskowych przedsiębiorstw remontowo-produkcyjnych mogą być podjęte następujące warianty przekształceń własnościowych:

- wniesienia do Bumar sp. z o.o. (wariant priorytetowy),
- prywatyzacji z udziałem strategicznego inwestora innego niż Bumar sp. z o.o.,
- wniesienia części akcji do Bumar sp. z o.o. z jednoczesną częściową prywatyzacją z udziałem inwestora strategicznego.

Wybór jednego z powyższych wariantów musi uwzględniać wieloletnie potrzeby Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w czasie pokoju, kryzysu, zagrożenia bezpieczeństwa i w czasie wojny, interes konkretnego wojskowego przedsiębiorstwa remontowo-produkcyjnego oraz ogólny interes przemysłu obronnego.

Pragnę nadmienić, że w trakcie prac legislacyjnych nad rządowym projektem ustawy o zasadach wykonywania niektórych uprawnień Skarbu Państwa minister obrony narodowej uzgodnił z ministrem skarbu państwa rozszerzenie uprawnień na podmioty przemysłowego potencjału obronnego, realizujące istotne zadania w sferze obronności państwa. Wymieniony projekt jest aktualnie przedmio-

tem prac parlamentarnych i przewiduje się w nim koncentrację nadzoru właścicielskiego (sfera dominium) w Ministerstwie Skarbu Państwa.

Troska o krajowy potencjał obronny w przemyśle była jednym z powodów wydania w maju 2010 r. przez stały komitet Rady Ministrów polecenia dokonania aktualizacji Strategii 2012. Minister gospodarki jako gospodarz tego dokumentu podjął intensywne prace analityczne wsparte szerokimi konsultacjami, m.in. z Biurem Bezpieczeństwa Narodowego, ministerstwami zainteresowanymi przedmiotową problematyką, a także ze stroną społeczną. Ich efektem jest przedstawiona na początku lutego br. propozycja zmian zapisów Strategii 2012, zgodnie z którą może być rozważana konsolidacja wojskowych przedsiębiorstw remontowo-produkcyjnych pod nadzorem Agencji Rozwoju Przemysłu SA w celu jednoczesnego przeprowadzenia ich restrukturyzacji, w szczególności w obszarze zdolności techniczno-produkcyjnych. Konsultacje Ministerstwa Gospodarki, Ministerstwa Obrony Narodowej i Ministerstwa Skarbu Państwa jeszcze trwają, a zatem nie jest znany ostateczny kształt proponowanych zmian. Resort obrony narodowej jest żywotnie zainteresowany nie tylko zachowaniem potencjałów techniczno-produkcyjnego i ludzkiego wojskowych przedsiębiorstw remontowo-produkcyjnych, ale także ich dalszym rozwojem zsynchronizowanym z tempem modernizacji technicznej Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej. Do tej grupy przedsiębiorstw zaliczane są także wspomniane w zapytaniu pana posła Włodzimierza Karpińskiego Wojskowe Zakłady Inżynieryjne SA w Dęblinie – nie tylko ze względu na dostawy wyrobów i usług, ale także z uwagi na potrzebę zachowania miejsc pracy w regionie o znacznym bezrobociu.

Odnosząc się do ostatniego pytania pana posła Włodzimierza Karpińskiego, dotyczącego planów zamówień resortu obrony narodowej w Wojskowych Zakładach Inżynieryjnych SA, pragnę przywołać uwagę, że ze względów formalnych nie mogę udzielić na nie odpowiedzi, gdyż zostały już uruchomione procedury udzielania zamówień. Ujawnianie tych informacji stanowiłoby naruszenie zasad wynikających z postanowień ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 113, poz. 759, ze zm.). Jest to tym bardziej istotne, że zamówienia, których potencjalnym wykonawcą mogą być wymienione wyżej zakłady, udzielane będą głównie w trybach przetargowych lub negocjacyjnych.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Z wyrazami szacunku i poważania

Minister  
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 13 kwietnia 2011 r.



## Odpowiedź

**sekretarza stanu  
w Ministerstwie Sprawiedliwości  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Czesława Hoca**

**w sprawie pozbawienia 78-letniej mieszkanki  
Sarbinowa prawa do mieszkania,  
jak i ustawowego prawa pierwszeństwa  
do jego nabycia, wraz z krzywdzącym  
i sprzecznym z zasadami współżycia  
społecznego wypowiedzeniem jej umowy najmu  
tego mieszkania (8968)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma Pana Marszałka SPS-024-8968/11 z dnia 16 marca 2011 r., przy którym przesłano zapytanie pana posła Czesława Hoca w sprawie pozbawienia pani K. P. prawa do mieszkania oraz możliwości jego nabycia, uprzejmie informuję.

Rzeczony lokal był mieszkaniem służbowym w budynku zwanym stanisławówką, stanowiącym część nieruchomości ośrodka wypoczynkowego – gospodarstwa pomocniczego Sądu Okręgowego w Koszalinie. Lokal został przekazany w formie najmu na czas nieoznaczony do użytkowania pani P. jako pracownikowi przedmiotowego gospodarstwa. Cała nieruchomość była w trwałym zarządzie Sądu Okręgowego Koszalinie. W związku z obligatoryjnym obowiązkiem likwidacji gospodarstw pomocniczych na mocy ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 157, poz. 1241, ze zm.) sąd okręgowy wystąpił do starosty koszalińskiego pismem z dnia 28 lipca 2010 r. o wygaszenie trwałego zarządu do całej nieruchomości. Do wniosku dyrektor sądu załączył kopię umowy najmu, a następnie przeprowadził bezpośrednią rozmowę ze starostą, przedstawiając sytuację pani K. P. oraz informując, że Sąd Okręgowy w Koszalinie nie dysponuje lokalem do całorocznego zamieszkania i w związku z powyższym nie ma możliwości udzielenia zainteresowanej pomocy poprzez przydzielenie lokalu zastępczego.

Wniosek pani K. P. z dnia 22 lipca 2010 r., który wpłynął do sądu w dniu 26 lipca 2010 r., nie mógł być rozpatrzony przez sąd okręgowy, ponieważ ustawa z dnia 21 sierpnia 1997r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2010 r. Nr 102, poz. 651, ze zm.) nie przewiduje uprawnień do sprzedaży nieruchomości lub jej części przez trwałego zarządcę nieruchomości. Takie uprawnienia przysługują staroście, który zgodnie z art. 11 ustawy o gospodarce nieruchomościami jest organem reprezentującym Skarb Państwa w sprawach gospodarowania nieruchomościami. O powyższym pani K. P. została poinformowana przez dyrektora Sądu Okręgowego w Koszalinie pismem z dnia 28 lipca 2010 r. W dniu 5 sierpnia 2010 r. zainteresowana złożyła wniosek do starosty kosza-

lińskiego o umożliwienie kupna lokalu mieszkalnego z ewentualnością kupienia całego budynku, wnosząc jednocześnie o przyznanie wszystkich przysługujących ulg w wykupie budynku.

W tym miejscu należy podkreślić, że zgodnie z ustawą z dnia 15 grudnia 2000 r. o zasadach zbywania mieszkań będących własnością przedsiębiorstw państwowych, niektórych spółek handlowych z udziałem Skarbu Państwa, państwowych osób prawnych oraz niektórych mieszkań będących własnością Skarbu Państwa (Dz. U. z 2001 r. Nr 4, poz. 24, ze zm.) nabycie mieszkania na preferencyjnych warunkach przewidzianych w tej ustawie było możliwe w przypadku złożenia wniosku do starosty właściwego ze względu na miejsce położenia nieruchomości w terminie do dnia 31 grudnia 2008 r. Zgodnie z informacją uzyskaną z Sądu Okręgowego w Koszalinie pani K. P. za pośrednictwem sądu takiego wniosku nie składała.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że w dniu 28 lutego 2011 r. pani K. P. złożyła skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie na decyzję wojewody zachodniopomorskiego z dnia 28 stycznia 2011 r. utrzymującą w mocy decyzję starosty koszalińskiego z dnia 14 grudnia 2010 r. dotyczącą wygaśnięcia trwałego zarządu przysługującego Sądowi Okręgowemu w Koszalinie w stosunku do stanowiącej własność Skarbu Państwa zabudowanej nieruchomości. Wojewoda zachodniopomorski pismem K-GN.IV-ASz-7724/3/2011 z dnia 8 marca 2011 r. przekazał skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie.

W tej sytuacji ocena postępowania zarówno starosty koszalińskiego, jak i wojewody zachodniopomorskiego zostanie zweryfikowana przez sąd. Do czasu rozpatrzenia przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Szczecinie skargi pani K. P., decyzja starosty koszalińskiego o wygaszeniu trwałego zarządu nie jest prawomocna, a więc wstrzymany jest również bieg wypowiedzenia umowy najmu mieszkania.

W zaistniałej sytuacji poleciłem dyrektorowi Sądu Okręgowego w Koszalinie, udzielić pani K. P. pomocy w wystąpieniu do starosty koszalińskiego w celu uzyskania zgody na dalszy najem przedmiotowego lokalu lub najem innego lokalu będącego w jego zasobach.

Jednocześnie na podstawie dostępnych informacji nie sposób także stwierdzić, aby w sprawie pani K. P. miało dojść do naruszenia zasad współżycia społecznego.

Z poważaniem

Sekretarz stanu  
Stanisław Chmielewski

Warszawa, dnia 7 kwietnia 2011 r.

## Odpowiedź

**ministra skarbu państwa  
na zapytanie poseł Anny Zalewskiej**

**w sprawie funkcjonowania i działalności  
Wałbrzyskich Zakładów Koksowniczych  
Victoria SA (8969)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo Pana Marszałka, znak SPS-024-8969/11, z dnia 17 marca 2011 r., w załączeniu którego zostało przekazane zapytanie pani Anny Zalewskiej w sprawie funkcjonowania i działalności Wałbrzyskich Zakładów Koksowniczych Victoria SA, uprzejmie informuję, iż Ministerstwo Skarbu Państwa wobec zgłoszonych przez panią poseł zastrzeżeń do działalności zarządu ww. spółki wystąpiło do rady nadzorczej spółki o przesłanie stosownych wyjaśnień w podnoszonych sprawach. Uwzględniając stanowisko rady nadzorczej przedstawiam stosowne wyjaśnienia.

1. W poruszonej przez panią poseł kwestii umów zabezpieczających transakcje handlowe (tzw. opcji walutowych) na polecenie rady nadzorczej, a następnie Ministerstwa Skarbu Państwa w WZK Victoria SA został w marcu 2009 r. przeprowadzony audyt, którego przedmiotem było zbadanie wykorzystywanych w spółce pochodnych instrumentów finansowych oraz ich wpływu na dane sprawozdawcze WZK Victoria SA. Raport niezależnego biegłego rewidenta z tego badania stanowił załącznik do informacji dodatkowej sprawozdania finansowego spółki za 2008 r. W raporcie tym m.in. stwierdzono, że: W WZK Victoria SA system ograniczania ryzyka kursowego w roku 2008 oraz styczniu i lutym 2009 r. był dopasowany czasowo do przepływów strumieni pieniężnych na bazie planowanej sprzedaży produktów w euro. Terminy zapadalności transakcji terminowych były dopasowane do terminów wpływu waluty. Była zachowana efektywność ograniczenia ryzyka kursowego w zakresie terminów jak i kwot transakcji. Raport został przyjęty przez radę nadzorczą spółki oraz przedłożony Ministerstwu Skarbu Państwa. Raport wraz z całym sprawozdaniem finansowym za 2008 r. został również bez zastrzeżeń zatwierdzony przez walne zgromadzenie zatwierdzające sprawozdanie finansowe spółki za 2008 r. Walne zgromadzenie nie znalazło podstaw do wyciągnięcia jakichkolwiek konsekwencji wobec członków zarządu w związku z realizowaną w spółce polityką zabezpieczenia transakcji handlowych. Zarówno rada nadzorcza, jak i walne zgromadzenie uznały, że zawierane przez spółkę transakcje zabezpieczające nie były tzw. transakcjami spekulacyjnymi. W rezultacie wszyscy członkowie zarządu uzyskali absolutorium za 2008 r.

2. W nawiązaniu do zgłoszonych przez panią poseł zastrzeżeń odnoszących się do działań zarządu w zakresie zlecenia prac remontowych należy wyjaśnić, iż w roku 2010 nastąpiło połączenie trzech dotychczas działających spółek zależnych od WZK Victoria

SA w jedną, tj. ZUE „epeKoks” sp. z o.o. Rada nadzorcza pozytywnie zaopiniowała wniosek zarządu w tej sprawie, a walne zgromadzenie spółki wyraziło zgodę na ich połączenie. Istotą połączenia tych spółek było obniżenie kosztów produkcji WZK Victoria SA, utworzenie jednego zarządu spółki w miejsce trzech oraz skonsolidowanie służb księgowych, bhp i magazynowych. Koszty administracyjne dla 3 spółek córek przed konsolidacją wynosiły rocznie ok. 5 mln zł, a po konsolidacji zmniejszyły się do 1,49 mln zł. Scentralizowanie zamawiania materiałów i części zapasowych skutkowało zmniejszeniem kosztów zakupów. Jednocześnie należy wskazać, iż następująca systematycznie od 2007 r. modernizacja, automatyzacja procesów w WZK Victoria SA powoduje zmniejszenie zapotrzebowania na usługi remontowe, w tym wykonywane przez spółkę córkę. Wobec powyższego jest realizowany naturalny proces (emerytury) zmniejszenia zatrudnienia w ZUE „epeKoks” sp. z o.o. Ponadto należy dodać, iż około 36 osób zostało przeniesionych ze spółki zależnej do WZK Victoria SA. W opinii zarządu brak takich działań doprowadziłby w krótkim czasie do trudności finansowych trzech osobno działających spółek, a tym samym pogorszyłby standing finansowy WZK Victoria SA.

Zarząd spółki nie potwierdza, iż spółka córka, tj. ZUE „epeKoks” sp. z o.o. jest w trudnej sytuacji finansowej, gdyż rok 2010 zamknęła dodatnim wynikiem finansowym, jak również bardzo wysokim poziomem płynności finansowej. Powyższe jest wynikiem realizowanej współpracy ze spółką matką, tj. WZK Victoria SA. Należy również wskazać, iż działalność ZUE „epeKoks” sp. z o.o. ogranicza się głównie do zleceń pozyskiwanych od spółki dominującej. Prawidłowy kierunek przyjętych przez Zarząd WZK Victoria w tym zakresie rozwiązań potwierdzają bieżące wyniki ZUE „epeKoks” sp. z o.o. Zysk spółki córki za 2 miesiące 2011 r. wyniósł 245 tys. zł.

Jednocześnie w ocenie zarządu WZK Victoria SA spółka ZUE „epeKoks” nie jest technicznie ani kadrowo przygotowana do pełnienia wszystkich niezbędnych do wykonywania w WZK Victoria SA prac remontowych.

3. Mając na uwadze zarzut dotyczący dofinansowania kampanii samorządowej pana P. K. w 2010 r., zarząd spółki zaprzeczył, jakoby Wałbrzyskie Zakłady Koksownicze Victoria SA kiedykolwiek uczestniczyły w czyjejkolwiek kampanii wyborczej.

Zgodnie z przedstawionymi wyjaśnieniami zarząd spółki w październiku 2010 r. zlecił firmie Etna – agencji reklamowej z Wałbrzycha zamieszczenie reklamy w komercyjnej gazecie. Nakład tej gazety wynosił 35 tys. egzemplarzy, a koszt zamieszczenia całostronnicowej reklamy wynosił 1000 zł. Przekaz reklamowy dotyczył pracowników zakładu, a hasło reklamowe brzmiało: „Istniejemy dzięki ludziom i dla ludzi”. Według oświadczenia zarządu spółki długofalowo była to polityka reklamowa, która miała na celu utrwalenie w minionych latach wizerun-

ku zakładu, którego działanie w tym regionie miało negatywny wpływ na środowisko naturalne i zdrowie pracowników oraz mieszkańców Wałbrzycha. Mając powyższe na względzie, należy wskazać, iż powyższa reklama nie miała żadnego związku z kampanią wyborczą.

4. W odniesieniu do zarzutu o korzystanie przez prezesa zarządu oraz członka zarządu ds. produkcji z samochodu służbowego do celów prywatnych uprzednio informuję, iż rada nadzorcza spółki nie potwierdziła takiego faktu i oceniła, iż członkowie zarządu użytkują samochody służbowe zgodnie z zawartymi umowami o pracę i są one wykorzystywane wyłącznie do celów służbowych.

5. Zarząd spółki potwierdził niewykonanie planu funduszu płac uzgodnionego ze stroną związkową w roku 2009, co było wynikiem ogólnoswiatowego kryzysu gospodarczego, który nie ominął również branży koksowniczej. Jednocześnie należy nadmienić, iż wskazany w piśmie pani poseł wzrost wynagrodzenia członków zarządu nie wynika z faktu, iż walne zgromadzenie spółki/minister skarbu państwa podnieśli wynagrodzenie temu organowi, a był on efektem wzrostu wartości wskaźnika przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w czwartym kwartale roku poprzedniego, ogłoszonego przez prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, który jest podstawą do ustalenia wynagrodzenia członkom zarządu spółek Skarbu Państwa, w tym WZK Victoria SA na podstawie zapisów ustawy z dnia 3 marca 2000 r. o wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi (tzw. ustawy kominowej).

6. W zakresie podnoszonych przez panią poseł spraw pracowniczych zarząd spółki przedstawił następujące wyjaśnienia:

a) zgodnie z planem zmian techniczno-organizacyjnych w styczniu 2010 roku zostało utworzone w spółce stanowisko zastępcy kierownika oddziału piecosortowni mające na celu połączenie obowiązków mistrza remontów pieców i mistrza opalania;

b) odpowiedzialność za prawidłowe funkcjonowanie obszaru produkcji oddziału piecosortowni, zgodnie ze schematem organizacyjnym spółki, spoczywa pośrednio na członku zarządu ds. produkcji, a bezpośrednio na kierowniku oddziału piecosortowni;

c) modernizacja urządzeń oraz monitoring procesów produkcyjnych gwarantujący prawidłową pracę baterii koksowniczych spowodował, że utrzymanie stanowiska mistrza opalania stało się ekonomicznie nieuzasadnione i jest to normalna reakcja biznesowa na nowe warunki funkcjonowania koksowni;

d) cytowany w zapytaniu poselskim dokument „Przepisy technicznej eksploatacji koksowni” nie został opracowany przez Instytut Chemicznej Przeróbki Węgla w Zabrze, tylko przez Stowarzyszenie Inżynierów Techników Przemysłu Hutniczego w Polsce w roku 1973 i nie stanowi obowiązującego przepisu. Jednocześnie żaden akapit tego opracowania nie określa etatyżacji koksowni.

7. W odniesieniu do zarzutu występowania zjawiska wywierania presji na pracowników i związkowców zarząd spółki wyjaśnił, iż nie powziął żadnych oficjalnych informacji w tym zakresie. Zarząd podkreślił, że prowadzone są regularne rozmowy ze stroną związkową na cyklicznie organizowanych spotkaniach.

Jednocześnie informuję, iż przesłana w dniu 24 stycznia 2011 r. korespondencja od jednego z pracowników spółki, na którą pani poseł powołuje się w piśmie, wbrew sugestii pani poseł nie pozostała bez reakcji. Równoległe z odpowiedzią Ministerstwa Skarbu Państwa wystosowaną do zainteresowanego, rada nadzorcza spółki otrzymała polecenie wyjaśnienia szeregu informacji wynikających z tego pisma. Rada nadzorcza jest w trakcie przygotowywania odpowiedzi w przedmiotowej sprawie.

8. W zakresie zagranicznych delegacji służbowych członków zarządu zarząd spółki wyjaśnił, iż w związku z systematycznym pogarszaniem parametrów jakościowych węgla polskich i czeskich oraz ograniczaniem ich produkcji, a w niedalekiej perspektywie możliwością wyłączenia dwóch kopalń – Jasmos w JSW SA oraz Anna w Kompani Węglowej (węgle strategiczne w mieszance komponowanej przez WZK Victoria SA) podjął działania mające na celu zabezpieczenie dostaw wysokojakościowych węgla zamorskich. Wizyta w Stanach Zjednoczonych w zagłębiu węglowym Blue Stone – Virginia miała na celu zapoznanie się z możliwościami produkcyjnymi oraz specyfiką znajdujących się tam kopalń, aby w perspektywie podpisać umowę wieloletnią na dostawy do WZK Victoria SA. W jej wyniku spółka aktualnie zakupuje i zużywa w mieszance węglowej trzy rodzaje węgla amerykańskich w cenach konkurencyjnych w stosunku do producentów polskich i czeskich. Dzięki właściwościom i parametrom koksotwórczym nastąpiła poprawa jakości koksu odlewniczego i tym samym spółka utrzymuje nadal pozycję lidera europejskiego w tym asortymencie. Zarząd stwierdził, iż brak tych działań ze strony zarządu spowodowałby dzisiaj konieczność obniżenia produkcji w dobie koniunktury do poziomu ok. 80% zdolności wytwórczych. Zarząd spółki podkreślił, że w planach inwestycyjnych spółki przewidziana jest budowa dwóch nowych baterii. Dla ich eksploatacji konieczne będą dodatkowe zakupy surowców niezbędnych do produkcji koksu w ilości ok. 270 tys. ton rocznie. Taka ilość węgla koksującego jest aktualnie niemożliwa do pozyskania na rynku polskim lub czeskim (węgle amerykańskie spełniają wymagania jakościowe niezbędne do produkcji koksu odlewniczego wysokiej jakości).

Delegacja członków zarządu do Chin dotyczyła m.in. możliwości zapoznania się z nowymi rozwiązaniami technologicznymi oraz automatyzacją procesów przy budowie baterii koksowniczych nowej generacji, sposobami zagospodarowania gazu koksowniczego do produkcji energii elektrycznej, rozmów z przedstawicielami producentów koksu celem uzyskania informacji nt. perspektyw rozwojowych oraz

ewentualnej ekspansji na rynki europejskie, zapoznania się z możliwościami transportu węgla z Mongolii do portów chińskich w przypadku zakupu tych węgla. Chiny są największym producentem koksu na świecie, z największą ilością wybudowanych baterii koksowniczych oraz jako pierwsze na świecie wykorzystywały gaz koksowniczy do produkcji energii elektrycznej.

Zarząd spółki poświadczyl, iż wszystkie koszty wizyt w Stanach Zjednoczonych i Chinach, zarówno przelotów, jak i pobytu (w tym opłaty za hotele), były poniesione przez WZK Victoria SA.

9. Zgodnie z przedstawionymi przez radę nadzorczą wyjaśnieniami rada nadzorcza spółki wszczęła postępowanie kwalifikacyjne na stanowiska członków zarządu spółki V kadencji w dniu 17 lutego 2011 r. Ogłoszenie w tej sprawie zostało opublikowane w dniu 28 lutego 2011 r. w „Gazecie Wrocławskiej”, a w dniu 4 marca 2011 r. na stronach internetowych spółki. Termin zgłoszenia kandydatur został określony na 8 kwietnia 2011 r.

Działając na podstawie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 marca 2003 r. w sprawie przeprowadzenia postępowania kwalifikacyjnego na stanowisko członka zarządu w niektórych spółkach handlowych (Dz. U. z 2003 r. Nr 55, poz. 476, z późn. zm.) rada nadzorcza rozpoczęła proces z odpowiednim wyprzedzeniem, a celem zapewnienia udziału w procesie zarządzania najlepszymi menadżerów sformułowała kryteria wyboru w oparciu o specyfikę spółki i jej pozycję na rynku oraz sprecyzowała wymagania dotyczące kandydatów ubiegających się o powołanie na poszczególne stanowiska. Jednocześnie w celu zapewnienia udziału odpowiednio szerokiemu gronu kandydatów rada nadzorcza określiła dłuższy niż minimalny termin określony w ww. rozporządzeniu (14 dni) na składanie ofert, tj. do 8 kwietnia 2011 r. (39 dni).

Określając wśród wymagań w postępowaniu kwalifikacyjnym doświadczenie niezbędne do wykonywania funkcji prezesa zarządu w spółce na co najmniej dziesięć lat stażu pracy, w tym trzy lata pełnienia funkcji członka zarządu w spółkach kapitałowych o łącznych rocznych przychodach co najmniej 100 mln zł i średniorocznym zatrudnieniu co najmniej 200 osób, a w przypadku członków zarządu – doświadczenie niezbędne do wykonywania funkcji członka zarządu w spółce na co najmniej dziesięć lat stażu pracy, w tym pięć lat na stanowisku kierowniczym, przy preferencji zajmowania stanowisk w spółkach kapitałowych o łącznych przychodach co najmniej 100 mln zł i średniorocznym zatrudnieniu co najmniej 200 osób, rada nadzorcza zaznaczyła, iż kierowała się ww. przepisami prawa, wielkością oraz pozycją spółki o przychodach ponad 600 mln zł i średniorocznym zatrudnieniu 472 osób w 2010 r.

Należy ponadto nadmienić, iż ww. rozporządzenie Rady Ministrów określa minimalne wymagania dotyczące kandydatów ubiegających się o powołanie do składu zarządu spółki. Jednocześnie dopuszczalne jest doprecyzowanie wymogów, które powinni spełnić

kandydaci ze względu na potrzebę znalezienia kandydatów o najwyższych kwalifikacjach. W tym przypadku rada nadzorcza spółki uznała, aby osoby ubiegające się do składu zarządu spółki wykazywały się dłuższym stażem i większym doświadczeniem zawodowym, co leży w szeroko pojętym interesie spółki i tym samym Skarbu Państwa.

Podsumowując, należy stwierdzić, iż wniesione zastrzeżenia do działalności zarządu spółki o działanie ich członków na jej szkodę w ocenie Ministerstwa Skarbu Państwa nie potwierdziły się.

Z poważaniem

Minister  
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 14 kwietnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie  
Spraw Wewnętrznych i Administracji  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Jerzego Budnika**

**w sprawie zwiększenia środków na realizację zadań mających na celu ochronę, zachowanie i rozwój tożsamości kulturowej mniejszości narodowych i etnicznych oraz zachowanie i rozwój języka regionalnego (8970)**

W nawiązaniu do pisma z dnia 17 marca 2011 roku (sygn. SPS-024-8970/11) przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pana Jerzego Budnika w sprawie zwiększenia środków na realizację zadań mających na celu ochronę, zachowanie i rozwój tożsamości kulturowej mniejszości narodowych i etnicznych oraz zachowanie i rozwój języka regionalnego, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

W 2011 r. poziom finansowania zadań mających na celu ochronę, zachowanie i rozwój tożsamości kulturowej mniejszości narodowych i etnicznych oraz zachowanie i rozwój języka regionalnego wzrósł w stosunku do roku ubiegłego. Łączna kwota dotacji ministra spraw wewnętrznych i administracji na realizację w br. wspomnianych zadań wyniosła 13 620 174,58 zł, podczas gdy w 2010 r. kwota ta plasowała się na poziomie 12 977 779,04 zł – to wzrost przyznanych środków o 4,7%.

Należy mieć również na uwadze, że łączna kwota dotacji celowych i podmiotowych na zadania służące zachowaniu i rozwojowi języka kaszubskiego w 2011 r. wyniosła 1 014 500 zł. Warto również zauważyć, że w roku bieżącym minister spraw wewnętrznych i administracji podjął decyzję o wsparciu 16 z 22 złożonych wniosków na realizację zadań służących zachowaniu i rozwojowi języka kaszubskiego. Komisja rozpatrująca wnioski zdecydowała o odrzuceniu 4 wniosków (z uwagi na brak efektywności w przypadku 2 zadań, natomiast w sytuacji 2 pozostałych brak

zgodności zadania z celami ustawy z dnia 6 stycznia 2005 roku o mniejszościach narodowych i etnicznych oraz o języku regionalnym (Dz. U. Nr 17, poz. 141, z późn. zm.), a także nieprawidłowości przy realizacji oraz rozliczeniu zadania w roku ubiegłym). Z realizacji 2 zadań rekomendowanych do dofinansowania przez komisję wnioskodawca zrezygnował przed podjęciem decyzji o podziale środków.

Odnosząc się do wspomnianego w wystąpieniu zadania Muzeum Piśmiennictwa i Muzyki Kaszubsko-Pomorskiej w Wejherowie pn. „XIV Ogólnopolski Konkurs Prozatorski im. Jana Drzeżdżona”, uprzejmie informuję, że w ramach zadania planowano zorganizowanie konkursu prozatorskiego w 2 kategoriach: opowiadanie lub esej w języku kaszubskim oraz opowiadanie lub esej w języku polskim o problematyce kaszubskiej. Druga kategoria konkursu budziła wątpliwości odnośnie do zgodności zadania z celami ustawy o mniejszościach narodowych i etnicznych oraz o języku regionalnym. Należy wyraźnie podkreślić, że ustawa dokładnie wskazała zakres zadań, których wspieranie znajduje się w kompetencjach ministra spraw wewnętrznych i administracji. Ustawa nie przewiduje finansowania zadań mających na celu wspieranie samej społeczności kaszubskiej. Art. 20 ust. 2 ustawy zobowiązuje i upoważnia organy władzy publicznej jedynie do podejmowania środków w celu wspierania działalności zmierzającej do zachowania i rozwoju języka kaszubskiego. Tymczasem w trakcie prowadzonych na etapie oceny wniosku negocjacji wnioskodawca uznał, że organizacja konkursu w języku polskim jest niezbędna, aby zachować dotychczasowy kształt imprezy.

Należy również podkreślić, że zadania o podobnym charakterze, polegające na promocji twórczości w języku kaszubskim, otrzymały w 2011 r. wsparcie z budżetu państwa w ramach dotacji udzielanych przez ministra spraw wewnętrznych i administracji, m.in.: dzień na Kaszubach po kaszubsku realizowany przez Zrzeszenie Kaszubsko-Pomorskie w Bytowie oraz finał wojewódzki 40. Konkursu Recytatorskiego Literatury Kaszubskiej „Rodnô Mòwa” realizowany przez Gminny Ośrodek Kultury Sportu i Rekreacji w Chmielnie.

Jednocześnie należy poinformować, że wzrost poziomu finansowania zadań mających na celu ochronę, zachowanie i rozwój tożsamości kulturowej mniejszości narodowych i etnicznych oraz zachowanie i rozwój języka regionalnego uzależniony jest od decyzji parlamentu uchwalającego budżet państwa. Całość środków przewidzianych na finansowanie wspomnianych zadań zapisana jest w części 43 budżetu państwa: Ustawa budżetowa na rok 2011 z dnia 20 stycznia 2011 r. (Dz. U. Nr 29, poz. 150).

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu  
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 12 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Wiesława Janczyka**

**w sprawie wątpliwości związanych z likwidacją  
urzędów pocztowych w miejscowościach  
Tropie, Rożnów i Gródek nad Dunajcem (8971)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie posła Wiesława Janczyka w sprawie wątpliwości związanych z funkcjonowaniem urzędów pocztowych w miejscowościach Tropie, Rożnów i Gródek nad Dunajcem (SPS-024-8971/11), które zostało skierowane do ministra spraw wewnętrznych i administracji oraz przekazane zgodnie z właściwością do ministra infrastruktury, przedstawiam, co następuje.

Na wstępie pragnę podkreślić, że minister infrastruktury, który reprezentuje Skarb Państwa wobec Poczty Polskiej SA i posiada uprawnienia przewidziane dla walnego zgromadzenia, może ingerować w sprawy spółki jedynie w zakresie określonym w przepisach. Zgodnie z § 26 ust. 2 statutu Poczty Polskiej SA wszelkie sprawy związane z prowadzeniem spraw spółki (w tym organizacja funkcjonowania placówek pocztowych) należą do kompetencji zarządu. Jednocześnie zgodnie z art. 375<sup>1</sup> Kodeksu spółek handlowych walne zgromadzenie i rada nadzorcza nie mogą wydawać zarządowi wiążących poleceń dotyczących prowadzenia spraw spółki.

W myśl powyższego zwróciłem się do Zarządu Poczty Polskiej z prośbą o przedstawienie stosownych wyjaśnień w sprawie kwestii poruszonych w zapytaniu pana posła.

Zarząd zapewnił mnie, że urząd pocztowy w miejscowości Gródek nad Dunajcem nie jest planowany do przekształcenia w agencję pocztową w roku 2011, w związku z powyższym będzie on funkcjonować w obecnym kształcie i świadczyć dotychczasowy zakres usług pocztowych.

Jednocześnie zarząd przekazał, że w miejscowości Rożnów od roku 2007 funkcjonuje agencja pocztowa, która poza pełnym zakresem powszechnych usług pocztowych oraz dodatkowymi usługami pocztowymi świadczy również usługi finansowe – przede wszystkim wpłaty na rachunki bankowe, a także wydaje przesyłki awizowane.

W miejscowości Tropie agencja pocztowa została zlikwidowana w roku 2004, a mieszkańcy tej miejscowości mogą korzystać z oddalonej o ok. 8 km agencji w Rożnowie.

Ponadto zarząd poinformował, że mieszkańcy obszarów wiejskich mogą korzystać z usług pocztowych za pośrednictwem listonoszy wiejskich – np. nadać przesyłkę listową, przekazać pocztowy lub dokonać wpłaty na rachunek bankowy.

Przedstawiając powyższe, wyrażam nadzieję, że zaprezentowane informacje w sposób wyczerpujący wyjaśniają kwestie poruszone w zapytaniu pana posła.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu  
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 15 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Wiesława Janczyka**

**w sprawie wątpliwości związanych z likwidacją  
urzędu pocztowego w miejscowości Muszyna  
w pow. nowosądeckim w woj. małopolskim  
(8972)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie posła Wiesława Janczyka w sprawie urzędu Poczty Polskiej SA w Muszynie (SPS-024-8972/11), przedstawiam, co następuje.

Na wstępie pragnę pokreślić raz jeszcze, że minister infrastruktury, który reprezentuje Skarb Państwa wobec Poczty Polskiej SA i posiada uprawnienia przewidziane dla walnego zgromadzenia, może ingerować w sprawy spółki jedynie w zakresie określonym w przepisach. Zgodnie z § 26 ust. 2 statutu Poczty Polskiej SA wszelkie sprawy związane z prowadzeniem spraw spółki (w tym organizacja funkcjonowania placówek pocztowych) należą do kompetencji zarządu. Jednocześnie zgodnie z art. 375<sup>1</sup> Kodeksu spółek handlowych walne zgromadzenie i rada nadzorcza nie mogą wydawać zarządowi wiążących poleceń dotyczących prowadzenia spraw spółki.

Jednocześnie pragnę poinformować, że sprawa placówki pocztowej w miejscowości Muszyna jest znana ministerstwu infrastruktury, z uwagi na inne wystąpienia w przedmiotowej sprawie.

Opierając się na informacjach uprzednio uzyskanych od Zarządu Poczty Polskiej SA, wyjaśniam, że Urząd Pocztowy w Muszynie nie jest ujęty w planie przekształceń na lata 2011–2013, w związku z powyższym będzie on funkcjonować w obecnym kształcie i świadczyć dotychczasowy zakres usług pocztowych.

W chwili obecnej przeprowadzone są analizy o charakterze ekonomiczno-organizacyjnym, dotyczące planu przekształceń placówek i tworzenia w ich miejsce placówek w nowej formie organizacyjnej. Szczegółowej ponownej analizie poddawane są dotychczas uzyskiwane i szacowane przychody i pono-

szone koszty związane z funkcjonowaniem placówek. W każdym przypadku dokonywana jest ocena zasadności dokonywanej zmiany, z uwzględnieniem rzeczywistego zapotrzebowania na usługi pocztowe na danym obszarze oraz zapewnienia lokalnym społecznościom właściwej dostępności do usług pocztowych. Analizowane są również możliwości organizacyjne, eksploatacyjne i komunikacyjne przeprowadzenia planowanej zmiany m.in. pod względem nie pogorszenia jakości świadczonych usług na danym terenie oraz wpływ tej zmiany na inne placówki pocztowe funkcjonujące na danym obszarze. Wyniki tych analiz stanowią będą podstawę do rozstrzygnięć do planu przekształceń placówek w roku bieżącym oraz latach następnych.

Przedstawiając, powyższe wyrażam nadzieję, że zaprezentowane informacje w sposób wyczerpujący wyjaśniają kwestie poruszone w zapytaniu pana posła.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu  
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 8 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu  
w Ministerstwie Skarbu Państwa  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Grzegorza Napieralskiego**

**w sprawie przyszłości Szczecińskiej Stoczni  
Remontowej Gryfia (8973)**

W odpowiedzi na interpelację poselską złożoną przez posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej pana Grzegorza Napieralskiego (znak: SPS-024-8973/11) w sprawie Szczecińskiej Stoczni Remontowej Gryfia SA uprzejmie informuję, co następuje.

W wyniku przekształceń własnościowych, jakie nastąpiły w odniesieniu do spółki Szczecińska Stocznia Remontowa Gryfia SA prawa z akcji spółki wykonuje obecnie fundusz aktywów niepublicznych Mars Fundusz Inwestycyjny Zamknięty (dalej: Mars FIZ), którego certyfikaty nabyła Agencja Rozwoju Przemysłu SA w zamian za m.in. akcje spółki. Funduszem zarządza MS Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych SA (dalej: MS TFI SA), którego głównym założeniem jest podniesienie wartości podmiotów gospodarczych tworzących masę funduszu Mars FIZ.

Obecna sytuacja finansowa stoczni jest bardzo trudna, głównie ze względu na brak płynności finansowej, której bezpośrednią przyczyną jest zmniejszenie przychodów ze sprzedaży przez spółkę w latach 2008–2010 przy jednoczesnym braku determinacji do

obniżenia kosztów stałych. Ponadto w 2010 r. banki finansujące działalność bieżącą stoczni stopniowo rozpoczęły zamykanie linii kredytowych, w związku z czym spółka zmuszona została do spłaty swojego zadłużenia. Działalność operacyjna stoczni w 2010 r. powiększyła dodatkowo lukę finansową.

W stoczni nie jest prowadzony proces zmierzający do likwidacji spółki. Propozycje działań naprawczych mają na celu podniesienie efektywności spółki oraz zintensyfikowanie wysiłków na racjonalizowanie wykorzystania posiadanych przez nią zasobów. Redukcja zatrudnienia nie stanowi całości propozycji działań naprawczych.

Najbardziej wyrazistym dowodem determinacji właściciela dla kontynuowania działalności przez stocznię jest udzielenie jej w dniu 10 lutego 2011 r. pożyczki w wysokości 15 mln zł. Spłata pożyczki (raty kapitałowe) rozpocznie się dopiero od 30 kwietnia 2012 r., a więc z zastosowaniem bardzo długiego okresu karencji. Zwolnienie stoczni z konieczności natychmiastowej spłaty rat długu wobec właściciela wynika z przekonania, iż w perspektywie kilkunastu miesięcy podmiot ten odzyska zdolność do generowania dodatnich przepływów i nadwyżek finansowych.

W związku z ogromną skalą luki finansowej stoczni wygenerowaną w latach poprzednich, a także trudnościami w pozyskaniu bieżących zleceń, czyli prowadzenia działalności operacyjnej, wykonywane są obecnie prace zmierzające do zapewnienia dodatkowego finansowania zewnętrznego w postaci kredytu bankowego. Mając świadomość, iż aktualna sytuacja nie pozwala na budowę silnego wizerunku spółki, który wzmocniłby jej zdolności kredytowe w ocenie instytucji finansowych, rozmowy z bankami prowadzone są wspólnie z właścicielem (ewentualne udzielenie gwarancji przez właściciela).

Dodatkowym czynnikiem jednoznacznie potwierdzającym intencje co do kontynuowania działalności przez stocznię jest powierzenie dokończenia budowy statku do przewozu kontenerów (budowa rozpoczęta i wstrzymana przez spółkę Stocznia Szczecińska Nowa sp. z o.o.). Kontrakt ten w okresie październik 2010 – maj 2011 stanowi i będzie stanowił główne źródło przychodów spółki, a tym samym źródło finansowania wynagrodzeń jej pracowników oraz pokrycia generowanych kosztów.

Zarząd MS TFI SA zakłada, iż w sytuacji, gdy stoczni w 2011 r. nie uda się zwiększyć wolumenu przychodów osiąganych z remontów statków w porównaniu do roku 2010, wynik netto spółki wyniesie 0+. W sytuacji, gdy zgodnie z wyznaczonymi przez zarząd założeniami uda się zwiększyć przychody o 20%, stocznia będzie w stanie wygenerować zysk netto w wysokości ok. 10 mln zł. W celu osiągnięcia tego wyniku podejmowanych jest obecnie wiele działań z zakresu rozbudowania portfela usług stoczni, a planowana dywersyfikacja nakierowana jest na oczekiwania zgłaszane bezpośrednio przez rynek.

Poza kwestiami produkcyjnymi oraz dotyczącymi obszaru organizacji i zarządzania w stoczni niezbędny jest do przeprowadzenia proces restrukturyzacji majątkowej oraz działalności handlowej. Wobec aktualnie prowadzonej i zakładanej w perspektywie średnioterminowej skali działalności stoczni posiadany przez nią majątek jest w ocenie właściciela zbyt duży. W związku z tym planowane jest wyodrębnienie organizacyjne nieprodukcyjnych nieruchomości spółki, które nie są związane z podstawową działalnością, przy jednoczesnej intensyfikacji prowadzonego równoległe procesu poszukiwania dla nich inwestorów, nabywców i partnerów biznesowych. Proces restrukturyzacji przewiduje także zwrócenie się z ofertą do stosownych organów administracji publicznej w sprawie skompensowania majątkiem stoczni jej zobowiązań wobec tych instytucji. Kwestią leżącą na styku restrukturyzacji zaplecza technicznego oraz majątku spółki jest samodzielne utrzymywanie przez stocznię jednostki Straży Pożarnej oraz placówki medycznej. Stanowią one historycznie element struktury organizacyjnej spółki i są przez stocznię finansowane z uwagi na geograficzną lokalizację stoczni na wyspie. Wydaje się, iż w kontekście poszukiwania rozwiązań umożliwiających przetrwanie spółki rozważenie przejęcia tych kosztów przez właściwe jednostki użyteczności publicznej może być działaniem uzasadnionym. W rezultacie może to pozwolić na skierowanie strumieni środków, które były dotychczas konsumowane przez te oddziały na właściwsze obecnie pola. Ponadto dla ok. 30 ha gruntów (wolnych terenów inwestycyjnych) proponuje się realizację koncepcji o roboczej nazwie Gryfia Biznes Park. Realizacja tej koncepcji ma na celu wypracowanie instrumentów pozyskania nowych inwestorów dla posiadanych przez spółkę gruntów. Koncepcja projektu jest obecnie rozwijana jako podstawowy element jednego z obszarów restrukturyzacyjnych, tj. zarządzanie majątkiem.

Spółka zidentyfikowała następujące sektory działalności mogące być potencjalnie zainteresowane inwestowaniem w ramach Gryfia Biznes Park:

- produkcja konstrukcji stalowych,
- przetwórstwo drzewne i celulozy,
- przetwórstwo tworzyw sztucznych,
- produkcja farb i lakierów.

W procesie realizacji projektu konieczna będzie aktywizacja oraz współdziałanie spółki z organami jednostek samorządu terytorialnego oraz partnerami takimi jak Pomorska Specjalna Strefa Ekonomiczna sp. z o.o. czy ARP SA Oddział Szczecin.

Jednocześnie w celu umocnienia szans rynkowych będzie brana pod uwagę również możliwość równoległego wykorzystania potencjału pozostałych spółek wchodzących w skład portfela Mars FIZ, tj. Morskiej Stoczni Remontowej SA w Świnoujściu oraz Stoczni Remontowej Nauta SA w Gdyni. Pozwoli to na osiągnięcie efektów synergii na wielu polach działalności tych podmiotów (zwiększanie przychodów oraz obrota pozycji konkurencyjnej stoczni). Rynek stoczni-

wy w Europie jest bardzo konkurencyjny i ewoluuje w stronę podnoszenia jakości usług (utrzymywanie certyfikatów bezpieczeństwa, terminowość wykonania), zmiany technologii (sprostanie normom środowiskowym związanym z ekologią), wysokiej specjalizacji, a zarazem kompleksowości oferty (wypracowanie silnej pozycji w danej niszy rynkowej z możliwością kooperacji celem sprostania skomplikowanym zamówieniom). Gryfia oraz pozostałe podmioty z portfela funduszu doświadczają tych zmian bezpośrednio na rynku polskim, gdzie ich głównym konkurentem jest grupa kapitałowa Gdańskiej Stoczni Remontowa SA, której przychody w 2009 r. wynosiły ok. 1,5 mld zł. Grupa ta składa się z 26 podmiotów, posiada różny, zdwersyfikowany pod względem możliwości działalności operacyjnych majątek oraz szerokie kompetencje, przez co stanowi konkurencję dla każdej ze stoczni. Skala działalności stoczni z portfela Mars FIZ jest nieporównywalnie mniejsza. Ich przychody w 2010 r. wynosiły ok.: Szczecińska Stocznia Remontowa Gryfia SA – 170 mln zł, Stocznia Remontowa Nauta SA – 95 mln zł, Morska Stocznia Remontowa SA – 45 mln zł. Widoczne jest zatem zagrożenie możliwością zaistnienia sytuacji, iż gdyby Gdańska Stocznia Remontowa zwiększyła swoje przychody o 5% (75 mln zł), zmniejszeniu o 25% mogłyby ulec kontrakty stoczni z portfela Mars FIZ. W praktyce oznaczać by to mogło niemożność pokrycia przez te podmioty generowanych kosztów stałych lub też krańcową ich marginalizację.

Mając na uwadze powyższe, zarówno Agencja Rozwoju Przemysłu SA, jak i MS TFI SA mają świadomość konieczności skoordynowania działalności handlowej tych podmiotów rozumianego jako wspólne prezentowanie się armatorom jako jedna grupa o szerokiej ofercie dostępnych doków (pełen przegląd w skali trzech stoczni), dogodnych lokalizacjach, szerokiej gamie kompetencji własnych (wynikających z posiadanego know-how) oraz podmiotów kooperujących. Stworzenie platformy kooperacji dla stoczni jest konieczne wobec zagrożeń rynkowych, ale również wykorzystania możliwości płynących z synergii. Potencjał majątkowy stoczni grupy ARP SA pozwala im na co najmniej dwukrotne zwiększenie przychodów, do poziomu ok. 600 mln zł rocznie. Jest to wyznaczony cel średnioterminowy, którego sposób osiągnięcia zależy nie od nowych inwestycji majątkowych, lecz od zmiany szeroko rozumianej organizacji zarządzania i zasad współpracy z otoczeniem rynkowym.

Elementem budowania przewag konkurencyjnych jest także baza kosztowa. Optymalizacja procesów jest zadaniem leżącym po stronie każdej ze stoczni. Jednak zaopatrzenie oraz zakup materiałów, towarów i usług to działania, które w wyniku uwspólnienia oraz zwiększonej skali mogą stanowić realne źródło obniżenia kosztów działalności. W tym zakresie planowane jest również zbudowanie wspólnej platformy dla omawianych spółek.

Działalność bieżąca stoczni Gryfia przynosi straty każdego miesiąca z uwagi na generowane przez spółkę koszty. Opóźnienie trudnych decyzji restrukturyzacyjnych może spowodować kumulację strat i zobowiązań do poziomu, w którym ogłoszenie upadłości stoczni będzie jedynym prawnie dopuszczalnym rozwiązaniem. Jest to czarny scenariusz, którego wystąpienie nie jest w chwili obecnej brane pod uwagę zarówno przez ARP SA jak i MS TFI SA. Udzielona pożyczka oraz poszukiwanie nowych, dodatkowych źródeł finansowania stoczni (pod gwarancje udzielone przez właściciela) stanowią jasny sygnał dany przez właściciela odnośnie szans na poprawę sytuacji stoczni oraz kontynuowanie przez stocznię działalności. Kluczowa dla spółki będzie odpowiedź udzielona przez jej otoczenie rynkowe, począwszy od armatorów, którzy powierzą stoczni swoje statki do naprawy na określonych warunkach rynkowych (cena, jakość, termin realizacji, standard usług), poprzez instytucje finansowe, które zgodzą się na kontynuowanie lub rozpoczęcie finansowania spółki w oparciu o obserwację wyników finansowych, oraz dostawców materiałów i usług, gotowych realizować zamówienia po niższych cenach i korzystnych warunkach płatności. Restrukturyzacja stoczni musi się rozpocząć natychmiast, bez zbędnej zwłoki, tak aby jej efekty przyniosły wymierne efekty już w pierwszym półroczu 2011 r.

Przytoczone w interpelacji poselskiej proponowane wielkości redukcji zatrudnienia są zatem jedynie elementem opracowywanego programu naprawczego, który ma doprowadzić do pełnej sanacji spółki. Dane te stanowiły założenia wyjściowe do rozmów ze stroną społeczną, które dotyczyły nie tylko skali zwolnień, lecz również ograniczenia wysokości wynagrodzeń, zmiany systemu wynagradzania oraz zmiany struktury organizacyjnej stoczni. Obecna baza kosztów stałych jest kluczowym elementem uniemożliwiającym podejmowanie przez spółkę zleceń na warunkach akceptowalnych przez konkurencję. W konsekwencji prowadzonych rozmów ze stroną społeczną w dniu 23 marca 2011 r. zarząd stoczni oraz organizacje związkowe zawarły porozumienie, na mocy którego:

- zwolnienia grupowe będą dotyczyły 90 osób spośród 829 pracowników, nie będą dotyczyły pracowników produkcyjnych (w dniu 31 marca wręczone zostały wypowiedzenia pracownikom objętym zwolnieniami grupowymi);

- wynagrodzenie zasadnicze wszystkich grup pracowników zostanie ograniczone o 15% ze skutkiem od 1 maja br.;

- wdrożony zostanie nowy system wynagradzania pracowników produkcyjnych, części kierownictwa produkcji i niektórych grup pracowników pomocniczych.

W dniu 30 marca 2011 r. rada nadzorcza stoczni Gryfia zatwierdziła program restrukturyzacji, który zawiera kierunki działań naprawczych oraz harmo-



nogram opracowania szczegółowych rozwiązań i ich wdrażanie.

Porozumienie ze związkami zawodowymi jest kompromisowym rozwiązaniem, dzięki któremu koszty funduszu wynagrodzeń w spółce zostaną ograniczone o ok. 30%. Restrukturyzacja zatrudnienia w stoczni Gryfia dotknie szeroko rozumianego zaplecza techniczno-administracyjnego. Nie jest to część załogi, która bezpośrednio tworzy tzw. moc przerobową stoczni. W tym też przejawia się generalna linia restrukturyzacji spółki – zachowanie potencjału produkcyjnego przy jednoczesnym obniżeniu kosztów pośrednich oraz zwiększonej sprzedaży jako fundamentu projektu sanacji.

Odnosząc się do kwestii pozyskiwania większej liczby zleceń należy zauważyć, iż w poprzednich okresach stocznia postrzegana była przez otoczenie rynkowe jako operator infrastruktury udostępniający swój majątek na rzecz podmiotów, które nie posiadały specjalistycznego wyposażenia stoczniowego (doki, dźwigi). Ponadto na przestrzeni ubiegłych lat spółka była sukcesywnie eliminowana z bezpośrednich relacji z armatorami występując w skrajnych sytuacjach jedynie jako podwykonawca innych firm.

Mając świadomość bezwzględnej konieczności zmiany wyżej opisanej sytuacji, obecny zarząd podjął szereg działań mających na celu odbudowę bezpośrednich relacji z klientami, w tym w szczególności z Polską Żeglugą Morską, Polskimi Liniami Oceanicznymi SA oraz Polską Żeglugą Bałtycką sp. z o.o. W konsekwencji odbytych spotkań oraz przy aktywnej postawie zarządu stoczni spółka pozyskała od PZM dwa kluczowe w tej chwili zlecenia na remont statków m/s ISA oraz m/s Ziemia Cieszyńska. Ponadto zarząd spółki aktywnie uczestniczy w procesie pozyskiwania nowych rynków oraz kreowania projektów, w których Gryfia może potencjalnie odegrać istotną rolę w przyszłości. Do dnia dzisiejszego podjęte zostały już rozmowy z potencjalnymi partnerami m.in. w celu realizacji projektów dla rynku Offshore Wind Power i budowy sekcji tunelu podmorskiego dla Femern A/S.

Reasumując powyższe oraz odnosząc się do pytania pana posła o podejmowane w spółce działania naprawcze inne aniżeli restrukturyzacja zatrudnienia, należy zaznaczyć, iż obejmują one:

- aktywne działania mające na celu zwiększenie sprzedaży, w tym fundamentalną zmianę polityki handlowej polegającą na odzyskaniu samodzielności w zakresie współpracy z klientami,
- restrukturyzację majątkową – koncepcja Gryfia Biznes Park,
- restrukturyzację finansową – pozyskanie kredytu bankowego na sfinansowanie działalności bieżącej,
- szereg działań optymalizujących koszty operacyjne stoczni.

Proces restrukturyzacji Szczecińskiej Stoczni Remontowej Gryfia SA został rozpoczęty i jest dy-

namicznie realizowany. Najbliższe tygodnie to czas wdrożenia rozwiązań zawartych w porozumieniu ze związkami zawodowymi (zawieszenie zakładowego układu zbiorowego pracy w części dotyczącej obniżenia wynagrodzeń, zawarcie nowego zakładowego układu zbiorowego pracy zawierającego system motywacyjny) oraz opracowanie szczegółowych rozwiązań z zakresu organizacji pracy i nadzoru w stoczni, w tym m.in. systemu zleceń. Recenzentem tych działań będzie otoczenie rynkowe stoczni, a w szczególności jej klienci i instytucje finansowe. Zakłada się, że w wyniku wdrożonej restrukturyzacji Gryfia zakończy rok w zdecydowanej lepszej kondycji gospodarczej w porównaniu do aktualnego stanu tej spółki.

Sekretarz stanu  
Jan Bury

Warszawa, dnia 7 kwietnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**ministra skarbu państwa  
na zapytanie posła Ryszarda Zbrzyznego**

**w sprawie procesu prywatyzacji  
PPKS Zgorzelec sp. z o.o. (8974)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem posła Ryszarda Zbrzyznego z dnia 15 marca 2011 r. (SPS-024-8974/11) dotyczącym procesu prywatyzacji Przedsiębiorstwa Komunikacji Samochodowej w Zgorzelcu sp. z o.o. wyjaśniam, co następuje.

W dniu 25 października 2010 r. opublikowano zaproszenie do negocjacji w sprawie nabycia należących do Skarbu Państwa 9350 udziałów Przedsiębiorstwa Komunikacji Samochodowej w Zgorzelcu sp. z o.o. z siedzibą w Zgorzelcu.

Formalny wniosek w sprawie komunalizacji PKS w Zgorzelcu sp. z o.o. został złożony przez starostę zgorzeleckiego w dniu 24 listopada 2011 r., dzień przed upływem terminu składania przez potencjalnych inwestorów pisemnych odpowiedzi na publiczne zaproszenie do nabycia udziałów. Ministerstwo Skarbu Państwa zadecydowało, że wniosek będzie rozpatrywany w przypadku niepowodzenia procesu prywatyzacji.

Procedura prywatyzacji spółki została zakończona w dniu 28 marca br., bez wyłonienia inwestora (z uwagi na wycofanie się jedyne podmiotu zainteresowanego nabyciem udziałów PKS w Zgorzelcu z dalszego postępowania).

Obecnie Ministerstwo Skarbu Państwa wszczęło proces mający na celu nieodpłatne przekazanie udziałów PKS Zgorzelec sp. z o.o. jednostce samorządu terytorialnego, zgodnie ze złożonym wnioskiem. W celu

przypieszenia procedur 30 marca 2011 r. Zarządowi oraz Radzie Powiatu Zgorzeleckiego został przekazany standardowy projekt umowy zbycia udziałów celem zapoznania się i ewentualnego zgłoszenia uwag.

Chciałbym jednocześnie podkreślić, że w odniesieniu do spółek z grupy PKS komunalizacja jest dominującym procesem przekształceń. Samorządom przekazano już 40 spółek z tej branży, z czego 25 na rzecz samorządów szczebla powiatowego. Proces ten odbywa się z korzyścią zarówno dla jednostek samorządowych, jak i przekazanych spółek, które zostały z sukcesem włączone w realizację zadań samorządowych z zakresu transportu.

Należy także podkreślić, że w wielu przypadkach jednostki samorządu terytorialnego nie wyrażają zainteresowania komunalizacją PKS-ów.

Z poważaniem

Minister  
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 4 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia  
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -  
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zmiany zasad dotyczących  
udzielania nocnej pomocy medycznej  
i likwidacji takich placówek w woj. podlaskim  
(8975)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację i zapytanie pana Jarosława Matwiejuka, posła na Sejm RP, przekazane przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu RP, z dnia 25 oraz 28 marca 2011 r., znaki SPS-023-21449/11 oraz SPS-024-8975/11, w sprawie zmiany zasad dotyczących udzielania nocnej pomocy medycznej i likwidacji takich placówek w województwie podlaskim, działając z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Wprowadzenie nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej na podstawie ustawy z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych oraz ustawy o świadczeniu pieniężnym i uprawnieniach przysługujących cywilnym niewidomym ofiarom działań wojennych (Dz. U. Nr 225, poz. 1465), która odnosi się do przypadków nagłego zachorowania lub nagłego pogorszenia stanu zdrowia świadczeniobiorcy, miało na celu zapewnienie lepszej dostępności oraz jakości przedmiotowych świadczeń po-

przez to, że Narodowy Fundusz Zdrowia będzie miał możliwość wyboru najkorzystniejszej z ofert złożonych w postępowaniu konkursowym, co wpłynie także na konkurencyjność wśród świadczeniodawców. Przyjęte rozwiązania miały również na celu zastąpienie dotychczasowego modelu kontraktowania nocnej i świątecznej pomocy lekarskiej i pielęgniarskiej, której kilkuletnie funkcjonowanie zostało zdiagnozowane jako dysfunkcyjne z uwagi na przerzucanie kosztów na wyższy poziom systemu ochrony zdrowia – ratownictwo medyczne, leczenie szpitalne, tj. izby przyjęć, szpitalne oddziały ratunkowe, powodując tym samym ograniczenie dostępności tych świadczeń. Jednocześnie uprzejmie wyjaśniam, iż zarówno projekt ww. ustawy oraz projekty zarządzeń prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia odnoszące się do nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej były przedmiotem konsultacji, w tym m.in. z reprezentatywnymi organizacjami świadczeniodawców.

Odnosząc się do pytania dotyczącego dostępności omawianych świadczeń, uprzejmie wyjaśniam, iż zgodnie z zapisami art. 107 ust. 5 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, ze zm.) przeprowadzanie postępowań o zawarcie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej oraz zawieranie umów należy do zadań dyrektora oddziału wojewódzkiego NFZ. Zgodnie z warunkami zawierania i realizacji umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju podstawowa opieka zdrowotna w zakresie nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej, określonymi przez prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia, źródłem stanowiącym podstawę do określenia wielkości populacji na danym obszarze zabezpieczenia (od której zależy liczba zespołów – jeden lekarz i jedna pielęgniarka na każde rozpoczęte 50 tys. osób), są aktualne w chwili ogłoszenia postępowania dane na temat ludności według Głównego Urzędu Statystycznego, tj. Rocznik Demograficzny. Natomiast w przypadku obszarów mniejszych terytorialnie niż gmina (np. dzielnica miasta) dopuszcza się dane pozyskane z właściwych jednostek statystycznych dla danego obszaru (urząd miasta). Należy jednak zaznaczyć, iż obszary zabezpieczenia świadczeń zostały przyjęte przez poszczególne oddziały wojewódzkie NFZ wyłącznie na potrzeby zawierania umów ze świadczeniodawcami oraz określenia wysokości ryczałtu.

Jak wynika z wyjaśnień Narodowego Funduszu Zdrowia, przyjęcie minimalnej populacji świadczeniobiorców – w wysokości 50 tys. objętych opieką jednego lekarza i jednej pielęgniarki, poprzedzone było dokonaniem (na podstawie zbieranych danych z dotychczasowej realizacji przedmiotowych świadczeń) analizy zgłaszalności pacjentów poza godzinami pracy podstawowej opieki zdrowotnej. Poza tym w ramach procesu konsultowania projektu warunków zawierania i realizacji umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju podstawowa opieka zdrowotna w zakresie nocnej i świątecznej opieki zdro-

wotnej od konsultanta krajowego w dziedzinie pielęgniarstwa rodzinnego oraz Kolegium Lekarzy Rodzinnych w Polsce wpłynęły uwagi wskazujące na zasadność przyjęcia liczby 50 tys. osób w populacji do zabezpieczenia jako liczby racjonalnej i możliwej do właściwego zabezpieczenia omawianych świadczeń.

Ponadto należy zaznaczyć, iż obecnie obowiązujący sposób funkcjonowania nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej umożliwia ubezpieczonemu, bez względu na miejsce zamieszkania, korzystanie z pomocy tam, gdzie ma najbliższą, a nie jak do tej pory, gdzie pacjent zobowiązany był do korzystania z placówki wskazanej przez lekarza podstawowej opieki zdrowotnej, do którego jest zadeklarowany. Należy także przypomnieć, iż w przypadku nagłego zachorowania lub nagłego pogorszenia stanu zdrowia, zgodnie z postanowieniami umowy, porady lekarskie oraz wizyty pielęgniarskie udzielane są również w miejscu zamieszkania pacjentów. Świadczeniodawca zapewnia także całodobowy dostęp do badań laboratoryjnych oraz diagnostyki RTG.

W odpowiedzi na pytanie w sprawie podpisywania kontraktów z placówkami uprzejmie wyjaśniam, iż umowy na realizację świadczeń w zakresie nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej zostały zawarte ze świadczeniodawcami, których oferty zajęły najwyższą pozycję w rankingu. Należy zaznaczyć, iż pozycja oferenta w rankingu jest wynikiem oceny oferty oraz obliczeń systemu dokonywanych w oparciu o informacje zawarte w ofercie, z uwzględnieniem następujących kryteriów: ciągłości, kompleksowości, dostępności, jakości udzielanych świadczeń, kwalifikacji personelu, wyposażenia w sprzęt i aparaturę medyczną oraz na podstawie wewnętrznej i zewnętrznej oceny, która może być potwierdzona certyfikatem jakości, a także ceny i liczby oferowanych świadczeń oraz kalkulacji kosztów.

Odpowiadając natomiast na pytanie dotyczące likwidacji placówek udzielających pomocy medycznej w nocy, uprzejmie wyjaśniam, iż zmiany w sposobie organizacji udzielania nocnej i świątecznej opieki lekarskiej i pielęgniarskiej obejmowały m.in. zmianę sposobu ich kontraktowania z zawierania umów na podstawie przepisów art. 159 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (procedura wnioskowania o zawarcie umowy) na zawieranie umów po przeprowadzeniu postępowania w trybie konkursu ofert albo rokowań. W związku z powyższym trudno jest mówić o jakichkolwiek decyzjach dotyczących zamknięcia, czy też likwidacji tych placówek. Odnosząc się do pytania dotyczącego liczby zlikwidowanych placówek, uprzejmie informuję, iż według danych Narodowego Funduszu Zdrowia do końca lutego 2011 r. liczba miejsc udzielania świadczeń w poszczególnych zakresach wynosiła:

- nocna i świąteczna ambulatoryjna opieka lekarska – 813,
- nocna i świąteczna wyjazdowa opieka lekarska – 745,

- nocna i świąteczna ambulatoryjna opieka pielęgniarska – 835,

- nocna i świąteczna wyjazdowa opieka pielęgniarska – 1861,

- nocna i świąteczna opieka medyczna w óZ (zespół lekarza POZ) – 467. Jednocześnie uprzejmie informuję, iż powyższych danych nie należy sumować z uwagi na fakt zawierania umów w ww. zakresach również przez tych samych świadczeniodawców. Natomiast aktualnie na terenie kraju funkcjonuje 507 miejsc udzielania nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej, w których świadczenia realizują zespoły lekarsko-pielęgniarskie (jeden lekarz i jedna pielęgniarka na każde rozpoczęte 50 tys. osób). Należy jednak zaznaczyć, iż nie jest to ostateczna liczba miejsc, z uwagi m.in. na trwające postępowania konkursowe i odwoławcze, a także z uwagi na uruchamianie dodatkowych punktów przyjmowania pacjentów w zależności od potrzeb i uwarunkowań lokalnych, zgodnie z zapisami zarządzenia prezesa NFZ nr 10/2011/DSOZ z dnia 28 lutego 2011 r. zmieniającego zarządzenie w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju podstawowa opieka zdrowotna w zakresie nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej. Dzięki zapisom ww. zarządzenia świadczeniodawcy mogą od 1 marca na mocy porozumienia z dyrektorem oddziału wojewódzkiego NFZ przyjmować pacjentów w dodatkowych miejscach, co przyczyni się niewątpliwie do zmniejszenia odległości od miejsca zamieszkania pacjenta do miejsca udzielania nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej.

W odniesieniu natomiast do pytania dotyczącego liczby zlikwidowanych placówek w województwie podlaskim uprzejmie informuję, iż według danych Narodowego Funduszu Zdrowia do końca lutego 2011 r. liczba zawartych umów przez Podlaski Oddział Wojewódzki NFZ w poszczególnych zakresach wynosiła:

- nocna i świąteczna ambulatoryjna opieka lekarska – 11 świadczeniodawców (15 miejsc udzielania świadczeń),

- nocna i świąteczna wyjazdowa opieka lekarska – 9 świadczeniodawców (15 miejsc udzielania świadczeń),

- nocna i świąteczna ambulatoryjna opieka pielęgniarska – 12 świadczeniodawców (16 miejsc udzielania świadczeń),

- nocna i świąteczna wyjazdowa opieka pielęgniarska – 22 świadczeniodawców (27 miejsc udzielania świadczeń),

- nocna i świąteczna opieka medyczna w POZ (zespół lekarza POZ) – 1 świadczeniodawca (1 miejsce udzielania świadczeń).

Natomiast obecnie na terenie Podlaskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ ustalonych zostało na potrzeby zawierania umów ze świadczeniodawcami oraz określenia wysokości ryczałtu 16 obszarów zabezpieczenia (m.in. 30 zespołów złożonych z lekarza i pielęgniarki). Podpisanych zostało natomiast 15 umów

w zakresie nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej (15 miejsc udzielania świadczeń), przy czym 25 marca br. rozstrzygnięto postępowanie prowadzone w trybie konkursu ofert na obszarze zabezpieczenia miasta Białystok – grupa osiedli: Młodych, Antoniuk, Bema, Nowe Miasto, Zielone Wzgórze, Starosielce, Słoneczny Stok, Leśna Dolina, Wysoki Stoczek, Dzieśięciny I, Dzieśięciny II, Bacieczki, Zawady.

Mając na uwadze powyższe wyjaśnienia, uprzejmie zapewniam Pana Marszałka, iż Centrala Narodowego Funduszu Zdrowia na bieżąco monitoruje realizację świadczeń nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej w celu poprawy funkcjonowania nowego modelu organizacji przedmiotowych świadczeń. Z całą pewnością rok bieżący pozwoli na analizę i wstępną ocenę przyjętych rozwiązań w zakresie funkcjonowania nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej.

Z poważaniem

Sekretarz stanu  
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 18 kwietnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -  
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie likwidacji placówki pocztowej  
w miejscowości Płaska w woj. podlaskim (8976)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka (SPS-024-8976/11) w sprawie placówki pocztowej w miejscowości Płaska w województwie podlaskim, pragnę przedstawić, co następuje.

Na wstępie zaznaczam, że minister infrastruktury, który reprezentuje Skarb Państwa wobec Poczty Polskiej SA i posiada uprawnienia przewidziane dla walnego zgromadzenia, może ingerować w sprawy spółki jedynie w zakresie określonym w przepisach. Zgodnie z § 26 ust. 2 statutu Poczty Polskiej SA wszelkie sprawy związane z prowadzeniem spraw spółki (w tym organizacja funkcjonowania placówek pocztowych) należą do kompetencji zarządu. Jednocześnie zgodnie z art. 375<sup>1</sup> Kodeksu spółek handlowych walne zgromadzenie i rada nadzorcza nie mogą wydawać zarządowi wiążących poleceń dotyczących prowadzenia spraw spółki.

Jednocześnie pragnę poinformować, że sprawa placówki pocztowej w miejscowości Płaska jest znana Ministerstwu Infrastruktury z uwagi na inne wystąpienia.

Poczta Polska SA jako operator narodowy obowiązana jest do utrzymania wymaganych prawem wskaźników dostępności powszechnych usług pocztowych. Obowiązek ten związany jest z koniecznością utrzymania odpowiedniej w skali całego kraju gęstości sieci placówek pocztowych, zarówno na obszarach miejskich (7 tys. mieszkańców na 1 placówkę), jak i na obszarach wiejskich (85 km<sup>2</sup> na 1 placówkę), a także utrzymania ogólnej liczby co najmniej 8240 placówek operatora rozmieszczonych z uwzględnieniem występującego na danym obszarze zapotrzebowania na usługi pocztowe.

Opierając się na informacjach uprzednio uzyskanych od Zarządu Poczty Polskiej SA, wyjaśniam, że konieczność zachowania wyżej określonych wymagań w zakresie dostępności usług powoduje, iż Poczta Polska w ramach projektowanych zmian planuje jedynie przekształcenia urzędów pocztowych w znacznie tańsze w utrzymaniu formy organizacyjne, tj. filie urzędów pocztowych i agencje pocztowe.

Zarząd przekazał informację, iż przekształcenie placówki pocztowej Płaska jest ujęte w planie przekształceń na rok bieżący, jednakże w chwili obecnej przeprowadzone są powtórne analizy o charakterze ekonomiczno-organizacyjnym planu na rok 2011, dotyczące placówek przekształcanych i tworzonych w ich miejsce placówek w nowej formie organizacyjnej, zlokalizowanych w miejscowościach będących siedzibami gmin. Szczegółowej analizie poddawane są dotychczas uzyskiwane i szacowane przychody oraz ponoszone koszty związane z funkcjonowaniem placówek. W każdym przypadku dokonywana jest ponowna ocena zasadności dokonywanej proponowanej zmiany, z uwzględnieniem rzeczywistego zapotrzebowania na usługi pocztowe na danym obszarze oraz zapewnienia lokalnym społecznościom właściwej dostępności usług pocztowych. Analizowane są również możliwości organizacyjne, eksploatacyjne i komunikacyjne przeprowadzenia planowanej zmiany m.in. pod względem nie pogorszenia jakości świadczonych usług na danym terenie oraz wpływ tej zmiany na inne placówki pocztowe funkcjonujące na danym obszarze. Wyniki tych analiz, w tym obejmujące placówkę w miejscowości Płaska, stanowiąc będą podstawę do rozstrzygnięcia co do planu przekształceń placówek w roku bieżącym oraz latach następnych.

Przedstawiając powyższe, wyrażam nadzieję, że zaprezentowane informacje w sposób wyczerpujący wyjaśniają kwestie poruszone w zapytaniu pana posła.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu  
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 8 kwietnia 2011 r.

## Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie ograniczania zatrudnienia  
w resorcie oraz jednostkach podległych  
i nadzorowanych (8978)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie posła na Sejm RP pana Tadeusza Tomaszewskiego z dnia 15 marca 2011 r., przekazane przy piśmie z dnia 28 marca 2011 r. nr SPS-024-8978/11, uprzejmie przedkładałam w załączonej tabeli informacje o zatrudnieniu i wynagrodzeniach w resorcie finansów w latach 2007–2011\*).

Jednocześnie uprzejmie wyjaśniam, że dane dotyczące lat 2007–2010 dotyczą kwot wykonanych, natomiast dane roku 2011 dotyczą wielkości planowanych. Ponadto, mając na względzie stanowisko rządu w sprawie ograniczania zatrudnienia w administracji publicznej, Ministerstwo Finansów w roku 2011 nie planuje zwiększenia stanu zatrudnienia i wynagrodzeń w stosunku do roku 2010.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Ludwik Kotecki

Warszawa, dnia 19 kwietnia 2011 r.

## Odpowiedź

**ministra sportu i turystyki  
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie ograniczania zatrudnienia  
w resorcie oraz jednostkach podległych i  
nadzorowanych (8979)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie posła na Sejm RP pana Tadeusza Tomaszewskiego, przekazane pismem z dnia 28 marca 2011 r. (sygn. SPS-024-8979/11), w sprawie ograniczania zatrudnienia w resorcie oraz jednostkach podległych i nadzorowanych uprzejmie informuję, co następuje:

Koszt wynagrodzeń z pochodnymi osób zatrudnionych w resorcie w latach 2008, 2009 i 2010 przedstawiał się następująco:

rok	koszt wynagrodzeń
2008	14 379 967
2009	15 772 342
2010	15 821 647

\*) Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

Planowany koszt wynagrodzeń za 2011 r.

rok	planowany koszt wynagrodzeń
2011	16 077 660

Planowane średnie wynagrodzenie wraz z dodatkowym wynagrodzeniem pracowników resortu w 2011 r. to 6118 zł.

W planowanych wynagrodzeniach na 2011 r. zawarte jest wynagrodzenie miesięczne, dodatkowe wynagrodzenie roczne, nagrody jubileuszowe, ekwiwalent za urlop, odprawy.

Zatrudnienie na 31.03.2011 r. – 219 osób (bez urlopów wychowawczych i bezpłatnych).

Koszt wynagrodzeń z pochodnymi osób zatrudnionych w Komisji do Zwalczenia Dopingu w Sporcie w latach 2008, 2009 i 2010 przedstawiał się następująco:

rok	koszt wynagrodzeń*
2008	175 865
2009	286 000
2010	295 000

Planowany koszt wynagrodzeń\* za 2011 r.

rok	planowany koszt wynagrodzeń*
2011	295 000

Planowane średnie wynagrodzenie wraz z dodatkowym wynagrodzeniem pracowników komisji w 2011 r. to 4097 zł.

Zatrudnienie na 31.03.2011 r. – 6 osób.

Koszt wynagrodzeń\* – w tym wynagrodzenie miesięczne, dodatkowe wynagrodzenie roczne, nagrody, nagrody jubileuszowe, ekwiwalent za urlop, odprawy.

Średnie zatrudnienie w Ministerstwie Sportu i Turystyki w latach 2007–2010 kształtowało się następująco:

- w 2007 r. – 174 etaty,
- w 2008 r. – 184 etaty,
- w 2009 r. – 196 etatów,
- w 2010 r. – 205 etatów.

Średnie zatrudnienie w jednostkach podległych i nadzorowanych w latach 2007–2010 kształtowało się następująco:

Lp.	Nazwa jednostki	Stan zatrudnienia w 2007 r.	Stan zatrudnienia w 2008 r.	Stan zatrudnienia w 2009 r.	Stan zatrudnienia w 2010 r.
1.	Centralny Ośrodek Sportu	682	670	664	670
2.	Institut Sportu	59	61	59	62
3.	Polska Organizacja Turystyczna	73	85	94	105
4.	Komisja do Spraw Zwalczenia Dopingu w Sporcie	5	5	6	6

W Ministerstwie Sportu i Turystyki nie jest planowany wzrost zatrudnienia. Realizacja działań

przyjętych przez resort w roku bieżącym i latach następnych będzie wykonywana w ramach dotychczasowego zatrudnienia. Ponadto zostanie dokonany przegląd kadr, którego efektem będzie zmniejszenie zatrudnienia w ministerstwie. W Centralnym Ośrodku Sportu, jednostce podległej ministrowi sportu i turystyki, w związku z zachowaniem dotychczasowej misji na rzecz centralnego szkolenia sportowego oraz kadry olimpijskiej, przy jednoczesnym zachowaniu ciągłości i świadczenia usług statutowych wiążących się z wykonywaniem zadań publicznych, nie jest planowana znacząca redukcja zatrudnienia (planowane zatrudnienie w 2011 r. – 665 osób), co pozwoli zapewnić stabilność w realizacji nałożonych zadań.

Z poważaniem

Minister  
Adam Giersz

Warszawa, dnia 19 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra rozwoju regionalnego  
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie ograniczania zatrudnienia  
w resorcie oraz jednostkach podległych  
i nadzorowanych (8980)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego, przekazane przy piśmie z dnia 28 marca br., znak: SPS-024-8980/11, w sprawie ograniczania zatrudnienia w resorcie oraz jednostkach podległych i nadzorowanych, przekazuję następujące informacje.

Ad 1. Średnioroczne zatrudnienie w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego w latach 2007–2010 kształtowało się następująco: w 2007 r. – 705 etatów, w 2008 r. – 895 etatów, w 2009 r. – 973 etaty i w 2010 r. – 1017 etatów.

Poziom zatrudnienia w poszczególnych latach stanowi pochodną wielkości obsługiwanych przez Ministerstwo Rozwoju Regionalnego środków europejskich w części 34: Rozwój regionalny. Wydatki na programy finansowane ze środków europejskich w roku 2007 wyniosły ok. 0,6 mld zł, a w roku 2010 – 19 mld zł. Zatem w relacji roku 2007 do 2010 nastąpił ponad 32-krotny wzrost wydatków (3279%). Plan na rok 2011 przewiduje poniesienie wydatków niemalże na poziomie 24 mld zł. W tym samym okresie poziom zatrudnienia w MRR wzrósł o ok. 40%, natomiast poziom środków wydatkowanych w ramach programu w przeliczeniu na jednego zatrudnionego w MRR w roku 2010 w stosunku do roku 2007 wzrósł 22-krotnie (w roku 2011 wzrost ten może stanowić 29-krotność wydatków z roku 2007).

Przyrost zatrudnienia nastąpił głównie w etatach tzw. kwalifikowanych, tj. etatach finansowanych ze środków europejskich Programu Operacyjnego „Pomoc techniczna”, dedykowanych do realizacji zadań związanych z bezpośrednią obsługą środków europejskich. Jednocześnie należy podkreślić, że MRR nigdy nie osiągnął maksymalnego poziomu etatów „kwalifikowanych” przewidzianych w ramach perspektywy finansowej 2007–2013.

W części 34: Rozwój regionalny, poza MRR, od 2009 r. funkcjonuje podległa ministrowi rozwoju regionalnego państwowa jednostka budżetowa – Centrum Projektów Europejskich (CPE) utworzone na mocy zarządzenia nr 16 ministra rozwoju regionalnego z dnia 15 grudnia 2008 r. Średnioroczne zatrudnienie w CPE w roku 2009 wynosiło 43 etaty, w roku 2010 – 106 etatów.

Ad 2. W 2011 r. środki zaplanowane na wynagrodzenia pracowników MRR zostały przewidziane na obsadzenie pracownikami maksymalnie 1056 etatów. W tej liczbie mieszczą się etaty dla osób zatrudnionych na kierowniczych stanowiskach państwowych, członków korpusu służby cywilnej, członków służby zagranicznej oraz osób zatrudnionych na etatach nieobjętych mnożnikowym systemem wynagrodzeń. Zatrudnienie w Centrum Projektów Europejskich planowane jest na poziomie 125 etatów.

W związku z ustaleniami zawartymi w protokołach nr 6 i 8 posiedzeń Rady Ministrów (8 i 22 lutego 2011 r.), zgodnie z którymi prezes Rady Ministrów zobowiązał członków Rady Ministrów do podjęcia działań zmierzających do zmniejszenia, do dnia 30 września 2011 r., stanu zatrudnienia w kierowanych urzędach – MRR dokonuje aktualnie analizy stanu zatrudnienia oraz możliwości jego zmniejszenia w sposób, który nie będzie rzutował negatywnie na realizację celów statutowych ministerstwa. Szczególnie istotne będzie, mimo zmniejszenia stanu zatrudnienia, zapewnienie pełnej realizacji zadań departamentów pełniących role instytucji koordynujących oraz zarządzających programami operacyjnymi, odpowiedzialnych m.in. za stworzenie ram prawnych dla całego systemu podmiotów zaangażowanych we wdrażanie programów operacyjnych w Polsce oraz odpowiedzialnych za zapewnienie wysokiego poziomu absorpcji środków europejskich.

Ad 3. Koszt wynagrodzeń wraz z pochodnymi osób zatrudnionych w MRR w poszczególnych latach kształtował się następująco: w 2008 r. – 84 913 tys. zł, w 2009 r. – 87 590 tys. zł, w 2010 r. – 92 380 tys. zł, plan na 2011 r. – 92 491 tys. zł.

Wyżej wymieniony koszt obejmuje wynagrodzenia wszystkich pracowników Ministerstwa Rozwoju Regionalnego, tj. osób zatrudnionych na kierowniczych stanowiskach państwowych, członków korpusu służby cywilnej, członków służby zagranicznej oraz osób zatrudnionych na etatach nieobjętych mnożnikowym systemem wynagrodzeń. Należy podkreślić, że około 80% funduszu wynagrodzeń jest współfinansowane ze środków Unii Europejskiej, co ozna-

cza, że zdecydowana większość wynagrodzeń wypłacanych pracownikom ministerstwa jest refundowana z budżetu UE i zasila z powrotem budżet państwa. Dodatkowo warto podkreślić fakt, że udział środków wydatkowanych na wynagrodzenia pracowników MRR w roku 2007 stanowił ponad 6% wydatków na programy operacyjne poniesionych w części 34: Rozwój regionalny, natomiast w roku 2010 udział ten spadł do poziomu 0,4%, a przewidywany poziom w roku 2011 może wynieść 0,33%.

Koszt wynagrodzeń w Centrum Projektów Europejskich przedstawiał się następująco: w 2009 r. – 3220 tys. zł, w 2010 r. – 7735 tys. zł, plan na 2011 r. – 10 061 tys. zł.

Ad 4. Zaplanowane średnie wynagrodzenie w 2011 r. w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego wynosi 5662,60 zł.

Zaplanowane środki w funduszu wynagrodzeń uwzględniają ponadto środki na pokrycie wszelkich zobowiązań wobec pracowników z tytułu wypłaty dodatkowego wynagrodzenia rocznego, nagród jubileuszowych, odpraw emerytalnych oraz wypłat z funduszu nagród. Ponadto w przypadku zmniejszenia zatrudnienia pracodawca będzie także zobowiązany do wypłaty odpraw wynikających z ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników.

Z poważaniem

Minister  
Elżbieta Bieńkowska

Warszawa, dnia 21 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu  
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie ograniczania zatrudnienia  
w resorcie oraz jednostkach podległych  
i nadzorowanych (8981)**

Panie Marszałku! W związku z przekazaną przy piśmie z dnia 28 marca 2011 r., znak: SPS-024-8981/11, interpelacją pana posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie ograniczania zatrudnienia w resorcie oraz jednostkach podległych i nadzorowanych, uprzejmie informuję Pana Marszałka, co następuje.

1. Średnie roczne zatrudnienie, w przeliczeniu na pełnozatrudnione osoby, w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi we wszystkich częściach budżetowych, według danych ze sprawozdania Rb-70

o zatrudnieniu i wynagrodzeniach, przedstawiało się następująco:

w 2007 r. – 664,  
w 2008 r. – 677,  
w 2009 r. – 732,  
w 2010 r. – 760.

Średnie roczne zatrudnienie, w przeliczeniu na pełnozatrudnione osoby, w jednostkach budżetowych podległych i finansowanych z budżetu ministra rolnictwa i rozwoju wsi, według danych ze sprawozdania Rb-70 o zatrudnieniu i wynagrodzeniach, przedstawiało się następująco:

w 2007 r. – 1680,  
w 2008 r. – 3045,  
w 2009 r. – 3444,  
w 2010 r. – 3444.

2. W 2011 roku, celem dalszego doskonalenia mechanizmu wykorzystania zasobów ludzkich zatrudnionych w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi, planowany jest audyt organizacyjny MRiRW, którego konsekwencją, tak jak w latach poprzednich, będzie dalsza eliminacja powtarzania zadań i kompetencji przez różne komórki organizacyjne i skupienie powtarzających się w kilku komórkach organizacyjnych zadań w jednej z nich. Jednocześnie kontynuowany będzie proces usprawnienia pracy urzędu, tj. przeniesienia pracowników oraz ewentualna likwidacja stanowisk pracy. Ponadto planowane jest wstrzymanie naborów na wakuujące stanowiska pracy, a gdy będzie to jednak konieczne, nabór w pierwszej kolejności prowadzony będzie w ramach rekrutacji wewnętrznej.

Należy jednak podkreślić, że aktualny stan zatrudnienia w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi zapewnia prawidłową realizację zadań nałożonych na urząd, w szczególności z zakresu programów pomocy dla polskiego rolnictwa i rozwoju obszarów wiejskich oraz rybołówstwa (Program Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 oraz Program Operacyjny „Zrównoważony rozwój sektora rybołówstwa i nadbrzeżnych obszarów rybackich na lata 2007–2013”), na które ministerstwo otrzymało dodatkowe etaty.

Wzrost zatrudnienia w latach 2007–2009 w jednostkach budżetowych podległych ministrowi rolnictwa i rozwoju wsi związany był z przejściem do prowadzenia i finansowania przez ministra rolnictwa i rozwoju wsi szkół rolniczych. Planowane zatrudnienie na rok 2011 w tych jednostkach wynosi 3968 osób. Planowany wzrost zatrudnienia w 2011 r. spowodowany jest likwidacją z końcem 2010 r. gospodarstw pomocniczych działających przy niektórych jednostkach budżetowych i przejściem od 1 stycznia 2011 r. pracowników tych gospodarstw przez jednostki macierzyste.

3. Koszt wynagrodzeń i pochodnych od wynagrodzeń osób zatrudnionych w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi w latach 2008–2010 wynosił:

2008 r. – 67 609 tys. zł,  
2009 r. – 77 429 tys. zł,  
2010 r. – 80 656 tys. zł.

Koszt wynagrodzeń i pochodnych od wynagrodzeń osób zatrudnionych w jednostkach budżetowych podległych ministrowi rolnictwa i rozwoju wsi w latach 2008–2010 wynosił:

- 2008 r. – 129 695 tys. zł,
- 2009 r. – 168 621 tys. zł,
- 2010 r. – 176 317 tys. zł.

4. Wartość planistyczna wydatków budżetowych na rok 2011 na wynagrodzenia osobowe wraz z dodatkowym wynagrodzeniem (uposażeniem) rocznym i pochodne od tych wynagrodzeń, w związku z ustawą budżetową na rok 2011, dla pracowników Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi została ustalona w wysokości 88 226 tys. zł, zaś dla pracowników jednostek budżetowych podległych ministrowi rolnictwa i rozwoju wsi wynosi 181 457 tys. zł.

Średnie wynagrodzenie w 2011 r., oszacowane w oparciu o plan zatrudnienia i wynagrodzeń wraz z dodatkowym wynagrodzeniem (uposażeniem) rocznym w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi wynosi 5471,98 zł, zaś w jednostkach budżetowych podległych ministrowi rolnictwa i rozwoju wsi – 3227,36 zł.

Jednocześnie uprzejmie informuję Pana Marszałka, że budżet realizowany jest w oparciu o plan wydatków określonych w ustawie budżetowej, która na 2011 r. nie przewiduje wzrostu wynagrodzeń w stosunku do 2010 r.

Sekretarz stanu  
Kazimierz Plocke

Warszawa, dnia 19 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra kultury i dziedzictwa narodowego  
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie ograniczania zatrudnienia  
w resorcie oraz jednostkach podległych  
i nadzorowanych (8984)**

W odpowiedzi na zapytanie pana posła Tadeusza Tomaszewskiego z KP Lewica (znak: SPS-024-8984/11) składam na ręce Pana Marszałka następujące informacje.

Średnioroczne zatrudnienie (w przeliczeniu na pełne etaty) w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego w poszczególnych latach kształtowało się następująco:

- 2007 r. – 262 etaty plus 53 etaty Zakładu Gospodarczego MKiDN, co łącznie stanowi 315 etatów,
- 2008 r. – 326 etatów (po likwidacji Zakładu Gospodarczego),
- 2009 r. – 301 etatów,
- 2010 r. – 305 etatów.

Średnioroczne zatrudnienie (w przeliczeniu na pełne etaty) w jednostkach podległych i nadzoro-

nych przez MKiDN (czyli państwowych jednostkach budżetowych, państwowych instytucjach kultury, państwowych instytucjach filmowych, współprowadzonych instytucjach kultury, uczelniach artystycznych, szkołach artystycznych, instytutach badawczych, Polskim Instytucie Sztuki Filmowej oraz Fundacji Zakład Narodowy im. Ossolińskich – razem ok. 420 podmiotach) w poszczególnych latach kształtowało się następująco:

- 2007 r. – 28 261,
- 2008 r. – 28 624,
- 2009 r. – 28 950,
- 2010 r. – 29 395.

Ad 2. W 2011 r. nie planuje się zwiększenia zatrudnienia w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego. W chwili obecnej podjęte zostały działania mające na celu dokonanie analizy służącej do planowanej racjonalizacji zatrudnienia.

Na 2011 r. zatrudnienie w jednostkach podległych i nadzorowanych przez MKiDN zostało zaplanowane na poziomie ok. 28 511 etatów.

Jednocześnie chciałem zwrócić uwagę na fakt, że w przypadku współprowadzonych instytucji kultury oraz instytutów badawczych MKiDN nie dokonuje planowania poziomu zatrudnienia, do wyliczenia powyższej wartości posłużyły dane sprawozdawcze tych jednostek za 2010 r.

Ad 3. Koszty wynagrodzeń pracowników wraz z pochodnymi (w tys. zł) w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego kształtowały się następująco:

- 2008 r. – 24 466,
- 2009 r. – 28 382,
- 2010 r. – 28 774,
- 2011 r. – 29 450 (koszty przewidywane).

Koszty wynagrodzeń oraz pochodnych (w tys. zł) osób zatrudnionych w jednostkach podległych i nadzorowanych przez MKiDN w poszczególnych latach kształtowały się następująco:

- 2008 r. – 1 316 177,
- 2009 r. – 1 394 560,
- 2010 r. – 1 472 211.

Uwaga: analizując dane zawarte w tym punkcie należy uwzględnić fakt, iż nie we wszystkich jednostkach podległych i nadzorowanych przez MKiDN koszty wynagrodzeń i pochodnych finansowane są z części 24 budżetu państwa. Takimi wyjątkami są:

- instytuty badawcze – są podległe pod względem nadzoru, ale nie otrzymują dotacji z MKiDN; resort nie dokonuje również planowania działalności dla tych jednostek,
- niektóre współprowadzone przez MKiDN instytucje kultury.

Ponadto w odniesieniu do poruszanej kwestii dotyczącej zatrudnienia i ograniczenia zatrudnienia w administracji należy zaznaczyć, że w zakresie części 24 budżetu państwa do administracji spośród wszystkich jednostek podległych i nadzorowanych przez MKiDN zalicza się jedynie urząd Naczelnej Dyrekcji Archiwów Państwowych (państwowa jednost-



ka budżetowa) wraz z jednostkami jej podległymi. Pracownicy tej jednostki są członkami korpusu służby cywilnej.

Minister  
Bogdan Zdrojewski

Warszawa, dnia 12 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra infrastruktury  
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie ograniczania zatrudnienia  
w resorcie oraz jednostkach podległych  
i nadzorowanych (8985)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z 28 marca 2011 r. (sygn. SPS-024-8985/11), przekazującego zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie ograniczania zatrudnienia w resorcie oraz jednostkach podległych i nadzorowanych, uprzejmie przekazuję w załączeniu do niniejszego pisma informacje o:

- średniorocznym zatrudnieniu w latach 2007–2010,
- planowanym zatrudnieniu w 2011 r.,
- koszcie wynagrodzeń wraz z pochodnymi,
- planowanym średnim wynagrodzeniu w 2011 r.

Dane dotyczące zatrudnienia oraz średniego wynagrodzenia w Ministerstwie Infrastruktury oraz jednostkach podległych i nadzorowanych podano zgodnie ze stanem zawartym w sprawozdaniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniach Rb-70 lub innym sprawozdaniu w przypadku braku konieczności sporządzenia Rb-70 (patrz tabela na str. 348).

Z wyrazami szacunku

Minister  
Cezary Grabarczyk

Warszawa, dnia 19 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra gospodarki  
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie ograniczania zatrudnienia  
w resorcie oraz jednostkach podległych  
i nadzorowanych (8986)**

W odpowiedzi na zapytanie pana posła Tadeusza Tomaszewskiego z dnia 15 marca 2011 r. (znak: SPS-

-024-8986/11) w sprawie ograniczenia zatrudnienia w resorcie oraz jednostkach podległych i nadzorowanych, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących odpowiedzi na zadane pytania.

Ad 1. Jak kształtowało się roczne zatrudnienie, w etatach, w resorcie oraz jednostkach podległych i nadzorowanych w latach 2007–2010?

Rok	Ministerstwo Gospodarki	Jednostki nadzorowane	Jednostki podległe	Jednostki badawczo-rozwojowe
2007	848	2505	2212	80 – jednostek 13 935
2008	883	2482	2408	62 – jednostki 11 702
2009	915	2440	2557	61 – jednostek 11 592
2010	961	2439	2694	58 – instytuty 11 478

Ad 2. Jakie zatrudnienie planuje się w resorcie oraz jednostkach nadzorowanych i podległych w 2011 r.?

a) Ministerstwo Gospodarki nie planuje zwiększenia zatrudnienia,

b) jednostki nadzorowane – wzrost o 107 etatów,

c) jednostki podległe – wzrost o 205 etatów,

d) instytuty badawczo-rozwojowe – brak danych.

Ad 3. Jaki był koszt wynagrodzeń wraz z pochodnymi w latach 2008–2010, a jaki planuje się na 2011 r.?

Koszt wynagrodzeń i pochodnych w tys. zł:

Rok	MG	Jednostki nadzorowane	Jednostki podległe	Jednostki badawczo-rozwojowe
2008	69 904	155 231	178 706	755 806
2009	75 542	163 166	197 786	780 434
2010	82 383	160 757	213 496	828 747
2011 (plan)	85 044	166 050	198 203	862 000

Ad 4. Jakie planuje się średnie wynagrodzenie, łącznie z dodatkowym wynagrodzeniem pracowników resortu w 2011 r.?

Planowane średnie wynagrodzenie łącznie z dodatkowym tzw. 13 na 2011 r. w Ministerstwie Gospodarki wynosi 6400 zł.

Minister  
Waldemar Pawlak

Warszawa, dnia 14 kwietnia 2011 r.

Ministerstwo Infrastruktury i jednostki podległe lub nadzorowane przez ministra infrastruktury <sup>1</sup>	Średnie zatrudnienie w etatach w latach:				Planowane zatrudnienie w 2011 r.	Koszt wynagrodzeń z pochodnymi w latach:				Planowane średnie wynagrodzenie w 2011 r. łącznie z DWR
	2007	2008	2009	2010		2008	2009	2010	2011 (plan)	
1. Ministerstwo Infrastruktury	891	915	978	986	1030 <sup>2</sup>	79 084 260,16 zł	79 011 166,26 zł	82 518 768,56 zł	84 520 160,00 zł	5 576,93 zł
2. Urząd Komunikacji Elektronicznej	547	565	596	617	676	40 657 127,00 zł	44 217 872,00 zł	45 379 158,00 zł	49 275 360,00 zł	5 165,00 zł
3. Urząd Transportu Kolejowego	143	152	157	159	190	10 470 122,32 zł	11 371 336,91 zł	11 432 192,49 zł	13 970 983,00 zł	5 223,00 zł
4. Urząd Lotnictwa Cywilnego	282	311	327	331	359	30 545 942,27 zł	31 519 668,68 zł	31 348 383,33 zł	31 926 000,00 zł	6 303,16 zł
5. Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad	3689	3959	4292	4514	4814	335 790 776,89 zł	370 979 841,14 zł	384 772 918,98 zł	398 005 600,00 zł	5 846,00 zł
6. Główny Inspektorat Transportu Drogowego	45	83,9	101,05	95,3	270	5 076 356,22 zł	6 063 342,24 zł	6 276 943,13 zł	13 125 000,00 zł	3 457,10 zł
7. Główny Urząd Nadzoru Budowlanego	191	185,97	193,07	190,87	218	13 262 082,03 zł	14 246 987,30 zł	14 429 498,96 zł	14 701 000,00 zł	4 817,28 zł
8. Urząd Morski w Gdyni	644	633	644	651	755	26 620 806,25 zł	33 674 448,08 zł	34 305 859,33 zł	34 940 844,90 zł	3 278,31 zł
9. Urząd Morski w Słupsku	333	324	297	297	297	10 418 175,37 zł	14 482 704,19 zł	14 471 505,96 zł	14 656 708,00 zł	3 705,71 zł
10. Urząd Morski w Szczecinie	608	585	596	571	588	23 834 657,00 zł	32 311 069,00 zł	32 349 776,00 zł	33 938 000,00 zł	3 740,00 zł
11. Urzędy Żeglugi Śródlądowej w: Bydgoszczy, Gdańsku, Giżycku, Kędzierzynie-Koźlu, Krakowie, Szczecinie, Wrocławiu, Warszawie	65	62	65	63	71	2 683 627,04 zł	2 887 945,12 zł	2 969 108,43 zł	3 006 878,00 zł	3 000,00 zł
12. Transportowy Dozór Techniczny	249	263	279	299	323	20 752 358,61 zł	23 780 279,47 zł	26 501 167,87 zł	31 304 000,00 zł	6 836,82 zł
13. Centrum Unijnych Projektów Transportowych	6	70,81	123,24	188,24	250	8 605 037,03 zł	12 482 372,47 zł	18 300 639,96 zł	22 340 928,00 zł	6 482,45 zł
14. Polska Agencja Żeglugi Powietrznej	1429,45	1626,16	1703,07	1707,83	1804,48	341 137 717,00 zł	346 907 949,00 zł	358 566 571,00 zł	384 803 705,00 zł	15 891,00 zł
15. P.P. „Porty Lotnicze”	2343,7	2201,04	2229,69	2158,06	2203,33	226 307 329,69 zł	242 790 399,13 zł	241 660 355,37 zł	260 979 774,00 zł	8 469,73 zł
16. Instytut Transportu Samochodowego	181,81	190,27	195,97	202,04	203	18 052 751,67 zł	18 660 677,99 zł	18 426 656,69 zł	18 195 934,00 zł	5 694,43 zł
17. Instytut Badawczy Dróg i Mostów	203	212	210	212	212	19 389 072,00 zł	20 758 672,00 zł	20 703 966,00 zł	20 200 000,00 zł	6 879,00 zł
18. Instytut Morski	104,15	104,42	108,86	113,88	106	8 357 657,36 zł	8 773 227,76 zł	9 357 512,32 zł	9 012 000,00 zł	5 800,00 zł
19. Instytut Łączności – Państwowy Instytut Badawczy	248,53	234,47	224,63	227,11	230	14 727 191,00 zł	15 031 243,00 zł	15 518 701,00 zł	16 750 000,00 zł	5 199,27 zł
20. Instytut Kolejnictwa	208,9	206,61	210,45	214,83	215	11 887 382,25 zł	12 739 914,64 zł	13 208 733,30 zł	13 500 000,00 zł	4 300,00 zł
21. Instytut Techniki Budowlanej	413	417	411	413	420	38 883 249,23 zł	39 784 567,93 zł	39 744 043,88 zł	39 370 000,00 zł	7 800,00 zł
22. Instytut Gospodarki Przestrzennej i Mieszkalnictwa	50,7	52,72	48,52	48,3	49	2 528 200,00 zł	2 517 100,00 zł	2 610 500,00 zł	2 610 500,00 zł	3 900,00 zł
23. Zakład Badawczo-Doświadczalny Gospodarki Komunalnej	17	15	14,5	13,35	2,75	563 550,55 zł	522 705,15 zł	573 473,66 zł	przewidywana likwidacja Zakładu	
24. Ośrodek Badawczo-Rozwojowy Ekologii Miast	20,4	20	19	14,2	7,1	821 828,66 zł	722 471,59 zł	550 627,64 zł	przewidywana likwidacja Ośrodka	
25. Instytut Rozwoju Miast	64	57	55,1	57,1	58	2 961 656,00 zł	3 360 248,00 zł	3 119 011,00 zł	3 156 833,00 zł	3 800,00 zł
26. Morska Służba Poszukiwania i Ratownictwa	277	271	265	273	289	13 816 670,69 zł	16 375 199,81 zł	17 746 883,35 zł	17 860 000,00 zł	4 261,00 zł
27. Akademia Morska w Gdyni	771	758	760	753	768	44 233 647,00 zł	47 647 600,00 zł	47 522 107,00 zł	47 554 492,00 zł	4 492,00 zł
28. Akademia Morska w Szczecinie	520	535	564	581	631	32 590 616,00 zł	36 326 852,00 zł	38 635 905,00 zł	40 872 005,00 zł	4 471,21 zł
29. Izba Morska w Gdańsku z siedzibą w Gdyni	9	9	7	7	7	601 599,84 zł	337 404,27 zł	336 016,07 zł	337 000,00 zł	3 381,00 zł
30. Izba Morska w Szczecinie	9	10	8	8	8	618 249,52 zł	413 056,05 zł	430 931,68 zł	437 000,00 zł	3 417,00 zł
31. Odwoławcza Izba Morska w Gdańsku z siedzibą w Gdyni	10	10	8	8	9	792 414,94 zł	512 155,35 zł	530 459,62 zł	543 000,00 zł	4 250,00 zł

<sup>1</sup> Informacja zbiorcza obejmuje dane przekazane przez poszczególne jednostki podległe i nadzorowane przez ministra infrastruktury

<sup>2</sup> Różnica pomiędzy planowanym zatrudnieniem w roku 2011 a średnim zatrudnieniem w roku 2010 w Ministerstwie Infrastruktury wynika z ujęcia w planowanym zatrudnieniu osób przebywających na urloпах bezpłatnych, wychowawczych, macierzyńskich i zasiłkach chorobowych, które to osoby zgodnie z zasadami sporządzania sprawozdania Rb-70 nie zostały uwzględnione w sprawozdaniu za 2010 r.

## Odpowiedź

**sekretarza stanu  
w Ministerstwie Edukacji Narodowej  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie ograniczania zatrudnienia  
w resorcie oraz jednostkach podległych  
i nadzorowanych (8987)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Tadeusza Tomaszewskiego (SPS-024-8987/11) w sprawie ograniczania zatrudnienia w resorcie edukacji oraz jednostkach podległych, przedstawiam następujące informacje:

Ad 1. Przedstawiając średnie zatrudnienie w latach 2007–2010, należy zauważyć, że w okresie tym, mając na celu m.in. racjonalizację zatrudnienia, Ministerstwo Edukacji Narodowej przejęło pracowników i zadania zlikwidowanego gospodarstwa pomocniczego MEN, co przyniosło pozytywne skutki, m.in. likwidację stanowisk realizujących podobne zadania w obu jednostkach. W związku z powyższym, prezentując informację o przeciętnym zatrudnieniu ww. okresie, dla porównywalności danych, przekazujemy informację uwzględniającą również dane dotyczące gospodarstwa pomocniczego MEN.

Przeciętne zatrudnienie w przeliczeniu do pełnego etatu w latach 2007–2010 wyniosło odpowiednio:

— w roku 2007: w Ministerstwie Edukacji Narodowej – 297, w gospodarstwie pomocniczym MEN – 72, w jednostkach podległych – 851;

— w roku 2008: w MEN – 293, w gospodarstwie pomocniczym – 64, w jednostkach podległych – 832;

— w roku 2009: w MEN (łącznie z przejętymi pracownikami zlikwidowanego gospodarstwa pomocniczego) – 361, w jednostkach podległych – 1441, przy czym należy tu wyjaśnić, iż po raz pierwszy w tym roku zaprezentowano zatrudnienie osób zatrudnionych w szkolnych placówkach oświatowych znajdujących się poza granicami Polski, w Zespole Szkół dla Dzieci Obywateli Polskich Czasowo Przebywających za Granicą (609);

— w roku 2010: w MEN 369, a w jednostkach podległych – 1547 osób (w przeliczeniu na pełne etaty).

Powyższe dane nie obejmują osób będących na urlopach bezpłatnych, wychowawczych i macierzyńskich oraz zasiłkach chorobowych, tj. osób, które nie otrzymywały za dany okres wynagrodzenia od zakładu pracy.

Ad 2. Ministerstwo Edukacji Narodowej nie jest instytucją o zawyżonym poziomie zatrudnienia. Stale czynione są starania zmierzające do polepszenia organizacji pracy, usprawnienia realizacji zadań statutowych, aby przy minimalnych nakładach osiągać maksymalne efekty. Należy podkreślić, iż niezależnie od tego w bieżącym roku zostały podjęte działania

mające na celu zmniejszenie zatrudnienia w urzędzie o ok. 10%.

W szerszym aspekcie należy również zauważyć, że podejmowane są działania legislacyjne mające na celu podwyższenie jakości funkcjonowania systemu oświaty w Polsce, zmniejszenie obciążeń biurokratycznych i poprawę zarządzania w tym obszarze.

Ad 3. Koszty wynagrodzeń (uwzględniając środki na finansowanie i współfinansowanie projektów UE oraz środki z budżetu środków europejskich przeznaczone na wynagrodzenia osób zaangażowanych w realizację projektów) wyniosły odpowiednio:

— w roku 2008: w MEN – 20 742 454 zł; w gospodarstwie pomocniczym – 225 547 zł; w jednostkach podległych – 42 725 673 zł;

— w roku 2009: w MEN (łącznie z przejętymi pracownikami z gospodarstwa pomocniczego) – 28 495 084 zł; w jednostkach podległych – 68 904 415 zł;

— w roku 2010: w MEN – 29 562 538 zł.; w jednostkach podległych – 75 780 410 zł.

W 2011 r. środki finansowe na wynagrodzenia zaplanowane zostały zgodnie z przyjętymi założeniami do ustawy budżetowej na rok 2011, tj. na poziomie roku 2010.

W Ministerstwie Edukacji Narodowej środki na wynagrodzenia (uwzględniając środki na finansowanie i współfinansowanie projektów UE oraz środki z budżetu środków europejskich przeznaczone na wynagrodzenia osób zaangażowanych w realizację projektów) zaplanowano w łącznej wysokości 29 404 000 zł, natomiast w jednostkach podległych MEN – w wysokości 80 191 000 zł.

Ad 4. Uwzględniając zakładane zmniejszenie zatrudnienia o ok. 10%, szacuje się, iż średnie wynagrodzenie w resorcie w roku 2011 (uwzględniając środki na finansowanie i współfinansowanie projektów UE oraz środki z budżetu środków europejskich przeznaczone na wynagrodzenia osób zaangażowanych w realizację projektów) kształtować się będzie nieco powyżej poziomu z roku 2010.

Z poważaniem

Sekretarz stanu  
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 14 kwietnia 2011 r.

## Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Sprawiedliwości  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie ograniczania zatrudnienia  
w resorcie oraz jednostkach podległych  
i nadzorowanych (8989)**

Szanowny Panie Marszałku! Stosownie do postanowień art. 195 ust. 2 oraz art. 193 ust. 1 Regulami-

nu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej uprzejmie przedstawiam odpowiedź na skierowane do mnie zapytanie pana posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie ograniczania zatrudnienia w resorcie oraz jednostkach podległych i nadzorowanych.

W zapytaniu, po przedstawieniu problemu wzrostu zatrudnienia w administracji publicznej w ciągu ostatnich 20 lat, postawione zostały następujące pytania odnoszące się do resortu sprawiedliwości:

1. Jak kształtowało się roczne średnie zatrudnienie w resorcie oraz jednostkach podległych i nadzorowanych w latach 2007–2010?

2. Jakie zatrudnienie planuje się w resorcie i jednostkach podległych w 2011 r.?

3. Jaki był koszt wynagrodzeń i pochodnych osób zatrudnionych w resorcie oraz jednostkach podległych i nadzorowanych w latach 2008, 2009, 2010, a jaki planuje się na rok 2011?

4. Jakie planuje się średnie wynagrodzenie, łącznie z dodatkowym wynagrodzeniem rocznym, pracowników resortu w 2011 r.?

Przystępując do odpowiedzi na zadane pytania, chcę na wstępie zaznaczyć, że minister sprawiedliwości jest dysponentem dwóch części budżetowych, części 15: Sądy powszechne oraz części 37: Sprawiedliwość. Część 15 obejmuje sądownictwo powszechne, natomiast część 37 – Ministerstwo Sprawiedliwości, więziennictwo, zakłady dla nieletnich oraz instytuty naukowe resortu sprawiedliwości.

Należy zauważyć, że do dnia 31 marca 2010 r. część 37 obejmowała również prokuratury powszechne. Zmiana nastąpiła w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 9 października 2009 r. o zmianie ustawy o prokuraturze oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 178, poz. 1375, z późn. zm.), na mocy której dochody i wydatki powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury stanowią w budżecie państwa odrębną część (część 88: Powszechne jednostki prokuratury), której dysponentem jest prokurator generalny.

Odpowiadając na pytania pierwsze i drugie, przedstawiam poniżej informacje dotyczące przeciętnego zatrudnienia w resorcie w latach 2007–2010 oraz planowanego zatrudnienia w roku 2011:

Wyszczególnienie	przeciętne zatrudnienie				
	2007	2008	2009	2010	plan 2011
część 15: Sądy powszechne	48 952	49 954	50 332	50 452	52 143
część 37: Sprawiedliwość	42 339	44 027	45 466	35 953	33 031
w tym: jednostki powszechne prokuratury*)	12 579	13 120	13 285	3277	
Razem	91 291	93 981	95 798	86 405	85 174

\*) dane o zatrudnieniu w jednostkach powszechnych prokuratury dla roku 2010 przedstawiono w ujęciu średniorocznym

Przechodząc do odpowiedzi na pytanie trzecie, pragnę poinformować, że wydatki na wynagrodze-

nia wraz z pochodnymi osób zatrudnionych w resorcie w latach 2008–2010 oraz planowane na rok 2011 kształtują się w sposób następujący:

w tys. zł

Wyszczególnienie	wydatki na wynagrodzenia *)			
	2008	2009	2010	plan 2011
część 15: Sądy powszechne	3 011 766	3 423 791	3 573 063	3 774 426
część 37: Sprawiedliwość	2 358 354	2 684 980	1 994 281	1 681 317
w tym: jednostki powszechne prokuratury	895 680	1 038 522	329 692	
Razem	5370 120	6 108 771	5 567 344	5 455 743

\*) wraz z dodatkowym wynagrodzeniem rocznym i pochodnymi

W nawiązaniu do pytania czwartego uprzejmie informuję, że planowane przeciętne wynagrodzenie wraz z dodatkowym wynagrodzeniem rocznym w roku 2011 wynosi dla części 15: Sądy powszechne – 5420 zł, natomiast dla części 37: Sprawiedliwość – 4295 zł.

Przedstawiając powyższe informacje, wyrażam nadzieję, że w sposób wyczerpujący dostarczyły one dopowiedzi na zadane przez pana posła pytania.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Grzegorz Walejko

Warszawa, dnia 20 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

sekretarza stanu  
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego

w sprawie ograniczania zatrudnienia  
w resorcie oraz jednostkach podległych  
i nadzorowanych (8990)

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem pana posła Tadeusza Tomaszewskiego (pismo nr SPS-024-8990/11 z dnia 28 marca br.) w sprawie ograniczenia zatrudnienia w resorcie oraz jednostkach podległych i nadzorowanych uprzejmie informuję, że w ramach działań oszczędnościowych prowadzonych w ministerstwie od 2008 r. zrealizowano szereg decyzji dotyczących likwidacji lub restrukturyzacji wielu placówek zagranicznych oraz liczby stanowisk pracy. Konsekwencją tych działań jest realokacja wydatków, która sprzyjać ma poprawie bilansu

działalności służby zagranicznej. W 2009 r. redukcja objęła ok. 150 stanowisk pracy w placówkach, w tym ponad 100 stanowisk obsadzanych osobami kierowanymi z kraju. Wykonanie wynikało z potrzeby zachowania w ministerstwie stanowisk niezbędnych do realizacji zadań w innych placówkach, tam gdzie potrzeby służby zagranicznej były najpilniejsze i często wynikały z obowiązku realizacji podpisanych umów międzynarodowych lub ustaw (m.in. Karta Polaka, mały ruch graniczny, utworzone nowe placówki w Winnicy oraz Sewastopolu).

Proces racjonalizacji obsługi zadań wykonywanych przez centralę ministerstwa przebiegał w nieco odmienny sposób i bezpośrednio wiązał się z reorganizacją urzędu w związku z połączeniem MSZ z UKIE, jak również z wejściem w życie przepisów o likwidacji gospodarstw pomocniczych. Z dniem 31 grudnia 2010 r. zostało zlikwidowane gospodarstwo pomocnicze – Zarząd Obsługi MSZ. Ponadto likwidacji uległ Dom Dzieci Pracowników Służby Zagranicznej.

Poniżej przedstawiam wskaźniki obrazujące konkretne wielkości, o których przedstawienie zwracał się pan poseł.

a) średnie zatrudnienie wynosiło w:

— 2007 r. w:

- ministerstwie – 925 etatów,
- placówkach zagranicznych – 3227 etatów,
- Zarządzie Obsługi MSZ – 205 etatów,
- Domu Dzieci Pracowników Służby Zagranicznej – 20 etatów;

— 2008 r. w:

- ministerstwie – 956 etatów,
- placówkach zagranicznych – 3394 etatów,
- Zarządzie Obsługi MSZ – 195 etatów,
- Domu Dzieci Pracowników Służby Zagranicznej – 20 etatów;

nej – 20 etatów;

— 2009 r. w:

- ministerstwie – 1026 etatów,
- placówkach zagranicznych – 3310 etatów,
- Zarządzie Obsługi MSZ – 181 etatów,
- Domu Dzieci Pracowników Służby Zagranicznej – 20 etatów;

nej – 20 etatów;

— 2010 r. w:

- ministerstwie – 1406 etatów,
- placówkach zagranicznych – 3209 etatów,
- Zarządzie Obsługi MSZ – 207 etatów,
- Domu Dzieci Pracowników Służby Zagranicznej – 14 etatów;

– 14 etatów;

b) na 2011 r. zaplanowano w:

- ministerstwie – 1718,50 etatów,
- placówkach zagranicznych – 3530,00 etatów;

c) wynagrodzenie brutto wraz z pochodnymi kształtowało się na poziomie:

— 2008 r. w:

- ministerstwie – 71 507 968 zł + 10 658 5182 zł,
- placówkach zagranicznych – 166 919 846 zł + 22 889 715 zł,

– Zarządzie Obsługi MSZ – 5 869 174 zł + 1 037 112 zł

– Domu Dzieci Pracowników Służby Zagranicznej – 582 813 zł + 93 250 zł;

— 2009 r. w:

- ministerstwie – 90 299 179 zł + 13 130 335 zł,
- placówkach zagranicznych – 196 427 582 zł + 24 708 832 zł,

– Zarządzie Obsługi MSZ – 6 221 054 zł + 1 090 411 zł,

– Domu Dzieci Pracowników Służby Zagranicznej – 611 680 zł + 97 869 zł;

— 2010 r. w:

– ministerstwie – 129 284 430 zł + 18 709 606 zł,

– placówkach zagranicznych – 206 470 158 zł + 25 469 996 zł,

– Zarządzie Obsługi MSZ – 9 703 999 zł + 1 645 219 zł,

– Domu Dzieci Pracowników Służby Zagranicznej – 620 920 zł + 99 347 zł;

— 2011 r. w:

– ministerstwie – 142 588 000 zł + 25 173 000 zł,

– w tym w ramach programu wieloletniego „Przygotowanie, obsługa i sprawowanie Przewodnictwa Polski w Radzie Unii Europejskiej w II połowie 2011 r.” – 1 974 000 zł + 363 000 zł,

– placówkach zagranicznych – 208 819 000 zł + 31 083 800 zł;

d) planowane średnie wynagrodzenie brutto wraz z dodatkowym wynagrodzeniem rocznym w resorcie kształtować się będzie na poziomie 5579,48 zł.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu  
Jan Borkowski

Warszawa, dnia 14 kwietnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**ministra skarbu państwa  
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie ograniczania zatrudnienia  
w resorcie oraz jednostkach podległych  
i nadzorowanych (8991)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie posła na Sejm pana Tadeusza Tomaszewskiego z Klubu Parlamentarnego Lewicy z dnia 15 marca 2011 r. uprzejmie informuję, co następuje.

Ad 1. Średnioroczne zatrudnienie w resorcie w latach 2007–2010 wg sprawozdania Rb-70 kształtowało się następująco:

Rok	Zatrudnienie planowane na dany rok	Średnioroczne zatrudnienie wykonane	% wykonania
2007	805	679	84,35%
2008	813	722	88,81%
2009	828	762	92,03%
2010	742	722	97,31%

Średnie roczne zatrudnienie w nadzorowanej przez ministra skarbu państwa Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa w latach 2007–2010 kształtowało się następująco:

- 2007 r. – średnie roczne zatrudnienie: liczba pracowników – 117, etaty – 115,92,
- 2008 r. – średnie roczne zatrudnienie: liczba pracowników – 143, etaty – 140,29,
- 2009 r. – średnie roczne zatrudnienie: liczba pracowników – 148, etaty – 143,51,
- 2010 r. – średnie roczne zatrudnienie: liczba pracowników – 161, etaty – 155,73.

Ad 2. Planowane zatrudnienie w resorcie w 2011 r.:

W projekcie budżetu na 2011 r. (składanym do Ministerstwa Finansów w sierpniu 2010 r.) Ministerstwo Skarbu Państwa zakładało zatrudnienie na poziomie 744 etatów. Uwzględniając zalecenie zmniejszenia zatrudnienia wystosowane przez prezesa Rady Ministrów oraz postępowanie prywatyzacyjny, limit zatrudnienia na rok 2011 ustalony został na poziomie wykonawczym, tj. 713,61 etatu i planowany jest do dalszego obniżenia w trakcie do końca września 2011 r. o około 65 etatów.

Natomiast w jednostce nadzorowanej Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa planowane zatrudnienie w 2011 r. jest na poziomie 163 etatów.

Ad 3. Koszt wynagrodzeń i pochodnych osób zatrudnionych w resorcie w latach 2008–2010 oraz planowany na 2011 r.:

Rok	koszt wynagrodzeń bez trzynastek	koszt wynagrodzeń bez trzynastek łącznie z pochodnymi	koszt wynagrodzeń z trzynastkami	koszt wynagrodzeń z trzynastkami łącznie z pochodnymi
2008	36 336 995,67	42 225 657,10	38 558 901,13	44 834 623,76
2009	38 602 410,66	44 808 079,36	41 153 518,80	47 802 916,12
2010	38 566 704,68	44 660 996,19	41 337 693,94	47 900 885,89
Suma	113 506 111,01	131 694 732,65	121 050 113,87	140 538 425,77

Koszt wynagrodzeń i pochodnych w latach 2008–2010 w Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kształtował się następująco:

- 2008 r. – wykonanie budżetu na wynagrodzenia osobowe: 11 268 tys. zł., składki na ubezpieczenia społeczne i fundusz pracy: 1759 tys. zł,
- 2009 r. – wykonanie budżetu na wynagrodzenia osobowe: 11 583 tys. zł., składki na ubezpieczenia społeczne i fundusz pracy: 1887 tys. zł,
- 2010 r. – wykonanie budżetu na wynagrodzenia osobowe: 11 997 tys. zł., składki na ubezpieczenia społeczne i fundusz pracy: 1963 tys. zł,
- 2011 r. – plan wydatków na wynagrodzenia osobowe pracowników wynosi 12 789 tys. zł, składki na ubezpieczenia społeczne i Fundusz Pracy: 2607 tys. zł.

Należy przy tym zwrócić uwagę, iż Prokuratoria Generalna Skarbu Państwa rozpoczęła działalność 15 marca 2006 r. Zgodnie z art. 83 ust. 1 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuratorii Generalnej Skar-

bu Państwa (Dz. U. Nr 169, poz. 1417) sprawy wszczęte przed dniem wejścia w życie ustawy prowadzone są – co do zasady – na dotychczasowych zasadach, czyli bez udziału Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa. Dlatego w pierwszym okresie działalności Prokuratorii Generalnej liczba prowadzonych spraw w każdym kolejnym roku rośnie. Ponadto w dniu 12 czerwca 2009 r. weszła w życie nowelizacja wyżej wskazanej ustawy, która w radykalny sposób zwiększyła zadania Prokuratorii Generalnej.

Obydwie te przyczyny spowodowały konieczność zwiększenia zatrudnienia. Jednakże wskaźnik wzrostu zatrudnienia – co obrazuje poniższe zestawienie – był nieporównanie niższy niż wskaźnik wzrostu liczby nowych spraw sądowych, w których Prokuratoria Generalna wykonuje obowiązkowe zastępstwo procesowe Skarbu Państwa:

Rok	Liczba nowych spraw sądowych	Zatrudnienie w osobach	Zatrudnienie w etatach	Fundusz wynagrodzeń w tys. zł	Składki na ubezpieczenia społeczne i Fundusz Pracy w tys. zł
2008	1466	143	140,29	11 268	1759
2009	2636	148	143,51	11 583	1887
2010	4715	161	155,73	11 997	1963

Ad 4. Planowane średnie wynagrodzenia pracowników resortu na 2011 r. wraz z dodatkowym wynagrodzeniem rocznym:

Uwzględniając założenia ustawy budżetowej na 2011 r. w części 36: Skarb Państwa oraz biorąc pod uwagę planowany na 2011 r. poziom zatrudnienia w resorcie (pkt 2 niniejszej odpowiedzi), średnie wynagrodzenie pracowników resortu Skarbu Państwa planowane jest na poziomie 4498,96 zł, natomiast z uwzględnieniem dodatkowego wynagrodzenia rocznego – w wysokości 4870,43 zł.

Z poważaniem

Minister  
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 12 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie ograniczania zatrudnienia  
w resorcie oraz jednostkach podległych  
i nadzorowanych (8992)**

Stosownie do pisma z dnia 28 marca 2011 r. (SPS-024-8992/11) w załączeniu przekazuję odpowiedź na zapytanie pana posła Tadeusza Tomaszewskiego do-

tyczące zatrudnienia oraz wynagrodzenia w latach 2007–2011 w Ministerstwie Środowiska oraz jednostkach podległych i nadzorowanych przez ministra środowiska.

Jednocześnie informuję, że w Ministerstwie Środowiska w wyżej wymienionym okresie roczne średnie zatrudnienie w etatach w oparciu o sprawozdanie o zatrudnieniu i wynagrodzeniach (Rb-70) kształtowało się w sposób następujący:

2007 r. – 425; 2008 r. – 459; 2009 r. – 444; 2010 r. – 499 (z dniem 1 stycznia 2010 r. 26 pracowników zlikwidowanego Zakładu Obsługi Ministerstwa Środowiska zostało pracownikami Ministerstwa Środowiska); 2011 r. (plan) – 494.

Natomiast wynagrodzenia i pochodne kształtowały się na poziomie:

— 2008 r. – wynagrodzenia: 31 055 002,04 zł; pochodne: 4 989 897,32 zł,

— 2009 r. – wynagrodzenia: 33 669 299,06 zł; pochodne: 4 350 605,97 zł,

— 2010 r. – wynagrodzenia: 35 048 700,45 zł; pochodne: 5 572 818,05 zł,

— 2011 r. (plan) – wynagrodzenia: 35 997 916,00 zł; pochodne: 6 129 344,00 zł.

Zgodnie z planem na 2011 r. średnie wynagrodzenie dla pracowników Ministerstwa Środowiska, łącznie z dodatkowym wynagrodzeniem rocznym, wyniesie 6061,91 zł.

Szczegółowe informacje dotyczące kształtowania się zatrudnienia i wynagrodzenia w jednostkach podległych i nadzorowanych w latach 2007–2011 zostały zawarte w tabeli stanowiącej załącznik do niniejszego pisma\*).

Jednocześnie pragnę wyjaśnić niektóre kwestie dotyczące stanu zatrudnienia w resorcie środowiska w omawianym przedziale czasowym.

Krajowy Zarząd Gospodarki Wodnej został utworzony 1 lipca 2006 r. na podstawie art. 213 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne. 17 pracowników ówczesnego Biura Gospodarki Wodnej Ministerstwa Środowiska stało się pracownikami Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej. W tym samym 2006 r., na podstawie art. 53 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o służbie cywilnej, do Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej z Ministerstwa Środowiska przeniesionych zostało 14 pracowników, a w 2007 r. dalszych 23 pracowników. Zatem wskazać należy, iż w tym czasie nie nastąpił przyrost zatrudnienia w administracji, lecz jedynie przesunięcie między urzędami. Aktualnie, tj. zgodnie z planem na 2011 r., zatrudnienie w KZGW będzie kształtowało się na poziomie 87 etatów.

Podobna sytuacja miała miejsce w związku z utworzeniem w 2008 r. Generalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska. Tu również miało miejsce przeniesienie ok. 70 pracowników z Ministerstwa Środowiska do nowo utworzonego urzędu. Zatrudnienie w GDOŚ w 2011 r. kształtować się będzie na poziomie 165 etatów.

\*) Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

Wzrost zatrudnienia w 2011 r. (plan) w stosunku do lat ubiegłych w Wyższym Urzędzie Górniczym, regionalnych zarządach gospodarki wodnej oraz parkach narodowych spowodowany został przede wszystkim przejęciem pracowników gospodarstw pomocniczych w związku z ich likwidacją. Zgodnie z ustawą o finansach publicznych gospodarstwa pomocnicze przy tych jednostkach organizacyjnych funkcjonowały do 31 grudnia 2010 r.

Ponadto przyczyną wzrostu zatrudnienia w resorcie było przejęcie przez ministra środowiska szkół leśnych, tj. 10 szkół z dniem 1 stycznia 2008 r. oraz 1 szkoły z dniem 1 stycznia 2009 r., co znajduje odzwierciedlenie w tabeli. Natomiast wzrost zatrudnienia w Lasach Państwowych w planie zasadniczym na 2011 r., w porównaniu do wykonania w roku 2010, o 283 etaty wynika z potrzeb (zatrudnienia na czas określony) pracowników do obsługi projektów zewnętrznych oraz zatrudnienia stażystów.

Sekretarz stanu  
Stanisław Gawłowski

Warszawa, dnia 15 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej  
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie ograniczania zatrudnienia  
w resorcie oraz jednostkach podległych  
i nadzorowanych (8993)**

W odpowiedzi na pismo z dnia 28 marca 2011 r., znak: SPS-024-8993/11, przy którym przekazano zapytanie złożone przez pana posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie przedstawienia danych dotyczących zatrudnienia i wynagrodzeń w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej w latach 2007–2011, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Ad 1. Roczne średnie zatrudnienie w urzędzie ministra pracy i polityki społecznej oraz jednostkach podległych w latach 2007–2010 przedstawione zostało w poniższej tabeli.

Jednostka	2007 r.	2008 r.	2009 r.	2010 r.
	liczba etatów			
Urząd ministra pracy i polityki społecznej (łącznie części budżetowe 31, 44 i 63)	699	695	681	685
Zakład Wydawniczo-Poligraficzny	53	47	44	41
Główna Biblioteka Pracy i Zabezpieczenia Społecznego	18	19	21	21

Ochotnicze Hufce Pracy	2527	2518	2567	2687
Centrum Rozwoju Zasobów Ludzkich <sup>*)</sup>	14	45	75	75
Centrum Partnerstwa Społecznego „Dialog”				14

<sup>\*)</sup> Centrum Rozwoju Zasobów Ludzkich jest jednostką powołaną do wdrażania działań w ramach priorytetu I Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”: zatrudnienie i integracja społeczna, a także jako beneficjent systemowy realizuje projekty w ramach tych działań na zlecenie Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej.

W związku z powyższym od roku 2009 nastąpiło zwiększenie limitu etatów CRZL o etaty, które finansowane są ze środków Unii Europejskiej oraz które służą do zatrudnienia osób realizujących projekty w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”.

Ad 2. W roku 2011 limit etatów w poszczególnych jednostkach został przyjęty na następującym poziomie:

- urząd ministra pracy i polityki społecznej – 807,
- Zakład Wydawniczo-Poligraficzny – 50,
- Główna Biblioteka Pracy i Zabezpieczenia Społecznego – 27,
- Ochotnicze Hufce Pracy – 2781,
- Centrum Rozwoju Zasobów Ludzkich – 150,
- Centrum Partnerstwa Społecznego „Dialog” – 18.

Ad 3. Koszt wynagrodzeń wraz z pochodnymi osób zatrudnionych w urzędzie ministra pracy i polityki społecznej oraz jednostkach podległych w latach 2007–2010 przedstawia poniższa tabela (dane obejmują wynagrodzenia osobowe oraz dodatkowe wynagrodzenie roczne wraz z pochodnymi).

Jednostka	2008 r.	2009 r.	2010 r.
	w tys. zł		
Urząd ministra pracy i polityki społecznej (łącznie części budżetowe 31, 44 i 63)	54 458	59 704	59 491
Zakład Wydawniczo-Poligraficzny	2385	2290	2254
Główna Biblioteka Pracy i Zabezpieczenia Społecznego	1036	1148	1148
Ochotnicze Hufce Pracy <sup>*)</sup>	97 203	109 012	116 094
Centrum Rozwoju Zasobów Ludzkich	4476	5440	5522
Centrum Partnerstwa Społecznego „Dialog”			786

<sup>\*)</sup> Wzrost wynagrodzeń pracowników Ochotniczych Hufców Pracy wynika z przeprowadzonych w administracji działań mających na celu poprawę przeciętnego wynagrodzenia pracowników administracji publicznej oraz przyznania OHP dodatkowych środków na wynagrodzenia osób realizujących projekty w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”, które są finansowane ze środków Unii Europejskiej.

W roku 2011 wydatki na wynagrodzenia wraz z pochodnymi w poszczególnych jednostkach zostały zaplanowane na następującym poziomie:

- urząd ministra pracy i polityki społecznej – 61 781 tys. zł,
- Zakład Wydawniczo-Poligraficzny – 2357 tys. zł,
- Główna Biblioteka Pracy i Zabezpieczenia Społecznego – 1151 tys. zł,
- Ochotnicze Hufce Pracy – 120 743 tys. zł,
- Centrum Rozwoju Zasobów Ludzkich – 9243 tys. zł,
- Centrum Partnerstwa Społecznego „Dialog” – 826 tys. zł.

Ad 4. Średnie wynagrodzenie w urzędzie ministra pracy i polityki społecznej w roku 2011 zaplanowane zostało w wysokości 5411 zł.

Minister  
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 12 kwietnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Bogdana Bojki**

**w sprawie rozporządzeń do nowelizacji  
ustawy Prawo o ruchu drogowym (8996)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo (nr SPS-024-8996/11) z dnia 21 marca 2011 r. przekazujące zapytanie posła Bogdana Bojki w sprawie rozporządzeń wykonawczych do ustawy z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 225, poz. 1466), przedstawiam następującą informację.

W dniu 31 grudnia 2010 r. weszła w życie ustawa z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 225, poz. 1466), nowelizująca m.in. przepisy dotyczące kontroli ruchu drogowego, określone w ustawie Prawo o ruchu drogowym.

Obecnie resort na podstawie upoważnienia zawartego w ustawie z dnia 29 października 2010 r. prowadzi prace nad projektami rozporządzeń:

- ministra infrastruktury w sprawie warunków lokalizacji, sposobu oznakowania i dokonywania pomiarów przez urządzenie rejestrujące,
- ministra infrastruktury zmieniającego rozporządzenie w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach.



Projektowane przepisy określają m.in. warunki lokalizacji oraz sposób oznakowania stacjonarnych urządzeń rejestrujących oraz obudów na te urządzenia, sposób dokonywania pomiarów przez urządzenia rejestrujące, a także szczegółowe warunki wykonywania przez strażników gminnych (miejskich) czynności z zakresu kontroli ruchu drogowego, o których mowa w art. 129b ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym, w tym obowiązku oznakowania miejsc prowadzenia kontroli. Ponadto określają warunki techniczne oraz zasady stosowania znaku drogowego D-51 „automatyczna kontrola prędkości”.

Projekty rozporządzeń zostały przekazane w dniu 29 marca 2011 r. do pana Michała Boniego Ministra członka Rady Ministrów, celem zaopiniowania oceny skutków regulacji i zakresu konsultacji społecznych. Natomiast w dniu 11 kwietnia 2011 r. projekty zostały skierowane do uzgodnień międzyresortowych.

Przedmiotowe rozporządzenia wejdą w życie po zakończeniu procedury legislacyjnej i opublikowaniu w Dzienniku Ustaw, po upływie 14 dni od dnia opublikowania.

Z poważaniem

Sekretarz stanu  
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 12 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu  
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Jana Religi**

**w sprawie kryteriów przyznawania  
dofinansowania w ramach programów  
koordynowanych przez PFRON (8998)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przesłane przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 21 marca 2011 r., znak: SPS-024-8998/11, zapytanie pana posła Jana Religi w sprawie kryteriów przyznawania dofinansowania w ramach programów koordynowanych przez Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień:

Należy przede wszystkim podkreślić, że ustawa z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2010 Nr 214, poz. 1407, z późn. zm.) nie nakłada na PFRON obowiązku realizacji zadania polegającego na likwidacji barier transportowych.

Zgodnie z art. 47 ust. 1 pkt 1 ww. ustawy środki funduszu przeznacza się m.in. na realizację działań wyrównujących różnice między regionami, w szcze-

gólności w jednostkach samorządu terytorialnego, na terenie których stopa bezrobocia jest wyższa niż 110% średniej stopy bezrobocia w kraju lub nie utworzono warsztatu terapii zajęciowej albo zakładu aktywności zawodowej. Przedmiotowe zapisy ustawy PFRON wykonuje, realizując „Program wyrównywania różnic między regionami II”. W przypadku tego zadania środki funduszu muszą być kierowane do regionów najbardziej zaniedbanych gospodarczo, charakteryzujących się ubogą infrastrukturą. Warunki brzegowe „Programu wyrównywania różnic między regionami II” odnoszą się do wysokości stopy bezrobocia i wartości PKB na jednego mieszkańca podregionu. Zgodnie z obowiązującymi zasadami program realizowany jest wyłącznie na terenie podregionów, w których PKB na jednego mieszkańca podregionu jest niższy niż 90% PKB na jednego mieszkańca w kraju.

Należy zaznaczyć, że w chwili obecnej w planie finansowym PFRON na 2011 r. na realizację programu nie są przewidziane środki finansowe. A zatem nawet w przypadku zmiany zasad programowych fundusz nie byłby w stanie udzielać pomocy w ramach tego programu. Ograniczenie zakresu realizacji programów, w tym „Programu wyrównywania różnic między regionami II”, wynika ze znaczącego wzrostu zatrudnienia osób niepełnosprawnych, co powoduje konieczność zaangażowania znacznie większych środków PFRON w realizację zadań o charakterze obligatoryjnym, związanych z dofinansowaniem rynku pracy, wynikających z zapisów art. 25a, art. 26 i art. 26a ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych. Od 1 stycznia br. weszły w życie zmiany ustawy o rehabilitacji (...), mające na celu mniejsze wydatkowanie środków finansowych w zakresie dofinansowania rynku pracy i tym samym dające w dalszej perspektywie możliwość pozyskania środków na realizację przez PFRON innych zadań wymienionych w ustawie, jednak skutki finansowe zmian będą odczuwalne w późniejszym okresie.

Odnosząc się do pierwszego pytania pana posła, wyjaśniam, że kryteria udzielanego wsparcia muszą być przejrzyste i zgodne z obowiązującymi zasadami, równo traktować wszystkie podmioty w celu wyeliminowania uznaniowości przy podejmowaniu decyzji. Fundusz musi kierować się zapisami ustawy oraz zasadami zawartymi w procedurach obowiązujących programów, a także wysokością środków przewidzianych na realizację poszczególnych zadań w planie finansowym PFRON.

Odpowiadając na drugie pytanie pana posła, uprzejmie informuję, że ustawodawca, formułując art. 47 ust. 1 pkt 1, wyraźnie wskazał, iż pomoc w ramach przedmiotowego programu nie powinna być kierowana do wszystkich regionów Polski. Można się zgodzić z tezą, iż sytuacja konkretnego podmiotu może nie mieć związku z ogólną sytuacją gospodarczą oraz stopą bezrobocia na terenie podregionu, gdzie ten podmiot się znajduje. Niemniej jednak należy stwier-

dzić, iż istotą tego tytułu ustawowego jest interwencja w sytuację konkretnego regionu, a nie w sytuację konkretnego podmiotu.

Odnosząc się do trzeciego pytania, pragnę wyjaśnić, że PFRON nie ma możliwości wydzielenia w planie finansowym puli środków na nadzwyczajną pomoc indywidualną. Środki funduszu mogą być wydatkowane wyłącznie na podstawie zapisów ww. ustawy.

Niemniej należy podkreślić, że Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych każdego roku wspiera finansowo różne formy rehabilitacji zawodowej i społecznej tysięcy osób niepełnosprawnych i organizacji działających na ich rzecz, dokładając ze swej strony starań, aby pomoc ta obejmowała jak największą liczbę potrzebujących. Jednakże skala potrzeb ułatwiających osobom niepełnosprawnym codzienne funkcjonowanie jest ogromna, a ich pełna realizacja często przekracza możliwości finansowe i kompetencyjne PFRON.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu  
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 8 kwietnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Stanisławy Prządki**

**w sprawie wydania decyzji środowiskowej  
dotyczącej budowy drogi S17 na odcinku  
węzeł Lubelska – Garwolin – granica  
woj. mazowieckiego (8999)**

W nawiązaniu do zapytania pani poseł Stanisławy Prządki, przekazanego przy piśmie z dnia 21 marca 2011 r., znak: SPS-024-8999/11, w sprawie wydania decyzji środowiskowej dotyczącej budowy drogi S17 na odcinku węzeł Lubelska do granicy województwa lubelskiego, przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Aktualnie dokumentem programowym w sektorze infrastruktury dróg krajowych jest „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, zatwierdzony przez Radę Ministrów w dniu 25 stycznia 2011 r. Programowanie rzeczowe i finansowe obejmuje okres 3 lat (2011–2013) i zostało dostosowane do określonych możliwości finansowych państwa. Zgodnie z nimi realizację zadań inwestycyjnych programu ujęto w nw. załącznikach:

— załącznik nr 1 – lista zadań inwestycyjnych, których realizacja zostanie rozpoczęta do 2013 r.,

— załącznik nr 1a – lista zadań priorytetowych, których realizacja może zostać rozpoczęta do 2013 r.,  
— załącznik nr 2 – lista zadań, których realizacja przewidywana jest po 2013 r.

Z uwagi na ograniczone finansowanie, usankcjonowane m.in. w Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013 i ustawie budżetowej, a także ze względu na aktualny stan zaawansowania prac przygotowawczych budowę drogi S17 na odcinku węzeł Lubelska do granicy województwa lubelskiego przewidziano po roku 2013.

Aktualny stan przygotowania i realizacji przedmiotowego zadania przedstawia się następująco.

Etap zrealizowany:

— zlecono opracowanie studium techniczno-ekonomiczno-środowiskowego (STES) oraz materiałów do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia (tzw. decyzji środowiskowej),

— 25 kwietnia 2008 r. odbyło się posiedzenie Komisji Oceny Przedsięwzięć Inwestycyjnych przy Generalnym Dyrektorzem Dróg Krajowych i Autostrad,  
— 25 września 2009 r. złożono wniosek o uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach,

— 2 lutego 2010 r. państwowy wojewódzki inspektor sanitarny wydał pozytywną opinię,

— 17 marca 2010 r. w Otwocku oraz 30 marca 2010 r. w Garwolinie odbyły się rozprawy administracyjne otwarte dla społeczeństwa przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla budowy drogi ekspresowej S17, węzeł Lubelska – granica województwa lubelskiego dla odcinka od obwodnicy Garwolina do granicy województwa lubelskiego,

— 22 listopada 2010 r. regionalny dyrektor ochrony środowiska w Warszawie ustalił środowiskowe uwarunkowania dla przedsięwzięcia polegającego na rozbudowie drogi krajowej nr 17 do parametrów drogi ekspresowej na odcinku od węzła Lubelska w Wiązowej do granicy województwa lubelskiego, z wyłączeniem fragmentu drogi obejmującego istniejącą obwodnicę Garwolina według wariantu 1b (ze zmianą lokalizacji węzła Bocian na węzeł Kołbiel).

Etap w realizacji:

— generalny dyrektor ochrony środowiska rozpatruje odwołania od decyzji środowiskowej.

Ponadto informuję, iż fragment drogi S17 węzeł Lubelska – Zakręt wchodzi w skład zadania pn. „Budowa drogi ekspresowej S17, odcinek od węzła Marki do węzła Lubelska – Wschodnia Obwodnica Warszawy”. Inwestycja została ujęta również w załączniku nr 2 programu na liście zadań, których realizacja przewidywana jest po roku 2013.

Aktualnie na tym zadaniu zakres prac przygotowawczych przedstawia się następująco.

Etap zrealizowany:

— zlecono opracowanie materiałów do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia (tzw. decyzji środowiskowej), materiałów do wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji, projektu budowlanego,

projektu wykonawczego, materiałów przetargowych (projektant: Arcadis Profil sp. z o.o.),

— 22 listopada 2005 r. złożono wniosek o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia (wariant rekomendowany przez GDDKiA: W2 z uwzględnieniem wariantu WIIIA jako wariantu równorzędnego),

— 20 czerwca 2007 r. odbyła się rozprawa administracyjna z udziałem społeczeństwa,

— 19 października 2007 r. wydano decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia polegającego na budowie Wschodniej Obwodnicy Warszawy (WOW) na odcinku od węzła Marki do węzła Lubelska dla wariantu WIIIA,

— 14 listopada 2007 r., 15 listopada 2007 r., 22 listopada 2007 r., 23 listopada 2007 r. złożono odwołania od decyzji środowiskowej,

— 24 kwietnia 2009 r. WSA oddalił skargi na postanowienia MRR, a GDOŚ utrzymał w mocy decyzję środowiskową z 19 października 2007 r. dla wariantu IIIA,

— 4 lutego 2010 r. ogłoszono przetarg nieograniczony na weryfikację dokumentacji projektowej,

— 11 marca 2010 r. udzielono zamówienia (weryfikator: Tebodin SAP-Projekt sp. z o.o.),

— 26 października 2010 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny uchylił w części decyzję środowiskową dla odcinka węzeł Rembertów – węzeł Zakręt.

Etap w realizacji:

— w opracowaniu znajdują się materiały do wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej z wyłączeniem odcinka w. Rembertów – w. Zakręt (Arcadis Profil sp. z o.o. / Tebodin SAP-Projekt sp. z o.o.),

— weryfikacja dokumentacji projektowej.

„Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” zgodnie z założeniami zostanie zaktualizowany w 2012 r. Wskazany zostanie wówczas zakres rzeczowy oraz niezbędne środki finansowe na lata 2014–2015. Podstawę rzeczową aktualizacji programu będzie stanowiła lista zadań wskazanych w załączniku nr 2 oraz kryteria wyboru realizacji zadań polegających na obejściach miejscowości, wskazane w załączniku nr 3. Jedną z podstaw aktualizacji finansowej będzie wielkość wsparcia projektów drogowych przez UE w ramach perspektywy finansowej na lata 2014–2020.

Należy przy tym podkreślić, iż prace przygotowawcze w zakresie realizacji zadań ujętych w załączniku nr 2 będą kontynuowane w miarę dostępności środków przeznaczonych na ten cel w budżecie państwa w cz. 39: Transport.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 7 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Środowiska  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Stanisławy Prządki**

**w sprawie wydania decyzji środowiskowej  
dotyczącej budowy drogi S17 na odcinku  
węzeł Lubelska – Garwolin – granica  
woj. mazowieckiego (8999)**

Odpowiadając na zapytanie poseł Stanisławy Prządki z dnia 7 marca 2011 r., dotyczące decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na budowie drogi S17 na odcinku węzeł Lubelska – Garwolin – granica woj. mazowieckiego, przekazane pismem z dnia 21 marca 2011 r., znak: SPS-024-8999/11, poniżej przedstawiam informacje odnoszące się do kwestii przedstawionych w przedmiotowym zapytaniu, będących w zakresie kompetencji ministra środowiska.

Zapytanie dotyczy odcinków drogi, które będą realizowane w ramach dwóch odrębnych przedsięwzięć. Odcinek od węzła Zakręt do węzła Lubelska będzie realizowany w ramach przedsięwzięcia pn. „Budowa Wschodniej Obwodnicy Warszawy na odcinku od węzła Marki do węzła Lubelska”, natomiast odcinki od węzła Lubelska do Garwolina oraz od Garwolina do granicy województwa mazowieckiego będą realizowane w ramach przedsięwzięcia pn. „Rozbudowa drogi krajowej nr 17 do parametrów drogi ekspresowej na odcinku od węzła Lubelska w Wiązownej do granicy województwa lubelskiego z wyłączeniem fragmentu drogi obejmującego istniejącą obwodnicę Garwolina”.

Wnioskiem z dnia 22 listopada 2005 r. pełnomocnik Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad wystąpił o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pn. „Budowa Wschodniej Obwodnicy Warszawy na odcinku od węzła Marki do węzła Lubelska”. Decyzją z dnia 19 października 2007 r., znak: WŚR.I.SM,EM/6613/1/80/05, wojewoda mazowiecki ustalił środowiskowe uwarunkowania zgody na realizację ww. przedsięwzięcia. Strony niezadowolone z wydanego rozstrzygnięcia odwołały się od ww. decyzji. Postępowanie odwoławcze zostało zakończone decyzją generalnego dyrektora ochrony środowiska z dnia 24 kwietnia 2009 r., znak: DOOŚidk-027/6D/8489/132/08/09/mm/ŁK-14, utrzymującą w mocy decyzję wojewody mazowieckiego. Decyzja generalnego dyrektora ochrony środowiska została zaskarżona do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, który wyrokiem z dnia 26 października 2010 r., sygn. akt IV SA/Wa 2066/09, uchylił ją w części, w jakiej utrzymano ją w mocy decyzję wojewody mazowieckiego z dnia 24 kwietnia 2009 r. dla odcinka przedsięwzięcia od węzła Rembertów do węzła Zakręt, w pozostałej części utrzymał zaskarżoną decyzję w mocy. Powyższy wyrok nie jest

prawomocny, strony złożyły skargę kasacyjną do Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

Odnośnie do przedsięwzięcia pn. „Rozbudowa drogi krajowej nr 17 do parametrów drogi ekspresowej na odcinku od węzła Lubelska w Wiązownej do granicy województwa lubelskiego z wyłączeniem fragmentu drogi obejmującego istniejącą obwodnicę Garwolina” wyjaśniam, iż postępowanie w tej sprawie wszczęte na wniosek z dnia 25 września 2009 r., złożony przez pełnomocnika Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad, zostało zakończone wydaniem przez regionalnego dyrektora ochrony środowiska w Warszawie decyzji z dnia 22 listopada 2010 r., znak: RDOŚ-14-WOOS-II-MW-6613-205/09, ustalającej środowiskowe uwarunkowania dla ww. przedsięwzięcia. W związku ze złożonymi odwołaniami w chwili obecnej w Generalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska jest prowadzone postępowanie odwoławcze od ww. decyzji.

Odnoząc się do pytań postawionych w zapytaniu, wyjaśniam.

Ad 1. Mając na uwadze, iż pani poseł w zapytaniu powołuje się na korespondencję prowadzoną z resortem infrastruktury oraz dokumentację znajdującą się w posiadaniu Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad, minister środowiska nie jest w stanie ustosunkować się do kwestii prawdziwości przekazywanych informacji.

Ad 2. Jak już wskazano powyżej, decyzje o środowiskowych uwarunkowaniach dla obydwu przedsięwzięć zostały wydane. Na skutek złożonych odwołań i skarg toczą się w tych sprawach postępowania odwoławcze i sądowe.

Ad 3. Postępowanie odwoławcze od decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pn. „Rozbudowa drogi krajowej nr 17 do parametrów drogi ekspresowej na odcinku od węzła Lubelska w Wiązownej do granicy województwa lubelskiego z wyłączeniem fragmentu drogi obejmującego istniejącą obwodnicę Garwolina”, prowadzone przez generalnego dyrektora ochrony środowiska, powinno zostać zakończone w przeciągu kilku najbliższych tygodni. Należy jednak zaznaczyć, iż na wydane rozstrzygnięcie stronom będzie przysługiwała skarga do wojewódzkiego sądu administracyjnego. W kwestii przedsięwzięcia pn. „Budowa Wschodniej Obwodnicy Warszawy na odcinku od węzła Marki do węzła Lubelska” uprzejmie informuję, że generalny dyrektor ochrony środowiska nie może podjąć żadnych działań do czasu rozpoznania przez Naczelną Sąd Administracyjny skargi kasacyjnej od ww. wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 26 października 2010 r.

Podsekretarz stanu  
Bernard Błaszczyk

Warszawa, dnia 11 kwietnia 2011 r.

## Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Sławomira Kopycińskiego**

**w sprawie postępującego ograniczania  
działalności spółek kolejowych na terenie  
woj. świętokrzyskiego (9000)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła Sławomira Kopycińskiego (pismo nr SPS-024-9000/11 z dnia 21 marca 2011 r.) w sprawie postępującego ograniczenia działalności spółek kolejowych na terenie województwa świętokrzyskiego poniżej przedstawiam stanowisko w przedmiotowej kwestii.

Na wstępie pragnę zaznaczyć, iż stale zmieniające się otoczenie gospodarcze wymusza na każdym podmiocie, w tym również na spółkach Grupy PKP, konieczność ciągłego dostosowywania do reguł rynkowych. Spółki te są spółkami prawa handlowego działającymi jako samodzielne podmioty gospodarcze i wszelkie decyzje w zakresie bieżącego nimi zarządzania leżą w kompetencjach organów statutowych tych spółek.

Ze względu na aktualną sytuację na rynku zarządy, w tym Zarząd PKP PLK SA, muszą podejmować działania także antykrzysowe, których celem jest wprowadzenie takich rozwiązań, związanych również z szeroko pojętą optymalizacją pracy, aby poprawić wynik finansowy spółek m.in. poprzez ograniczenie kosztów i wydatków we wszystkich obszarach działalności.

Udzielenie szczegółowych odpowiedzi na postawione pytania dotyczące m.in. zmiany struktury organizacyjnej spółki, planowanych zwolnień czy ograniczenia linii kolejowych nie jest możliwe na chwilę obecną. Do tej pory nie zostały podjęte żadne wiążące decyzje w przedmiotowych kwestiach.

Obecnie PKP PLK SA, przy wsparciu doradczym firmy McKinsey & Company, opracowuje projekt diagnozy modelu biznesowego i średnioterminowego planu restrukturyzacji wraz z prognozą finansową dla spółki w zakresie utrzymania i optymalizacji infrastruktury kolejowej. Projekt składa się z kilku faz i nie jest jeszcze zakończony. Aktualnie dokument ten jest na etapie opracowywania.

W pierwszej fazie projektu przygotowana została diagnoza spółki i wnioski z niej wynikające, dotyczące potencjału optymalizacji kosztów. W chwili obecnej audytor zewnętrzny, firma McKinsey & Company, pracuje nad kolejną fazą projektu. Do współpracy, w charakterze obserwatorów, zostali zaproszeni również przedstawiciele partnerów społecznych.

Wszystkie materiały, jakie powstają w ramach tego dokumentu, mają charakter projektu wstępnego i nie zostały jeszcze zaakceptowane przez zarząd, dlatego nie są przedstawiane na szerszym forum. Jed-

nocześniej poprzez swoich obserwatorów organizacje związkowe mogą monitorować jego postępy.

Po zakończeniu kolejnej fazy projektu i akceptacji przez zarząd spółki materiały zostaną szerzej przedstawione partnerom społecznym, jak to miało miejsce w fazie pierwszej projektu, zgodnie z zapisami § 31 ust. 3 „Porozumienia w sprawie wzajemnych zobowiązań stron Zakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla pracowników PKP Polskie Linie Kolejowe SA”, zawartego 11 stycznia 2005 r.

Warto zaznaczyć, iż sprawy dotyczące restrukturyzacji organizacyjnej znajdują się w kompetencjach zarządu tej spółki. Ponadto wśród członków Rady Nadzorczej PKP PLK SA są przedstawiciele głównych organizacji związkowych działających w spółce, w związku z czym partnerzy społeczni są w posiadaniu wszelkich informacji dotyczących form i etapów restrukturyzacji. Natomiast zgodnie z zapisami Statutu PKP PLK SA walne zgromadzenie, w skład którego wchodzi m.in. minister infrastruktury reprezentujący Skarb Państwa, zatwierdza Regulamin Organizacyjny PKP PLK SA obejmujący strukturę organizacyjną spółki.

Na zakończenie pragnę zapewnić, iż w resorcie infrastruktury prowadzone są intensywne prace (legislacyjne i programowe) nad zabezpieczeniem źródeł finansowania działalności PKP PLK SA, a co za tym idzie, doprowadzenia do stabilizacji zarówno finansowej, jak i organizacyjnej tej spółki, co również może mieć znaczenie dla komórek organizacyjnych PKP PLK SA na terenie województwa świętokrzyskiego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 8 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie  
Spraw Wewnętrznych i Administracji  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Włodzimierza Karpińskiego**

**w sprawie likwidacji ambulatorium  
opieki zdrowotnej w Świdniku funkcjonującego  
w strukturach Zakładu Opieki Zdrowotnej  
MSWiA w Lublinie (9001)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 21 marca 2011 r. (sygn. SPS-024-9001/11), przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pana Włodzimierza Karpińskiego w sprawie likwidacji ambulatorium opieki zdrowotnej w Świdniku funkcjonującego w ramach Zakładu Opieki Zdrowotnej MSWiA w Lublinie, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Dyrektor Zakładu Opieki Zdrowotnej MSWiA w Lublinie podejmował szereg działań mających na celu zapewnienie dalszego funkcjonowania ambulatorium w Świdniku: zmieniono lokalizację tej placówki, wydłużono godziny pracy lekarzy, stworzono możliwość korzystania z porad lekarzy specjalistów. Powyższe działania nie doprowadziły do zwiększenia liczby pacjentów ambulatorium.

Wobec powyższego koszty funkcjonowania ww. placówki przewyższały wysokość środków finansowych przekazywanych przez Narodowy Fundusz Zdrowia. Dalsze utrzymywanie nierentownego ambulatorium w Świdniku nie było możliwe. Podkreślenia wymaga, iż samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej koszty swojej działalności i zobowiązań pokrywa z posiadanych środków i uzyskiwanych przychodów.

Należy zauważyć, iż świadczenia z zakresu podstawowej opieki zdrowotnej są opłacane w formie tzw. rocznej składki kapitacyjnej. Oznacza to, iż Narodowy Fundusz Zdrowia przekazuje do zakładu opieki zdrowotnej zryczałtowaną kwotę za jednego pacjenta. Przychód placówki podstawowej opieki zdrowotnej jest więc uzależniony od liczby pacjentów zadeklarowanej na dany rok, a nie liczby pacjentów przyjmowanych przez lekarza w danym dniu. Liczby te mogą znacznie się różnić, ponieważ jeden pacjent może w danym roku wielokrotnie korzystać z wizyt u lekarza.

Wraz z likwidacją ambulatorium w Świdniku pacjenci nie zostali pozbawieni opieki zdrowotnej. Mogą oni korzystać z usług lekarza podstawowej opieki zdrowotnej w przychodni ZOZ MSWiA w Lublinie.

W celu ułatwienia możliwości korzystania z usług dyrektor przychodni ZOZ MSWiA w Lublinie podjął działania mające na celu usprawnienie działalności rejestracji. Zwiększono liczbę pracowników obsługujących recepcję, uruchomiono dodatkowy numer, pod którym można zapisywać się na wizyty do lekarzy. Podjęte zostały także prace zmierzające do uruchomienia zapisów drogą elektroniczną.

Wyrażam przekonanie, że powyższe działania wpłyną na poprawienie jakości obsługi pacjentów zgłaszających się do rejestracji Zakładu Opieki Zdrowotnej MSWiA w Lublinie.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że kwestia likwidacji ambulatorium w Świdniku była już przedmiotem wystąpienia Stowarzyszenia Emerytów i Rentistów Policijnych Zarząd Koła w Świdniku w listopadzie 2010 r., na które Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji udzieliło wyjaśnień, wskazując przyczyny podjęcia przez dyrektora Zakładu Opieki Zdrowotnej MSWiA w Lublinie decyzji o likwidacji ambulatorium.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu  
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 7 kwietnia 2011 r.

## Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie  
Spraw Wewnętrznych i Administracji  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Czesława Hoca**

**w sprawie zamiaru sprzedaży sanatoriów  
podlegających Ministerstwu Spraw  
Wewnętrznych i Administracji, w tym  
sanatorium MSWiA w Kołobrzegu (9002)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 21 marca 2011 r. (sygn. SPS-024-9002/11) przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pana Czesława Hoca w sprawie zamiaru sprzedaży sanatoriów podlegających Ministerstwu Spraw Wewnętrznych i Administracji, w tym sanatorium MSWiA w Kołobrzegu, uprzejmie informuję, że Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji nie prowadzi działań dotyczących sprzedaży sanatoriów, w tym sanatorium MSWiA w Kołobrzegu.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu  
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 14 kwietnia 2011 r.

## Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Pawła Arndta**

**w sprawie możliwości zakończenia w 2011 r.  
modernizacji drogi krajowej nr 15 na odcinku  
Gniezno – Września (9003)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do zapytania posła Pawła Arndta, przekazanego przy piśmie o znaku: SPS-024-9003/11, z dnia 21 marca 2011 r., w sprawie modernizacji drogi krajowej nr 15 na odcinku Gniezno – Września, przedstawiam następujące wyjaśnienia.

W ubiegłym roku Oddział GDDKiA w Poznaniu przystąpił do przebudowy drogi krajowej nr 15 na odcinku od m. Września wraz z przejściem przez miasto do m. Czeluścin o dł. 10,5 km. Przebudowa obejmuje poszerzenie jezdni, przebudowę skrzyżowań, ułożenie nowych warstw nawierzchni, korektę odwodnienia oraz wprowadzenie elementów poprawy bezpieczeństwa ruchu. Realizację pozostałej części odcinka drogi, tj. Czeluścin – Żydowo – Gniezno o dł. 12,8 km, Oddział GDDKiA w Poznaniu przewidywał na lata 2011–2012.

Z uwagi na ograniczone finansowanie, usankcjonowane m.in. w Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013 i ustawie budżetowej, „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, zatwierdzony przez Radę Ministrów w dniu 25 stycznia 2011 r., przewiduje realizację pozostałej części odcinka przedmiotowego zadania w załączniku nr 1a. Oznacza to, iż jego realizacja może zostać rozpoczęta do roku 2013 w przypadku wystąpienia oszczędności bądź przyznania dodatkowych środków finansowych.

Należy podkreślić, iż w programie z terenu województwa wielkopolskiego ujęto w załączniku nr 1 na liście zadań inwestycji, których realizacja rozpocznie się do 2013 r., następujące zadania:

- budowa drogi S5 Gniezno – Poznań (węzeł Kleszczewo),
- budowa drogi S5 Kaczkowo – Korzeńsko,
- budowa drogi ekspresowej S8 Syców – Kępno – Wieruszów – Walichnowy,
- budowa zachodniej obwodnicy Poznania w ciągu S11, odc. północny Złotkowo – A2 (węzeł Głuchowo), etapy I i IIa,
- budowa obwodnicy Ostrowa Wielkopolskiego w ciągu S11 (2 etapy), etap I.

Ponadto informuję, iż Ministerstwo Infrastruktury podejmuje starania o zapewnienie środków finansowych dla wszystkich inwestycji ujętych w programie, w tym również tych z załącznika 1a.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 12 kwietnia 2011 r.

## Odpowiedź

**ministra infrastruktury  
na zapytanie posła Andrzeja Pałusa**

**w sprawie dofinansowania przebudowy  
miejskiego odcinka drogi nr 73 w Kielcach  
(9004)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 21 marca 2011 r., znak SPS-024-9004/11, przy którym przekazano interpelację pana posła Andrzeja Pałusa w sprawie dofinansowania przebudowy miejskiego odcinka drogi nr 73 w Kielcach, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Inwestycja pn. „Rozbudowa ul. Ściegiennego w ciągu drogi krajowej nr 73 w Kielcach” została zgłoszona do dofinansowania ze środków UE w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” w ramach działania 8.2: Drogi krajowe poza siecią TEN-T POIiŚ. W wyniku I etapu oceny projekt uży-

skaał 32 punkty, co pozwoliło na umieszczenie go na liście rankingowej konkursu na pozycji rezerwowej.

Na liście rankingowej konkursu znajduje się 7 projektów rezerwowych o łącznej wnioskowanej ze środków UE w kwocie około 600 mln PLN. Na dzień dzisiejszy nie występują istotne oszczędności w ramach inwestycji wybranych do dofinansowania.

Z poważaniem

Minister  
Cezary Grabarczyk

Warszawa, dnia 12 kwietnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu  
w Ministerstwie Skarbu Państwa  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Krystyny Łybackiej**

**w sprawie przyszłości przedsiębiorstwa  
Stomil Poznań SA (9005)**

W odpowiedzi na zapytanie pani poseł Krystyny Łybackiej z dnia 10 marca 2011 r., nr sygn. SPS-024-9005/11, w sprawie przyszłości spółki Stomil Poznań SA, uprzejmie informuję, co następuje.

Podstawowym przedmiotem działalności spółki Stomil Poznań SA z siedzibą w Poznaniu jest produkcja ogumienia dla środków transportu oraz produkcja wyrobów gumowych technicznych i pozostałych. Z uwagi na możliwości wytwórcze opon lotniczych i samochodowych do grona głównych odbiorców spółki należy Ministerstwo Obrony Narodowej. Mając na uwadze zakres produkcyjny Stomil Poznań SA, Ministerstwo Skarbu Państwa podjęło czynności zmierzające do włączenia spółki w struktury Grupy Bumar.

Grupa ta powstała w 2002 r. w wyniku przyjęcia przez Radę Ministrów RP „Strategii przekształceń strukturalnych przemysłowego potencjału obronnego w latach 2002–2005”. Przedmiotowa grupa kapitałowa zrzesza 23 spółki handlowe i produkcyjne polskiego sektora przemysłu obronnego o specjalności amunicyjno-radarowo-rakietowo-pancernej, zatrudniające ponad 12 000 pracowników.

Grupa Bumar jest największym, najbardziej rozpoznawalnym na rynku krajowym i rynkach eksportowych producentem sprzętu i wyposażenia specjalnego. Korzystając z wieloletniego doświadczenia i zdobytej marki, utrzymuje również wybrane aktywności na rynku produktów cywilnych. Uzupełnienie struktury Grupy Bumar o Stomil Poznań SA będzie korzystne zarówno z perspektywy grupy, jak i przedmiotowej spółki.

Bumar spółka z o.o. deklaruje zaangażowanie w procesy modernizacji spółki, doprowadzenie do urentownienia działalności, utrzymanie perspektywicznych, generujących zyski kompetencji produktowych. Działania nowego właściciela będą nakierowane głównie na zahamowanie spadku wartości spółki, określenie strategii produktowej, podjęcie decyzji inwestycyjnych. Ponadto Stomil Poznań SA uzyska szerokie wsparcie marketingowe oraz sprzedażowe. Planowane jest włączenie spółki w strukturę organizacyjną i kooperacyjną Dywizji Bumar Łąd obok największych i najważniejszych krajowych producentów pojazdów specjalnych kołowych i gąsienicowych. Zakłada się, że spółki Dywizji Bumar Łąd będą produkować rocznie od kilkudziesięciu do nawet kilkuset kołowych i gąsienicowych pojazdów specjalnych. Włączenie spółki Stomil Poznań SA w struktury Grupy Bumar pozwala zagwarantować jej uczestnictwo w realizacji kontraktów na takie produkty jak: KTO Rosomak, armatohaubica Krab, eksportowe wersje czołgów PT-91 oraz WZT-3/WZT-4.

Sekretarz stanu  
Jan Bury

Warszawa, dnia 7 kwietnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Sprawiedliwości  
na zapytanie posła Krzysztofa Brejzy**

**w sprawie przypadku znęcania się  
nad dzieckiem (9006)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Krzysztofa Brejzy w sprawie małoletniego S. J., przekazane pismem nr SPS-024-9006/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Niezwłocznie po uzyskaniu sygnałów o naruszeniu dobra dziecka Departament Wykonania Orzeczeń i Probacji przeprowadził w dniu 11 marca 2011 r. na polecenie ministra sprawiedliwości kontrolę akt spraw państwa I. i Z. J. w Sądzie Okręgowym w Częstochowie pod względem sprawności prowadzonego postępowania wykonawczego.

Departament dokonał kontroli akt VI Nmo 65/11 Sądu Rejonowego w Częstochowie pod względem właściwego realizowania obowiązków wychowawczych w rodzinie J. na wniosek posterunku Policji w Olsztynie. Sprawa została przez sąd dołączona do postępowania I 1 RC 1620/10 sądu okręgowego o separację.

Skontrolowano również sprawę VI Nsm 614/10 Sądu Rejonowego w Częstochowie o ograniczenie władzy rodzicielskiej I. J. nad synem. W sprawie prowadzono korespondencję z Gminnym Ośrodkiem Po-

mocy Społecznej w Janowie, którego pracownicy podjęli interwencję w miejscu zamieszkania dziecka, przeprowadzono wywiady kuratorskie i zwrócono się o opinię do przedszkola. Sprawa została zawieszona z uwagi na toczące się postępowanie I 1 RC 1620/10 o separację.

Kontrola sprawy VI RC 671/10 Sądu Rejonowego w Częstochowie o alimenty wykazała, że strony zawarły ugodę odnośnie do zapłacenia przez Z. J. alimentów na rzecz syna, umorzenia postępowania w tej części i zawieszenia w pozostałej części do czasu rozstrzygnięcia sprawy o separację.

Sprawa I 1 RC 524/10 Sądu Okręgowego w Częstochowie o rozwód z winy I. J. zakończyła się wyrokiem oddalającym powództwo Z. J.

Skontrolowano również sprawę I 1 RC 1620/10 Sądu Okręgowego w Częstochowie o separację. W toku sprawy sąd okręgowy ustanowił na czas trwania procesu nadzór kuratora sądowego nad sposobem wykonywania przez strony władzy rodzicielskiej nad dzieckiem.

Postanowieniem z dnia 21 lutego sąd okręgowy dopuścił dowód z opinii Rodzinnego Ośrodka Diagnostyczno-Konsultacyjnego w Częstochowie dla ustalenia więzi emocjonalnych łączących małoletniego S. z każdym z rodziców oraz wypowiedzenia się, która ze stron posiada lepsze predyspozycje do wykonywania władzy rodzicielskiej nad synem. Badanie odbyło się w dniu 31 marca i 5 kwietnia 2011 r. Opinia w tej sprawie ma zostać sporządzona w możliwie krótkim czasie.

Ponadto Departament Wykonania Orzeczeń i Probacji w trybie art. 9 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych skontrolował akta postępowania wykonawczego dotyczące czynności wykonywanych przez sędziów i kuratorów sądowych ustanowionych przez Sąd Rejonowy w Częstochowie nad sposobem wykonywania przez strony władzy rodzicielskiej nad synem na czas trwania procesu o separację (sprawa VI Opm 31/11) oraz nadzoru kuratorskiego nad rodziną ustanowionego przez sąd w dniu 23 lutego 2011 r. (sygn. V Opm 15/11).

Analiza akt dowodzi, że zlecone przez sąd czynności przeprowadzane były przez kuratorów, zarówno w środowisku matki i dziecka, jak i ojca. Ponadto przy sporządzaniu wywiadu kurator zasięgał informacji u pracowników socjalnych, policji oraz w środowisku sąsiedzkim rodziców.

W toku kontroli akt postępowań ustalono, że pracownicy gminnego ośrodka pomocy społecznej w asyście Policji podjęli w dniu 7 października 2010 r. interwencję w miejscu zamieszkania małoletniego S. Podczas wizyty stwierdzono, że dziecko jest zadbane, ma doskonałe warunki mieszkaniowe. Nie stwierdzono widocznych śladów przemocy fizycznej. Z rozmowy z państwem J. wynikało, że wzajemnie się podsłuchują, nagrywają, utrudniają wzajemne kontakty z dzieckiem.

Warto jednak zauważyć, że o ile pomiędzy matką a małoletnim S. dochodzić mogło do tak drastycznych

zdarzeń, jakie przedstawia Z. J. w nagraniach udostępnionych w sieci, o tyle wątpliwe jest, by mogły mieć miejsce w obecności osób trzecich, w tym przedstawicieli ośrodka pomocy społecznej, policjanta czy kuratorów przeprowadzających wywiady środowiskowe.

Zaznaczyć należy, że kurator we wnioskach wskazywał, że sytuacja rodzinna i opiekuńczo-wychowawcza małoletniego S. jest skomplikowana i budzi zastrzeżenia. Ze sprawozdań nadesłanych do ministerstwa wynika także, że I. J. objęta jest pomocą psychologiczną w ośrodku w Częstochowie i wyraża zgodę na poddanie się mediacji z mężem.

Decyzją departamentu kuratorzy zostali zobligowani do przekazywania sprawozdań z przeprowadzanych wywiadów co trzy tygodnie.

We wszystkich sprawach, według opinii departamentu, czynności były podejmowane bezzwłocznie przez sędziów referentów i służbę kuratorską, nie doszło do przewlekłości postępowania ani do lekceważenia napływających sygnałów o ewentualnych nieprawidłowościach w wykonywaniu władzy rodzicielskiej nad małoletnim S. J.

Również na polecenie ministra sprawiedliwości Departament Sądów Powszechnych dokonał lustracji akt sprawy o separację (sygn. I 1 RC 1620/10) oraz zawieszanej sprawy o ograniczenie władzy rodzicielskiej (sygn. VI Nsm 614/10) pod kątem zbadania sytuacji opiekuńczo-wychowawczej małoletniego S. J.

Postępowanie I 1 RC 1620/10 zostało objęte nadzorem ministra sprawiedliwości. Prezes Sądu Okręgowego w Częstochowie został obowiązany do przekazywania raz w miesiącu informacji o przebiegu postępowania.

Pragnę także poinformować pana posła, że w świetle ustawy o prokuraturze minister sprawiedliwości nie ma wpływu na postępowanie prowadzone przez Prokuraturę Rejonową w Częstochowie. Dlatego odnośnie do pytań w kwestii postępowania przygotowawczego prowadzonego w sprawie znęcania się psychicznego i fizycznego nad małoletnim S. J. minister sprawiedliwości nie może oceniać zasadności postanowienia o umorzeniu postępowania oraz wydania przez Prokuraturę Okręgową w Częstochowie polecenia podjęcia postępowania karnego.

Zgodnie z art. 23 Kodeksu postępowania karnego prokurator w toku postępowania karnego ma obowiązek zawiadomienia sądu rejonowego o okolicznościach mogących świadczyć o gorszącym wpływie na małoletniego w celu rozważenia środków przewidzianych w przepisach Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego (np. art. 109 skierowanie rodzica do placówki terapeutycznej czy zobowiązanie rodzica do określonego przez sąd zachowania).

Postępowanie karne objęte jest aktualnie nadzorem instancyjnym Prokuratury Okręgowej w Częstochowie i to ona władna jest do podjęcia decyzji dyscyplinujących prokuratorów odpowiedzialnych za umorzenie postępowania i ewentualne nieprawidłowości w toku jego prowadzenia.



Pragnę nadmienić, że małoletni S. J. od dnia 9 lutego 2011 r. na wniosek prokuratury reprezentowany jest w tej sprawie przez kuratora sądowego w osobie adwokata.

Pragnę poinformować pana posła, że Ministerstwo Sprawiedliwości jest czynnie zaangażowane w zapobieganie przemocy w rodzinie zarówno poprzez działania legislacyjne, jak i poprzez bieżącą działalność w ramach „Krajowego programu przeciwdziałania przemocy w rodzinie”. Powołany w Departamencie Praw Człowieka Zespół ds. Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie na bieżąco śledzi czynności podejmowane w sprawie rodziny J. Pracownicy zespołu m.in. podjęli czynności zmierzające do zaproponowania przez kuratorów sądowych nadzorujących Z. i I. J. poddanie ich mediacji rodzinnej. Oboje muszą jednak wyrazić na nią zgodę.

Pragnę pana posła zapewnić, że od momentu uzyskania sygnałów o ewentualnym naruszeniu dobra S. J. Ministerstwo Sprawiedliwości jest czynnie zaangażowane w nadzór administracyjny nad pracą sądu i kuratorów powołanych dla nadzoru nad małżonkami J. i ich synem.

Łączę wyrazy szacunku

Podsekretarz stanu  
Piotr Kluz

Warszawa, dnia 11 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie  
Spraw Wewnętrznych i Administracji  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Zbigniewa Dolaty  
oraz grupy posłów**

**w sprawie przesunięć środków finansowych  
z paragrafów płacowych na inne cele  
w budżetach komend PSP w woj. wielkopolskim  
(9007)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 21 marca 2010 r. (sygn. SPS-024-9007/11), przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pana Zbigniewa Dolaty oraz grupy posłów, w sprawie przesunięć środków finansowych z paragrafów płacowych na inne cele w budżetach komend PSP w woj. wielkopolskim, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie wskazać należy, iż wydatki Państwowej Straży Pożarnej pokrywane są z budżetu państwa z części 42: Sprawy wewnętrzne oraz części 85: Budżety wojewodów. Poszczególni wojewodowie jako dysponenti środków budżetowych otrzymują na podstawie zatwierdzonych przez Radę Ministrów wska-

ników makroekonomicznych kwoty limitów wydatków budżetowych, w tym kwoty dla jednostek Państwowej Straży Pożarnej do opracowania projektu budżetu na następny rok. Limity wydatków określone przez wojewodów wpływają na sytuację finansową jednostek Państwowej Straży Pożarnej w danym województwie. Ponadto zauważyć należy, że dysponenti danej części budżetowej w ramach posiadanych wolnych środków finansowych mogą w trakcie roku zwiększyć przyznany limit na wydatki.

Z informacji przekazanych przez Komendę Główną Państwowej Straży Pożarnej wynika, iż w poszczególnych komendach powiatowych/miejskich Państwowej Straży Pożarnej ustalony jest plan wydatków na wynagrodzenia, w oparciu o otrzymany od komendanta wojewódzkiego Państwowej Straży Pożarnej poziom średniego wynagrodzenia przypadający na jednego funkcjonariusza.

W powyższej kwestii komendant główny Państwowej Straży Pożarnej wydał stosowne zalecenia, wskazując na potrzebę uzgadniania rozdziału ww. środków z organizacjami związkowymi, działającymi w danej jednostce organizacyjnej zgodnie z art. 28 w związku z art. 26 ustawy z dnia 23 maja 1991 roku o związkach zawodowych (t.j.: Dz. U. z 2001 roku Nr 79, poz. 854, z późn. zm.). Niemniej jednak zgodnie z art. 53 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) kierownik jednostki sektora finansów publicznych odpowiedzialny jest za całość gospodarki finansowej tej jednostki.

Mając na uwadze, iż w ramach limitów środków finansowych określonych w ustawie budżetowej na 2010 r. (Dz. U. Nr 19, poz. 102) Państwowa Straż Pożarna nie otrzymała środków na podwyżki uposażeń dla funkcjonariuszy, domniemywać należy, że decyzje o przesunięciu środków płacowych podejmowane przez kierowników jednostek komendantów powiatowych/miejskich Państwowej Straży Pożarnej dotyczyły oszczędności powstałych w roku budżetowym w zakresie wydatków, np. z tytułu wakatów.

Jeżeli w danej jednostce organizacyjnej Państwowej Straży Pożarnej w trakcie roku budżetowego powstały potrzeby związane z zapewnieniem gotowości bojowej jednostek ratowniczo-gaśniczych bądź groziło jej zaciągnięcie zobowiązań wymagalnych w szczególności z tytułu ustawowych świadczeń wypłacanych funkcjonariuszom Państwowej Straży Pożarnej, to dokonywanie przesunięć środków z § 405: Uposażenie funkcjonariuszy na inne cele budżetowe jednostki należy uznać za zasadne. Podkreślenia wymaga, iż decyzje te nie naruszają art. 27 ust. 3 ustawy o związkach zawodowych.

Ponadto nadmienić należy, że zgodnie z przepisami §10 rozporządzenia ministra spraw wewnętrznych i administracji z dnia 7 grudnia 2007 r. w sprawie nagród i zapomóg dla strażaków Państwowej Straży Pożarnej (Dz. U. Nr 234, poz. 1725) „Wysokość fun-

duszu nagród i zapomóg na nagrody pieniężne, rzeczowe i zapomogi może być zwiększona przez jego dysponenta o niewykorzystane środki na uposażenia zasadnicze wraz z dodatkami, o których mowa w art. 87 ustawy i nagrody roczne”.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Zbigniew Sosnowski

Warszawa, dnia 12 kwietnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu  
w Ministerstwie Edukacji Narodowej  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Edwarda Siarki**

**w sprawie sytuacji szkół i przedszkoli, które  
ucierpiały w wyniku powodzi w 2010 r. (9009)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Edwarda Siarki (SPS-024-9009/11), dotyczące usuwania skutków powodzi w obiektach szkolnych, uprzejmie informuję.

Jednostki samorządu terytorialnego poszkodowane w powodzi w 2010 r. składały do Ministerstwa Edukacji Narodowej wnioski o zwiększenie części oświatowej subwencji ogólnej z 0,6% rezerwy na dofinansowanie likwidacji szkód w obiektach szkolnych. Wnioski te, udokumentowane kopiami protokołów komisji powołanych przez wojewodów do zweryfikowania strat powstałych w wyniku powodzi, opiniował Zespół ds. Edukacji, Kultury i Sportu Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego.

Zgodnie z decyzją strony samorządowej ww. zespołu środki z 0,6% rezerwy subwencji przeznaczone na pomoc w usunięciu skutków zniszczeń powstałych w wyniku powodzi przekazywane były w wysokości 100% kwoty wnioskowanej przez jednostki samorządu terytorialnego.

Minister edukacji narodowej w 2010 r. wystąpił do ministra finansów z wnioskami o zwiększenie 223 jednostkom samorządu terytorialnego części oświatowej subwencji ogólnej na rok 2010 z tytułu dofinansowania likwidacji szkód spowodowanych powodzią w odniesieniu do 679 obiektów szkolnych na łączną kwotę 75 024 290 zł.

W załączeniu przekazuję zestawienie przedstawiające liczbę wyremontowanych szkół (z wyłączeniem przedszkoli, które nie są finansowane ze środków części oświatowej subwencji ogólnej) i kwotę zwiększenia części oświatowej subwencji ogólnej z podziałem na województwa.

Województwo	Liczba j.s.t.	Liczba uszkodzonych szkół	Kwota przyznana (w zł)
dolnośląskie	10	21	6 580 638
kujawsko-pomorskie	6	10	709 616
lubelskie	4	6	1 510 061
lubuskie	5	6	806 958
łódzkie	8	10	231 583
małopolskie	87	318	19 260 643
mazowieckie	5	17	1 414 298
opolskie	7	20	1 372 210
podkarpackie	44	138	24 829 678
śląskie	30	94	9 389 640
świętokrzyskie	13	29	8 508 775
wielkopolskie	4	10	410 190
Razem	223	679	75 024 290

Z poważaniem

Sekretarz stanu  
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 14 kwietnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**ministra obrony narodowej  
na zapytanie poseł Bożenny Bukiewicz**

**w sprawie decyzji o zmianie lokalizacji  
Wojskowego Oddziału Gospodarczego  
ze Skwierzyny na Wędrzyn (9034)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pani poseł Bożenny Bukiewicz w sprawie decyzji o zmianie lokalizacji Wojskowego Oddziału Gospodarczego ze Skwierzyny na Wędrzyn (SPS-024-9034/11), uprzejmie informuję, że ustalenia w przedstawionej sprawie zostały poprzedzone wieloma analizami i stanowią swego rodzaju kompromis między potrzebami Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej a oczekiwaniami żołnierzy i pracowników wojska, zwłaszcza z rozformowywanych jednostek wojskowych.

O utworzeniu siedziby 45. Wojskowego Oddziału Gospodarczego w Wędrzynie zdecydowało rozmieszczenie w tym rejonie zasadniczych jednostek Wojsk Lądowych, mających strategiczne znaczenie dla Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej. Ta lokalizacja powinna zdecydowanie przyczynić się do usprawnienia procesu zabezpieczenia jednostek będących w najwyższych kategoriach gotowości bojowej, jak również procesu szkolenia żołnierzy zawodowych w Ośrodku Szkolenia Poligonowego Wojsk Lądowych. Nie przewiduje się dokonania ponownej analizy w zakresie tej dyslokacji, a wymagane dokumenty organizacyjne i etatowe niezbędne do sformowania 45. Wojskowego Oddziału Gospodarczego w Wędrzynie zostały wydane.

Pragnę zapewnić, że działania reorganizacyjne w obszarze logistyki Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej dostosowujące jej potencjał do potrzeb profesjonalnej armii przeprowadzane są zawsze przy maksymalnym wykorzystaniu istniejących zasobów i uwzględnieniu kwalifikacji ludzkich. Jakkolwiek siedziba komendy 45. Wojskowego Oddziału Gospodarczego będzie dyslokowana w Wędrzynie, to jednak przewiduje się, że pewne elementy oddziału będą rozmieszczone również w Skwierzynie (grupa zabezpieczenia), adekwatnie do potrzeb znajdujących się w tym garnizonie jednostek zabezpieczanych.

Potencjał żołnierzy zawodowych i pracowników wojska rozformowywanego 61. Pułku Rakietowego Obrony Przeciwlotniczej w Skwierzynie zostanie w miarę możliwości wykorzystany w ramach powyższej grupy, jak również w nowo formowanym 35. Dywizjonie Rakietowym Obrony Przeciwlotniczej.

W przypadku wystąpienia konieczności zwolnienia żołnierzy zostaną oni objęci systemem pomocy rekonwersyjnej, a w sytuacji ewentualnych zwolnień pracowników wojska podjęte zostaną w stosunku do nich działania osłonowe przewidziane ustawą z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz. U. Nr 90, poz. 844, ze zm.). Jednocześnie zapewniam, że wszelkie przedsięwzięcia będą prowadzone zgodnie z procedurami zawartymi w ustawie z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94, ze zm.).

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z wyrazami szacunku i poważania

Minister  
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 18 kwietnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Sprawiedliwości  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Jacka Kasprzyka**

**w sprawie zamiaru likwidacji  
Wydziału Gospodarczego Sądu Okręgowego  
w Częstochowie (9035)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Jacka Kasprzyka w sprawie zamiaru likwidacji Wydziału Gospodarczego Sądu Okręgowego w Częstochowie, przesłane przy piśmie z dnia 28 marca 2011 r., nr SPS-024-9035/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Na wstępie pragnę poinformować pana posła, że Ministerstwo Sprawiedliwości podjęło prace analityczne dotyczące zniesienia niewielkich wydziałów

gospodarczych funkcjonujących w sądach okręgowych i sądach rejonowych, przede wszystkim z uwagi na znaczący spadek wpływu spraw gospodarczych na przestrzeni ostatnich lat. W sądach okręgowych wpływ spraw zmalał z 62 980 w roku 2000 do 41 199 w roku 2010 r., czyli do poziomu 65% wpływu z 2000 r. W zakresie kategorii spraw „GC” wpływ spadł z 34 597 (2000 r.) do 9607 (2010 r.), a więc do poziomu 28% wskazanego wpływu z roku 2000.

W przypadku natomiast podstawowych kategorii spraw rozstrzyganych w sądach powszechnych, tj. cywilnych i karnych, odnotowany został wzrost wpływu spraw w 2010 r. w odniesieniu do roku 2000. W sądach okręgowych liczba wpływających spraw cywilnych wzrosła z 258 867 w roku 2000 do 284 691 w roku 2010 (wzrost o 10%), a spraw karnych z 240 177 w roku 2000 do 363 614 w roku 2010 (wzrost o 51%).

Dlatego też w wyniku przeprowadzonej analizy funkcjonowania sądownictwa gospodarczego podjęta została decyzja o likwidacji wydziałów gospodarczych w niektórych sądach okręgowych oraz rejonowych i przekazaniu spraw gospodarczych do właściwości miejscowej sąsiednich jednostek. Z punktu widzenia etatyżacji, obciążenia i racjonalnego wykorzystania kadry, utrzymywanie niewielkich wydziałów gospodarczych nie znajduje bowiem uzasadnienia.

Podkreślić trzeba, że przedmiotowa zmiana organizacyjna uwarunkowana była potrzebą racjonalizacji struktury sądów, które winny składać się z wydziałów o odpowiednim potencjale kadrowym, jak też koniecznością zapewnienia właściwego wykorzystania wysokospecjalizowanej kadry orzeczniczej.

Ocena informacji uzyskanych przez Ministerstwo Sprawiedliwości w toku przeprowadzonych konsultacji oraz uzgodnień międzyresortowych, a dotyczących działania poszczególnych wydziałów gospodarczych w sądach okręgowych, doprowadziła do podjęcia decyzji o utrzymaniu Wydziału Gospodarczego w Sądzie Okręgowym w Częstochowie.

Rozporządzenie ministra sprawiedliwości z dnia 18 marca 2011 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie utworzenia sądów gospodarczych (Dz. U. Nr 64, poz. 339), uwzględniające zniesienie niewielkich wydziałów gospodarczych w sądach okręgowych i sądach rejonowych, nie zawiera zatem przepisów dotyczących likwidacji Wydziału Gospodarczego w Sądzie Okręgowym w Częstochowie.

Jednocześnie informuję, że stanowisko w sprawie zniesienia Wydziału Gospodarczego w Sądzie Okręgowym w Częstochowie przedstawione zostało przewodniczącemu Rady Miasta Częstochowy w piśmie z dnia 10 marca 2011 r., nr DO-I-011-30/10.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Grzegorz Wałęjko

Warszawa, dnia 15 kwietnia 2011 r.

## Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej  
na zapytanie posła Wiesława Janczyka****w sprawie wątpliwości dotyczących  
zmniejszenia środków na refundację kosztów  
wynagrodzenia i składek ZUS  
dla rzemieślników zrzeszonych  
w Izbie Rzemiosła i Przedsiębiorczości  
w Limanowej, zatrudniających pracowników  
młodych celem nauki zawodu (9036)**

W odpowiedzi na zapytanie posła Wiesława Janczyka przekazane pismem z dnia 28 marca 2011 r. (znak: SPS-024-9036/11) w sprawie wątpliwości dotyczących zmniejszenia środków na refundację kosztów wynagrodzenia i składek ZUS dla rzemieślników zrzeszonych w Izbie Rzemiosła i Przedsiębiorczości w Limanowej, zatrudniających pracowników młodych celem nauki zawodu, przekazuję poniższą odpowiedź.

Na wstępie należy zaznaczyć, iż minister właściwy do spraw pracy, pomimo posiadania w swych kompetencjach pewnych zadań z zakresu wspierania pracodawców prowadzących przygotowanie zawodowe młodych, nie jest właściwym organem odpowiadającym za edukację młodzieży na poziomie zawodowym. Za kształcenie osób młodych objętych obowiązkiem nauki, tj. osób do 18. roku życia, odpowiada minister edukacji narodowej i do jego kompetencji należy wprowadzenie zmian w szkolnictwie zawodowym. Aktualnie prowadzone są prace nad projektem ustawy o zmianie ustawy o systemie oświaty i niektórych innych ustaw, zawierającym propozycję nowych regulacji prawnych reformujących system kształcenia zawodowego. Przygotowywane obecnie przez resort edukacji zmiany legislacyjne sprawią, że kształcenie i szkolenie zawodowe szybciej i elastyczniej będzie reagowało na zachodzące na rynku pracy zmiany. Zatem system edukacji będzie lepiej przygotowywał absolwentów szkół zawodowych do podjęcia zatrudnienia.

Ponadto należy także wyjaśnić, że zgodnie z § 3 rozporządzenia ministra edukacji narodowej i sportu z dnia 1 lipca 2002 r. w sprawie praktycznej nauki zawodu (Dz. U. Nr 113, poz. 998, z późn. zm.) praktyczna nauka zawodu uczniów jest organizowana przez szkołę, natomiast praktyczna nauka zawodu młodych jest organizowana przez pracodawcę, który zawarł z nimi umowę o pracę w celu przygotowania zawodowego.

W warunkach polskich od lat połowa osób uczęszczających do szkół zawodowych to młodzi pracownicy – osoby objęte obowiązkiem nauki, zgodnie z przepisami oświatowymi, ale jednocześnie zatrudnione przez pracodawców w celu przygotowania zawodowego. To rozwiązanie przeznaczone jest dla młodzieży, która cechuje się przewagą uzdolnień prak-

tycznych i w związku z tym preferuje naukę poprzez działanie. Dodatkowym atutem tej formy edukacji jest niewielkie wynagrodzenie wypłacane młodocianym (a refundowane pracodawcom ze środków Funduszu Pracy), co oznacza wsparcie socjalne młodzieży z rodzin ubogich. Przygotowanie zawodowe młodocianych pracowników z założenia powinno jedynie uzupełniać system edukacji szkolnej.

Fundusz Pracy wspomaga finansowanie kształcenia zawodowego młodocianych na dwa sposoby:

1) po pierwsze, zgodnie z art. 12 ust. 7 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.), jest to możliwość refundacji wynagrodzeń pracodawcom i składek na ubezpieczenie społeczne dla młodocianych pracowników, którzy mają umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego, realizowanego w dwóch formach: nauki zawodu (2–3 lata) lub przyuczenia do pracy (3–6 miesięcy); zgodnie z przepisami wynagrodzenie młodocianych może być refundowane w kolejnych latach nauki zawodu odpowiednio w wysokości 4%, 5% i 6% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej i są to obecnie kwoty rzędu 137 zł, 171 zł i 206 zł; przy formie przyuczenia do pracy refunduje się 4% przeciętnego wynagrodzenia (137 zł). Dystrybucją tych środków zajmują się Ochotnicze Hufce Pracy. Samorząd województwa określa, po zasięgnięciu opinii wojewódzkiej rady zatrudnienia, na podstawie klasyfikacji zawodów i specjalności, wykaz zawodów, w których za przygotowanie zawodowe młodocianych pracowników może być dokonywana refundacja kosztów poniesionych przez pracodawcę na wynagrodzenia i składki na ubezpieczenia społeczne młodocianych. Zawody, za które możliwe jest dokonywanie refundacji, powinny być zawodami, na które jest zapotrzebowanie (tzw. deficytowymi pod względem podaży siły roboczej) na rynku pracy, aby młodzi kończący kształcenie zawodowe nie zasilali szeregów bezrobotnych;

2) po drugie, od 2009 r. na podstawie art. 108 ust. 1 pkt 55 ustawy o promocji zatrudnienia (...) z Funduszu Pracy wypłacana jest pracodawcom obligatoryjna dotacja za wykształcenie młodocianego po zakończeniu przygotowania zawodowego (wcześniej finansowana z budżetu); przy 2-letnim okresie kształcenia w wysokości 4587 zł, przy 3-letnim okresie kształcenia – 7645 zł, a w przypadku przyuczenia do pracy – 240 zł za każdy miesiąc kształcenia; kwoty te podlegają waloryzacji o wskaźniki inflacji, a ich wysokość wynika z przepisu art. 70b ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.). Dystrybucja tych środków realizowana jest przez gminy.

W planie finansowym Funduszu Pracy na rok 2011, przyjętym w ustawie budżetowej, środki przeznaczone dla Ochotniczych Hufców Pracy na refundowanie wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników określone zo-

stały na kwotę 170 mln zł. Taką kwotą środków dysponuje komendant główny OHP z przeznaczeniem na zawieranie nowych umów z pracodawcami oraz na wypłatę refundacji wynikających z umów zawartych w latach 2009 i 2010. W ubiegłym roku wydano na ten cel kwotę 230 mln zł.

Zdaniem komendanta głównego OHP ustalona w planie finansowym Funduszu Pracy na 2011 r. kwota środków na refundację wynosząca 170 mln zł nie zabezpieczy w całości zobowiązań wynikających z już zawartych przez OHP umów z pracodawcami. Niezbędne środki Funduszu Pracy do pełnej realizacji wypłat na podstawie zawartych umów to kwota ponad 205,6 mln zł. W związku z powyższym deficyt środków na pokrycie wydatków związanych z podpisanymi umowami wynosi 35,6 mln zł. Natomiast brakujące środki na refundacje wynikające z wniosków zgłoszonych przez pracodawców w 2010 r. i zaopiniowanych pozytywnie przez OHP to kwota 113,7 mln zł.

Ponadto środki z Funduszu Pracy przeznaczone w 2010 r. na obligatoryjne dotacje za wykształcenie młodocianych pracowników były znacznie wyższe niż środki skierowane na refundację wynagrodzeń i przekroczyły 330 mln zł. Natomiast w planie Funduszu Pracy na rok 2011 przewidziano kwotę 303 mln zł.

Komendant główny OHP dysponuje środkami finansowymi Funduszu Pracy przeznaczonymi na refundację wynagrodzeń i w związku z tym może podejmować zobowiązania finansowe tylko do wysokości środków zabezpieczonych na ten cel w planie finansowym, gdyż zgodnie z art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2009 Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) jednostki sektora finansów publicznych mogą zaciągać zobowiązania do sfinansowania w danym roku do wysokości wynikającej z planu wydatków (...) pomniejszonej o płatności wynikające ze zobowiązań zaciągniętych w latach poprzednich (...).

W związku z powyższym należy stwierdzić, że komendant główny OHP jest właściwym organem do podjęcia decyzji o zawieraniu umów o refundację wynagrodzeń wypłacanych młodocianym pracownikom, a także o wstrzymaniu zawierania umów w sytuacji braku możliwości sfinansowania zobowiązań wynikających z tych umów w ramach środków Funduszu Pracy przeznaczonych na ten cel w planie Funduszu Pracy na 2011 r.

Rada Ministrów, określając wydatki Funduszu Pracy na rok bieżący, kierowała się m.in. koniecznością ograniczeń wydatków publicznych w celu korekty deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych do poziomu nie wyższego niż 3% PKB oraz ograniczenia potrzeb pożyczkowych budżetu państwa związanych z koniecznością uzupełniania niedoboru w Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (FUS), wynikającego z dotychczasowego systemu emerytalnego, powstającego w wyniku przekazywania części składki emerytalnej do otwartych funduszy emery-

talnych (OFE), powodujących narastające zagrożenia dla długu publicznego, który zbliża się do II progu ostrożnościowego, określonego w ustawie o finansach publicznych na poziomie 55% PKB.

Mając powyższe na uwadze, Rada Ministrów przyjęła propozycję zmiany w funkcjonowaniu OFE. Ich celem jest z jednej strony zabezpieczenie interesów przyszłych emerytów, z drugiej – zmniejszenie narastającego zadłużenia państwa. Na 700 mld zł zadłużenia aż 200 mld zł jest wynikiem finansowania OFE tym długiem. Tylko w 2010 r. wysokość refundacji FUS składki przekazywanej do OFE wyniosła 22,5 mld zł, zaś od początku reformy emerytalnej w 1999 r. do 2010 r. bezpośredni koszt refundacji z budżetu państwa ubytku składki emerytalnej w FUS wskutek jej przekazania do OFE wyniósł ok. 162 mld zł. Po uwzględnieniu kosztu finansowania koszt refundacji wzrasta o kolejne 61,5 mld zł. Reforma okazała się więc bezwzględnie konieczna. Zgodnie z projektem rządowym, w latach 2012–2013 zmniejszeniu z 7,3% do 2,3% ulegnie składka przekazywana do OFE. W kolejnych latach składka przekazywana do OFE będzie stopniowo rosła, tak aby w 2017 r. osiągnąć 3,5%. Ustawa o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem systemu ubezpieczeń społecznych została uchwalona przez Sejm w dniu 28 marca i wejdzie w życie z dniem 1 maja br.

Wejście w życie ustawy spowoduje istotne ograniczenie wydatków budżetu państwa na pokrycie niedoboru w FUS z tytułu przekazywania do OFE części składki emerytalnej. Należy zaznaczyć, że deficyt budżetu państwa z ww. tytułu rośnie w tempie ok. 2000 mln zł miesięczne. Taka oszczędność ograniczy potrzeby pożyczkowe państwa, realizowane dotychczas na rynku pieniężnym, oraz związane z tym koszty, przez co zmniejszy się również zagrożenie wspomnianego wyżej przekroczenia II progu ostrożnościowego. Ograniczenia wydatków budżetowych skutkujących zmniejszeniem deficytu budżetowego warunkują uzyskanie ewentualnej zgody ministra finansów na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy i zwiększenie jego wydatków w 2011 r. w oparciu o przepisy ustawy o finansach publicznych.

Decyzja w sprawie zmiany planu finansowego Funduszu Pracy oraz zwiększenia jego wydatków na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu zgodnie z wnioskiem ministra pracy i polityki społecznej należy do ministra finansów. Tak przewiduje art. 29 ust. 12 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, zgodnie z którym zmiany kwot przychodów i kosztów państwowego funduszu celowego ujętych w planie finansowym dokonuje odpowiednio minister lub organ dysponujący tym funduszem, po uzyskaniu zgody ministra finansów i opinii sejmowej komisji do spraw budżetu. Istotnym elementem takiej decyzji jest więc opinia komisji Sejmu. Bez pozytywnej opinii Komisji Finansów Publicznych Sejmu oraz zgody ministra finansów zwiększenie wydatków

Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu nie jest możliwe.

Minister pracy i polityki społecznej wystąpił w dniu 25 lutego 2011 r. do ministra finansów o wyrażenie zgody na zwiększenie wydatków Funduszu Pracy w 2011 r. o kwotę 1200 mln zł. W dniu 7 marca 2011 r. minister finansów odmówił udzielenia takiej zgody, uzasadniając ją wdrożeniem procedur oszczędnościowych dotyczących konieczności ograniczenia nadmiernego deficytu instytucji rządowych i samorządowych do 3% PKB w 2012 r. Z tą samą datą minister pracy i polityki społecznej wystąpił o opinię Komisji Finansów Publicznych Sejmu. Do chwili obecnej taka opinia nie wpłynęła do resortu.

Minister pracy i polityki społecznej w dniu 11 kwietnia 2011 r. ponownie wystąpił z wnioskami do ministra finansów i Komisji Finansów Publicznych Sejmu w celu dokonania zwiększenia wydatków Funduszu Pracy w 2011 r. na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu, tym razem o kwotę 1500 mln zł.

W dniu 13 kwietnia 2011 r. minister pracy i polityki społecznej wystąpił także o wyrażenie zgody przez ministra finansów na dokonanie zwiększenia w planie finansowym Funduszu Pracy wydatków na realizację umów w sprawie refundacji pracodawcom kosztów wynagrodzeń wypłacanych młodocianym pracownikom zatrudnionym na podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego oraz składek na ubezpieczenia społeczne od refundowanych wynagrodzeń młodocianych pracowników kształcących się w zawodach wysoce deficytowych na rynku pracy i uczestników Ochotniczych Hufców Pracy.

Należy także wyjaśnić, iż ograniczenie środków Funduszu Pracy na refundowanie pracodawcom wynagrodzeń wypłacanych młodocianym nie pozbawia młodzieży możliwości kształcenia w formie praktycznej nauki zawodu, gdyż pracodawcy, którzy podpisali z młodocianymi umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego, są tymi umowami związani i powinni je kontynuować. Pracownicy młodociani, stanowiąc niewykwalifikowaną siłę roboczą, przyczyniają się do wypracowania określonego zysku. Nawet jeśli pracodawca nie otrzymuje refundacji wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne pracownika młodocianego, to przeznaczane na te zobowiązania kwoty są i tak znacznie niższe niż wydatki, jakie musiałby ponieść na wynagrodzenie i składki pracownika niewykwalifikowanego zatrudnionego w to miejsce. Natomiast ci młodzi ludzie, z którymi pracodawcy rozwiążą umowy o pracę, mogą kontynuować obowiązek nauki w systemie szkół zawodowych, gdzie także w planie nauczania są przewidziane praktyki zawodowe. Osoby pochodzące z rodzin najbiedniejszych powinny zaś uzyskać wsparcie systemu stypendialnego.

Na koniec pragnę zapewnić, iż jestem głęboko przekonana o konieczności wspierania kształcenia młodych ludzi odbywających przygotowanie zawodowe u pracodawców, a ograniczenie środków na refun-

dację pracodawcom wynagrodzeń wypłacanych młodocianym pracownikom nie wynika z moich decyzji, lecz okoliczności opisanych powyżej.

Minister  
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 20 kwietnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Marka Matuszewskiego**

**w sprawie likwidacji Urzędu Poczтового  
w Białej w gm. Zgierz (9037)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie posła Marka Matuszewskiego w sprawie urzędu Poczty Polskiej SA w Białej w gm. Zgierz (SPS-024-9037/11), przedstawiam, co następuje.

Na wstępie pragnę podkreślić, że minister infrastruktury, który reprezentuje Skarb Państwa wobec Poczty Polskiej SA i posiada uprawnienia przewidziane dla walnego zgromadzenia, może ingerować w sprawę spółki jedynie w zakresie określonym w przepisach. Zgodnie z § 26 ust. 2 statutu Poczty Polskiej SA wszelkie sprawy związane z prowadzeniem spraw spółki (w tym organizacja funkcjonowania placówek pocztowych) należą do kompetencji zarządu. Jednocześnie zgodnie z art. 375<sup>1</sup> Kodeksu spółek handlowych walne zgromadzenie i rada nadzorcza nie mogą wydawać zarządowi wiążących poleceń dotyczących prowadzenia spraw spółki.

Jednocześnie pragnę poinformować, że sprawa placówki pocztowej w miejscowości Biała k. Zgierza jest znana Ministerstwu Infrastruktury z uwagi na inne wystąpienia w przedmiotowej sprawie.

Jednakże z uwagi na fakt, iż sytuacja jest dynamiczna i w chwili obecnej w spółce przeprowadzane są analizy o charakterze ekonomiczno-organizacyjnym, dotyczące planu przekształceń placówek pocztowych, ponownie zwróciłem się do zarządu z prośbą o przedstawienie aktualnych informacji w zakresie funkcjonowania placówki w Białej.

Zarząd zapewnił mnie, że placówka pocztowa w Białej k. Zgierza nie jest ujęta w planie przekształceń na rok bieżący, w związku z powyższym będzie ona funkcjonować w obecnym kształcie i świadczyć dotychczasowy zakres usług pocztowych.

Jednocześnie zarząd podkreśla fakt, że reorganizacja Poczty Polskiej SA w obszarze sieci placówek pocztowych nie polega na likwidowaniu placówek, lecz na ich przekształcaniu w znacznie tańsze w utrzymaniu formy organizacyjne, tj. filie urzędów pocztowych i agencje pocztowe. Przekształcenia nie powodują ograniczenia dostępności powszechnych usług pocztowych, ponieważ agencje pocztowe świadczą

tego rodzaju usługi obligatoryjnie. W wielu przypadkach dzięki przekształceniu placówki w agencję pocztową realna dostępność usług Poczty Polskiej ulega poprawie ze względu na fakt, iż ulokowane w punktach usługowych nowo tworzone agencje pocztowe pracują w godzinach popołudniowych i wieczornych, a klient, dokonując codziennych zakupów, ma jednocześnie możliwość skorzystania z usług pocztowych w tym samym miejscu.

Przedstawiając powyższe, wyrażam nadzieję, że zaprezentowane informacje w sposób wyczerpujący wyjaśniają kwestie poruszone w zapytaniu pana pośła.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu  
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 15 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie pośła Jana Warzechy**

**w sprawie planowanej likwidacji  
Sekcji Eksploatacji oraz Sekcji Utrzymania  
i Napraw Taboru Trakcyjnego PKP Cargo SA  
w Dębicy (9038)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana pośła Jana Warzechy (SPS-024-9038/11 z dnia 28 marca 2011 r.) w sprawie planowanej likwidacji Sekcji Eksploatacji oraz Sekcji Utrzymania i Napraw Taboru Trakcyjnego PKP Cargo SA w Dębicy, uprzejmie informuję, co następuje.

Spółka PKP Cargo SA jest spółką prawa handlowego działającą jako samodzielny podmiot gospodarczy i wszelkie decyzje w zakresie bieżącego zarządzania, w tym również określania docelowej struktury organizacyjnej, leżą w kompetencjach organów statutowych tej spółki. Jak podkreśla Zarząd PKP Cargo SA, prowadzone działania restrukturyzacyjne mają na celu poprawę efektywności ekonomicznej, a przez to zapewnienie spółce warunków rozwoju, poprawy konkurencyjności i jakości świadczonych usług.

Z informacji przekazanych przez Spółkę PKP Cargo SA wynika, że w Sekcji Eksploatacji oraz Sekcji Utrzymania i Napraw Taboru Trakcyjnego w Dębicy zatrudnionych jest 235 pracowników na stanowiskach robotniczych (pracownicy drużyn trakcyjnych, utrzymania lokomotyw, napraw żurawi kolejowych i zderzaków, pracownicy utrzymania budynków, torów oraz manewrowi). Jednocześnie w ramach

programu dobrowolnych odejść 30 pracowników sekcji wstępnie zadeklarowało odejście z pracy. W celu poprawy organizacji pracy spółka PKP Cargo SA planuje połączenie sąsiadujących z sobą analogicznych struktur w Dębicy oraz Tarnowie i stworzenie sekcji wspólnych obejmujących również miejsca pracy w Dębicy (może ulec zmianie siedziba sekcji, a nie podlegające jej stanowiska robotnicze).

Z otrzymanych od spółki PKP Cargo SA wyjaśnień wynika, że w Dębicy pozostaną docelowo robotnicze stanowiska pracy związane z naprawami żurawi kolejowych (o zwiększonym zakresie zadań wobec przejęcia pracy likwidowanego aktualnie analogicznego warsztatu w Bielsku-Białej), regeneracją zderzaków elastomerowych (o zwiększonym wobec aktualnego zakresie prac), utrzymaniem budynków i torów, stanowiska magazynierów oraz manewrowych.

Zgodnie z przekazanymi przez spółkę PKP Cargo SA informacjami, pracownicy zatrudnieni aktualnie przy utrzymaniu lokomotyw zostaną w części przekwalifikowani do prac naprawczych żurawi kolejowych i zderzaków, a pozostałym zostanie zaproponowana praca przy utrzymaniu lokomotyw w Tarnowie w systemie 12-godzinnych zmian co drugi dzień. Z przekazanych wyjaśnień wynika ponadto, że zespół drużyn trakcyjnych zatrudniający ok. 110 osób w pełni znajdzie zatrudnienie w zakładzie, choć rozważane jest ulokowanie go w ramach gniazda drużyn trakcyjnych w Tarnowie. Podobnie, jak w przypadku pracowników zespołu utrzymania lokomotyw, pracownicy ci zatrudnieni byłiby w systemie zmianowym.

Według zapewnień spółki PKP Cargo SA, o planowanych działaniach restrukturyzacyjnych spółka informuje partnerów społecznych – związki zawodowe działające w południowym zakładzie spółki – i według jej zapewnień, organizacje związkowe ze zrozumieniem przyjmują proponowane zmiany utrzymujące zatrudnienie większości pracowników i poprawiające efektywność pracy niezbędną do konkurencyjności na rynku kolejowych przewozów towarowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 19 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu  
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych  
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -  
na zapytanie poseł Jolanty Szczypińskiej**

**w sprawie niezdementowania informacji  
medialnych o godzinie katastrofy samolotu  
rządowego TU-154M w dniu 10 kwietnia 2010 r.  
(9039)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pani poseł Jolanty Szczypińskiej (pismo nr SPS-024-9039/11 z dnia 28 marca 2011 r.) w sprawie niezdementowania informacji medialnych o godzinie katastrofy samolotu rządowego w dniu 10 kwietnia 2010 r. informuję, że Ministerstwo Spraw Zagranicznych w oficjalnych komunikatach prasowych nie podawało dokładnej godziny katastrofy samolotu TU-154M. Precyzyjne jej ustalenie uzależnione było bowiem w pierwszej kolejności od odczytu zapisów w urządzeniach rejestrujących powyższy lot.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu  
Jan Borkowski

Warszawa, dnia 19 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Środowiska  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Krzysztofa Borkowskiego**

**w sprawie szkód wyrządzanych  
w uprawach polowych przez zwierzynę leśną  
(9040)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie posła Krzysztofa Borkowskiego z dnia 14 marca 2011 r., przekazane ministrowi środowiska przy piśmie Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 28 marca 2011 r., w sprawie szkód wyrządzanych w uprawach i płodach rolnych przez zwierzynę łowną oraz szkód powodowanych przez bobry, przedstawiam następującą opinię.

Podstawą prowadzenia gospodarki łowieckiej w kraju są roczne plany łowieckie i wieloletnie łowieckie plany hodowlane. W trybie zatwierdzania rocznych planów łowieckich biorą udział nadleśniczowie, wójtowie, burmistrzowie lub prezydenci miast, a w niektórych przypadkach dyrektorzy parków narodowych oraz zarządzający obrębami hodowlanymi. Szczególną wagę ma opinia wójta (burmistrza lub prezydenta miasta), który może, w przypadkach nadmiernej liczebności zwierząt łownych, zdecydowanie wnioskować o zwiększenie odstrzału niektórych ga-

tunków wyrządzających największe szkody w uprawach i płodach rolnych. Podobna rola przypisana została nadleśniczemu ostatecznie zatwierdzającym roczne plany łowieckie.

Odnosząc się do kwestii zwiększenia środków finansowych na rekompensatę szkód łowieckich, należy podkreślić, że finansowanie odszkodowań dokonywane jest ze środków własnych kół łowieckich. Biorąc pod uwagę sumę wypłaconych odszkodowań w całym kraju w ostatnim sezonie łowieckim – 49,5 mln zł, wydaje się, że system szacowania szkód łowieckich jest optymalny dla naszych warunków.

Chciałbym także zwrócić uwagę Pana Marszałka na fakt, że mając na uwadze wagę problemu szkód łowieckich, w szczególności trudnych do zaakceptowania przez właścicieli gruntów, minister środowiska podjął określone działania zmierzające do złagodzenia tego uciążliwego zjawiska.

Podczas nowelizacji ustawy o ubezpieczeniach upraw rolnych i zwierząt gospodarskich zgłoszono propozycję wprowadzenia dopłat do składek ubezpieczeń producentów rolnych dodatkowo z tytułu szkód powodowanych w uprawach rolnych przez zwierzynę łowną. W odpowiedzi minister rolnictwa i rozwoju wsi stwierdził, że wytyczne Wspólnoty w sprawie pomocy państwa w sektorze rolnym i leśnym na lata 2007–2013, jak i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1857/2006 z dnia 15 grudnia 2006 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 traktatu w odniesieniu do pomocy państwa dla małych i średnich przedsiębiorstw prowadzących działalność związaną z wytwarzaniem produktów rolnych oraz zmieniające rozporządzenie WE nr 70/2001, nie przewidują możliwości udzielenia pomocy ze środków publicznych w tym zakresie.

Pragnę również nadmienić, że minister środowiska oraz minister rolnictwa i rozwoju wsi zwrócili się wspólnie do Komisji Europejskiej (pani Mariann Fischer Boel – komisarza do spraw rolnictwa i rozwoju wsi) o rozważenie możliwości pomocy finansowej dla państwa w formie wsparcia finansowania odszkodowań łowieckich.

Polski Związek Łowiecki również podjął stosowne działania, których efektem jest funkcjonowanie od kilku lat umowy z jednym z towarzystw ubezpieczeniowych w zakresie ubezpieczania się kół łowieckich od szkód, które powodują zwierzynę łowną. Rozwiązanie to z roku na rok cieszy się coraz większym zainteresowaniem.

Odnosząc się do ostatniej kwestii poruszonej w zapytaniu pana posła – szkód wyrządzanych przez bobry, uprzejmie informuję, że wyjaśnienia dotyczące tej kwestii zostały już przekazane w piśmie skierowanym do pana w dniu 4 kwietnia 2011 r., znak spr.: DL.gł-070-10/15010/11/abr.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 8 kwietnia 2011 r.



## Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Środowiska  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Barbary Bartuś**

**w sprawie poboru wody dla miejscowości  
Bednarka ze źródła znajdującego się na terenie  
Magurskiego Parku Narodowego (9041)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do otrzymanego przy piśmie z dnia 28 marca 2011 r., znak: SPS-024-9041/11, zapytania poseł Barbary Bartuś w sprawie poboru wody dla miejscowości Bednarka ze źródła znajdującego się na terenie Magurskiego Parku Narodowego, informuję, że została dokonana przez park wizja terenowa z udziałem sołtysa wsi Bednarka oraz przedstawiciela gminy Lipinki. Zaproponowane miejsce ujęcia wody wraz z młaką zasilaną wodami źródła znajduje się na obszarze parku narodowego w oddziale 279, u podstawy wzniesienia.

Źródło, z którego miałyby być pobierana woda, zasila kompleks młak położonych w oddziale 279. Według mapy fitosocjologicznej młaka została zakwalifikowana jako zbiorowisko bagiennej olszyny górskiej o powierzchni 1,85 ha. W Magurskim Parku Narodowym zbiorowisko bagiennej olszyny górskiej zajmuje tylko 0,58% powierzchni i należy do zbiorowisk bogatych pod względem florystycznym. W tym omawianym wydzieleniu występują rośliny zagrożone wyginięciem, objęte ochroną gatunkową. Olszyna bagienna ma duże znaczenie dla zachowania różnorodności biologicznej i stabilizacji stosunków wodnych. Z tych względów na terenie Magurskiego PN w planie ochrony z roku 2000, który traktujemy obecnie jako dokument ekspercki, znalazł się zapis o objęciu tego fragmentu ochroną ścisłą lub częściową zachowawczą.

Z uwagi na warunki siedliskowe płat młaki został zakwalifikowany jako siedlisko Natura 2000 o znaczeniu priorytetowym 91E0 Łęgi wierzbowe, topolowe, olszowe i jesionowe. Dlatego między innymi płat omawianego zbiorowiska jest jednocześnie położony w granicach obszaru Natura 2000 „Ostoja Magurska”.

Zasoby przyrody na obszarze parku narodowego są poddane ochronie prawnej wynikającej z ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1220, z późn. zm.). W art. 15 tej ustawy w odniesieniu do parków narodowych zabrania się między innymi:

- budowy lub rozbudowy obiektów budowlanych i urządzeń technicznych, z wyjątkiem obiektów i urządzeń służących celom parku narodowego;
- zmiany stosunków wodnych.

Wykonanie studni oraz linii przesyłowej w kompleksie młak, zbiorowiska bagiennej olszyny górskiej nie jest urządzeniem służącym celom parku, a ponad-

to mogłyby to mieć negatywny wpływ na zmiany stosunków wodnych poprzez obniżenie poziomu wód gruntowych oraz zmniejszenie ich dopływu do niższych partii siedliska. Byłoby to równoznaczne ze zniszczeniem płatów siedliska bagiennej olszyny górskiej.

W związku z powyższymi uwarunkowaniami budowa w Magurskim Parku Narodowym ujęcia wody dla wsi Bednarka wiązałaby się z niekorzystnymi skutkami dla przyrody tego obiektu. Podjęcie ewentualnej decyzji w sprawie poboru wody ze źródeł znajdujących się na terenie Magurskiego Parku Narodowego powinno być poprzedzone stosownym rozpoznaniem hydrogeologicznym i oceną oddziaływania na środowisko.

Podczas wizji terenowej rozważano alternatywne możliwości lokalizacji ujęcia wody dla mieszkańców wsi Bednarka, poza parkiem, nie wykluczając także dokonania przez ekspertów skutecznego odwiertu studni głębinowej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Henryk Jacek Jezierski

Warszawa, dnia 21 kwietnia 2011 r.

## Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Henryka Siedlaczka**

**w sprawie decyzji o przyznaniu świadczeń  
rentowych w drodze wyjątku z tytułu  
niezdolności do pracy (9042)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przekazaniem przez Pana Marszałka, przy piśmie z 28 marca 2011 r., znak: SPS-024-9042/11, zapytaniem pana posła Henryka Siedlaczka w sprawie decyzji o przyznaniu świadczeń rentowych z tytułu niezdolności do pracy w drodze wyjątku panu A.J., po otrzymaniu wyjaśnień od prezesa ZUS pozwolę sobie przedstawić co następuje:

Sprawa uprawnień pana A.J. do renty z tytułu niezdolności do pracy w drodze wyjątku na podstawie art. 83 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, ze zm.) była przedmiotem szczegółowej oceny w czerwcu 2010 r. oraz ponownie we wrześniu 2010 r.

Decyzją z 25 czerwca 2010 r. odmówiono panu A.J. wnioskowanego świadczenia, a następnie decyzją z dnia 7 września 2010 r. utrzymano w mocy decyzję odmowną.

Głównym powodem decyzji odmawiających przyznania świadczenia w drodze wyjątku był fakt, że pan A.J. nie został uznany za całkowicie niezdolnego do pracy oraz nie osiągnął wieku emerytalnego wynoszącego dla mężczyzny 65 lat. Wyjaśniam, że przepis art. 83 powołanej ustawy uzależnia brak możliwości podjęcia pracy lub innej działalności objętej ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi, co jest przesłanką do przyznania świadczeń w drodze wyjątku, od całkowitej niezdolności do pracy lub wieku.

Zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem sądów administracyjnych przez pojęcie wieku uniemożliwiającego podjęcie zatrudnienia lub innej działalności objętej ubezpieczeniami społecznymi należy rozumieć wiek przed osiągnięciem pełnoletniości lub powszechnie obowiązujący wiek emerytalny (por. wyrok NSA z 20.12.2005r., sygn. akt I OSK 764/05).

Jak wynika z akt sprawy, w dniu wydania decyzji pan A.J. miał ukończone 50 lat i nie miał orzeczonej całkowitej niezdolności do pracy, bowiem orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS z dnia 24 sierpnia 2009 r. ustalono, że jest częściowo niezdolny do pracy od 11 maja 2006 r. do 30 września 2011 r.

Ponadto w sprawie nie stwierdzono szczególnych okoliczności, na skutek których ubezpieczony nie nabył prawa do świadczenia w trybie zwykłym. Za szczególną okoliczność, na potrzeby stosowania art. 83 powołanej ustawy, rozumie się wyłącznie zdarzenie lub trwały stan wykluczający aktywność zawodową konkretnej osoby z powodu niemożności przewyższenia ich skutków. Podkreślenia wymaga, iż okolicznością szczególną może być jedynie zdarzenie bądź trwały stan o charakterze zewnętrznym, obiektywnym i niezależnym od woli danej osoby.

Pan A.J. udokumentował okresy składkowe i nieskładkowe wynoszące łącznie 16 lat i 21 dni. Od 1 lipca 1992 r. do 31 sierpnia 2000 r. ww. pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w trybie zwykłym. Wypłata renty została wstrzymana, gdyż orzeczeniem z 19 października 2000 r. lekarz orzecznik ZUS ustalił, że pan A.J. jest zdolny do pracy.

Od ustania prawa do renty w dniu 31 sierpnia 2000 r. ubezpieczony nie podjął jakiegokolwiek zatrudnienia popartego opłacaniem składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe. Przeprowadzona analiza akt sprawy nie wskazuje, aby od września 2000 r. pan A.J. nie mógł kontynuować zatrudnienia lub innej działalności objętej ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi ze względu na stan zdrowia. Podkreślenia wymaga fakt, że orzeczona od 11 maja 2006 r. częściowa niezdolność do pracy nie wyklucza możliwości podjęcia przez zainteresowanego zatrudnienia, tylko ją ogranicza.

Dołączone przez zainteresowanego do wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy zaświadczenie lekarskie z 8 lipca 2010 r. zostało przekazane do Oddziału ZUS w Rybniku celem wydania opinii przez lekarza orzecznika ZUS. Opinią z dnia 16 sierpnia 2010 r. lekarz orzecznik ZUS stwierdził, że powyższe za-

świadczenie nie może być podstawą do zmiany stopnia niezdolności do pracy. Orzeczenie z 24 sierpnia 2009 r. oraz opinia biegłego okulisty nie potwierdza całkowitej niezdolności do pracy. Ponadto orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z 24 sierpnia 2009 r. było poprzedzone konsultacją okulisty.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala zatem na stwierdzenie, że pan A.J. nie spełnił warunków do świadczenia przyznawanego na zasadach ogólnych na skutek szczególnych okoliczności, co wyklucza możliwość przyznania świadczenia na podstawie art. 83 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Ponadto wnioskodawca nie spełnił warunku braku niezbędnych środków utrzymania. W celu ustalenia tego kryterium należy posiadane środki utrzymania ocenić na tle wysokości najniższej emerytury, która od 1 marca 2010 r. wynosiła 706,29 zł miesięcznie. Taką wykładnię pojęcia niezbędnych środków utrzymania podzielił m.in. WSA w wyroku z dnia 27 lutego 2007 r., sygn. akt II SA/Wa 23/07. Z akt sprawy wynika, że na dzień wydania decyzji dochód na osobę w rodzinie wynosił 779,24 zł miesięcznie i przekraczał kwotę brutto najniższej emerytury.

Na ostateczną decyzję z dnia 7 września 2010 r., odmawiającą przyznania świadczenia w drodze wyjątku, przysługiwało zainteresowanemu prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w terminie 30 dni od dnia jej doręczenia, z którego to prawa pan A.J. nie skorzystał.

Obecnie nie przedstawiono żadnych nowych okoliczności faktycznych lub dowodów, które nie były znane prezesowi ZUS przy wydawaniu decyzji z 7 września 2010 r. Zdaniem prezesa ZUS, biorąc powyższe pod uwagę, należało uznać, że w obecnym stanie prawnym i faktycznym brak jest podstaw do zmiany stanowiska wyrażonego w powyższych decyzjach.

Podając powyższe informacje, pragnę jednocześnie poinformować, że minister pracy i polityki społecznej nie jest upoważniony ani do zmiany decyzji prezesa ZUS w sprawie przyznania świadczeń emerytalno-rentowych w drodze wyjątku, ani do przyznawania takich świadczeń.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Marek Bucior

Warszawa, dnia 18 kwietnia 2011 r.

## Odpowiedź

**sekretarza stanu  
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych  
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -  
na zapytanie posła Jarosława Sellina**

**w sprawie priorytetów polskiej prezydencji  
w UE (9043)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie posła Jarosława Sellina z dnia 10 marca 2011 r. informuję, iż zgodnie z dokumentem „Program 6-miesięczny polskiej prezydencji w Radzie UE w II połowie 2011 r.”, przyjętym przez Radę Ministrów w dniu 15 marca br., jednym z priorytetów prezydencji w obszarze zatrudnienia i polityki społecznej będzie priorytet: Solidarność pokoleń: w stronę demograficznej przyszłości Europy. W ramach ww. priorytetu prezydencja będzie propagować rozwiązania ułatwiające godzenie życia zawodowego z osobistym, w tym poprawę dostępności usług opiekuńczych dla dzieci oraz osób starszych, zwiększenie i wydłużenie aktywności zawodowej różnych grup społecznych, podniesienie opłacalności mobilności na rynku pracy, zwiększenie znaczenia dialogu społecznego dla realizacji celów polityki społecznej. Przewiduje się kontynuację prac nad rewizją dyrektywy 92/85/EWG w sprawie wprowadzenia środków służących wspieraniu poprawy w miejscu pracy bezpieczeństwa i zdrowia pracownic w ciąży, pracownic, które niedawno rodziły, i pracownic karmiących piersią oraz zainicjowanie prac nad raportem, który zostanie opracowany przez Europejski Instytut ds. Równości Kobiet i Mężczyzn.

Kwestie godzenia ról zawodowych i prywatnych, zapewnienia instytucjonalnej opieki nad dzieckiem i osobom zależnym, dostępności i wykorzystania różnych form urlopów macierzyńskich, wychowawczych i ojcowskich, a także różnorodne elastyczne formy zatrudnienia znajdą odzwierciedlenie w konkluzjach wypracowanych przez Radę ds. Zatrudnienia, Polityki Społecznej, Zdrowia i Spraw Konsumenckich (EPSCO).

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu  
Mikołaj Dowgielewicz

Warszawa, dnia 14 kwietnia 2011 r.

## Odpowiedź

**sekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posłów Jerzego Borowczaka  
i Jana Kulasa**

**w sprawie stanu i rozwoju lotnictwa cywilnego,  
ze szczególnym uwzględnieniem Portu  
Lotniczego im. Lecha Wałęsy w Gdańsku (9045)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie posłów na Sejm RP pana Jerzego Borowczaka oraz pana Jana Kulasa w sprawie stanu i rozwoju lotnictwa cywilnego, ze szczególnym uwzględnieniem Portu Lotniczego im. Lecha Wałęsy w Gdańsku, przesłane przy piśmie Marszałka Sejmu RP z dnia 28 marca 2011 r. nr SPS-024-9045/11 uprzejmie informuję, co następuje.

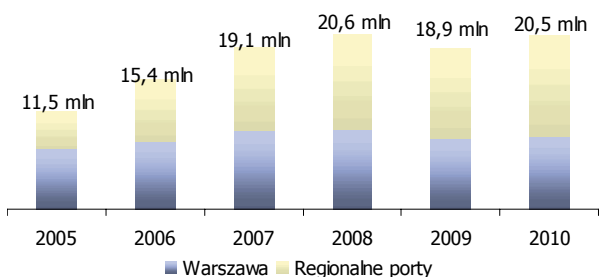
Sektor transportu lotniczego jest jednym ze strategicznych z punktu widzenia polityki państwa środków transportu. Infrastruktura transportu lotniczego odgrywa kluczową rolę w stymulowaniu procesów społeczno-gospodarczych zarówno w skali regionu, jak również w skali państwa, w szczególności wpływając pozytywnie na mobilność kapitału, towarów, usług oraz obywateli. Trend ten potwierdza komunikat Komisji Europejskiej do Rady, Parlamentu Europejskiego, Europejskiego Komitetu Regionów „Plan działania w zakresie przepustowości, efektywności i bezpieczeństwa portów lotniczych w Europie (COM(2006) 819)”, w którym stwierdza się, że „sektor portów lotniczych bezpośrednio tworzy średnio 925 miejsc pracy na milion jednostek ładunkowych (1 pasażer lub 0,1 t frachtu). Bliskość dużego portu lotniczego jest dla 31% firm podstawowym czynnikiem decydującym o lokalizacji zakładów produkcyjnych. W przypadku usług bankowych i ubezpieczeniowych transport lotniczy zaspokaja do 50% całego zapotrzebowania na transport”.

Stopniowe znoszenie barier w stosunkach gospodarczych, w szczególności pomiędzy Polską i UE, zwiększyło mobilność polskiego społeczeństwa, efektem czego było zwiększenie międzynarodowego ruchu pasażerskiego na polskich lotniskach. Lata 2005–2010 wykazywały roczną kilkudziesięcioprocentową dynamikę przyrostu pasażerów praktycznie we wszystkich portach lotniczych. Na przestrzeni ostatnich 5 lat liczba obsługiwanych pasażerów była wyższa o 78% w stosunku do 2005 r. przy średniorocznym wzroście na poziomie ponad 12% rocznie.

Największy wzrost ruchu lotniczego został osiągnięty w portach regionalnych, które obsługują w większości pasażerów przewoźników niskokosztowych. Przewoźnicy zachęceni niskimi opłatami lotniskowymi oferowanymi przez zarządzających regionalnymi portami lotniczymi wykreowali popyt na

połączenia niskokosztowe. Udział regionalnych portów lotniczych w rynku lotniczym zwiększył się z 38% w 2005 r. do 57% w 2010 r. Trzeba zauważyć, że wzrost ten został zakłócony przez skutki kryzysu ekonomicznego, który miał także wpływ na polski rynek lotniczy.

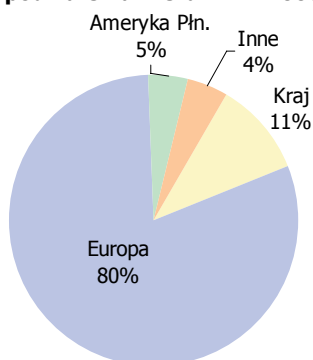
**Ruch lotniczy w podziale na porty lotnicze w latach 2005 - 2010**



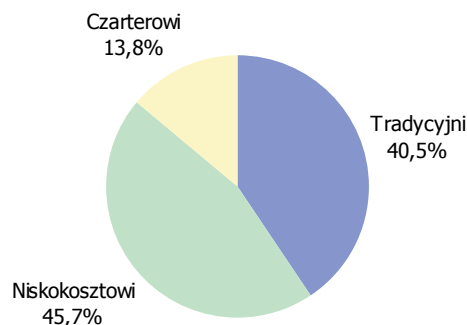
Powyższy trend związany ze spadkiem udziału portu lotniczego w Warszawie jest głównie spowodowany kreowaniem dodatkowego ruchu lotniczego w portach regionalnych właśnie przez przewoźników niskokosztowych. Trzeba jednakże zauważyć, że w większości sytuacji regionalne porty lotnicze posiadają dużo mniej kompleksową ofertę połączeń, opartą na segmencie tanich przewozów lotniczych. Na sytuację tę, w przeciwieństwie do portu lotniczego w Warszawie, ma wpływ potencjał społeczny oraz gospodarczy regionów obsługiwanych przez te porty lotnicze.

Jednocześnie ruch krajowy w większości portów lotniczych stanowi obecnie od ok. 1% (port lotniczy w Katowicach) do ponad 30% (port lotniczy w Szczecinie) ruchu lotniczego. Taka sytuacja jest wynikiem różnic w potencjale społeczno-gospodarczym regionów, dużej cenowej elastyczności popytu na usługi transportowe, a także wzajemnej konkurencyjności transportu kolejowego względem lotniczego pod kątem ceny, dostępności i częstotliwości połączeń.

**Struktura ruchu polskiego rynku lotniczego w podziale na kierunki w 2008 r.**



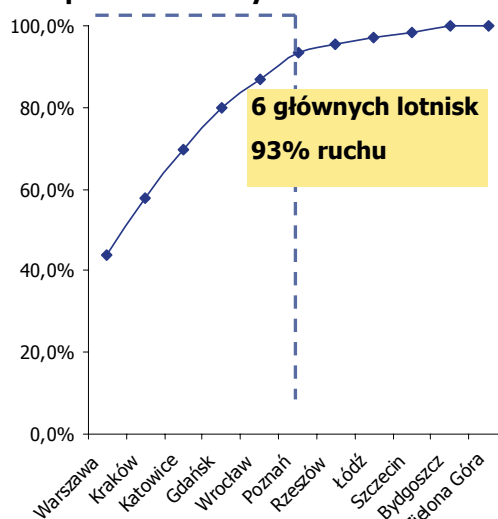
**Struktura ruchu polskiego rynku lotniczego w podziale na segmenty w 2008 r.**



Na str. 375 (patrz tabela) znajduje się struktura ruchu lotniczego w poszczególnych portach lotniczych w 2009 r.

Zauważyć trzeba, że na polskim rynku lotniczym występuje duża konsolidacja ruchu lotniczego wokół 6 portów lotniczych, tj. portów lotniczych w Warszawie, Krakowie, Katowicach, Gdańsku, Wrocławiu i Poznaniu, które obsługują obecnie ponad 90% rynku lotniczego. Istotną funkcję będzie spełniał port lotniczy w Warszawie, który ze względu na udział w rynku, położenie oraz charakterystykę ruchu stanowi oraz będzie stanowił główny element systemu transportowego kraju, obsługując ok. 40-45% rynku.

**Koncentracja pasażerów w portach lotniczych w 2009 roku**



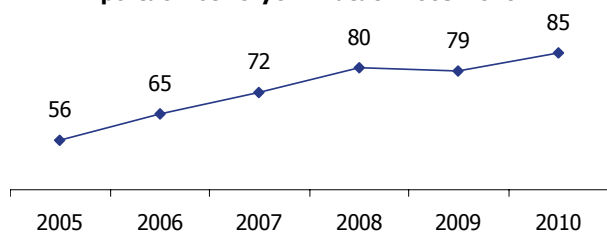
Rozwój infrastruktury portów lotniczych spowodował także zwiększenie możliwości obsługi większej liczby operacji, w szczególności jeżeli chodzi o intensywność potoków pasażerskich. Konsekwencją rozwoju infrastruktury lotniczej, korespondującego ze wzrostem ruchu lotniczego, szczególnie w segmencie przewozów niskokosztowych, było zwiększenie śred-

Port Lotniczy	Ruch regularny						Chartery		Ogółem
	Tradycyjni		LCC		Suma		Liczba pax	% ogólnej liczby pax	
	Liczba pax	%	Liczba pax	%	Liczba pax	% ogólnej liczby pax			
Warszawa im. F. Chopina	5.279.865	76,19%	1.670.674	23,81%	7.016.064	87,32%	1.304.863	15,68%	8.320.927
Kraków- im. J. Pawła II	813.246	33,06%	1.646.097	66,94%	2.459.134	91,97%	214.780	8,03%	2.673.914
Katowice – Pyrzowice	168.974	9,70%	1.572.191	90,30%	1.741.165	75,11%	576.879	24,89%	2.318.044
Gdańsk im. L. Wałęsy	430.443	32,40%	1.179.598	67,60%	1.744.885	91,95%	152.834	8,05%	1.897.719
Wrocław – Strachowice	403.241	35,67%	727.097	64,33%	1.130.338	84,78%	211.760	15,78%	1.342.098
Poznań – Ławica im. H. Wieniawskiego	246.593	28,29%	658.071	71,71%	917.752	72,52%	347.819	27,48%	1.265.571
Bydgoszcz im. I. Paderewskiego	12.139	4,94%	233.748	95,06%	245.887	91,26%	23.535	8,74%	269.422
Szczecin – Goleniów im. NSZZ Solidarność	76.128	34,13%	146.912	65,87%	223.040	76,50%	68.504	23,50%	291.544
Łódź im. W. Reymonta	5.348	2,04%	256.708	97,96%	262.056	81,74%	58.555	18,26%	320.611
Rzeszów – Jasionka	104.995	29,82%	247.117	70,18%	352.112	92,49%	28.599	7,51%	380.711
Zielona Góra – Babimost	3.109	100%	0	0%	3.109	100,00%	0	0,00%	3.190
<b>Suma</b>	<b>7.757.329</b>	<b>48,20%</b>	<b>8.338.213</b>	<b>51,80%</b>	<b>16.095.542</b>	<b>84,34%</b>	<b>2.988.128</b>	<b>15,66%</b>	<b>19.083.670</b>

Źródło: Urząd Lotnictwa Cywilnego.

niej liczby pasażerów na jedną operację lotniczą we wszystkich portach lotniczych. Zwiększenie przepustowości dało możliwości obsługi większej liczby pasażerów w tym samym czasie, w kontekście jakości i ilości dostarczonych usług, które zapewniają użytkownikom porty lotnicze.

**Średnia liczba pasażerów na operację w portach lotniczych w latach 2005-2010**



Gwałtowny wzrost liczby obsługiwanych pasażerów wzmógł działania zarządzających portami w zakresie zwiększenia przepustowości portów lotniczych. W odpowiedzi na zapotrzebowanie rynku porty lotnicze zwiększały przepustowość, aby dostosować możliwości obsługi potoków pasażerskich do aktualnego i przewi-

dywanego popytu w tych portach. Zgodnie z analizami przeprowadzonymi dla Ministerstwa Infrastruktury roczna przepustowość terminalowa wszystkich portów lotniczych w 2009 r. wyniosła ponad ok. 23 mln pasażerów, co przy prawie 19 mln obsługiwanych pasażerów daje 18% zapasu przepustowości portów lotniczych. Biorąc pod uwagę prognozy ruchu lotniczego, jest to wskaźnik krytyczny dla efektywnego funkcjonowania sieci portów lotniczych w Polsce.

Projektowe roczne przepustowości portów lotniczych w 2009 r.

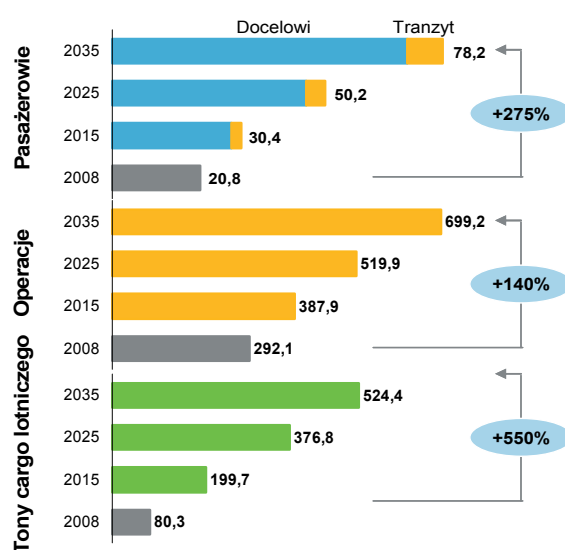
Nazwa portu	Teoretyczna przepustowość terminali pasażerskich w 2009 r.	Pasażerowie obsługiwani w portach lotniczych w 2009 r.	Wykorzystanie przepustowości w 2009 r. w%
1. Warszawa	10 050 000	8 282 035	82%
2. Kraków	3 100 000	2 661 294	86%
3. Katowice	3 580 000	2 301 375	64%
4. Wrocław	1 500 000	1 324 483	88%
5. Poznań	1 500 000	1 248 764	83%
6. Łódź	600 000	312 225	52%
7. Gdańsk	1 000 000	1 890 925	189%
8. Szczecin	650 000	276 582	42%
9. Bydgoszcz	280 000	264 528	94%
10. Rzeszów	640 000	380 691	59%
11. Zielona Góra	100 000	2 955	3%
Razem	23 000 000	18 945 857	82%

Dalszy prognozowany dynamiczny wzrost ruchu lotniczego w Polsce powoduje, że sektor lotniczy staje przed szeregiem wyzwań związanych z zapewnieniem rozwiązań niezbędnych do stymulowania zrównoważonego rozwoju rynku lotniczego. Zgodnie z prognozami Ministerstwa Infrastruktury do 2015 r. ruch lotniczy zwiększy się do 30 mln pasażerów rocznie przy średniorocznym wzroście rynku w wysokości ok. 8% w skali roku. Jednocześnie prognozy szacują potencjał rynku na ok. 78 mln pasażerów w 2035 r., co powinno stanowić ponad 3,5-krotny wzrost rynku na przestrzeni następnych 25 lat. (poniższe zestawienie).

W związku z powyższym zarządzający portem lotniczym podjął działania inwestycyjne mające na celu zwiększenie przepustowości infrastruktury lotniska w odpowiedzi na prognozowany ruch lotniczy w porcie lotniczym. Najważniejsze realizowane inwestycje na lotnisku w Gdańsku przedstawiają się następująco:

- budowa drugiego terminalu pasażerskiego wraz z płytą postojową przedterminalową,
- budowa drogi kołowania równoległej do drogi startowej,
- płyta do odladzania samolotów,

#### Prognoza ruchu lotniczego w Polsce na lata 2008-2035



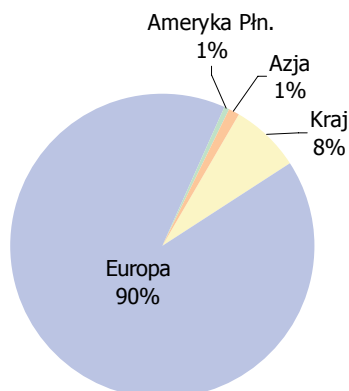
#### Prognoza ruchu lotniczego w polskich portach lotniczych w 2035 r.

Port lotniczy	Prognozowana ilość obsługanych pasażerów w 2035 r.
Warszawa	35,0 mln
Kraków	10,1 mln
Katowice	7,9 mln
Gdańsk	6,1 mln
Wrocław	5,1 mln
Poznań	4,4 mln
Łódź	1,7 mln
Rzeszów	1,4 mln
Szczecin	3,5 mln
Bydgoszcz	1,8 mln
Zielona Góra	0,3 mln
Inne	0,9 mln
<b>Razem</b>	<b>78,2 mln</b>

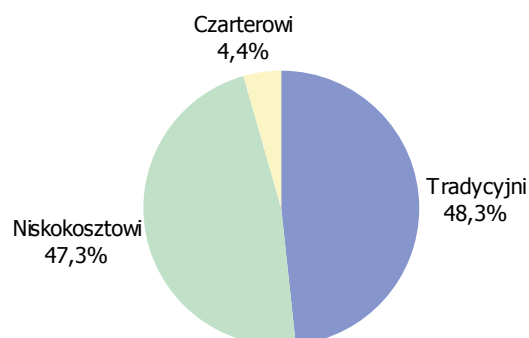
W przypadku portu lotniczego Gdańsku prognozy wskazują na dalszy dynamiczny wzrost ruchu lotniczego. Przewiduje się, że w 2035 r. port lotniczy będzie obsługiwał ponad 6 mln pasażerów rocznie. Jednocześnie należy wskazać, że port powinien posiadać zrównoważoną strukturę ruchu lotniczego z praktycznie równym udziałem przewozów tradycyjnych oraz niskokosztowych (wykresy poniżej).

- system odprowadzania wód opadowych,
- system monitorowania hałasu – zakończona,
- urządzenia do kontroli bezpieczeństwa,
- zakup lotniskowego pojazdu ratowniczego – zakończona,
- budowa bazy technicznej na sprzęt zimowy,
- budowa drogi patrolowej,
- budowa drogi dojazdowej i parkingów.

#### Struktura ruchu w porcie lotniczym w Gdańsku w podziale na kierunki w 2035 r.



#### Struktura ruchu w porcie lotniczym w Gdańsku w podziale na segmenty w 2035 r.



Wartość inwestycji szacowana jest na ok. 396 mln zł, w tym zakładane finansowanie z funduszy UE planowane jest na ok. 183 mln zł (PO LiŚ – 178 mln zł). W 2010 r. wartość planowanych inwestycji szacowana była na 162,457 mln zł, natomiast wykonanie na 36,680 mln zł, co stanowi 22,5% planu. Powyższe inwestycje umożliwią zwiększenie przepustowości portu lotniczego do 5 mln pasażerów rocznie.

Z poważaniem

Sekretarz stanu  
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 19 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra sportu i turystyki**  
**na zapytanie posłów Jerzego Borowczaka**  
**i Jana Kulasa**

**w sprawie promocji sportowego, zdrowego stylu**  
**życia Polaków (9046)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie posłów na Sejm RP pana Jerzego Borowczaka oraz pana Jana Kulasa, przekazane pismem z dnia 28 marca 2011 r. (sygn. SPS-024-9046/11), w sprawie promocji sportowego, zdrowego stylu życia Polaków, uprzejmie informuję co następuje:

„Aktywne i sprawne społeczeństwo” – to główny cel strategiczny dokumentu „Strategia rozwoju sportu w Polsce do roku 2015”, przyjętego przez Radę Ministrów 23 stycznia 2007 r. Zdefiniowane w tym dokumencie zadania, szczególnie dotyczące priorytetów „Promocja sportu dla wszystkich” oraz „Rozwój infrastruktury sportowej”, ukierunkowane są na upowszechnienie aktywności sportowej pozytywnie wpływającej na zdrowie, zwiększenie powszechnej aktywności sportowej społeczeństwa polskiego oraz zapewnienie warunków do tej aktywności poprzez wspomaganie rozwoju atrakcyjnej oferty programowej i zwiększenie dostępu do infrastruktury sportowo-rekreacyjnej.

Zadania te ministerstwo realizuje we współpracy z organizacjami pozarządowymi mającymi cele statutowe z zakresu kultury fizycznej oraz jednostkami samorządu terytorialnego, m.in. poprzez udzielanie dotacji celowych. Dotacje te – w roku 2010 na łączną kwotę 110 424 tys. zł – udzielane są z budżetu państwa i funduszy celowych w ramach otwartych konkursów ofert. Ogłaszane corocznie konkursy dotyczą rozwoju sportu dzieci i młodzieży, rozwoju sportu osób niepełnosprawnych oraz upowszechniania sportu i aktywności fizycznej w różnych grupach społecznych, w szczególności w środowisku akademickim i wiejskim, w rodzinie oraz „grupach defaworyzowa-

nych”. Priorytetowo traktowane są przedsięwzięcia, które mają na celu promocję prozdrowotnych, edukacyjnych i wychowawczych wartości sportu, rozszerzenie dostępu do aktywności sportowej i wyrównywania szans poprzez sport, promocję wolontariatu w sporcie oraz upowszechnianie różnych form i programów sportu dla wszystkich. W naszych realiach znaczenia nabiera integracja w sporcie, związana w wyrównaniem szans dostępu do sportu i przeciwdziałaniem wykluczeniu społecznemu o podłożu finansowym.

Szeroka współpraca z różnorodnymi podmiotami działającymi w obszarze sportu powszechnego służy realizacji zadań i programów resortowych oraz wpływa na podejmowanie nowych inicjatyw i działań na rzecz rozwoju sportu dla wszystkich, z których najciekawsze są upowszechniane w całym kraju. W programach wspieranych środkami ministerstwa uczestniczy corocznie blisko 7 mln osób, w tym ok. 2 mln dzieci i młodzieży w wieku szkolnym oraz 100 tys. osób niepełnosprawnych.

Spośród stałych programów ministerstwa mających na celu promocję zdrowego, sportowego stylu życia wymienić należy programy dotyczące:

– rozwoju sportu wśród dzieci i młodzieży pn. „Sport wszystkich dzieci”, w ramach którego realizowane są m.in. zadania wspierające aktywny wypoczynek dzieci i młodzieży pn. „Sportowe wakacje”, organizację imprez sportowych, zakup i dystrybucję sprzętu sportowego oraz szkolenie i wspieranie działalności animatorów i organizatorów sportu dzieci i młodzieży (w roku 2010 – 58 174 tys. zł),

– upowszechniania organizacji zajęć sportowych dla uczniów, którego podstawowym zadaniem jest wyrównanie dostępu do kultury fizycznej, szczególnie dzieci i młodzieży ze środowisk i terenów najuboższych (w roku 2010 – 12 845 tys. zł),

– upowszechniania sportu osób niepełnosprawnych, którego celem jest zwiększenie uczestnictwa osób niepełnosprawnych w sporcie, przełamywanie barier świadomościowych, propagowanie i rozpowszechnianie wszelkich form aktywności fizycznej dostosowanej do różnego rodzaju niepełnosprawności (w roku 2010 – 18 456 tys. zł),

– upowszechniania kultury fizycznej w środowisku wiejskim, którego zadaniem jest tworzenie warunków do uprawiania sportu w ludowych klubach sportowych przez uzdolnioną młodzież oraz popularyzowanie aktywności ruchowej wszystkich mieszkańców wsi (w roku 2010 – 7770 tys. zł),

– upowszechniania kultury fizycznej w środowisku akademickim, który zapewnia dostęp do aktywności sportowej nie tylko członkom klubów akademickich, ale pozwala również na rozwijanie zainteresowań sportowych wszystkim studiującym na polskich uczelniach (w roku 2010 – 6500 tys. zł),

– upowszechniania kultury fizycznej w rodzinie oraz różnych grupach zawodowych i społecznych, którego zadaniem jest wspieranie aktywności organizacji pozarządowych w działaniach na rzecz powszechnego uprawiania sportu w różnych środowiskach.

skach i grupach społecznych, w tym osób starszych (w roku 2010 – 7869 tys. zł),

— promocji sportu powszechnego, realizowanego w formie ogólnopolskich kampanii, poradnictwa i animacji w zakresie aktywności fizycznej w promocji zdrowia (w roku 2010 – 1463 tys. zł),

— promocji aktywności ruchowej w kontekście zapobiegania nadwadze i otyłości, który realizowany jest w ramach „Narodowego programu zapobiegania nadwadze i otyłości oraz przewlekłym chorobom niezakaźnym poprzez poprawę żywienia i aktywności fizycznej”, opracowanym zgodnie z zaleceniem Rady Unii Europejskiej i przyjętej na 57. Światowym Zgromadzeniu Zdrowia „Globalnej strategii dotyczącej żywienia, aktywności fizycznej i zdrowia” (w roku 2010 – 500 tys. zł).

Nowymi projektami z zakresu upowszechniania aktywności sportowej w społeczeństwie – we współpracy z jednostkami samorządu terytorialnego i organizacjami pozarządowymi – są:

— konkurs „Najlepsza inicjatywa z zakresu upowszechniania kultury fizycznej wśród dzieci i młodzieży ze środowisk wiejskich”, którego celem jest promocja i popularyzacja różnorodnych form propagowania aktywności fizycznej,

— „Rozszerzenie systemu rekreacji jako formy rehabilitacji osób niepełnosprawnych – rekreacja osób niepełnosprawnych w starszym wieku”, którego celem jest promocja zdrowego stylu życia wśród osób niepełnosprawnych w starszym wieku oraz tworzenie warunków i upowszechnienie różnych form aktywności ruchowej wpływających na usprawnienie osób starszych,

— ogólnopolski program pn. „Przeciwdziałanie poprzez sport agresji i patologii wśród dzieci i młodzieży”, którego zadaniem jest zredukowanie poziomu agresji i patologii młodego pokolenia, m.in. przez:

a) stworzenie możliwości udziału dzieci i młodzieży w różnych formach aktywności fizycznej,

b) promocję zdrowego stylu życia i odżywiania oraz zahamowania negatywnych tendencji w rozwoju biologicznym dzieci i młodzieży,

c) organizację zajęć pozalekcyjnych i pozaszkolnych, obozów i imprez sportowych,

d) szkolenie i doskonalenie zawodowe kadry pedagogicznej i trenersko-instruktorskiej,

e) zapewnienie prawidłowego wychowania dzieci i młodzieży i przygotowanie ich do udziału w masowych imprezach sportowych w duchu idei fair play.

W programie uczestniczy m.in. młodzież trudna, objęta opieką ośrodków wychowawczych. Przy realizacji programu współpracuje pięć ministerstw: Ministerstwo Sportu i Turystyki, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji, Ministerstwo Edukacji Narodowej, Ministerstwo Zdrowia oraz Ministerstwo Sprawiedliwości, a także jednostki samorządu terytorialnego, organizacje pozarządowe i inne podmioty. Program wspierają gwiazdy sportu polskiego, motywując młodzież do uprawiania sportu, wskazując często bardzo trudną ścieżkę sportowej kariery. W finansowaniu programu organizatorzy korzystają

m in. ze środków UE w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”.

W realizacji zadań dotyczących upowszechniania sportowego stylu życia ministerstwo korzysta z propozycji międzynarodowych organizacji sportu dla wszystkich, uczestnicząc np. w Światowym Dniu Marszu (TAFISA) czy Europejskim Tygodniu Aktywności Fizycznej i Zdrowia (ESFAN).

Powszechna aktywność fizyczna i uprawianie sportu uwarunkowane są w dużej mierze zapewnieniem dostępu do odpowiedniej bazy sportowej. W ramach priorytetu „Rozwój infrastruktury sportowo-rekreacyjnej” realizowane są programy rozwoju infrastruktury dla sportu powszechnego, dofinansowywane ze środków Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej, takie jak: wieloletnie wojewódzkie programy rozwoju bazy sportowej, ramach których realizowany jest program budowy sali gimnastycznej w każdej gminie; program budowy ogólnodostępnych, wielofunkcyjnych boisk sportowych dla dzieci i młodzieży; program „Blisko boisko” (realizowany w latach 2007–2008).

Z myślą o dzieciach i młodzieży wdrożony został w ostatnich latach program budowy wielofunkcyjnych boisk sportowych, które są ogólnie dostępne dla dzieci i młodzieży np. „Moje boisko – Orlik 2012”. Program ten finansowany jest w równych częściach z rezerwy celowej budżetu państwa, budżetów urzędów marszałkowskich i budżetów jednostek samorządu terytorialnego w wys. po 333 tys. zł. Do końca 2010 r. oddano do użytku 1803 obiekty „Orlik”. Ministerstw dba o pełne wykorzystanie nowo powstałych obiektów poprzez inicjowanie i wsparcie organizacji różnorodnych form zajęć sportowych i promocji zdrowego stylu życia. W roku 2010 realizowane były:

— projekty „Animator – Moje boisko – Orlik 2012” oraz „Akademia Orlika”,

— turnieje piłki nożnej oraz innych gier zespołowych, m.in. Ogólnopolski Turniej Orlika o Puchar Premiera Donalda Tuska,

— program wyposażenia „Orlików” i kadry animatorów w sprzęt sportowy oraz specjalistyczne wydatnictwa metodyczno-szkoleniowe.

Działania Ministerstwa Sportu i Turystyki mające na celu promocję zdrowego, sportowego stylu życia wypełniają zalecenia Komisji Europejskiej określone w „Białej księdze na temat sportu” oraz wytycznych Unii Europejskiej dotyczących aktywności fizycznej.

Zgodnie z wytycznymi ministerstwo prowadzi międzyresortową współpracę, mającą na celu realizowanie polityk ułatwiających obywatelom osiągnięcie wyższego poziomu aktywności fizycznej, wprowadza inicjatywy na rzecz koordynacji i promocji finansowania publicznego przeznaczonego na aktywność fizyczną zgodnie z celem „sport dla wszystkich”.

Zadania dotyczące upowszechnienia uczestnictwa w sporcie oraz promujące znaczenie aktywności fizycznej korzystnie wpływającej na zdrowie w różnych okresach życia człowieka, szczególnie w okresie edu-



kacji szkolnej, ujęte są w wielu międzyresortowych programach. Ministerstwo szczególnie blisko współpracuje z Ministerstwem Edukacji Narodowej, wspierając środowisko oświaty i wychowania w realizacji zadań zapewniających dostęp dzieci i młodzieży do aktywności fizycznej, promujących edukację i wychowanie poprzez sport, z uwzględnieniem profilaktyki ochrony zdrowia dzieci i młodzieży szkolnej.

Zadania z zakresu aktywności fizycznej w kontekście zdrowia publicznego zapisane są w „Narodowym programie zdrowia na lata 2007–2015”. Zwiększenie aktywności fizycznej ludności jest jednym z celów operacyjnych dotyczących promocji zdrowia. Wśród zadań w tym obszarze wymienia się m.in. tworzenie na różnych szczeblach zarządzania strategii i programów działania dla poprawy warunków do powszechnej aktywności sportowej oraz zwiększenia świadomości, motywacji i nawyków aktywności fizycznej dla utrzymania zdrowia, sprawności i udziału w profilaktyce chorób cywilizacyjnych. Prozdrowotne znaczenie aktywności fizycznej uwzględnione jest także w „Narodowym programie zapobiegania nadwadze i otyłości oraz przewlekłym chorobom niezakaźnym poprzez poprawę żywienia i aktywności fizycznej”.

Spółeczeństwo polskie cechuje nadal niski, w porównaniu do innych państw europejskich, poziom aktywności fizycznej. Podejmowane od wielu lat działania administracji rządowej, samorządów i organizacji pozarządowych, mające na celu tworzenie przyjaznych warunków do rozwoju i upowszechnienia sportu dla wszystkich, przyczyniają się do powolnej, ale widocznej zmiany zachowań Polaków oraz poprawy świadomości społecznej w zakresie prozdrowotnego znaczenia aktywności fizycznej. Ministerstwo Sportu i Turystyki planuje utrzymanie obecnego kierunku działań, określonego wyżej wspomnianym celem strategicznym „Aktywne i sprawne społeczeństwo”. Większego oddziaływania ze strony ministerstwa wymagają obszary upowszechnienia prozdrowotnej aktywności fizycznej wśród seniorów, „grup defaworyzowanych” czy osób zagrożonych otyłością. Ważne jest też zachęcenie organizacji sportowych do podejmowania działań pozytywnie wpływających na zdrowie, organizacji szeroko zakrojonych animacji i kampanii propagujących sportowy, zdrowy styl życia oraz rozwój wolontariatu sportowego animującego do aktywności fizycznej. Zgodnie z wytycznymi i zaleceniami różnych instytucji UE oraz organizacji międzynarodowych poprawa zdrowia publicznego poprzez aktywność fizyczną powinna stanowić element zintegrowanych działań politycznych i praktycznych oraz współpracy międzynarodowej, w której Ministerstwo Sportu i Turystyki zamierza aktywnie uczestniczyć.

Z poważaniem

Minister  
Adam Giersz

Warszawa, dnia 19 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra rozwoju regionalnego  
na zapytanie posłów Michała Wojtkiewicza  
i Barbary Marianowskiej**

**w sprawie przyspieszenia terminu realizacji  
inwestycji dotyczących infrastruktury  
komunikacyjnej w pow. tarnowskim,  
zaproporowanych w dokumencie „Koncepcja  
przestrzennego zagospodarowania kraju 2030”  
(9047)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na poselskie zapytanie posłów Michała Wojtkiewicza i Barbary Marianowskiej (znak: SPS-024-9047/11), przekazane pismem z dnia 28 marca 2011 r., w sprawie przyspieszenia terminu realizacji inwestycji dotyczących infrastruktury transportowej w powiecie tarnowskim, zaproponowanych w projekcie „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030” (KPZK 2030), składam następujące wyjaśnienia.

„Koncepcja przestrzennego zagospodarowania kraju 2030” nie rozstrzyga o przebiegu inwestycji, zwłaszcza komunikacyjnych, ani o kolejności ich realizacji. W tym zakresie decydujące są rozstrzygnięcia właściwego resortu (ministra infrastruktury), do którego planów projekt KPZK wnosi elementy dodatkowe w obszarach, które w wyniku analiz i postulatów regionalnych są możliwe do uzupełnienia; w większości są to elementy dotyczące lat późniejszych (2020–2030), które nie są jeszcze objęte planowaniem resortowym, a które wskazują kierunki realizacji działalności inwestycyjnej najkorzystniejsze dla rozwoju kraju w perspektywie 20-letniej.

W nawiązaniu do powyższych wyjaśnień przedstawiam odpowiedzi na zadane pytania:

1. Czy Ministerstwo Rozwoju Regionalnego przychyli się do starań powiatu tarnowskiego i przyspieszy realizację inwestycji dotyczących infrastruktury komunikacyjnej w powiecie tarnowskim, planując ich zakończenie w terminie do 2020 r.?

Wymienione w zapytaniu poselskim droga Kielce – Tarnów – Nowy Sącz – Piwniczna (73/75) oraz nowa linia kolejowa Tarnów – Busko-Zdrój – Kielce zostały umieszczone w projekcie KPZK 2030 jako inwestycje dodatkowe zaproponowane przez koncepcję do modernizacji/realizacji do 2030 r., zaś podstawą tych dodatkowych zapisów były m.in. postulaty regionalne. W ciągu ostatnich trzech lat projekt KPZK 2030 przeszedł kilka etapów konsultacji regionalnych i społecznych, z których ostatni cykl został zakończony 2 kwietnia 2011 r.

2. Czy kwestie podnoszonych w zapytaniu inwestycji drogowych były szczegółowo analizowane podczas prac nad projektem „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030”?

Podniesione w zapytaniu poselskim inwestycje drogowe były analizowane podczas prac nad projektem „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania

kraju 2030”, a także rozważane podczas kilku etapów konsultacji regionalnych i społecznych projektu KPZK. Wspomniane w zapytaniu poselskim inwestycje komunikacyjne znajdują się na terenach województw świętokrzyskiego i małopolskiego, które nie zgłosiły uwag i postulatów w tym zakresie. Natomiast w postulatach woj. podkarpackiego znalazły się m. in. modernizacja do prędkości 100-120 km/h linii kolejowej Tarnów – Muszyna – Leluchów oraz droga ekspresowa Busko – Nowy Korczyn – Tarnów – Barwinek.

3. Czy powyższe postulaty skryształizowane na skutek konsultacji społecznych zostaną uwzględnione podczas dalszych prac nad projektem „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030”?

Ostatni cykl konsultacji społecznych projektu KPZK 2030 został zakończony z dniem 2 kwietnia 2011 r., lecz w ramach tych konsultacji postulaty wymienione w zapytaniu nie zostały zgłoszone. Obecnie trwają prace nad wprowadzeniem wyników konsultacji do projektu, obejmujące także uzgodnienia z ministrem infrastruktury.

Z poważaniem

Minister  
Elżbieta Bieńkowska

Warszawa, dnia 13 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia  
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -  
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie likwidacji jedyne-  
go w woj. podlaskim oddziału psychiatrycznego  
dla dzieci (9048)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 28 marca 2011 r. (SPS-024-9048/11), przy którym przesłane zostało zapytanie posła Jarosława Matwiejuka dotyczące podjętej decyzji o likwidacji jedyne- go w województwie podlaskim oddziału psychiatrycznego dla dzieci i młodzieży, jak również korzystając z upoważnienia wydane- go przez prezesa Rady Ministrów, uprzejmie przed- stawiam następujące informacje.

Pragnę poinformować, iż o sytuacji wystąpienia znacznego ograniczenia dostępności świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju opieka psychiatryczna i le- czenie uzależnień w województwie podlaskim Mini- sterstwo Zdrowia zostało poinformowane przez panią Halinę Kądziałę-Olech, konsultanta wojewódzkiego w dziedzinie psychiatrii dzieci i młodzieży dla woje- wództwa podlaskiego pismem z dnia 9 lutego 2011 r., z którego wynikało, iż dyrektor Podlaskiego OW

NFZ zdecydował o umieszczaniu dzieci z zaburzenia- mi psychicznymi na oddziałach pediatrycznych lub oddziałach psychiatrycznych dla dorosłych, motywu- jąc swoją decyzję brakiem jednoznacznego wskazania w przepisach ustawy z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochro- nie zdrowia psychicznego (Dz. U. Nr 111, poz. 535, z późn. zm.) do leczenia dzieci wymagających hospi- talizacji wyłącznie na oddziałach dziecięcych. Nie- zwłocznie po otrzymaniu informacji o braku zabez- pieczenia świadczeń z zakresu świadczeń psychia- trycznych dla dzieci i młodzieży realizowanych w wa- runkach stacjonarnych psychiatrycznych Minister- stwo Zdrowia wystąpiło do dyrektora oddziału fun- duszu z prośbą o przekazanie wyjaśnień, informując jednocześnie, iż podjęta przez niego decyzja o umiesz- czaniu dzieci z zaburzeniami psychicznymi na od- działach pediatrycznych lub psychiatrycznych dla dorosłych może spowodować znaczne zagrożenie dla tych pacjentów. W piśmie z dnia 15 lutego 2011 r. (znak: MZ-ZP-P-0213-20162-2/AJ/11) Ministerstwo Zdrowia poinformowało dyrektora POW NFZ, iż przepisy rozporządzenia w sprawie świadczeń gwa- rantowanych z zakresu opieki psychiatrycznej i le- czenia uzależnień oraz rozporządzenia w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu leczenia szpi- talnego w sposób jednoznaczny określają warunki realizacji poszczególnych świadczeń, dotyczące kwa- lifikacji personelu i pozostałych wymienionych wa- runków. Istotne różnice w zakresie wymaganych kwalifikacji dla świadczeń psychiatrycznych dla do- rosłych, świadczeń psychiatrycznych dla dzieci i mło- dzieży oraz świadczeń udzielanych w ramach hospi- talizacji na oddziałach pediatrycznych wskazują, iż umieszczanie dzieci z zaburzeniami psychicznymi na oddziałach innych niż psychiatrycznych dziecięcych stanowi zagrożenie dla zapewnienia właściwej tera- pii. Zrównanie zadań, kompetencji personelu i wa- runków ww. oddziałów wyrażone poprzez uznanie za zasadne kierowanie dzieci zaburzonych psychicznie na leczenie na oddziałach pediatrycznych i psychia- trycznych dla dorosłych świadczy również o braku znajomości obowiązujących przepisów prawa okre- ślających zasady i tryb udzielania świadczeń opieki zdrowotnej jak i zadania powierzone dyrektorom wo- jewódzkich oddziałów NFZ.

W odpowiedzi przekazanej pismem z dnia 4 mar- ca 2011 r. (znak: WSOZS/A-073-12-DM/11) dyrektor POW NFZ przyznał, iż wobec rozwiązania umowy na realizację świadczeń zdrowia psychicznego dla dzieci i młodzieży realizowanych w warunkach am- bulatoryjnych, dziennych rehabilitacyjnych oraz sta- cjonarnych z Samodzielnym Publicznym Psychia- trycznym Zakładem Opieki Zdrowotnej w Choroszcy nastąpiło znaczne ograniczenie dostępności przed- miotowych świadczeń na terenie województwa pod- laskiego. Tym samym POW NFZ podjął decyzję o niezwłocznym ogłoszeniu postępowań konkurso- wych na udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w ww. zakresach. Dnia 8 lutego 2011 r. fundusz roz- począł procedurę konkursową na realizację przed-

miotowych świadczeń w okresie od 1 kwietnia 2011 r. do 31 grudnia 2011 r. Jednocześnie POW NFZ zwrócił się do organów założycielskich placówek posiadających w swych strukturach stacjonarne oddziały psychiatryczne dla dzieci i młodzieży z terenu województwa mazowieckiego oraz warmińsko-mazurskiego z prośbą o umożliwienie hospitalizowania w stacjach nagłych pacjentów z terenu województwa podlaskiego. Ponadto dyrektor POW NFZ zapewnił, iż informował na bieżąco zarówno marszałka województwa podlaskiego jak i wojewodę podlaskiego o sytuacji SPPZOZ w Choroszczy celem podjęcia przez władze samorządowe działań mieszczących się w ich kompetencji.

Należy również podkreślić, iż stanowisko Ministerstwa Zdrowia podzieliła pani Irena Namysłowska, konsultant krajowy w dziedzinie psychiatrii dzieci i młodzieży, w piśmie z dnia 7 lutego 2011 r., w którym przekazała, iż odsyłanie chorych psychicznie dzieci i młodzieży do zupełnie nieprzygotowanych do tego typu pracy oddziałów pediatrycznych lub psychiatrycznych zlokalizowanych poza województwem jest niedopuszczalne i stanowi istotne pogwałcenie praw tych osób do zagwarantowanego, adekwatnego leczenia. W tym samym piśmie wskazała sposoby rozwiązania zaistniałej sytuacji.

Ponadto odnosząc się do doniesień medialnych o planowanym zamknięciu oddziału psychiatrii dziecięcej Szpitala dla Nerwowo i Psychicznie Chorych w Choroszczy, Ministerstwo Zdrowia ponownie zwróciło się, pismem z dnia 15 marca 2011 r. (znak: MZ-ZP-P-0213-20162-4/AJ/11) do dyrektora POW NFZ z prośbą o podjęcie stosownych działań, mających na celu rzetelne informowanie opinii publicznej oraz innych świadczeniodawców udzielających świadczeń psychiatrycznych dla dzieci i młodzieży o przyjętych rozwiązaniach zmierzających do realizowania przepisów ustawy w zakresie przysługujących świadczeniobiorcom świadczeniach gwarantowanych.

Mając na uwadze zaistniałą sytuację, pismem z dnia 18 marca 2011 r. (znak: MZ-ZP-P-0213-20162-5/AJ/11) wystąpiłem do marszałka województwa podlaskiego z prośbą o przekazanie informacji na temat podjętych działań mających na celu zabezpieczenie dostępności świadczeń psychiatrycznych dla dzieci i młodzieży, informując, iż stosownie do art. 6 ustawy z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego (Dz. U. Nr 111, poz. 535, z późn. zm.), samorząd województwa tworzy i prowadzi zakłady psychiatrycznej opieki zdrowotnej zgodnie z potrzebami wynikającymi w szczególności z liczby i struktury społecznej ludności województwa. Przekazując powyższe, wskazałem, iż to na organach samorządu wojewódzkiego, będących jednocześnie organami założycielskim zakładów psychiatrycznej opieki zdrowotnej, spoczywa kluczowy obowiązek zapewnienia mieszkańcom danego województwa dostępu do placówek lecznictwa psychiatrycznego. Podkreśliłem przy tym, iż dla zapewnienia właściwej dostępności świadczeń opieki zdrowotnej konieczne jest również

umożliwienie ich uzyskania w lokalizacji możliwie bliskiej miejscu zamieszkania chorego. Wymaganie to ma szczególne znaczenie w odniesieniu do osób cierpiących z powodu zaburzeń psychicznych.

Tym samym w mojej opinii zasadne jest oczekiwanie włączenia się władz samorządowych województwa w działania zmierzające do zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych przez świadczeniodawców z obszaru województwa podlaskiego.

Z uzyskanych w piśmie z dnia 28 lutego 2011 r. (WSOZS/P-073-35-AO/11) od funduszu informacji wynika, iż wypowiedzenie umowy na realizację przedmiotowych świadczeń spowodowane było niespełnieniem przez Samodzielny Publiczny Psychiatryczny ZOZ im. dr Stanisława Deresza w Choroszczy warunków realizacji świadczeń określonych rozporządzeniem w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu opieki psychiatrycznej i leczenia uzależnień. Podkreślić należy, iż przedmiotowe rozporządzenie, wydane na podstawie upoważnienia zawartego w art. 31d ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.), określa warunki realizacji poszczególnych świadczeń opieki zdrowotnej, mając na względzie zapewnienie najwyższej jakości opieki psychiatrycznej. Pomimo wielokrotnych zapewnień kierownika szpitala o podejmowanych działaniach zmierzających do zatrudnienia określonego przepisami personelu, od 1 stycznia 2011 r. oddział funkcjonował bez lekarza specjalisty w dziedzinie psychiatrii dzieci i młodzieży. Wobec długotrwałego utrzymywania się sytuacji definiowanej jako niosącej zagrożenie dla zapewnienia właściwego leczenia i terapii najmłodszych pacjentów, dyrektor POW NFZ zdecydował o rozwiązaniu kontraktu z SPPZOZ w Choroszczy.

Przekazując powyższe, pragnę zapewnić pana posła o szczególnym zainteresowaniu sytuacją powstałą w wyniku likwidacji jedynej w województwie podlaskim oddziału psychiatrii dziecięcej, która, co należy podkreślić, jest zaprzeczeniem realizowanej przez Ministerstwo Zdrowia polityki w zakresie ochrony zdrowia psychicznego obywateli. Jednocześnie zapewniam pana posła o podejmowanych na bieżąco działaniach i natychmiastowym reagowaniu na pojawiające się nowe okoliczności w tej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu  
Andrzej Włodarczyk

Warszawa, dnia 18 kwietnia 2011 r.

## Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie planowanej likwidacji  
urzędów pocztowych w pow. augustowskim  
(9049)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytania pana posła Jarosława Matwiejuka w sprawie urzędów pocztowych w powiatach: augustowskim, sokólski, białostockim, bielskim, siemiatyckim i hajnowskim, przesłane przy pismach SPS-024-9049-9054/11, przedstawiam, co następuje.

Na wstępie pragnę podkreślić, że minister infrastruktury, który reprezentuje Skarb Państwa wobec Poczty Polskiej SA i posiada uprawnienia przewidziane dla walnego zgromadzenia, może ingerować w sprawy spółki jedynie w zakresie określonym w przepisach. Zgodnie z § 26 ust. 2 statutu Poczty Polskiej SA wszelkie sprawy związane z prowadzeniem spraw spółki (w tym organizacja funkcjonowania placówek pocztowych) należą do kompetencji zarządu. Jednocześnie zgodnie z art. 375<sup>1</sup> Kodeksu spółek handlowych walne zgromadzenie i rada nadzorcza nie mogą wydawać zarządowi wiążących poleceń dotyczących prowadzenia spraw spółki.

W myśl powyższego zwróciłem się do Zarządu Poczty Polskiej SA z prośbą o przedstawienie stosownych wyjaśnień w sprawie kwestii poruszonych w zapytaniach pana posła.

W odpowiedzi zarząd zapewnił mnie, że Poczta Polska nie planuje likwidacji swojego podstawowego dobra, jakim jest sieć placówek pocztowych. Planowany jest proces przekształceń urzędów pocztowych i filii urzędów pocztowych w znacznie tańszą w utrzymaniu formę organizacyjną, tj. w agencje pocztowe. Proces ten obejmuje przede wszystkim takie placówki, w których ilość świadczonych usług nie uzasadnia ponoszenia kosztów ich utrzymywania w dotychczasowej formie. Biorąc pod uwagę potrzebę racjonalizacji kosztów utrzymania sieci, już od wielu lat prowadzony jest proces przekształcania najbardziej deficytowych urzędów pocztowych w tańsze w utrzymaniu agencje pocztowe.

W chwili obecnej przeprowadzone są ponowne analizy o charakterze ekonomiczno-organizacyjnym planu zmian w sieci na rok 2011. Analizowana jest zasadność przekształcania w agencje pocztowe placówek własnych zlokalizowanych w miejscowościach gminnych oraz w miastach. Szczegółowej analizie poddawane są dotychczas uzyskiwane i szacowane przychody i ponoszone koszty związane z funkcjonowaniem placówek. Przy analizach uwzględniane jest rzeczywiste zapotrzebowanie na usługi pocztowe na danym obszarze oraz wymogi związane z zapewnieniem lokalnym społecznościom właściwego dostępu do usług Poczty Polskiej SA. Badane są możliwości

organizacyjne, eksploatacyjne i komunikacyjne przeprowadzenia planowanej zmiany, jej wpływ na jakość świadczonych usług na danym terenie, a także wpływ przekształcenia na inne placówki pocztowe funkcjonujące na danym obszarze. Wyniki tych analiz stanowiąc będą podstawę dalszych decyzji co do przekształceń placówek w roku bieżącym oraz latach następnych.

Powyższymi powtórnymi analizami objęte będą również placówki pocztowe w miejscowościach gminnych i miastach w powiatach wymienionych przez pana posła.

Niezależnie od decyzji w sprawie przyszłej formy organizacyjnej placówek pocztowych zarząd zapewnia, że dostęp do usług powszechnych w wymienionych gminach będzie zachowany. Bez względu na posiadaną formę organizacyjną każda placówka pocztowa Poczty Polskiej SA, będąc w jej systemie organizacyjnym i logistycznym, świadczy usługi o charakterze powszechnym.

W zdecydowanej większości przypadków, po przekształceniu, lokalizacja placówki pozostaje niezmienną – agencja pocztowa funkcjonuje w tej samej miejscowości, z reguły w niewielkiej odległości od miejsca, w którym usługi pocztowe były dotychczas świadczone. Oznacza to, że dostęp do usług pocztowych nie ulega zauważalnej zmianie. W wielu przypadkach czas pracy agencji pocztowej jest dłuższy niż placówki przekształconej (agencje funkcjonują m.in. w sklepach, które często funkcjonują do późnych godzin popołudniowych i wieczornych).

Jednocześnie zarząd zapewnił, że w roku 2011 w powiecie augustowskim i hajnowskim żadna placówka nie zostanie przekształcona, natomiast w sokólskim, siemiatyckim – po jednej, a w białostockim tylko dwie placówki są wyznaczone do przekształcenia. Natomiast w powiecie bielskim planowana jest większa liczba przekształceń, jednakże w tym zakresie również trwają analizy zasadności przekształceń.

Odnosząc się natomiast do kwestii zwolnień, zarząd przekazał, że w 2011 r. planowane są w Poczcie Polskiej zwolnienia pracowników w ramach zwolnień grupowych we wszystkich strukturach spółki – część z tych zwolnień będzie także wynikiem procesów reorganizacji sieci placówek. Jednakże ich dokładna liczba nie jest znana z uwagi na trwające analizy związane z przekształceniami sieci.

Poczta Polska jako pracodawca prowadzi działania osłonowe mające na celu zminimalizowania skutków społecznych zwolnień grupowych na każdym ich etapie. Należy podkreślić, że działania są nastawione przede wszystkim na możliwość utrzymania przez pracowników zatrudnienia w Poczcie Polskiej poprzez system alokacji pracowników na inne miejsce w strukturze spółki w ramach wakatów powstających w różnych jednostkach.

Stale prowadzony jest monitoring wolnych miejsc pracy oraz identyfikacja spośród osób przewidzianych do zwolnień tych pracowników, którzy mogą podlegać alokacji, tj. zatrudnieni byli na podobnych

stanowiskach lub zajmowali inne stanowiska, ale posiadają wymagane wykształcenie i kompetencje lub mogą je szybko uzupełnić.

Przedstawiając powyższe, wyrażam nadzieję, że zaprezentowane informacje w sposób wyczerpujący wyjaśniają kwestie poruszone w zapytaniach pana posła.

Z wyrazami szacunku.

Podsekretarz stanu  
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 15 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka  
w sprawie planowanej likwidacji urzędów  
pocztowych w pow. sokólskim (9050)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9049, str. 382.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka  
w sprawie planowanej likwidacji urzędów  
pocztowych w pow. białostockim (9051)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9049, str. 382.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka  
w sprawie planowanej likwidacji urzędów  
pocztowych w pow. bielskim (9052)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9049, str. 382.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka  
w sprawie planowanej likwidacji urzędów  
pocztowych w pow. siemiatyckim (9053)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9049, str. 382.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie planowanej likwidacji urzędów  
pocztowych w pow. hajnowskim (9054)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9049, str. 382.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa  
na zapytanie posła Mariana Starownika**

**w sprawie planów budowy konwencjonalnej  
elektrowni na terenie Lubelszczyzny oraz  
wyboru lokalizacji dla tej inwestycji (9055)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 25 marca 2011 r., znak: SPS-024-9055/11, w sprawie zapytania posła Mariana Starownika dotyczącego planów budowy konwencjonalnej elektrowni na Lubelszczyźnie oraz wyboru lokalizacji tej inwestycji poniżej przedstawiam stosowne wyjaśnienia.

Projekt inwestycyjny o roboczej nazwie „Elektrownia Lublin” stanowi w planach Grupy Kapitałowej PGE SA projekt strategiczny, m.in. z uwagi na zabezpieczenie możliwości produkcji energii elektrycznej w oparciu o paliwa krajowe, z możliwością wykorzystania do produkcji złóż paliwowych zlokalizowanych w bliskim sąsiedztwie planowanego obiektu.

Krótką charakterystyką zadania:

- faza procesu inwestycyjnego: przygotowanie inwestycji do realizacji,
- moc elektryczna: 2 x 800 MW brutto,
- lokalizacja: Zawadów, gm. Puchaczów, woj. lubelskie,
- technologia: elektrownia konwencjonalna,
- oddanie do eksploatacji: 2018 r.,
- nakłady całkowite: 12,547 mld PLN (nominalnie).

Jako zadanie inwestycyjne o strategicznym znaczeniu oraz dużej skali oddziaływania i rozmiarze koniecznych działań projekt wymaga właściwego przygotowania, co spowodowało jego zapoczątkowanie jeszcze w 2008 r. W tym czasie w ramach projektu po stronie PGE SA zostały wykonane następujące prace:

- wstępne studium wykonalności,
- studium lokalizacyjne (wskazanie najlepszej spośród trzech rozpatrywanych lokalizacji),
- studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania gminy Puchaczów wraz z prognozą oddziaływania na środowisko,

— projekt zmiany planu zagospodarowania gminy Puchaczów wraz z prognozą oddziaływania na środowisko – wprowadzenie do miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (m.p.z.p.) elektrowni 2 x 800 MW,

— raport o oddziaływaniu na środowisko dla przedsięwzięcia budowy Elektrowni Lublin o mocy 2 x 800 ÷ 2 x 1000 MW,

— ekspertyza oddziaływania na sieć przesyłową i dystrybucyjną przyłączenia elektrowni,

— opracowanie studium wykonalności stacji przyelektrownianej 400/110 kV,

— uzyskane zostały opinie dotyczące zgodności z m.p.z.p. przebiegu rurociągów,

— opracowanie studium wykonalności elektrowni 2 x 800 MW oraz przeprowadzenie oceny tego studium przez Instytut Energetyki,

— opracowanie raportu o oddziaływaniu na środowisko oraz wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla projektowanej budowy elektrowni 2 x 800 MW,

— w dniu 1 grudnia 2010 r. odbyła się wizytacja terenu przyszłej elektrowni przez przedstawiciela Ministerstwa Gospodarki,

— ekspertyza AGH w Krakowie w zakresie: „Geomechaniczne studium możliwości lokalizacji elektrowni w rejonie Zawadów” w związku z wątpliwościami co do możliwości lokalizacji elektrowni w bliskim sąsiedztwie KWK Bogdanka.

Aktualnie w trakcie realizacji są następujące umowy i prace:

— umowa na opracowanie wniosku i przeprowadzenie kompletnej procedury związanej z uzyskaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (DOŚU) dla projektowanej budowy elektrowni 2 x 800 MW,

— opracowanie wniosku, przeprowadzenie kompletnej procedury i wykonanie niezbędnych prac związanych z uzyskaniem dla projektowanej budowy Elektrowni Lublin pozwolenia zintegrowanego (PZ) oraz zezwolenia upoważniającego do uczestnictwa w systemie handlu uprawnieniami do emisji,

— proces uzyskiwania zmian w m.p.z.p. – w dniu 30 grudnia 2010 r. zostało uchwalone przez Radę Gminy Puchaczów studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania gminy Puchaczów.

Celem zapewnienia większej realności przedsięwzięcia i ograniczenia liczby ryzyk projektowych w ostatnich miesiącach Grupa Kapitałowa PGE SA podjęła współpracę w tym zakresie z Elektrownią Połaniec SA – Grupa GDF SUEZ Energia Polska. Konieczność kontynuowania współpracy na razie nie została rozstrzygnięta, niemniej PGE SA ze swej strony podtrzymuje zainteresowanie realizacją budowy elektrowni na Lubelszczyźnie, z tego względu m.in. w najbliższych dniach wystąpi o uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (DOŚU) dla

projektowanej budowy elektrowni 2 x 800 MW dla lokalizacji Zawadów.

Z poważaniem

Minister  
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 19 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Krzysztofa Brejzy**

**w sprawie zasad publikowania ogłoszeń  
o przetargach na zbycie nieruchomości przez  
jednostki samorządu terytorialnego (9056)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Krzysztofa Brejzy, przekazane przy piśmie Pana Marszałka z dnia 28 marca 2011 r., znak SPS-024-9056/11, dotyczące zasad publikowania ogłoszeń o przetargach na zbycie nieruchomości przez jednostki samorządu terytorialnego uprzejmie przedstawiam informacje w zakresie zagadnień poruszonych w zapytaniu pana posła.

Normę materialną, określającą podstawowe zasady przeprowadzania przetargu na zbycie nieruchomości publicznych, stanowi art. 38 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2010 r. Nr 102, poz. 651, z późn. zm.). Przepisem ust. 2 powołanego art. 38 ustawodawca określił zakres ogłoszenia o przetargu, szczegółowo wskazując informacje, które zawiera ogłoszenie. Doprecyzowanie i uszczegółowienie powyższej normy zawarte jest w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 14 września 2004 r. w sprawie sposobu i trybu przeprowadzania przetargów oraz rokowań na zbycie nieruchomości (Dz. U. Nr 207, poz. 2108, z późn. zm.). Z dyspozycji § 6 ww. rozporządzenia wynika obowiązek podania ogłoszenia o przetargu do publicznej wiadomości, co najmniej na 30 dni przed wyznaczonym terminem przetargu, oraz obowiązek publikacji ogłoszeń o przetargu w prasie. Przy czym obowiązek publikacji w prasie ogólnopolskiej dotyczy jedynie przypadków, w których przedmiotem sprzedaży jest nieruchomość, której cena wywoławcza jest wyższa niż 100 000 euro.

Powołane powyżej, obecnie obowiązujące przepisy zostały ukształtowane w sposób gwarantujący zachowanie zasady jawności i transparentności obrotu nieruchomościami stanowiącymi własność publiczną. Na potrzebę szczególnej dbałości o zachowanie tej zasady w przepisach prawnych zwraca uwagę Komisja Europejska w „Komunikacie w sprawie elementów pomocy publicznej przy sprzedaży gruntów i budynków przez władze publiczne” (Dz. U. UE.C.97.209.3).

Zgodnie z wytycznymi określonymi w ww. komunikacie sprzedaż nieruchomości stanowiących własność publiczną powinna być dokonywana zgodnie z procedurą otwartego i bezwarunkowego przetargu, o którym informacje zostały w wystarczająco dobry sposób opublikowane. Jako odpowiednio upublicznioną ofertę sprzedaży Komisja określa ofertę, która jest wielokrotnie ogłaszana przez wystarczająco długi okres (dwóch miesięcy lub więcej) w prasie krajowej, gazetach rynku nieruchomości lub innych stosownych publikacjach w taki sposób, aby mogli się o niej dowiedzieć wszyscy potencjalni nabywcy. Ponadto w przypadku sprzedaży nieruchomości publicznych, które mogą być przedmiotem zainteresowania inwestorów działających w skali europejskiej lub międzynarodowej, ogłoszenie o przetargu powinno być, zdaniem Komisji, zamieszczone w publikacjach o zasięgu międzynarodowym.

Z powyższych wytycznych Komisji Europejskiej wynika zatem konieczność zapewnienia należytej jawności i transparentności obrotu nieruchomościami publicznymi. Spełnienie tego obowiązku wymaga opublikowania ogłoszenia o przetargu w kilku różnych środkach masowego przekazu, co umożliwi dostęp do prezentowanej informacji jak największej liczbie osób potencjalnie zainteresowanych nabyciem nieruchomości, zwiększając tym samym szansę na uzyskanie wyższej ceny za sprzedawaną nieruchomość. W tym kontekście koszty ponoszone na publikowanie informacji o przetargu w prasie są stosunkowo niewielkie w porównaniu z osiąganymi cenami w przetargach, o których mogła się dowiedzieć większa liczba zainteresowanych nabyciem nieruchomości.

Propozycje przedstawione przez pana posła Krzysztofa Brejzę, dotyczące ograniczenia liczby miejsc, w których osoby zainteresowane mogłyby zapoznać się ze szczegółowymi informacjami dotyczącymi warunków i trybu organizowanego przetargu, niewątpliwie zmierzają do ograniczenia zasady jawności, akcentowanej w ww. wytycznych Komisji Europejskiej. Ewentualne wprowadzenie takich norm powinno zatem następować w sposób wyważony i bezwzględnie wymaga przeprowadzenia szerokich konsultacji z samorządami. Prowadzone dotychczas w tym zakresie wstępne konsultacje z organizacjami skupiającymi samorządy wskazują na pozytywny odbiór propozycji ograniczenia liczby informacji, które zamieszczane są w ogłoszeniu o przetargu publikowanym w prasie. Jednak pojawiły się również negatywne opinie co do ograniczania i różnicowania treści ogłoszeń w zależności od miejsca ich udostępnienia. Ankietowane organizacje zgodnie wskazywały jednak na konieczność przeprowadzenia pogłębionej analizy oraz przeprowadzenia uzgodnień konkretnych propozycji zmian do obowiązującego rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie sposobu i trybu przeprowadzania przetargów oraz rokowań na zbycie nieruchomości.

W związku z powyższym uprzejmie informuję Pana Marszałka, że propozycje pana posła w przedmiotowej kwestii jak również sugestie zgłoszone na etapie wstępnych konsultacji z samorządami zostaną poddane wnikliwej analizie, która pozwoli sformułować ewentualne propozycje legislacyjne w przedmiotowym zakresie.

Ponadto chciałbym zaznaczyć, że ewentualne rozpoczęcie prac nad projektem nowelizacji rozporządzenia w sprawie sposobu i trybu przeprowadzania przetargów oraz rokowań na zbycie nieruchomości wymaga uprzedniego uzyskania zgody prezesa Rady Ministrów na podjęcie i prowadzenie prac legislacyjnych. Projekt nowelizacji ww. rozporządzenia nie został bowiem ujęty w programie prac rządu na rok 2011 ani w wykazie dokumentów procedowanych bezterminowo.

Odnosząc się natomiast do pytania dotyczącego obowiązujących w przedmiotowym zakresie aktów prawa wspólnotowego, uprzejmie wskazuję na wytyczne Komisji Europejskiej zawarte we wspomnianym powyżej „Komunikacie w sprawie elementów pomocy państwa w sprzedaży gruntów i budynków przez władze publiczne” (Dz. U. UE.C.97.209.3).

Jednocześnie uprzejmie informuję, że resort infrastruktury nie prowadził dotychczas analizy i nie dysponuje informacjami na temat rozwiązań prawnych obowiązujących w krajach Unii Europejskiej w zakresie zagadnienia poruszonego w zapytaniu posła.

Przedstawiając powyższe informacje, wyrażam nadzieję, że pozwolą one na wyjaśnienie wątpliwości przedstawionych w zapytaniu pana posła Krzysztofa Brejzy.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 15 kwietnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Sprawiedliwości  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Sławomira Zawislaka**

**w sprawie planów likwidacji Wydziału Pracy  
Sądu Rejonowego w Janowie Lubelskim (9058)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Sławomira Zawislaka w sprawie planów likwidacji Wydziału Pracy Sądu Rejonowego w Janowie Lubelskim, przesłane przy piśmie z dnia 25 marca 2011 r., nr SPS-024-9058/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Na wstępie pragnę podnieść, że na podstawie przepisów ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070, z późn. zm.), minister sprawiedliwości jest uprawniony do przekazania jednemu sądowi rejonowemu rozpoznawanie spraw z zakresu prawa pracy z obszaru właściwości więcej niż jednego spośród sądów rejonowych działających w tym samym okręgu sądowym. Funkcjonowanie wydziału pracy w strukturze każdego sądu rejonowego nie jest zatem obligatoryjne.

Uzasadniając reorganizację polegającą na zniesieniu niewielkich wydziałów pracy w sądach rejonowych, informuję, że w ostatnich latach odnotowany został znaczący spadek wpływu spraw z zakresu prawa pracy do sądów rejonowych (z 324 382 spraw w 2001 r. do 95 062 w 2010 r.). W przypadku natomiast podstawowych kategorii spraw rozstrzyganych w sądach powszechnych, tj. cywilnych i karnych, odnotowany został wzrost wpływu spraw w 2010 r. w odniesieniu do roku 2000. W sądach rejonowych liczba wpływających spraw cywilnych wzrosła z 3 621 225 w roku 2000 do 7 277 033 w roku 2010, a spraw karnych z 819 800 w roku 2000 do 2 324 613 w roku 2010.

Przedstawione powyżej dane statystyczne dobitnie wskazują, iż konieczne było podjęcie działań w zakresie zmiany struktury organizacyjnej sądownictwa powszechnego w celu zapewnienia racjonalnego wykorzystania kadry orzeczniczej. Oczywiście jest, iż z punktu widzenia etatyżacji i obciążenia sędziów, utrzymywanie niewielkich wydziałów pracy w sądach rejonowych nie znajduje uzasadnienia. Zakłada się, że wpływ spraw pracowniczych powinien być na tyle duży, aby stanowił obciążenie co najmniej dla 2 etatów sędziowskich, i dopiero w takiej sytuacji w pełni zasadne jest utworzenie wydziału pracy. Dlatego też podjęta została decyzja o likwidacji wydziałów pracy w niektórych sądach rejonowych i przekazaniu spraw pracowniczych do właściwości miejscowej sąsiednich jednostek.

Podkreślić trzeba, że omawiana zmiana organizacyjna uwarunkowana była potrzebą racjonalizacji struktury sądów, które winny składać się z wydziałów o odpowiednim potencjale kadrowym, jak też koniecznością zapewnienia właściwego wykorzystania wysokospecjalizowanej kadry orzeczniczej. W przypadku tej reorganizacji kwestie związane z poszukiwaniem oszczędności w wydatkach resortu sprawiedliwości nie miały decydującego znaczenia.

Analizą dotyczącą zasadności funkcjonowania niewielkich wydziałów pracy objęte zostały dwie kategorie sądów rejonowych. W pierwszej wpływ spraw z repertoriów „P” i „P-upr” w 2009 r. nie przekroczył 120, a więc średnio jedynie 10 spraw w miesiącu. W drugiej zaś wpływ spraw był wyższy, lecz etatyżacja pionu pracy nie przekraczała 0,5 etatu sędziowskiego. Sąd Rejonowy w Janowie Lubelskim spełnia obydwa kryteria, gdyż w 2009 r. do wskazanej jednostki wpłynęły zaledwie 34 sprawy pracownicze,

a etatyżacja w pionie pracy wynosiła 0,19 etatu sędziowskiego.

Z uwagi na niewielką liczbę spraw z zakresu prawa pracy wpływających do Sądu Rejonowego w Janowie Lubelskim, negatywne skutki społeczne omawianej reorganizacji będą miały znacznie ograniczony zakres podmiotowy. Istotne jest również, iż konstytucyjna zasada dostępu do sądu realizowana winna być przede wszystkim poprzez zapewnienie sprawnego rozpoznania sprawy przez właściwy merytorycznie sąd, co nie musi oznaczać jego fizycznej bliskości.

Pragnę poinformować pana posła, że na podstawie przepisów rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 10 marca 2011 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie utworzenia sądów pracy i sądów ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 60, poz. 303), z dniem 1 kwietnia 2011 r. zniesione zostały siedemdziesiąt cztery wydziały pracy w sądach rejonowych, w tym Wydział Pracy w Sądzie Rejonowym w Janowie Lubelskim. Sprawy pracownicze ze zniesionej komórki organizacyjnej przejął Sąd Rejonowy w Zamościu.

Odnosząc się do pozostałych kwestii podniesionych w zapytaniu, wskazuję, iż nie przewiduje się, by w wyniku przeprowadzonej reorganizacji nastąpiły zwolnienia urzędników sądowych, bowiem zarówno kadra orzecznicza, jak i administracyjna znoszonych wydziałów pracy wzmocnić powinna inne wydziały macierzystych sądów rejonowych.

Likwidacja wydziałów pracy w niewielkich sądach rejonowych objęła w województwie lubelskim także jednostkę z siedzibą w Biłgoraju.

Ponadto rozporządzenie ministra sprawiedliwości z dnia 18 marca 2011 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie utworzenia sądów gospodarczych (Dz. U. Nr 64, poz. 339) uwzględnia zniesienie piętnastu wydziałów gospodarczych w sądach rejonowych i okręgowych, w tym w województwie lubelskim Wydziałów Gospodarczych w Sądach Rejonowych w Białej Podlaskiej i Chełmie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Grzegorz Wałęjko

Warszawa, dnia 15 kwietnia 2011 r.



## Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie  
Spraw Wewnętrznych i Administracji  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Ewy Drozd  
oraz grupy posłów**

**w sprawie rozszerzenia zakresu załącznika  
nr 3 rozporządzenia Rady Ministrów  
z 18 marca 2009 r. w sprawie wynagradzania  
pracowników samorządowych (9059)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 25 marca 2011 r. (sygn. SPS-024-9059/11), dotyczącego zapytania posła na Sejm RP pani Ewy Drozd oraz grupy posłów z dnia 1 marca 2011 r. w sprawie rozszerzenia zakresu załącznika nr 3 rozporządzenia Rady Ministrów z 18 marca 2008 r. w sprawie wynagradzania pracowników samorządowych, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Problematyka poruszona w wystąpieniu dotyczy ewentualnej zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 marca 2009 r. w sprawie wynagradzania pracowników samorządowych (Dz. U. Nr 50, poz. 398, z późn. zm.) w związku z rozwiązaniami wprowadzonymi przez ustawę z dnia 4 lutego 2011 roku o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3 (Dz. U. Nr 45, poz. 235), stanowiącymi o stosowaniu w stosunku do pracowników żłobków zatrudnionych w publicznych zakładach opieki zdrowotnej przepisów pragmatyki samorządowej (art. 76 ust. 2 pkt 1 ww. ustawy).

Mając na względzie powyższe, należy podnieść, iż zgodnie z dotychczasową utrwaloną praktyką w zakresie podejmowania prac legislacyjnych nad aktami wykonawczymi Rady Ministrów określającymi zasady wynagradzania i wymagania kwalifikacyjne pracowników samorządowych, poza wyjątkową sytuacją opracowania powołanego na wstępie aktu wykonawczego przez Kancelarię Prezesa Rady Ministrów, organem właściwym w zakresie ewentualnej zmiany wspomnianych regulacji prawnych jest minister pracy i polityki społecznej. Nie ulega bowiem wątpliwości, że problematyka wynagrodzeń i świadczeń pracowniczych, zgodnie z art. 21 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (t.j. Dz. U. z 2007 roku Nr 65, poz. 437, z późn. zm.), należy do działu praca, którym kieruje minister pracy i polityki społecznej.

Powyższe znajduje uzasadnienie także wobec faktu, iż reprezentantem rządu w toku prac parlamentarnych nad wspomnianą ustawą o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3 był minister pracy i polityki społecznej. Tym samym stanowisko w przedmiotowej sprawie winien zająć minister pracy i polityki społecznej.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu  
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 7 kwietnia 2011 r.

## Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Ewy Drozd  
oraz grupy posłów**

**w sprawie rozszerzenia zakresu załącznika  
nr 3 rozporządzenia Rady Ministrów  
z 18 marca 2009 r. w sprawie wynagradzania  
pracowników samorządowych (9059)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 25 marca 2011 r., znak: SPS-024-9059/11, dotyczące interpelacji poseł Ewy Drozd, odnoszącej się do rozszerzenia zakresu załącznika nr 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 marca 2009 r. w sprawie wynagradzania pracowników samorządowych (Dz. U. Nr 50, poz. 398, z późn. zm.), uprzejmie informuję.

Zgodnie z art. 76 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 4 lutego 2011 r. o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3 (Dz. U. Nr 45, poz. 235) pracownicy żłobków działających jako publiczne zakłady opieki zdrowotnej od dnia 4 kwietnia 2011 r. stali się pracownikami samorządowymi.

Ustawa o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3 tworzy nowe stanowiska pracy dla osób zatrudnionych do sprawowania opieki nad dziećmi, co oznacza konieczność nowelizacji rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wynagradzania pracowników samorządowych. Prace w tym zakresie zostały już podjęte.

Projekt rozporządzenia Rady Ministrów zmieniającego rozporządzenie w sprawie wynagradzania pracowników samorządowych został przesłany do uzgodnień międzyresortowych oraz do konsultacji społecznych i Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego.

Niniejszy projekt przewiduje zmiany w załączniku nr 3 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 marca 2009 r. w sprawie wynagradzania pracowników samorządowych polegające na uzupełnieniu dotychczasowego katalogu stanowisk o nowe stanowiska w żłobkach i klubach dziecięcych, które określone zostały w ustawie o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3.

Projekt rozporządzenia został zamieszczony na stronie Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej w zakładce Biuletynu Informacji Publicznej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Marek Bucior

Warszawa, dnia 18 kwietnia 2011 r.

## Odpowiedź

**ministra obrony narodowej  
na zapytanie posła Łukasza Tuska  
oraz grupy posłów**

**w sprawie planowanych zmian  
w systemie emerytalnym żołnierzy  
zawodowych i ich uprawnień (9061)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Łukasza Tuska oraz grupy posłów w sprawie planowanych zmian w systemie emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich uprawnień (SPS-024-9061/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Pogłoski o rzekomych zmianach dotyczących świadczeń związanych z zakwaterowaniem żołnierzy zawodowych w ostatnim czasie były już kilkakrotnie i w różnorodnych formach dementowane przez różne osoby funkcyjne w resorcie obrony narodowej. Niemniej jednak pragnę ponownie zapewnić, że w resorcie nie są prowadzone żadne prace (analityczne lub legislacyjne) w zakresie zmiany sposobu naliczania świadczenia mieszkaniowego dla żołnierzy zawodowych.

Jeżeli natomiast chodzi o kwestie związane z systemem emerytalnym żołnierzy zawodowych, pragnę poinformować, że Rada Ministrów zainicjowała prace nad reformą systemu ubezpieczeń społecznych. Kieruje nimi minister – członek Rady Ministrów pan Michał Boni, pod którego egidą został powołany m.in. Zespół ds. Emerytur Służb Mundurowych. Na spotkaniu przedstawicieli Ministerstwa Obrony Narodowej, Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji oraz Ministerstwa Sprawiedliwości, a także przedstawicieli społecznych ustalono, że prace nad nowym systemem zaopatrzeniowym dla żołnierzy zawodowych oraz funkcjonariuszy, którzy rozpoczną służbę po dniu 1 stycznia 2012 r., będą odbywały się w sześcioletnim międzyresortowym podzespołach tematycznych, skupionych wokół następujących kwestii:

- 1) staż służby uprawniający do świadczenia emerytalnego i wiek emerytalny służb mundurowych, a także sytuacja żołnierzy kontraktowych;
- 2) wskaźnik wzrostu emerytury za każdy rok służby ponad limit i podstawa wymiaru emerytury;
- 3) przegląd specjalnych dodatków i uprawnień w różnych typach służb mundurowych;
- 4) system orzecznictwa rentowego w służbach mundurowych;
- 5) warunki łączenia emerytury i pracy;
- 6) proces uprzywilejowania.

Wskazane podzespoły dokonały, w terminie od dnia 16 lutego do dnia 29 marca br., przeglądu obowiązujących aktów prawnych w omawianych obszarach, który będzie stanowił punkt wyjściowy dalszych analiz i podstawę konstruowania ewentualnych nowych rozwiązań systemowych. Z uwagi na fakt, iż nadal trwają prace Zespołu ds. Emerytur Służb Mundurowych, obecnie nie jest możliwe udzie-

lenie wiążącej odpowiedzi na temat ostatecznego kształtu nowych uregulowań prawnych w omawianym zakresie.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z wyrazami szacunku i poważania

Minister  
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 19 kwietnia 2011 r.

## Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Łukasza Tuska**

**w sprawie przyłącza energetycznego (9062)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie posła Łukasza Tuska z dnia 25 marca 2011 r. nr SPS-024-9062/11 w sprawie przyłącza energetycznego uprzejmie przedkładałam wyjaśnienie w tej sprawie.

Budowa przyłączy, między innymi elektroenergetycznych, może być dokonana albo zgodnie z art. 29 ustawy Prawo budowlane (na podstawie zgłoszenia), albo zgodnie z art. 29a ustawy Prawo budowlane na podstawie przepisów Prawa energetycznego.

Definicja przyłącza, oznaczająca odcinek lub element sieci służący do połączenia urządzeń, instalacji lub sieci podmiotu, o wymaganej przez niego mocy przyłączeniowej, z pozostałą częścią sieci przedsiębiorstwa energetycznego świadczącego na rzecz podmiotu przyłączanego usługę przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej, została podana w § 2 pkt 15 rozporządzenia ministra gospodarki z dnia 4 maja 2007 r. w sprawie szczegółowych warunków funkcjonowania systemu elektroenergetycznego (Dz. U. Nr 93, poz. 623, z późn. zm.) wydanym na podstawie ustawy Prawo energetyczne. Jednocześnie należy mieć na uwadze przepisy techniczno-budowlane wydane na podstawie ustawy Prawo budowlane. W rozporządzeniu ministra spraw wewnętrznych i administracji z dnia 16 sierpnia 1999 r. w sprawie warunków technicznych użytkowania budynków mieszkalnych (Dz. U. Nr 74, poz. 836, z 2009 r. Nr 205, poz. 1584) w § 3 pkt 16 zdefiniowano instalację elektryczną w budynku mieszkalnym jako dalszą część systemu przesyłania energii elektrycznej do odbiorników. Instalacja elektryczna ma początek w złączu bliżej określonym w § 183 pkt 1 rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać

budynki i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 75, poz. 690, z późn. zm.). W tymże paragrafie wyszczególniono, że w instalacjach elektrycznych należy stosować złącza instalacji elektrycznej budynku umożliwiające odłączenie od sieci zasilającej i usytuowane w miejscu dostępnym dla dozoru i obsługi oraz zabezpieczone przed uszkodzeniami, wpływami atmosferycznymi, a także ingerencją osób niepowołanych.

Powyższe przepisy pozwalają na ustosunkowanie się do poszczególnych rysunków przedłożonych przez posła Łukasza Tuska, a mianowicie:

— rysunek 1 – w rozumieniu art. 29 ust. 1 pkt 20 ustawy Prawo budowlane przyłączem kablowym jest tylko odcinek od słupa do szafki pomiarowo-rozdzielczej, w której zainstalowany jest układ pomiarowy;

— rysunek 2 – w rozumieniu art. 29 ust. 1 pkt 20 ustawy Prawo budowlane przyłączem kablowym nie jest odcinek od szafki pomiarowo-rozdzielczej (w której zainstalowany jest układ pomiarowy) do budynku; odcinek ten jest częścią instalacji elektrycznej budynku;

— rysunek 3 – w rozumieniu art. 29 ust. 1 pkt 20 ustawy Prawo budowlane przyłączem (napowietrznym) jest odcinek od punktu przyłączenia do sieci – określonego w warunkach przyłączenia wydanych przez przedsiębiorstwo energetyczne – do obiektu, który ma być przyłączony do sieci elektroenergetycznej.

Jednakże wyjaśnienia do poszczególnych rysunków nie stanowią oficjalnej wykładni prawa i nie są wiążące dla organów administracji architektoniczno-budowlanej orzekających w sprawach indywidualnych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 15 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu  
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Pawła Poncyliusza**

**w sprawie polityki wizowej  
Wydziału Konsularnego Ambasady  
Rzeczypospolitej Polskiej w Pekinie (9063)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Pawła Poncyliusza (pismo nr SPS-024-9063) z dnia 25 marca br. w sprawie polityki wizowej Wydziału Konsularnego Ambasady Rzeczypospolitej Polskiej w Pekinie uprzejmie informuję, iż konsul RP w Pekinie, wykonując funkcje

konsularne w zakresie wydawania wiz, działa zgodnie obowiązującymi przepisami prawa polskiego, czyli ustawą z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach (Dz. U. Nr 234, poz. 1694) i kieruje się celami polityki wizowej, którymi są m.in.: tworzenie warunków sprzyjających rozwojowi wszechstronnej współpracy z państwami trzecimi, zapewnienie bezpieczeństwa państwa, zapobieganie nielegalnej migracji, wykonywanie zobowiązań międzynarodowych.

Zainteresowanie obywateli ChRL pracą w Polsce jest zjawiskiem pozytywnym, dlatego też polityka wizowa wobec tej kategorii osób jest w ramach obowiązującego prawa przychylna. Wizę krajową w celu wykonywania pracy wydaje lub odmawia jej wydania konsul właściwy ze względu na państwo stałego zamieszkania cudzoziemca. Do ustawowych obowiązków konsula należy wydanie wiz tym osobom, które udokumentują cel i warunki planowanego pobytu, i odmowa wydania wiz osobom, dla których wyjazd pod pozorem pracy w Polsce jest jedynie pretekstem do emigracji. Cudzoziemiec wnoszący o wydanie wizy deklaruje cel przyjazdu do Polski. Jeżeli w postępowaniu o wydanie wizy krajowej cudzoziemiec złożył m.in. wniosek lub dołączył do niego dokumenty zawierające nieprawdziwe lub fałszywe informacje, zeznał nieprawdę lub zataił prawdę albo, w celu użycia za autentyczny, podrobił lub przerobił dokument lub takiego dokumentu jako autentycznego używał i nie uzasadnił celu lub warunków planowanego pobytu, czyli jeżeli istnieje uzasadnione podejrzenie, że wyjazd lub pobyt cudzoziemca na terytorium RP ma inny cel niż deklarowany, wówczas odmawia się udzielenia wizy.

W odniesieniu do wiz do pracy w RP zauważalny jest wzrost liczby składanych wniosków. W 2010 r. w wydziale konsularnym w Pekinie przyjęto 748 wniosków wizowych, wydano 481 wiz, odmówiono w 267 przypadkach. Wydział nie prowadzi statystyki wizowej z podziałem na prowincje, a przy ogólnej liczbie 6556 wszystkich złożonych w 2010 r. wniosków nie jest możliwe przedstawienie danych dotyczących wydanych lub odmówionych wiz według miejsca zamieszkania osób aplikujących lub siedziby podmiotów gospodarczych.

Od stycznia br. nastąpił gwałtowny wzrost liczby aplikacji wizowych do pracy, głównie za sprawą pracowników z firmy Covec, delegowanych do budowy autostrady A2. Zainteresowanie wśród Chińczyków pracą w Polsce spowodowane jest przede wszystkim większym otwieraniem się polskich przedsiębiorców na partnerów chińskich. Najwięcej wiz z prawem do pracy i prowadzenia działalności gospodarczej wydano dla przedstawicieli poważnego biznesu i firm o ustabilizowanym statusie w Polsce – Huawei, TPV, Lenovo, Nucatech, Covec, PKP Cargo, ZTE, Alston Power, China Railways, Chipolbrot, Fiberhome, Geoservices, Minmetals, Nokia, Siemens, Michelin, Covec – instytucji bankowych i finansowych, kulturalnych, naukowych oraz przedstawicieli średniego biznesu i innych osób zaangażowanych we współpracę

gospodarczą, pracowników technicznych i inżynierów z Chin udających się w celu wykonania projektów technicznych na terenie Polski.

Odnosząc się do poszczególnych zarzutów stawianych Wydziałowi Konsularnemu Ambasady Rzeczypospolitej Polskiej w Pekinie, uprzejmie informuję:

1) wymóg przedstawienia umowy o pracę. Wydział konsularny stosuje przepisy prawa krajowego i *acquis Schengen*, które szczegółowo określają warunki rozpatrywania wszystkich wniosków wizowych, w tym także tych składanych w celu podjęcia pracy. W przypadkach wątpliwych wymagane są dokumenty uzupełniające potwierdzające cel i warunki planowanego pobytu oraz inne okoliczności podane we wniosku, w tym dokumenty poświadczające działalność gospodarczą, poświadczające zatrudnienie w przedsiębiorstwie i inne wskazujące na istnienie stosunków handlowych lub zawodowych, w których umowa o pracę, czy świadectwo kwalifikacji zawodowych są dokumentami podstawowymi. Ze szczególną ostrożnością podchodzi się do aplikacji składanych grupowo, gdy pracownik nie jest faktycznie zatrudniany przez polski podmiot (vide przypadek pracowników chińskich protestujących pod Ambasadą ChRL w Warszawie, kiedy polski przedsiębiorca zerwał umowę z chińskim pośrednikiem, a ten pozostawił pracowników bez opieki i środków do życia). Polskie zezwolenie na pracę jako dokument uzupełniający stanowi warunek konieczny, ale nie jedyny, do wydania wizej. Uprawnia ono do wykonywania pracy jedynie pod warunkiem posiadania przez cudzoziemca tytułu pobytowego, którym jest wiza;

2) wymóg posiadania kwalifikacji zawodowych. Jest on wymogiem podstawowym w większości przypadków, np. książeczka pracy, świadectwa kwalifikacji, dyplomy wykształcenia, odbyte kursy i szkolenia, umiejętność obsługi wózków widłowych i dźwigów magazynowych itp. Pomimo spełnienia tego wymogu w dalszym ciągu problemem jest niska wiarygodność co do autentyczności tych dokumentów przedkładanych przez obywateli Chin podczas procedury wizowej. Fałszerstwa dokumentów są stosunkowo łatwe do wykrycia ze względu na prymitywne metody ich sporządzania. Jest to jednak dla urzędu pracochłonna i czasochłonna procedura, wymagająca udziału personelu placówki;

3) dyskryminacja podmiotów gospodarczych w zależności od prowincji, w której podmiot ma siedzibę. Wydział konsularny przyjmuje wnioski wizowe osób zamieszkałych w okręgu konsularnym obejmującym prawie całe terytorium ChRL (z wyłączeniem kompetencji KG RP w Szanghaju i KG RP w Kantonie) oraz terytorium Mongolii. Każdy wniosek o wydanie wizej w celu wykonywania pracy jest rozpatrywany bezstronnie, z należytą uwagą i w ramach obowiązujących przepisów. Wydział nie prowadzi ewidencji spraw wizowych według prowincji. Siedziba podmiotu gospodarczego nie jest rejestrowana w systemie i nie ma znaczenia dla sprawy, rejestrowane jest jedynie miejsce zamieszkania interesanta. Ustawa

o cudzoziemcach w art. 12 wyraźnie określa, jakie dane cudzoziemca mogą być przetwarzane w postępowaniach oraz rejestrach prowadzonych przez konsula na podstawie tej ustawy. Mając powyższe na uwadze, należy zdecydowanie odrzucić supozycję zawartą w zapytaniu, jakoby mogło dojść do „dyskryminacji podmiotów gospodarczych”, a konsulowie utrzymywali niekorzystną dla państwa polskiego politykę przy wydawaniu wiz. Wydział konsularny nie utrzymuje też jakichkolwiek kontaktów z firmami pośredniczącymi. Stronami postępowania wizowego jest konsul i ubiegający się o wizę cudzoziemiec. Obowiązujące przepisy i stosowany system informatyczny zapewniają transparentność procedury wizowej;

4) zainteresowani nie mogą uzyskać informacji, jakie wymogi i kryteria powinni spełniać. Cudzoziemiec ubiegający się o wydanie wizej krajowej składa dokumenty określone w art. 32 ustawy. Przyjęte procedury przy badaniu dokumentacji wizowej i wykaz dokumentów uzupełniających jest dostępny dla interesantów w języku chińskim na stronach internetowych polskich urzędów konsularnych, na tablicach ogłoszeń, w informacjach telefonicznych i poczcie elektronicznej. Wymogi nie odbiegają od procedur stosowanych przez pozostałe polskie urzędy konsularne w Chinach;

5) odmowy wydania wizej są uzasadniane rzekomym zagrożeniem migracyjnym w zależności od prowincji. Według dotychczasowego uregulowania prawnego wynikającego z ustawy o cudzoziemcach urząd z zasady nie podawał powodów odmów wizowych. Ocena ryzyka migracyjnego nie jest związana z konkretną prowincją, a z osobą aplikującego. Posiadacze zezwoleń na pobyt oraz wiz krajowych D wydanych przez jedno z państw Schengen mogą podróżować bezwizowo po strefie Schengen przez okres nieprzekraczający 3 miesięcy w okresie półrocznym. Wśród pewnego marginesu osób aplikujących o wizę do pracy na stanowiska niewymagające szczególnych predyspozycji zawodowych utrzymuje się natomiast zjawisko polegające na wyłudzeniu przez obywateli ChRL polskich wiz do pracy w celu nielegalnej imigracji do krajów trzecich. Zjawisko to jest również widoczne w innych krajach UE;

6) sprawy wizowe załatwiane są przewlekle. Zarzut ten nie znajduje potwierdzenia w faktach. W praktyce działania wydziału konsularnego w Pekinie wizej wydawane są na bieżąco, bez jakichkolwiek opóźnień. WK jest wyposażony od września 2007 r. w system wiza – konsul, który rejestruje wszystkie czynności związane z procesem wizowym. Analizując rekordy w bazie danych, tj. data złożenia wniosku, data podjęcia decyzji, data wydruku naklejki wizowej, nie stwierdzono ani jednego przypadku przewlekłości. Interesant po przyjęciu wniosku otrzymuje rachunek z określoną datą odbioru decyzji. W praktyce decyzje podejmowane są w dniu złożenia wniosku a wydruk wizej w ciągu 1–2 dni. Generalnie wydanie wizej trwa maksymalnie 5 dni roboczych, a w sytuacjach szczególnych niezwłocznie. Aby usprawnić

procedurę wizową i maksymalnie ułatwić chińskim przedsiębiorcom uzyskiwanie wiz do pracy i w celu prowadzenia działalności gospodarczej, wszystkie urzędy konsularne RP w ChRL wdrożyły od 2008 r. praktykę ustalenia dnia tygodnia (w Pekinie – wtorek), w którym załatwiane są w trybie szybkiej ścieżki wnioski wizowe za pośrednictwem kurierów. Urzędy starają się wykorzystywać wszystkie możliwości przewidziane prawem dla ułatwienia otrzymywania wiz przez osoby potencjalnie zainteresowane inwestycjami w naszym kraju, które mogą i które odgrywają pozytywną rolę w stosunkach z Polską. Interesanci posiadają także możliwość korzystania z systemu e-konsulat, tj. internetowej rejestracji wizyt w konsulacie. Wydział konsularny nie odnotował w latach od 2008 r. do chwili obecnej wpływu skarg i wniosków na działalność urzędu.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu  
Jan Borkowski

Warszawa, dnia 13 kwietnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Grażyny Ciemniak**

**w sprawie wprowadzenia 23-procentowej stawki  
podatku VAT na usługi konserwatorskie (9064)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do przekazanego przy piśmie z dnia 25 marca 2011 r., znak: SPS-024-9064/11, zapytania pani poseł Grażyny Ciemniak z dnia 14 marca 2011 r. w sprawie nowelizacji od dnia 1 stycznia 2011 r. ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, z późn. zm.), uprzejmie informuję.

Celem ustawy z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 226, poz. 1476), która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2011 r., było implementowanie do krajowego porządku prawnego obligatoryjnych dla krajów członkowskich UE postanowień dyrektywy 2006/112/WE z dnia 26 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. Urz. UE L 347 z 11.12.2006, str. 1, z późn. zm.). Osiągnięcie tej zgodności spowodowało potrzebę zrezygnowania ze stosowanych do końca ubiegłego roku zwolnień od podatku od towarów i usług dla niektórych usług związanych z ochroną zdrowia, edukacją oraz w zakresie prac konserwatorskich i restauratorskich przy zabytkach, których istota nie wpisywała się w system zwolnień, określony art. 132 dyrektywy, oraz nie od-

powiadała tezom wynikającym z orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości UE.

Pragnę przy tym podkreślić, że do proponowanych zmian dotyczących przededefiniowania zwolnień w zakresie kultury nie zgłoszono uwag na żadnym etapie prac nad tą ustawą.

Mając jednak na uwadze zgłoszone później postulaty związane z objęciem 23-procentową stawką podatku od towarów i usług prac konserwatorskich i restauratorskich zabytków i dzieł sztuki, w tym w szczególności trudną sytuację, w której znaleźli się inwestorzy i konserwatorzy, którzy zawarli przed nowelizacją ww. ustawy długoterminowe umowy na świadczenie wymienionych usług w przedmiotowym zakresie (co również sygnalizuje pani poseł w ww. zapytaniu z dnia 14 marca 2011 r.), minister finansów zwolnił od podatku od towarów i usług, w okresie do dnia 31 grudnia 2011 r., usługi polegające na prowadzeniu prac konserwatorskich i restauratorskich dotyczących:

1) zabytków wpisanych do rejestru zabytków, wpisanych do inwentarza muzeum albo wchodzących w skład narodowego zasobu bibliotecznego;

2) materiałów archiwalnych wchodzących w skład narodowego zasobu archiwalnego (por. § 43 rozporządzenia ministra finansów z dnia 4 kwietnia 2011 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług – Dz. U. Nr 73, poz. 392).

Jednocześnie zauważam, że zwolnienie, o którym mowa wyżej, może być stosowane również do usług wykonanych w okresie od dnia 1 stycznia 2011 r. – na podstawie § 46 ust. 1 ww. rozporządzenia w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 15 kwietnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**ministra skarbu państwa  
na zapytanie posła Edwarda Czesaka**

**w sprawie prywatyzacji  
Małopolskiego Centrum Biotechniki  
sp. z o.o. w Krasnem i możliwości  
dopuszczenia się naruszenia  
„Koncepcji prywatyzacji spółek  
rolno-spożywczych” (9065)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Edwarda Czesaka z dnia 25 marca 2011 r., znak: SPS-024-9065/11, dotyczące procesu prywatyzacji spółki Małopolskie Centrum Biotechniki sp. z o.o. z siedzibą w Krasnem k. Rzeszowa, uprzejmie informuję co następuje.

Ministerstwo Skarbu Państwa podjęło działania zmierzające do prywatyzacji 4 następujących spółek inseminacyjnych, tj.:

1) Małopolskiego Centrum Biotechniki sp. z o.o. z siedzibą w Krasnem (SP 100%),

2) Stacji Hodowli i Unasienniania Zwierząt sp. z o.o. z siedzibą w Bydgoszczy (SP 100%),

3) Mazowieckiego Centrum Hodowli i Rozrodu Zwierząt sp. z o.o. w Łowiczu (SP 100%),

4) Wielkopolskiego Centrum Hodowli i Rozrodu Zwierząt w Poznaniu z siedzibą w Tulcach sp. z o.o. (SP 100%),

w trybie i na warunkach specjalnie opracowanej w tym celu „Koncepcji prywatyzacji spółek rolnospożywczych”, która została przyjęta i wdrożona w życie decyzją Kolegium Ministerstwa Skarbu Państwa. Podstawowym założeniem koncepcji jest zachowanie tzw. polskiej szkoły hodowli w rękach polskich hodowców. W ramach prac nad koncepcją uznano za celowe i zasadne, wzorem ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji, zapewnienie pracownikom tych spółek i producentom rolnym możliwości uczestniczenia w procesie prywatyzacji poprzez odpłatne nabycie udziałów Skarbu Państwa, co pozostaje w zgodzie z oczekiwaniami pracowników i środowiska rolniczego.

Podmiotami uprawnionymi do wzięcia udziału w prywatyzacji, zgodnie z koncepcją, pozostają:

— producenci rolni, którzy stale współpracują z daną spółką na podstawie umów kontraktacyjnych, kooperacyjnych, dostaw itp. lub bezumownie, ale stale, „w sposób ciągły” w okresie 24 miesięcy przed dniem ogłoszenia przez ministra skarbu państwa o wystąpieniu z ofertą zbycia udziałów na rzecz osób uprawnionych;

— pracownicy spółek zatrudnieni na podstawie stosunku pracy oraz w przypadku spółek hodowli zwierząt również osoby niebędące pracownikami wykonujące usługi inseminacyjne, w okresie 24 miesięcy przed i na dzień ogłoszenia przez ministra skarbu państwa o wystąpieniu z ofertą zbycia udziałów na rzecz osób uprawnionych.

Zgodnie z koncepcją zbywanie udziałów nabytych na zasadach preferencyjnych przez producentów rolnych i pracowników jest dopuszczalne:

— w obrębie dotychczasowych współników oraz na rzecz związków producentów rolnych, w tym: grup producenckich, zrzeszeń producentów rolnych, spółdzielni producentów rolnych, związków zrzeszeń i spółdzielni, w celu koncentracji uprawnień właścicielskich – od dnia ich nabycia,

— bez ograniczeń na zasadach ogólnych – po upływie 10 lat od ich nabycia.

W trakcie realizacji procesu, po zamknięciu list uprawnionych, którzy złożyli deklaracje zakupu udziałów w Małopolskim Centrum Biotechniki sp. z o.o. w Krasnem, Skarb Państwa wszedł w posiadanie wzorca umowy cywilnoprawnej zawieranej pomiędzy uprawnionym (pracownikiem/producentem rolnym) a podmiotem/osobą zewnętrzną (nieupraw-

nioną), która ma na celu zagwarantowanie finansowania zakupu udziałów w zamian za ich późniejsze zbycie na rzecz finansującego, za wynagrodzeniem dla zbywającego. Powyższa aktywność, jako budząca poważne wątpliwości zarówno formalnoprawne, jak i etyczne (w szczególności pod względem poważnych sankcji finansowych, którymi może być obarczony uprawniony w przypadku odstąpienia od umowy) została niezwłocznie zasygnalizowana przez ministra skarbu państwa właściwym kompetencyjnie służbom ochrony prawnej.

Zgodnie z wnioskiem ministra skarbu państwa właściwe organy, na podstawie przekazanych informacji i materiałów źródłowych, winny zweryfikować ww. działania podmiotów/osób nieuprawnionych do nabycia udziałów MCB sp. z o.o., jak również wykluczyć ewentualną możliwość pojawienia się podobnych praktyk w przypadku pozostałych spółek inseminacyjnych objętych koncepcją prywatyzacji.

Jednocześnie, biorąc pod uwagę powyższe, podjęto prace zmierzające do wprowadzenia dodatkowych zapisów zabezpieczających interes Skarbu Państwa zarówno w projektach umów sprzedaży udziałów, jak i umów spółek prywatyzowanych.

Reasumując, pragnę podkreślić, iż główny cel koncepcji prywatyzacji spółek inseminacyjnych, tj. utrzymanie w kraju polskiej szkoły hodowli, pozostaje aktualny i wszelkie działania podejmowane w realizowanym procesie prywatyzacji będą mu służyły.

Z poważaniem

Minister  
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 13 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Środowiska  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Tadeusza Arkita**

**w sprawie planowanych zmian w ustawie  
o odpadach wydobywczych,  
na przykładzie gm. Libiąż (9066)**

Odpowiadając na pismo z dnia 25 marca 2011 r. (znak: SPS-024-9066/11), dotyczące zapytania pana posła Tadeusza Arkita w sprawie planowanych zmian w ustawie o odpadach wydobywczych, na przykładzie gm. Libiąż, uprzejmie informuję.

Na wstępie pragnę zwrócić uwagę, że mechanizmy finansowe mające na celu zrekomensowanie trwałych zmian w środowisku spowodowanych przez obiekty unieszkodliwiania odpadów wydobywczych istnieją już na mocy obowiązujących przepisów, do których należą:

1) ustawa z dnia 10 lipca 2008 r. o odpadach wydobywczych (Dz. U. Nr 138, poz. 865, z późn. zm.),

2) ustawa z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie (Dz. U. Nr 75, poz. 493, z późn. zm.).

Odnosząc się do podniesionych przez posła Tadeusza Arkitę zagadnień dotyczących ponoszenia opłat za składowanie odpadów wydobywczych, określone są one przepisami ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150, z późn. zm.) oraz ustawy z dnia 10 lipca 2008 r. o odpadach wydobywczych od początku ich obowiązywania. Przepisy ustawy o odpadach wydobywczych zwalniają składowanie odpadów wydobywczych: obojętnych, innych niż niebezpieczne i obojętne oraz niezanieczyszczonej gleby, z obowiązku wnoszenia opłaty za składowanie odpadów, a w okresie do dnia 1 maja 2012 r. również z opłat podwyższonych i administracyjnych kar pieniężnych. Powyższe oznacza, że od 1 maja 2012 r. w odniesieniu do odpadów wydobywczych będą obowiązywały przepisy dotyczące opłat podwyższonych i administracyjnych kar pieniężnych.

Natomiast w ustawie o odpadach wydobywczych kwestia ponoszenia przez posiadacza odpadów prowadzącego obiekt unieszkodliwiania odpadów wydobywczych opłat za korzystanie ze środowiska w zakresie składowania odpadów wydobywczych, doprecyzowana została w art. 26 ust. 3. Zatem odpady wydobywcze obojętne, odpady wydobywcze inne niż niebezpieczne i obojętne oraz niezanieczyszczone gleba są zwolnione z ponoszenia opłat za składowanie. Jednakże zwolnieniu takiemu nie podlegają odpady wydobywcze – niebezpieczne. Taka konstrukcja prawa obowiązuje od dnia wejścia w życie ustawy i jest wynikiem prac, które toczyły się w ramach procesu legislacyjnego ustawy w 2004 r. i 2005 r.

Kwestie dotyczące mechanizmów finansowych mających na celu ograniczenie negatywnego wpływu na środowisko obiektu unieszkodliwiania odpadów wydobywczych zostały określone, w szczególności w art. 32 ust. 1 ustawy o odpadach wydobywczych. Przepis ten zobowiązuje posiadacza odpadów prowadzącego obiekt unieszkodliwiania odpadów wydobywczych do posiadania gwarancji finansowej lub jej ekwiwalentu. Rozwiązanie to ma na celu zapewnienie, że:

1) obowiązki związane z prowadzeniem obiektu unieszkodliwiania odpadów wydobywczych, także po jego zamknięciu, zostaną wypełnione;

2) w dowolnym czasie będą dostępne środki finansowe na działania dotyczące zamknięcia obiektu unieszkodliwiania odpadów wydobywczych oraz rekultywację terenu, zgodnie z programem gospodarowania odpadami wydobywczymi i wymaganiami zezwolenia na prowadzenie obiektu unieszkodliwiania odpadów wydobywczych.

Wysokość gwarancji finansowej powinna być dostosowana do prawdopodobnego negatywnego wpływu obiektu unieszkodliwiania odpadów wydobyw-

czych na środowisko, biorąc pod uwagę w szczególności kategorię obiektu unieszkodliwiania odpadów wydobywczych, właściwości odpadów wydobywczych oraz faktyczne lub zgodne z planem zagospodarowania przestrzennego zagospodarowanie zreakultwowanego terenu oraz założenia, że niezależne i odpowiednio wykwalifikowane osoby trzecie ocenią i wykonają wszelkie niezbędne prace rekultywacyjne.

Jednakże szczegółowe wytyczne dotyczące obliczania gwarancji finansowej lub jej ekwiwalentu zostaną ustalone w rozporządzeniu ministra środowiska w sprawie ustalania gwarancji finansowej dla obiektu unieszkodliwiania odpadów wydobywczych.

Zatem przepisy rozporządzenia ministra środowiska w sprawie ustalania gwarancji finansowej dla obiektu unieszkodliwiania odpadów wydobywczych będą miały na celu zapewnienie środków pieniężnych na pokrycie wystąpienia ewentualnych szkód w środowisku spowodowanych przez obiekty unieszkodliwiania odpadów wydobywczych, w taki sposób, aby obowiązki związane z prowadzeniem obiektu unieszkodliwiania odpadów wydobywczych, także po jego zamknięciu, zostały wypełnione oraz w dowolnym czasie były dostępne środki finansowe na działania dotyczące zamknięcia obiektu unieszkodliwiania odpadów wydobywczych oraz rekultywację terenu.

Należy również zaznaczyć, że wspomniane rozporządzenie minister właściwy do spraw środowiska powinien wydać do dnia 30 kwietnia 2013 r.

Należy również wskazać, że zgodnie z art. 32 ust. 7 ustawy o odpadach wydobywczych, w przypadku niewywiązania się posiadacza odpadów prowadzącego obiekt unieszkodliwiania odpadów wydobywczych z obowiązków dotyczących zamknięcia obiektu unieszkodliwiania odpadów wydobywczych oraz rekultywacji terenu, koszty wykonania tych działań będą pokrywane przez podmiot, który udzielił gwarancji finansowej lub jej ekwiwalentu; na wniosek właściwego organu zawierający kosztorys oraz harmonogram wpłat; roszczeń tych właściwy organ może dochodzić przed sądem.

Ponadto należy zaznaczyć, że w przypadku wystąpienia szkody w środowisku ma również zastosowanie ustawa z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie (Dz. U. Nr 75, poz. 493, z późn. zm.).

Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 7 ustawy o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie do działalności stwarzającej ryzyko szkody w środowisku zalicza się z zakresu ustawy z dnia 10 lipca 2008 r. o odpadach wydobywczych (Dz. U. Nr 138, poz. 865, z późn. zm.) gospodarowanie odpadami wydobywczymi na podstawie zezwolenia na prowadzenie obiektu unieszkodliwiania odpadów wydobywczych.

W związku z tym, w przypadku wystąpienia bezpośredniego zagrożenia szkodą w środowisku, podmiot korzystający ze środowiska jest obowiązany niezwłocznie podjąć działania zapobiegawcze (art. 9 ust. 1 ustawy o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie).

Ponadto podmiot korzystający ze środowiska jest obowiązany do (art. 9 ust. 2 tej ustawy):

1) podjęcia działań w celu ograniczenia szkody w środowisku, zapobieżenia kolejnym szkodom i negatywnym skutkom dla zdrowia ludzi lub dalszemu osłabieniu funkcji elementów przyrodniczych, w tym natychmiastowego skontrolowania, powstrzymania, usunięcia lub ograniczenia w inny sposób zanieczyszczeń lub innych szkodliwych czynników;

2) podjęcia działań naprawczych.

W przypadku wystąpienia szkody podmiot korzystający ze środowiska uzgadnia warunki przeprowadzenia działań naprawczych z organem ochrony środowiska w drodze decyzji określającej (art. 13 ust. 1–2 ustawy o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie):

1) stan, do jakiego ma zostać przywrócone środowisko;

2) zakres i sposób przeprowadzenia działań naprawczych;

3) termin rozpoczęcia i zakończenia działań naprawczych.

Koszty przeprowadzenia działań zapobiegawczych lub naprawczych ponosi podmiot korzystający ze środowiska (art. 22 ust. 1 ustawy o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie).

Opisane wyżej regulacje wskazują, że obowiązki zapewnienia mechanizmów finansowych, które zrekompensują trwałe zmiany w środowisku spowodowane przez obiekty unieszkodliwiania odpadów wydobywczych, spoczywają na posiadaczu odpadów prowadzącym obiekt unieszkodliwiania odpadów wydobywczych. To on bowiem będzie ponosił koszty związane z realizacją wspomnianych działań naprawczych.

Reasumując, Ministerstwo Środowiska nie planuje wprowadzenia dodatkowych mechanizmów finansowych niż tych już określonych w ustawie o odpadach wydobywczych.

Podsekretarz stanu  
Bernard Błaszczyk

Warszawa, dnia 15 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Wojciecha Kossakowskiego**

**w sprawie nieuwzględnienia budowy  
obwodnicy Olsztyna w projekcie  
„Programu budowy dróg krajowych  
na lata 2011–2015” (9067)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 25 marca 2011 r., znak: SPS-024-9067/11, przy którym przekazano zapytanie pana posła Woj-

ciecha Kossakowskiego w sprawie budowy obwodnicy Olsztyna, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

W resorcie infrastruktury przygotowany został projekt „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 25 stycznia 2011 r., który zastąpił dotychczasowy „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”. W załączniku nr 1a – lista zadań, których realizacja może zostać rozpoczęta do 2013 r., znalazła się inwestycja pn. „Budowa obwodnicy Olsztyna na dk nr 16”. Zgodnie z założeniami w załączniku nr 1a znalazły się inwestycje, których realizacja rozpocznie się przed 2013 r., pod warunkiem ostatecznego rozliczenia zadań ujętych w załączniku nr 1 lub pozyskania dodatkowych środków finansowych.

Zakres rzeczowy zawarty w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” został dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

1) Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,

2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

W przypadku przyznania dodatkowych środków ponad ustalony przez Radę Ministrów, 82,8 mld zł, limit finansowy bądź ostatecznego rozliczenia zadań realizowanych w ramach załącznika nr 1 odpowiedniej zmianie ulegnie też zakres rzeczowy programu.

Mając powyższe na uwadze, informuję, że w chwili obecnej nie ma możliwości przesunięcia przedmiotowej inwestycji do załącznika 1.

Należy wskazać, iż w wyniku przebiegu konsultacji społecznych prowadzonych dla projektu „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” budowa obwodnicy Olsztyna, jako niezwykle ważna dla regionu, uległa przesunięciu z załącznika 2 do załącznika 1a.

Resort infrastruktury ma świadomość, iż powyższa inwestycja jest bardzo wyczekiwana przez samych mieszkańców Warmii i Mazur, dla których uciążliwością jest ogromny ruch, zwłaszcza tirów. Dlatego też resort infrastruktury, rozumiejąc potrzeby komunikacyjne mieszkańców województwa warmińsko-mazurskiego, podejmuje działania w celu jak najszybszego zabezpieczenia odpowiednich środków finansowych na jej realizację.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 19 kwietnia 2011 r.



## Odpowiedź

**ministra skarbu państwa  
na zapytanie poseł Gabrieli Masłowskiej**

**w sprawie zapowiedzi wprowadzenia opłat  
przez Giełdę Papierów Wartościowych za  
udostępnianie informacji o cenach ofert (9068)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pani Gabrieli Masłowskiej, poseł na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 17 marca 2011 r., znak: SPS-024-9068/11, dotyczące zapowiedzi wprowadzenia opłat przez Giełdę Papierów Wartościowych w Warszawie SA (dalej: GPW, Giełda) za udostępnianie informacji o cenach ofert, przedstawiam poniżej stanowisko ministra skarbu państwa wobec kwestii poruszonych w przedmiotowej interpelacji, oparte na informacjach uzyskanych od Zarządu Giełdy.

Giełda Papierów Wartościowych w Warszawie, podobnie jak inne giełdy, za udostępnianie informacji o stanie rynku (oferty i transakcje w czasie rzeczywistym) pobiera miesięczne opłaty zależne od zakresu danych wykorzystywanych przez użytkownika. Opłata za podstawowy produkt informacyjny wykorzystywany przez inwestorów instytucjonalnych (transakcje i 5 ofert kupna/sprzedaży) wzrosła z 118 zł miesięcznie do 136,75 zł miesięcznie, czyli o 16%.

Celem tej zmiany jest dywersyfikacja przychodów GPW. GPW osiąga ze sprzedaży informacji ok. 15% swoich przychodów, natomiast duża część giełd osiąga z tego tytułu większy odsetek swoich przychodów. Pragnę przy tym podkreślić, iż nawet po tej zmianie opłaty GPW pozostaną na średnim poziomie wśród giełd Unii Europejskiej, a np. znacznie mniejsza giełda wiedeńska pobiera opłaty dwukrotnie wyższe niż GPW.

Pragnę także dodać, że aby zwiększyć możliwość wyboru inwestorów instytucjonalnych (w tym OFE), jeśli chodzi o wykorzystywane zakresy informacji giełdowych, a tym samym ułatwić im optymalizację ponoszonych kosztów, GPW w lutym br. wprowadziła do swojego cennika nową, znacznie niższą opłatę za dostęp do danych o transakcjach (54,70 zł miesięcznie).

Opłata ta adresowana jest do instytucji, które potrzebują dostępu do danych o ofertach tylko na wybranych stacjach roboczych. Jej wprowadzenie przyczyni się do redukcji kosztów działania inwestorów instytucjonalnych na GPW.

Z poważaniem

Minister  
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 13 kwietnia 2011 r.

## Odpowiedź

**ministra skarbu państwa  
na zapytanie posła Jerzego Materny**

**w sprawie prywatyzacji zakładu Lumel SA  
(9069)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Jerzego Materny w sprawie prywatyzacji spółki Lubuskie Zakłady Aparatów Elektrycznych Lumel SA z siedzibą w Zielonej Górze (pismo z dnia 25 marca 2011 r. nr SPS-024-9069/11), uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Procedura prywatyzacji spółki Lubuskie Zakłady Aparatów Elektrycznych Lumel SA z siedzibą w Zielonej Górze prowadzona jest zgodnie z ustawą z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji (Dz. U. z 2002 r. Nr 171, poz. 1397, ze zm.) oraz rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 17 lutego 2009 r. w sprawie szczegółowego trybu zbywania akcji Skarbu Państwa (Dz. U. Nr 34, poz. 264, ze zm.).

W dniu 3 marca 2011 r. zespoły negocjacyjne Ministerstwa Skarbu Państwa oraz spółki Rishabh Instruments Private Limited – Saptur, Nashik (Indie) uzgodniły podstawowe parametry transakcji i parafowały projekt umowy sprzedaży posiadanych przez Skarb Państwa akcji w spółce Lubuskie Zakłady Aparatów Elektrycznych Lumel SA z siedzibą w Zielonej Górze.

Strony ustaliły, iż w przypadku uzgodnienia pakietu socjalnego projekt umowy zostanie uzupełniony o zapisy dotyczące gwarancji zatrudnienia wynikające z postanowień pakietu socjalnego. Negocjacje z inwestorem dotyczące spraw pracowniczych i socjalnych sprzedający pozostawił do bezpośrednich rozmów inwestora oraz związków zawodowych spółki.

W terminie 7 marca – 18 marca 2011 r. wyznaczony został okres, w którym Rishabh Instruments Private Limited – Saptur, Nashik (Indie) oraz przedstawiciele organizacji związkowych działających w spółce Lubuskie Zakłady Aparatów Elektrycznych Lumel SA mieli możliwość uzgodnienia warunków pakietu socjalnego.

W dniu 18 marca 2011 r. został podpisany pakiet socjalny pomiędzy inwestorem a organizacjami związkowymi działającymi w spółce. Pakiet socjalny będzie stanowił załącznik do umowy prywatyzacyjnej. Przedmiotowy pakiet należy ocenić jako bardzo dobry, albowiem gwarantuje on pracownikom spółki m.in. następujące korzyści:

- okres gwarantowanego zatrudnienia – 5 lat; w przypadku ustania stosunku pracy pracownika z przyczyn leżących po stronie spółki lub inwestora inwestor gwarantuje wypłatę odszkodowania;
- premię prywatyzacyjną w wysokości 500 zł netto dla każdego pracownika (zwiększana będzie w zależności od obrotów);
- nabycie akcji spółki od uprawnionych osób;

— gwarancję działalności związków zawodowych (udostępnienie pomieszczeń i urządzeń niezbędnych do prowadzenia działalności związkowej);

— program szkoleń dla pracowników, uzgadniany ze związkami zawodowymi;

— kontynuowanie dotychczasowej działalności spółki;

— zapewnienie środków finansowych na prace badawczo-rozwojowe oraz na inwestycje i technologie w celu zwiększenia konkurencyjności produkowanych wyrobów;

— prawo wyboru przedstawicieli do rady nadzorczej i do zarządu spółki;

— coroczny odpis podstawowy na zakładowy fundusz świadczeń socjalnych;

— przydział środków i odzieży zgodne z obowiązującymi przepisami prawa pracy.

Pragnę jednocześnie podkreślić, iż Ministerstwo Skarbu Państwa oczekuje, iż Rishabh Instruments Private Limited – Saptur, Nashik (Indie), jako wiarygodny i odpowiedzialny inwestor, przeprowadzi konieczne inwestycje modernizacyjne i zapewni rozwój spółce, jak również zaspokoi oczekiwania pracowników, a nabycie przez inwestora akcji spółki będzie mieć charakter długoterminowej inwestycji kapitałowej.

Ponadto minister skarbu państwa zamierza zabezpieczyć spółkę przed ewentualnym wygaszeniem działalności poprzez wprowadzenie do umowy prywatyzacyjnej zapisów dotyczących m.in.:

— gwarancji w zakresie zapewnienia kontynuacji podstawowej działalności Spółki,

— zakazu likwidowania Spółki,

— obowiązku reinwestowania,

— zakazu obniżania kapitału zakładowego.

Odnosząc się do kwestii wyceny spółki Lubuskie Zakłady Aparatów Elektrycznych Lumel SA, pragnę poinformować, iż doradca MSP – Agencja Konsultingu Gospodarczego Accord'Next sp. z o.o. – oprócz wyceny sporządzonej w 2008 r., dokonała dwukrotnie, w latach 2010 i 2011, aktualizacji przedmiotowego dzieła. Jedną z metod wyceny, jaką doradca zastosował przy sporządzaniu dzieła, była metoda zdyskontowanych przyszłych przepływów pieniężnych (a więc metoda dochodowa).

Warto również zwrócić uwagę na fakt, iż optymistyczne prognozy finansowe dotyczące spółki są zazwyczaj korygowane na koniec roku. W 2010 r. spółka wykazała zysk tylko ze względu na stratę finansową w 2009 r., wykazaną jako przesunięcie w ramach aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego. Bez tego jednorazowego przesunięcia z tytułu odroczonego podatku dochodowego spółka byłaby na granicy zyskowności.

Jednocześnie pragnę poinformować, iż w chwili obecnej nie jest jeszcze znany termin podpisania umowy zbycia akcji spółki Lubuskie Zakłady Aparatów Elektrycznych Lumel SA, z uwagi na fakt, iż inwestor jest zobowiązany do uzyskania zgody Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administra-

cji na nabycie przez Rishabh Instruments Private Limited – Saptur, Nashik (Indie) akcji przedmiotowej spółki.

Chciałbym również podkreślić, iż z uwagi na stan zaawansowania procesu prywatyzacji przedmiotowej spółki w chwili obecnej nie jest rozważane wstrzymanie prywatyzacji bądź też zmiana trybu prywatyzacji.

Mam nadzieję, że przekazane informacje zostaną uznane za satysfakcjonujące.

Minister  
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 18 kwietnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Piotra Polaka**

**w sprawie działalności rządowego zespołu  
ds. monitorowania cen  
na rynku żywnościowym (9070)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma Pana Marszałka z dnia 25 marca br., znak: SPS-024-9070/11, przekazującego zapytanie pana posła Piotra Polaka w sprawie działalności rządowego zespołu ds. monitorowania cen na rynku żywnościowym, uprzejmie informuję, co następuje.

Zmiany cen detalicznych żywności tylko w niewielkim stopniu odzwierciedlają sytuację na rynku rolnym, chociaż od dłuższego już czasu obserwujemy także rosące ceny surowców rolnych. Zależność między cenami tych dwóch grup towarowych występuje przede wszystkim przy wzroście cen surowców rolnych. Wtedy rosną też ceny żywności. Na ogół spadek cen surowców rolnych nie pociąga za sobą spadku cen żywności, w najlepszym przypadku pozostają one na niezmiennym poziomie.

Jedną z przyczyn takiej sytuacji jest zmniejszający się udział rolnika, tj. ceny surowca rolnego w cenie detalicznej artykułów żywnościowych. Zwiększa się stopień przetworzenia surowców rolnych, a co za tym idzie – rosną koszty przetworzenia i dystrybucji i znaczenie takich kosztów jak: nośniki energii, pracy, promocji, marż handlowych. Na ostateczną cenę, którą za żywność płaci konsument, wpływ ma również polityka sektora handlowego, uzależniona od relacji podaży-popytowych. Ta tendencja jest zresztą charakterystyczna nie tylko dla naszego rynku.

Minister rolnictwa i rozwoju wsi, mając na względzie konieczność poprawy relacji rolnik – producent żywności – handel, inicjował działania na poziomie zarówno krajowym, jak i wspólnotowym. Efektem tych inicjatyw na poziomie krajowym jest zarówno powołanie przez prezesa Rady Ministrów Międzyre-

sortowego Zespołu ds. Zwiększenia Przejrzystości Rynku Artykułów Rolno-Spożywczych i Poprawy Funkcjonowania Łańcucha Żywnościowego, jak i szeregu spotkań organizowanych z udziałem producentów, ich organizacji i handlu.

Ww. zespół został powołany zarządzeniem nr 7 prezesa Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 2010 r., czyli istnieje 14 miesięcy.

Zgodnie z § 2 ww. zarządzenia do zadań zespołu należy:

1) przegląd i ocena praktyk handlowych w łańcuchu żywnościowym;

2) przegląd i ocena regulacji prawnych oraz przygotowanie rekomendacji w zakresie ewentualnych zmian przepisów prawa w celu zwiększenia przejrzystości rynku artykułów rolno-spożywczych i poprawy efektywności funkcjonowania łańcucha żywnościowego oraz wyeliminowania nieprawidłowości w funkcjonowaniu łańcucha żywnościowego;

3) opracowanie koncepcji ciągłego monitorowania wysokości cen i marż oraz przekazywania konsumentom informacji w tym zakresie;

4) opracowanie koncepcji utworzenia platformy porozumienia i przygotowania kodeksu dobrych praktyk handlowych w handlu żywnością.

Są to zatem zadania mające na celu poprawę funkcjonowania rynku artykułów żywnościowych poprzez doskonalenie relacji między poszczególnymi uczestnikami tego rynku, nie zaś ingerowanie w poziom cen żywności oraz wielkość i kierunki ich zmian.

W pierwszym okresie działania zespołu prace skoncentrowane były na analizie praktyk handlowych stosowanych w łańcuchu żywnościowym i pojawiających się w związku z tym nieprawidłowościach oraz na istniejących rozwiązaniach prawnych regulujących funkcjonowanie rynku artykułów żywnościowych zarówno w kraju, jak i w Unii Europejskiej. Przeprowadzono ponadto analizę praktyk handlowych występujących w innych krajach UE.

Jednym z istotniejszych zadań zrealizowanych przez zespół na rzecz poprawy funkcjonowania łańcucha żywnościowego było opracowanie przez Ministerstwo Gospodarki kodeksu dobrych praktyk handlowych oraz przeprowadzenie szerokich konsultacji dotyczących zarówno jego zapisów, jak i gotowości jego podpisania przez strony uczestniczące w łańcuchu żywnościowym. Przy tworzeniu kodeksu kierowano się również podejmowanymi działaniami wspólnymi mającymi na celu wyrównywanie szans podmiotów rynku rolno-żywnościowego w UE.

Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi przygotowało koncepcję monitoringu cen artykułów rolno-spożywczych, której wdrożenie skorelowane jest z pracami realizowanymi w tym zakresie przez Komisję Europejską wspólnie z Eurostat. System wspólnotowy zawierał będzie dane nt. zmian cen produktów rolno-spożywczych z wszystkich krajów członkowskich. Pierwsza wersja serwisu informacyjnego

została już zaprezentowana, aktualnie trwają prace doskonalące serwis.

Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów przygotował dwa opracowania: „Problemy regulacji w zakresie produkcji i handlu wyrobami spożywczymi w odniesieniu do niektórych zadań Zespołu ds. Zwiększenia Przejrzystości Rynku Artykułów Rolno-Spożywczych i Poprawy Funkcjonowania Łańcucha Żywnościowego” i „Kompetencje prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów a działania podejmowane w odniesieniu do sektora produkcji i handlu wyrobami spożywczymi”.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych przygotowało opracowanie „Regulacje w zakresie funkcjonowania łańcucha żywnościowego w wybranych państwach Unii Europejskiej”, które dotyczy działań podjętych w obszarze poprawy funkcjonowania rynku żywnościowego przez wybrane kraje UE. Aktualnie prowadzone są przez członków zespołu analizy skuteczności wprowadzonych rozwiązań legislacyjnych regulujących relacje na rynku rolno-żywnościowym w państwach członkowskich UE.

Należy podkreślić, że na forum Unii Europejskiej trwa również debata na temat zwiększenia przejrzystości i poprawy funkcjonowania łańcucha żywnościowego, której inicjatorem był polski minister rolnictwa i rozwoju wsi pan Marek Sawicki. Inicjatywę polskiego ministra poparła większość przedstawicieli pozostałych państw członkowskich UE. Znalazło to swoje odzwierciedlenie w wielu inicjatywach podjętych przez organa UE, w tym szczególnie przez Parlament Europejski, który 7 września 2010 r. podczas sesji plenarnej w Strasburgu przyjął rezolucję, w której wyrażony został apel o przyjęcie przepisów zapewniających sprawiedliwe wynagrodzenie dla rolników i przejrzyste ceny dla konsumentów. W opinii parlamentarzystów konieczne w tym celu jest zagwarantowanie pełnej konkurencji na wszystkich etapach łańcucha dostaw.

Efektem uruchomionych przez Wspólnotę działań jest również ustanowienie Forum Wysokiego Szczebla ds. Poprawy Funkcjonowania Łańcucha Dostaw Żywności. Forum zastąpiło wcześniejszą Grupę Wysokiego Szczebla ds. Konkurencyjności Przemysłu Rolno-Spożywczego. Forum ustanowiła z dniem 30 lipca 2010 r. Komisja Europejska, a jego prace koncentrują się na kilku głównych obszarach, z pomocą wyspecjalizowanych platform ekspertów:

- praktyki kontraktowe w łańcuchu dostaw żywności (B2B),
- narzędzia monitorowania cen żywności,
- konkurencyjność w przemyśle rolno-spożywczym,
- agrologistyka.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Andrzej Butra

Warszawa, dnia 13 kwietnia 2011 r.

## Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie  
Spraw Wewnętrznych i Administracji  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Marka Wikińskiego**

**w sprawie przygotowań polskich służb  
porządkowych do Euro 2012 (9071)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 21 marca 2011 r., sygn. SPS-024-9071/11, przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pana Marka Wikińskiego w sprawie przygotowań polskich służb mundurowych do Euro 2012, pragnę zapewnić, że systemy łączności, którymi posługują się służby porządku publicznego, pozwalają realizować zadania związane z zabezpieczaniem dużych imprez masowych. Ponadto przed UEFA Euro 2012<sup>™</sup> planowane jest przeprowadzenie ćwiczeń zgrywających, które swoją tematyką obejmowały będą m.in. kwestię łączności pomiędzy służbami.

Niezależnie od powyższego uprzejmie informuję, iż Centrum Projektów Informatycznych MSWiA przygotowało projekt Ogólnokrajowego Cyfrowego Systemu Łączności Radiowej – etap I na mocy decyzji nr 140 ministra spraw wewnętrznych i administracji z dnia 15 sierpnia 2009 r., polegający na wdrożeniu cyfrowego systemu łączności radiowej dla służb bezpieczeństwa publicznego i ratownictwa. Celem projektu jest zwiększenie bezpieczeństwa publicznego oraz zmniejszenie ew. strat związanych z klęskami żywiołowymi czy aktami terrorystycznymi poprzez zwiększenie efektywności współdziałania służb porządku publicznego i ratownictwa.

Rezultatem projektu będzie wdrożenie nowoczesnej, bezprzewodowej platformy komunikacyjnej zapewniającej sprawną i bezpieczną wymianę informacji pomiędzy podmiotami odpowiedzialnymi na terenie RP za bezpieczeństwo i ratownictwo. Projekt zakłada wykorzystanie OCSŁR-1 przez podmioty zaangażowane w obsługę piłkarskich Mistrzostw Europy UEFA Euro 2012<sup>™</sup> (obszar pokrycia systemu odnosi się do miast, na terenie których planowane jest rozgrywanie meczy piłkarskich UEFA Euro 2012<sup>™</sup> wraz z przyległymi do nich powiatami).

W dniu 28 września 2009 r. została podpisana preumowa z Ministerstwem Rozwoju Regionalnego na przygotowanie projektu indywidualnego w ramach VII osi Programu Operacyjnego „Innowacyjna gospodarka”. Zgodnie z ww. dokumentem CPI MSWiA złożyło wniosek o dofinansowanie projektu, który został pozytywnie oceniony. W dniu 14 sierpnia 2010 r. w CPI MSWiA uruchomiono postępowanie przetargowe na zawarcie umowy ramowej na budowę OCSŁR-1.

Pismem z dnia 1 marca 2011 r. CPI MSWiA oraz Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji otrzymało stanowisko ministra rozwoju regionalnego wskazujące, iż z uwagi na wyczerpanie limitu

środków w ramach VII osi priorytetowej PO IG nie ma możliwości zakontraktowania projektu OCSŁR-1. Decyzja o wycofaniu projektu OCSŁR-1 została ostatecznie potwierdzona pismem ministra rozwoju regionalnego z dnia 11 kwietnia 2011 r.

W związku z powyższym w dniu 13 kwietnia 2011 r. CPI MSWiA poinformowało wykonawców, którzy złożyli wnioski o dopuszczenie do udziału w postępowaniu przetargowym na zaprojektowanie, budowę i wdrożenie Ogólnokrajowego Cyfrowego Systemu Łączności Radiowej – etap I, o unieważnieniu postępowania.

Biorąc powyższe pod uwagę, problem zapewnienia łączności pomiędzy służbami w czasie Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA Euro 2012<sup>™</sup> planuje się rozwiązać w oparciu o systemy łączności, którymi posługują się obecnie służby porządku publicznego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 19 kwietnia 2011 r.

## Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Środowiska  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Eugeniusza Czykwina**

**w sprawie uregulowania kwestii  
wynagradzania szkód wyrządzanych  
w uprawach polowych przez zwierzynę łowną  
(9072)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie posła Eugeniusza Czykwina z dnia 15 marca 2011 r., przekazane ministrowi środowiska przy piśmie Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 25 marca 2011 r., w sprawie wynagradzania szkód wyrządzanych w uprawach i płodach rolnych przez zwierzęta łowne i zmian legislacyjnych w tym zakresie przedstawiam następujące stanowisko.

Znowelizowane rozporządzenie ministra środowiska z dnia 8 marca 2010 r. w sprawie sposobu postępowania przy szacowaniu szkód oraz wypłat odszkodowań za szkody w uprawach i płodach rolnych (Dz. U. Nr 45, poz. 272) funkcjonuje zaledwie od roku i jest wynikiem prac międzyresortowego zespołu, w skład którego wchodzi m.in. przedstawiciele Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi, Krajowej Rady Izb Rolniczych, Ministerstwa Środowiska oraz Polskiego Związku Łowieckiego. Inicjatorem nowelizacji przedmiotowego rozporządzenia była Krajowa Rada Izb Rolniczych. Wydane w marcu ubiegłego roku rozporządzenie uwzględniło większość postulatów środowisk

rolniczych. W związku z powyższym nie planuje się w najbliższym czasie kolejnej nowelizacji tego aktu prawnego. Ścisłe przestrzeganie zapisów rozporządzenia przez obie strony rolników i koła łowieckie gwarantuje, moim zdaniem, prawidłowość prowadzenia szacowania szkód łowieckich i określenia kwoty wypłacanego odszkodowania.

W odniesieniu do wysokości ustalonych odszkodowań chciałbym nadmienić, że dzierżawcy i zarządcy obwodów łowieckich są zobowiązani zapisami ustawy Prawo łowieckie do bezwzględnego regulowania swoich zobowiązań w zakresie odszkodowań łowieckich bez względu na okresową sytuację finansową koła łowieckiego.

W przypadku braku uzyskania porozumienia co do wysokości odszkodowania każda ze stron może zwrócić się do wójta gminy z prośbą o mediację, która może zakończyć się zawarciem ugody pozasądowej, a tym samym uniknąć dalszego konfliktu i dochodzenia swoich roszczeń na drodze postępowania sądowego.

Chciałbym także zwrócić uwagę na fakt, że, mając na uwadze wagę problemu szkód łowieckich, w szczególności trudnych do zaakceptowania przez właścicieli gruntów, minister środowiska podjął określone działania zmierzające do złagodzenia tego uciążliwego zjawiska.

Podczas nowelizacji ustawy o ubezpieczeniach upraw rolnych i zwierząt gospodarskich zgłoszono propozycję wprowadzenia dopłat do składek ubezpieczeń producentów rolnych dodatkowo z tytułu szkód powodowanych w uprawach rolnych przez zwierzęta łowne. W odpowiedzi minister rolnictwa i rozwoju wsi stwierdził, że wytyczne Wspólnoty w sprawie pomocy państwa w sektorze rolnym i leśnym na lata 2007–2013, jak i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1857/2006 z dnia 15 grudnia 2006 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 traktatu w odniesieniu do pomocy państwa dla małych i średnich przedsiębiorstw prowadzących działalność związaną z wytwarzaniem produktów rolnych oraz zmieniające rozporządzenie WE nr 70/2001, nie przewidują możliwości udzielenia pomocy ze środków publicznych w tym zakresie.

Pragnę również nadmienić, że minister środowiska oraz minister rolnictwa i rozwoju wsi zwrócili się wspólnie do Komisji Europejskiej (pani Mariann Fischer Boel – Komisarza do spraw Rolnictwa i Rozwoju Wsi) o rozważenie możliwości pomocy finansowej dla państwa w formie wsparcia finansowania odszkodowań łowieckich ze środków wspólnotowych. Uzyskana odpowiedź z KE nie była jednak satysfakcjonująca.

Ponadto minister środowiska w porozumieniu z ministrem rolnictwa i rozwoju wsi wydał rozporządzenie wprowadzające zmianę okresu polowań na dziki, gatunek wyrządzający największe szkody łowieckie, wskazując całoroczny okres polowań na dziki z wyjątkiem loch. Od 1 sierpnia 2009 r. funkcjonuje też nowa regulacja prawna, w której odpowiedzialnością odszkodowawczą obarczona w imieniu

Skarbu Państwa zarządy województw za szkody łowieckie wyrządzane na obszarach niewchodzących w skład obwodów łowieckich. Dotychczas brak było podmiotu odpowiedzialnego za tego rodzaju szkody.

Należy też pamiętać, że odpowiedzialność ustanowiona w obowiązujących regulacjach prawnych ma charakter obiektywny w tym znaczeniu, że jej przesłanką nie jest wina dzierżawcy lub zarządcy obwodu łowieckiego. Nawet wzorowe prowadzenie gospodarki łowieckiej nie jest w stanie wyeliminować całkowicie powstania szkody, ale i tak dołożenie wszelkich starań w tym kierunku nie zwalnia od odpowiedzialności. Nie jest to jednak odpowiedzialność absolutna, o czym świadczyć mogą ustawowe wyłączenia w art. 48 ustawy Prawo łowieckie.

Kończąc, uprzejmie informuję Pana Marszałka, że problematyka szkód łowieckich jest przedmiotem zainteresowania resortu środowiska, Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi i Krajowej Rady Izb Rolniczych. Mam nadzieję, że wspólnie uda się wypracować optymalne rozwiązania w tym zakresie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 8 kwietnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Danieli Chrapkiewicz**

**w sprawie uciążliwości ogólnodostępnych  
reklam świetlnych (9074)**

W odpowiedzi na przekazane przy piśmie z dnia 25 marca 2011 r., znak: SPS-024-9074/11, zapytanie poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie uciążliwości ogólnodostępnych reklam świetlnych, m.in. ekranów reklam umieszczonych na zewnątrz budynków lub w ich otoczeniu, uprzejmie informuję jak poniżej.

Zgodnie z art. 29 ust. 2 pkt 6 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2006 r. Nr 156, poz. 118, z późn. zm.) instalowanie tablic i urządzeń reklamowych wymaga zgłoszenia właściwemu organowi, chyba że są one usytuowane na obiektach wpisanych do rejestru zabytków w rozumieniu przepisów o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami bądź są to reklamy świetlne lub podświetlane, usytuowane poza obszarem zabudowanym w rozumieniu przepisów o ruchu drogowym. W takich przypadkach niezbędne dla zainstalowania reklamy jest uzyskanie pozwolenia na budowę. Ponadto budowa wolno stojącego, trwale z gruntem związanego urządzenia re-

klamowego, które zgodnie z art. 3 pkt 3 ww. ustawy stanowi budowlę, również wymaga pozwolenia na budowę.

Stosownie do § 293 ust. 5 rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 75, poz. 690, z późn. zm.), urządzenia oświetleniowe, w tym reklamy, umieszczone na zewnątrz budynku lub w jego otoczeniu nie mogą powodować uciążliwości dla jego użytkowników ani też przechodniów i kierowców. Jest to jedyny przepis, który nawiązuje do problemu spotykających kierowców uciążliwości związanych z nadmiernym oświetlaniem. Jego rozwinięcie w zdaniu drugim odnosi się jednak tylko do budynków – cyt.: „jeżeli światło skierowane jest na elewację budynku zawierającą okna, natężenie oświetlenia na tej elewacji nie może przekraczać 5 luksów w przypadku światła białego i 3 luksów w przypadku światła kolorowego lub światła o zmieniającym się natężeniu, błyskowego, ewentualnie pulsującego”.

Natomiast kwestię umieszczenia reklam w pasach drogowych dróg publicznych regulują przepisy ustawy z dnia 21 marca 1985 r. drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.). Zgodnie z jej art. 39 ust. 1 zabrania się dokonywania w pasie drogowym czynności, które mogłyby powodować niszczenie lub uszkodzenie drogi i jej urządzeń albo zmniejszenie jej trwałości oraz zagrażać bezpieczeństwu ruchu drogowego. W szczególności zabronione jest umieszczanie reklam poza obszarami zabudowanymi, z wyjątkiem parkingów. Natomiast w terenie zabudowanym reklamy umieścić można wyłącznie za zgodą zarządcy drogi, wyrażoną w formie decyzji administracyjnej, po uiszczeniu stosownej opłaty.

Przed wydaniem zezwolenia na zajęcie pasa drogowego w celu umieszczenia reklamy zarządca drogi jest każdorazowo obowiązany do oceny, czy zajęcie pasa drogowego pod reklamy jest dopuszczalne, tzn. czy nie będzie powodować niszczenia drogi lub naruszać zadań organu drogą zarządzającego, m.in. obowiązku zapewnienia warunków bezpieczeństwa ruchu drogowego (co wynika z orzecznictwa sądowego, m.in. z wyroku NSA z dnia 9 lutego 2009 r., sygn. akt II GSK 735/08). Ponadto zarządca drogi jest również obowiązany uwzględniać przepisy ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.), stanowiące m.in., iż zabronione jest umieszczanie na drodze lub w jej pobliżu urządzeń wysyłających lub odbijających światło w sposób powodujący oślepienie albo wprowadzających w błąd uczestników ruchu oraz m.in. zasłanianie znaków i sygnałów drogowych (art. 45 ust. 1 pkt 7 i 8). Przepisy Prawa o ruchu drogowym odpowiadają w tym zakresie zapisowi art. 4 ust. b Konwencji wiedeńskiej z dnia 8 listopada 1968 r. o znakach i sygnałach drogowych, której Rzeczpospolita Polska jest stroną. Ponadto należy zauważyć, iż kwestię umieszczenia reklam przy drogach reguluje również art. 43 ww. ustawy o drogach publicz-

nych, w którym ustalone zostały odległości dla sytuowania obiektów budowlanych od zewnętrznej krawędzi jezdni, zależnie od kategorii drogi. W przypadku reklam będących obiektami budowlanymi nie ma możliwości uzyskania odstępstw od powyższych odległości.

Należy uznać, iż kwestia umieszczenia reklam w pasie drogowym jest w zasadniczej części uregulowana. Ustawodawca wyposażył bowiem zarządcę drogi w możliwość odmowy wydania zezwolenia na zajęcie pasa drogowego w celu umieszczenia reklamy, jeżeli jej lokalizacja naruszałaby zasady bezpieczeństwa ruchu drogowego. Jednak po dokonaniu wstępnej analizy w tym zakresie resort infrastruktury zauważa potrzebę dokonania zmian, które doprecyzowałyby obowiązujące normy prawne i pozwoliłyby zarządcy drogi na szybkie usuwanie bezprawnie usytuowanych reklam z pasa drogowego (obecnie procedury sądowe w tym zakresie wydłużają tok postępowania nawet do dwóch lat), a także na rozważenie wskazywanych przez panią posłankę Daniełę Chrapkiewicz możliwości regulacji mobilnych nośników reklam, które wprowadzają dodatkowe zagrożenia akustyczne do przestrzeni publicznej.

Niezależnie od powyższego istnieje potrzeba przygotowania odpowiednich przepisów, które w sposób wyraźny i czytelny określałyby zasady lokalizacji reklam poza pasem drogowym. Konieczność wypracowania przedmiotowej procedury potwierdzają liczne sygnały, które napływają do Ministerstwa Infrastruktury zarówno od zarządców dróg, jak również z jednostek naukowych, informujące o negatywnym wpływie reklam dynamicznych i wielkoformatowych (w tym szczególnie reklam/ekranów wykorzystujących diody świetlne) na bezpieczeństwo ruchu drogowego. Jednak uregulowanie problematyki lokalizowania reklam poza pasem drogowym jest zadaniem złożonym i wymaga przeprowadzenia badań, które pozwoliłyby m.in. na ustalenie konkretnych parametrów fotometrycznych mierzonych z punktu widzenia kierującego pojazdem, które w sposób miarodajny określiłyby stopień olśnienia kierującego pojazdem, ocenę wpływu poszczególnych parametrów na ewentualne zaburzenia czynności psychometrycznych kierowców oraz ocenę zagrożenia dla innych użytkowników dróg. Dlatego do współpracy zaprosiliśmy również środowisko naukowe. Z udziałem naukowców, m.in. prof. Wojciecha Żagana z Politechniki Warszawskiej, i psychologów transportu w Ministerstwie Infrastruktury w styczniu i lutym br. odbyły się pierwsze posiedzenia, na których dyskutowano o sposobach rozwiązania istniejącego problemu.

Z uwagi na złożoność poruszanej w zapytaniu poselskim tematyki zredukowania uciążliwości związanych z funkcjonowaniem instalacji i urządzeń reklamowych, m.in. ekranów reklam umieszczonych na zewnątrz budynków lub w ich otoczeniu, oraz idei dot. uregulowania warunków użytkowania urządzeń dodatkowo oddziałujących akustycznie, w szczególności w odniesieniu do cennych przestrzeni publicz-

nych oraz osób narażonych na oddziaływanie nowych, agresywnych form i nośników reklam, nie można dokładnie określić terminu wprowadzenia przedmiotowych zmian.

Podsekretarz stanu  
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 13 kwietnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Danieli Chrapkiewicz  
w sprawie likwidacji jednodniowych lokat  
bez podatku (9075)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie poselskie poseł na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej pani Danieli Chrapkiewicz z dnia 24 lutego 2011 r. w sprawie opodatkowania lokat z jednodniową kapitalizacją odsetek – przekazane w dniu 29 marca 2011 r. przez Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej przy piśmie z dnia 25 marca 2011 r., nr SPS-024-9075/11 – pragnę uprzejmie poinformować, co następuje.

Ministerstwo Finansów opracowało projekt założeń (z dnia 14 kwietnia 2011 r.; wersja po uzgodnieniach zewnętrznych) do projektu ustawy o zmianie ustawy Ordynacja podatkowa oraz o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. W przedmiotowym projekcie założeń przewiduje się m.in. zmianę – od dnia 1 stycznia 2012 r. – zasad zaokrąglania podstawy opodatkowania i podatku (dochodowego od osób fizycznych) z tytułu odsetek kapitałowych do pełnych groszy w górę. Szacowane skutki proponowanej zmiany to ok. 380 mln zł dodatkowych wpływów do budżetu państwa rocznie.

Na podstawie obecnie obowiązujących przepisów, w sytuacji uzyskania w danym okresie rozliczeniowym dochodów (przychodów) poniżej określonej wartości (tj. 2,49 zł), nie powstaje obowiązek uiszczenia podatku. Mechanizm ten został wykorzystany przez sektor finansowy, który w zakresie depozytów środków finansowych zaczął oferować swoim klientom produkty w postaci lokat z jednodniową kapitalizacją odsetek. Ci klienci, którzy zdecydowali się na powyższą formę deponowania środków finansowych, nie uiszczają podatku z tytułu otrzymania odsetek kapitałowych i tym samym uzyskują o 19% większe dochody (przychody) niż klienci, którzy zdeponowali tę samą kwotę środków finansowych na tradycyjnych lokatach lub ROR-ach (zakładając jednakowe oprocentowanie produktów finansowych). Lokaty jednodniowe wydają się być zatem bardziej korzystnymi produktami w porównaniu do tradycyjnych lokat

i tym samym cieszą się coraz większą popularnością. Jednocześnie do budżetu (zarówno państwa, jak i budżetów samorządowych) nie wpływają środki finansowe, które na podstawie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych podlegają opodatkowaniu, co w konsekwencji zmniejsza kwotę dystrybuowaną na cele publiczne.

Powyższy dualizm może pozostawać również w konflikcie z zasadą równości wobec prawa wyrażoną w art. 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz obowiązkiem ponoszenia ciężarów i świadczeń publicznych, w tym podatków, określonym w art. 84 tejsze ustawy zasadniczej.

Podjęte działania mają przede wszystkim na celu uniemożliwienie optymalizacji podatkowej zobowiązań podatkowych z tytułu odsetek kapitałowych, w szczególności z tytułu odsetek od środków pieniężnych zgromadzonych na różnego rodzaju depozytach. Pozwoli to uszczelnić system podatkowy poprzez włączenie do niego osób lokujących znaczne kwoty bez uiszczania podatku, natomiast z drugiej strony rozwiązanie to pozwoli urealnić kwoty podatku uiszczane przez podmioty lokujące znacznie mniejsze kwoty. Zmiana ta pozwoli urzeczywistnić konstytucyjną zasadę równości i sprawiedliwości opodatkowania.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 19 kwietnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Danieli Chrapkiewicz  
w sprawie unijnych dotacji przyznanych  
przed 2008 r. (9076)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie poselskie pani poseł Danieli Chrapkiewicz, z dnia 28 lutego 2011 r., przekazane do Ministerstwa Finansów przy piśmie Marszałka Sejmu z dnia 25 marca 2011 r., znak: SPS-024-9076/11, przedstawiam poniżej wyjaśnienia.

Pragnę poinformować, iż w przypadku korekt finansowych związanych z nieprawidłowościami wynikającymi z niedostosowania polskiego Prawa zamówień publicznych do prawodawstwa unijnego, w których to sytuacjach negocjacje strony polskiej z organami Komisji Europejskiej doprowadziły do ustalenia procentowego wskaźnika korekty na poziomie programu/funduszu, Ministerstwo Finansów zaprobowało pokrycie zobowiązań wobec beneficjentów przez budżet państwa. Dotyczy to programów

i projektów realizowanych w ramach Narodowego Planu Rozwoju 2004–2006.

W przypadkach programów realizowanych w ramach Narodowych Strategicznych Ram Odniesienia 2007–2013, Ministerstwo Finansów wstępnie przychyliło się do stanowiska odnośnie do braku konieczności windykacji od beneficjentów środków wynikających z nieprawidłowości będących skutkiem niedostosowania dyrektyw unijnych do polskiego porządku prawnego. Rozstrzygnięcie powyższej kwestii musi jednak znaleźć swe uzasadnienie w ustaleniach organów kontrolnych bądź innych dokumentach, z których wyprowadzić można określone wnioski w odniesieniu do beneficjentów. Należy zaznaczyć, iż odstąpienie od windykacji i pokrycie zobowiązań wobec beneficjentów przez budżet państwa dotyczy wyłącznie przypadków, w których z dostępnych dokumentów wynika, że polski system prawny nie był dostosowany do ustawodawstwa unijnego. W szczególności dotyczy to działań beneficjentów, które były zgodne z niektórymi przepisami obowiązującej ustawy Prawo zamówień publicznych, a następnie, w wyniku zastrzeżeń Komisji Europejskiej, przepisy te zostały znowelizowane ustawą z dnia 4 września 2008 r. o zmianie ustawy Prawo zamówień publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 171, poz. 1058). Należy podkreślić, że możliwość odstąpienia od windykacji środków powinna być w każdej sytuacji poprzedzona wnikliwą analizą danego przypadku. Powyższe dotyczy także korekt systemowych. Odstąpienie od windykacji możliwe jest zatem jedynie w przypadkach, w których korekta systemowa nastąpiła w związku z naruszeniami dotyczącymi uchyleń przy zamówieniach publicznych wynikających z niepełnej transpozycji prawa unijnego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Hanna Majszczyk

Warszawa, dnia 19 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Jerzego Budnika**

**w sprawie poprawy stanu bezpieczeństwa  
na drodze krajowej nr 6 (9077)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo, znak: SPS-024-9077/11, przy którym przekazano interpelację pana posła Jerzego Budnika w sprawie konieczności poprawy bezpieczeństwa na drodze

krajowej nr 6 w powiecie wejherowskim, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Z uwagi na ograniczone środki finansowe zapisane w budżecie państwa aktualnie realizowane są jedynie kontynuacje remontów z poprzednich lat, w ramach których nie znajdują się zadania polegające na remoncie drogi krajowej nr 6 na przedmiotowych odcinkach.

Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad jako zarządca w ramach monitoringu dokonuje okresowych ocen stanu nawierzchni celem ustalenia planu remontu, tj. kolejności napraw w obrębie pasów drogowych w ramach posiadanej sieci drogowej. GDDKiA posługuje się w tym celu systemem SOSN (System Stanu Oceny Nawierzchni).

Należy przy tym podkreślić, iż oddziały GDDKiA podejmują w terenie liczne działania w celu wykonania bieżących napraw infrastruktury drogowej. Wszelkie podejmowane działania wymagają odpowiedniego przygotowania, dokumentacji oraz niezbędnych uzgodnień. Prace remontowe przeprowadzane przez oddziały GDDKiA polegają głównie na odnowie nawierzchni jezdni i poboczy.

Reasumując, należy podkreślić, iż resort infrastruktury dostrzega konieczność poprawy stanu technicznego oraz budowy i przebudowy wielu dróg krajowych w Polsce, w tym także drogi krajowej nr 6. Jednakże potrzeby z zakresu infrastruktury drogowej wielokrotnie przewyższają wielkość dostępnych środków.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 19 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa  
na zapytanie posła Marka Rząsy**

**w sprawie przebiegu procesu prywatyzacji  
w Zakładzie Tworzyw Sztucznych Gamrat SA  
w Jaśle (9078)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie poselskie pana Marka Rząsy posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 15.03.2011 r., w sprawie przebiegu procesu prywatyzacji spółki Zakłady Tworzyw Sztucznych Gamrat SA z siedzibą w Jaśle, uprzejmie informuję, co następuje.

1. W odniesieniu do pytania dotyczącego: Jakimi przesłankami kierował się resort skarbu, podejmując decyzję o prywatyzacji Zakładu Tworzyw Sztucznych Gamrat SA w Jaśle?, pragnę poinformować, że spółka Gamrat SA, tak jak przeważająca większość spół-



ek Skarbu Państwa, została ujęta w dokumencie przyjętym przez Radę Ministrów pn. „Plan prywatyzacji na lata 2008–2011”. Przygotowany plan prywatyzacji jest realizacją zapowiedzianych w exposé premiera Donalda Tuska działań mających na celu odblokowanie i przyspieszenie prywatyzacji. Natomiast decyzja o wdrożeniu procesu prywatyzacji spółki na podstawie art. 33 ust 1 pkt 3 ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji, tj. w trybie negocjacji podjętych na podstawie publicznego zaproszenia, została podjęta po przeprowadzonej analizie, u której podstaw jest zmiana struktury właścicielskiej i tym samym zwiększenie efektywności podmiotu w konkurencyjnym otoczeniu rynkowym, przy najlepiej pojętym zachowaniu interesu Skarbu Państwa, w tym spółki i jej załogi, jak również społeczności lokalnej.

2. W odniesieniu do pytania dotyczącego: „Jakie są oczekiwane przez ministerstwo rezultaty prywatyzacji przedmiotowej spółki?”, pragnę poinformować, iż główne rezultaty związane z ewentualnym podpisaniem umowy sprzedaży pakietu 85% akcji spółki Gamrat SA z wybranym inwestorem to: dalszy rozwój spółki, wzrost jej atrakcyjności wśród aktualnych jak również nowych kontrahentów, wzmocnienie pozycji konkurencyjnej, dostarczenie kapitału i zagwarantowanie stabilnego rozwoju.

3. W odniesieniu do pytania dotyczącego: Czym kierowało się ministerstwo przy wyborze spółki Lentex SA z Lublińca na głównego inwestora Zakładu Tworzyw Sztucznych Gamrat SA w Jaśle?, pragnę wskazać, iż głównym kryterium wyboru inwestora dla spółki w ramach toczących się od lipca 2009 r. negocjacji była cena. Lentex SA w ramach przedmiotowych negocjacji zaproponował najwyższą cenę za sprzedawany przez Skarb Państwa pakiet akcji, czego wynikiem było przyznanie wyłączności negocjacyjnej, jak również wybór w ramach prowadzonych negocjacji równoległych. Należy także zaznaczyć, iż wynegocjowana z inwestorem umowa sprzedaży akcji zawiera również zobowiązania pozacenowe szczególne, które ze względu na dobro procesu i obowiązujące strony ograniczenia prawne na tym etapie nie podlegają upublicznieniu.

4. W odniesieniu do pytania dotyczącego: Czy przedmiotowy inwestor posiada niezbędny kapitał na wykup akcji oraz środki finansowe na dalszy rozwój?, należy wskazać, iż finalizacja transakcji odbędzie się w zgodzie z wiążącymi Skarb Państwa procedurami i zostanie poprzedzona rzetelną analizą potencjału nabywczego Inwestora, jak również weryfikacją UOKiK odnośnie do ewentualnej koncentracji. Zgodnie z powyższym do przeniesienia własności akcji spółki na rzecz inwestora dojdzie dopiero po wydaniu stosownej decyzji przez UOKiK i wpłaceniu całej należnej Skarbowi Państwa ceny. Ponadto wywiązanie się przez inwestora z ciężących na nim obowiązków pozacenowych, w tym gwarantowanych inwestycji zabezpieczone jest stosownymi kwotami gwarancyjnymi wpłacanymi na rzecz Skarbu Państwa w przypadku braku ich realizacji.

5. W odniesieniu do pytania dotyczącego: Czy przy wyborze inwestora ministerstwo skarbu przeprowadziło konsultacje społeczne z samorządowcami i związkami zawodowymi działającymi w firmie Gamrat SA?, pragnę wskazać, iż inwestor, z którym zostanie podpisana umowa sprzedaży 85% akcji spółki, został wybrany na podstawie kryteriów, które zostały wskazane w zaproszeniu do negocjacji opublikowanym w dniu 15 lipca 2009 r. Zgodnie z powyższym przedmiotem negocjacji była w szczególności: cena za nabywany pakiet akcji spółki, proponowany przez potencjalnego inwestora program rozwoju spółki obejmujący m.in. zobowiązanie do podwyższenia kapitału zakładowego lub inne zobowiązania inwestycyjne, zobowiązania w zakresie ochrony środowiska, zobowiązania dotyczące ochrony interesów pracowników i innych osób związanych ze spółką oraz sposób zabezpieczenia wykonania tych zobowiązań. Następnie spośród dopuszczonych do negocjacji podmiotów, na bazie kryterium ceny, został wybrany inwestor, który zaoferował najwyższą cenę za zbywany pakiet akcji.

Pragnę przy tym podkreślić, iż Skarb Państwa przed wyborem inwestora dla prywatyzowanej spółki nie ma obowiązku przeprowadzania z przedstawicielami prywatyzowanej spółki ani z poszczególnymi samorządami konsultacji dotyczących zasadności jego wyboru. Taki obowiązek powodowałby, iż lokalne społeczeństwo, obawiające się prywatyzacji, mogłoby wstrzymać te procesy.

6. W odniesieniu do pytania dotyczącego: Na jakim etapie jest proces w chwili obecnej?, uprzejmie informuję, iż aktualnie MSP jest przed podpisaniem warunkowej umowy sprzedaży ww. pakietu akcji, która zostanie podpisana po przedstawieniu przez inwestora wymaganych dokumentów potwierdzających finansowanie transakcji.

7. W odniesieniu do pytania dotyczącego: Czy w wyniku prywatyzacji utrzymane zostaną wszystkie dotychczasowe miejsca pracy oraz zawarte umowy cywilnoprawne z podwykonawcami współpracującymi obecnie?, pragnę wskazać, iż Skarb Państwa dołożył wszelkiej staranności, aby zapewnić stronie społecznej i Inwestorowi dogodne warunki do zawarcia porozumienia, tj. tzw. pakietu socjalnego, który regulowałby m.in. kwestie dotyczące zatrudnienia. Z przykrością jednak należy stwierdzić, iż negatywna i decydująca weryfikacja stanowiska przedstawicieli pracowników w powyższym zakresie miała miejsce w finalnej fazie rozmów. Pomimo faktu, iż zawarcie pomiędzy potencjalnym inwestorem a przedstawicielami pracowników spółki porozumienia dotyczącego gwarancji socjalnych nie jest warunkiem koniecznym do spełnienia przed zawarciem umowy prywatyzacyjnej, Skarb Państwa, uwzględniając interes załogi prywatyzowanej spółki po fiasku rozmów w sprawie gwarancji socjalnych, podjął się renegocjacji projektu umowy prywatyzacyjnej w tym zakresie. Podkreślić jednak należy, iż osiągnięcie porozumienia bezpośrednio pomiędzy zainteresowanymi stronami, bez

pośrednictwa MSP, gwarantowałyby najpełniejsze i najbardziej optymalne warunki tzw. gwarancji pracowniczych w prywatyzowanym podmiocie, w przypadku spółki niestety nie udało się tego osiągnąć.

Ponadto pragnę wskazać, iż kwestie dotyczące zawierania przez spółkę umów cywilnoprawnych z podwykonawcami obecnie współpracującymi z Gamrat SA nie były przedmiotem negocjacji, są to sprawy, które należą do bieżącej działalności spółki, w związku z tym, tak jak ma to miejsce obecnie, również po prywatyzacji kwestie te zależą od władz spółki.

Z poważaniem

Minister  
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 5 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Sprawiedliwości  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Dawida Jackiewicza**

**w sprawie niepokojących informacji na temat  
zamiaru likwidacji Wydziałów Pracy  
w Sądach Rejonowych w Oławie, Strzelinie,  
Oleśnicy, Świdnicy i Wołowie (9080)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Dawida Jackiewicza w sprawie niepokojących informacji na temat zamiaru likwidacji Wydziałów Pracy w Sądach Rejonowych w Oławie, Strzelinie, Oleśnicy, Świdnicy i Wołowie, przesłane przy piśmie z dnia 25 marca 2011 r. nr SPS-024-9080/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Uzasadniając reorganizację polegającą na zniesieniu niewielkich wydziałów pracy w sądach rejonowych, informuję, że w ostatnich latach odnotowany został znaczący spadek wpływu spraw z zakresu prawa pracy do sądów rejonowych (z 324 382 spraw w 2001 r. do 95 062 w 2010 r.). W przypadku natomiast podstawowych kategorii spraw rozstrzyganych w sądach powszechnych, tj. cywilnych i karnych, odnotowany został wzrost wpływu spraw w 2010 r. w odniesieniu do roku 2000. W sądach rejonowych liczba wpływających spraw cywilnych wzrosła z 3 621 225 w roku 2000 do 7 277 033 w roku 2010, a spraw karnych z 819 800 w roku 2000 do 2 324 613 w roku 2010.

Przedstawione dane statystyczne uzasadniają podjęte działania w zakresie zmiany struktury organizacyjnej sądownictwa powszechnego, których celem było zapewnienie racjonalnego wykorzystania kadry orzeczniczej. Z punktu widzenia etatyżacji i ob-

ciążenia sędziów utrzymywanie niewielkich wydziałów pracy w sądach rejonowych nie znajdowało bowiem uzasadnienia. Zakłada się, że wpływ spraw pracowniczych powinien być na tyle duży, aby stanowił obciążenie co najmniej dla 2 etatów sędziowskich, i dopiero w takiej sytuacji w pełni zasadne jest utworzenie wydziału pracy. Dlatego też podjęta została decyzja o likwidacji wydziałów pracy w niektórych sądach rejonowych i przekazaniu spraw pracowniczych do właściwości miejscowej sąsiednich jednostek.

Podkreślić trzeba, że omawiana zmiana organizacyjna uwarunkowana była potrzebą racjonalizacji struktury sądów, które powinny składać się z wydziałów o odpowiednim potencjale kadrowym, jak też koniecznością zapewnienia właściwego wykorzystania wysoko wyspecjalizowanej kadry orzeczniczej. W przypadku tej reorganizacji kwestie związane z poszukiwaniem oszczędności w wydatkach resortu sprawiedliwości nie miały decydującego znaczenia.

Uprzejmie informuję, że w wyniku szczegółowej analizy funkcjonowania wydziałów pracy w sądach rejonowych okręgu wrocławskiego, w tym konsultacji przeprowadzonych z prezesem Sądu Okręgowego we Wrocławiu, podjęta została decyzja o zniesieniu Wydziałów Pracy w Sądach Rejonowych w Oleśnicy, Oławie, Strzelinie, Środzie Śląskiej, Trzebnicy oraz Wołowie i przekazaniu spraw rozpoznawanych przez te wydziały do Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu.

W celu zapewnienia sprawnego i terminowego rozpoznawania spraw z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych należących do właściwości sądu rejonowego z okręgu wrocławskiego w Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu powołany został X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych. Od dnia 1 kwietnia 2011 r. w Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu działają zatem dwa wydziały pracy i ubezpieczeń społecznych.

Plany dotyczące zniesienia niewielkich wydziałów pracy w sądach rejonowych nie obejmowały natomiast Sądu Rejonowego w Świdnicy, w strukturze którego nadal funkcjonuje IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych.

Z uwagi na niewielką liczbę spraw z zakresu prawa pracy wpływających do wymienionych powyżej sądów rejonowych negatywne skutki społeczne omawianej reorganizacji będą miały znacznie ograniczony zakres podmiotowy. Istotne jest również, iż konstytucyjna zasada dostępu do sądu realizowana powinna być przede wszystkim poprzez zapewnienie sprawnego rozpoznania sprawy przez właściwy merytorycznie sąd, co nie musi oznaczać jego fizycznej bliskości.

Pragnę poinformować pana posła, że na podstawie przepisów rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 10 marca 2011 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie utworzenia sądów pracy i sądów ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 60, poz. 303)

z dniem 1 kwietnia 2011 r. zniesione zostały siedemdziesiąt cztery wydziały pracy w sądach rejonowych, w tym w województwie dolnośląskim, oprócz wymienionych powyżej komórek organizacyjnych w okręgu wrocławskim, także Wydziały Pracy w Sądach Rejonowych w Jaworze, Kamiennej Górze, Lwówku Śląskim i Złotoryi.

Odnosząc się do pozostałych kwestii podniesionych w zapytaniu, wskazuję, iż zniesienie wydziałów pracy w sądach rejonowych zostało z odpowiednim wyprzedzeniem skonsultowane z zainteresowanymi prezesami sądów okręgowych, którzy o planowanych zmianach poinformowali prezesów podległych sądów rejonowych. Oczywiście jest, że decyzje odnośnie do przewidywanej reorganizacji kierownicy poszczególnych jednostek sądowych powinni przekazać pracownikom sądów.

Ponadto rozporządzenie ministra sprawiedliwości z dnia 18 marca 2011 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie utworzenia sądów gospodarczych (Dz. U. Nr 64, poz. 339) uwzględnia zniesienie piętnastu wydziałów gospodarczych w sądach rejonowych i okręgowych, w tym w województwie dolnośląskim Wydziału Gospodarczego w Sądzie Okręgowym w Świdnicy (z dniem 1 lipca 2011 r.) oraz Wydziału Gospodarczego ds. Upadłościowo-Naprawczych w Sądzie Rejonowym w Jeleniej Górze (z dniem 1 kwietnia 2011 r.).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Grzegorz Wałęjko

Warszawa, dnia 15 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Wojciecha Szaramy**

**w sprawie likwidacji punktów nocnej  
i świątecznej pomocy lekarskiej w woj. śląskim  
(9082)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana Wojciecha Szaramy, posła na Sejm RP, z dnia 24 lutego 2011 r., w sprawie likwidacji punktów nocnej i świątecznej pomocy lekarskiej w województwie śląskim, przekazane przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu RP, z dnia 25 marca 2011 r., znak: SPS-024-9082/11, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Wprowadzenie nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej na podstawie ustawy z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych

oraz ustawy o świadczeniu pieniężnym i uprawnieniach przysługujących cywilnym niewidomym ofiarom działań wojennych (Dz. U. Nr 225, poz. 1465), która odnosi się do przypadków nagłego zachorowania lub nagłego pogorszenia stanu zdrowia świadczeniobiorcy, miało na celu zapewnienie lepszej dostępności oraz jakości przedmiotowych świadczeń poprzez to, że Narodowy Fundusz Zdrowia będzie miał możliwość wyboru najkorzystniejszej z ofert złożonych w postępowaniu konkursowym, co wpłynie także na konkurencyjność wśród świadczeniodawców. Przyjęte rozwiązania miały również na celu zastąpienie dotychczasowego modelu kontraktowania nocnej i świątecznej pomocy lekarskiej i pielęgniarstwa, której kilkuletnie funkcjonowanie zostało zdiagnozowane jako dysfunkcyjne, z uwagi na przerzucanie kosztów na wyższe poziomy systemy ochrony zdrowia – ratownictwo medyczne, leczenie szpitalne, tj. izby przyjęć, szpitalne oddziały ratunkowe, powodując tym samym ograniczenie dostępności tych świadczeń.

Odnosząc się do kwestii dostępu do omawianych świadczeń, uprzejmie wyjaśniam, iż zgodnie z zapisami art. 107 ust. 5 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, ze zm.) przeprowadzanie postępowań o zawarcie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej oraz zawieranie umów należy do zadań dyrektora oddziału wojewódzkiego NFZ.

Jak wynika z wyjaśnień Narodowego Funduszu Zdrowia, przyjęcie minimalnej populacji świadczeniobiorców – w wysokości 50 tys. objętych opieką jednego lekarza i jednej pielęgniarki, poprzedzone było dokonaniem (na podstawie zbieranych danych z dotychczasowej realizacji przedmiotowych świadczeń) analizy zgłaszalności pacjentów poza godzinami pracy podstawowej opieki zdrowotnej. Poza tym, w ramach procesu konsultowania projektu warunków zawierania i realizacji umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju podstawowa opieka zdrowotna w zakresie nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej, od konsultanta krajowego w dziedzinie pielęgniarstwa rodzinnego oraz Kolegium Lekarzy Rodzinnych w Polsce wpłynęły uwagi wskazujące na zasadność przyjęcia liczby 50 tys. osób w populacji do zabezpieczenia jako liczby racjonalnej i możliwej do właściwego zabezpieczenia omawianych świadczeń.

Ponadto uprzejmie wyjaśniam, iż nie należy porównywać dotychczasowego modelu nocnej i świątecznej (ambulatoryjnej i wyjazdowej) opieki lekarskiej i pielęgniarstwa w podstawowej opiece zdrowotnej (POZ) z obecnym funkcjonowaniem nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej. W poprzednim modelu organizacji przedmiotowych świadczeń liczba świadczeniobiorców objętych opieką w ramach nocnej i świątecznej opieki medycznej w POZ (przez zespół lekarza POZ – lekarza i pielęgniarkę) nie przekraczała 25 tys. osób. Natomiast liczba świadczeniobior-

ców objętych opieką przez jednego lekarza i jedną pielęgniarkę, wynosząca 50 tys. osób, obowiązywała w przypadku nocnej i świątecznej ambulatoryjnej opieki lekarskiej i pielęgniarskiej w POZ oraz nocnej i świątecznej wyjazdowej opieki lekarskiej i pielęgniarskiej w POZ.

Aktualnie natomiast, w odniesieniu do wskazań przez pana posła miejscowości z terenu województwa śląskiego, należy zauważyć, iż Gliwice zostały podzielone na 2 obszary zabezpieczenia (obejmujące swoim zasięgiem ponad 90 tys. mieszkańców każdy), stąd w procesie kontraktowania wybranych zostało 2 świadczeniodawców, gdzie świadczeń udzielają 4 zespoły złożone z lekarza i pielęgniarki. W Zabrze obszar zabezpieczenia obejmuje ponad 187 tys. osób, w związku z tym świadczenia realizowane są przez świadczeniodawcę posiadającego 3 zespoły złożone z lekarza i pielęgniarki. W Sosnowcu przedmiotowe świadczenia realizowane są przez 4 zespoły (u 1 świadczeniodawcy), a w Katowicach przez 7 zespołów u 4 świadczeniodawców.

Poza tym należy zaznaczyć, iż obecnie obowiązujący sposób funkcjonowania nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej umożliwia ubezpieczonemu, bez względu na miejsce zamieszkania, korzystanie z pomocy tam, gdzie ma najbliżej, a nie jak do tej pory, gdy pacjent zobowiązany był do korzystania z placówki wskazanej przez lekarza podstawowej opieki zdrowotnej, do którego jest zadeklarowany. Należy także przypomnieć, iż w przypadku nagłego zachorowania lub nagłego pogorszenia stanu zdrowia, zgodnie z postanowieniami umowy, porady lekarskie oraz wizyty pielęgniarskie udzielane są również w miejscu zamieszkania pacjentów. Świadczeniodawca zapewnia także całodobowy dostęp do badań laboratoryjnych oraz diagnostyki RTG.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż istnieje możliwość uruchomienia dodatkowych punktów przyjmowania pacjentów w zależności od potrzeb i uwarunkowań lokalnych, zgodnie z zapisami zarządzenia prezesa NFZ nr 10/2011/DSOZ z dnia 28 lutego 2011 r. zmieniającego zarządzenie w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju podstawowa opieka zdrowotna w zakresie nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej. Dzięki zapisom ww. zarządzenia świadczeniodawcy mogą, od 1 marca, na mocy porozumienia z dyrektorem oddziału wojewódzkiego NFZ, przyjmować pacjentów w dodatkowych miejscach, co przyczyni się niewątpliwie do zmniejszenia odległości od miejsca zamieszkania pacjenta do miejsca udzielania nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej.

Mając na uwadze powyższe wyjaśnienia, uprzejmie zapewniam Pana Marszałka, iż centrala Narodowego Funduszu Zdrowia na bieżąco monitoruje realizację świadczeń nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej w celu poprawy funkcjonowania nowego modelu organizacji przedmiotowych świadczeń. Z całą

pewnością rok bieżący pozwoli na analizę i wstępną ocenę przyjętych rozwiązań w zakresie funkcjonowania nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej.

Z poważaniem

Sekretarz stanu  
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 13 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra kultury i dziedzictwa narodowego  
na zapytanie posła Jana Widackiego**

**w sprawie cofnięcia dotacji na wydawanie  
czasopisma „Konteksty.  
Polska Sztuka Ludowa” (9083)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem pana Jana Widackiego, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, sygn. SPS-024-9083/11, w sprawie cofnięcia dotacji na wydawanie czasopisma „Konteksty. Polska Sztuka Ludowa”, uprzejmie proszę Pana Marszałka o zapoznanie się z poniższymi informacjami.

W odpowiedzi na pytanie pana posła informuję, że programy MKiDN nie dają możliwości wspierania wszystkich zgłaszanych zadań – choćby ze względu na ograniczenia finansowe. W ramach tegorocznej edycji programu Wydarzenia Artystyczne, priorytet: Czasopisma, rozpatrzono 136 poprawnych formalnie wniosków. Suma oczekiwań finansowych zgłoszona przez organizatorów rozpatrywanych przedsięwzięć trzykrotnie przekroczyła limit finansowy pozostający w dyspozycji resortu kultury. Z tego względu możliwe było pokrycie jedynie 29,4% z sumy, na którą złożono wnioski.

Dla zwiększenia obiektywizmu i profesjonalizmu selekcji do procedur oceny włączono ekspertów powoływanych z grona specjalistów zajmujących się tematyką czasopism kulturalnych. Oceniali oni zadania w kluczowych dla uzyskania rekomendacji kategoriach wartości merytorycznej i społecznej. Wniosek o dotację na wydawanie czasopisma „Konteksty” otrzymał 76,25 pkt, co oznacza, że nie uzyskał minimum uprawniającego do otrzymania dotacji, które wyniosło w tym roku 77,5 pkt. Fakt jej przyznania w poprzednich latach nie miał bowiem wpływu na oceny wniosków w br. Oznacza to, że nieuprawnione jest twierdzenie o cofnięciu decyzji o przyznaniu dotacji.

Nierespektowanie wyników prac ekspertów i przyznanie dotacji podmiotom, które uzyskały mniej punktów niż inne podmioty, stanowiłoby działanie sprzeczne z procedurami obowiązującymi przy przyznawaniu dotacji. Dlatego nie ma możliwości wspar-

cia finansowego tego projektu za pośrednictwem programu ministra, którego procedury nie przewidują odwołania od decyzji i ponownego rozpatrywania wniosków.

Jednak ze względu na wagę „Kontekstów” dla kultury polskiej szukam innego sposobu wsparcia tego pisma przez MKiDN.

Jednocześnie informuję, że w związku z uwagami środowisk twórczych, zainteresowanych programem Wydarzenia Artystyczne, priorytet: Czasopisma, rozpatrywane jest przeprowadzenie konsultacji dotyczących zwiększenia transparentności procedury konkursowej, w tym pracy zespołu eksperckiego.

Dziękuję bardzo za przejawione zainteresowanie problemami polskich czasopism kulturalnych.

Mam nadzieję, że przedstawione powyżej wyjaśnienia zostaną uznane przez pana posła Jana Władckiego za wystarczające.

Z wyrazami szacunku

Minister  
Bogdan Zdrojewski

Warszawa, dnia 12 kwietnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Barbary Bartuś**

**w sprawie przyszłości Urzędu Pocztowego  
Poczty Polskiej SA w Gródku nad Dunajcem  
(9084)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pani poseł Barbary Bartuś w sprawie przyszłości Urzędu Pocztowego w Gródku nad Dunajcem (SPS-024-9084/11), przedstawiam, co następuje.

Na wstępie pragnę podkreślić, jak to również czyniłem w innych odpowiedziach na wystąpienia pani poseł Barbary Bartuś, że minister infrastruktury, który reprezentuje Skarb Państwa wobec Poczty Polskiej SA i posiada uprawnienia przewidziane dla walnego zgromadzenia, może ingerować w sprawy spółki jedynie w zakresie określonym w przepisach. Zgodnie z § 26 ust. 2 statutu Poczty Polskiej SA wszelkie sprawy związane z prowadzeniem spraw spółki (w tym organizacja funkcjonowania placówek pocztowych) należą do kompetencji zarządu. Jednocześnie zgodnie z art. 375<sup>1</sup> Kodeksu spółek handlowych walne zgromadzenie i rada nadzorcza nie mogą wydawać zarządowi wiążących poleceń dotyczących prowadzenia spraw spółki.

Jednocześnie pragnę poinformować, że sprawa placówki pocztowej w miejscowości Gródek nad Du-

najcem jest znana Ministerstwu Infrastruktury z uwagi na inne wystąpienia w przedmiotowej kwestii.

Jednakże z uwagi na fakt, iż sytuacja jest dynamiczna i w chwili obecnej w spółce przeprowadzane są analizy o charakterze ekonomiczno-organizacyjnym, dotyczące planu przekształceń placówek pocztowych, ponownie zwróciłem się do zarządu z prośbą o przedstawienie aktualnych informacji w zakresie funkcjonowania placówki w Gródku nad Dunajcem.

Zarząd zapewnił mnie, że urząd pocztowy w miejscowości Gródek nad Dunajcem nie jest planowany do przekształcenia w agencję pocztową w roku 2011, w związku z powyższym będzie on funkcjonować w obecnym kształcie i świadczyć dotychczasowy zakres usług pocztowych.

W nawiązaniu do kwestii poruszonych przez panią poseł, które dotyczą innych miejscowości, zarząd przekazał, że w miejscowości Rożnów od roku 2007 funkcjonuje agencja pocztowa, która poza pełnym zakresem powszechnych usług pocztowych oraz dodatkowymi usługami pocztowymi świadczy również usługi finansowe – przede wszystkim wpłaty na rachunki bankowe, a także wydaje przesyłki awizowane. W miejscowości Tropie agencja pocztowa zakończyła działalność w roku 2004 z powodu rezygnacji agenta. Poczta Polska wielokrotnie podejmowała działania związane z pozyskaniem nowego agenta w tej miejscowości, jednakże wynik tych działań nie przyniósł oczekiwanych rezultatów.

Jednocześnie zarząd przypomina, że mieszkańcy obszarów wiejskich mogą korzystać z usług pocztowych za pośrednictwem listonoszy wiejskich – np. nadać przesyłkę listową, przekaz pocztowy lub dokonać wpłaty na rachunek bankowy.

Przedstawiając powyższe, wyrażam nadzieję, że zaprezentowane informacje w sposób wyczerpujący wyjaśniają kwestie poruszone w zapytaniu pani poseł.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu  
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 15 kwietnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Arkadiusza Mularczyka**

**w sprawie odstąpienia od strategii Zarządu  
Poczty Polskiej SA przewidującej likwidację  
Urzędu Pocztowego w Muszynie i zwolnienia  
pracowników w nim zatrudnionych (9085)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie

urzędu Poczty Polskiej SA w Muszynie (SPS-024-9085/11), przedstawiam, co następuje.

Na wstępie pragnę pokreślić raz jeszcze, że minister infrastruktury, który reprezentuje Skarb Państwa wobec Poczty Polskiej SA i posiada uprawnienia przewidziane dla walnego zgromadzenia, może ingerować w sprawy spółki jedynie w zakresie określonym w przepisach. Zgodnie z § 26 ust. 2 statutu Poczty Polskiej SA wszelkie sprawy związane z prowadzeniem spraw spółki (w tym organizacja funkcjonowania placówek pocztowych) należą do kompetencji zarządu. Jednocześnie zgodnie z art. 375<sup>1</sup> Kodeksu spółek handlowych walne zgromadzenie i rada nadzorcza nie mogą wydawać zarządowi wiążących poleceń dotyczących prowadzenia spraw spółki.

Jednocześnie pragnę poinformować, że sprawa placówki pocztowej w miejscowości Muszyna jest znana Ministerstwu Infrastruktury z uwagi na inne wystąpienia w tej kwestii.

Opierając się na informacjach uprzednio uzyskanych od Zarządu Poczty Polskiej SA, wyjaśniam, że Urząd Pocztowy w Muszynie nie jest ujęty w planie przekształceń na lata 2011–2013, w związku z powyższym będzie on funkcjonować w obecnym kształcie i świadczyć dotychczasowy zakres usług pocztowych.

W chwili obecnej przeprowadzone są analizy o charakterze ekonomiczno-organizacyjnym, dotyczące planu przekształceń placówek i tworzenia w ich miejsce placówek w nowej formie organizacyjnej. Szczegółowej ponownej analizie poddawane są dotychczas uzyskiwane i szacowane przychody i ponoszone koszty związane z funkcjonowaniem placówek. W każdym przypadku dokonywana jest ocena zasadności dokonywanej zmiany, z uwzględnieniem rzeczywistego zapotrzebowania na usługi pocztowe na danym obszarze oraz zapewnienia lokalnym społecznościom właściwej dostępności do usług pocztowych. Analizowane są również możliwości organizacyjne, eksploatacyjne i komunikacyjne przeprowadzenia planowanej zmiany, m.in. pod względem nie pogorszenia jakości świadczonych usług na danym terenie oraz wpływ tej zmiany na inne placówki pocztowe funkcjonujące na danym obszarze. Wyniki tych analiz stanowią będą podstawę do rozstrzygnięć do planu przekształceń placówek w roku bieżącym oraz latach następnych.

Przedstawiając powyższe, wyrażam nadzieję, że zaprezentowane informacje w sposób wyczerpujący wyjaśniają kwestie poruszone w zapytaniu pana posła.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu  
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 8 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Arkadiusza Mularczyka**

**w sprawie odstąpienia od strategii Zarządu  
Poczty Polskiej SA przewidującej likwidację  
Urzędu Poczтового w Gródku nad Dunajcem  
i zwolnienia pracowników  
w nim zatrudnionych (9086)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie urzędu Poczty Polskiej SA w Gródku nad Dunajcem (SPS-024-9086/11), przedstawiam, co następuje.

Na wstępie pragnę podkreślić, jak to czyniłem również w innych odpowiedziach na wystąpienia pana posła Arkadiusza Mularczyka, że minister infrastruktury, który reprezentuje Skarb Państwa wobec Poczty Polskiej SA i posiada uprawnienia przewidziane dla walnego zgromadzenia, może ingerować w sprawy spółki jedynie w zakresie określonym w przepisach. Zgodnie z § 26 ust. 2 statutu Poczty Polskiej SA wszelkie sprawy związane z prowadzeniem spraw spółki (w tym organizacja funkcjonowania placówek pocztowych) należą do kompetencji zarządu. Jednocześnie zgodnie z art. 375<sup>1</sup> Kodeksu spółek handlowych walne zgromadzenie i rada nadzorcza nie mogą wydawać zarządowi wiążących poleceń dotyczących prowadzenia spraw spółki.

Jednocześnie pragnę poinformować, że sprawa placówki pocztowej w miejscowości Gródek nad Dunajcem jest znana Ministerstwu Infrastruktury z uwagi na inne wystąpienia w przedmiotowej kwestii.

Jednakże z uwagi na fakt, iż sytuacja jest dynamiczna i w chwili obecnej w spółce przeprowadzane są analizy o charakterze ekonomiczno-organizacyjnym, dotyczące planu przekształceń placówek pocztowych, ponownie zwróciłem się do zarządu z prośbą o przedstawienie aktualnych informacji w zakresie funkcjonowania placówki w Gródku nad Dunajcem.

Zarząd zapewnił mnie, że Urząd Pocztowy Gródek nad Dunajcem nie jest ujęty w planie przekształceń placówek pocztowych na lata 2011–2013 i w związku z powyższym będzie on funkcjonować w obecnej formie organizacyjnej i świadczyć dotychczasowy zakres usług pocztowych.

Przedstawiając powyższe, wyrażam nadzieję, że zaprezentowane informacje w sposób wyczerpujący wyjaśniają kwestie poruszone w zapytaniu pana posła.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu  
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 15 kwietnia 2011 r.

## Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Jarosława Stawiarskiego**

**w sprawie nierespektowania przywilejów  
zasłużonych honorowych dawców krwi  
w placówkach opieki medycznej w Kraśniku  
(9088)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Jarosława Stawiarskiego w sprawie nierespektowania przywilejów zasłużonych honorowych dawców krwi w placówkach opieki medycznej w Kraśniku, przekazaną przy piśmie z dnia 25 marca 2011 r., znak: SPS-024-9088/11, uprzejmie informuję, co następuje.

Zgodnie z art. 47c ustawy z dnia 25 sierpnia 2008 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) zasłużonemu honorowemu dawcy krwi przysługują uprawnienia do korzystania poza kolejnością ze świadczeń opieki zdrowotnej oraz usług farmaceutycznych udzielanych w aptekach. Narodowe Centrum Krwi, jednostka podległa ministrowi zdrowia, wnioskowało do Narodowego Funduszu Zdrowia o wsparcie działań na rzecz honorowych dawców krwi. Efektem tego wystąpienia było uwzględnienie w załączniku do zarządzenia nr 14/2009/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 5 marca 2009 r. informacji, iż „na listach oczekujących nie mogą być umieszczani następujący świadczeniobiorcy: inwalidzi wojenni i wojskowi, kombataneci, a także świadczeniobiorcy posiadający tytuł Zasłużonego Honorowego Dawcy Krwi lub Zasłużonego Dawcy Przeszczepu”. Wszyscy świadczeniodawcy związani z NFZ umową o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej mają obowiązek stosowania przepisów ww. ustawy. W przypadku nieprzestrzegania przez niektórych świadczeniodawców szczególnych uprawnień omawianej grupy osób należy interweniować u kierowników placówek ochrony zdrowia realizujących świadczenia. Skargę na zakład opieki zdrowotnej, który ma podpisaną umowę z NFZ o udzielenie świadczeń opieki zdrowotnej, można złożyć do Sekcji Skarg i Wniosków w oddziale wojewódzkim NFZ właściwym ze względu na siedzibę świadczeniodawcy.

Ponadto zgodnie z ustaleniami z Narodowym Funduszem Zdrowia propozycje odpowiednich regulacji prawnych, m.in. dotyczących informowania pacjentów o zasadach udzielenia świadczeń świadczeniobiorcom posiadającym szczególne uprawnienia oraz kwestii egzekwowania wykonywania świadczeń poza kolejnością dla ww. grupy społecznej, zostaną umieszczone w kolejnym projekcie ogólnych warunków umów, stanowiącym załącznik do rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 6 maja 2008 r. w sprawie ogólnych warunków umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 81, poz. 484).

Niezależnie od podjętych działań legislacyjnych, w marcu 2010 r. minister zdrowia skierował pismo do wszystkich świadczeniodawców z informacją o szczególnych uprawnieniach przysługujących krwiodawcom oraz z apelem o ich respektowanie w zakładach opieki zdrowotnej. Żywię głęboką nadzieję, iż podjęte przez resort zdrowia działania informacyjne powinny się przyczynić w znacznym stopniu do zwiększenia świadomości personelu medycznego w przedmiotowym zakresie, a tym samym umożliwić zasłużonym honorowym dawcom krwi korzystanie w pełni z przysługujących im praw.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Marek Haber

Warszawa, dnia 11 kwietnia 2011 r.

## Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła  
Mieczysława Marcina Łuczaka**

**w sprawie likwidacji placówek  
Poczty Polskiej SA na obszarach wiejskich  
(9089)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie posła Mieczysława Łuczaka, znak: SPS-024-9089/11, w sprawie likwidacji placówek Poczty Polskiej SA na obszarach wiejskich, przedstawiam, co następuje.

Na wstępie pragnę zaznaczyć, że dostęp do powszechnych usług pocztowych gwarantują przepisy prawne. Poczta Polska, będąc w myśl ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. Prawo pocztowe (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 189, poz. 1159, z późn. zm.) operatorem publicznym jest zobowiązana ustawowo do świadczenia powszechnych usług pocztowych na terenie całego kraju przy uwzględnieniu wskaźników dostępności określających między innymi wymaganą gęstość sieci placówek pocztowych. Poczta Polska, decydując o zmianach w tejże sieci, zobligowana jest do przestrzegania wskaźników gęstości sieci placówek wskazanych w § 44 rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 9 stycznia 2004 r. w sprawie warunków wykonywania powszechnych usług pocztowych (Dz. U. Nr 5, poz. 34, z późn. zm.). Przepis ten stanowi, że co najmniej jedna placówka pocztowa operatora publicznego powinna przypadać na: 7000 mieszkańców na terenie miast lub na 85 km<sup>2</sup> powierzchni na obszarach wiejskich. Dodatkowo ogólna liczba tych placówek w kraju powinna być nie mniejsza niż 8240.

W myśl treści rozporządzenia operator publiczny utrzymuje w każdej gminie co najmniej jedną pla-

cówkę pocztową. Jedynie w przypadku gmin wiejskich liczących poniżej 5000 mieszkańców istnieje możliwość objęcia takiej gminy obszarem działania stałej placówki operatora znajdującej się na terenie sąsiedniej gminy lub uruchomienie placówki ruchomej, lecz pod warunkiem m.in. uzgodnienia tej lokalizacji z właściwym wójtem (burmistrzem, prezydentem miasta).

Ponadto minister infrastruktury, nowelizując w 2009 r. przepisy rozporządzenia, przewidział możliwość realizowania na terenach wiejskich podstawowych usług pocztowych u listonosza obsługującego rejon doręczń. Zmienione regulacje rozporządzenia umożliwiły także szersze funkcjonowanie tzw. placówek ruchomych, co pozwala na zapewnienie dostępu do usługi powszechnej na obszarach wiejskich w stopniu skorelowanym z rzeczywistym zapotrzebowaniem występującym na danym terenie.

Należy również wyjaśnić, że zgodnie z § 26 ust. 2 statutu Poczty Polskiej SA wszelkie sprawy związane z prowadzeniem spółki, niezastrzeżone przepisami z prawa lub postanowieniami statutu dla walnego zgromadzenia lub rady nadzorczej, należą do kompetencji zarządu spółki. Ponadto art. 3751 Kodeksu spółek handlowych stanowi, iż walne zgromadzenie i rada nadzorcza nie mogą wydawać zarządowi wiążących poleceń dotyczących prowadzenia spraw spółki. Zapis ten zapewnia zarządom swobodę w organizowaniu pracy spółek, za co ponoszą one odpowiedzialność. W związku z tym minister infrastruktury sprawujący w imieniu Skarbu Państwa nadzór nad Poczta Polska SA (jednoosobową spółką Skarbu Państwa) i posiadający uprawnienia przewidziane dla walnego zgromadzenia nie decyduje o sposobie funkcjonowania sieci pocztowej spółki. W związku z tym w kompetencjach zarządu spółki leży decydowanie o tej kwestii, przy uwzględnieniu obowiązujących wymagań prawnych.

Pragnę poinformować, na podstawie wyjaśnień uzyskanych od zarządu spółki, że Poczta Polska w ramach projektowanych działań reorganizacyjnych nie planuje likwidacji placówek pocztowych, a jedynie ich przekształcenie w znacznie tańsze w utrzymaniu formy organizacyjne, tj. filie urzędów pocztowych i agencje pocztowe. Należy podkreślić, że zarówno agencje pocztowe, jak i filie urzędów pocztowych świadczą usługi pocztowe o charakterze powszechnym. Zakres działania agencji pocztowych obejmuje również inne usługi, w tym m.in. przyjmowanie wpłat na rachunki bankowe. Ponadto mieszkańcy obszarów wiejskich mają możliwość skorzystania z usług za pośrednictwem listonoszy – mogą na przykład nadać przesyłkę listową, przekaz pocztowy, czy też dokonać wpłaty na rachunek bankowy. Istnieje również możliwość dokonywania wypłat, na przykład emerytur, po złożeniu dyspozycji u listonosza, który dostarczy gotówkę do adresata w miejscu jego zamieszkania.

Przekształcanie urzędów w agencje jest praktyką stosowaną również przez publicznych operatorów pocztowych w innych krajach. Rozwiązanie takie po-

zwala na zapewnienie mieszkańcom dostępu do powszechnych usług pocztowych i jednocześnie umożliwia operatorom pocztowym optymalizację kosztów ponoszonych na sieć pocztową. Każde przekształcenie placówki poprzedzone jest analizą o charakterze ekonomiczno-organizacyjnym, uwzględniającą m.in. rentowność placówki, zapotrzebowanie na usługi na danym terenie oraz konieczność zapewnienia dostępu do usług pocztowych. Przekształcanie placówek, w myśl zapewnień zarządu, nie spowoduje pogorszenia jakości i terminowości świadczenia usług, gdyż placówki te wciąż będą objęte systemem organizacyjnym i logistycznym Poczty Polskiej.

Obecnie na wniosek prezesa Poczty Polskiej przeprowadzany jest przegląd procesu przekształceń urzędów pocztowych w filie i agencje pocztowe oraz związanej z tym procesem restrukturyzacji zatrudnienia. Na podstawie szczegółowej analizy tej kwestii zarząd podejmie decyzję odnośnie do kierunków restrukturyzacji.

Przedstawiając powyższe, wyrażam nadzieję, że zaprezentowane informacje wyjaśniają kwestie poruszone w zapytaniu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 5 kwietnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie  
Spraw Wewnętrznych i Administracji  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Dariusza Kaczanowskiego**

**w sprawie planowanej likwidacji posterunków  
Policji na terenie pow. żyrdardowskiego (9248)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 31 marca 2011 r. (sygn. SPS-024-9248/11) przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pana Dariusza Kaczanowskiego w sprawie planowanej likwidacji posterunków Policji na terenie powiatu żyrdardowskiego, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 43, poz. 277, z późn. zm.), organem administracji rządowej właściwym w sprawach ochrony bezpieczeństwa ludzi oraz utrzymania bezpieczeństwa i porządku publicznego na obszarze powiatu jest komendant powiatowy (miejski) Policji. Jego wyłączne kompetencje w zakresie tworzenia, likwidacji lub przekształcania komórek w komendzie powiatowej (miejskiej) Policji określa § 10 zarządzenia nr 1041 komendanta głównego Policji z dnia 28 września 2007 r. w sprawie szczegółowych zasad organizacji i zakresu działania



komend, komisariatów i innych jednostek organizacyjnych Policji (Dz. Urz. KGP Nr 18, poz. 135).

Zgodnie z przepisami ww. zarządzenia, do zakresu działania komendy wojewódzkiej Policji należy doskonalenie struktury jednostek Policji nadzorowanych przez komendanta wojewódzkiego Policji w celu zwiększenia efektywności ich działania poprzez monitorowanie i ocenę rozwiązań organizacyjnych oraz analizowanie i opiniowanie propozycji zmian, jak również nadzór nad prawidłowym zorganizowaniem struktur organizacyjnych tych jednostek.

Na podstawie § 7 ww. zarządzenia, decyzją nr 251/10 z dnia 31 grudnia 2010 r. komendant wojewódzki Policji w Radomiu powołał zespół do opracowania projektu kompleksowych zmian organizacyjnych w jednostkach Policji. Głównym założeniem prac zespołu jest poprawa funkcjonalności jednostek Policji garnizonu mazowieckiego w celu dalszego ograniczenia zagrożeń, poprawy i wzmocnienia społecznego poczucia bezpieczeństwa poprzez:

- tworzenie silnych komisariatów i posterunków Policji,
- zwiększenie liczby i dostępności patroli,
- zwiększenie szybkości interwencji i reakcji na zdarzenia,
- skuteczność dowodzenia działaniami policyjnymi,
- podniesienie jakości pracy wykrywczej,
- racjonalne korzystanie z zasobów osobowych, lokalowych i materiałowych,
- spłaszczenie struktury organizacyjnej jednostek Policji w celu zwiększenia liczby policjantów realizujących zadania bezpośrednio na ulicy.

Warto podkreślić, że w ramach prac zespołu prowadzone są spotkania komendantów powiatowych/miejskich z przedstawicielami władz samorządowych w celu przedstawienia uzasadnienia dla propozycji zmian organizacyjnych oraz uzgodnienia ich ostatecznego charakteru.

W odniesieniu do wskazanego przez pana posła powiatu żyrardowskiego uprzejmie informuję, że koncepcja zmian w organizacji Policji zakłada likwidację Posterunków Policji w Radziejowicach i Puszczy Mariańskiej. Obsługę gminy Radziejowice zapewnią policjanci Komisariatu Policji w Mszczonowie (26 etatów Policji), natomiast gminy Puszcza Mariańska – policjanci z Komendy Powiatowej Policji w Żyrardowie.

Dodatkowo pragnę zapewnić, iż założonym efektem końcowym zmian organizacyjnych w Policji jest realne zwiększenie bezpieczeństwa i porządku oraz społecznego poczucia bezpieczeństwa.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 14 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Jana Warzechy**

**w sprawie regulacji i umocnienia brzegów  
rzeki Wisłoki w miejscowości Dęborzyn (9249)**

Odpowiadając na zapytanie pana posła Jana Warzechy z dnia 1 kwietnia 2011 r., znak: SPS-024-9249/11, w sprawie regulacji i umocnienia brzegów rzeki Wisłoki w miejscowości Dęborzyn, uprzejmie informuję, iż odpowiedź została przygotowana w oparciu o informacje udzielone przez prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej.

Czy ministerstwo może skierować dodatkowe środki finansowe do RZGW w Krakowie na regulację i umocnienie brzegów rzeki Wisłoki w miejscowości Dęborzyn?

Służby terenowe Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Krakowie zinwentaryzowały uszkodzenie brzegu rzeki Wisłoka w m. Dęborzyn. Przewidywany koszt realizacji zadania oceniono na kwotę ok. 800 tys. zł, jednakże ze względu na ograniczone środki zarówno budżetowe, jak i rezerwy celowej ministra spraw wewnętrznych i administracji będzie ono realizowane stosownie do możliwości ich uzyskania.

Dodatkowo chciałbym zwrócić uwagę, iż lokalizowanie na terenach narażonych na niebezpieczeństwo powodzi jakichkolwiek obiektów infrastrukturalnych zwiększa koszty utrzymania wód. W świetle art. 22 i 64 znowelizowanej ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne (Dz. U. z 2005 r. Nr 239, poz. 2019, z późn. zm.) w kosztach utrzymania wód i urządzeń wodnych, w tym również urządzeń zabezpieczających tereny przyległe do wód, powinny uczestniczyć podmioty, które przyczyniają się do zwiększenia tych kosztów.

Wyrażam przekonanie, iż przedstawione wyjaśnienia stanowią wyczerpującą odpowiedź na pytania zawarte w zapytaniu pana posła Jana Warzechy.

Sekretarz stanu  
Stanisław Gawłowski

Warszawa, dnia 21 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Środowiska  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Jana Warzechy**

**w sprawie działalności zakładu Serwimed  
w Dębicy (9250)**

Odpowiadając na interpelację pana Jana Warzechy, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia

24 marca 2011 r., znak: SPS-024-9250/11, dotycząca apelu mieszkańców osiedla Słoneczne w Dębicy w sprawie działalności prowadzonej przez zakład Serwimed, uprzejmie informuję.

Na wstępie pragnę zwrócić uwagę na przepisy prawa dotyczące unieszkodliwiania zakaźnych odpadów medycznych i weterynaryjnych, do których odnosi się poseł Warzecha w pytaniu nr 3. Ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach w pierwotnym brzmieniu dopuszczała różne metody unieszkodliwiania zakaźnych odpadów medycznych i weterynaryjnych. Od 13 października 2005 r., zgodnie ze zmianami wprowadzonymi ustawą z dnia 29 lipca 2005 r. o zmianie ustawy o odpadach oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 175, poz. 1458, z późn. zm.), poza spalaniem w spalarniach odpadów nie mogły być stosowane w stosunku do zakaźnych odpadów medycznych i zakaźnych odpadów weterynaryjnych inne metody unieszkodliwiania. Wyjątek stanowiły podmioty, które na podstawie przepisów obowiązujących przed dniem 13 października 2005 r. uzyskały decyzje zezwalające na inną metodę unieszkodliwiania odpadów zakaźnych. Podmioty te zachowały prawa nabyte (ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. nie odnosiła się do decyzji uzyskanych przed dniem jej wejścia w życie) i mogły – do czasu utraty ważności decyzji – stosować metody określone w decyzji.

Należy podkreślić, iż nowelizacja ustawy o odpadach (ustawa z dnia 22 stycznia 2010 r. o zmianie ustawy o odpadach oraz niektórych innych ustaw – Dz. U. Nr 28, poz. 145) ustanowiła zakaz unieszkodliwiania zakaźnych odpadów medycznych lub zakaźnych odpadów weterynaryjnych innymi metodami niż te, które prowadzą do obniżenia zawartości ogólnego węgla organicznego do 5% w tych odpadach, oraz zakaz unieszkodliwiania tych odpadów przez ich współspalanie (art. 42 ust. 1a).

W związku z funkcjonowaniem w obrocie prawnym decyzji sprzed 13 października 2005 r. zezwalających na tzw. alternatywne metody (tj. inne niż termiczne przekształcanie) unieszkodliwiania zakaźnych odpadów medycznych i zakaźnych odpadów weterynaryjnych, ustawa z dnia 22 stycznia 2010 r. o zmianie ustawy o odpadach oraz niektórych innych ustaw zawierała przepis przejściowy mający na celu ujednoczenie zasad obowiązujących przy unieszkodliwianiu tych odpadów. Zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy nowelizującej posiadacz odpadów, który przed dniem wejścia w życie ustawy prowadził działalność w zakresie unieszkodliwiania zakaźnych odpadów medycznych i zakaźnych odpadów weterynaryjnych innymi metodami niż termiczne przekształcanie odpadów, był obowiązany dostosować warunki techniczne prowadzenia działalności do przepisów ustawy oraz uzyskać niezbędne decyzje w terminie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Dotychczasowe zezwolenia, pozwolenia lub decyzje zatwierdzające program gospodarki odpadami niebezpiecznymi w zakresie dotyczącym unieszkodliwiania zakaźnych odpadów medycznych i zakaźnych

odpadów weterynaryjnych innymi metodami niż termiczne przekształcanie odpadów zachowały moc na czas, na jaki zostały wydane, jednak nie dłużej niż 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy. W tym terminie podmioty powinny uzyskać nowe decyzje zgodne z aktualnie obowiązującymi przepisami, natomiast dotychczasowe decyzje z upływem tego terminu (tj. z dniem 12 marca 2011 r.) wygasły i nie funkcjonują w obrocie prawnym. Należy przez to rozumieć, że przedsiębiorstwa, które unieszkodliwiały odpady medyczne i weterynaryjne np. metodą D16 – przetwarzanie odpadów, w wyniku którego są wytwarzane odpady przeznaczone do unieszkodliwiania, mogą funkcjonować w nowym porządku prawnym pod warunkiem, że technologia, którą wykorzystują, będzie obniżała zawartość węgla organicznego do 5%.

Odnosząc się do pierwszego pytania, pragnę zaznaczyć, że zgodnie z posiadanymi informacjami instalacja do unieszkodliwiania odpadów medycznych w Dębicy należąca do spółki Serwimed jest pod stałą kontrolą Wojewódzkiego Inspektoratu Ochrony Środowiska w Rzeszowie. W przypadku stwierdzenia uchybień na spółkę Serwimed zostaną nałożone odpowiednie sankcje.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że obecnie są prowadzone prace nad projektem rozporządzenia ministra zdrowia w sprawie dopuszczalnych sposobów i warunków unieszkodliwiania odpadów medycznych i weterynaryjnych, do którego opracowania został przez ministra zdrowia upoważniony główny inspektor sanitarny. Rozporządzenie to jest obecnie na etapie uzgodnień międzyresortowych. Ponadto planowane są zmiany w ramach projektu nowej ustawy o odpadach, która stanowi transpozycję dyrektywy 2008/98/WE. Projekt ten zakłada dopuszczenie do stosowania różnych technologii do unieszkodliwiania zakaźnych odpadów medycznych pod warunkiem, że są bezpieczne dla zdrowia oraz życia ludzi i zwierząt oraz środowiska. Proponowane przepisy mają na celu zrównanie metod termicznego przekształcania zakaźnych odpadów medycznych i zakaźnych odpadów weterynaryjnych oraz tzw. metod alternatywnych co do wymagań w zakresie ochrony środowiska, w szczególności kontroli warunków prowadzenia tych procesów oraz ich skuteczności.

Podsekretarz stanu  
Bernard Błaszczyk

Warszawa, dnia 19 kwietnia 2011 r.

## Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Jana Warzechy**

**w sprawie likwidacji Urzędu Poczтового  
w Jodłowej (9251)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie posła Jana Warzechy w sprawie Urzędu Poczтового w Jodłowej (przesłane przy piśmie nr SPS-024-9251/11), pragnę przedstawić, co następuje.

Na wstępie zaznaczam, że minister infrastruktury, który reprezentuje Skarb Państwa wobec Poczty Polskiej SA i posiada uprawnienia przewidziane dla walnego zgromadzenia, może ingerować w sprawy spółki jedynie w zakresie określonym w przepisach. Zgodnie z § 26 ust. 2 statutu Poczty Polskiej SA wszelkie sprawy związane z prowadzeniem spraw spółki (w tym organizacja funkcjonowania placówek pocztowych) należą do kompetencji zarządu. Jednocześnie zgodnie z art. 3751 Kodeksu spółek handlowych walne zgromadzenie i rada nadzorcza nie mogą wydawać zarządowi wiążących poleceń dotyczących prowadzenia spraw spółki.

Jednocześnie pragnę poinformować, że sprawa placówki pocztowej w miejscowości Jodłowa jest znana Ministerstwu Infrastruktury z uwagi na wystąpienia wójta oraz przewodniczącego Rady Gminy Jodłowa w przedmiotowej sprawie.

Opierając się na informacjach uprzednio uzyskanych od Zarządu Poczty Polskiej SA, wyjaśniam, że Urząd Pocztowy w Jodłowej nie jest ujęty w planie przekształceń na rok bieżący, w związku z powyższym w 2011 r. będzie on funkcjonować w obecnym kształcie i świadczyć dotychczasowy zakres usług pocztowych.

W chwili obecnej przeprowadzane są powtórne analizy o charakterze ekonomiczno-organizacyjnym planu na rok 2011 i lata kolejne, dotyczące placówek usytuowanych w miejscowościach będących siedzibami gmin, przekształcanych i tworzonych w ich miejsce placówek w nowej formie organizacyjnej. Szczegółowej analizie poddawane są dotychczas uzyskiwane i szacowane przychody i ponoszone koszty związane z funkcjonowaniem placówek. W każdym przypadku dokonywana jest ponowna ocena zasadności dokonywanej zmiany, z uwzględnieniem rzeczywistego zapotrzebowania na usługi pocztowe na danym obszarze oraz zapewnienia lokalnym społecznościom właściwej dostępności usług pocztowych. Analizowane są również możliwości organizacyjne, eksploatacyjne i komunikacyjne przeprowadzenia planowanej zmiany m.in. pod względem nie pogorszenia jakości świadczonych usług na danym terenie oraz wpływ tej zmiany na inne placówki pocztowe funkcjonujące na danym obszarze. Wyniki tych analiz, w tym obejmujące również placówkę w Jodłowej, stanowiąc będą

podstawę do rozstrzygnięć co do planu przekształceń placówek w latach następnych.

Przedstawiając powyższe, wyrażam nadzieję, że zaprezentowane informacje w sposób wyczerpujący wyjaśniają kwestie poruszone w zapytaniu pana posła.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu  
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 8 kwietnia 2011 r.

## Odpowiedź

**ministra sportu i turystyki  
na zapytanie posłów  
Krystyny Kłosin i Jana Kulasa**

**w sprawie stanu i planów realizacji rządowego  
programu „Moje boisko – Orlik 2012” (9255)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie posłów na Sejm RP pani Krystyny Kłosin i pana Jana Kulasa przekazane pismem z dnia 31 marca 2011 r., sygn. SPS-024-9255/11, w sprawie stanu i planów realizacji rządowego programu „Moje boisko – Orlik 2012” uprzejmie informuję, co następuje.

Ile dotychczas w skali kraju oddano do użytku boisk sportowych w ramach rządowego programu „Orlik 2012”? Jakie plany budowy tych boisk założono na rok 2011? Jako posłów pomorskich interesuje nas liczba dotychczas oddanych „Orlików” w naszym regionie? Ile „Orlików” w woj. pomorskim zostanie zbudowanych w roku kalendarzowym 2011? Jakie jest znaczenie społeczne i sportowe „Orlików” w gminach i w regionach? W jakim stopniu Ministerstwo Sportu i Turystyki monitoruje wykorzystanie boisk „Orlików”?

Program „Moje boisko – Orlik 2012” zainicjowany został w 2008 roku i zakładał budowę nowoczesnych kompleksów boisk sportowych: boiska do piłki nożnej i boiska wielofunkcyjnego, o sztucznej nawierzchni, ogrodzonych po obwodzie wraz z oświetleniem i zapleczem sanitarno-szatniowym. Możliwość uzyskania dotacji na realizację inwestycji stała się dla jednostek samorządu terytorialnego silnie motywującym bodźcem w podejmowaniu decyzji o przystąpieniu do wspólnej realizacji programu.

Od momentu wdrożenia programu do końca 2010 roku zrealizowano w skali całego kraju 1803 inwestycje (w 2008 r. – 566, w 2009 r. – 718, w 2010 r. – 519).

Warto zaznaczyć, że w 2010 r. Ministerstwo Sportu i Turystyki, mając na celu popularyzację sportów zimowych, wdrożyło pilotażowy projekt „Białe Or-

lik”, który zakładał budowę lodowisk w ramach kompleksu „Orlik”. Zrealizowano 38 takich inwestycji.

Dodatkowo Ministerstwo Sportu i Turystyki w 2010 r. dofinansowało remont 10 „Orlików” uszkodzonych podczas powodzi.

Ministerstwo Sportu i Turystyki planuje w 2011 r. dofinansować budowę około 460 kompleksów „Orlik”. Dodatkowo planowane jest uruchomienie II edycji projektu „Biały Orlik” i dofinansowanie budowy ok. 150 obiektów tego typu. Ministerstwo Sportu i Turystyki zaznacza, że mając na uwadze harmonijny rozwój programu na całym obszarze Polski oraz przeciwdziałanie wykluczeniu obszarów najbiedniejszych, w 2011 r. wprowadzono zmiany w założeniach do programu „Moje boisko – Orlik 2012”, które polegają na możliwości uzyskania dofinansowania ze środków Ministerstwa Sportu i Turystyki do 47% kosztów kwalifikowanych inwestycji, nie więcej jednak niż 500 000 zł, w przypadku inwestycji zlokalizowanych na terenie gmin, których wskaźnik dochodów podatkowych na jednego mieszkańca, tzw. wskaźnik G, jest niższy od 1000 zł.

W woj. pomorskim do końca 2010 r. oddano do użytku 124 „Orliki” (kolejno w latach: 2008 – 70, 2009 – 36, 2010 – 18). Wedle szacunkowych danych Ministerstwa Sportu i Turystyki na koniec 2010 r. na terenie woj. pomorskiego 39 gmin pozostawało bez wybudowanego „Orlika”, z czego 32 gminy miały wskaźnik G poniżej 1000 zł. W IV edycji programu „Moje boisko – Orlik 2012” zaplanowano na terenie woj. pomorskiego budowę 20 kompleksów „Orlik”, jednak zgodnie z załącznikiem do uchwały nr 115/VI/11 Sejmiku Województwa Pomorskiego z dnia 28 marca 2011 r. dofinansowanie i pozytywną ocenę urzędu marszałkowskiego otrzymało 21 gmin. Według dostępnych danych 8 gmin debiutuje w programie, z czego 7 to gminy ze wskaźnikiem G poniżej 1000 zł. Zatem po tegorocznej edycji programu w woj. pomorskim pozostanie 31 gmin bez „Orlika” (z czego 25 ze wskaźnikiem G poniżej 1000 zł).

Ministerstwo Sportu i Turystyki wdraża projekty mające optymalizować możliwości wykorzystania „Orlików”. W 2010 r. na ponad 100 gminnych „Orlikach” uruchomiona została II edycja projektu „Akademia Orlika”. Głównym celem projektu, który adresowany jest do dzieci w wieku od 6 do 8 lat, jest zachęcenie do regularnego uprawiania sportu oraz identyfikacja utalentowanych ruchowo dziewcząt i chłopców. Zajęcia prowadzone są przez profesjonalnych trenerów piłkarskich według autorskiego programu szkoleniowego. Adepti akademii będą zapraszani do kontynuowania treningów w lokalnych klubach piłkarskich. W edycji 2010 r. uczestniczyło ok. 3 tys. dzieci.

Niezwykle istotnym projektem jest wdrożony w 2009 r. program „Animator – Moje boisko – Orlik 2012”. Projekt ten polega na udziale finansowym Ministerstwa Sportu i Turystyki w pokryciu kosztów zatrudnienia trenerów środowiskowych – animatorów sportu. Aktywność animatorów wykracza daleko poza działalność trenerską – tylko w 2010 r. przepro-

wadzili oni ponad 32 tys. imprez i zawodów sportowych, które w znaczący sposób przyczyniają się do integracji społeczności lokalnych i promują zdrowy i aktywny model spędzania wolnego czasu. W trakcie dwóch lat realizacji projektu „Animator – Moje boisko – Orlik 2012” dofinansowano łącznie działalność 1871 animatorów, którzy łącznie w latach 2009–2010 przeprowadzili na obiektach „Orlik” 812 tys. jednostek zajęć o bardzo różnorodnej specyfice (nauczanie poszczególnych elementów technicznych różnych dyscyplin sportu, doskonalenie umiejętności taktycznych, ale też prowadzenie gier i zabaw dla najmłodszych uczestników).

W 2010 r. po raz pierwszy rozegrano Ogólnopolski Turniej „Orlika” o Puchar Premiera Donalda Tuska. W miesiącach wrzesień – październik 2010 r. w turniejach piłki nożnej rywalizowali ze sobą chłopcy oraz dziewczęta w dwóch kategoriach wiekowych. Rozgrywki toczyły się na 4 szczeblach. Eliminacje gminne, eliminacje oraz finały wojewódzkie rozegrane zostały na obiektach „Orlik”. Warszawski finał rozgrywek zgromadził 3000 widzów, a w sumie w turnieju uczestniczyło 110 tys. dzieci, więc ponad 10 tys. drużyn.

Na początku 2011 r. Ministerstwo Sportu i Turystyki zainicjowało kolejny projekt pn. „Ferie na Orlikach”, który był realizowany w okresie od 17 stycznia do 27 lutego 2011 r. w czasie 2-tygodniowych ferii zimowych, zgodnie z terminami ustalonymi dla poszczególnych województw. Celem akcji było zachęcenie do przygotowania obiektów „Orlik” i organizacja na tych obiektach różnych form zajęć i imprez sportowych dla dzieci i młodzieży. Akcja stanowiła ofertę dla tych dzieci, które nie mają możliwości wyjazdu na zorganizowane obozy sportowe lub wycieczki i spędzają ferie zimowe w miejscu zamieszkania, jak również do tych miejscowości, w których nie ma możliwości uprawiania sportów zimowych. Do projektu „Ferie na Orlikach” przystąpiło ponad 600 samorządów.

Ministerstwo Sportu i Turystyki w ramach przygotowań do sprawowania polskiej prezydencji w UE, podczas której będzie organizatorem europejskiej konferencji eksperckiej na temat „Wyrównywanie szans poprzez sport jako element polityki społecznej”, zainicjowało wykonanie badania jakościowego dotyczącego społecznego potencjału programu „Moje boisko – Orlik 2012” w połączeniu z programem „Animator – Moje boisko – Orlik 2012”.

Badanie pn. „Moje boisko – Orlik 2012 szansą na rozwój aktywności społecznej” przeprowadzono na wybranych obiektach „Orlik” zlokalizowanych w 10 województwach, w miastach o zróżnicowanej liczbie mieszkańców. Celem badań była wstępna analiza oddziaływania społecznego nowych obiektów sportowych budowanych od zaledwie 3 lat. Określono najsilniejsze strony projektu, a także zdiagnozowano istniejące bariery rozwoju. Ponadto zidentyfikowano wzorce funkcjonowania boisk ze względu na ich lokalizację. Drugą część opracowania stanowi lista re-

komendacji odnoszących się do możliwości dalszego rozwoju aktywności społecznej na „Orlikach”. Wyniki badań jednoznacznie wskazują na pozytywne efekty oddziaływania „Orlików” na aktywność społeczności lokalnych. Treść raportu dostępna jest na poświęconej programowi stronie internetowej [www.orlik2012.pl](http://www.orlik2012.pl).

Pracownicy Ministerstwa Sportu i Turystyki będą kontrolować prawidłowość wywiązywania się z założeń programu przez jednostki samorządu terytorialnego podczas zaplanowanych wizyt monitorująco-kontrolnych. W ramach programu „Animator – Moje Boisko – Orlik 2012” przedstawiciele jednostek samorządu terytorialnego i przedstawiciele Szkolnego Związku Sportowego wizytowali zajęcia i imprezy prowadzone na boiskach „Orlik”. W okresie od marca do końca listopada 2010 r. przeprowadzono 7496 wizytacji i kontroli. Ponadto istnieje także możliwość zgłaszania wszelkich uwag i nieprawidłowości dotyczących funkcjonowania obiektów, w tym ich wykorzystania, za pośrednictwem uruchomionej skrzynki kontaktowej pn. „Kontakt” poprzez stronę [www.orlik2012.pl](http://www.orlik2012.pl). Wszelkie docierające do Ministerstwa Sportu i Turystyki sygnały o niewłaściwym wykorzystaniu „Orlików” podlegają wyjaśnieniu.

Z poważaniem

Minister  
Adam Giersz

Warszawa, dnia 15 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra nauki i szkolnictwa wyższego  
na zapytanie posłów  
Krystyny Kłosin i Jana Kulasa**

**w sprawie 51-procentowej ulgi dla studentów  
w komunikacji publicznej (9256)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie posłów pani Krystyny Kłosin i pana Jana Kulasa (SPS-024-9256/11) w sprawie 51-procentowej ulgi studenckiej na przejazdy środkami publicznego transportu zbiorowego, uprzejmie informuję, co następuje.

Przyznanie uprawnień do ulgi w wysokości 51% dla studentów do ukończenia 26. roku życia było poddyktowane przekonaniem ministra nauki i szkolnictwa wyższego o konieczności dodatkowego wsparcia młodych naukowców – doktorantów, popartym licznymi apelami środowisk akademickich. Kierowane były także wystąpienia do ministra infrastruktury z prośbą o zwiększenie ww. ulgi z 37% na podstawie biletu jednorazowego i 49% na podstawie imiennych biletów miesięcznych.

Intencją ministra nauki i szkolnictwa wyższego było tym samym wprowadzenie analogicznego systemu ulg dla studentów studiów pierwszego, drugiego i trzeciego stopnia. Wobec formalnych przeszkód w przyjęciu ulgi w wysokości 50%, zamiast obowiązujących 49%, zaproponowano wysokość 51%.

51-procentowa ulga przy przejazdach środkami publicznego transportu zbiorowego obejmuje wszystkich studentów uczelni publicznych i niepublicznych, odbywających studia w formie studiów stacjonarnych i niestacjonarnych do ukończenia 26. roku życia.

Pragnę dodać, że zgodnie z przepisami znowelizowanej ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, oprócz omawianego wyżej zwiększenia ulgi do 51%, osobom, które ukończyły studia pierwszego stopnia, przyznano prawo do korzystania z tej ulgi do 31 października roku, w którym ukończyły te studia.

Nowe przepisy przewidują także prawo do korzystania z 51-procentowej ulgi przez doktorantów do ukończenia 35. roku życia. Przed nowelizacją cytowanej ustawy absolwenci studiów pierwszego stopnia oraz doktoranci nie mieli takich uprawnień.

Jeżeli chodzi o pytania dotyczące liczby studentów, którzy już skorzystali w roku 2011 z ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego, oraz jakie koszty finansowe w budżecie na 2011 r. wiązały się ze zwiększeniem omawianej ulgi, to przeprowadzone symulacje pozwoliły, w porozumieniu z ministrem infrastruktury i ministrem finansów, zagwarantować taki poziom ulg.

Z wyrazami szacunku

Minister  
Barbara Kudrycka

Warszawa, dnia 21 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -  
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie zamiaru likwidacji  
Urzędu Pocztowego w Pyzdrach (9258)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem pana posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie zamiaru likwidacji Urzędu Pocztowego w Pyzdrach, które zostało skierowane do prezesa Rady Ministrów i przekazane mi wraz z upoważnieniem do udzielenia odpowiedzi (SPS-024-9258/11), przedstawiam co następuje.

Na wstępie pragnę podkreślić, że minister infrastruktury, który reprezentuje Skarb Państwa wobec Poczty Polskiej SA i posiada uprawnienia przewidziane

ne dla walnego zgromadzenia, może ingerować w sprawy spółki jedynie w zakresie określonym w przepisach. Zgodnie z § 26 ust. 2 statutu Poczty Polskiej SA wszelkie sprawy związane z prowadzeniem spraw spółki (w tym organizacja funkcjonowania placówek pocztowych) należą do kompetencji Zarządu. Jednocześnie zgodnie z art. 375<sup>1</sup> Kodeksu spółek handlowych walne zgromadzenie i rada nadzorcza nie mogą wydawać zarządowi wiążących poleceń dotyczących prowadzenia spraw spółki.

W myśl powyższego, celem uzyskania wyjaśnień w sprawie kwestii poruszonych w zapytaniu pana posła, zwróciłem się do Zarządu Poczty Polskiej SA.

Opierając się na przekazanych przez Zarząd informacjach, wyjaśniam, że Poczta Polska nie planuje likwidacji swojego podstawowego dobra, jakim jest sieć placówek pocztowych. Planowany jest jedynie proces przekształceń urzędów pocztowych i filii urzędów pocztowych w agencje pocztowe. Proces ten obejmuje przede wszystkim takie placówki, w których ilość świadczonych usług nie uzasadnia ponoszenia kosztów ich utrzymywania w dotychczasowej formie.

Ze strony Zarządu otrzymałem zapewnienia, że Urząd Pocztowy Pyzdry nie jest ujęty w planie przekształceń placówek pocztowych w roku bieżącym, jedynie Filia Urzędu Pocztowego Pyzdry w Kołaczku planowana jest do przekształcenia w roku 2011.

Pragnę jednak podkreślić fakt, że w chwili obecnej przeprowadzane są w Poczcie Polskiej SA powtórne analizy o charakterze ekonomiczno-organizacyjnym w zakresie planu przekształcania placówek i tworzenia w ich miejsce placówek w nowej formie organizacyjnej. Szczegółowej analizie poddawane są dotychczas uzyskiwane i szacowane przychody i ponoszone koszty związane z funkcjonowaniem placówek. W każdym przypadku dokonywana jest ocena zasadności dokonywanej zmiany, z uwzględnieniem rzeczywistego zapotrzebowania na usługi pocztowe na danym obszarze oraz zapewnienia lokalnym społecznościom właściwego dostępu do usług pocztowych. Ponownie analizowane są również możliwości organizacyjne, eksploatacyjne i komunikacyjne przeprowadzenia planowanej zmiany, m.in. pod względem nie pogorszenia jakości świadczonych usług na danym terenie, oraz wpływ tej zmiany na inne placówki pocztowe funkcjonujące na tym obszarze. Wyniki tych analiz stanowią będą podstawę rozstrzygnięć w zakresie planu przekształceń placówek w roku bieżącym oraz latach następnych.

Odnosząc się do pytania dotyczącego majątku Poczty Polskiej SA w Pyzdrach, uzyskałem od Zarządu spółki informację, że lokal, w którym znajduje się placówka pocztowa w Pyzdrach, jest własnością Poczty Polskiej. W chwili obecnej nie jest planowana jego sprzedaż.

Odpowiadając na pytanie dotyczące konsultacji zmiany w sieci urzędów pocztowych, pragnę raz jeszcze podkreślić, że decyzje dotyczące wyboru placówek

do przekształcenia podejmowane są w oparciu o analizy, o których wspominałem wcześniej. Jednakże Zarząd zapewnia, że w większości przypadków Poczta Polska pozostaje w ścisłym kontakcie z władzami lokalnymi, omawiając plany dotyczące realizacji planu przekształceń placówek.

Lokalne władze samorządowe są informowane o motywach projektowanych działań i wynikach analiz będących podstawą do podjęcia decyzji o przekształceniu danej placówki w inną formę organizacyjną.

Przedstawiając powyższe, wyrażam nadzieję, że zaprezentowane informacje w sposób wyczerpujący wyjaśniają kwestie poruszone w zapytaniu pana posła.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu  
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 20 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła  
Kazimierza Gwiazdowskiego**

**w sprawie zmian w opiece zdrowotnej (9259)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana Kazimierza Gwiazdowskiego – posła na Sejm RP, przekazaną przy piśmie SPS-024-9259/11, w sprawie zmian w opiece zdrowotnej, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych informacji.

Projekt ustawy o działalności leczniczej jest odpowiedzią na niewątpliwą konieczność wprowadzenia zmian, zarówno w zakresie zasad organizacji systemu ochrony zdrowia, jak i funkcjonowania podmiotów prowadzących działalność leczniczą. Stanowi on systemową regulację dotyczącą organizacji i funkcjonowania ochrony zdrowia.

Ustosunkowując się do kwestii przejęcia zobowiązań zakładu opieki zdrowotnej, informuję, iż przyjęte w projekcie rozwiązania miały na celu zwiększenie odpowiedzialności podmiotów tworzących za „swoje” zakłady. Projekt ustawy zawiera przepis zobowiązujący podmiot tworzący do podjęcia określonych działań w przypadku ujemnego wyniku finansowego zakładu. Może on w terminie 3 miesięcy od upływu terminu zatwierdzenia sprawozdania finansowego samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej pokryć ujemny wynik finansowy za rok obrotowy tego zakładu, jeżeli wynik ten powiększony o koszty amortyzacji ma wartość ujemną – do wysokości tej wartości. Ujemny wynik finansowy i koszty amorty-

zacji dotyczą okresu objętego sprawozdaniem finansowym.

W przypadku niepokrycia ujemnego wyniku finansowego podmiot tworzący w terminie 12 miesięcy podejmuje decyzję o zmianie formy organizacyjno-prawnej (przekształcenie samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej w spółkę kapitałową albo jednostkę budżetową) albo o likwidacji samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej.

W związku z faktem, iż przekształcenie samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej w spółki kapitałowe następować będzie bez uprzedniej likwidacji zakładu opieki zdrowotnej, w projekcie proponuje się wprowadzenie mechanizmów wsparcia tego procesu, dzięki którym powstająca spółka miałaby zapewnioną możliwość działania, bez obciążenia długami samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej. W przeciwnym razie mogłyby zdarzyć się sytuacje, w których spółka powstała w wyniku przekształcenia w krótkim czasie byłaby zagrożona upadłością (w przeciwieństwie do samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej spółka kapitałowa ma zdolność upadłościową). Byłaby to sytuacja niepożądana zarówno z punktu widzenia systemu ochrony zdrowia, w szczególności dostępu do świadczeń zdrowotnych, jak i z punktu widzenia wierzycieli samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej, którzy w takiej sytuacji mogą zaspokoić swoje roszczenia do wysokości majątku spółki. Natomiast na podstawie obecnie obowiązujących przepisów w przypadku likwidacji wszystkie zobowiązania zakładu opieki zdrowotnej przejmuje podmiot tworzący (w zdecydowanej większości przypadków jest to jednostka samorządu terytorialnego).

Wsparcie adresowane jest do podmiotów tworzących, które dokonają przekształcenia samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej w spółkę kapitałową na zasadach określonych w niniejszej ustawie w okresie do dnia 31 grudnia 2010 r. Elementami wsparcia będzie umorzenie zobowiązań publiczno-prawnych zakładu oraz udzielenie dotacji podmiotom tworzącym w wysokości wartości umorzonych, w wyniku ugody, kwoty głównej lub odsetek z tytułu zobowiązań cywilnoprawnych lub zobowiązań cywilnoprawnych wynikających z zaciągniętych kredytów bankowych, o których mowa w art. 34 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 15 kwietnia 2005 r. o pomocy publicznej i restrukturyzacji publicznych zakładów opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 78, poz. 684, z późn. zm.), pozostałych do spłaty. Proponuje się również uwzględnienie w kwocie dotacji wartości uiszczonych przez podmiot tworzący podatku od towarów i usług od wniesionego do spółki aportu lub kwoty zobowiązania wynikającego z pożyczki udzielonej przez podmiot tworzący samodzielnemu publicznemu zakładowi opieki zdrowotnej na podstawie umowy zawartej przed dniem 31 grudnia 2009 r., według stanu na dzień przekształcenia, jednak nie większej, niż pozostała do spłaty w dniu 31 grudnia 2009 r. Ponadto wartość dotacji ustalana będzie z uwzględnieniem

kosztów określenia wartości rynkowej nieruchomości będących w posiadaniu przekształcanego w spółkę kapitałową samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej.

Zaproponowane w projekcie rozwiązania są zgodne z polityką rządu w zakresie wpływania na proces przekształceń zakładów opieki zdrowotnej i jego wspierania. Na ich kształt miały wpływ także możliwości finansowe budżetu państwa.

Odnosząc się do sytuacji samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej województwa podlaskiego, na wstępie informuję, iż aktualnie nie są jeszcze dostępne dane finansowe za 2010 r., dlatego też poniższa informacja zostanie przedstawiona w oparciu o dane za 2009 r. Łączny wynik finansowy netto samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej nadzorowanych przez jednostki samorządu terytorialnego, powiększony o wartość amortyzacji, wyniósł w 2009 r. ogółem w kraju 338 mln zł, w tym w województwie podlaskim – 22 mln zł. Kalkulując powyższe wartości, uwzględniono tylko samodzielne publiczne zakłady opieki zdrowotnej, które osiągnęły ujemny wynik finansowy (skorygowany o amortyzację) – zakłady, w których wyniki były dodatnie, nie były brane pod uwagę. Wynika z tego, że w myśl przepisów ustawy o działalności leczniczej w przypadku braku chęci do przekształcenia jednostek w spółki kapitałowe organy nadzorujące zakłady opieki zdrowotnej mogłyby być zobowiązane do pokrycia strat podległych sobie jednostek w takiej właśnie wysokości. Oczywiście są to kwoty w warunkach roku 2009 i należy mieć na uwadze, że w jednostkach, gdzie występuje pewne ryzyko czy prawdopodobieństwo wystąpienia ujemnego wyniku, jeszcze w trakcie bieżącego roku, jak również w 2012 r., powinny zostać podjęte przez kierownika zakładu przy współpracy organu nadzorującego działania restrukturyzacyjne stabilizujące sytuację finansową. Skuteczne działania przynoszące w efekcie osiągnięcie zysków netto w 2012 r. i latach następnych mogą wyeliminować problem pokrywania ujemnego wyniku (powiększonego o koszty amortyzacji) przez organy założycielskie.

W przypadku podjęcia przez organ założycielski decyzji o przekształceniu samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej w spółkę kapitałową należy zapewnić możliwość rozpoczęcia działalności bez nadmiernego obciążenia zobowiązaniami. Dlatego też wskaźnik zadłużenia, o którym mowa w ustawie o działalności leczniczej, nie może przekraczać pewnego progu bezpieczeństwa, który został ustalony na poziomie 0,5. Trzeba mieć na uwadze, że w znaczącej większości zakładów wartość wskaźnika nie wskazuje na zagrożenia kontynuacji działalności, jednak w pewnej części, w przypadku przekształcenia w spółki kapitałowe, organy samorządowe byłyby zmuszone do przejścia części zobowiązań. Z danych za 2009 r. wynika, że w skali kraju mogłaby to być kwota około 1,1 mld zł, natomiast dla województwa podlaskiego wartość ta wyniosłaby około 35 mln zł.

Należy mieć na uwadze także fakt, że skuteczne działania restrukturyzacyjne mogą znacząco zniwelować powyższe wartości. Ponadto jako wsparcie działań przekształcających ustawa o działalności leczniczej przewiduje przedstawioną powyżej pomoc finansową dla organów nadzorujących w postaci dotacji z budżetu państwa czy też umorzenia części przejętych zobowiązań, co bez wątpienia odciąży finansowo jednostki samorządu terytorialnego i przyczyni się do skutecznego procesu realizacji przekształceń.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Marek Haber

Warszawa, dnia 19 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Michała Wojtkiewicza**

**w sprawie ilości i rodzaju zespołów  
ratownictwa medycznego na terenie Tarnowa  
(9261)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Michała Wojtkiewicza przesłane przy piśmie znak: SPS-024-9261/11, w sprawie zmian w organizacji ratownictwa medycznego w województwie małopolskim, ze szczególnym uwzględnieniem Tarnowa, poczynawszy od dnia 1 lipca br., uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Wojewoda małopolski, działając na podstawie art. 21 ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. Nr 191, poz. 1410, z późn. zm.) zmienionej ustawą z dnia 22 października 2010 r. o zmianie ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 219, poz. 1443), przygotował projekt nowego „Wojewódzkiego planu działania systemu Państwowe Ratownictwo Medyczne dla województwa małopolskiego”. Projekt ten został przesłany ministrowi zdrowia dnia 31 stycznia br. do akceptacji. Minister zdrowia po przeanalizowaniu projektu planu na podstawie art. 21 ust. 10 pkt 1 ww. zgłosił uwagi dotyczące m.in. sposobu zabezpieczenia świadczeń pozaszpitalnych z zakresu ratownictwa medycznego w mieście Tarnowie i powiecie tarnowskim, polegające na zakwestionowaniu planowanej redukcji dwóch specjalistycznych zespołów ratownictwa medycznego na rzecz powstania trzech zespołów podstawowych. Ponieważ wojewoda małopolski nie uwzględnił zastrzeżeń ministra zdrowia w tym zakresie, mi-

nister zdrowia zalecił w trybie art. 21 ust. 13 ustawy o PRM dokonanie następującej korekty w planie:

- 1) Tarnów – zamiana 1 zespołu S (specjalistycznego) na 1 zespół P (podstawowy),
- 2) utrzymanie w Brzeszczy 0,5 zespołu P,
- 3) utworzenie w Tarnowie 0,5 nowego zespołu P,
- 4) utworzenie w Zakliczynie 0,5 nowego zespołu P.

Po uwzględnieniu powyższych zmian liczba zespołów ratownictwa medycznego w woj. małopolskim zwiększy się z dniem 1 lipca br. z 108 do 109,5, z czego zespołów podstawowych będzie 65,5, zaś specjalistycznych 44.

Wojewoda małopolski dnia 14 marca przysłał korektę do planu przygotowaną zgodnie z ww. zaleceniami. Plan został zatwierdzony przez ministra zdrowia dnia 14.03.2011 r.

Ostatecznie wojewódzki plan dla Małopolski obejmować będzie następujące zmiany w zakresie ratownictwa pozaszpitalnego od 1.07.2011 r.:

- 1) w miastach Tarnów, Gorlice i Oświęcim – Gorlice – zamiana 1 zespołu S na 1 zespół P,
- 2) utworzenie 1 zespołu P w Zatorze,
- 3) utworzenie 0,5 zespołu P w Tarnowie,
- 4) utworzenie 0,5 zespołu P w Zakliczynie.

Tym samym, jak wskazano wyżej, łączna liczba działających w województwie zespołów zwiększy się o 1,5, tj. do 109,5.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Marek Haber

Warszawa, dnia 18 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Edukacji Narodowej  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Włodzimierza Karpińskiego**

**w sprawie uczęszczania 5-latków do oddziałów  
zerowych, w których uczą się dzieci 6- i 7-letnie  
(9264)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Włodzimierza Karpińskiego (SPS-024-9264/11) w sprawie uczęszczania 5-latków do oddziałów zerowych, w których uczą się dzieci 6- i 7-letnie, uprzejmie informuję.

Zgodnie z art. 14 ust. 3 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.) dziecko w wieku 6 lat jest obowiązane odbyć roczne przygotowanie przedszkolne w przedszkolu albo w oddziale przedszkolnym zorganizowanym w szkole podstawowej, tzw. zerówce.



Zapewnienie warunków do spełniania powyższego obowiązku jest zadaniem własnym gminy.

Równocześnie zgodnie z art. 9 ustawy z dnia 19 marca 2009 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 56, poz. 458) w latach szkolnych 2009/2010 i 2010/2011 dziecko w wieku 5 lat miało prawo do odbycia rocznego przygotowania przedszkolnego w przedszkolu, oddziale przedszkolnym zorganizowanym w szkole podstawowej lub innej formie wychowania przedszkolnego. Natomiast od roku szkolnego 2011/2012 powyższe prawo zostało przekształcone w obowiązek, w związku z obniżeniem od 2012 r. wieku (6 lat) rozpoczynania przez dziecko realizacji obowiązku szkolnego.

Zapewnienie warunków do realizacji powyższego prawa, a następnie obowiązku, było i jest zadaniem własnym gminy.

Odnosząc się natomiast bezpośrednio do postawionych pytań, wyjaśniam, iż rodzice dziecka podlegającego powyższemu obowiązkowi są obowiązani do dopełnienia czynności związanych ze zgłoszeniem dziecka do przedszkola lub oddziału przedszkolnego zorganizowanego w szkole podstawowej. W przypadku dziecka 5-letniego dodatkowym miejscem może być inna forma wychowania przedszkolnego, tj. np. punkt przedszkolny (art. 14b ust. 1 pkt 1 cyt. ustawy o systemie oświaty).

Jednocześnie gmina, której zadaniem własnym jest zapewnienie warunków do spełniania powyższego obowiązku, wskazuje miejsce jego realizacji m.in. w przypadku 5-latką, w sytuacji gdy liczba dzieci jest większa od liczby miejsc w wybranym przez rodziców przedszkolu lub oddziale przedszkolnym zorganizowanym w szkole podstawowej lub innej formie wychowania przedszkolnego.

Równocześnie zgodnie z § 5 ust. 6 i 7 załącznika nr 2 do rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 21 maja 2001 r. w sprawie ramowych statutów publicznego przedszkola oraz publicznych szkół (Dz. U. z 2001 r. Nr 61, poz. 624, z późn. zm.) w szkole mogą być tworzone oddziały przedszkolne realizujące program wychowania przedszkolnego. Natomiast w szkołach działających w szczególnie trudnych warunkach demograficznych lub geograficznych dopuszcza się organizację nauczania w klasach łączonych, w tym połączenie zajęć prowadzonych w oddziale przedszkolnym dla dzieci 6-letnich i zajęć prowadzonych w klasie I.

Jeżeli w szkole jest organizowane nauczanie w klasach łączonych, o których mowa powyżej, dyrektor szkoły dostosowuje odpowiednio ramowy plan nauczania, z uwzględnieniem możliwości pełnej realizacji przyjętych programów nauczania (§ 3 ust. 12 rozporządzenia ministra edukacji narodowej i sportu z dnia 12 lutego 2002 r. w sprawie ramowych planów nauczania w szkołach publicznych; Dz. U. Nr 15, poz. 142).

Należy również pamiętać, że od roku szkolnego 2009/2010 m.in. w klasach pierwszych szkoły podsta-

wowej obowiązuje nowa podstawa programowa określona w rozporządzeniu ministra edukacji narodowej z dnia 23 grudnia 2008 r. w sprawie podstawy programowej wychowania przedszkolnego oraz kształcenia ogólnego w poszczególnych typach szkół (Dz. U. z 2009 r. Nr 4, poz. 17). Podstawa programowa została opracowana w sposób uwzględniający różnice występujące w dojrzałości dzieci rozpoczynających edukację szkolną. Wymagania zostały określone tak, aby mógł im sprostać uczeń o przeciętnych możliwościach, co stwarza warunki do indywidualizacji nauki w zależności od potrzeb i możliwości uczniów. Ponadto podstawa programowa edukacji wczesnoszkolnej, w szczególności klasy I, została sformułowana w sposób umożliwiający dzieciom łagodne wejście w okres edukacji szkolnej. Nowa podstawa programowa stanowi, że kształtowanie umiejętności czytania trzeba łączyć z nauką pisania i mają o to zadbać nauczyciele edukacji wczesnoszkolnej.

Na poziomie wychowania przedszkolnego można uczyć dzieci czytania, ponieważ programy autorskie mogą rozszerzać zakres treści i umiejętności zalecanych w podstawie programowej. Nie może się to jednak odbywać kosztem wykształcenia gotowości dzieci do nauki czytania w połączeniu z nauką pisania. Zgodnie z założeniami nowej podstawy programowej kształtowanie umiejętności czytania w połączeniu z nauką pisania odbywa się na etapie edukacji wczesnoszkolnej (klasy I–III szkoły podstawowej). Natomiast zadaniem nauczycieli przedszkoli i tzw. oddziałów zerowych jest ukształtowanie u dzieci gotowości do opanowania tych umiejętności w szkole.

Mając na uwadze powyższe, nie wydają się być uzasadnione obawy rodziców dzieci 5-letnich, iż wspólne przebywanie z 6- i 7-latkami będzie miało, jak należy wnioskować, negatywny wpływ na rozwój emocjonalny ich dzieci, tym bardziej że w poprzednich latach w tzw. zerówkach (w rocznym przygotowaniu przedszkolnym) znajdowały się również dzieci 5-letnie.

Dodatkowo informuję, iż obecnie w Ministerstwie Edukacji Narodowej trwają bardzo zaawansowane prace nad zmianą rozporządzenia w sprawie ramowych statutów publicznego przedszkola oraz publicznych szkół, m.in. w zakresie organizacji nauczania w klasach łączonych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Miroslaw Sielatycki

Warszawa, dnia 12 kwietnia 2011 r.

## Odpowiedź

**sekretarza stanu  
w Ministerstwie Edukacji Narodowej  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Wojciecha Wilka**

**w sprawie grupowania szkół (9266)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Wojciecha Wilka (SPS-024-9266/11) w sprawie grupowania szkół, uprzejmie informuję.

W obliczu niżu demograficznego, zamiast trwającej obecnie likwidacji małych placówek i przenoszenia dzieci do większych szkół, projektowane zmiany w ustawie systemie oświaty stworzą samorządom możliwość nauczania dzieci w dotychczasowych budynkach szkół i przedszkoli, które – jako grupa – będą wspólnie zarządzane i będą miały wspólną kadrę pedagogiczną i wspólnych specjalistów, co ułatwi zorganizowanie uczniom pomocy psychologiczno-pedagogicznej, doradztwa zawodowego, a także zapewni pełne etaty nauczycielom.

Zakłada się, że ustawa da możliwość tworzenia następujących grup:

— grupa przedszkolno-podstawowa może zawierać po kilka przedszkoli, innych form przedszkolnych i szkół podstawowych,

— grupa gimnazjalno-licealna może zawierać po kilka gimnazjów i liceów.

Grupowanie szkół pozwoli zapobiec likwidowaniu małych szkół, co w konsekwencji także ograniczy liczbę dzieci dowożonych do przedszkoli, szkół podstawowych i gimnazjów.

Nowe rozwiązania pozwolą:

— uwzględnić indywidualne potrzeby uczniów,  
— optymalnie wykorzystać kwalifikacje nauczycieli,

— zwiększyć skuteczność realizacji zadań oświatowych,

— stworzyć lepsze warunki do organizowania w szkołach opieki i pomocy psychologiczno-pedagogicznej.

Nowo tworzone grupy szkół będą mogły składać się z kilku szkół tego samego typu, a szkoły wchodzące w skład grupy nie muszą być położone w tej samej miejscowości.

Publiczne szkoły podstawowe będą mogły funkcjonować w grupach z przedszkolami i innymi formami wychowania przedszkolnego. Grupa przedszkolno-podstawowa zapewni kształcenie, wychowanie i opiekę dzieciom od momentu rozpoczęcia edukacji przedszkolnej aż do ukończenia szkoły podstawowej.

Obecne rozwiązania systemowe w zakresie edukacji na poziomie przedszkolnym i wczesnoszkolnym wciąż generują wiele ograniczeń utrudniających osiągnięcie satysfakcjonującej skuteczności i efektywno-

ści w zakresie zwiększania wskaźnika upowszechniania wychowywania przedszkolnego.

Należy wprowadzić zmiany, które faktycznie spowodują wyrównanie szans edukacyjnych dzieci przez konsekwentne upowszechnianie edukacji przedszkolnej zarówno na terenach wiejskich, jak i wielkomiejskich. Powyższe cele można uzyskać przez wprowadzenie zasady funkcjonowania placówek wychowania przedszkolnego (przedszkole, inna forma wychowania przedszkolnego) w grupach ze szkołami podstawowymi. Takie rozwiązanie spowoduje, że dzieci mieszkające w danym obwodzie szkolnym będą mogły mieć zapewnione pierwszeństwo do objęcia edukacją przedszkolną. Sieć przedszkoli oraz innych form wychowania przedszkolnego będzie łączyła się w sposób naturalny z siecią publicznych szkół podstawowych (a tym samym – z obwodami szkół).

Włączenie przedszkola w strukturę obejmującą również szkołę podstawową sprawi, że dla każdego dziecka kończącego przedszkole szkoła podstawowa będzie miejscem lepiej znanym, znani będą także nauczyciele edukacji wczesnoszkolnej.

Grupowanie szkół podstawowych i przedszkoli w jeden obwód ma duże znaczenie ekonomiczno-demograficzne z tego względu, że dzieci w danym przedszkolu to potencjalni uczniowie szkoły podstawowej. Ponadto proponowane rozwiązanie stwarza sprzyjające warunki do ciągłego i dłuższego oddziaływania wychowawczo-edukacyjnego na dzieci. Grupy przedszkolno-podstawowe będą miejscem kompleksowego zaspokajania potrzeb dzieci, zapewnią lepszy dostęp do specjalistów (np. logopedów, psychologów, terapeutów) diagnozujących i wspierających ich rozwój, a także, w razie potrzeby, kontynuujących w szkole podstawowej oddziaływania korekcyjne i terapeutyczne rozpoczęte w przedszkolu.

Grupowaniu przedszkoli i szkół podstawowych sprzyjają także przepisy rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 12 marca 2009 r. w sprawie szczegółowych kwalifikacji wymaganych od nauczycieli, zgodnie z którym nauczyciele, którzy ukończyli studia wyższe na kierunku pedagogika w specjalności przygotowującej do pracy z dziećmi w wieku przedszkolnym lub wczesnoszkolnym, albo zakład kształcenia nauczycieli w specjalności przygotowującej do pracy z dziećmi w wieku przedszkolnym lub wczesnoszkolnym, mogą być zatrudniani zarówno w przedszkolach, jak i w klasach I–III szkół podstawowych.

Łączne zarządzanie szkołą podstawową i przedszkolem (przedszkolami) spowoduje lepsze zagospodarowanie i dostęp do specjalistów pomagających tym samym dzieciom od 4. do 12. roku życia. Będą oni brali udział w odpowiednim przygotowywaniu do szkoły dzieci przedszkolnych i rekrutacji dzieci do pierwszej klasy, łatwiejsze będzie także organizowanie opieki nad dziećmi i planowanie rozwoju kadry dydaktycznej.

Zasady rekrutacji i kryteria przyjęć do przedszkoli i innych form wychowania przedszkolnego określa

organ prowadzący, który organizując miejsca wychowania przedszkolnego, może zdecydować o przyjmowaniu w pierwszej kolejności do przedszkoli i innych form przedszkolnych funkcjonujących w grupie z daną szkołą podstawową dzieci z obwodu tej szkoły.

Publiczne licea ogólnokształcące będą mogły funkcjonować w grupie z publicznymi gimnazjami.

Pozostawanie części uczniów przez dwa etapy edukacyjne (gimnazjum i liceum ogólnokształcące) w grupie licealno-gimnazjalnej stworzy nauczycielom możliwość planowej i wieloletniej pracy z uczniami oraz obserwacji ich rozwoju. Pozwoli to także na dobre zorganizowanie doradztwa edukacyjno-zawodowego dla młodzieży.

Nowa podstawa programowa określona rozporządzeniem ministra edukacji narodowej z dnia 23 grudnia 2008 r. w sprawie wychowania przedszkolnego oraz kształcenia ogólnego w poszczególnych typach szkół (Dz. U. z 2009 r. Nr 4, poz. 17) wprowadziła połączenie programowe cyklu gimnazjalnego i ponadgimnazjalnego.

Podstawowym założeniem reformy programowej jest spójność programowa III i IV etapu edukacyjnego. Czas nauki w gimnazjum oraz w szkole ponadgimnazjalnej jest traktowany jako spójny programowo (6–7-letni) okres kształcenia. W tym czasie uczniowie są wyposażeni w solidny fundament wiedzy ogólnej, a następnie wiedza ta będzie znacznie pogłębiona w zakresie odpowiadającym indywidualnym zainteresowaniom i predyspozycjom każdego ucznia.

Należy również zaznaczyć, że przyjęte w nowej podstawie programowej rozwiązanie polegające na połączeniu programowym gimnazjum oraz szkoły ponadgimnazjalnej powoduje, że kształcenie ogólne na III i IV etapie edukacyjnym, choć realizowane w dwóch różnych szkołach, tworzy programowo spójną całość i stanowi fundament wykształcenia (budowany przez 6 lat w przypadku gimnazjum i liceum), umożliwiający zdobycie zróżnicowanych kwalifikacji zawodowych, a następnie ich późniejsze doskonalenie lub modyfikowanie, otwierając proces kształcenia się przez całe życie.

Gimnazjum i liceum pozostaną odrębnymi szkołami, z progiem rekrutacyjnym po gimnazjum. Uczniowie po gimnazjum będą mogli kontynuować naukę, zależnie od predyspozycji i zainteresowań, nie tylko w liceum ogólnokształcącym, ale także w szkole zawodowej.

Utworzenie grupy gimnazjalno-licealnej będzie wiązało się z podjęciem ścisłej współpracy organów prowadzących publiczne gimnazja i publiczne licea ogólnokształcące. Analiza danych o gimnazjach i szkołach ponadgimnazjalnych funkcjonujących na danym terenie (np. dane o uczniach, pracownikach pedagogicznych i niepedagogicznych, infrastrukturze szkolnej, pracowniach przedmiotowych, pomocach dydaktycznych itp.) może ułatwić organom prowadzącym podejmowanie decyzji o grupowaniu gimnazjów i liceów ogólnokształcących i umożliwić opracowanie projektu dwustopniowej obwodowej sieci zespołów

szkół, zwanych grupami gimnazjalno-licealnymi. Powstanie grup gimnazjalno-licealnych powinno być efektem dobrej współpracy jednostek samorządów gminnych i powiatowych, które opracują i uzgodnią porozumienia w sprawie prowadzenia grup gimnazjalno-licealnych i wskażą dla poszczególnych grup organ prowadzący (powiat lub gminę). Porozumienia te powinny obejmować m.in. zasady korzystania z mienia szkół wchodzących w skład grupy, tryb finansowania grupy, a także zasady i warunki wypowiedzenia porozumienia i rozwiązania grupy.

Jednocześnie wyjaśniam, że projektowane zapisy w art. 62 ust. 5b i 5c otrzymują brzmienie:

„5b. Połączenie w zespół szkoły podstawowej z gimnazjum wymaga pozytywnej opinii dyrektora Krajowego Ośrodka Jakości Edukacji.

5c. Przepis ust. 5b nie dotyczy szkół specjalnych, szkół, w których wszystkie oddziały są oddziałami integracyjnymi lub dwujęzycznymi, szkół dla mniejszości narodowych i etnicznych oraz społeczności posługujących się językiem regionalnym, szkół z oddziałami sportowymi, szkół z oddziałami mistrzostwa sportowego, szkół artystycznych oraz szkół w zakładach opieki zdrowotnej, w tym w zakładach lecznictwa uzdrowiskowego, w domach pomocy społecznej, a także szkół, o których mowa w art. 5 ust. 5 i 10. Szkoły te mogą być łączone w zespoły na zasadach określonych przez organ prowadzący”.

A zatem projektowane zapisy dopuszczają połączenie w zespół szkoły podstawowej i gimnazjum.

Projekt zmian ustawy o systemie oświaty jest aktualnie przedmiotem uzgodnień międzyresortowych oraz z partnerami społecznymi i wszystkie uwagi są rozpatrywane.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu  
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 15 kwietnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Wojciecha Wilka**

**w sprawie lekarzy uprawnionych  
do wydawania zaświadczeń o zdolności  
do wykonywania zawodu (9267)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 31 marca 2011 r., znak: (SPS-024-9267/11), przekazujące zapytanie pana posła Wojciecha Wilka w sprawie lekarzy uprawnionych do wydawania orzeczeń lekarskich (na druku zaświadczenie) o istnieniu lub braku przeciwwskazań

zdrowotnych do wykonywania pracy na określonym stanowisku, uprzejmie przedstawiam wyjaśnienia do poszczególnych zapytań pana posła.

1. Kwestie związane z badaniami profilaktycznymi reguluje art. 229 ustawy z dnia 26 czerwca 1976 r. Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94, z późn. zm.) oraz rozporządzenie ministra zdrowia i opieki społecznej z dnia 30 maja 1996 r. w sprawie przeprowadzenia badań lekarskich pracowników, zakresu profilaktycznej opieki zdrowotnej nad pracownikami oraz orzeczeń lekarskich wydawanych do celów przewidzianych w Kodeksie pracy (Dz. U. Nr 69, poz. 332, z późn. zm.). Ustawodawca określił, że badania profilaktyczne przeprowadzane są na podstawie skierowania wydanego przez pracodawcę. W skierowaniu tym pracodawca w szczególności powinien zamieścić informacje o występowaniu na stanowisku lub stanowiskach pracy czynników szkodliwych dla zdrowia lub warunków uciążliwych oraz aktualne wyniki badań i pomiarów czynników szkodliwych dla zdrowia, wykonanych na tych stanowiskach.

2. Poza lekarzami, którzy posiadają specjalizację w dziedzinie medycyny pracy, medycyny przemysłowej, medycyny morskiej i tropikalnej, medycyny kolejowej, medycyny transportu, medycyny lotniczej lub higieny pracy, zgodnie z § 7 ust. 7 rozporządzenia, badania profilaktyczne mogą przeprowadzać również lekarze posiadający specjalizację w dziedzinie medycyny ogólnej lub medycyny rodzinnej, ale tylko w odniesieniu do pracowników, u których na stanowisku pracy nie stwierdzono występowania czynników szkodliwych dla zdrowia lub warunków uciążliwych, wymienionych we wskazówkach metodycznych, stanowiących załącznik nr 1 do rozporządzenia.

3. Podjęcie oraz zakończenie działalności przez podstawową jednostkę służby medycyny pracy lub lekarza prowadzącego indywidualną praktykę lekarską w zakresie profilaktycznej opieki zdrowotnej nad pracującymi wymaga zgłoszenia, w myśl art. 10 ustawy z dnia 27 czerwca 1997 r. o służbie medycyny pracy (Dz. U. z 2004 r. Nr 125, poz. 1317, z późn. zm.), w formie pisemnej, we właściwym, ze względu na miejsce jej wykonywania, wojewódzkim ośrodku medycyny pracy. Zgłoszenia dokonuje odpowiednio podstawowa jednostka służby medycyny pracy lub lekarz. Zgłoszenie w zależności od podmiotu podejmującego lub kończącego działalność w zakresie profilaktycznej opieki zdrowotnej zawiera odpowiednio:

- nazwę podstawowej jednostki służby medycyny pracy albo imię i nazwisko;
- adres miejsca wykonywania praktyki albo adres prowadzonej działalności gospodarczej;
- oznaczenie podmiotu, który utworzył zakład opieki zdrowotnej, i adres tego zakładu, jeżeli zgłoszenia dokonuje podstawowa jednostka służby medycyny pracy będąca zakładem opieki zdrowotnej lub jednostką organizacyjną zakładu opieki zdrowotnej wydzieloną w celu sprawowania profilaktycznej opieki zdrowotnej nad pracującymi;
- numer prawa wykonywania zawodu;

- termin podjęcia lub zakończenia działalności;
- informacje o dodatkowych kwalifikacjach do przeprowadzania badań profilaktycznych lub wykonywania zadań służby medycyny pracy. Zgłoszenia należy dokonać w ciągu 30 dni od dnia podjęcia lub zakończenia działalności.

4. Kwestię przeprowadzania badań profilaktycznych osób prowadzących własną działalność gospodarczą reguluje rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 21 czerwca 2010 r. w sprawie sprawowania przez służbę medycyny pracy profilaktycznej opieki zdrowotnej nad osobami objętymi opieką na ich wniosek, wydane na podstawie art. 6 ust. 6 ustawy z dnia 27 czerwca 1997 r. o służbie medycyny pracy. Osoba taka składa w wybranej przez siebie podstawowej jednostce służby medycyny pracy wniosek o objęcie profilaktyczną opieką zdrowotną i pokrywa koszty tych badań.

5. Zgodnie z art. 12 ust. 1 w związku z art. 4 pkt 3 ustawy z dnia 27 czerwca 1997 r. o służbie medycyny pracy (Dz. U. z 2004 r. Nr 125, poz. 137, z późn. zm.) pracodawca, zlecając wykonanie badań wstępnych, jak również okresowych i kontrolnych, zleca ich wykonanie na podstawie pisemnej umowy zawartej z podstawową jednostką służby medycyny pracy, na realizację profilaktycznej opieki zdrowotnej nad pracownikami. Koszty tych badań ustala się w powyższej umowie, z reguły w postaci opłaty zryczałtowanej, np. na jednego pracownika objętego profilaktyczną opieką lub jedno badanie. Wysokość tych stawek jest różnicowana, gdyż zależy od zakresu i stopnia narażenia zawodowego występującego w danym zakładzie pracy.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu  
Andrzej Włodarczyk

Warszawa, dnia 18 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa  
na zapytanie posła Stanisława Pięty**

**w sprawie procesu prywatyzacji Śląskiej  
Wytwórni Wódek Gatunkowych Polmos SA  
w Bielsku-Białej, w którym uczestniczy firma  
rodzinnie powiązana z posłami Platformy  
Obywatelskiej, oraz działalności Rady  
Nadzorczej i Zarządu ŚWVG Polmos SA (9269)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem poselskim pana posła Stanisława Pięty (pismo z dnia 31 marca 2011 r., znak: SPS-024-9269/11) przedkładał Panu Marszałkowi odpowiedzi na py-

tania zadane przez pana posła w sprawie procesu prywatyzacji oraz sprawowanego przez Skarb Państwa nadzoru właścicielskiego nad spółką Śląska Wytwórnia Wódek Gatunkowych Polmos SA z siedzibą w Bielsku-Białej.

Odpowiedzi na pytania dotyczące procesu prywatyzacji Śląskiej Wytwórni Wódek Gatunkowych Polmos SA z siedzibą w Bielsku-Białej:

Proces prywatyzacji Śląskiej Wytwórni Wódek Gatunkowych Polmos SA z siedzibą w Bielsku-Białej został wszczęty w celu wykonania dyspozycji Rady Ministrów ujętej w zaktualizowanym rządowym „Planie prywatyzacji na lata 2008–2011”, przyjętym uchwałą nr 22/2009 Rady Ministrów z dnia 10 lutego 2009 r. Zgodnie z tym planem sprzedaż należących do Skarbu Państwa akcji spółki miała nastąpić w 2009 r. W latach 2009–2010 podjęto trzy próby prywatyzacji spółki, które zakończyły się niepowodzeniem. W październiku 2010 r. wpłynął do Ministerstwa Skarbu Państwa wniosek zarządu spółki związanej przez pracowników Śląskiej Wytwórni Wódek Gatunkowych Polmos SA w sprawie zapewnienia tej spółce możliwości wzięcia czynnego udziału w procesie prywatyzacji Śląskiej Wytwórni Wódek Gatunkowych Polmos SA. Mając na względzie inicjatywę spółki pracowniczej (podzielającej pogląd o konieczności prywatyzacji SWWG Polmos SA), a także pogarszającą się sytuację ekonomiczno-finansową spółki wymagającą pilnego dokapitalizowania, podjęto decyzję o przeprowadzeniu ponownej próby prywatyzacji spółki w trybie publicznego zaproszenia do negocjacji. Wybrany tryb prywatyzacji stosowany jest na ogół do prywatyzacji dużych i średnich spółek, których pakiety kontrolne akcji zbywane są na rzecz inwestorów strategicznych. W dniu 18 stycznia 2011 r. w dzienniku „Rzeczpospolita” oraz na stronie internetowej Ministerstwa Skarbu Państwa opublikowane zostało zaproszenie do negocjacji w sprawie nabycia pakietu 85% akcji spółki Śląska Wytwórnia Wódek Gatunkowych Polmos SA z siedzibą w Bielsku-Białej. Skarb Państwa jest właścicielem 100% akcji spółki, ale zbyciu podlega 85% tych akcji. Pozostałe 15% akcji, stosownie do zapisów zawartych w ustawie z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji (Dz. U. z 2002 r. Nr 171, poz. 1397, z późn. zm.), przysługiwać będzie uprawnionym pracownikom na zasadzie nieodpłatnego nabycia.

Tryb prywatyzacji – negocjacje podjęte na podstawie publicznego zaproszenia – pozwala w ocenie Ministerstwa Skarbu Państwa na uzyskanie optymalnych warunków transakcji zbycia akcji przedmiotowej spółki. Prowadząc proces prywatyzacji w tym trybie, Ministerstwo Skarbu Państwa poszukuje silnych partnerów kapitałowych – inwestorów branżowych wyspecjalizowanych w prowadzeniu określonej działalności, którzy zapewnią stabilny rozwój dla prywatyzowanej spółki. W ocenie ministerstwa ewentualny nabywca akcji oprócz zapłaty godziwej ceny powinien podjąć także zobowiązanie do realizacji niezbędnych dla spółki inwestycji, a realizacja programu

inwestycyjnego zapewniającego rozwój spółki jest najlepszym gwarantem utrzymania miejsc pracy. Należy także podkreślić, iż w ramach procesu prywatyzacji reprezentanci załogi mają możliwość negocjowania z inwestorem warunków tzw. pakietu socjalnego, który będzie zabezpieczał interesy pracowników.

Sytuacja ekonomiczno-finansowa spółki wskazuje na pilną potrzebę znalezienia takiego inwestora dla Śląskiej Wytwórni Wódek Gatunkowych Polmos SA.

Pragnę ponadto poinformować, że stosownie do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 lutego 2009 r. w sprawie analizy spółki przeprowadzanej przed zaoferowaniem do zbycia akcji należących do Skarbu Państwa (Dz. U. Nr 37, poz. 288, z późn. zm.) minister skarbu państwa obowiązany jest zlecić sporządzenie analiz przedprywatyzacyjnych, w tym dokonanie oszacowania wartości spółki. Porównanie wyników oszacowania wartości spółki stanowi podstawę do określenia ceny jej akcji. Analizy prywatyzacyjne dla Ministerstwa Skarbu Państwa w odniesieniu do Śląskiej Wytwórni Wódek Gatunkowych Polmos SA z siedzibą w Bielsku-Białej zostały wykonane przez doradcę Access 2 sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie. Uwzględniając wartość majątku, sytuację rynkową i zdolność dochodową Śląskiej Wytwórni Wódek Gatunkowych Polmos SA, doradca zarekomendował wartość spółki stanowiącej podstawę do ustalenia jej ceny transakcyjnej. Nieuprawnione jest zatem stwierdzenie pana posła o możliwości sprzedaży pakietu akcji spółki „za każdą cenę”.

Odnosząc się do kwestii wspierania prywatyzacji pracowniczej – jak wspomniano powyżej, obecny proces prywatyzacji Śląskiej Wytwórni Wódek Gatunkowych Polmos SA został wszczęty m.in. na wniosek Spółki Pracowników Śląskiej Wytwórni Wódek Gatunkowych Polmos SA. Ministerstwo Skarbu Państwa docenia bowiem każdą inicjatywę i zaangażowanie pracowników wynikające z chęci uczestniczenia w procesie prywatyzacji podmiotu, z którym są związani zawodowo.

Upieramnie informuję, że oferta wstępna złożona przez Spółkę Pracowników Śląskiej Wytwórni Wódek Gatunkowych Polmos SA w odpowiedzi na publiczne zaproszenie do negocjacji w sprawie nabycia akcji Śląskiej Wytwórni Wódek Gatunkowych Polmos SA została przyjęta pod względem formalnym i dopuszczona do dalszego udziału w procedurze prywatyzacji spółki obejmującej badanie due diligence spółki oraz złożenie oferty wiążącej. Pragnę jednocześnie podkreślić, że spółki założone przez pracowników uczestniczą w procesie prywatyzacyjnym na tych samych zasadach, jak wszyscy potencjalni inwestorzy, a Ministerstwo Skarbu Państwa nie ma możliwości prawnych traktowania ofert składanych przez spółki pracownicze w sposób uprzywilejowany. Pragnę ponadto poinformować, że decydującym kryterium wyboru inwestora zgodnie z obowiązującym prawem jest cena za akcje spółki. Odstąpienie od ceny jako kry-

terium decydującego w tym zakresie może skutkować przesłanką udzielenia niedozwolonej pomocy publicznej i w konsekwencji naruszeniem obowiązujących przepisów prawa wspólnotowego. Zapewniam, że każdy proces prywatyzacyjny prowadzony jest w sposób transparentny, zapewniający wszystkim uczestnikom równe prawa, zabezpieczający interesy Skarbu Państwa i umożliwiający dalszy rozwój prywatyzowanej spółki.

Odpowiadając na pytanie dotyczące uwzględnienia w negocjacjach z potencjalnymi inwestorami praw pracowników, informuję, że realizacja procedury prywatyzacji spółki w trybie negocjacji podjętych na podstawie publicznego zaproszenia umożliwi na końcowym etapie procesu, po uzgodnieniu warunków umowy prywatyzacyjnej, udzielenie wyłonionemu inwestorowi terminu na przeprowadzenie rozmów z przedstawicielami pracowników prywatyzowanej spółki w sprawie pakietu socjalnego, w tym także zabezpieczenia miejsc pracy dla osób zatrudnionych w prywatyzowanej spółce.

Odnosząc się do wątpliwości pana posła dotyczących wiarygodności ekonomicznej inwestora, pragnę podkreślić, że w ramach procesów prywatyzacyjnych prowadzonych w Ministerstwie Skarbu Państwa analizowana jest sytuacja ekonomiczno-finansowa każdego z potencjalnych inwestorów, którzy biorą udział w procesach prywatyzacyjnych, oraz ich wiarygodność finansowa w kontekście możliwości realizacji zobowiązań wynikających z umowy prywatyzacyjnej.

Pragnę ponadto poinformować, że rezygnacja z prywatyzacji spółki byłaby sprzeczna z podstawowymi celami polityki prywatyzacyjnej państwa.

Odpowiedzi na pytania dotyczące sprawowanego przez Skarb Państwa nadzoru właścicielskiego nad Śląską Wytwórną Wódek Gatunkowych Polmos SA z siedzibą w Bielsku-Białej:

Odnosząc się do trudnej sytuacji ekonomiczno-finansowej spółki, informuję, iż w ocenie zarządu ma ona związek z obecnie złą sytuacją na rynku alkoholu. Według szacunków Związku Pracodawców Polskiego Przemysłu Spirytusowego potencjał wzrostu sprzedaży alkoholi zahamowało wprowadzenie wyższej akcyzy. Niekorzystny dla spółki jest także udział nielegalnego alkoholu na rynku (ok. 10–20%) oraz wysoki poziom cen cukru, tj. surowca wykorzystywanego do produkcji wódek słodkich. Należy podkreślić, iż nastąpiło pogorszenie wyników finansowych największych podmiotów działających w tej branży. W celu poprawy sytuacji ekonomiczno-finansowej zarząd kontynuuje działania restrukturyzacyjne w zakresie zwiększenia przychodów i redukcji kosztów. Zdaniem zarządu szczególnym zagrożeniem dla rentowności działalności spółki są bardzo wysokie ceny spirytusu, które w I kwartale 2011 r. wzrosły o ok. 50% w porównaniu do I kwartału 2010 r. Obecnie obserwuje się stabilizację cen spirytusu i poprawę poziomu dostępności, jednak nie ma pewności co do sposobu kształtowania się cen spirytusu w następ-

nych kwartałach 2011 r. Należy podkreślić, że konkurowanie na rynku jest obecnie na takim poziomie, że pomimo wzrostu cen surowców nie rosą ceny wyrobów spirytusowych i nawet podwyżka podatku VAT w większości przypadków nie spowodowała wzrostu cen detalicznych. Zarząd prowadzi zintensyfikowane działania celem pobudzenia wzrostu sprzedaży poprzez m.in. zmiany wizerunkowe wyrobów spółki i zmiany w organizacji sprzedaży. Celem współpracy z firmą zewnętrzną Defacto było m.in. kreowanie i utrwalanie dobrych relacji z odbiorcami produktów, kształtowanie przychylnych opinii i tworzenie korzystnego wizerunku. Zarząd dokonał porównania kosztów związanych z przedmiotową umową z uzyskanymi efektami, uznając, że działania firmy były trafne i uzasadnione. Jednakże ze względu na czynniki ekonomiczne, w szczególności redukcję kosztów, zarząd podjął decyzję o jej wypowiedzeniu z dniem 31.03.2011 r. i zakończeniu współpracy z końcem czerwca 2011 r.

Mając powyższe na uwadze, a także utrzymujący się spadkowy trend sprzedaży alkoholi mocnych (spadek w ciągu ostatnich dwóch lat o 10–20%), zarząd spółki opracował trzyletni plan strategiczny na lata 2011–2013, uzupełniony na wniosek Departamentu Nadzoru Właścicielskiego Ministerstwa Skarbu Państwa o program restrukturyzacji na lata 2011–2013, który przewiduje stopniową stabilizację sytuacji ekonomicznej Śląskiej Wytwórni Wódek Gatunkowych Polmos SA. Powyższy program restrukturyzacji został zatwierdzony przez radę nadzorczą w dniu 23.03.2011 r., zaś jego wykonanie będzie na bieżąco monitorowane i oceniane przez organy spółki.

Odnosnie do działań zarządu w przedmiocie restylingu marki „Żytnia Extra” informuję, że w ocenie zarządu decyzja o restylingu marki „Żytnia Extra” była działaniem koniecznym ze względu na fakt, iż konkurenci, operatorzy na rynku napojów spirytusowych prowadzą bardzo agresywne działania nad rozwojem swoich marek poprzez wprowadzanie innowacji. Nie bez znaczenia jest fakt, że o sukcesie marki na rynku decydują takie czynniki, jak: jakość i cena produktu, jego opakowanie, jakość dystrybucji czy poziom wsparcia sprzedaży. Konieczność restylingu marki „Żytnia Extra” wyniknęła z uwarunkowań rynkowych i przekonania, iż zaniechanie działań nad stworzeniem jej wizerunku mogłoby w dłuższej perspektywie czasu przyczynić się do jej upadku.

Jednym z wieloletnich odbiorców Śląskiej Wytwórni Wódek Gatunkowych Polmos SA jest firma Alti Plus SA. Z informacji przedstawionej przez zarząd wynika, że zjawisko preferowania jednego odbiorcy nie występuje. Zróznicowanie warunków handlowych w dalszych etapach współpracy z poszczególnymi kontrahentami jest głównie wynikiem następujących czynników: wolumenu i struktury zakupów, realizacji zakładanych celów posprzedażowych, rozwiązań logistycznych oraz warunków płatności. Warunki handlowe spółki Alti Plus SA są rezultatem

wieloletnich negocjacji i uwzględniają zmieniające się warunki rynkowe, a ponadto są osiągalne dla wszystkich kontrahentów, którzy realizowaliby zakupy na takim poziomie. Zarząd Śląskiej Wytwórni Wódek Gatunkowych Polmos SA pozytywnie ocenia współpracę handlową z firmą Alti Plus SA, wskazując jednocześnie na konieczność poprawy wyników sprzedażowych przy utrzymaniu dotychczasowej dyscypliny kosztowej. Wzrost sprzedaży jest niewątpliwie sprawą priorytetową, zatem działania zarządu są ukierunkowane na poszerzenie współpracy z wieloma klientami krajowymi, jak i zagranicznymi. Należy też podkreślić, że od wielu lat występuje konsolidacja handlu hurtowego, czego wynikiem będzie nasilenie koncentracji sprzedaży do kilku lub kilkunastu odbiorców.

Odpowiadając na pytania dotyczące restrukturyzacji zatrudnienia, informuję, że Ministerstwo Skarbu Państwa na bieżąco monitoruje działania zarządu w tym obszarze. Z dokumentacji wynika, że przy redukcji zatrudnienia na poziomie 10% wynikającej z konieczności zmniejszenia kosztów uwzględniane były następujące kryteria: przydatność pracownika dla spółki (kwalifikacje), dotychczasowy przebieg pracy, dyscyplina, dyspozycyjność, jakość wykonywanej pracy i staż pracy. Powyższe działania były poprzedzone uzgodnieniami z kierownikami poszczególnych komórek organizacyjnych oraz konsultacjami z działającymi w spółce związkami zawodowymi. Brak zatem podstaw do stwierdzenia, iż podejmowane przez zarząd działania w obszarze restrukturyzacji zatrudnienia były nieuzasadnione.

Redukcja zatrudnienia nie należy do zadań łatwych i z reguły budzi wiele kontrowersji oraz obaw wśród pracowników. Obecna załoga Śląskiej Wytwórni Wódek Gatunkowych Polmos SA w przeważającej części składa się z wieloletnich pracowników, którym zależy na rozwoju spółki i na miejscach pracy. Niewątpliwie niepokoje społeczne nie budują dobrego wizerunku spółki, wobec której toczy się proces prywatyzacji, zatem komunikacja zarządu ze związkami zawodowymi oraz załogą była jednym z tematów poruszonych podczas spotkania z przedstawicielami organizacji związkowych w Ministerstwie Skarbu Państwa w dniu 1.04.2011 r. Mając powyższe na względzie, zarząd spółki podejmie stosowne działania celem usprawnienia przepływu informacji.

Odnosząc się do korzystania przez członków kierownictwa, na koszt spółki, z nieodpłatnych lekcji języka obcego w godzinach pracy, informuję, że powyższy zarzut nie znajduje potwierdzenia w dokumentacji. Nieprawdziwe są także informacje dotyczące przerwania produkcji wyrobów Śląskiej Wytwórni Wódek Gatunkowych Polmos SA w grudniu 2010 r.

W kwestii zmian w Zarządzie Śląskiej Wytwórni Wódek Gatunkowych Polmos SA informuję, że zgodnie z postanowieniami statutu spółki członków zarządu powołuje i odwołuje rada nadzorcza. Do kompetencji rady nadzorczej należy przeprowadzenie postępowania kwalifikacyjnego w celu wyłonienia

najlepszego kandydata na stanowisko członka zarządu spółki, z uwzględnieniem zasad określonych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 18 marca 2003 r. w sprawie przeprowadzania postępowania kwalifikacyjnego na stanowisko członka zarządu w niektórych spółkach handlowych (Dz. U. Nr 55, poz. 476, ze zm.). Przedstawiając powyższe, podkreślam, że decyzja rady nadzorczej o powołaniu członka zarządu – dyrektora handlowego była decyzją autonomiczną organu nadzoru, jak również decyzją dotyczącą określenia wymogów, które powinien spełniać kandydat na stanowisko członka zarządu – dyrektora handlowego Śląskiej Wytwórni Wódek Gatunkowych Polmos SA, z zachowaniem przepisów ww. rozporządzenia.

Z poważaniem

Minister  
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 18 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu  
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Elżbiety Zakrzewskiej**

**w sprawie 11 polskich placówek  
dyplomatycznych nieposiadających szefów  
w randze ambasadora (9271)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pani poseł Elżbiety Zakrzewskiej (pismo nr SPS-024-9271/11 z dnia 31 marca br.) w sprawie 11 polskich placówek dyplomatycznych nieposiadających szefów w randze ambasadora poniżej przedstawiam odpowiedzi na pytania zawarte w ww. zapytaniu.

1. Kwestia 11 placówek dyplomatycznych nieposiadających szefów w randze ambasadora.

Odnosząc się do kwestii 11 placówek dyplomatycznych nieposiadających szefów w randze ambasadora, uprzejmie informuję, iż pan Andrzej Ananicz objął stanowisko ambasadora nadzwyczajnego i pełnomocnego RP w Islamskiej Republice Pakistanu w dniu 18 marca br.

Uprzejmie wyjaśniam, iż obecnie w 6 placówkach zagranicznych funkcję szefa placówki pełnią pracownicy w randze chargé d'affaires ad interim, tj. w Algierskiej Republice Ludowo-Demokratycznej, Wielkim Księstwie Luksemburga, w Republice Indonezji, w Rumunii, na Ukrainie oraz w Republice Peru. Objęcie stanowisk w 5 z ww. państw, w tym na Ukrainie, planowane jest na drugi kwartał br., natomiast w Republice Peru na trzeci kwartał br.

2. Działania na arenie międzynarodowej, jakie zamierza podjąć rząd, aby wymusić na Litwie traktowanie tamtejszych Polaków zgodnie z zasadami obowiązującymi w państwach demokratycznych.

Podzielając troskę pani poseł Zakrzewskiej o zapewnienie Polakom na Litwie prawa do zachowania swojej tożsamości, należy zauważyć, że w stosunkach międzynarodowych wymuszanie na partnerze jakichkolwiek działań nie jest najlepszą drogą do budowania dobrosąsiedzkich relacji. Z polskiej strony stale podejmujemy inicjatywy zmierzające do osiągnięcia celów na drodze negocjacji. Nie zaprzestajemy starań w dążeniu do wspólnego z władzami litewskimi znalezienia rozwiązań, które prowadziłyby do zachowania przez społeczność polską na Litwie należnych jej praw – nauki szkolnej w języku polskim, pielęgnowania własnej kultury, urzędowej pisowni nazwisk przy zastosowaniu polskich znaków diakrytycznych, a także używania języka polskiego w życiu publicznym.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych uczestniczy w procesie wypracowywania strategii, która uwzględniając pełną złożoność stosunków dwustronnych, określałaby przedsięwzięcia na rzecz poprawy sytuacji Polaków na Litwie. Wśród rozważanych metod postępowania strona polska bierze pod uwagę także możliwość odwołania się do instytucji międzynarodowych. Czyniła to zresztą również w przeszłości.

Jednocześnie na wszystkich szczeblach kontaktów dwustronnych stale zabiegamy o zmianę nastawienia władz Republiki Litewskiej, a także jej środowisk opiniotwórczych do zagadnień związanych z istnieniem mniejszości narodowych, pojmowaniem ich roli oraz przestrzeganiem systemu wartości obowiązującego w Unii Europejskiej.

3. Kwestia związana się przez Polskę Kartą Praw Podstawowych Unii Europejskiej.

Zgodnie z art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej Karta Praw Podstawowych Unii Europejskiej ma taką samą moc prawną jak traktaty. Oznacza to, że od dnia wejścia w życie traktatu z Lizbony (1 grudnia 2010 r.) Polska jest w pełni związana postanowieniami karty. Znaczenie tzw. protokołu polsko-brytyjskiego (protokołu nr 30 w sprawie stosowania Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej do Polski i Zjednoczonego Królestwa) ogranicza się do doprecyzowania zasad stosowania karty przez sądy krajowe i sądy UE i może mieć znaczenie przy jej interpretacji. Jednocześnie w doktrynie istnieje spór co do rzeczywistego znaczenia protokołu. Przeważa pogląd, że protokół pozbawiony jest znaczenia prawnego, a decyzja o przystąpieniu do niego przez Polskę miała znaczenie symboliczne. Z drugiej strony odstąpienie przez Polskę od protokołu w drodze jednostronnej decyzji nie jest możliwe. Protokół ten, podobnie jak pozostałe protokoły i załączniki dołączone do traktatów, stanowi integralną część traktatów. Odstąpienie od protokołu przez Polskę oznaczałoby więc konieczność uruchomienia procedury zmiany samego traktatu. Zmieniony protokół musiałby być

następnie zatwierdzony przez wszystkie państwa członkowskie, zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu  
Jan Borkowski

Warszawa, dnia 20 kwietnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**ministra rozwoju regionalnego  
na zapytanie posła Wojciecha Szaramy**

**w sprawie środków przeznaczonych  
przez Ministerstwo Rozwoju Regionalnego  
na wykonanie projektu spalarni śmieci  
w woj. śląskim (9272)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła Wojciecha Szaramy, która została przekazana pismem z dnia 31 marca br. (znak:SPS-024-9272/11), w sprawie środków przeznaczonych przez Ministerstwo Rozwoju Regionalnego na wykonanie projektu spalarni śmieci w woj. śląskim, poniżej odnoszę się do pytania ujętego ww. interpelacji.

Czy ministerstwo rozważy możliwość przedłużenia miesięcznego terminu na podpisanie wstępnej umowy o dotację na projekt spalarni?

Uprzejmie informuję, że wpisanie nowych projektów na listę indykatywną Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” (PO IiŚ) odbywa się podczas procedury aktualizacji listy. Aktualizacja ta jest przeprowadzana w oparciu o propozycje przedstawiane przez poszczególne instytucje pośredniczące oraz na podstawie wniosków zgłaszanych podczas konsultacji społecznych. Każdy z beneficjentów już na etapie ubiegania się o wpisanie na listę projektów indywidualnych Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” (LPI PO IiŚ) powinien zapoznać się z dokumentami programowymi, w tym z „Wytocznymi w zakresie jednolitego systemu zarządzania i monitorowania projektów indywidualnych” (zwanych dalej „wytocznymi”). Powinien zatem znać obowiązki, jakie będą na nim ciążyć z racji ubiegania się o wsparcie z funduszy unijnych. Inwestycyjny projekt indywidualny pn. „System gospodarki odpadami dla miast Górnośląskiego Związku Metropolitalnego wraz z budową zakładów termicznej utylizacji odpadów” już pod koniec 2010 r. ze względu na negatywną ocenę w ramach oceny formalnej został zarekomendowany przez Ministerstwo Środowiska do zmiany jego charakteru na liście projektów indywidualnych. W związku z powyższym projekt „System gospodarki odpadami dla miast Górnośląskiego Związku Metropolitalnego wraz z budo-



wą zakładów termicznej utylizacji odpadów” został zrestrukturyzowany (z inwestycyjnego na przygotowawczy) w ramach aktualizacji listy indykatywnej PO IiŚ w lutym br.

Zgodnie z pkt 23 wytycznych ministra rozwoju regionalnego w zakresie jednolitego systemu zarządzania i monitorowania projektów indywidualnych pre-umowa powinna zostać zawarta w możliwie najkrótszym terminie, jednak nie dłuższym niż jeden miesiąc od dnia publikacji zaktualizowanej listy. Termin na zawarcie preumowy dla projektu Górnośląskiego Związku Metropolitalnego upłynął z końcem marca 2011 r.

Biorąc jednocześnie pod uwagę uzasadnienie beneficjenta oraz fakt, że projekt wymaga rozwiązania problemów natury formalnej i proceduralnej, IZ PO IiŚ wyraziło zgodę na maksymalne wydłużenie tego terminu zgodnie z wytycznymi, tj. o jeden miesiąc, czyli do końca kwietnia 2011 r. W przypadku niepodpisania preumowy w ww. terminie IZ PO IiŚ, zgodnie z wytycznymi może usunąć przedmiotowy projekt przygotowawczy pn. „System gospodarki odpadami dla miast Górnośląskiego Związku Metropolitalnego wraz z budową zakładów termicznej utylizacji odpadów” z listy projektów indywidualnych.

Równocześnie informuję, że mając na uwadze ww. trudności i sytuację beneficjenta, MRR jest otwarte na propozycje beneficjenta odnośnie do zakresu rzeczowego objętego preumową.

Z poważaniem

Minister  
Elżbieta Bieńkowska

Warszawa, dnia 18 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa  
na zapytanie poseł Iwony Arent**

**w sprawie prywatyzacji PKS w Olsztynie (9274)**

W odpowiedzi na pismo z dnia 31 marca 2011 r. (nr SPS-024-9274/11) dotyczące zapytania pani poseł Iwony Arent z dnia 21 marca 2011 r. w sprawie procesu prywatyzacji spółki Przedsiębiorstwo Komunikacji Samochodowej w Olsztynie SA, przekazuję następujące informacje.

Proces prywatyzacji spółki PKS w Olsztynie SA realizowany jest w trybie negocjacji wszczętych na podstawie opublikowanego w dniu 25 sierpnia 2010 r. zaproszenia do negocjacji w sprawie sprzedaży akcji/udziałów 3 PKS-ów woj. warmińsko-mazurskiego:

1. Przedsiębiorstwo Komunikacji Samochodowej w Olsztynie SA

2. Przedsiębiorstwo Komunikacji Samochodowej w Bartoszczach SA

3. Przedsiębiorstwo Komunikacji Samochodowej w Ostródzie sp. z o.o.

Podmioty zainteresowane udziałem w procesie prywatyzacji ww. spółek składały oferty oddzielnie na każdą ze spółek:

a) do dnia 22 września 2010 r. w MSP złożono następujące propozycje wstępne:

— dotyczące PKS w Olsztynie:

1) Mobilis sp. z o.o., Mościska k. Warszawy;

2) PBI Kornas sp. z o.o., Kołobrzeg;

3) Retail Provider sp. z o.o. w organizacji, Warszawa;

4) Veolia Transport Polska sp. z o.o., Warszawa;

— dotyczące PKS w Bartoszczach:

1) DELUX sp. j. Przewozy Turystyczno-Pasażerskie H-U Deluga, Bartoszyce;

2) Mobilis Sp. z o.o., Mościska k. Warszawy;

3) Veolia Transport Polska sp. z o.o., Warszawa;

— dotyczące PKS w Ostródzie:

1) Mobilis sp. z o.o., Mościska k. Warszawy;

b) do dnia 29 listopada 2010 r. w MSP złożono następujące oferty wiążące:

— dotyczące PKS w Olsztynie:

1) Mobilis sp. z o.o.;

2) Retail Provider sp. z o.o.;

— dotyczące PKS w Bartoszczach:

1) Mobilis sp. z o.o.;

— dotyczące PKS w Ostródzie:

1) Mobilis sp. z o.o.;

Na podstawie analizy złożonych ofert wiążących w dniu 7 grudnia 2010 r. podjęta została decyzja o dopuszczeniu do negocjacji równoległych w procesie prywatyzacji PKS w Olsztynie potencjalnych inwestorów: Retail Provider i Mobilis oraz o dopuszczeniu do negocjacji w procesach sprzedaży akcji PKS w Bartoszczach SA i udziałów PKS w Ostródzie spółki Mobilis.

W wyniku prowadzonych negocjacji dniu 5 stycznia 2011 r. ww. potencjalni inwestorzy złożyli korekty swoich ofert wiążących. Na podstawie oceny tych dokumentów w dniu 14 stycznia 2011 r. podjęta została decyzja o przyznaniu prawa do negocjacji na zasadach wyłączności w procesie prywatyzacji PKS w Olsztynie spółce Retail Provider oraz o kontynuowaniu negocjacji w procesie prywatyzacji PKS w Bartoszczach i PKS w Ostródzie ze spółką Mobilis.

W wyniku dalszych działań w ramach prowadzonego procesu prywatyzacji PKS w Olsztynie w dniu 22 lutego 2011 r. pomiędzy Skarbem Państwa a Retail Provider sp. z o.o. paraflowany został projekt umowy sprzedaży 85% akcji spółki. Paraflowanie projektu umowy to wynik negocjacji, w ramach których strony osiągnęły porozumienie odnośnie do wysokości ceny na akcje spółki, poziomu gwarantowanych inwestycji, formy i wysokości zabezpieczenia wykonania zobowiązań umownych.

Fakt, iż firma Retail Provider sp. z o.o. nie posiada doświadczenia w świadczeniu usług przewozu

osób, nie dyskwalifikuje jej jako potencjalnego nabywcy akcji PKS w Olsztynie. Retail Provider złożyła najkorzystniejszą ofertę zakupu akcji spółki.

W dniu 2 marca 2011 r. inwestor zawarł z organizacjami zawodowymi działającymi w spółce tzw. pakiet socjalny określający zakres zobowiązań dotyczących ochrony interesów pracowników.

Ostateczna decyzja dotycząca podpisania z Retail Provider sp. z o.o. umowy sprzedaży akcji PKS w Olsztynie zostanie podjęta przez ministra skarbu państwa na podstawie analizy wynegocjowanych przez zespół ds. negocjacji parametrów umowy sprzedaży akcji spółki.

Równoległe z procesem prywatyzacji PKS w Olsztynie prowadzone są prace zmierzające do sprzedaży na rzecz Mobilis sp. z o.o. należących do Skarbu Państwa akcji PKS w Bartoszycach SA oraz udziałów PKS w Ostródzie sp. z o.o.

Minister  
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 11 kwietnia 2011 r.

### Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Andrzeja Adamczyka**

**w sprawie zmian lokalizacji podstawowego zespołu ratownictwa medycznego na terenie pow. krakowskiego i chrzanowskiego (9277)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Andrzeja Adamczyka przesłaną przy piśmie z dnia 31 marca 2011 r., znak: SPS-024-9277/11, w sprawie zmian lokalizacji podstawowego zespołu ratownictwa medycznego na terenie powiatów krakowskiego i chrzanowskiego, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

W myśl art. 19 ust 1 i 2 ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. Nr 191, poz. 1410, z późn. zm.) nadzór nad systemem na terenie kraju sprawuje minister właściwy do spraw zdrowia, zaś planowanie, organizowanie, koordynowanie systemu oraz nadzór nad systemem na terenie województwa jest zadaniem wojewody. W ramach nadzoru, o którym mowa powyżej, wojewoda sporządza wojewódzki plan działania systemu, który jest następnie zatwierdzany przez ministra zdrowia, zgodnie z procedurą określoną w art. 21 ww. ustawy. W ww. planie wojewoda wskazuje liczbę i rozmieszczenie na obszarze województwa zespołów ratownictwa medycznego, kierując się kryterium zapewnienia określonych w art. 24 ustawy parametrów czasu dotarcia zespołu ratownictwa medyczne-

go na miejsce zdarzenia od chwili przyjęcia zgłoszenia przez dyspozytora medycznego.

Zgodnie z założeniami dotyczącymi funkcjonowania systemu Państwowego Ratownictwa Medycznego w województwie małopolskim, ujętymi w nowym „Wojewódzkim planie działania systemu Państwowego Ratownictwa Medycznego”, zatwierdzonym przez ministra zdrowia w dniu 14 marca 2011 r., od 1 lipca 2011 r. w rejonie operacyjnym nr 3 (chrzanowski) funkcjonowały będą 4 ZRM, w tym 1 ZRM „S” i 2 ZRM „P” w Chrzanowie i 1 ZRM w Babicach, a rejon operacyjny nr 6 (krakowsko-wielicki) obsługiwać będzie 29 ZRM, w tym 14 ZRM „S” i 15 ZRM „P”, z czego w Krzeszowicach stacjonował będzie 1 ZRM „S”.

Z informacji uzyskanych od wojewody małopolskiego wynika, iż utworzenie nowego miejsca stacjonowania w miejscowości Babice (powiat chrzanowski) podyktowane było koniecznością efektywnego zabezpieczenia gmin leżących na południu powiatu chrzanowskiego, tj. Libiąż i Babice, w związku ze zwiększeniem rejonu operacyjnego zespołów ratownictwa medycznego o gminę Alwernia.

Z analizy danych dotyczących funkcjonowania systemu Państwowego Ratownictwa Medycznego w powiatach krakowskim i chrzanowskim wynika, iż:

— liczba ludności w powiatach krakowskim i chrzanowskim przypadająca na 1 ZRM wynosi odpowiednio: 25,3 i 42,5 (założenia organizacyjne ujęte w pierwotnym programie „Zintegrowane Ratownictwo Medyczne” stanowiły 33 tys. ludności na 1 ZRM),

— średnia liczba wszystkich wyjazdów przypadających w 2010 r. na 1 ZRM na dobę w powiatach krakowskim i chrzanowskim wynosi odpowiednio: 3,9 i 6,5 (średnia krajowa wynosi natomiast 5,6),

— liczba wyjazdów do stanów nagłego zagrożenia zdrowotnego w 2009 r. przypadająca na 1 ZRM na dobę w powiatach krakowskim i chrzanowskim wynosi odpowiednio: 2,5 i 6,4 (średnia krajowa 4,5).

W związku z powyższym, biorąc pod uwagę dane dotyczące liczby interwencji ZRM w powiatach krakowskim i chrzanowskim, alokowanie ZRM „P” z Krzeszowic do Babic wydaje się jednym z możliwych rozwiązań z punktu widzenia zapewnienia bezpieczeństwa zdrowotnego mieszkańców powiatu chrzanowskiego. Jednocześnie na uwagę zasługuje fakt, iż wszystkie ZRM funkcjonujące w powiecie chrzanowskim (1 ZRM „S” i 2 ZRM „P”) zlokalizowane są w jednym miejscu. Dlatego też w piśmie skierowanym do wojewody małopolskiego z dnia 2 marca 2011 r., znak: MZ-OKR-RM-075-3934-477/DS/11, minister zdrowia wyraził opinię, iż przed planowaniem przesunięcia zespołów z powiatów sąsiednich w pierwszej kolejności wojewoda powinien rozważyć dokonanie alokacji aktualnie funkcjonujących w powiecie ZRM stacjonujących przy Szpitalu Powiatowym w Chrzanowie.

Niezależnie od powyższego uprzejmie informuję, iż minister zdrowia na bieżąco monitoruje funkcjonowanie systemu Państwowego Ratownictwa Me-

dycznego w kraju. W przypadku kiedy bieżące dane wskazywały będą na niewłaściwe zabezpieczenie mieszkańców gminy Krzeszowie w świadczenia z zakresu ratownictwa medycznego, minister zdrowia zwróci się do wojewody z prośbą o wnikliwe przeanalizowanie funkcjonowania ZRM w powiatach krakowskim i chrzanowskim oraz rozważenie wprowadzenia innych rozwiązań, w tym powrotu do aktualnego układu z jednoczesnym dyslokowaniem ZRM stacjonujących przy Szpitalu Powiatowym w Chrzanowie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Marek Haber

Warszawa, dnia 19 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie  
Spraw Wewnętrznych i Administracji  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Andrzeja Adamczyka  
w sprawie zabezpieczenia powodziowego  
w gm. Skawina (9278)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 31 marca 2011 r. (sygn. SPS-024-9278/11), przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pana Andrzeja Adamczyka w sprawie zabezpieczenia powodziowego w gm. Skawina, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie wskazać należy, iż w celu zabezpieczenia przeciwpowodziowego, m.in.: gminy Skawina, w 2011 r. kontynuowane będą prace związane z wdrożeniem i realizacją „Programu ochrony przed powodzią w dorzeczu górnej Wisły”. Przedmiotowy program obejmuje dorzecze górnej Wisły do ujścia Sanu – obszary, na terenie których występują częste i gwałtowne powodzie, tj. obszary województw śląskiego, małopolskiego, podkarpackiego, świętokrzyskiego i lubelskiego. Celem ww. programu jest zwiększenie bezpieczeństwa powodziowego w dorzeczu górnej Wisły poprzez efektywne planowanie i realizację środków ochrony oraz rozwój działań prewencyjnych mających za zadanie ograniczenie zagrożenia powodziowego. Zakłada się, że działania prewencyjne powinny być ukierunkowane na sformułowanie odpowiednich zasad planowania przestrzennego i na wprowadzenie ograniczeń w zagospodarowaniu terenów zalewowych.

W 2010 r. minister spraw wewnętrznych i administracji przekazał na realizację zadań przedmiotowego programu środki finansowe w wysokości 66,3 mln zł. W 2011 r. na realizację zadań progra-

mu zaplanowano środki finansowe w wysokości 65,4 mln zł, w tym dla województwa małopolskiego – 30,6 mln zł.

Ponadto dla regionalnych zarządów gospodarki wodnej na zadania związane z usuwaniem szkód powodziowych oraz likwidacją zagrożenia dla zabudowań mieszkalnych, gruntów prywatnych oraz infrastruktury drogowej, poprzez odbudowę uszkodzonych obiektów i urządzeń ochrony przeciwpowodziowej oraz udroźnienie koryt cieków, w 2011 r. w rezerwie celowej budżetu państwa na przeciwdziałanie i usuwanie skutków klęsk żywiołowych zaplanowane zostały środki finansowe w wysokości 65 mln zł.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu  
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 14 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posłów Grzegorza Roszaka  
i Marka Wojtkowskiego  
w sprawie nauczycielskich świadczeń  
kompensacyjnych (9283)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 31 marca br., znak: SPS-024-9283/11, dotyczące zapytania panów Grzegorza Roszaka i Marka Wojtkowskiego, posłów na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, w sprawie nauczycielskich świadczeń kompensacyjnych, uprzejmie informuję, co następuje.

Zgodnie z art. 2 ustawy z dnia 22 maja 2009 r. o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych (Dz. U. Nr 97, poz. 800) prawo do nauczycielskich świadczeń kompensacyjnych nabyli nauczyciele wychowawcy i inni pracownicy pedagogiczni zatrudnieni w:

a) publicznych i niepublicznych przedszkolach,  
b) szkołach publicznych i niepublicznych o uprawnieniach szkół publicznych,

c) publicznych i niepublicznych placówkach kształcenia ustawicznego i placówkach, o których mowa w art. 2 pkt 5 i 7 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.).

Jak wynika z powyższego, ustawodawca enumeratywnie wymienił nauczycieli, którzy podlegają ustawie o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych, wśród których znaleźli się nauczyciele, wychowawcy i inni pracownicy pracujący w młodzieżowych ośrodkach wychowawczych, młodzieżowych ośrodkach socjoterapii, specjalnych ośrodkach szkol-

no-wychowawczych oraz specjalnych ośrodkach wychowawczych dla dzieci i młodzieży wymagających stosowania specjalnej organizacji nauki, metod pracy i wychowania, a także ośrodkach umożliwiających dzieciom i młodzieży, o których mowa w art. 16 ust. 7 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572), oraz dzieciom i młodzieży z upośledzeniem umysłowym z niepełnosprawnościami sprzężonymi realizację odpowiednio obowiązku, o którym mowa w art. 14 ust. 3 ustawy o systemie oświaty, obowiązku szkolnego i obowiązku nauki, jak również w placówkach zapewniających opiekę i wychowanie uczniom w okresie pobierania nauki poza miejscem stałego zamieszkania, o których mowa w art. 2 pkt 5 i 7 ustawy o systemie oświaty.

Katalog wymieniony w art. 2 powyższej ustawy jest katalogiem zamkniętym, co oznacza, że nauczyciele, którzy nie zostali w nim wymienieni, nie mają prawa do nabycia nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego.

Z powyższego wynika, że gdyby ustawodawca zamierzał przyznać prawo do nauczycielskich świadczeń kompensacyjnych nauczycielom centrów kształcenia zawodowego, w tym nauczycielom praktycznej nauki zawodu, to zgodnie z systematyką przepisów przyjętą w ustawie o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych włączyłby tę grupę ubezpieczonych do katalogu wymienionego w art. 2 ww. ustawy. Należy zauważyć, że takie rozwiązanie nie zostało przyjęte.

Biorąc powyższe pod uwagę, należy wskazać, że prawo do nauczycielskich świadczeń kompensacyjnych nabyli nauczyciele wychowawcy i inni pracownicy pedagogiczni zatrudnieni w placówkach ściśle wymienionych w art. 2 ww. ustawy.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Marek Bucior

Warszawa, dnia 11 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Edukacji Narodowej  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posłów Grzegorza Roszaka  
i Marka Wojtkowskiego**

**w sprawie nauczycielskich świadczeń  
kompensacyjnych (9283)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie poselskie pana posła Grzegorza Roszaka oraz pana posła Marka Wojtkowskiego w sprawie nauczy-

cielskich świadczeń kompensacyjnych (SPS-024-9283/11), uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Na mocy art. 2 ustawy z dnia 22 maja 2008 r. o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych (Dz. U. z 2009 r. Nr 97, poz. 800) prawo do nauczycielskich świadczeń kompensacyjnych nabyli nauczyciele, wychowawcy i inni pracownicy pedagogiczni zatrudnieni w:

- 1) publicznych i niepublicznych przedszkolach;
- 2) szkołach publicznych i niepublicznych o uprawnieniach szkół publicznych;
- 3) publicznych i niepublicznych placówkach kształcenia ustawicznego i placówkach, o których mowa w art. 2 pkt 5 i 7 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.).

Jak z powyższego wynika, ustawodawca enumeratywnie wymienił nauczycieli, którzy podlegają ustawie o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych, wśród których znaleźli się także nauczyciele placówek kształcenia ustawicznego wymienionych w art. 2 pkt 3a ustawy o systemie oświaty.

W opinii ministerstwa, gdyby ustawodawca zamierzał przyznać prawo do nauczycielskich świadczeń kompensacyjnych wszystkim nauczycielom zatrudnionym w placówkach wymienionych w art. 2 pkt 3a ustawy o systemie oświaty, to zgodnie z systematyką przepisów przyjętą w ustawie o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych przywołałby cały przepis art. 2 pkt 3a ustawy o systemie oświaty. Należy zauważyć, że takie rozwiązanie zostało przyjęte w stosunku do art. 2 pkt 5 i 7 ustawy o systemie oświaty.

Wprowadzenie zastrzeżenia stanowiącego, iż ustawa o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych podlegają wyłącznie nauczyciele zatrudnieni w publicznych i niepublicznych placówkach kształcenia ustawicznego, zdaniem ministerstwa świadczy o tym, że intencją ustawodawcy nie było przyznanie prawa do nauczycielskich świadczeń kompensacyjnych nauczycielom zatrudnionym we wszystkich placówkach wymienionych w art. 2 pkt 3a ustawy.

Jednocześnie należy zauważyć, że poselski projekt ustawy (druk nr 1462) o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych, który został pozytywnie zaopiniowany przez Radę Ministrów w stanowisku z dnia 19 lutego 2009 r., w pierwotnym brzmieniu zakresem podmiotowym nie obejmował nauczycieli, wychowawców i innych pracowników pedagogicznych zatrudnionych w jakichkolwiek placówkach (przez odesłanie do „placówek” w art. 2 pkt 1 lit. d pierwotnego brzmienia projektu należy rozumieć szkoły, zespoły szkół oraz szkolne punkty konsultacyjne przy przedstawicielstwach dyplomatycznych, urzędach konsularnych i przedstawicielstwach wojсковych Rzeczypospolitej Polskiej utworzone w celu kształcenia dzieci obywateli polskich czasowo przebywających za granicą), a w szczególności w placówkach oświatowo-wychowawczych (tj. m.in. ogniskach

pracy pozaszkolnej będących jednym z rodzajów placówek wychowania pozaszkolnego, zgodnie z § 2 pkt 1 rozporządzenia ministra edukacji narodowej i sportu z dnia 7 marca 2005 r. w sprawie rodzajów i szczegółowych zasad działania placówek publicznych, warunków pobytu dzieci i młodzieży w tych placówkach oraz wysokości i zasad odpłatności wnoszonej przez rodziców za pobyt ich dzieci w tych placówkach). Innymi słowy, w pierwotnym zamyśle projektodawców nie leżało objęcie wszystkich nauczycieli zakresem podmiotowym ustawy, lecz ukształtowanie zakresu podmiotowego w sposób obejmujący konkretne grupy nauczycieli.

W toku prac parlamentarnych zakres podmiotowy projektu ustawy został rozszerzony o nauczycieli placówek, o których mowa w art. 2 pkt 5 i 7 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (młodzieżowe ośrodki wychowawcze, młodzieżowe ośrodki socjoterapii, specjalne ośrodki szkolno-wychowawcze oraz specjalne ośrodki wychowawcze, placówki zapewniające opiekę i wychowanie uczniom w okresie pobierania nauki poza miejscem stałego zamieszkania).

Ponadto uzasadnienia dla takiego, a nie innego, ukształtowania zakresu podmiotowego ustawy należałoby poszukiwać w charakterze prawnym nauczycielskich świadczeń kompensacyjnych analizowanym na tle rozstrzygnięć powszechnego systemu emerytalnego. Ocena prawna instytucji nauczycielskich świadczeń kompensacyjnych została zawarta w opiniach Biura Analiz Sejmowych do projektu ustawy (vide: opinia z dnia 13 stycznia 2009 r. sporządzona na zlecenie Biura Analiz Sejmowych przez panią dr M. Szczepańską oraz opinia z dnia 13 stycznia 2009 r. sporządzona przez panią G. Ciurę, specjalistę ds. społecznych).

Biorąc pod uwagę treści zawarte w ww. dokumentach, w pierwszym rzędzie zaakcentowania wymaga kwestia braku merytorycznych podstaw dla generalnego kwalifikowania nauczycieli jako objętych możliwością przechodzenia na emerytury pomostowe, a ponadto kwestia oceny prawnej charakteru instytucji nauczycielskich świadczeń kompensacyjnych jako instytucji stanowiącej dodatkowy element w stosunku do systemu emerytur pomostowych.

Ponieważ celem ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych nie było generalne kwalifikowanie nauczycieli jako uprawnionych do emerytur pomostowych, wydaje się uzasadnione stanowisko, iż zakres podmiotowy systemu nauczycielskich świadczeń kompensacyjnych – jako uzupełniającego systemu emerytur pomostowych – również nie powinien być kształtowany w sposób generalny.

Reasumując, w opinii ministerstwa ustawodawca, ustanawiając przepisy art. 2 pkt 1 w obowiązującym brzmieniu, nie dopuszcza zastosowania interpretacji rozszerzającej. Argumentów przemawiających za ścisłą interpretacją art. 2 pkt 1 ustawy należy poszukiwać przede wszystkim w wykładni celowościowej

ustawy (celu instytucji nauczycielskich świadczeń kompensacyjnych jako uzupełniającej instytucję emerytur pomostowych).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Lilla Jaroń

Warszawa, dnia 13 kwietnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Adama Wykręta**

**w sprawie włączenia leków inkretynowych  
- inhibitorów DPP IV do programu  
terapeutycznego dotyczącego analogów insuliny  
(9284)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana Adama Wykręta, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, przesłane przy piśmie z dnia 31 marca 2011 r. (SPS-024-9284/11), w sprawie finansowania ze środków publicznych produktów leczniczych inkretynopodobnych, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Polityka lekowa stanowi całokształt działań organizacyjno-prawnych, na podstawie których minister zdrowia realizuje zadania dotyczące zagwarantowania obywatelom dostępu do skutecznych i bezpiecznych produktów leczniczych oraz wyrobów medycznych, przy jednoczesnym zmniejszeniu udziału pacjentów w kosztach leczenia. Regulacje prawne zagadnień związanych z refundacją leków i wyrobów medycznych są zawarte w ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) i w ustawie z dnia 5 lipca 2001 r. o cenach (Dz. U. Nr 97, poz. 1050, z późn. zm.).

Cukrzyca jako powszechna choroba przewlekła stanowi szczególny przedmiot troski resortu zdrowia. Narodowy Fundusz Zdrowia finansuje insuliny oraz preparaty doustne przeciwcukrzycowe według swoich możliwości finansowych. Koszty refundacji insuliny, zarówno pojedynczych preparatów, jak i „mieszanek insulinowych” – krótko-średnio-długo działających, wzrastają każdego roku. Od 2007 r. możemy obserwować wzrost ilości wydanych opakowań insuliny o ok. 300 tys., osiągający w 2009 r. ponad 5,7 mln sztuk. Przekłada się to na koszty refundacji, które z blisko 500 mln zł w 2007 r. zwiększyły się o ponad 62 mln zł w 2009 r. Również koszty refundacji doustnych preparatów przeciwcukrzycowych wzrastają w ostatnich latach, osiągając w 2009 r. wartość ok. 125 mln PLN.

Należy podnieść, iż leki z grupy inkretynomimetycznych oraz inhibitorów DPP-4 stanowiły w dniu 30 kwietnia 2011 r. przedmiot obrad Zespołu do

Spraw Gospodarki Lekami, który zarekomendował nieuwzględnianie wniosków o ustalenie ceny urzędowej i o umieszczenie w wykazach refundacyjnych przedmiotowych produktów leczniczych ze względu na m.in.:

- wysoki koszt inkrementalny terapii,
- wysoką cenę,
- brak wiarygodnych dowodów na różnice skuteczności w zakresie twardych punktów końcowych pomimo korzyści wynikających z istnienia efektu zdrowotnego.

Jednocześnie w dniu 31 marca 2011 r. minister zdrowia zgodnie z art. 31c ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) zlecił prezesowi Agencji Oceny Technologii Medycznych niezwłoczne przygotowanie rekomendacji zakwalifikowania leczenia cukrzycy z epizodami hipoglikemii lub niestabilnym przebiegiem (z wykorzystaniem długo działających analogów insuliny) do wykazu świadczeń gwarantowanych z zakresu terapeutycznych programów zdrowotnych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Adam Fronczak

Warszawa, dnia 18 kwietnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**ministra nauki i szkolnictwa wyższego  
na zapytanie posła Grzegorza Karpińskiego**

**w sprawie przystąpienia Polski  
do Europejskiego Obserwatorium  
Południowego oraz Europejskiej Agencji  
Kosmicznej (9287)**

Wielce Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do listu z dnia 31 marca br. (SPS-024-9287/11) uprzejmie dziękuję za przesłanie zapytania pana posła Grzegorza Karpińskiego i przedstawiam poniżej odpowiedź na poruszone w zapytaniu kwestie.

Zapytanie pana posła G. Karpińskiego jest bardzo istotne i aktualne, bowiem trafia w sedno jednego z najważniejszych zadań, jakie obecnie stoją przed administracją nauki w Polsce – rozbudowy krajowej infrastruktury badawczej oraz wspierania uczestnictwa polskich instytucji i zespołów naukowych w międzynarodowych inicjatywach eksploatacji wielkich urządzeń badawczych. Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego może poszczycić się podjęciem przełomowych decyzji w odniesieniu do obu wymienionych powyżej zagadnień.

W swoim liście pan poseł Karpiński wspomina o kierunkach badań o szczególnym znaczeniu dla go-

spodarki narodowej, zacznę więc od kilku słów wstępu na ten temat.

W ostatnich latach badania naukowe w coraz większym zakresie skupiają się na poszukiwaniu rozwiązań dotyczących długoterminowych wyzwań stojących przed społeczeństwami krajów o wysokim stopniu rozwoju, do których należy Polska. W celu prowadzenia odpowiedniej polityki naukowej Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego określiło obszary działalności naukowej, które związane są z tymi wyzwaniami. Należą do nich: stałe podnoszenie poziomu życia w społeczeństwie, efektywna ochrona zdrowia i działań prozdrowotnych, efektywna i zrównoważona produkcja energii, jej magazynowanie i przesyłanie, rozwój zaawansowanych, inteligentnych materiałów, technologii, systemów i infrastruktury oraz zrównoważony rozwój środowiska naturalnego i środowiska człowieka. Te obszary są uzupełnione działaniami związanymi z rozwojem nauki poprzez badania podstawowe i interdyscyplinarne. Właśnie w tej ostatniej grupie mieszczą się dziedziny badawcze takie, jak fizyka i astronomia.

Wielkie urzędy badawcze zaprojektowane z myślą o konsolidacji potencjału naukowego regionu, kraju czy nawet całej Europy stają się coraz bardziej ważnymi narzędziami naukowymi służącymi do formułowania wspomnianych powyżej rozwiązań.

Pogląd ten jest rozpowszechniany w Unii Europejskiej za pośrednictwem rozlicznych strategii dotyczących Europejskiej Przestrzeni Badawczej od ponad dekady. Jednakże dopiero obecny rząd wykazał niezbędną determinację i opracował pierwszą krajową wizję rozwoju infrastruktury badawczej w postaci tzw. polskiej mapy drogowej infrastruktury badawczej.

Polska mapa drogowa w swojej pierwszej edycji odnosi się do aspiracji i potrzeb polskich środowisk naukowych. Nawiązuje ona także do europejskiej mapy drogowej infrastruktury badawczej, tzw. ES-FRI Roadmap (ESFRI – European Research Forum for Research Infrastructures). Zgodnie z przyjętymi założeniami urzędy badawcze proponowane w projektach umieszczonych na polskiej mapie drogowej mają stanowić rdzeń ośrodków badawczych skupiających wiodące instytucje i zespoły naukowe. Kluczową charakterystyką tych ośrodków ma być oparta o kryterium doskonałości naukowej zasada otwartego dostępu dla wszystkich potencjalnych użytkowników.

Mapa zawiera 33 projekty o różnym zaawansowaniu – niektóre już rozpoczęły realizację, inne mają zapewnione fundusze, a jeszcze inne są na etapie poszukiwania środków finansowych. 19 z tych projektów to inicjatywy krajowe, natomiast 14 jest związanych z udziałem Polski w przedsięwzięciach międzynarodowych z europejskiej mapy drogowej. Instytucje zaangażowane w te projekty obejmują 20 wiodących uczelni akademickich, 11 instytutów Polskiej Akademii Nauk oraz 10 instytutów przemysłowych.

Fundusze potrzebne na realizację fazy konstrukcyjnej wszystkich projektów z polskiej mapy drogowej infrastruktury badawczej wynoszą ok. 6 mld zł. W tej kwocie ok. 4 mld zł są potrzebne na realizację projektów, które nie mają jeszcze zapewnionych funduszy. Dodatkowe 3 mld zł będą potrzebne na pokrycie kosztów utrzymania i kosztów prowadzenia eksperymentów.

Wśród wspomnianych 33 projektów umieszczonych na mapie drogowej 7 dotyczy badań podstawowych w dziedzinie fizyki, astrofizyki i astronomii, a 5 badań interdyscyplinarnych. Dwa projekty z tej grupy związane z udziałem Polski w inicjatywach ESFRI są już znacznie zaawansowane. Są to projekty: XFEL – dotyczący badań materiałowych oraz FAIR – dotyczący fizyki jądrowej. Ustawa ratyfikująca udział Polski w projekcie XFEL została przyjęta przez Sejm w roku 2010. Natomiast w lutym br. Sejm oraz Senat RP zajmowały się ustawą ratyfikującą przystąpienie Polski do projektu FAIR. Przy tej okazji minister nauki i szkolnictwa wyższego przedstawiał komisjom właściwym do spraw nauki obu Wysokich Izb wspomnianą powyżej strategię rozwoju infrastruktury badawczej w Polsce. Strategia ta spotkała się z dużym zainteresowaniem członków obu Wysokich Izb, szczególnie z tego względu, że udział polskich zespołów w tych projektach, a także w projekcie wielkiego zderzacza hadronów (LHC – Large Hadron Collider) w CERN-ie, przyczynia się do rozwijania polskiej specjalności w zakresie budowy wysoce zaawansowanych systemów chłodzenia układów akceleratorowych.

Umieszczenie tak wielu projektów z zakresu badań podstawowych i interdyscyplinarnych na polskiej mapie drogowej jest wyrazem uznania przez rząd RP wagi tych badań dla rozwoju nauki. Stanowi to także o wysokiej międzynarodowej pozycji polskiej astronomii, o czym uprzejmie wspomina pan poseł w swoim liście. Z kolei znacząca liczba projektów związanych z inicjatywami ESFRI świadczy o determinacji polskich środowisk naukowych i administracji dla wkładu w rozwój Europejskiej Przestrzeni Badawczej, w oparciu o zasadę pełnego wykorzystania kapitału intelektualnego wszystkich państw i regionów w Europie.

Równocześnie należy mieć na uwadze, że środki znajdujące się w budżecie nauki na inwestycje w rozwój infrastruktury badawczej są ograniczone, a ogólna trudna sytuacja finansowa nie jest w tym względzie sprzyjająca. W związku z tym w wielu przypadkach realizacja projektów budowy infrastruktury badawczej z polskiej mapy drogowej będzie wymagała wykorzystania innych źródeł finansowania, a w szczególności funduszy strukturalnych. Nie ukrywam, że w sprawie finansowaniu rozwoju infrastruktury badawczej w Polsce liczę na aktywne poparcie państwa posłów i senatorów. Przy tej okazji pragnę także zwrócić łaskawą uwagę pana posła Karpińskiego, że jednym z priorytetów polskiej prezydencji w obszarze badań i rozwoju jest harmonizacja różnych mecha-

zmów finansowania nauki, w szczególności w odniesieniu do infrastruktury badawczej.

Odnosząc się do szczegółowej kwestii przystąpienia Polski do projektu Europejskiego Obserwatorium Południowego (European Southern Observatory – ESO), który w ramach projektu Europejski Wielki Teleskop (European Extremely Large Telescope – E-ELT) jest przedsięwzięciem międzynarodowym z mapy drogowej ESFRI w dziedzinie astronomii, należy zwrócić uwagę na dwa związane z tym aspekty.

Po pierwsze, na polskiej mapie drogowej znajdują się trzy projekty w dziedzinie astrofizyki i astronomii. Dwa z nich, koordynowane przez Uniwersytet Jagielloński, dotyczące udziału Polski w przedsięwzięciach ESFRI, to: Polish LOFAR – a low frequency radio interferometer oraz CTA – Cherenkov Telescope Array. Trzeci z tych projektów, koordynowany przez uniwersytet w Toruniu, dotyczy budowy 90-metrowego radioteleskopu jako krajowej infrastruktury badawczej. Projekt ten, stwarzający szansę na umieszczenie Polski na światowej mapie dużych instrumentów w dziedzinie astronomii, polecam szczególnej uwadze pana posła Karpińskiego reprezentującego region toruńsko-włocławski. Wszystkie te projekty odpowiadają najwyższemu wymogom jakości naukowej.

Po drugie, umieszczenie projektu na polskiej mapie drogowej musi być rezultatem selekcji przeprowadzanej na zasadach konkurencyjności, na podstawie wniosków składanych przez zainteresowane środowiska naukowe. Obecność projektu na mapie drogowej jest warunkiem wstępnym do rozpatrywania przez ministra NiSW możliwości przystąpienia Polski do danego przedsięwzięcia naukowego. Najbliższy konkurs do polskiej mapy drogowej będzie ogłoszony przez ministra NiSW za kilka miesięcy.

Pragnę gorąco zapewnić Pana Marszałka, i za Pańskim pośrednictwem pana posła Karpińskiego, że w przypadku wpłynięcia wniosku w sprawie projektu Europejskie Obserwatorium Południowe będzie on rozpatrzony z należytą wnikliwością i przychylnością.

Odnosząc się z kolei do pytania pana posła w sprawie przystąpienia Polski do Europejskiej Agencji Kosmicznej (ESA), pragnę uprzejmie wyjaśnić, że Polska jest uczestnikiem Planu dla Europejskich Państw Współpracujących (ang. Plan for European Cooperating State – PECS), który ma przygotować je do członkostwa w ESA. Koordynatorem ze strony Polski w PECS jest Centrum Badań Kosmicznych PAN, a nadzór nad wdrażaniem planu sprawuje Ministerstwo Gospodarki.

Z wyrazami głębokiego szacunku

Minister  
Barbara Kudrycka

Warszawa, dnia 19 kwietnia 2011 r.

## Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Gospodarki  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Adama Szejnfelda**

**w sprawie realizacji programu energetyki  
jądrowej w Polsce, w tym ewentualnej budowy  
elektrowni jądrowej w Klempiczu (9288)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do zapytania poselskiego pana posła Adama Szejnfelda w sprawie realizacji programu energetyki jądrowej w Polsce, w tym ewentualnej budowy elektrowni jądrowej w Klempiczu (SPS-024-9288/11), odpowiadając na przedstawione pytania, wyjaśniam.

Ad 1. Czy zasadne i możliwe jest w przyszłości ulokowanie elektrowni atomowej właśnie w Klempiczu, skoro potrzeby energetyczne północnej połowy Polski są bezdyskusyjne, a teren Żarnowca i tak zostanie zagospodarowany pod inną elektrownię?

Lokalizacja elektrowni jądrowej wymaga przeprowadzenia kompleksowych badań tektonicznych, sejsmicznych, hydrologicznych, meteorologicznych, demograficznych i środowiskowych. Zgodnie z dokumentami Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej elementy wykluczające budowę elektrowni jądrowej w danym miejscu to np. uskok tektoniczny lub położenie na przedłużeniu pasa startowego pobliskiego lotniska. Pozostałe elementy mogą być zrównoważone odpowiednimi zmianami konstrukcyjnymi elektrowni.

Ministerstwo Gospodarki zebrało, w porozumieniu z samorządami wojewódzkimi, niezbędne informacje i dane dotyczące 27 potencjalnych lokalizacji dla elektrowni jądrowych, które zostały wybrane w oparciu o wskazania marszałków województw, organizacji społecznych oraz analizy wykonane w latach ubiegłych. Wybrano też firmę, która sporządziła listę kryteriów wyboru potencjalnych lokalizacji elektrowni jądrowej, oraz w oparciu o te kryteria sporządziła ranking lokalizacji.

W oparciu m.in. o wyniki ww. opracowania oraz dodatkowe badania inwestor dokona, do końca czerwca 2011 r., wyboru 2–3 potencjalnych lokalizacji do dalszych, szczegółowych badań.

Wyniki tych badań będą podstawą do dokonania przez inwestora wyboru miejsca lokalizacji pierwszej polskiej elektrowni jądrowej, co powinno nastąpić do końca 2013 r. Jako podstawowe zagadnienia przy wyborze lokalizacji brane będą pod uwagę uwarunkowania makroprzestrzenne, kryteria bezpieczeństwa, kryteria komunikacyjne, uwarunkowania regionalne oraz wymagania techniczno-technologiczne, a także wyniki przeprowadzonych dla danej lokalizacji badań, w tym geologicznych.

Ogłoszony już został przez inwestora przetarg na wykonawcę ww. badań i analiz lokalizacyjnych.

Oczywiście w 2013 r. zostanie wybrana lokalizacja dopiero pierwszej polskiej elektrowni jądrowej. Przewidywana jest budowa kolejnych, więc nic nie stoi na przeszkodzie, by miejscem lokalizacji którejś z polskich elektrowni jądrowych został Klempicz.

Ad 2. Co czynione będzie dalej, aby przedsięwzięcie budowy elektrowni jądrowej w Polsce, w tym we wsi Klempicz, mogło być możliwe?

Działania niezbędne do wdrożenia w Polsce energetyki jądrowej zostały przedstawione w przygotowanym przez pełnomocnika rządu do spraw polskiej energetyki jądrowej projekcie „Programu polskiej energetyki jądrowej”. Projekt programu jest gotowy – wymaga on jeszcze uzupełnienia o wnioski ze strategicznej oceny oddziaływania programu na środowisko, zgodnie z ustawą z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227, ze zm.). Została już wykonana prognoza oddziaływania na środowisko projektu programu. Jest ona teraz wraz z projektem programu poddawana określonym w ww. ustawie uzgodnieniom, w tym transgranicznym.

Po uzupełnieniu o ww. dokument zaktualizowany projekt „Programu polskiej energetyki jądrowej” powinien zostać przedstawiony Radzie Ministrów do akceptacji do końca czerwca 2011 r.

„Program polskiej energetyki jądrowej” (PPEJ) przedstawia zakres i strukturę organizacji działań, jakie należy podjąć, aby wdrożyć energetykę jądrową, zapewnić bezpieczną i efektywną eksploatację obiektów energetyki jądrowej, ich likwidację po zakończeniu okresu eksploatacji oraz zapewnić bezpieczeństwo postępowania z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi.

Celem głównym PPEJ jest wdrożenie w Polsce energetyki jądrowej. Cel ten realizowany będzie za pomocą szeregu działań realizujących następujące cele szczegółowe:

1. Opracowanie ram prawnych dla rozwoju i funkcjonowania energetyki jądrowej.
2. Rozpoznanie potencjalnych lokalizacji dla budowy kolejnych elektrowni jądrowych.
3. Budowa składowiska odpadów nisko i średnio aktywnych, z uwzględnieniem potrzeb energetyki jądrowej.
4. Zapewnienie najwyższego poziomu bezpieczeństwa obiektów jądrowych.
5. Wprowadzenie racjonalnego i efektywnego systemu postępowania z odpadami promieniotwórczymi i wypalonym paliwem jądrowym.
6. Stworzenie podstaw instytucjonalnych do rozwoju energetyki jądrowej.
7. Wzrost i utrzymanie poparcia społecznego dla rozwoju energetyki jądrowej.
8. Wzrost poziomu edukacji społecznej w zakresie energetyki jądrowej.
9. Zapewnienie kadr dla rozwoju i funkcjonowania energetyki jądrowej.



10. Stworzenie silnego, efektywnego zaplecza naukowo-badawczego dla energetyki jądrowej.

11. Zwiększenie innowacyjności i poziomu technologicznego polskiego przemysłu.

12. Zapewnienie stabilnych dostaw paliwa do elektrowni jądrowych.

13. Przygotowanie krajowego systemu elektroenergetycznego do energetyki jądrowej.

14. Opracowanie efektywnej metody finansowania budowy elektrowni jądrowych.

Harmonogram PPEJ obejmuje następujące etapy:  
etap I – do 30.06.2011 r.:

— opracowanie i przyjęcie przez Radę Ministrów PPEJ;

— uchwalenie i wejście w życie przepisów prawnych energetyki jądrowej;

etap II – 1.07.2011 r. – 31.12.2013 r.:

— ustalenie lokalizacji i zawarcie kontraktu na wybraną technologię reaktorową pierwszej elektrowni jądrowej;

etap III – 1.01.2014 r. – 31.12.2015 r.:

— wykonanie projektu technicznego i uzyskanie wymaganych prawem uzgodnień;

etap IV – 1.01.2016 r. – 31.12.2020 r.:

— pozwolenie na budowę i budowa pierwszego bloku pierwszej elektrowni jądrowej, rozpoczęcie budowy kolejnych bloków/elektrowni jądrowych;

etap V – 1.01.2021 r. – 31.12.2030 r.:

— kontynuacja i rozpoczęcie budowy kolejnych bloków/elektrowni jądrowych.

W każdym z ww. etapów przedstawiono planowane działania, ich zakres, terminy realizacji i ich efekty w rozbiciu na działania administracji rządowej (w tym dozoru jądrowego) i inwestora.

Działania przewidziane do realizacji w „Programie polskiej energetyki jądrowej” są już realizowane. Jest to konieczne dla dotrzymania terminu uruchomienia pierwszego bloku pierwszej polskiej elektrowni jądrowej.

Ad 3. Jakie działania władz centralnych muszą zostać jeszcze podjęte, oraz kiedy to nastąpi, w celu podjęcia ostatecznej decyzji o budowie elektrowni jądrowej, w tym we wsi Klempicz?

Kluczowe dla możliwości dotrzymania określonych w projekcie „Programu polskiej energetyki jądrowej” terminów realizacji poszczególnych etapów jest zakończenie do końca czerwca 2011 r. prac parlamentarnych nad ustawami związanymi z wdrażaniem i funkcjonowaniem energetyki jądrowej.

W dniu 22 lutego 2011 r. Rada Ministrów przyjęła:

— nowelizację ustawy Prawo atomowe,

— ustawę o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących.

Ich wejście w życie określi szczegółowe warunki oraz wymagania związane z budową przez inwestora elektrowni jądrowej i tym samym umożliwi inwestorowi podjęcie ostatecznej decyzji o budowie elektrowni jądrowej.

Ad 4. Czy wobec nacisków ze strony organizacji zainteresowanych tym, by opóźnić budowę elektrowni atomowych w Polsce, takich jak organizacje ekologiczne, lub jak państwa rozwinięte, które nie emitują tak dużych ilości CO<sub>2</sub> jak nasz kraj, a wobec obecnych regulacji UE osiągają znaczną przewagę gospodarczą poprzez możliwość handlowania limitami emisji gazów cieplarnianych, rząd nie opóźni powstania elektrowni atomowej, ale dołoży wszelkich starań, by jej powstanie przyczyniło się do zwiększenia standardów bezpieczeństwa energetycznego w Polsce?

Polska przy wdrażaniu energetyki jądrowej kieruje się najważniejszą i realizowaną bez żadnych kompromisów zasadą, jaką jest pierwszeństwo i nadrzędność bezpieczeństwa wobec wszystkich innych aspektów energetyki jądrowej. Jak już wspomniano wcześniej, obecna sytuacja sektora elektroenergetycznego i stojące przed nim wyzwania powodują konieczność podjęcia zdecydowanych działań zapobiegających pogorszeniu się sytuacji odbiorców paliw i energii. Działania te są w znacznym stopniu współzależne. Jednym z takich działań jest rozwój w Polsce energetyki jądrowej. Wobec braku podstaw do zmiany wcześniejszych postanowień rząd podjął decyzję o kontynuowaniu zgodnie z ustalonym harmonogramem działań związanych rozwojem w Polsce energetyki jądrowej.

Ad 5. Czy rząd planuje wykorzystać ostatnie doświadczenia Japonii w celu zaadaptowania metod oceny ryzyka, zapewnienia bezpieczeństwa społeczeństwa i minimalizacji skutków ewentualnych zagrożeń?

Sytuacja w Japonii jest na bieżąco monitorowana. Jak już wcześniej wspomniano, od początku prac nad programem jądrowym szczególną wagę przykładają do zagwarantowania najwyższych standardów bezpieczeństwa ludności, pracowników i środowiska naturalnego. Przejawia się to m.in. tym, że przy budowie pierwszej polskiej elektrowni jądrowej zastosowana będzie – bez względu na wybór dostawcy – nowa generacja reaktorów III lub III+. Elektrownie III generacji zostały zaprojektowane w latach 90. na bazie doświadczeń po awarii w Czarnobylu, z uwzględnieniem nowych przepisów i wymagań dozorów europejskich. Różnią się one zasadniczo od reaktorów II generacji. Nowe typy reaktorów charakteryzuje uwzględnienie już na etapie projektowania nawet najmniej prawdopodobnych awarii. Na rynku są dostępne m.in. technologie wyposażone w tzw. pasywne systemy bezpieczeństwa, które w przypadku awarii nie potrzebują zasilania w energię elektryczną, gdyż większość procesów koniecznych do wyłączenia reaktora i schłodzenia rdzenia odbywa się z wykorzystaniem naturalnych zjawisk przyrody, takich jak grawitacja, konwekcja naturalna czy różnice ciśnień. Takie rozwiązania nie dopuściłyby do powstania sytuacji, do jakiej doszło w Japonii.

Ad 6. Jakie działania władz zostaną podjęte, by dokonać profesjonalnych i pełnych analiz ryzyka

i zagrożeń lokalnych, regionalnych i globalnych, by tym samym zapewnić absolutne bezpieczeństwo przyszłej elektrowni?

Proponowane rozwiązania prawne obligują każdego inwestora do wykonania pełnych analiz ryzyka i zagrożeń lokalnych, regionalnych i globalnych przed złożeniem wniosku do dozoru jądrowego o zezwolenie na budowę. Wspomniana analiza oceniać będzie także skuteczność zastosowanych rozwiązań i zabezpieczeń w kontekście zapewnienia bezpieczeństwa eksploatacji elektrowni.

Ad 7. Jakie inne środki zostaną podjęte, by zapobiec choćby najdrobniejszemu potencjalnemu zagrożeniu związanemu z elektrownią atomową w Polsce?

Zapewnieniu maksymalnego poziomu bezpieczeństwa, oprócz działań wymienionych w punkcie 5, służyć także będą:

— zapewnienie bezpiecznych warunków lokalizacyjnych

Wybór lokalizacji jest ważnym elementem bezpieczeństwa elektrowni jądrowej. Wymaga on rozważenia dwóch aspektów:

— oddziaływania elektrowni jądrowej na otoczenie zarówno w czasie normalnej pracy, jak i podczas awarii projektowych i pozaprojektowych; oddziaływania te nie mogą powodować zagrożenia o skali większej niż dopuszczalne według obowiązujących przepisów; oznacza to, że projekt, budowa i eksploatacja elektrowni jądrowej muszą uwzględniać ograniczenia wynikające z warunków lokalizacji;

— oddziaływania środowiska naturalnego i człowieka na elektrownię jądrową; oddziaływania te nie mogą spowodować skutków zagrażających bezpieczeństwu elektrowni jądrowej; dlatego elektrownia jądrowa musi być zaprojektowana, zbudowana i eksploatowana z uwzględnieniem wszystkich potencjalnych zagrożeń wynikających z danej lokalizacji.

Prace niezbędne dla oceny lokalizacji elektrowni jądrowej w Polsce będą prowadzone przy zastosowaniu międzynarodowych standardów, w szczególności wytycznych MAEA (patrz wyżej), a także wymagań europejskich (European Utility Requirements – EUR) i amerykańskich (Utility Requirements Document – URD).

— funkcjonowanie niezależnego dozoru jądrowego

W każdym państwie eksploatującym elektrownie jądrowe funkcjonuje kompetentny i niezależny urząd dozoru jądrowego, który czuwa nad przestrzeganiem wymagań bezpieczeństwa oraz sam podejmuje decyzje (na podstawie obowiązujących przepisów) dotyczące: projektu, budowy, rozruchu, eksploatacji, likwidacji elektrowni w sprawach dotyczących bezpieczeństwa.

Urząd ma rozległe kompetencje: począwszy od niewydania zezwolenia na lokalizację i budowę elektrowni jądrowej (i każdego innego obiektu jądrowego), przez zatrzymanie budowy (w razie stwierdzenia poważnych uchybień), aż po nakaz wyłączenia elek-

trowni, jeśli stwierdzi, że jej dalsza eksploatacja nie gwarantuje bezpieczeństwa.

W Polsce urzędem dozoru jądrowego jest prezes Państwowej Agencji Atomistyki (PAA). Zgodnie z planami PAA zostanie w 2014 r. przekształcona w Komisję Bezpieczeństwa Jądrowego.

— wdrożenie nowoczesnych, restrykcyjnych przepisów bezpieczeństwa jądrowego

Wprowadzając energetykę jądrową, decydujemy się na to, aby o bezpieczeństwo przyszłych polskich elektrowni jądrowych dbało nowoczesne prawo, restrykcyjnie określające warunki bezpiecznej eksploatacji obiektów jądrowych i ochrony radiologicznej. Nowe przepisy, o których mowa była wcześniej, opracowano w zgodzie z normami prawa międzynarodowego i europejskiego, uwzględniając zalecenia Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej i Agencji Energetyki Jądrowej OECD, doświadczenia operatorów elektrowni jądrowych na świecie oraz wnioski z analizy najlepszych technicznych i prawnych rozwiązań i praktyk w zakresie bezpieczeństwa jądrowego i ochrony radiologicznej w poszczególnych krajach wykorzystujących energetykę jądrową.

Ad 8. Czy w sytuacji ogromnych doświadczeń japońskich firm w dziedzinie bezpieczeństwa nuklearnego nie należy włączyć większej ilości firm z Japonii w proces realizacji elektrowni, niż dotychczas planowano?

Dostawca technologii ma zostać wyłoniony w drodze przetargu. Jednym z potencjalnych dostawców technologii jest firma japońska. Każdy z dostawców ma swoje ściśle określone, sprawdzone grono kooperantów i dostawców, w tym także z Japonii. Wobec powyższego trudno byłoby zrealizować postulat zwiększenia udziału japońskich w tym procesie.

Ad 9. Czy wobec dużego poparcia społecznego w północnej Wielkopolsce oraz zaangażowania i współpracy władz samorządowych regionu, wyrażonego m.in. poprzez powołanie Stowarzyszenia „Klempicz – tak”, nie jest zasadne wykorzystanie tego cennego potencjału poprzez podjęcie decyzji o lokalizacji elektrowni atomowej w Klempiczu?

Poparcie społeczne dla budowy elektrowni jądrowej na danym terenie jest jednym z istotnych czynników branych pod uwagę przy podejmowaniu decyzji o wyborze lokalizacji elektrowni jądrowej. Jak już wspomniano wcześniej, ostatecznego wyboru miejsca lokalizacji pierwszej polskiej elektrowni jądrowej dokona inwestor w 2013 r., w oparciu o wyniki wykonanych badań, analiz i ocen.

Ad 10. Jakie działania władz centralnych zostaną podjęte, aby stworzyć przyjazne warunki do intensywnego rozwoju regionalnego północnej Wielkopolski, gdyby zapadała decyzja o zlokalizowaniu tu tak zaawansowanej technologicznie inwestycji, jaką jest elektrownia atomowa, w kontekście niewątpliwie dużego zaangażowania regionalnych władz samorządowych oraz osób zrzeszonych w Stowarzyszeniu „Klempicz – tak”?

Lokalizacja elektrowni przyczyni się do stworzenia nowych miejsc pracy oraz rozwoju gminy i gmin sąsiednich, co w konsekwencji przyczyni się do powstania warunków do intensywnego rozwoju tego obszaru. Rolą administracji centralnej jest stworzenie warunków do takiego rozwoju oraz wspieranie i pomoc w realizacji inicjatyw temu służących.

Ad 11. Czy podjęte zostaną działania mające na celu utworzenie równocześnie z elektrownią atomową parku naukowo-technologicznego, który połączyłby firmy high-tech ze środowiskiem naukowym północnej Wielkopolski, w celu ułatwienia komercjalizacji efektów badań naukowych, np. poprzez tworzenie innowacyjnych firm działających przy współpracy lub na potrzeby nowej elektrowni atomowej w Klempiczu?

Jednym z celów wdrożenia energetyki jądrowej jest zapewnienie jak największego udziału polskiego przemysłu w dostawach urządzeń i usług dla energetyki jądrowej oraz podniesienie poziomu technologicznego i technologicznego polskich firm, które w ten proces się włączają.

Inicjatywa lokalizacji parku naukowo-technologicznego jest warta rozważenia i na pewno, w sytuacji gdy władze lokalne podejmą stosowne działania, uzyska wsparcie.

Ad 12. W czym administracja samorządowa (wojewódzka, powiatowa i gminna) oraz lokalne i regionalne organizacje samorządowe mogą pomóc administracji krajowej oraz inwestorowi w pomyślnym przeprowadzeniu projektu budowy elektrowni jądrowej w Klempiczu? Jeśli tak, to jakie w tym zakresie są oczekiwania rządu, a jakie jednostek mających realizować program rządowy?

Rolą rządu jest w całym procesie stworzenie warunków i regulacji umożliwiających realizację inwestycji związanych z rozwojem energetyki jądrowej. Po dokonaniu wyboru lokalizacji pierwszej polskiej elektrowni jądrowej dla sprawnego przeprowadzenia procesu inwestycyjnego niezbędna jest współpraca i współdziałanie administracji samorządowej z inwestorem. Jest to także konieczne dla utrzymania poparcia społeczności lokalnych dla inwestycji.

Dziękuję za zainteresowanie się kwestiami związanymi z energetyką jądrową. Mam nadzieję, że przedstawione powyżej wyjaśnienia oraz informacje uzna Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Hanna Trojanowska

Warszawa, dnia 21 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

sekretarza stanu  
w Ministerstwie Skarbu Państwa  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Anny Zalewskiej

w sprawie likwidacji Rivendell sp. z o.o.  
w Szczawnie-Zdroju (9293)

W odpowiedzi na zapytanie poselskie złożone przez poseł na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej panią Annę Zalewską (znak: SPS-024-9293/11) w sprawie likwidacji spółki Rivendell sp. z o.o. z siedzibą w Szczawnie-Zdroju uprzejmie informuję, co następuje.

Decyzja o likwidacji spółki Rivendell sp. z o.o. została podjęta przez udziałowców spółki na podstawie Kodeksu spółek handlowych (art. 270 i 274 ust. 1) oraz na podstawie postanowień umowy spółki. W dniu 14 grudnia 2010 r. zgromadzenie wspólników spółki podjęło uchwałę w sprawie rozwiązania spółki i otwarcia jej likwidacji. Pełnomocnik gminy Szczawnie-Zdrój (jako przedstawiciel wspólnika) nie był obecny na zgromadzeniu.

Przyczyną podjęcia decyzji dotyczącej otwarcia likwidacji Rivendell sp. z o.o. było dalsze pogłębianie się dramatycznej sytuacji spółki, która utraciła płynność finansową oraz zaprzestała regulowania zobowiązań finansowych (w tym publiczno-prawnych). Wszystkie rachunki bankowe spółki zostały zajęte przez komornika, który wystąpił z wnioskiem o wszczęcie egzekucji z nieruchomości spółki.

Należy zauważyć, iż spółka od wielu lat odnotowywała stratę na każdym poziomie działalności, tj. stratę ze sprzedaży, stratę na działalności operacyjnej oraz w konsekwencji stratę netto. Z roku na rok malały przychody spółki i rosły zobowiązania. Zobowiązania przeterminowane na koniec III kwartału 2010 r. stanowiły ok. 73% zobowiązań ogółem spółki.

Ze względu na swoją sytuację ekonomiczno-finansową uzyskanie kredytu bankowego bądź innego wsparcia finansowego stało się niemożliwe. Właśnie z tego powodu w latach 2009–2010 zarząd spółki skupił się na wdrażaniu elementów programu naprawczego. Nie był jednak w stanie przystąpić do realizacji inwestycji opisanych w zatwierdzonym przez radę nadzorczą „Planie naprawczym i planie inwestycyjnym spółki”. Plan inwestycyjny przewidywał działania dotyczące budowy obiektu wielofunkcyjnego, tj. sali konferencyjno-szkoleniowo-bankietowej z funkcją wewnętrznych podziałów o powierzchni 1400 m<sup>2</sup> ze sceną i zapleczem gastronomicznym. Obiekt ten miałby pozwolić spółce na organizację imprez masowych całorocznych i przyjęć okolicznościowych. Plan inwestycyjny nie zawierał w sobie żadnych elementów projektu budowy pól golfowych.

Zaznaczenia wymaga, iż gmina Szczawno-Zdrój od 2003 r. posiada swojego przedstawiciela w radzie nadzorczej spółki, który podobnie jak inni członkowie rady nadzorczej ma możliwość dostępu do dokumentów spółki oraz zna jej sytuację ekonomiczno-finansową. Przedstawiciel gminy w radzie nadzorczej Rivendell nie podnosił kwestii związanych z brakiem realizacji projektu pól golfowych na terenie nieruchomości spółki.

W celu pozyskania środków na bieżące funkcjonowanie zarząd spółki w 2010 r. podjął kilkakrotne próby sprzedaży nieruchomości. Próby te nie powiodły się z powodu braku zainteresowania ze strony jakichkolwiek nabywców.

Na początku 2011 r. likwidator ogłosił publiczną licytację na sprzedaż wybranych składników majątku spółki. Ogłoszenia ukazały się w „Rzeczpospolitej”, „Nowych Wiadomościach Wałbrzyskich” oraz na stronie internetowej spółki. Ponadto o sprzedaży zostały powiadomione drogą elektroniczną firmy deweloperskie i agencje nieruchomości. Termin aukcji wyznaczono na 18 lutego 2011 r. Przedmiotem licytacji były dwie działki o łącznej powierzchni ok. 9 ha oraz Pensjonat Lorien wraz z działką i wyposażeniem. Z powodu braku zainteresowania aukcja nie doszła do skutku.

Kolejny termin publicznej licytacji ogłoszony został na dzień 24 marca 2011 r. Ogłoszenia ponownie ukazały się w „Rzeczpospolitej”, „Nowych Wiadomościach Wałbrzyskich”, na stronie internetowej spółki oraz na portalach Domiporta.pl i Gratka.pl. Ponadto tak jak wcześniej wysłano informacje do firm deweloperskich i agencji nieruchomości. Przedmiotem licytacji były dwie działki o łącznej powierzchni ok. 9 ha, Pensjonat Lorien wraz z działką i wyposażeniem oraz nieruchomość niezabudowana o pow. 38,6 ha położona w kompleksie Dworzysko. Z powodu braku zainteresowania aukcja nie doszła do skutku.

Aktualnie na stronie internetowej spółki znajduje się zaproszenie do składania ofert na zakup wybranych składników majątku spółki. Termin składania ofert wstępnych ustalono do dnia 19 kwietnia 2011 r. Przedmiotem sprzedaży są ponownie dwie działki o łącznej powierzchni ok. 9 ha, Pensjonat Lorien wraz z działką i wyposażeniem, nieruchomość niezabudowana o pow. 38,6 ha położona w kompleksie Dworzysko oraz budynek hotelowy Rivendell z wyposażeniem i obiektami towarzyszącymi wraz z działką, na której nieruchomości są posadowione.

Oferowane do sprzedaży dwie działki o pow. ok. 9 ha i o pow. 38,6 ha są nadal działkami rolnymi. W „Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Szczawno-Zdroju” przeznaczenie tych działek zostało określone następująco:

1. Działki 540/22 i 540/23 położone są w strefie mieszkaniowej B3, ale również w części są strefami rolniczo zainwestowania B4 jako powierzchnia

przyrodniczo-czynna upraw rolnych oraz lokalizacja zbiorników retencyjnych przeciwpowodziowych oraz polderów przeciwpowodziowych. W skład tych działek wchodzi: drogi (0,09 ha), grunty orne (8,75 ha), rowy (0,3 ha).

2. Działka 539/8 położona jest w strefie mieszkaniowej B3, ale w części również w strefie turystyczno-rekreacyjnej B1 objęta obszarem ochrony pośredniej zbiornika Dobromierza. W skład tej działki wchodzi: łąki (0,08 ha), grunty orne (38,3 ha) oraz rowy (0,2 ha).

Pomijając kwestię utrudnionego dostępu komunikacyjnego do tych działek i brak istniejącej infrastruktury oraz rodzaj użytków wchodzących w skład działek, ich atrakcyjność została właśnie zweryfikowana poprzez brak zainteresowania ze strony inwestorów w związku z ogłoszonymi licytacjami.

Najpoważniejszym zagrożeniem dla funkcjonowania spółki są zobowiązania wobec dostawców mediów i niemożność ich bieżącego regulowania. Zdarzały się przypadki wyłączenia energii elektrycznej czy gazu w obiektach hotelowych. Spółka od lat nie obsługuje pożyczki udzielonej przez Agencję Rozwoju Przemysłu SA, nie płaci czynszu z tytułu wynajmu budynku mieszkalno-biurowego będącego własnością ARP SA (łączna kwota zobowiązań spółki wobec ARP wynosi ponad 1 mln zł), nie reguluje też innych zobowiązań. Pracownicy nie otrzymują wynagrodzenia za swoją pracę w pełnej wysokości i ustalonym terminie. W związku z generowanymi przez wiele lat stratami z roku na rok maleją kapitały własne spółki. Wartość księgową jednego udziału z 500 zł zmniejszyła się do 286 zł na koniec 2010 r. Spółka nie jest w stanie prowadzić rentownej działalności.

Likwidacja spółki co do zasady polega na spieniężeniu majątku w celu spłaty zaciągniętych zobowiązań. W przypadku Rivendell sp. z o.o. podjęcie decyzji o rozwiązaniu spółki i otwarciu likwidacji jest jedyną drogą do odzyskania chociaż części zainwestowanego przez wspólników kapitału. Podniesiona zatem przez panią poseł kwestia, iż udziałowcy spółki doszli do wniosku, że na likwidacji firmy można zarobić więcej, jest nieuzasadniona. ARP SA już w kwietniu 2010 r. podjęła próbę sprzedaży 81,58% udziałów spółki, którymi dysponuje. Stosowne ogłoszenia ukazały się w dzienniku „Rzeczpospolita” dwukrotnie, tj. dniach 15 i 22 kwietnia 2010 r. Wstępne zainteresowanie nabyciem ww. udziałów wyraziły dwa podmioty, które jednakże nie podtrzymały zainteresowania.

Odnosząc się do podniesionej przez panią poseł kwestii ewentualnego negatywnego wpływu sprzedaży majątku spółki Rivendell sp. z o.o. na sytuację ekonomiczno-społeczną w gminie, uprzejmie informuję, iż Agencja Rozwoju Przemysłu SA deklaruje rozważenie kwestii sprzedaży swoich udziałów na rzecz gminy Szczawno-Zdrój, nawet w trakcie procesu likwidacji.

Analizując sytuację ekonomiczno-finansową spółki oraz mając na względzie niepowodzenia związane z próbą sprzedaży nieruchomości spółki i zaspokajania tym sposobem jej wierzycieli, z dużym prawdopodobieństwem można stwierdzić, że likwidacja Rivedell sp. z o.o. nie będzie procesem łatwym, zaś jego realizacja może trwać dłuższy czas.

Sekretarz stanu  
Jan Bury

Warszawa, dnia 7 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra sportu i turystyki  
na zapytanie posła Krzysztofa Gadowskiego**

**w sprawie postępów w realizacji inwestycji  
związanych z organizacją przez Polskę  
i Ukrainę Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej  
Euro 2012 (9294)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie posła na Sejm RP pana Krzysztofa Gadowskiego, przekazane pismem z dnia 31 marca 2011 r. (sygn. SPS-024-9294/11), w sprawie postępów w realizacji inwestycji związanych z organizacją przez Polskę i Ukrainę Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej Euro 2012, uprzejmie informuję co następuje.

Sytuacja w zakresie infrastruktury stadionowej przedstawia się następująco:

— stadion w Poznaniu jest ukończony i aktualnie trwają intensywne testy kluczowych kwestii organizacyjnych oraz wymogów UEFA;

— stadion w Gdańsku – w marcu br. rozpoczął się i obecnie trwa proces instalacji murawy, kontynuowany jest montaż poliwęglanu na poszyciu stadionu (wykonano 70% prac) oraz trwają prace wewnątrz obiektu. Zakończenie robót planowane jest na kwiecień 2011 r., a otwarcie stadionu – na czerwiec 2011 r.;

— stadion narodowy Warszawie – obecnie trwają prace wykończeniowe na wszystkich poziomach obiektu, montaż biało-czerwonej elewacji zewnętrznej stadionu oraz montaż membrany dachowej. Zakończenie robót planowane jest na czerwiec 2011 r., otwarcie stadionu – na lipiec 2011 r.;

— stadion we Wrocławiu – trwają prace związane z konstrukcją dachu i przygotowany jest montaż części szklanej zadaszenia. Prace budowlane zostaną zakończone w lipcu 2011 r., a otwarcie stadionu planowane jest na przełom sierpnia i września 2011 r.

Ponadto nadmieniam, że realizując art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 7 września 2007 r. o przygotowaniu finałowego turnieju Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012 (Dz. U. z 2010 r. Nr 26, poz. 133, z późn. zm.), minister sportu i turystyki przygotował „Sprawozdanie z realizacji przedsięwzięć Euro 2012 oraz z wykonanych działań dotyczących realizacji przygotowań Polski do finałowego turnieju Mi-

strzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012 (marzec 2010 r. – luty 2011 r.)”. Celem dokumentu przesłanego do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 30 marca 2011 r. jest przedstawienie kompletnej informacji na temat zadań zrealizowanych w 2010 r. oraz na początku 2011 r. w procesie przygotowań do współorganizowania przez Polskę Turnieju UEFA EURO 2012™ oraz aktualnego stanu przygotowań naszego kraju do tego wydarzenia, w tym przede wszystkim zagadnień dotyczących postępu prac na stadionach będących arenami Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012™.

Z poważaniem

Minister  
Adam Giersz

Warszawa, dnia 20 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Gospodarki  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Krzysztofa Gadowskiego**

**w sprawie realizacji inwestycji początkowych  
w górnictwie (9297)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Krzysztofa Gadowskiego, przekazane przy piśmie z dnia 31 marca br., znak: SPS-024-9297/11, w sprawie realizacji inwestycji początkowych w górnictwie uprzejmie informuję, co następuje.

Przedsiębiorstwa górnicze we własnym zakresie realizują inwestycje zapewniające im wydobywanie. W ostatnich latach nakłady inwestycyjne przekraczają 2 mld zł rocznie. Mając świadomość znacznych potrzeb inwestycyjnych, rząd polski w 2010 r. przeznaczył na wsparcie inwestycji początkowych kwotę 400 mln zł.

Możliwość przeznaczenia środków budżetowych na dofinansowanie do inwestycji początkowych wynika z art. 18 ustawy z dnia 7 września o funkcjonowaniu górnictwa węgla kamiennego w latach 2008–2015, w którym wskazano, że wysokość tego dofinansowania nie może przekroczyć 30% ogółu kosztów projektu inwestycyjnego. Szczegółowe warunki i tryb przyznawania oraz wykorzystania dotacji budżetowej przeznaczonej na dofinansowanie do inwestycji początkowych oraz tryb jej rozliczenia zostały określone w rozporządzeniu ministra gospodarki z dnia 10 czerwca 2010 r. w sprawie dotacji budżetowej na dofinansowanie do inwestycji początkowej. W ww. rozporządzeniu wymienione zostały również poniższe kryteria, według których minister gospo-

darki dokonywał oceny złożonych przez przedsiębiorstwa górnicze wniosków:

- 1) efektywność ekonomiczna, którą ma osiągnąć kopalnia w wyniku otrzymania dotacji,
- 2) wpływ dotacji na sytuację ekonomiczno-finansową przedsiębiorstwa górniczego,
- 3) tworzenie nowych bądź utrzymanie istniejących miejsc pracy w kopalni,
- 4) wielkość udziałów środków własnych przedsiębiorstwa górniczego w inwestycji początkowej,
- 5) wpływ inwestycji początkowej na poprawę warunków bezpieczeństwa i higieny pracy w podziemnym zakładzie górniczym,
- 6) wpływ inwestycji na wielkość wydobycia węgla,
- 7) jakość i przeznaczenie węgla, który będzie wydobywany w wyniku realizacji inwestycji początkowej.

Przedsiębiorstwu górnictwu mogła być przyznana dotacja, jeżeli inwestycja początkowa została rozpoczęta po dniu 1 stycznia 2010 r. i gdy przedsiębiorstwo wykazało, że inwestycja początkowa umożliwi utrzymanie się kopalni na rynku w okresie co najmniej 5 lat od dnia jej zakończenia.

Minister gospodarki zarządzeniem nr 12 z dnia 2 lipca 2010 r. utworzył Zespół do spraw oceny wniosków przedsiębiorstw górniczych o dofinansowanie do inwestycji początkowych, który był jego organem pomocniczym. Do zadań zespołu należało:

- 1) weryfikacja pod względem formalnym wniosków o dofinansowanie do inwestycji początkowych,
- 2) ocena merytoryczna wniosków,
- 3) rekomendacja ministrowi gospodarki udzielenia bądź odmowy udzielenia dofinansowania do inwestycji początkowych ze środków dotacji początkowych.

Przy ocenie wniosków i późniejszej rekomendacji ministrowi gospodarki zespół kierował się przywołanymi powyżej kryteriami, a w szczególności brał pod uwagę wielkość zasobów, jaka będzie udostępniona po zakończeniu inwestycji, oraz efektywność ekonomiczną, jaką osiągnie kopalnia w wyniku otrzymania dotacji.

Spółki węglowe złożyły 35 wniosków o dofinansowanie do inwestycji początkowych. Rekomendacja zespołu dotycząca udzielenia dofinansowania do 24 inwestycji początkowych ze środków dotacji budżetowej zawierała pozycję poziomu dofinansowania oraz listę przedsiębiorstw górniczych, które złożyły wnioski i nie otrzymały rekomendacji zespołu. Minister gospodarki dokonał ostatecznego wyboru 24 wniosków, których całkowita wartość kosztorysowa wynosi 5,39 mld zł, a wielkość udostępnionych zasobów w wyniku realizacji inwestycji, które otrzymały dofinansowanie, wyniesie ok. 800 mln t węgla. Podział dotacji według spółek wyglądał następująco:

- 1) Jastrzębska Spółka Węglowa SA – 88 241 179 zł,
- 2) Katowicki Holding Węglowy SA – 122 795 367 zł,
- 3) Kompania Węglowa SA – 124 965 851 zł,
- 4) Lubelski Węgiel Bogdanka SA – 19 451 437 zł,
- 5) Południowy Koncern Węglowy SA – 44 546 166 zł.

Wszystkie realizowane inwestycje stanowią projekty związane z rozbudową frontów eksploatacyjnych w kopalniach. Część dotyczy bezpośredniego pozyskania węgla z nowych rejonów i poziomów eksploatacyjnych, a część stanowi modernizację parku maszynowego poprzez zakup maszyn i urządzeń niezbędnych do wydobycia i drażenia. Realizowane inwestycje umożliwią znaczne zmniejszenie udziału wydobycia podziemnego, co wpłynie na poprawę warunków BHP w kopalniach węgla kamiennego.

Większość inwestycji zostanie zakończona do 2015 r. (realizacja wszystkich zadań zakończy się w 2019 r.). W załączeniu przedstawiam listę przedsiębiorstw i inwestycji początkowych, które otrzymały dofinansowanie\*).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Joanna Strzelec-Łobodzińska

Warszawa, dnia 20 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Gospodarki  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Krzysztofa Gadowskiego**

**w sprawie realizacji ustawy o ekwiwalencie  
pieniężnym z tytułu prawa do bezpłatnego  
węgla dla osób uprawnionych z przedsiębiorstw  
robót górniczych (9299)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Krzysztofa Gadowskiego przekazane przy piśmie z dnia 31 marca 2011 r., znak: SPS-024-9299/11, w sprawie realizacji ustawy o ekwiwalencie pieniężnym z tytułu prawa do bezpłatnego węgla dla osób uprawnionych z przedsiębiorstw robót górniczych uprzejmie informuję, co następuje.

1. Czy minister prowadzi bieżący monitoring wypłat ekwiwalentu?

Minister gospodarki na bieżąco prowadzi monitoring wypłat ekwiwalentów pieniężnych z tytułu prawa do bezpłatnego węgla dla osób uprawnionych z przedsiębiorstw robót górniczych. Zgodnie z postanowieniami umowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych co miesiąc przedstawia rozliczenia wypłaconych ekwiwalentów. Miesięczne sprawozdania z realizacji wypłat, bezpośrednio po ich otrzymaniu, podlegają ocenie i analizie. Jednocześnie sprawowana jest kontrola wykorzystanych przez ZUS środków poprzez sporządzanie zestawienia obrazującego przekazywane przez MG zaliczki oraz wypłaty dokonywane przez

\* Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

ZUS, co pozwala na bieżącą ocenę realizacji prawidłowości wykorzystania środków pieniężnych przeznaczonych na wypłaty ekwiwalentów dla osób uprawnionych z przedsiębiorstw robót górniczych.

2. Ile pieniędzy przekazano do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych na zabezpieczenie tegorocznych wypłat ekwiwalentu pieniężnego rekompensującego lata 2008 i 2009?

W ramach ustawy budżetowej na rok 2011 na realizację przez ZUS wypłat ekwiwalentów dla osób uprawnionych z przedsiębiorstw robót górniczych została przyznana kwota 17 441 tys. zł. Obecnie trwają prace nad ustaleniem treści aneksu nr 8 do umowy z dnia 12 października 2007 r. o finansowanie wypłat ekwiwalentu pieniężnego z tytułu prawa do bezpłatnego węgla dla osób uprawnionych z przedsiębiorstw robót pomiędzy ministrem gospodarki a Zakładem Ubezpieczeń Społecznych, określającego kwotę dotacji budżetowej na 2011 r., oraz pozyskaniem dodatkowych środków pozwalających na pełną realizację wypłat (ZUS zgłosił zapotrzebowanie na poziomie ok. 25 000 tys. zł). Po podpisaniu ww. aneksu będzie możliwe przekazanie środków do ZUS. Według wstępnych informacji ZUS, w I kwartale 2011 r. zakład objął wypłatą ekwiwalentów 7992 osoby na łączną kwotę blisko 22 000 tys. zł.

3. Ilu osobom wypłacono ekwiwalent za lata 2008 i 2009 w roku 2010, a ilu w roku 2009, który obejmował lata 2006 i 2007?

Zgodnie z harmonogramem wypłat ekwiwalentu określonym w art. 7 ust. 7 ustawy z dnia 6 lipca 2007 r. o ekwiwalencie pieniężnym z tytułu prawa do bezpłatnego węgla dla osób uprawnionych z przedsiębiorstw robót górniczych (Dz. U. Nr 147, poz. 1031) w 2010 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wypłacał ekwiwalenty za lata 2006–2007, a nie, jak wskazano w zapytaniu, za lata 2008 i 2009, natomiast w roku 2009 wypłacono ekwiwalent obejmujący lata 2004–2005, a nie lata 2006–2007.

Mając na uwadze powyższe, zgodnie z przedstawionymi przez ZUS rozliczeniami wypłaconych ekwiwalentów pieniężnych z tytułu prawa do bezpłatnego węgla dla osób uprawnionych z przedsiębiorstw robót górniczych za 2010 oraz za rok 2009, w roku 2010 świadczeniem zostało objętych 9466 osób na łączną kwotę 23 572,2 tys. zł, natomiast w roku 2009 wypłacono ekwiwalent dla 8215 osób w łącznej wysokości 16 032,5 tys. zł.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Joanna Strzelec-Łobodzińska

Warszawa, dnia 15 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa  
na zapytanie posła Krzysztofa Gadowskiego**

**w sprawie prywatyzacji Przedsiębiorstwa  
Energetyki Ciepłej SA w Jastrzębiu-Zdroju  
(9300)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację poselską pana posła Krzysztofa Gadowskiego, znak: SPS-024-9300/11, dotyczącą procesu prywatyzacji Przedsiębiorstwa Energetyki Ciepłej SA w Jastrzębiu-Zdroju, uprzejmie informuję, co następuje.

Minister skarbu państwa kontynuuje prace związane z przygotowaniem procesu prywatyzacji Przedsiębiorstwa Energetyki Ciepłej SA z siedzibą w Jastrzębiu-Zdroju. W związku z przysługującym uprawnionym pracownikom prawem do nieodpłatnego nabycia do 15% akcji spółki minister skarbu państwa planuje zbycie 85% akcji Przedsiębiorstwa Energetyki Ciepłej SA w trybie negocjacji podjętych na podstawie publicznego zaproszenia, zgodnie z art. 33 ust. 1 pkt 3 ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji (Dz. U. z 2002 r. Nr 171, poz. 1397, z późn. zm.). Obecnie ma miejsce odbiór analiz przedprywatyzacyjnych, sporządzonych przez doradcę ministra skarbu państwa, F5 Konsulting sp. z o. o. z siedzibą w Poznaniu. W następstwie odbioru analiz podjęty zostanie kolejny etap procesu prywatyzacji PEC SA, tj. publikacja zaproszenia do negocjacji, która jest planowana w II kwartale 2011 r.

Minister  
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 18 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Łukasza Tuska**

**w sprawie podjęcia działań zmierzających  
do zmian w regulacji rynku cukru (9314)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Łukasza Tuska w sprawie podjęcia działań zmierzających do zmian w regulacji rynku cukru, załączone przy piśmie nr SPS-024-9314/11 z dnia 7 kwietnia 2011 r., uprzejmie informuję, co następuje.

Od roku gospodarczego 2008/2009 Polska dysponuje kwotą cukru w wysokości 1 405 608,1 ton. W bieżącym roku gospodarczym kwota ta podzielona jest na 5 producentów: Krajową Spółkę Cukrową SA – 549 632,4 ton, Südzucker Polska SA – 351 870 ton, Pfeifer & Langen Polska SA – 220 158,6 ton, Pfeifer & Langen Glinojec SA – 151 462,2 ton oraz Nordzucker Polska SA – 132 484,9 ton.

Bieżąca kampania cukrownicza 2010/2011 zakończyła się 18 stycznia 2011 r. Zebrano 9,96 mln ton buraków cukrowych. Według informacji ARR produkcja cukru w roku gospodarczym 2010/2011 w Polsce wynosi 1442,5 tys. ton. Z informacji uzyskanych od poszczególnych producentów wynika, że średnia cena wypłacona za surowiec rolnikom w kampanii 2010/11 wynosiła ca 119 zł/t. Z danych Zintegrowanego Systemu Rolniczej Informacji Rynkowej Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi wynika, że średnia cena netto sprzedaży cukru kwotowego w miesiącach styczeń–marzec 2011 r. wynosiła odpowiednio: 2712 zł/t, 3280 zł/t oraz 3966 zł/t.

Mając na uwadze ilość wyprodukowanego w kampanii 2010/2011 cukru oraz średnie miesięczne krajowe zużycie cukru – 130 tys. ton., aktualnie w magazynach producentów cukru pozostają takie ilości cukru, które pozwalają na pełną realizację bieżącego zapotrzebowania na cukier zarówno indywidualnych konsumentów, jak i przetwórców.

W celu stabilizacji sytuacji na rynku cukru Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi podejmowało i podejmuje szereg działań. W styczniu i lutym 2011 r. ministerstwo wystąpiło do Komisji Europejskiej z wnioskami m.in. o zwiększenie kwoty produkcji cukru w roku gospodarczym 2011/2012 o 15% oraz umożliwienie sprzedaży na rynku unijnym, bez konsekwencji finansowych (obecnie kara 500 euro/t), cukru pozakwotowego wyprodukowanego w UE w sezonie 2010/2011.

Na skutek tych wystąpień, które zostały poparte przez inne państwa członkowskie, w dniu 3 marca 2011 r. Komisja Europejska przyjęła rozporządzenie Komisji (UE) nr 222/2011, które umożliwia sprzedaż na rynku Unii Europejskiej 500 tys. ton cukru pozakwotowego bez konsekwencji finansowych. Realizacja przepisów zawartych w ww. rozporządzeniu przyczyni się do zwiększenia podaży cukru na rynku UE, a tym samym powinna wpłynąć na stabilizację cen cukru.

Opublikowane zostało również rozporządzenie KE otwierające kontyngent taryfowy na bezcłowy import 300 tys. ton cukru w okresie od dnia 1 kwietnia 2011 r. do dnia 30 września 2011 r.

W celu zapewnienia właściwego zaopatrzenia rynku UE w cukier oraz wykorzystania potencjału produkcyjnego sektora cukrowniczego w roku gospodarczym 2011/2012 Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi wystąpiło z wnioskiem (pisma z 8 i 21 marca 2011 r.) do Komisji Europejskiej o zwiększenie produkcji cukru pozakwotowego poprzez:

— uwolnienie na rynek UE w sezonie 2011/12 cukru pozakwotowego w ilości do 15% kwoty państwa członkowskiego lub,

— podniesienie limitu eksportowego cukru pozakwotowego do 1,3 mln ton w sezonie 2011/12 z możliwością przeznaczenia części tego limitu na rynek UE w sytuacji niedoborów cukru na rynku wewnętrznym w przyszłym sezonie.

Przedstawiając powyższe, chciałbym podkreślić, że aktualnie brak jest uzasadnienia do obserwowanego wzrostu cen detalicznych cukru na rynku krajowym. Wielkość wyprodukowanego cukru w Polsce w bieżącej kampanii oraz dodatkowe ilości cukru (pozakwotowy i z krajów trzecich) skierowanego na rynek Wspólnoty przez KE powinny stabilizować cenę cukru w kraju, zwłaszcza że w krajach UE cena tego produktu utrzymuje się w ostatnim okresie na stabilnym poziomie

Odnosząc do zmian w dotychczas obowiązującym reżimie cukrowym (obecny kształt obowiązywać będzie do roku gospodarczego 2014/2015) uprzejmie informuję, że w dniu 18 listopada 2010 r. Komisja Europejska przyjęła komunikat „WPR do 2020 r.: sprostać wyzwaniom przyszłości związanym z żywnością, zasobami naturalnymi oraz aspektami terytorialnymi”. Publikacja tego dokumentu rozpoczęła formalny proces międzyinstytucjonalnych konsultacji dotyczących reformy wspólnej polityki rolnej, na podstawie których Komisja przygotowuje stosowne propozycje legislacyjne.

Po analizie ww. dokumentu rząd RP opowiada się za utrzymaniem m.in. systemu kwotowania produkcji cukru co najmniej do 2020 r. Utrzymanie kwotowania produkcji cukru i izoglukozy najbardziej zabezpieczy rynek UE przed koncentracją produkcji w kilku krajach o sprzyjających warunkach do uprawy buraków oraz dobrze rozwiniętym przetwórstwie tego surowca, dysponującym wolnymi mocami produkcyjnymi. System kwot nie powinien przewidywać ich transferu między krajami członkowskimi. Należy zlikwidować opłatę produkcyjną istniejącą w tym sektorze lub przeznaczać gromadzone z tytułu tej opłaty środki na realizację działań restrukturyzacyjnych i innowacyjnych w sektorze cukru i izoglukozy. Biorąc pod uwagę postępującą liberalizację handlu światowego, sektor cukru wymaga podjęcia działań zwiększających jego innowacyjność i konkurencyjność.

Zgodnie z zapowiedziami Komisji Europejskiej projekty aktów prawnych dla wspólnej polityki rolnej w perspektywie na lata 2014–2020 zostaną przedstawione w drugiej połowie 2011 r. Zreformowana WPR powinna wejść w życie z dniem 1 stycznia 2014 r.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Andrzej Butra

Warszawa, dnia 21 kwietnia 2011 r.



## Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Gospodarki  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Łukasza Tuska**

**w sprawie programu pn. „Kierunki rozwoju  
biogazowni rolniczych w Polsce  
w latach 2010–2020” (9315)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 7 kwietnia 2011 r., znak: SPS-024-9315, poniżej przedstawiam stanowisko dotyczące zagadnień podniesionych w zapytaniu pana posła Łukasza Tuska w sprawie programu pn. „Kierunki rozwoju biogazowni rolniczych w Polsce w latach 2010–2020” i uprzejmie informuję, co następuje.

Na wstępie, odpowiadając na pytanie dotyczące założeń programu pn. „Kierunki rozwoju biogazowni rolniczych w Polsce w latach 2010–2020”, należy podkreślić, że rozwój wykorzystania odnawialnych źródeł energii, w tym biopaliw, jest jednym z priorytetów określonych w „Polityce energetycznej Polski do 2030 roku”. Jednym z głównych celów polityki energetycznej w tym obszarze jest wzrost udziału odnawialnych źródeł energii w finalnym zużyciu energii co najmniej do poziomu 15% oraz w rynku paliw transportowych do 10% w 2020 r. W „Programie działań wykonawczych na lata 2009–2012” stanowiącym załącznik do „Polityki energetycznej Polski do 2030 roku” zawarto m.in. działanie 4.5: Wdrożenie kierunków budowy biogazowni rolniczych przy założeniu powstania do roku 2020 średnio jednej biogazowni w każdej gminie. Ww. działanie zostało już częściowo zrealizowane poprzez przyjęcie przez Radę Ministrów w dniu 13 lipca 2010 r. dokumentu przygotowanego przez Ministerstwo Gospodarki we współpracy z Ministerstwem Rolnictwa i Rozwoju Wsi pn. „Kierunki rozwoju biogazowni rolniczych w Polsce w latach 2010–2020” („Kierunki”). Ww. program jest dostępny na stronach internetowych Ministerstwa Gospodarki (<http://www.mg.gov.pl/node/11898>).

Wyżej wymieniony program wychodzi naprzeciw podnoszonym postulatowi konieczności ustanowienia systemu promującego i wspierającego produkcję biogazu rolniczego i wykorzystania go do produkcji energii elektrycznej i ciepła. Celem ww. dokumentu jest: stworzenie optymalnych warunków do rozwoju instalacji wytwarzających biogaz rolniczy (opracowanie wskazuje zmiany prawne, których należy dokonać w polskim systemie prawnym, aby zoptymalizować proces budowy instalacji biogazowych); wskazanie możliwości współfinansowania tego typu instalacji ze środków publicznych (krajowych oraz Unii Europejskiej – dokument nie tworzy funduszy celowych, a jedynie wskazuje na istniejące już instrumenty budżetowe) oraz przeprowadzenie stosow-

nych działań edukacyjno-promocyjnych w zakresie budowy i eksploatacji biogazowni rolniczych. Wdrożenie „Kierunków” jest niezbędnym elementem procesu utworzenia do 2020 r. średnio jednej biogazowni rolniczej w każdej gminie wykorzystującej biomasę pochodzenia rolniczego, przy założeniu posiadania przez gminę odpowiednich warunków do uruchomienia takiego przedsięwzięcia. Przewiduje się, że biogazownie będą powstawać w tych gminach, na których terenach występują duże zasoby arealu, z którego można pozyskiwać biomasę, co jest swego rodzaju harmonizacją działań krajowych rządu z priorytetami wspólnej polityki rolnej Unii Europejskiej.

Wykonanie założonych w ww. „Kierunkach” celów pozwoli na:

1) poprawę bezpieczeństwa energetycznego kraju przez zwiększenie zaopatrzenia w energię na odnawialnych nośnikach energii wytwarzanych z surowców krajowych;

2) oparcie znaczącej części dostaw gazu, energii elektrycznej i energii cieplnej oraz biogazu rolniczego jako paliwa transportowego na wielu lokalnych wytwórniach biogazu, co stworzy możliwość dostawy biogazu rolniczego o jakości gazu ziemnego dla wielu mieszkańców wsi i miasteczek oraz podmiotów gospodarczych;

3) tworzenie tzw. lokalnych łańcuchów wartości dodanej m.in. przez aktywizację gospodarczą wsi oraz zwiększenie zatrudnienia wśród społeczności lokalnej oraz jednostek gospodarczych branży rolniczej i związanej z energetyką odnawialną (greenjobs);

4) pobudzenie rozwoju lokalnej przedsiębiorczości związanej z wykorzystaniem lokalnie generowanego ciepła;

5) poprawę infrastruktury energetycznej i wzrost konkurencyjności polskiego rolnictwa (tzw. rozproszona infrastruktura energetyczna).

Za koordynację realizacji działań zapisanych w „Kierunkach” odpowiedzialny jest minister właściwy do spraw gospodarki. Pozostali ministrowie, stosownie do swych kompetencji, są właściwi do przedstawienia propozycji zmian w przepisach prawnych oraz stosownych działań, nie później jednak niż w ciągu roku od daty przyjęcia dokumentu przez Radę Ministrów, a więc do dnia 13 lipca 2011 r., zobowiązani zostali do rozpoczęcia procedur legislacyjnych.

Podsumowując dotychczasowe wdrażanie ww. „Kierunków”, uprzejmie informuję, iż już w chwili obecnej jednym z zauważalnych efektów funkcjonowania ww. programu jest wzmożone zainteresowanie inwestorów budową biogazowni rolniczych.

Dodatkowo obecnie w Ministerstwie Gospodarki trwają prace legislacyjne, których celem jest przygotowanie nowej ustawy dotyczącej problematyki odnawialnych źródeł energii.

Mając powyższe na uwadze, wyrażam przekonanie, iż przedstawione wyjaśnienia stanowią wystarczającą odpowiedź na pytania zawarte w zapytaniu złożonym przez pana posła Łukasza Tuska.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Joanna Strzelec-Łobodzińska

Warszawa, dnia 18 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra rozwoju regionalnego  
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie możliwości dysponowania  
przez stowarzyszenie otrzymaną dotacją  
na wnioskowane przez siebie przedsięwzięcie  
(9316)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Tadeusza Tomaszewskiego przekazane pismem z dnia 7 kwietnia br., znak: SPS-024-9316/11, dotyczące możliwości dysponowania przez stowarzyszenie otrzymaną dotacją rozwojową, uprzejmie informuję, iż środki przekazane beneficjentowi na podstawie umowy o dofinansowanie projektu (niezależnie od tego, czy to w formie dotacji rozwojowej, zgodnie z ustawą z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych obowiązującą do końca 2009 r., czy też w formie płatności na mocy ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych obowiązującej od dnia 1 stycznia 2010 r.) powinny zostać wykorzystane zgodnie z umową o dofinansowanie oraz innymi stosownymi procedurami.

Przeznaczenie środków na spłatę zobowiązań niezwiązanych z projektem w sytuacji, gdy zgodnie z umową o dofinansowanie otrzymane środki służyć mają wyłącznie sfinansowaniu wydatków kwalifikowanych w ramach projektu, oznaczać będzie wykorzystanie wspomnianych środków niezgodnie z ich przeznaczeniem, które to wykorzystanie stanowić będzie naruszenie przepisów art. 211 ust. pkt 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych oraz art. 207 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, co wiąże się z koniecznością zwrotu przez beneficjenta omawianych środków wraz z odsetkami w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych liczonymi od dnia przekazania środków. Instytucja zarządzająca, pośrednicząca lub wdrażająca zobowiązana jest do wydania decyzji określającej kwotę przypadającą do zwrotu i termin, od którego nalicza się odsetki (w przypadku środków przekazanych po 1 stycznia 2010 r. instytucja, która podpisała umowę z beneficjentem, przed wydaniem wspomnianej decyzji wzy-

wa beneficjenta do zwrotu środków lub wyrażenia zgody na pomniejszenie kolejnych płatności).

Jak wspomniano na wstępie, środki przekazane beneficjentowi na realizację projektu powinny zostać wykorzystane zgodnie zarówno z umową o dofinansowanie, jak i innymi procedurami obowiązującymi przy ich wykorzystaniu. Powyższe oznacza, iż wskazane w zapytaniu naruszenie przepisów rozporządzeń Rady (WE) z racji podwójnego finansowania wydatków wiąże się z koniecznością zwrotu środków przez beneficjenta.

Z poważaniem

Minister  
Elżbieta Bieńkowska

Warszawa, dnia 15 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Macieja Orzechowskiego**

**w sprawie przebudowy  
drogi krajowej nr 15 na odcinkach:  
Krotoszyn – Koźmin Wielkopolski  
oraz Koźmin Wielkopolski – Jarocin (9393)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 6 kwietnia 2011 r., znak: SPS-024-9393/11, przy którym przekazano zapytanie pana posła Macieja Orzechowskiego w sprawie przebudowy drogi krajowej nr 15 na odcinkach: Wielkopolski Krotoszyn – Koźmin Wielkopolski oraz Koźmin Wielkopolski – Jarocin, uprzejmie przekazuję przedmiotowe informacje.

W dniu 25 stycznia 2011 r. Rada Ministrów przyjęła program wieloletni pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, który zastąpił dotychczasowy „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”, ustanowiony uchwałą Rady Ministrów w dniu 25 września 2007 r.

Niestety zakres rzeczowy zawarty w programie musiał zostać dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

1) Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,

2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października w 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

Z uwagi na powyższe zadanie polegające na przebudowie drogi krajowej nr 15 na odcinkach: Wielkopolski Krotoszyn – Koźmin Wielkopolski oraz Koźmin Wielkopolski – Jarocin nie zostało ujęte w ramach przedmiotowego programu.

Należy wskazać, że program zgodnie z przyjętymi założeniami zostanie zaktualizowany w 2012 r. Wskazany zostanie wówczas zakres rzeczowy oraz niezbędne środki finansowe na lata 2014–2015. Podstawę rzeczową aktualizacji programu będzie stanowiła lista zadań wskazanych w załączniku nr 2 oraz kryteria wyboru do realizacji zadań polegających na obejściach miejscowości wskazane w załączniku nr 3. Jedną z podstaw aktualizacji finansowej będzie wielkość wsparcia projektów drogowych przez UE w ramach perspektywy finansowej 2014–2020.

Reasumując, należy podkreślić, iż resort infrastruktury dostrzega konieczność poprawy stanu technicznego oraz budowy i przebudowy wielu dróg krajowych w Polsce, w tym także drogi krajowej nr 15 na przedmiotowych odcinkach, jednakże potrzeby z zakresu infrastruktury drogowej, wielokrotnie przewyższają wielkość dostępnych środków.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 19 kwietnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Piotra Polaka**

**w sprawie struktury podatków zawartych  
w cenie oleju napędowego (9395)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku pismem z dnia 6 kwietnia 2011 r., znak: SPS-024-9395/11, przy którym przesłane zostało zapytanie pana posła Piotra Polaka z dnia 31 marca 2011 r. w sprawie struktury kosztów, w szczególności podatków, zawartych w cenie litra oleju napędowego, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Na rosnące w ostatnich miesiącach ceny paliw silnikowych mają wpływ przede wszystkim czynniki zewnętrzne, czyli znaczny wzrost cen podstawowego surowca, ropy naftowej, na rynkach światowym oraz kurs złotówki do dolara, a nie polityka rządu.

Ceny detaliczne paliw silnikowych należą do kategorii cen umownych, tj. ustalanych przez producentów w oparciu o mechanizmy rynkowe, a to oznacza, że minister finansów nie ma bezpośredniego wpływu na kształtowanie ich poziomu.

Wysokość cen detalicznych paliw silnikowych, oprócz kosztów surowców (cen ropy naftowej i gotowych produktów na światowych giełdach oraz kursu dolara), produkcji, marż nakładanych przez producentów i podmioty dokonujące obrotu tymi paliwami, kształtują także: podatek VAT, kwotowa opłata paliwowa oraz podatek akcyzowy, według stawki określonej dla danego rodzaju paliwa.

W przypadku oleju napędowego struktura ceny detalicznej 1 litra przedstawia się następująco:

cena detaliczna	5,09 zł *)	100%
VAT	0,95 zł	18,7%
podatek akcyzowy	1,05 zł	20,6%
opłata paliwowa	0,24 zł	4,7%
marże handlowe	0,19 zł	3,7%
cena netto	2,66 zł	52,3%

\*) średnia krajowa cena detaliczna wg notowań Polskiej Izby Paliw Płynnych z dnia 14.04.2011 r.

Należy również podkreślić, iż wysokość stawek akcyzy i opłaty paliwowej na olej napędowy w Polsce należy do najniższych w Unii Europejskiej i kształtuje się na poziomie zbliżonym do minimum unijnych. W przypadku oleju napędowego Polska znajduje się na ścieżce dojścia do minimum unijnego (od 1 stycznia 2012 r. 330 EUR/1000 l). Obecnie łączna kwota obciążenia oleju napędowego podatkiem akcyzowym i opłatą paliwową wynosi ok. 327 EUR/1000 l, co oznacza, że obniżenie stawki akcyzy nie jest możliwe.

Ponadto ceny oleju napędowego w Polsce (5,09 zł/l) w porównaniu z cenami w krajach ościennych są niższe w przeliczeniu na walutę polską i wynoszą odpowiednio: w Niemczech – około 5,69 zł/l, w Czechach – 5,48 zł/l, na Słowacji – 5,37 zł/l, a w Szwecji – 6,49 zł.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Jacek Kapica

Warszawa, dnia 18 kwietnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**ministra skarbu państwa  
na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka**

**w sprawie akcji pracowniczych wydanych  
przez Skarb Państwa będących w posiadaniu  
byłych pracowników Stoczni Gdynia SA (9398)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Zbigniewa Kozaka (znak: SPS-024-9398/11) przesyłam odpowiedź w sprawie akcji pracowniczych wydanych przez Skarb Państwa bę-

dających w posiadaniu byłych pracowników Stoczni Gdynia SA.

Na początku chciałbym podkreślić, iż wszystkim akcjonariuszom Stoczni Gdynia SA przysługują jednakowe prawa i ciężar na nich jednakowe obowiązki wynikające z obowiązujących przepisów prawa.

W dniu 6 stycznia br. weszła w życie ustawa z dnia 19 grudnia 2008 r. o postępowaniu kompensacyjnym w podmiotach o szczególnym znaczeniu dla polskiego przemysłu stoczniowego (Dz. U. Nr 233, poz. 1569). Przedmiotowa ustawa została przygotowana i uchwalona w celu realizacji postanowień zawartych w decyzjach Komisji Europejskiej z dnia 6 listopada 2008 r. w sprawie pomocy państwa (nr C 17/2005) udzielonej przez Polskę Stoczni Gdynia SA oraz w sprawie pomocy państwa (nr C 19/2005) udzielonej przez Polskę Stoczni Szczecińskiej Nowa sp. z o.o. Wydając powyższe decyzje, nakazujące stoczniom zwrot pomocy publicznej, Komisja Europejska zezwoliła równocześnie na realizację alternatywnego scenariusza restrukturyzacji stoczni, polegającego na sprzedaży jej składników majątkowych. Celem ustawy było wprowadzenie w życie ww. alternatywnego rozwiązania wobec upadłości.

Na podstawie ww. ustawy nie ma możliwości przeprowadzenia wykupu akcji przez zarządcę kompensacji. Nie ma również podstaw formalnoprawnych do wykupienia akcji posiadanych przez byłych pracowników Stoczni Gdynia SA przez ministra skarbu państwa, który reprezentuje jednego z akcjonariuszy – Skarb Państwa. Jednocześnie, odnosząc się do pytań pana posła, uprzejmie informuję, iż nie ma planów nowelizacji ustawy kompensacyjnej, także w zakresie wskazanym przez pana posła.

Zaznaczyć również należy, iż objęcie przez byłych pracowników akcji Stoczni Gdynia SA nastąpiło nieodpłatnie na podstawie przepisów ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji (Dz. U. z 2002 r. Nr 171, poz. 1397, z późn. zm.) poprzez podpisanie dobrowolnych umów przenoszących własność akcji. Z uwagi na nieodpłatny charakter wyżej wspomnianych umów należy stwierdzić, iż akcjonariusze, którzy w ten sposób nabyli akcje spółki, nie ponieśli de facto strat finansowych. Posiadanie akcji jakiegokolwiek spółki nie stanowi gwarancji uzyskania z tego tytułu korzyści finansowych. Tym samym fakt posiadania akcji Stoczni Gdynia SA przez byłych pracowników nie może być podstawą jakichkolwiek roszczeń kierowanych do Skarbu Państwa czy ministra skarbu państwa.

Po uprawomocnieniu się decyzji prezesa Agencji Rozwoju Przemysłu SA o zakończeniu postępowania kompensacyjnego rozpoczęty zostanie proces upadłościowy i w konsekwencji nastąpi likwidacja spółki. Wtedy też niesprzedany majątek stoczni zostanie przekazany syndykowi masy upadłości wyznaczonemu przez właściwy sąd.

W wyniku przeprowadzonego postępowania upadłościowego powinien zostać zbyty pozostały majątek i zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa powi-

nien nastąpić podział uzyskanych w ten sposób środków pomiędzy akcjonariuszy spółki. Jednakże w związku z przeprowadzonym postępowaniem kompensacyjnym mającym na celu wykonanie postanowień decyzji Komisji Europejskiej z dnia 6 listopada 2008 r. w sprawie pomocy państwa (nr C 17/2005) udzielonej przez Polskę Stoczni Gdynia SA kwoty uzyskane ze sprzedaży majątku wraz ze środkami własnymi stoczni najprawdopodobniej będą mniejsze aniżeli całkowite zobowiązania stoczni. Tym samym nikłe są szanse na podział majątku pomiędzy akcjonariuszy Stoczni Gdynia SA. Należy podkreślić, że dotyczy to wszystkich akcjonariuszy, w tym także Skarbu Państwa, który posiada pakiet większościowy akcji Stoczni Gdynia SA (tj. 70,65% udziału w jej kapitale zakładowym).

Minister  
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 18 kwietnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Macieja Orzechowskiego**

**w sprawie budowy obwodnicy miejscowości  
Jarocin w ciągu drogi krajowej nr 11 (9403)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 7 kwietnia 2010 r., znak: SPS-024-9403/11, przy którym przekazano zapytanie pana posła Macieja Orzechowskiego w sprawie budowy obwodnicy Jarocina w ciągu drogi krajowej S11, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

W „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” w załączniku nr 2: „Lista zadań, których realizacja przewidywana jest po roku 2013” znajduje się zadanie pn. „Budowa obwodnicy Jarocina w ciągu S11”. Oznacza to, że realizacja powyższego zadania rozpocznie się po 2013 r. pod warunkiem zapewnienia niezbędnych środków finansowych.

Jednocześnie ministerstwo informuje, że zakres rzeczowy zawarty w programie został dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

1) Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,

2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych

z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

Ponadto informuję, że w dniu 14 listopada 2003 r. Komisja Oceny Przedsięwzięć Inwestycyjnych przyjęła wariant II przebiegu obwodnicy Jarocina jako wariant do rekomendacji we wniosku o decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach. Obwodnica planowana jest w powiecie Środa Wielkopolska, gmina Nowe Miasto nad Wartą. Następnie będzie przebiegać na północ od miejscowości Wolica Pusta. W sąsiedztwie tej miejscowości projektowany jest wiadukt drogowy WD-2 prowadzący istniejącą drogę gminną nad obwodnicą i wiadukt WD-3 będący częścią węzła Mieszków. Obwodnica omijać będzie Mieszków od strony Radlina, dalej między miejscowością Cielcza a linią kolejową nr 281, następnie przekroczy rzekę Lipinkę i przebiegać będzie pomiędzy miejscowością Anopol, a osiedlem 700-lecia w Jarocinie. Obwodnica zakończy się na drodze wojewódzkiej nr 443 relacji Jarocin – Tuliszków. W ramach zadania przewiduje się budowę 3 km odcinka drogi klasy GP (łącznika), która będzie stanowić podłączenie drogi krajowej nr 12 Leszno – Jarocin i nr 15 Krotoszyn – Jarocin do drogi S11.

Dla powyższej inwestycji wydana została w dniu 2 czerwca 2008 r. decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia oraz opracowany został projekt budowlany.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 18 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Macieja Orzechowskiego**

**w sprawie budowy obwodnicy miasta  
Kozłmina Wielkopolskiego w ciągu drogi  
krajowej nr 15 (9404)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 7 kwietnia 2011 r., znak: SPS-024-9404/11, przy którym przekazano zapytanie pana posła Macieja Orzechowskiego w sprawie budowy obwodnicy miasta Kozłmina Wielkopolskiego w ciągu drogi krajowej nr 15, uprzejmie przekazuję przedmiotowe informacje.

W dniu 25 stycznia 2011 r. Rada Ministrów przyjęła program wieloletni pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, który zastąpił dotychczasowy „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” ustanowiony uchwałą Rady Ministrów w dniu 25 września 2007 r.

Inwestycja pn. „Budowa obwodnicy miasta Kozłmina Wielkopolskiego w ciągu drogi krajowej nr 15” została ujęta w załączniku 1a „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” zawierającym inwestycje priorytetowe, których realizacja może zostać rozpoczęta do roku 2013 pod warunkiem ostatecznego rozliczenia zadań realizowanych w ramach załącznika nr 1 lub zapewnienia dodatkowych środków finansowych ponad limit ustalony przez Radę Ministrów.

Zakres rzeczowy programu jest wynikiem aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

1) Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,

2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

Ponadto przedmiotowe zadanie znajduje się na etapie prac przygotowawczych, w ramach których w dniu 20 grudnia 2007 r. uzyskano decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach. Decyzję lokalizacyjną dla etapu I wydano w dniu 7 czerwca 2004 r., zaś dla II etapu w dniu 5 października 2005 r. Natomiast pozwolenie na budowę dla etapu II uzyskano w dniu 5 grudnia 2008 r., zaś dla I etapu w przygotowaniu znajduje się wniosek o przedmiotową decyzję.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 21 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Macieja Orzechowskiego**

**w sprawie budowy obwodnicy miejscowości:  
Krotoszyn, Zduny i Cieszków w ciągu drogi  
krajowej nr 15 (9405)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 7 kwietnia 2011 r., znak: SPS-024-9405/11, przy którym przekazano zapytanie pana posła Macieja Orzechowskiego w sprawie budowy obwodnicy miejscowości: Krotoszyn, Zduny i Cieszków w ciągu drogi krajowej nr 15, uprzejmie przekazuję przedmiotowe informacje.

W dniu 25 stycznia 2011 r. Rada Ministrów przyjęła program wieloletni pn. „Program budowy dróg

krajowych na lata 2011–2015”, który zastąpił dotychczasowy „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”, ustanowiony uchwałą Rady Ministrów w dniu 25 września 2007 r.

Niestety zakres rzeczowy zawarty w programie musiał zostać dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

1) Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,

2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października w 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

Z uwagi na powyższe zadanie polegające na budowie obwodnic miejscowości: Krotoszyn, Zduny i Cieszków w ciągu drogi krajowej nr 15 nie zostało ujęte w ramach przedmiotowego programu.

Jednocześnie informuje, iż załącznik nr 3 do programu zawiera kryteria wyboru do realizacji zadań polegających na budowie obejść miejscowości. Podstawowymi kryteriami, zgodnie z którymi wskazywane będą do realizacji dodatkowe zadania polegające na budowie obejść miejscowości, będą:

1. Średniobowy ruch pojazdów w ciągu drogi krajowej przewyższa średnią dla sieci dróg krajowych – zgodnie ze stanem obecnym i przewidywanym do 2020 roku.

2. Lokalizacja w ciągu drogi krajowej klasy GP.

3. Zakres współfinansowania prac przygotowawczych oraz realizacji przez jednostkę samorządu terytorialnego.

4. Stan prac przygotowawczych.

5. Zapewnienie płynności ruchu w całym ciągu drogowym – stopień realizacji celu.

6. Zapewnienie obsługi specjalnych stref ekonomicznych.

7. Zadanie realizowane w ramach kontraktów terytorialnych zawieranych przez MRR.

8. Przygotowanie przez właściwy samorząd lokalny programu ochrony przed zabudową terenów przyległych do obwodnicy.

W przypadku uzyskania przez kilka zadań takiej samej oceny decydującym kryterium przesądzającym o wyborze do realizacji danego zadania będzie zakres współfinansowania danego zadania przez odpowiednią jednostkę samorządu terytorialnego.

Podsekretarz stanu  
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 19 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Dariusza Lipińskiego**

**w sprawie postępowania administracyjnego  
dotyczącego osiedla Lotnictwa Polskiego  
w Poznaniu (9407)**

W odpowiedzi na zapytanie pana Dariusza Lipińskiego, posła na Sejm RP, przesłane przez Marszałka Sejmu w dniu 8 kwietnia 2011 r. (przy piśmie z dnia 7 kwietnia 2011 r. nr SPS-024-9407/11) uprzejmie informuję, iż prowadzone przed ministrem infrastruktury pod nr sprawy BO4f-787-R-32/10 postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności orzeczenia Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Poznaniu z dnia 29 grudnia 1953 r. nr Sa.II.56b/71/52 o wywłaszczeniu nieruchomości położonej w Poznaniu przy ul. Dąbrowskiego o powierzchni łącznej 83 805 m<sup>2</sup> (Lp. 2b orzeczenia) zostało, na podstawie art. 97 § 1 pkt 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego, zawieszony postanowieniem ministra infrastruktury z dnia 15 października 2010 r. nr BO4f-787-R-32/10 do czasu przedłożenia prawomocnych postanowień sądu o stwierdzeniu nabycia spadku po zmarłych stronach postępowania.

Czas trwania postępowania nadzorczego w przedmiocie oceny legalności ww. orzeczenia wywłaszczeniowego uzasadniony jest koniecznością zgromadzenia pełnego materiału dowodowego w sprawie, w szczególności odszukania wszelkich możliwych do znalezienia po ponad 60 latach akt archiwalnych celem dokonania prawidłowej oceny przeprowadzonego postępowania i wydanego w jego wyniku orzeczenia wywłaszczeniowego, jak również prawidłowego ustalenia wszystkich stron postępowania nadzorczego celem zapewnienia im czynnego udziału w sprawie.

Wskazać należy, iż stosownie do treści art. 10 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego organy administracji publicznej obowiązane są zapewnić stronom czynny udział w każdym stadium postępowania, a przed wydaniem decyzji umożliwić im wypowiedzenie się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, zaś zgodnie z orzecznictwem sądowo-administracyjnym stronami postępowania administracyjnego są osoby, które uczestniczyły w postępowaniu wywłaszczeniowym, lub ich następcy prawni oraz osoby, którym obecnie przysługują prawa rzeczowe do nieruchomości (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 30 października 2003 r. sygn. akt I SA 3087/2001, opubl. LexPolonica 396973).

Tym samym stwierdzenie następstwa prawnego po zmarłym współwłaścicielu nieruchomości położonej w Poznaniu – os. Lotnictwa Polskiego, oznaczonej jako działka ewidencyjna nr 5/17, oraz zmarłej

współwłaścicielce nieruchomości położonej w Poznaniu – os. Lotnictwa Polskiego, oznaczonej jako działki ewidencyjne nr 5/21 i nr 5/22, jest warunkiem prawidłowego ustalenia wszystkich stron postępowania nadzorczego i zapewnienia im czynnego udziału w sprawie, a tym samym warunkiem merytorycznego zakończenia przedmiotowego postępowania.

W powyższym postanowieniu z dnia 15 października 2010 r. nr BO4f-787-R-32/10 organ zobowiązał osoby bliskie zmarłym oraz wnioskodawcę postępowania nadzorczego, jako osobę posiadającą interes prawny w prawidłowym ustaleniu wszystkich stron postępowania nadzorczego, do podjęcia działań mających na celu sądowe lub notarialne stwierdzenie następstwa prawnego po zmarłych stronach postępowania, jednakże do chwili obecnej nie uzyskał wymaganych dokumentów, co umożliwiłoby podjęcie zawieszono postępowania nadzorczego i wydanie merytorycznego rozstrzygnięcia w przedmiocie oceny legalności Lp. 2 orzeczenia Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Poznaniu z dnia 29 grudnia 1953 r. nr Sa.II.56b/71/52.

Należy również wskazać, iż organ administracji nie posiada interesu prawnego, a tym samym legitymacji do podjęcia dalszych działań w celu stwierdzenia następstwa prawnego po zmarłych stronach postępowania.

Mając powyższe na uwadze, z przyczyn niezależnych od organu, na obecnym etapie sprawy nie jest również możliwe wskazanie ostatecznego terminu jej merytorycznego rozstrzygnięcia.

Podsekretarz stanu  
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 15 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Beaty Małeckiej-Libery**

**w sprawie działań restrukturyzacyjnych  
podjętych przez Zarząd Poczty Polskiej SA  
(9410)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pani poseł Beaty Małeckiej-Libery, znak: SPS-024-9410/11, w sprawie działań restrukturyzacyjnych podjętych przez Zarząd Poczty Polskiej SA, przedstawiam, co następuje.

Na wstępie pragnę wyjaśnić, że zgodnie z § 26 ust. 2 statutu Poczty Polskiej SA wszelkie sprawy związane z prowadzeniem spółki, niezastrzeżone przepisami prawa lub postanowieniami statutu dla walnego zgromadzenia lub rady nadzorczej, należą

do kompetencji zarządu spółki. Ponadto art. 375<sup>1</sup> Kodeksu spółek handlowych stanowi, iż walne zgromadzenie i rada nadzorcza nie mogą wydawać zarządowi wiążących poleceń dotyczących prowadzenia spraw spółki. Zapis ten zapewnia zarządom swobodę w organizowaniu pracy spółek, za co ponoszą one odpowiedzialność. W związku z tym minister infrastruktury sprawujący w imieniu Skarbu Państwa nadzór właścicielski nad Poczta Polska SA (jednoosobową spółką Skarbu Państwa) i posiadający uprawnienia przewidziane dla walnego zgromadzenia, nie decyduje o kształcie sieci pocztowej. Minister infrastruktury celem zagwarantowania dostępności do powszechnych usług pocztowych, zgodnie z delegacją zawartą w ustawie z dnia 13 czerwca 2003 r. Prawo pocztowe (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 189, poz. 1159, z późn. zm.), wydał rozporządzenie z dnia 9 stycznia 2004 r. w sprawie warunków wykonywania powszechnych usług pocztowych (Dz. U. Nr 5, poz. 34, z późn. zm.). W rozporządzeniu tym określone są wymagania nałożone na pocztowego operatora publicznego w zakresie gęstości sieci placówek pocztowych.

Nadzór nad spółką we wszystkich dziedzinach jej działalności prowadzi rada nadzorcza. Natomiast w myśl art. 63 ustawy Prawo pocztowe organem uprawnionym do kontroli przestrzegania przepisów z zakresu działalności pocztowej jest prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej. Kontrola ta dotyczy między innymi nałożonych na pocztowego operatora publicznego wymagań dotyczących jakości powszechnych usług pocztowych (w tym w zakresie liczby i sposobu rozmieszczenia placówek tego operatora).

Pragnę poinformować, na podstawie wyjaśnień uzyskanych od zarządu spółki, że Poczta Polska w ramach projektowanych działań reorganizacyjnych nie planuje likwidacji placówek pocztowych, a jedynie ich przekształcenie w znacznie tańsze w utrzymaniu formy organizacyjne, tj. filie urzędów pocztowych i agencje pocztowe. Należy podkreślić, że zarówno agencje pocztowe, jak i filie urzędów pocztowych świadczą usługi pocztowe o charakterze powszechnym.

Przekształcanie urzędów w agencje jest praktyką stosowaną również przez publicznych operatorów pocztowych w innych krajach. Rozwiązanie takie pozwala na zapewnienie mieszkańcom dostępu do powszechnych usług pocztowych i jednocześnie umożliwia operatorom pocztowym optymalizację kosztów ponoszonych na sieć pocztową. Zmiany dokonywane w sieci placówek pocztowych podyktowane są potrzebami ekonomicznymi. Obserwowany w ostatnich latach poważny spadek przychodów ze sprzedaży usług pocztowych, wynikający z ogólnoświatowego trendu wypierania tradycyjnych usług przez intensywnie rozwijające się usługi, zwłaszcza w formie elektronicznej, wymusza poszukiwanie rozwiązań w celu ograniczenia kosztów działalności pocztowej. Bardzo istotny jest również fakt, że na świadczenie po-

wszechnych usług pocztowych Poczta Polska nie otrzymuje żadnych środków z budżetu państwa.

Przekształcanie placówek, w myśl zapewnień zarządu, nie spowoduje pogorszenia jakości i terminowości świadczenia usług, gdyż placówki te wciąż będą objęte systemem organizacyjnym i logistycznym Poczty Polskiej. W wielu przypadkach czas pracy agencji pocztowej jest dłuższy niż placówki przekształconej (agencje funkcjonują m.in. w sklepach, które często funkcjonują do godz. 18 czy nawet 20). Ponadto przekształcanie urzędów pocztowych w agencje może spowodować na obszarach o wysokim popycie na usługi (np. w dużych miastach) wzrost dostępności, gdyż przewidywane jest zastępowanie pojedynczego urzędu kilkoma agencjami.

Zarząd Poczty Polskiej, decydując o przekształceniu konkretnej placówki pocztowej, nie jest zobligowany do przedkładania ministrowi infrastruktury informacji dotyczących ilości realizowanych w niej usług, celem uzyskania akceptacji takiej decyzji. Każde przekształcenie placówki poprzedzone jest przeprowadzaną w spółce analizą o charakterze ekonomiczno-organizacyjnym, uwzględniającą m.in. rentowność placówki, zapotrzebowanie na usługi na danym terenie oraz konieczność zapewnienia dostępności usług pocztowych. Biorąc pod uwagę ogólnokrajowy zasięg działania Poczty Polskiej oraz utrzymywanie przez spółkę ponad 8300 placówek, przeprowadzanie tego typu analiz przez ministra infrastruktury i decydowanie o formie organizacyjnej poszczególnych placówek pocztowych nie jest możliwe ze względu na ograniczone zasoby kadrowe ministerstwa. Dlatego też sprawa organizacji sieci placówek pocztowych została powierzona zarządowi spółki, który jest zobowiązany przestrzegać postanowień wymienionego na wstępie rozporządzenia.

Przedstawiając powyższe, wyrażam nadzieję, że zaprezentowane informacje wyjaśniają kwestie poruszone w zapytaniu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 13 kwietnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu  
w Ministerstwie Edukacji Narodowej  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Cezarego Atamańczuka**

**w sprawie tworzenia płatnych parkingów  
na boiskach szkolnych (9413)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Cezarego Atamańczuka z 6 kwietnia 2011 r. (nr SPS-024-9413/11) w sprawie tworze-

nia płatnych parkingów na boiskach szkolnych, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Boisko szkolne jest jednym z istotnych warunków – oprócz sali gimnastycznej – gwarantujących właściwą realizację zajęć z przedmiotu wychowanie fizyczne.

Zgodnie z podstawą programową kształcenia ogólnego dla przedmiotu wychowanie fizyczne określonej w rozporządzeniu ministra edukacji narodowej z dnia 23 grudnia 2008 r. w sprawie podstawy programowej wychowania przedszkolnego oraz kształcenia ogólnego w poszczególnych typach szkół (Dz. U. z 2009 r. Nr 4, poz. 17) szkoła, uwzględniając wymagania określone w podstawie programowej, powinna rozwijać własną ofertę programową w odniesieniu do zajęć wychowania fizycznego, w tym zajęć pozalekcyjnych i pozaszkolnych, wykorzystując m.in. boisko szkolne. Od spełnienia powyższych warunków nauczania zależą efekty kształcenia w tym przedmiocie. W świetle powyższego boisko szkolne ma służyć realizacji zajęć z wychowania fizycznego.

Za funkcjonowanie szkoły, w tym za zapewnienie bezpiecznych i higienicznych warunków pobytu w szkole, a także bezpiecznych i higienicznych warunków uczestnictwa w zajęciach organizowanych przez szkołę poza obiektami należącymi do tych jednostek, odpowiada dyrektor szkoły (odpowiednio art. 7 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1982r. Karta Nauczyciela – Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674, z późn. zm.; art. 39 ust. 1 pkt 5a ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty) oraz organ prowadzący szkołę (art. 5 ust. 7 pkt 1 ustawy o systemie oświaty).

Odnosząc się do pytań szczegółowych, uprzejmie informuję:

W myśl § 7 ust. 1 rozporządzenia ministra edukacji narodowej i sportu z dnia 31 grudnia 2002 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny w publicznych i niepublicznych szkołach i placówkach (Dz. U. Nr 6, poz. 69, z późn. zm.) teren szkoły i placówki ogrodza się. Na terenie szkoły i placówki zapewnia się m.in. równą nawierzchnię dróg, przejść i boisk. Boisko szkolne jest zatem integralną częścią terenu należącego do szkoły, a nie terenem sportowym przylegającym do placówki oświatowej.

Ministerstwo Edukacji Narodowej nie dysponuje danymi dotyczącymi tworzenia płatnych parkingów na terenie boisk szkolnych, w tym wykorzystywania całej powierzchni boiska do tego typu działalności. Wynajmowanie boiska szkolnego czy pomieszczeń szkolnych nie może kolidować z realizacją podstawy programowej określonej dla danego przedmiotu, w tym wypadku dla przedmiotu wychowanie fizyczne. Wynajęcie boiska czy innej powierzchni w szkole winno być uzgodnione przez dyrektora szkoły z organem prowadzącym. Uzgodnienie dotyczy również wykorzystania środków finansowych pochodzących z tego rodzaju działalności. W przypadku nieprawidłowego wykorzystania przez szkołę boiska szkolne-



go lub pomieszczeń szkolnych organ prowadzący tę szkołę podejmuje działania kontrolne i naprawcze, które wyeliminują powstałe nieprawidłowości.

Z poważaniem

Sekretarz stanu  
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 20 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu  
w Ministerstwie Edukacji Narodowej  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Danieli Chrapkiewicz**

**w sprawie środków na przygotowanie  
placówek oświatowych dla sześciolatków (9421)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pani Danieli Chrapkiewicz, poseł na Sejm RP (SPS-024-9421/11) w sprawie nieprzygotowania placówek oświatowych na przyjęcie sześciolatków, uprzejmie wyjaśniam:

Jednym z priorytetów rządu jest doskonalenie jakości kształcenia oraz wyrównywanie różnic w poziomie edukacji. Służą temu między innymi:

- upowszechnienie wychowania przedszkolnego,
- obniżenie wieku rozpoczynania spełniania obowiązku szkolnego,
- indywidualizacja procesu nauczania.

Ustawa z dnia 19 marca 2009 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 56, poz. 458) wprowadza od 1 września 2012 r. obowiązek szkolny dla dzieci sześciolatków. W okresie trzyletnim, tj. w latach szkolnych 2009/2010, 2010/2011 i 2011/2012, poprzedzającym wprowadzenie tego obowiązku, decyzje o rozpoczęciu edukacji dziecka w wieku lat sześciu podejmują rodzice i dyrektor szkoły. Warunkiem przyjęcia dziecka do szkoły w tym okresie będzie posiadanie przez szkołę odpowiednich warunków organizacyjnych, a także wcześniejsze objęcie dziecka wychowaniem przedszkolnym w roku poprzedzającym rozpoczęcie nauki w szkole. Jeśli dziecko nie chodziło do przedszkola, wymagana będzie opinia poradni psychologiczno-pedagogicznej dotycząca możliwości rozpoczęcia spełniania obowiązku szkolnego przez dziecko sześciolatków.

W roku 2010 w ramach części oświatowej subwencji ogólnej na edukację sześciolatków jednostki samorządu terytorialnego otrzymały 141 mln zł, z czego około 58,3 mln zł gminy wiejskie, 12,4 mln zł gminy miejskie, 34,4 mln zł gminy wiejsko-miejskie oraz 35,9 mln zł miasta na prawach powiatu. Szacuje się, że w roku 2011 w ramach części oświatowej

subwencji ogólnej jednostki samorządu terytorialnego otrzymają kwotę ok. 378 mln zł na edukację sześciolatków.

W 2010 r. w szkołach podstawowych oddano do użytku 914 pomieszczeń

do nauki oraz 133 sal gimnastycznych. Na doposażenie nowych sal lekcyjnych i gimnastycznych przekazano gminom 14,3 mln zł, co stanowiło 5,6% łącznej kwoty rezerwy części oświatowej subwencji ogólnej na rok 2010. Gminy wiejskie otrzymały 7,5 mln zł, wiejsko-miejskie – 3,4 mln zł, miasta na prawach powiatu – 2,1 mln zł oraz pozostałe miasta – 1,3 mln zł.

Na remonty bieżące 991 obiektów szkół podstawowych przekazano gminom z rezerwy części oświatowej subwencji ogólnej 37,9 mln zł, co stanowi 14,8% łącznej kwoty rezerwy subwencji oświatowej. Z tego gminy wiejskie otrzymały 18,4 mln zł, wiejsko-miejskie – 9,1 mln zł, miasta na prawach powiatu – 2,9 mln zł oraz pozostałe miasta – 7,5 mln zł.

Samorządy gminne, jako organy prowadzące szkoły podstawowe, mogą ubiegać się o dofinansowanie wydatków bieżących z 0,6-procentowej rezerwy części oświatowej subwencji ogólnej. Gminy otrzymały z rezerwy części oświatowej subwencji ogólnej kwotę 60,4 mln zł (23,6% łącznej kwoty rezerwy) przeznaczoną na remonty 768 obiektów szkół podstawowych uszkodzonych w wyniku zdarzeń losowych, w szczególności powodzi. Gminy wiejskie otrzymały 37,3 mln zł, wiejsko-miejskie – 11,9 mln zł, miasta na prawach powiatu – 2,6 mln zł oraz pozostałe miasta – 8,6 mln zł. Łącznie w 2010 r. przekazano gminom z rezerwy części oświatowej subwencji ogólnej kwotę 98,3 mln zł na remonty obiektów szkół podstawowych. Szacuje się, że w roku 2011 w ramach części oświatowej subwencji ogólnej jednostki samorządu terytorialnego otrzymają kwotę ok. 378 mln zł na edukację sześciolatków.

Do końca 2010 r. zrealizowana została II edycja programu „Radosna szkoła”. W ramach realizacji I i II edycji programu w środki dydaktyczne do miejsc zabaw w szkole zostało wyposażonych ponad 10 600 szkół, co stanowi 77%. W roku 2010 powstało lub zostało zmodernizowanych prawie 1000 szkolnych placów zabaw. Obecnie trwa realizacja III edycji programu „Radosna szkoła”. W 2011 r. na zakup pomocy dydaktycznych do miejsc zabaw oraz na modernizację lub budowę szkolnych placów zabaw przeznaczono prawie 150 mln zł. Można założyć, że jeśli przyznane środki będą wykorzystane w całości w 2011 r., to wszystkie szkoły podstawowe w Polsce będą miały miejsca zabaw wyposażone w pomoce dydaktyczne w ramach programu. Planowana jest również realizacja ponad 1400 szkolnych placów zabaw.

W 2010 r. realizowany był także program „Wyprawka szkolna”. Na realizację programu przewidziano środki w wysokości 104 mln zł, z czego wydatkowano 52 575 683,82 zł.

Zgodnie z zapisami rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 18 października 2010 r. zmie-

niającego rozporządzenie w sprawie bezpieczeństwa i higieny w publicznych i niepublicznych szkołach i placówkach organy prowadzące szkoły od 1 września 2011 r. zobowiązane są zapewnić ciepłą i zimną bieżącą wodę oraz środki higieny osobistej w pomieszczeniach sanitarnohigienicznych.

Główny inspektor sanitarny, zgodnie z kompetencjami, w każdym roku dokonuje oceny w zakresie higienicznych warunków nauczania, wychowania i opieki dzieci i młodzieży w szkołach i placówkach. Z informacji zawartych w sprawozdaniu sporządzonym przez głównego inspektora sanitarnego wynika, że w ewidencji głównego inspektoratu sanitarnego (stan na 31 grudnia 2010 r.) znajdowało się 13 248 szkół podstawowych ogólnodostępnych, w tym 9345 funkcjonujących samodzielnie i 3903 funkcjonujące w zespołach. Zauważyć należy, że baza szkół i placówek będąca w posiadaniu GIS-u nie jest bazą zaczerpniętą z Głównego Urzędu Statystycznego czy też z Systemu Informacji Oświatowej i dane w niej zawarte odbiegają od danych pochodzących z SIO. Dla porównania w 2010 r. z danych przekazanych przez SIO wynika, że w roku szkolnym 2009/2010 w systemie znajdowało się 13 191 szkół podstawowych ogólnodostępnych, a w roku szkolnym 2010/2011 – 13 140.

Z przedmiotowego sprawozdania wynika, że w 2010 r. Główny Inspektorat Sanitarny objął swoją kontrolą 32 276 różnych placówek, w tym 11 876 szkół podstawowych ogólnodostępnych, co stanowi 89,6% wszystkich szkół podstawowych ogólnodostępnych znajdujących się w ewidencji GIS-u. Wśród obszarów badanych przez GIS nie wszystkie znajdują pokrycie w przepisach oświatowych, bowiem dotyczą:

- 1) stanu budynków szkolnych,
- 2) warunków do utrzymania higieny,
- 3) warunków do prowadzenia zajęć wychowania fizycznego,
- 4) posiadania gabinetu profilaktyki zdrowotnej i pomocy przedlekarskiej,
- 5) ergonomii mebli szkolnych i przedszkolnych,
- 6) higienicznej oceny rozkładów zajęć lekcyjnych,
- 7) przygotowania do akcji wypoczynku,
- 8) warunków pobytu w placówkach wypoczynku.

Analizując dane, należy stwierdzić, że w 2010 r. wśród 11 876 skontrolowanych szkół podstawowych ogólnodostępnych 645 (5,43%) nie miało dostępu do ciepłej wody w sanitariatach, a po weryfikacji danych przekazanych w późniejszym terminie wynika, że:

- 1) 637 (5,36%) szkół podstawowych ogólnodostępnych nie miało dostępu do ciepłej wody w sanitariatach,
- 2) 230 (1,94%) nie miało w salach wydzielonej części rekreacyjnej,
- 3) 949 (7,99%) nie miało możliwości dożywiania dzieci podczas pobytu w szkole.

Kolejna weryfikacja – dotycząca danych z początku 2011 r. – wskazuje, że liczba szkół, w których

stwierdzono braki w ww. obszarach, zmniejszyła się i przedstawiała się następująco:

- 1) 621 (5,23%) brak dostępu do ciepłej wody w sanitariatach,
- 2) 229 (1,93%) brak w salach wydzielonej części rekreacyjnej,
- 3) 942 (7,93%) brak możliwości dożywiania dzieci podczas pobytu w szkole.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu  
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 20 kwietnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej  
na zapytanie poseł Danieli Chrapkiewicz**

**w sprawie dziedziczenia składki emerytalnej  
(9422)**

W odpowiedzi na zapytanie pani poseł Danieli Chrapkiewicz, przekazane przy piśmie z dnia 8 kwietnia 2011 r., znak: SPS-024-9422/11, w sprawie dziedziczenia składki emerytalnej uprzejmie informuję.

Z dniem 1 maja 2011 r. wejdzie w życie ustawa z dnia 25 marca 2011 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem systemu ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 75, poz. 398). Ustawa przewiduje m.in. obniżenie wysokości składki odprowadzanej do otwartych funduszy emerytalnych z 7,3% podstawy jej wymiaru do 2,3% oraz stopniowe podwyższanie wysokości tej składki do poziomu 3,5% w roku 2017. Szczegółowy harmonogram zmian stopy składki przekazywanej do OFE prezentuje poniższa tabela.

Rok	Część składki trafiającej na subkonto w ZUS (w % podstawy wymiaru)	Część składki przekazywanej do OFE w gotówce (w % podstawy wymiaru)
2011	5,0	2,3
2012	5,0	2,3
2013	4,5	2,8
2014	4,2	3,1
2015	4,0	3,3
2016	4,0	3,3
2017 i później	3,8	3,5

Przesunięte z OFE do ZUS składki będą ewidencjonowane na subkoncie prowadzonym w ZUS w ramach konta ubezpieczonego. Zgodnie z ustawą dojdzie do zmniejszenia części składki przekazywanej do OFE, zostanie jednak zachowana integralność II filara, do którego w dalszym ciągu będzie trafiać

7,3% składki emerytalnej. Środki ewidencjonowane na subkoncie w ZUS podlegać będą dziedziczeniu na zasadach analogicznych do obecnych.

Utworzenie w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych nowych kont spowoduje konieczność modyfikacji Kompleksowego Systemu Informatycznego ZUS związaną z ewidencjonowaniem składek trafiających na subkonto, obsługą procedur waloryzacyjnych czy też modyfikacją procedur przyznawania emerytur. Koszt ten Zakład Ubezpieczeń Społecznych szacuje na 20 mln zł w 2011 r. oraz analogiczną kwotę w 2012 r. Równocześnie, zgodnie z informacją ZUS, na tym etapie nie jest możliwe oszacowanie wysokości wydatków w zakresie eksploatacji i utrzymania systemu KSI. Koszty osobowe związane z obsługą subkont w ZUS w ramach II filara wyniosą ok. 45 mln zł rocznie.

Podkreślić jednak należy, iż wynikające z realizacji ustawy korzyści dla sytuacji finansowej państwa w postaci ograniczenia potrzeb pożyczkowych i ograniczenia narastania długu publicznego przewyższają koszty związane z modyfikacją Kompleksowego Systemu Informatycznego ZUS.

W zakresie przedstawionych w zapytaniu tez, jakoby przyrost kapitałów w OFE następował piramidalnie, zgromadzona kwota zarabiała cały czas, a zgromadzony kapitał był podwajany przez zyski inwestycyjne co 5–6 lat, uprzejmie informuję.

Z powszechnie dostępnych danych wynika, że od 19 maja 1999 r. do 31 marca 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych przekazał otwartym funduszom emerytalnym składki w kwocie 167,94 mld zł. W dniu 31 marca 2011 r. aktywa wszystkich otwartych funduszy emerytalnych osiągnęły wartość 228,69 mld zł. Oznacza to, że zgodnie ze stanem na dzień 31 marca 2011 r. wartość aktywów netto wszystkich otwartych funduszy emerytalnych była wyższa od kwoty przekazanych im składek o 60,75 mld zł. Kwota ta stanowi zysk, jaki został wypracowany przez otwarte fundusze emerytalne od kwoty składek przekazanych przez ZUS do OFE, przy uwzględnieniu pobieranych opłat.

Z analizy powyższych danych wynika, że po całym ponad 11-letnim okresie funkcjonowania funduszy ich aktywa netto stanowią jedynie 136% wartości przekazanych do OFE składek.

Z ekonomicznego punktu widzenia system emerytalny jest narzędziem dokonywania podziału PKB – czyli tego wszystkiego, co w danym czasie zostało wytworzone w gospodarce. W systemie repartycyjnym – niezależnie od sposobu ustalania wysokości świadczenia – dzielone jest bieżące PKB. Przy zachowaniu stałego udziału procentowego wydatków na emerytury w PKB, przy zadanej liczbie świadczeniobiorców, im produkt jest większy, tym emerytury są wyższe.

Żeby ustalić, jaka część PKB została zaoszczędzona na przyszłe emerytury w systemie indywidualnej kapitalizacji składek na rynkach kapitałowych za pomocą rachunków w OFE, należy odnosić wartość

wpłaconych do nich składek i zgromadzonych na nich środków do PKB.

Jeżeli łącznie od 1999 r. do 2010 r. przekazano składki do OFE w wysokości 15,36% PKB, co w przeliczeniu na 2010 r. wynosi 217 mld zł, a wartość aktywów netto OFE wyniosła w dniu 31 grudnia 2010 r. 221,46 mld zł, to porównując kwotę przekazanych składek do OFE z wartością ich aktywów, działalność II filaru przyniosła, w ciągu ponad 10 lat, 4,5 mld zł zysku. Jest to równowartość 0,32% PKB.

Efektywność jest wypadkową kosztu i uzyskanej korzyści. Oceniając zatem uzyskaną korzyść, należy odnieść się do poniesionego kosztu.

W tym samym czasie PTE zarządzające OFE pobrały łącznie w formie opłat blisko 1,4% PKB, tj. ok. 19 mld zł (w wartościach 2010 r.). Oznacza to, że za każdą złotówkę zysku dla ubezpieczonych PTE uzyskały ponad 4 zł przychodu.

Powyzsza ocena nie uwzględnia kosztu obsługi tej części długu publicznego, który został wygenerowany celem przekazania składek na indywidualne rachunki w otwartych funduszach emerytalnych. Należy pamiętać, że skala wydatków publicznych związanych z obsługą tego długu kształtuje się na poziomie ok. połowy kwoty składek przekazywanych do OFE. Uwzględnienie powyższego czynnika powoduje, że efektywność OFE jest ujemna.

Minister  
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 20 kwietnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Mirosława Koźlakiewicza**

**w sprawie likwidacji placówek pocztowych  
na skutek zmian organizacyjnych  
w Poczcie Polskiej SA (9456)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie posła Mirosława Koźlakiewicza, znak: SPS-024-9456/11, w sprawie likwidacji placówek pocztowych na skutek zmian organizacyjnych w Poczcie Polskiej SA, przedstawiam, co następuje.

Na wstępie pragnę wyjaśnić, że zgodnie z § 26 ust. 2 statutu Poczty Polskiej SA wszelkie sprawy związane z prowadzeniem spółki, niezastrzeżone przepisami prawa lub postanowieniami statutu dla walnego zgromadzenia lub rady nadzorczej, należą do kompetencji zarządu spółki. Natomiast w myśl § 25 statutu pracodawcą w rozumieniu Kodeksu pracy jest spółka, zaś czynności z zakresu prawa pracy dokonuje osoba upoważniona przez zarząd. Ponadto art. 375<sup>1</sup> Kodeksu spółek handlowych stanowi, iż walne zgromadzenie i rada nadzorcza nie mogą wydawać zarządowi

wiązających poleceń dotyczących prowadzenia spraw spółki. Zapis ten zapewnia zarządom swobodę w organizowaniu pracy spółek, za co ponoszą one odpowiedzialność. W związku z tym minister infrastruktury sprawujący w imieniu Skarbu Państwa nadzór nad Poczta Polska SA (jednoosobową spółką Skarbu Państwa) i posiadający uprawnienia przewidziane dla walnego zgromadzenia nie decyduje o kształtowaniu polityki personalnej Poczty Polskiej. Również w kompetencjach zarządu leży decydowanie o kształcie sieci pocztowej przy uwzględnieniu wymagań prawnych nałożonych na publicznego operatora pocztowego.

Weryfikacja planów reorganizacji sieci pocztowej i związanej z nią redukcji zatrudnienia leży w gestii zarządu spółki i obecnie na polecenie prezesa Poczty Polskiej taka weryfikacja ma miejsce. Przeprowadzane są analizy o charakterze ekonomiczno-organizacyjnym dotyczące planu przekształceń placówek i tworzenia w ich miejsce placówek w nowej formie organizacyjnej. Uwzględniają one m.in. rentowność placówki, zapotrzebowanie na usługi na danym terenie oraz konieczność zapewnienia dostępności do usług pocztowych. Ponownie analizowane są również możliwości organizacyjne, eksploatacyjne i komunikacyjne przeprowadzenia zmian m.in. pod względem nie pogorszenia jakości świadczonych usług oraz wpływu na inne placówki pocztowe funkcjonujące na danym obszarze. Wyniki tych analiz stanowią będą podstawę do stworzenia planu przekształceń placówek w roku bieżącym oraz latach następnych. Przekształcanie placówek, w myśl zapewnień zarządu, nie spowoduje pogorszenia jakości i terminowości świadczenia usług, gdyż placówki te wciąż będą objęte systemem organizacyjnym i logistycznym Poczty Polskiej.

Należy zaznaczyć, że Poczta Polska, decydując o kształcie sieci pocztowej, zobowiązana jest do przestrzegania nałożonych na pocztowego operatora publicznego obowiązków m.in. w zakresie dostępności do usług pocztowych. Zgodnie z § 44 rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 9 stycznia 2004 r. w sprawie warunków wykonywania powszechnych usług pocztowych (Dz. U. Nr 5, poz. 34, z późn. zm.) co najmniej jedna placówka pocztowa operatora publicznego powinna przypadać na 7000 mieszkańców na terenie miast lub na 85 km<sup>2</sup> powierzchni na obszarach wiejskich. Dodatkowo ogólna liczba tych placówek w kraju powinna być nie mniejsza niż 8240.

W myśl treści rozporządzenia operator publiczny utrzymuje w każdej gminie co najmniej jedną placówkę pocztową. Jedynie w przypadku gmin wiejskich liczących poniżej 5000 mieszkańców istnieje możliwość objęcia takiej gminy obszarem działania stałej placówki operatora znajdującej się na terenie sąsiedniej gminy lub uruchomienia placówki ruchomej, lecz pod warunkiem m.in. uzgodnienia tej lokalizacji z właściwym wójtem (burmistrzem, prezydentem miasta). Ponadto minister infrastruktury, nowelizując w 2009 r. przepisy rozporządzenia, przewidział możliwość realizowania

na terenach wiejskich podstawowych usług pocztowych u listonosza obsługującego rejon doręczeń. Dzięki temu mieszkańcy obszarów wiejskich mogą na przykład nadać przesyłkę listową, przekaz pocztowy czy też dokonać wpłaty na rachunek bankowy. Istnieje również możliwość dokonywania wypłat, na przykład emerytur, po złożeniu dyspozycji u listonosza, który dostarczy gotówkę do adresata w miejscu jego zamieszkania.

W związku z powyższymi wymaganiami prawnymi, zgodnie z wyjaśnieniami zarządu spółki, Poczta Polska w ramach projektowanych działań reorganizacyjnych nie planuje likwidacji placówek pocztowych, a jedynie ich przekształcenie w znacznie tańsze w utrzymaniu formy organizacyjne, tj. filie urzędów pocztowych i agencje pocztowe. Należy podkreślić, że zarówno agencje pocztowe, jak i filie urzędów pocztowych świadczą usługi pocztowe o charakterze powszechnym.

Zmiany dokonywane w sieci placówek pocztowych podyktowane są potrzebami ekonomicznymi. Obserwowany w ostatnich latach poważny spadek przychodów ze sprzedaży usług pocztowych, wynikający z ogólnoswiatowego trendu wypierania tradycyjnych usług przez intensywnie rozwijające się usługi zwłaszcza w formie elektronicznej, wymusza poszukiwanie rozwiązań w celu ograniczenia kosztów działalności pocztowej. Szacunkowo jedna placówka wiejska realizuje 14-krotnie mniej usług niż placówka miejska. W związku z tym rozbudowa sieci placówek przewidywana jest wyłącznie na obszarach, na których występuje duży popyt na usługi pocztowe. Bardzo istotny jest również fakt, że na świadczenie powszechnych usług pocztowych Poczta Polska nie otrzymuje żadnych środków z budżetu państwa.

Odnosząc się do kwestii zwolnień, informuję, że minister nie ma możliwości wpływu na kształt działań osłonowych podejmowanych przez spółkę. Poczta Polska podjęła współpracę z wojewódzkimi i powiatowymi urzędami pracy oraz przewiduje między innymi organizowanie szkoleń czy też alokację zwalnianych pracowników na inne stanowiska. Zatem spółka podejmuje na miarę swoich możliwości działania służące ograniczeniu społecznych skutków zwolnień. Działania osłonowe nie powinny jednak służyć utrzymywaniu zatrudnienia na poziomie wyższym od optymalnego. Wielkość redukcji zatrudnienia związanej z procesem reorganizacji sieci placówek zależeć będzie od wyników przeglądu tego procesu.

Przedstawiając powyższe, wyrażam nadzieję, że zaprezentowane informacje wyjaśniają kwestie poruszone w zapytaniu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 20 kwietnia 2011 r.